

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

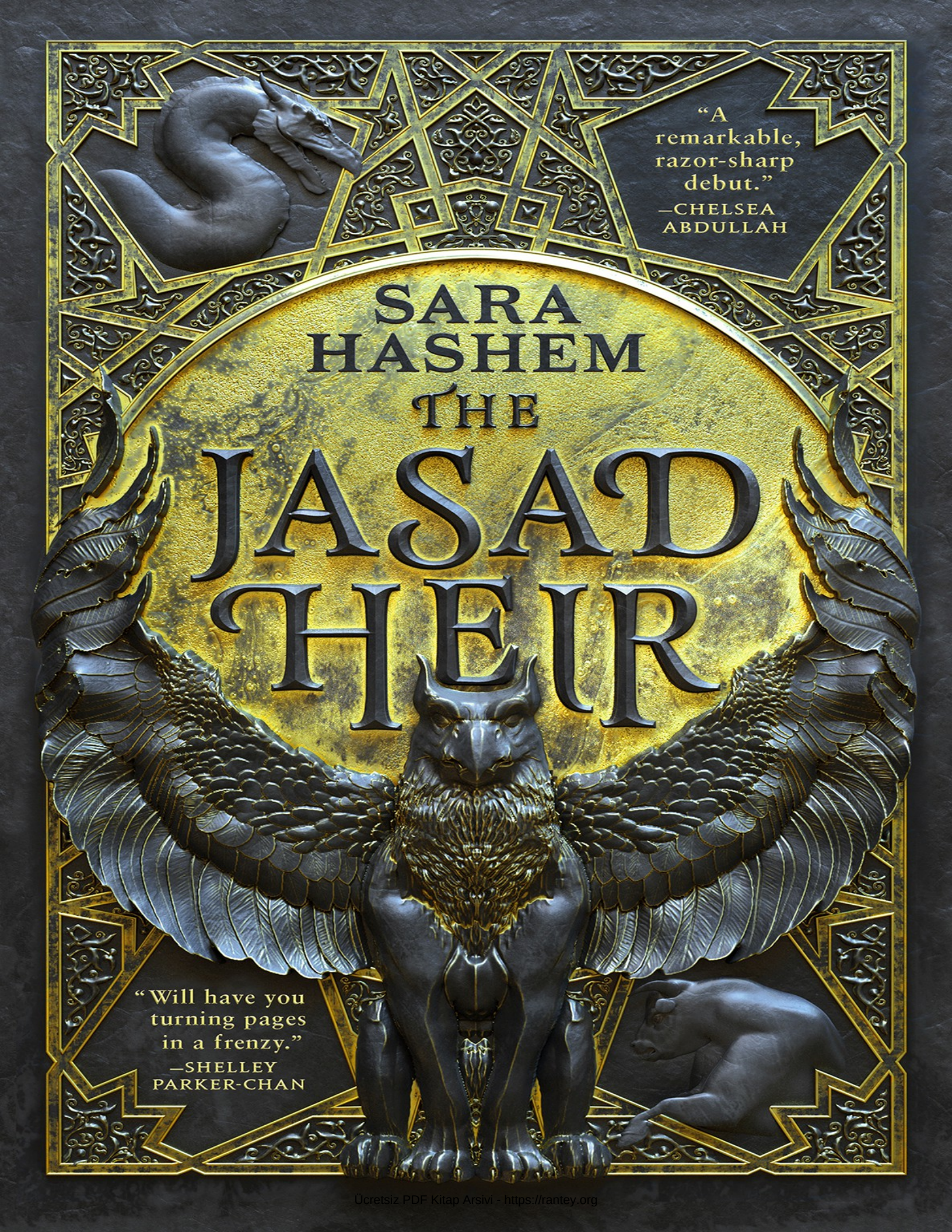
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A
remarkable,
razor-sharp
debut."

—CHELSEA
ABDULLAH

SARA
HASHEM
THE

JASAD HEIR

"Will have you
turning pages
in a frenzy."

—SHELLEY
PARKER-CHAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE JASAD HEIR

Tuz S c ORCH EO TH RONz: Bo ox O NE

SARA
HASHEM

orbitbooks.net

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 Sara Hashem tarafından

Anka Kralı'ndan alıntıdır telif hakkı © 2021 Aparna Verma'ya aittir *Güneş ve Boşluk*'tan alıntıdır telif hakkı © 2023 Gabriela Romero Lacruz'a aittir

Kapak tasarımı Lisa Marie Pompilio'ya ait

Kapak illüstrasyonu Mike Heath | Magnus Creative

Kapak telif hakkı © 2023 Hachette Book Group, Inc. tarafından

alınmıştır. Harita Tim Paul tarafından

Sara Hashem tarafından çekilen yazar fotoğrafı

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdakileri yapmaya teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yörünge

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

orbitbooks.net

İlk Baskı: Temmuz 2023

İngiltere'de eş zamanlı olarak Orbit tarafından

yayımlanmıştır Orbit, Hachette Book Group'un bir

baskısıdır.

Orbit adı ve logosu Little, Brown Book Group Limited'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Orbit kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Hashem, Sara, yazar.

Başlık: Jasad'ın varisi / Sara Hashem.

Açıklama: İlk baskı. | New York, NY : Orbit, 2023. | Seri: Kavrulmuş Taht ; Birinci Kitap

Tanımlayıcılar: LCCN 2022057400 | ISBN 9780316477864 (ticari ciltlessiz kitap) | ISBN 9780316477963 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.A789747 J37 2023 | DDC 813/.6-dc23/eng/20230314

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2022057400> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9780316477864 (ticari ciltlessiz kitap), 9780316477963 (e-

kitap) E3-20230606-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı Harita](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm Arın](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm On Beşinci](#)

[Bölüm](#)

[On Altı Bölüm On](#)

[Yedi Bölüm On Sekiz](#)

[Bölüm On Dokuz](#)

[Bölüm Yirmi Bölüm](#)

[Yirmi Bir Bölüm Yirmi](#)

[İki Bölüm Yirmi Üç](#)

[Bölüm Arın](#)

[Bölüm Yirmi Dört](#)

[Bölüm Yirmi Beş](#)

[Bölüm Yirmi Altı](#)

[Bölüm Yirmi Yedi](#)

[Bölüm Yirmi Sekiz](#)

[Bölüm Yirmi Dokuz](#)

[Bölüm Otuz Bölüm](#)

[Otuz Bir Bölüm Otuz](#)

[İki Sonsöz: Arın](#)

[Teşekkür Daha](#)

[Fazlasını Keşfedin](#)

[Ekstralar](#)

[Yazarla Tanışın](#)

[Röportaj](#)

[Anka Kralı'nın Önizlemesi](#)

[Güneş ve Boşluk'un Önizlemesi](#)

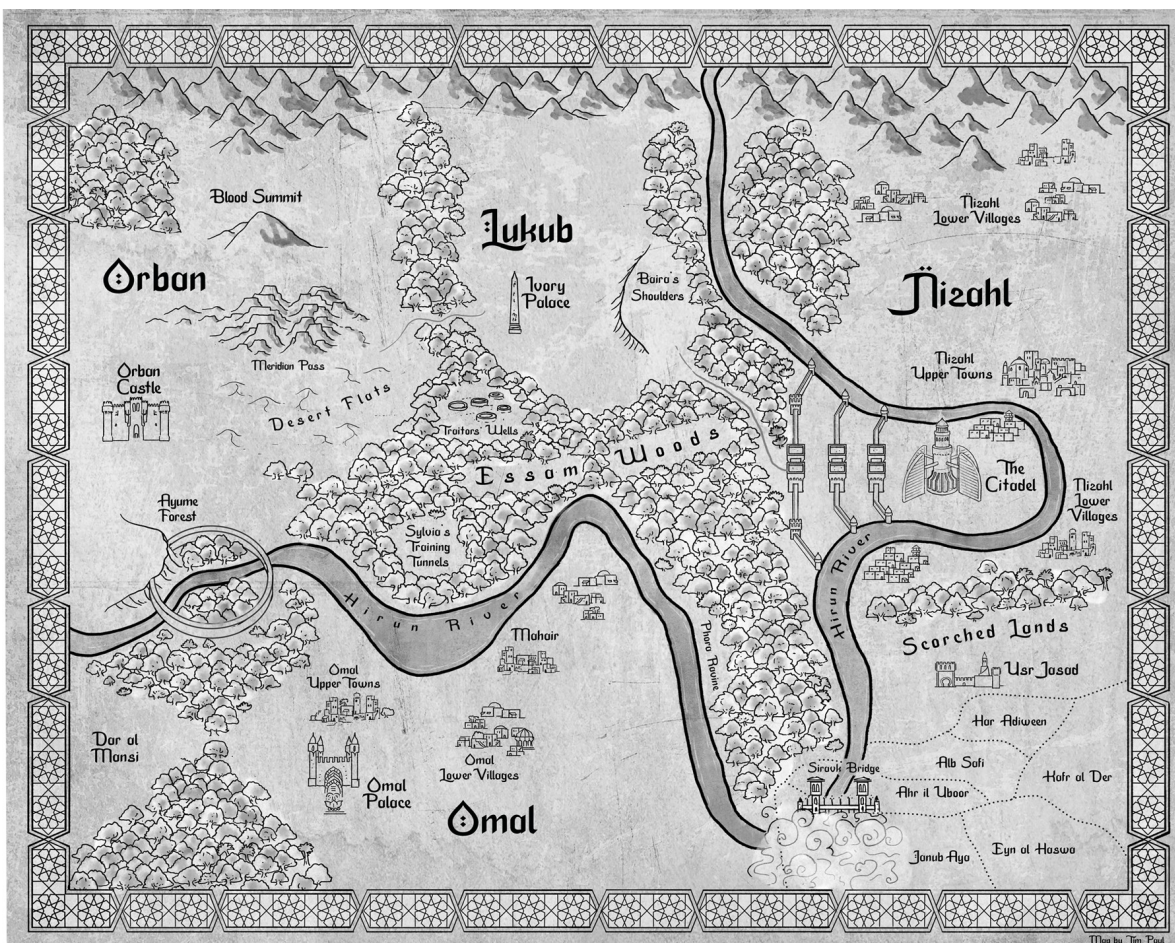
Hend'e, ilk okurum, arkadaşım ve küçük kız kardeşim olduğu için.

Ve cesur olmayı seçen her büyük kıza.

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

İyi bir gece uykusuyla aramda iki şey vardı ve bunlardan sadece birini öldürmeme izin verildi.

Hirun Nehri'nin yosunlu kıyılarında gözümü kısarak hareket aradım. Kir, geç saatler... Bunları bekliyordum. Köydeki her çırak bunlarla uğraşırdı. Sadece kurbağaları beklemiyordum.

"Elveda deyin, sizi anlamsız haşereler," diye seslendim. Kurbağalar ne zaman yaklaşıp devreye soktukları bir savunma stratejisi geliştirmişlerdi. Önce nöbetçi alarm veriyordu. Diğerleri kendilerini nehre atıyorlardı. Son olarak, cesur bekçi canını kurtarmak için zıplıyordu. Nafile olduğu kadar takdire şayan bir çabaydı.

Tırnaklarımın altında derin bir kir tabakası vardı. Ay ışığı iskelet halindeki ağaçların arasından süzülüyordu ve bir an için elim başka bir el gibi göründü. Çok daha bakımlı, biraz daha zayıf bir el. Niphran'ın elleri. En iri oduncunun yanında balta kullanabilen, fırtınalı bukleleri narin örgüler halinde örebilen, canavarların ağızına mızrak saplayabilen eller. Hayatımın ilk birkaç yılında, babamın öldürülmesinin kederi Niphran'a çürüme gibi yayılmadan, akıl sağlığı kendi üzerine çökmeden önce, annemin ellerinin yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Ah, şimdi beni görebilseydi. Pisliğe bulanmış ve vıraklayan nehir hamam böcekleri tarafından alt edilmiş.

Hirun, donuk sisini soluyarak Essam Ormanı'nın kışlık kemiklerine hayat verdi. Ellerimi nehirde temizledim ve ölümlerle ilgili düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

Bir ağaç kökünün arkasından çılgınca bir vırak sesi geldi. İleri atıldım ve tekmeleyen nöbetçiyi yakaladım. Ah, ama kaçan asla cesur değildi. Onu yüzüme yaklaştırdım. "Arkadaşların cırcır böceklerini kovalıyor ve sen buradasın. Buna değdiler mi?"

Topal kurbağayı kovaya bıraktım ve iç çektim. On tane daha kalmıştı, bu da bir tur daha daireler çizip çamur olmamasını ummak demekti.

sağ botumdaki delikten dökülüyordu. Rory'nin ünlü bir kimyager olması da, bu imrenilen çıraklık da beni etkilememişti. Beni kovayı fırlatıp sıcak bir yemek ve rahat bir yatağın beni beklediği Raya'nın evine gitmekten alıkoyan şey, bir kolaylık borcuydu.

Rory soru sormadı. Beş yıl önce kanlar içinde ve titreyerek kapısında belirdiğimde, Rory yaralarımıyla ilgilenmiş ve beni Raya'nın evine götürmüştü. On beş yaşında, hiçbir geçmişi olmayan bir yetimi serserilikten kurtarmıştı.

Bir dalın aniden kırılması kaslarımı gerdi. Elimi cebime attım ve parmaklarımı hançerimin kabzasına doladım. Nizahl askerlerinin bizi rastgele arama eğilimi göz önüne alındığında, bıçağımı genellikle botumda taşırdım, ama onu ayağımı karışık bir eğreli otu ailesinden kesmek için kullanmış ve cebimde bırakmıştım.

Titreyen dallara yaptığım hızlı bir taramada hiçbir şey bulamadım. Gözlerimin ağaçların arasındaki boş siyah ceplerde oylanmasına izin vermemeye çalıştım. Karanlığın sessizliğine güvenemeyecek kadar çok dehşetin ortaya çıktığını görmüştüm.

Bakışlarım en çok korktuğum yere, arkamdaki, her biri birbirinin aynısı, tüyler ürpertecek kadar kesin siyah işaretlerle çizilmiş ağaç sırasına kaydı. Mahair'in sınırını çevreleyen ağaçlara kanatlarını açmış bir kuzgun sembolü oyulmuştu. Ormanın çamurunda bu kuzgunlar bozulmadan kalmıştı. Kuzgun işaretli ağaçları izinsiz geçmek hapis ya da daha kötü bir cezayla cezalandırılabilir bir suçtu. Krallığın liderlerinin Nizahl askerleri tarafından alınan özgürlükleri görmezden gelmeye zaten hazır olduğu aşığı köylerde, daha kötüsü genellikle sadece başlangıçtı.

Hançerimi cebime soktum ve çevrenin kenarına doğru yürüdüm. Başparmağımın tırnağıyla bir kuzgunun uzanmış kanadının izini sürdüm. Tırnaklarımı sembolün üzerinde gezdirecek, onu oyacak kadar cesur olmak için kovamdaki tüm kurbağaları takas edebilirdim. Belki de aynı cesaret patlaması hançerimin ağaç kabuğunda bir çizgi keserek Nizahl'ın gücünün sembollerinin şeklini bozduğunu görecekti. Bizi hayvanlar gibi hapseden duvarlar ya da kılıçlar değil, basit bir oymaydı. Başka bir krallığın gücü zehirli bir hava gibi üzerimizde dalgalanıyor, dokunduğu her şeyi kontrol ediyordu.

Kovamdaki nöbetçiye baktım ve elimi indirdim. Cesaret, bedelini ödemeye değmezdi. Ya da kıymıklara.

Mahair'e giden yolu kalın bir buz tabakası kaplamıştı. Mahair'i ayıran duvarı geçer geçmez kapüşonumu neredeyse burnuma kadar çektim.

Essam Woods'tan. Açıkta kalan ve düzenli olarak devriye gezen ana yolu riske atmak yerine bir ara sokağa saparak Rory'nin dükkânına doğru yol aldım. Ara sokağa adımımı atar atmaz karanlık beni kapladı. Dengeleyici bir elimi duvara koydum ve keskin gübre kokusunun ayaklarımı ileriye doğru yönlendirmesine izin verdim. Bir kedi, bir yığın kasanın altından tıslayarak çıktı ve yarı yenmiş bir fare leşinin üzerine korumacı bir şekilde eğildi.

"Akşam yemeğini çoktan yedim ama teklifin için teşekkür ederim," diye fısıldadım, pençelerinin erişemeyeceği bir yere sıçrayarak.

Yirmi dakika sonra dolu kovayı Rory'nin ayaklarının dibine bıraktım. "Maaşımın yeniden görüşülmesini talep ediyorum."

Rory listeden başını kaldırmadı. "Talepte bulunun. Ben orada olacağım."

Arka odada kayboldu. Kaşlarımı çatarak onu perdenin arkasından takip etmeyi ve kurbağa cesetleriyle sakatlamayı düşündüm. Çamur ve küf kokusu kalıcı olarak tenime işlemişti. En azından bunu maskeleyerek için ihtiyacım olan sabun için fazladan ödeme yapabilirdi.

Lapaları düzenledim, sepetin içine yerleştirmeden önce her kavanozu dikkatle kapattım. Kendimi Rory'nin öfkesinin yanlış tarafında bulduğum nadir zamanlardan biri, merhemleri Yuli'nin oğluyla göndermeden önce mühürlemeyi unuttuğum zamandı. O gün hastalığın yayılması kadar Rory'nin katı ahlak anlayışı hakkında da çok şey öğrenmiştim.

Rory geri döndü. "Git artık. Biraz uyu. Yüzünün yarınki müşterilerimi korkutmasını istemiyorum." Kovayı dürttü ve birkaç kurbağayı ters çevirdi. Yaşlılık Rory'nin dar kahverengi yüzünü yıpratmıştı. Uzun parmakları sürekli son içtiği toniğin rengine boyanıyor, gür kaşlarının arasında kalıcı bir çukur oluşuyordu. Buna "öfke evresi" diyordum, çünkü öfke seviyesini her zaman burnunun üzerinde oluşan olukların sayısından anlayabiliyordum. Kalçasındaki eski bir yaraya rağmen, zayıflığı kırılmanlık belirtisi değildi. Rory nadiren de olsa gülümsediğinde, gençliğinde yakışıklı olduğu anlaşılıyordu. "Altını yine kirle kapladığını görürsem çayına zehir katarım."

Gelişigüzel sarılmış bir bohçayı kollarıma itti. "Al bakalım."

Şaşkınlıkla paketi çevirdim. "Benim için mi?"

Bastonunu boş dükkânın etrafında salladı. "Kafana bir şey mi dokundu, çocuk?"

Yüzümde patlamasını bekleyerek kumaşı dikkatlice sıyırdım ve bir çift güzel altın eldiven ortaya çıktı. Bir güvercininkinden daha yumuşak

Muhtemelen kendim için alabileceğim her şeyden daha pahalıydılar. Birini saygıyla kaldırdım. "Rory, bu çok fazla."

Onları giymemek için kendimi zor tuttum. Onları usulca tezgâhın üzerine bıraktım ve lekeli ellerimi ovma için acele ettim. Temiz bez kalmadığı için ellerimi Rory'nin tuniğine sildim ve kulağıma bir şaplak yedim.

Eldivenlerin uyumu mükemmeldi. Yumuşak ve esnek, parmaklarımın esnemesiyle esnekliyor.

Daha yakından incelemek için ellerimi fenere doğru kaldırdım. Bunlar pazarda kesinlikle iyi para ederdi. Hemen satacağımdan değil elbette. Rory bir kaşık kadar duygusal derinliğe sahipmiş gibi davranmayı severdi ama hediyesini bir gün sonra takas edersem çok üzülürdü. Omal'da pazar bulmak zor değildi. Aşağı köyler her zaman yiyecek ve erzağa ihtiyaç duyardı. Kendi aralarında ticaret yapmak, saraydan kırıntı dilenmekten daha kolaydı.

Yaşlı adam kısa bir süre gülümsedi. "Mutlu yıllar, Sylvia."

Sylvia. İlk ve en sevdiğim yalanım. Ellerimi birbirine bastırdım. "Evde kalmış kız için bir teselli hediyesi mi?" Rory beş yıldır bir kez olsun uydurma doğum tarihimi hatırlayamamıştı.

"Kızlık eşiğinin yirmi yıl kadar düşük olduğunu pek sanmıyorum."

Gerçekte, yirmi birin yarısındaydım. Başka bir yalan.

"Sen zamanın kendisi kadar yaşlısın. Yüz yaşın altındaki tüm yaşlar sana aynı görünüyor olmalı."

Bastonuyla bana vurdu. "Ev kadınlarının ortalıkta dolaşma saati geçti."

Dükkanından moralli bir şekilde ayrıldım. Pelerinimi omuzlarıma sardım ve kapüşonunu çenemin altında düğümledim. Nihayet yatağıma kavuşmadan önce tamamlamam gereken bir görev daha vardı ve bu sessiz köyün derinliklerine inmek anlamına geliyordu. Bu saatler zihninin özgürce koştuğu, duvarların aç şeytanların fısıltılarına, haşaratın cızırtılarının huzursuz ölümlerin seslerine dönüştüğü saatlerdi.

Korkunun gölgeleri nasıl sinsice korkunç şekillere soktuğunu biliyordum. Uzun yıllardır tam bir gece boyunca uyumamıştım ve göğsümdeki nefes ve ayaklarımın altındaki toprak dışında hiçbir şeye güvenmediğim günler oldu. Köylülerle benim aramdaki fark, canavarlarımın isimlerini biliyor olmamdı. Beni bulduklarında neye benzeyeceklerini biliyordum,

ve nasıl bir kaderle karşılaşacağımı hayal etmek zorunda değildim.

Mahair küçük bir köydü ama tarihi çok eskilere dayanıyordu. Çocukları annelerinden, babalarından ve büyükanne ve büyükbabalarından dinledikleri hikâyeleri bilirdi. Batıl inançlar, zaman sakinleri için yeni bir sayfa açtıktan çok sonra bile Mahair'i canlı tutuyordu.

Ayrıca beni işimde tuttu.

Raya'nın dükkânına doğru sağa dönmek yerine serseri yola saptım. Balla ıslatılmış hamur parçaları ve yağ, halawany'nin kızlarının ayak işleri arasında atıştırdıkları, ailelerinin tatlı dükkanının beton zemininde oturdukları yeri işaretliyordu. Yağlara burnunu sokan köpeklerden kaçarak, hareketlerimi Rory'ye bildirebilecek birileri olup olmadığını kontrol ettim.

Rory ve ben birbirimizi affetmeyi gelenek haline getirmiştik. Onun adıyla Omalilileri tedavi ettiğimi, onları satın alacak kadar batıl inançları olanlara anlamsız karışımlar sattığımı öğrenirse, Rory'nin böyle bir ihlali affedebileceğinden şüpheliydim. Müşterilerim için hazırladığım "tedaviler" zararsızdı. Ezilmiş otlar ve değiştirilmiş likörler. Çoğu zaman, önlemeye çalıştıkları hastalıklar bir şişeye sığdırabileceğim her şeyden daha saçmaydı.

Aradığım ev, Raya'nın kalesinin yanından on dakikalık yürüme mesafesindeydi. Rahat edemeyeceğim kadar yakındı. Çıplak bir çamaşır ipinin kancadan kancaya uzandığı sarkık çatının kenarından su damlıyordu. Bir çift iç çamaşırı yere düşmüştü. Onları tekmeleyerek gözden uzaklaştırdım. Raya bana yıllar önce çamaşır ipindeki iç çamaşırılarını daha büyük bir giysinin arkasına tutturarak nasıl saklayacağını öğretmişti. Bu kadar gizliliğe gerek olduğunu anlamamıştım. Hâlâ da anlamıyorum. Ama bu gece zaman sınırlı bir kaynaktı ve onu, iç çamaşırı giydiklerine dair elimde kesin bir kanıt olan bir Omalian'ın utancını yatıştırmak için harcamayacaktım.

Kapı hızla açıldı. "Sylvia, Tanrı'ya şükür," dedi Zeinab. "Bugün daha kötü."

Çamurla kaplanmış botlarımı kapının kenarına vurdum ve içeri adım attım.

"Nerede o?"

Zeinab'ı kısa koridordaki son odaya kadar takip ettim. Kapıyı açtığında üzerimize bir tütsü dalgası yayıldı. Havada asılı duran beyaz sisi havalandırdım. Yaşlı bir kadın yerde bir ileri bir geri sallanıyordu ve kollarında tırnakların derinlere battığı kanlı izler vardı. Zeinab kapıyı kapattı.

güvenli bir mesafeyi koruyarak kapıya yöneldi. İri ela gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Ona banyo yaptırmaya çalıştım ve o *bunu* yaptı." Zeinab feracesinin kolunu yukarı iterek sayısız kırmızı çizik izini ortaya çıkardı.

"Tamam." Çantamı masanın üzerine bıraktım. "İşim bittiğinde seni arayacağım."

Yaşlı kadını bir tonikle yatıştırmak çok az çaba gerektirdi. Arkasına geçtim ve bir kolumu boynuna doladım. Kolumu yırttı, nefesi kesilmek üzere ağzı açık kaldı. Toniği boğazından aşağı boşalttım ve yutması için boğucu tutuşumu yeterince gevşettim. Tükürmeyeceğinden emin olduktan sonra onu bıraktım ve kolumu düzelttim. Topuklarıma tükürdü ve dudağını yırttığı yerden kanlı dişlerini çıkardı.

Dakikalar sürdü. Yeteneklerim, ne kadar şüpheli olsalar da, etkili ve kısa süreli aldatmacalarda yatıyordu. Kapıda Zeinab'ın pelerininin cebine birkaç bozuk para atmasına izin verdim ve şaşırmış gibi yaptım. Omalilileri ve onların sahte tevazularını asla anlayamayacaktım. "Hatırla-"

Zeinab sabırsızlıkla başını salladı. "Evet, evet, bu konuda tek kelime etmeyeceğim. Yıllar oldu Sylvia. Eğer kimyager bunu öğrenirse, bu benden kaynaklanmayacak."

Düzenli olarak annesinin boğazından aşağı döktüğüm toniğin içinde ne olduğunu sorma zahmetine katlanmayan bir kadına göre oldukça kendinden emindi. Zeinab'ın el sallamasına dalgınca karşılık verdim ve hançerimi bozuk paralarla aynı cebe soktum. Çukurlu toprak yolda kötü kokulu yağmur birikintileri dalgalanıyordu. Sokaktaki evlerin çoğu, sazdan çatıları çamur ve düzensiz tuğla parçalarıyla birleştirilmiş duvarların üzerinde titreyen kulübeler olarak daha doğru bir şekilde tanımlanabilirdi. Bir sıra yeşil katır gübresinden kaçtım, suyla tıkanmış çimen kokusu burnumu yaktı.

Omal'ın yukarı şehirlerinin sokaklarında dışkı var mıydı?

Zeinab'ın komşusu, iyi talihlerini komşularına göstermek için kapısının önüne tavuk tüyleri serpmişti. Kızları Dawar'dan bir tüccarla evlenmişti ve çeyizi onlara bütün ay tavuk yemelerine yetecek kadar para kazandırmıştı. Bundan böyle en iyi giysiler onun bedenini donatacaktı. En seçkin etler ve en iyi yetiştirilmiş sebzeler tabağını süsleyecekti. Bir daha asla Mahair'de katır pisliklerinden kaçmak zorunda kalmayacaktı.

Köşeyi döndüm, dalgın bir şekilde cebimdeki bozuk paraları sayarken bir cesede çarptım.

Tökezledim ve kendimi bir yığın çatlak tuğlaya çarptım. Birden

Nizahl askeri kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmadı.

"Kendinizi tanıtın."

Boğazımda ağır panik kanatları açıldı. Kasabadaki hareketlerimiz resmi bir sokağa çıkma yasağıyla kısıtlanmamış olsa da, pek çok kişi gece geç saatlerde gezinme riskini göze almazdı. Nizahl askerleri genellikle çiftler halinde devriye gezerdi, bu da bu adamın ortağının muhtemelen köyün diğer tarafında başka birini taciz ettiği anlamına geliyordu.

Paniği bastırdım, çırpınan uzuvlarını kıldım. Panik bir vebaydı. Tek amacı her düşünceyi, her içgüdüyü parçalayana kadar yayılmaktı.

Hemen gözlerimi indirdim. Bir Nizahl askerinin bakışlarını tutmak beladan başka bir şeye davetiye çıkarmazdı. "Benim adım Sylvia. Raya'nın malikânesinde yaşıyorum ve kimyager Rory'nin yanında çıraklık yapıyorum. Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Yaşlı bir kadının acilen bakıma ihtiyacı vardı ve işverenim de rahatsız."

Yüzündeki çizgilerden askerin kırklı yaşlarının sonlarında olduğu anlaşılıyordu. Eğer bir Omalian devriyesi olsaydı, yaşı pek bir şey ifade etmezdi. Ama Nizahl askerleri genç ve kanlı ölme eğilimindeydi. Bu adamın alnındaki çizgilerin kırıştığını görecektik kadar uzun süre hayatta kalabilmesi için ya ölümcül bir düşman ya da bir korkak olması gerekirdi.

"Babanın adı ne?"

"Ben Raya'nın koğuşundayım," diye tekrarlardım. Mahair'de yeni olmalıydı. Raya'nın tepedeki yetimler evini herkes bilirdi. "Benim ne annem ne de babam var."

Konuyu fazla uzatmadı. "Bir Jasadi'nin yakalanmasına yol açabilecek bir faaliyete tanık oldunuz mu?" Bu, askerlerin herhangi bir büyü belirtisine karşı tetikte olmayı teşvik etmek için sordukları standart bir soru olsa da, içten içe irkildim. Bir Jasadi'nin en son tutuklanması sadece bir ay önce komşu köyümüzde gerçekleşmişti. Fısıltılardan, bir kızın arkadaşının elini sallayarak döşeme tahtasındaki bir çatlağı tamir ettiğini gördüğünü tahmin etmiştim. On beş yaşındaki çocuğu ihbar etme cesareti gösterdiği için kıza övgüler yağdırıldığını duymuştum. Övgü ve kıskançlık - kahraman olmak için kendi fırsatlarını bekleyemiyorlardı.

"Görmedim." Beş yıldır başka bir Jasadi görmemiştim. Dudaklarını büzdü. "Yaşlı kadının adı neydi?"

"Aya, ama kızı Zeinab onun bakıcısı. İstersen seni onlara yönlendirebilirim." Zeinab kurnazdı. Bir yalan için hazırlıklı olurdu.

Böyle bir an.

"Gerek yok." Omzunun üzerinden bir el salladı. "Yolunuza devam edin. Serseri yolundan uzak durun."

Yaşlı Nizahl askerlerinin bir avantajı da genç meslektaşlarının palavralarına ve sorgulama taktiklerine daha az meyilli olmalarıydı. Minnettarlıkla başımı eğdim ve yanından hızla geçtim.

Birkaç dakika sonra Raya'nın odasına girdim. Soğuyan balmumunun kokusuna bakılırsa, son kızın yatmasının üzerinden çok zaman geçmemişti. Doğum günümün unutulduğunu fark edince rahatladım ve kapıda botlarımı tekmeledim. Raya bugün kumaş tüccarlarıyla buluşmuştu. Takas onu her zaman kötü bir ruh halinde bırakırdı. Doğum günümün tek kutlaması, sabahleyin tereyağlı ve pekmezli bir kahvaltı olacaktı.

Kapımı iterek açtığımda, üzerime bir sıcaklık dalgası yayıldı. Baira'nın mübarek saçları, *yine* mi? "Raya derilerinizi alacak. Waleema bir hafta içinde."

Marek ateş çukuruna dalmış, ince bir çubukla kömürleri dürtüyordu. Altın sarısı saçları ışığın altında parlıyordu. Sefa'nın dikiş aletlerinin altında bir kumaş yığını ve elbise olabilecek bir şeyin başlangıcı duruyordu. "Kesinlikle," dedi Sefa, bir parça kömürleşmiş bifteği et suyuna batırarak. "Lanet olası waleema yüzünden üzüntülerimi çalıntı et suyunda boğuyorum. Şu elbiseye bak! Diğer tüm elbiselerin gülüp geçtiği bir elbise bu."

"Ateşle ne yapıyor?" Giysiyle ilgili sıkıntılarını görmezden gelmeyi tercih ederek sordum. Sabah olduğunda Sefa, kan çanağına dönmüş gözleri ve gülümsemesiyle Raya'ya mükemmel bir elbise teslim edecekti. Omal'ın en iyi terzisinin yanında çıraklık yapmak, baskı altında pes edenlere verilen bir rol değildi.

"Lanet tohumlarını kavurmaya çalışıyor." Sefa burnunu çekti. "Odanı meyhane mutfağı gibi kokuttuk. Kusura bakmayın. Kendimizi savunmak gerekirse, korkunç bir vefatın yasını tutmak için toplandık."

"Bir geçiş mi?" Taş ocağın yanına oturdum ve ellerimi çıtırdayan alevlerin üzerinde gezdirdim.

Marek bana Raya'nın özel kadehlerinden birini uzattı. Kadın bizim derimizi geyik gibi yüzecekti. "Ona aldırmayın. Biz sadece ocağınızı suiistimal etmek istedik," dedi. "Yuli'nin sürüsüne beni nasıl öldüreceklerini öğrettiğinden eminim. Bugün beni neredeyse bir kanalın içine atıyorlardı."

"Yuli'yi ya da öküzleri kızdıracak bir şey mi yaptın?"

Marek kederli bir ifadeyle, "Hayır," dedi.

Kadehi avuçlarımdan arasında yuvarladım ve gözlerimi kısıtım. "Marek."
"Atların ahırlarını... eğlenmek... için kullanmış olabilirim." Uzun bir yayın yaptı-

Acı bir iç çekiş. "Onun kızı."

Sefa ve ben ikiz iniltir çıkardık. Marek'in nazlı bir gülümseme ya da nazik bir sözün peşinde başını belaya soktuğu ilk sefer değildi bu. İnanılmaz derecede güzeldi, sarı saçlı ve yeşil gözlüydü, gücünü gölgede bırakacak şekilde zayıftı. Görünüşüne karşı koymak için Mahair'in en zorlu çiftçisi Yuli'nin yanında çiraklık yapmayı seçmişti. Günlerini arabaları yükleyerek ve öküzleri güderek geçiren Marek, köydeki her esnaf için kendini vazgeçilmez kılmıştı. Onların saygısını kazanmak için çalıştı, çünkü Mahair'in nasırlı avuçlardan ve alın terinden daha çok değer verdiği çok az şey vardı.

Ardında bıraktığı bir dizi kırık kalbe tahammül etmelerinin nedeni de buydu.

Uzun süre görmezden gelinecek biri olmayan Sefa devam etti, "Gençliğin, Sylvia, gençliğinin yasını tutuyoruz! Yirmi yaşında, köyün veletlerinden daha az macera yaşıyorsun."

Suyu boşalttım ve daha fazlası için kadehi Marek'e uzattım. "Bir sürü maceram var."

"İncir bitkisini öldürmeden önce kaç kez öldürebileceğinden bahsetmiyorum," diye alay etti Sefa. "Geçen hafta Nadia'nın inindeki horozları serbest bırakmak için bana eşlik etseydin-"

"Nadia seni dükkânından kalıcı olarak men etti," diye araya girdi Marek. Cesur olan, Sefa'nın sözünü tiradının ortasında kesti. Kararmış bir çekirdeği aldı ve soğuması için avuçtan avuca attı. "Sylvia'yı rahat bırak. Macera tek bir kalıba sığmaz."

Sefa'nın burun delikleri genişledi ama Marek irkilmedi. Birbirlerine kandan daha kalın ve ortak bir yetiştirilme tarzından daha güçlü bir şeyle bağlı olan insanların o tuhaf, sessiz yöntemiyle iletişim kuruyorlardı. Biliyordum çünkü son beş yıl boyunca onların yüzlerce sözsüz konuşmasına tanık olmuştum.

"İncir bitkimi öldürmeyeceğim." Ayağa kalktım. "Onun savaşçı ruhunu geliştiriyorum."

"Bana ters ters bakmayı kes," dedi Marek iç çekerek Sefa'ya. "Böldüğüm için özür dilerim." Çatlamış bir tohum uzattı.

Sefa elini kırk saniye havada sallandırdıktan sonra

Tohum. "Kolumu kıvırmama yardım eder misin?"

Marek mahcup bir sırıtışla isle kaplı avuçlarını uzattı. Sefa gözlerini devirdi.

Bu son alışverişi şaşkınlıkla izledim. Birbirlerinin etrafında bu kadar kolay var olmaları beni hiç şaşırtmamıştı. Alışılmadık bağlılıkları, kaledeki diğer koğuşların sorularına yol açmıştı. Genç bir kız Sefa'yla evlenmeyi planlayıp planlamadıklarını ilk sorduğunda Marek kahkahalarla gülmüştü. "Sefa kimseyle evlenmeyecek. Biz birbirimizi farklı bir şekilde seviyoruz."

Gardiyan kirpiklerini kırıştırmıştı, çünkü Marek koğuştaki tek çocuktü ve onu peşinden gelen hüznü iç çekişlerle dolu bir hayata mahkûm eden bir yüze sahipti.

"Peki ya sen?" diye sordu koğuş görevlisi.

Köşede örgü örerken gülümseyen Sefa ayıldı. Marek'e attığı kederli bakışı, kahverengi gözlerindeki suçluluk duygusunu sadece Raya ve ben görmüştük.

"Sefa'ya evlilik bağıyla olmasa da ruhen bağlıyım." Marek bekçinin saçlarını karıştırdı. Kız ciyaklayarak Marek'i tokatladı. "O nereye giderse ben de onu takip ederim."

Deliliklerinin altını çizmek için, Rory beni Raya'nın kapısının önüne bıraktığı anda bu ikili benden hemen hoşlanmıştı. Neredeyse vahşiydim, arkadaşlığa pek uygun değildim ama bu onları caydırmamıştı. Bu Omalian köyüne uyum sağlayamadım, en basit gelenekleri bile beni şaşırttı. Omuzlarının arasını ovalarsan erken ölürsün. Ayın ilk günü sol elinle yemek ye; yaşlıların yanında bacak bacak üstüne atma; yemek masasına en son oturan ve masadan ilk kalkan kişi ol. Bronz tenimin onların tipik zeytin renginden birkaç ton daha koyu olması da yardımcı olmadı. Kuzeydeki krallık günlerinin çoğunu güneş altında geçirdiği için Orbanlılara daha iyi uyum sağlıyordum. Sefa beyaz giymekten kaçındığını fark ettiğinde, koyu renk elini benimkinin yanına koymuş ve "Bütün renklerini içimize çektiğimiz için bizi kıskanıyorlar" demişti.

Evde de işler pek kolay değildi. Koğuştaki herkesin uykusuna musallat olan çirkin bir geçmişi vardı. Bana sarılmaya çalışan bir başka koğuş arkadaşımın burnunu neredeyse suratının ortasına çarparak kendime hiç yardımcı olmamıştım. Raya'dan aldığım iki saatlik derse rağmen, bu olay dokunmaktan nefret ettiğimi kesin olarak ortaya koymuştu.

Akıl almaz bir nedenden ötürü Sefa ve Marek korkmadılar. Sefa

burnu konusunda oldukça üzgündü.

Pelerinimi gardırobun içine düzgünce astım ve güve yeniği yakasını karıştırdım. Bir kış daha dayanamazdı ama onu atma düşüncesi boğazıma bir yumru oturttu. Benim konumumdaki biri çok az duygusal bağlılığı kaldırabilirdi. Her an bir kılıç bana doğrultulabilir, bir "*Jasadi*" çılgılığı bu kimliği ve onun etrafında inşa ettiğim hayatı sona erdirebilirdi. Parmaklarımı yumruk şeklinde kıvrarak pelerinden geri çekildim. Hüznün köklerini yayılmadan hemen söküp attım. Mahair'den sıradan bir yetim, kendi zor kazandığı parayla satın aldığı ilk şey olan bu yorgun pelerine tutunabilirdi.

Kavrulmuş krallığın bir kaçağı yapamazdı.

Avuç içlerimi yukarı çevirerek bileklerimdeki gümüş kelepçeleri test ettim. Kelepçeler benimkiler dışında hiçbir göz tarafından görülme de, birinin boş bakışları bileklerime takıldığında paranoyamın hafiflemesi uzun zaman almıştı. Hareketlerimle birlikte esniyorlardı, benimkilerin üzerinde ikinci bir deri gibi duruyorlardı. Sadece benim hapsolmuş büyüm onları harekete geçirebilir, kelepçeleri istediği gibi sıkabilirdi.

Büyü beni bir Jasadi olarak işaretledi. Nizahl'ın ormanda çemberler oluşturmasının ve askerlerini krallıklarda sinsice dolaştırmasının nedeni olarak. Hayatımın çoğunu kelepçelerime kızarak geçirdim. Jasadiler büyüleri yüzünden mahkûm edilirken benim beni mahkûm eden şeye bile erişememem ne kadar adildi? Büyüm çocukluğumdan beri bu kelepçelerin ardına hapsolmuştu. Sanırım büyükannem ve büyükbabam ölürken kelepçelerin sonsuza dek üzerimde kalacağını tahmin edemezlerdi.

Rory'nin hediyesini gardırobun içine, en uzun elbisemin kıvrımlarının altına sakladım. Kızlar hırsızlık yaparak Raya'nın gazabını nadiren göze alırlardı ama umutsuz bir kış herkesi hırsız yapabilirdi. Eldivenlerden birini okşadım, sevgim göğsümde sıcak bir şekilde kıvrıldı. Rory onları giymek için sınırlı fırsatım olacağını bilerek ne kadar harcamıştı?

"Sana bir şey göstermek istiyorduk," dedi Marek. Sesi beni gerçeğe döndürdü ve kaşlarımı çatarak gardırobun kapağını kapattım. Rory'nin ne kadar harcadığının ne önemi vardı? Hayatta kalmak için ihtiyacım olmayan her şey atılır ya da satılırdı ve bu eldivenler de farklı değildi.

Sefa ayağa kalktı, kucağındaki gevşek kumaşın tozunu alıyordu. Yüz ifadem karşısında homurdandı. "Rovial'ın lekeli mezarı, şuna bak Marek. Onu ormana gömmeyi planladığımızı düşünebilirsin."

Marek kaşlarını çatı. "Öyle değil mi?"

"İkiniz de odama giremezsiniz. Sonsuza kadar."

Onları dışarıya kadar takip ettim, sıra sıra dizilmiş çamaşır iplerini ve acınası bitki bahçesini geçtim. Çimenli bir yamacın tepesine inşa edilmiş olan Raya'nın evi, ana yola kadar tüm köyü görüyordu. Mahair'deki evlerin çoğu üst üste yığılmış, duvarları yıkık dökük, çamurunda çatlaklar olan üç katlı bodur binalardan oluşuyordu. Köylüler çatılarda kümes hayvanları yetiştiriyor, aylık yiyecek kıtlığı boyunca kendilerine yetecek kadar tavuk ve tavşan besliyorlardı. Çiftlik hayvanları, Mahair'i çevreleyen kilometrelerce uzunluktaki duvarla çitle çevrili Essam Ormanı'nı omuzlayarak tarlalarda dolaşıyordu.

Duvarın ötesinde, karanlık Essam Ormanı'nın genişliğini işaret ediyordu. Ay ışığı, siyah ufka doğru uzanan ağaçların üzerinde kayboldu.

Önümde Marek ve Sefa bakışlarını ormandan kaçırdılar. Mahair'e benden iki yıl önce, on altı yaşındayken gelmişlerdi. Mahair'in kendine özgü geleneklerini benimsemişler miydi yoksa bu gelenekler sandığımdan daha mı yaygındı bilemiyordum.

Essam'dan çıktıktan sonraki gün, geceyi tepede oturarak ve Mahair'in fenerlerinin ormanın boşluğunda kaybolduğu noktayı izleyerek geçirmiştim. Essam'dan kaçmak beni neredeyse öldürüyordu. Bu köyün ve başımın üzerindeki çatının zalim bir rüya olmadığını kendime teyit etmek istemişim. Gözlerimi kapattığımda, yıldızsız bir gökyüzünün altında hışırdayan dallara açmayacaktım.

Raya geceliğiyle kaleden hışımla çıkmış ve beni içeri sürüklemişti; orada Essam Ormanı'na bakmanın ve karanlıktan yaramaz ruhları davet etmenin riski hakkında beni azarlamasını dinlemiştim. Sanki sadece benim dikkatim onları varlığa çağırabilirmiş gibi.

O ormanda beş yıl geçirdim. Onların karanlığından korkmadım. Güvenemediğim Essam'ın dışındaki her şeydi.

"İşte!" Sefa kolunu bir bitki yumağına doğru savurarak duyurdu.

Son pazarda bir Lukubi tüccarından aldığım incir bitkisini kaçak olarak küreklediğim kalenin arka tarafında durduk. Neden olduğundan emin değildim. Bana Jasad'ı hatırlatan bir bitkiyi, acil bir durumda yanıma alamayacağım köklü bir şeyi beslemek utanç vericiydi. Yerleşmesine izin verdiğim zayıflığın bir başka işaretiydi.

İncir bitkimin yaprakları kederle sarktı. Toprağı dürttüm. Dikim tekniğimle alay mı ediyorlardı?

"Bundan hoşlanmıyor. Sana ona yeni bir pelerin almamız gerektiğini söylemiştim," diye iç geçirdi Marek.

"Kimin maaşıyla? Şimdi varlıklı bir adam mı oldun?" Sefa bana baktı. "Beğenmedin mi?"

Gözlerimi kısarak bitkiye baktım. Ben yokken sulamışlar mıydı? Neyi beğenmem gerekiyordu? Sefa'nın yüzü buruştu, ben de aceleyle "Bayıldım! Gerçekten harika. Teşekkür ederim." dedim.

"Oh. Göremezsın, değil mi?" Marek gülmeye başladı. "Sefa onun yüksük kadar olduğunu unuttu ve senin göremeyeceğin bir yere sakladı."

"Ben tamamen standart bir boydayım! Ayı gıdıklayacak kadar uzun bir kadınla arkadaşlık ettiğim için suçlanamam," diye itiraz etti Sefa.

Bitkinin yanına çömeldim. Sararmış yapraklardan oluşan perdenin arkasına sıkıştırılmış, hasırdan örülmüş bir sepette bir düzine susam tohumlu şeker vardı. Bu kırılğan, dış kıran kareleri çok severdim. Masraftan kaçınacak kadar para biriktirmişsem, pazarda bunları aramaya her zaman özen gösterirdim.

Marek, "İyi bal kullanmışlar, kireçli bal değil," diye ekledi.

"Doğum günün kutlu olsun Sylvia," dedi Sefa. "Nezaketen sana sarılmaktan kaçınacağım."

Önce Rory, şimdi de bu mu? Boğazımı temizledim. Boş midelerin ve ölmekte olan tarlaların olduğu bir köyde her iyiliğin bir bedeli vardı. "Sen sadece dişlerimde susamla gülümsediğimi görmek istedin."

Marek sırtıttı. "Ah, evet, büyük planımız açığa çıktı. On beş yılda bir ortaya çıkan gülümsemenizi mahvetmek istedik."

Başının arkasına bir tokat attım. Dayanabileceğim en fiziksel temastı ama minnettarlığımı ifade ediyordu.

Kaleye geri döndük ve sönmüş ateş çukurunun etrafına yeniden yerleştik. Marek külleri eşeleyerek hayatta kalan tohumları aradı. Sefa sırt üstü yere uzandı, ayaklarını Marek'in bacağına dayadı. "Arin mi Felix mi?"

Yatağıma yığıldım ve buklelerimi düğümlenmiş felaket örgülerinden kurtarmak gibi can sıkıcı bir işe koyuldum. Susam tohumlu şekerler gardırobumda güvenle saklanıyordu. Bu hediyelerin zamanlaması daha iyi olamazdı. Sefa ve Marek uykuya dalar dalmaz, ormana dönüş yolculuğum için ihtiyacım olanları toplayacaktım.

"Nizahl ve Omal Varislerinin isimleri."

"Sylvia," dedi Sefa alnıma bir tohum atarak. "Bir Varis'in kolunda Victor'un Balosu'na katılmak üzere seçildin. Arin mi Felix mi?"

Marek inledi ve dirseğini gözlerinin üzerine attı. Ağzının kenarlarına is bulaşmıştı. Sefa'nın neden uzak sarayların entrikalarını hayal etmeyi sevdiğini ikimiz de anlamıyorduk. Kendisi inanmasa bile romantizmin estetiğinden hoşlandığını iddia ediyordu. Genç yaşta, şehvet ve aşkın aptallıklarının kendisine hükmedemeyeceğini anladığında kendini maceraya adamıştı.

Sefa'nın oyununa boyun eğerek iç çektim. Omal'lı Felix onun cilalı ayaklarının dibinde diz çökse bile zor bir günün emeğini tanıyamazdı. Özellikle acımasız bir hasattan sonra onun konuşmasını dinlemiştim. El dokuması giysilerini ve yaldızlı arabalarını getirmiş, ardında kulaklarının arasındaki boşluk kadar boş sözler bırakmıştı. Daha da kötüsü, Nizahl askerlerini serbest bıraktı ve müdahaleye karşı direnişini Omalian toplumunun üst sınıflarına sakladı.

"Felix beceriksiz, korkak ve aşağı köylerin vahşilerle dolu olduğunu düşünüyor," diye alay etti Marek, benim dile getirmediğim fikrimi yankılayarak. "Onu kaynar sudan sorumlu tutmakta tereddüt ederim. En azından diğer Varisler, hala aşağılık olsalar da zekiler."

"Aşağılık" deyince aklıma Yüce Rawain'in tek oğlu Nizahl'lı Arin geldi.

Gümüş saçlı, acımasız, eşsiz Nizahl kuvvetlerinin varisi ve komutanı. On üç yaşından beri kendisinden iki kat büyük askerleri eğitiyordu. Ailemin öldürülmesinden, Jasad'ın yakılıp yıkılmasından ve hayatta kalan tüm Jasadlıların saklanmaya gönderilmesinden onun iyi kalbi sorumlu olmadığından, Yüce Rawain'in kana susamışlığının eşi benzeri olmadığını düşünmüşümdür hep. Ama eğer Varis hakkındaki söylentiler doğruysa, Arin'in kuşatma sırasında ergenlik çağına olmasına sevinmekten başka bir şey yapamazdım. Nizahl Varisi yürüyüşe liderlik ederken, tek bir Jasad'ın bile canlı çıkabileceğinden şüpheliydim.

Nizahl askerlerinin sürekli varlığı dört krallıkta da ortaktı. Nizahl'ın askeri üstünlüğünün tedavi edilemez bir belirtisiydi. Ancak Varislerini kendi topraklarının dışında görmek kıyametin habercisiydi: Bu, bir Jasadis kümesi ya da büyük bir büyü bulduğu anlamına geliyordu. İçimdeki ürpertiye bastırmakta zorlandım. Nizahl'lı Arin Mahair'e bir günlük mesafeye gelirse, bir cenazedeki likörden daha hızlı giderdim.

"Sylvia?" Marek sordu. Marek ve Sefa'nın yüzünde tanıdık bir endişe ifadesi vardı. Saçımın örgüsünü çözerken siyah teller kucağıma dökülmüştü. Onları toplayıp ateşe attım ve orada küle dönüşmesini izledim.

"Özür dilerim," dedim. "Soruyu unuttum."

Her zaman olduğu gibi, Nizahl'ın düşüncesi karnımda nefret pençeleri oluşturdu. Artık duygu nöbetleriyle büyü yapabilecek durumda değildim. Elimde kalan tek şey fanteziydi. Yüce Rawain'le, yerle bir ettiği krallıkta karşılaşmayı hayal ettim. Asasını midesinin en yumuşak yerine saplar, mavi gözlerinden zalimliğin süzölüşünü izlerdim. Jasad'ın ölülerinin ruhlarının ziyafet çekmesi için onu yıkılmış sarayın merdivenlerine dikecektim.

"Ah, evet, bir Varis." Durakladım. "Sorn."

"Orban Varisi mi?" Sefa kaşlarını kaldırdı. "Zevklerin vahşice mi? Belki de tehlikeye susamışsınızdır?"

Göz kırptım. "Bir vahşinin ne tehlikesi olabilir ki?"

İKİNCİ BÖLÜM

Düzgün insanlar uyuduktan çok sonra, kaleden dışarı süzıldüm.

Tepeden aşağı hızla inerken iki kolumu da sepetin ortasına doladım. Kapüşonum alnımdan aşağı sarkıyordu. Gevşek bukleler boynumun dibinde toplanıyor, beni rüzgara karşı ısıtıyordu. Saçlarımı örmeden kaleden ayrılmaktan nefret ederdim. Buklelerden oluşan perde, beni bir sığır çemberi gibi sallamak isteyen bir düşman için mükemmel bir silahtı. Marek ve Sefa'nın ani ziyareti programımı aceleye getirmişti.

Gece Mahair'in üzerine çökmüştü ve kepenkleri kapalı dükkânların üzerinde yoğun bir sis vardı. Üç saat içinde Yuli, ahırda uyuyan çocukları uyandırıp toprağı eşeleyecek ve inekleri yemlemeleri için serbest bırakacaktı. Çocuklar fırının önünde sıraya girer, kafesli tahta tepsileri omuzlarına alarak ailelerine kahvaltı götürürlerdi. Mahair, Omal'ın geri kalanı gibi, en iyi gündüz saatlerinde gelişirdi.

Tepenin sonunda durdum ve yolu taradım. Serseri yolunun hemen arkasında oturuyorduk ama serseriler beni rahatsız etmeyeceklerini iyi biliyorlardı. Asıl sorun askerlerdi. Devriyeyle tekrar karşılaşma riskini göze alamazdım. Sadece iki kez vardiya değiştiriyorlardı: bir kez şafakta, bir kez de alacakaranlıkta.

Yolun boşluğundan emin olduktan sonra sepeti aldım ve yürümeye devam ettim. Bir at arabasının tekerlekleri devasa izler açmıştı. İzlerin içinde yürüdüm, ayak izlerimi çürümüş toprakta gizledim. Mahair'in katı uyku programı düşünüldüğünde aptalca bir önlemdi. Çok az ev ya da işyeri dış mekan fenerlerine yatırım yapma zahmetine katlanırdı, eğer yaparlarsa da deniz kabuğu şeklinde ve sadece yakın çevrelerini aydınlatmaya yetecek kadar yağla doldurulmuş olanları kullanırlardı. Tüm bu yol üzerindeki tek fener, altı bina aşağıdaki bir balkondan sarkıyordu.

Jasad'daki çocukluğuma dair hatırladıklarım fakir bir adamın cebini doldurmazdı ama gece insanları olduğumuzu biliyordum. Omal'daki iki köyün birbirine benzememesi gibi, Jasad'daki her vilayetin de farklı gelenekleri vardı. Akşamları, varlıklı ailelerin kızları süslü kıyafetlerini bırakıp

sokak kıyafetleri ve birbirlerini kilometrelerce kovaladılar. ay içmek ve masa oyunları oynamak için toplanan erkeklerin kahkahaları ve iyi huylu bağırışları tüm sokaktan duyuluyordu. Ve her vilayette, sihir havayı süpürdü. Gökyüzünü canlandırıyor, yeryüzünde gürlüyordu. Ben büyünün neşe anlamına geldiği bir yerde doğdum. Kutlama ve güvenlik.

Düşüncelere dalıp caddenin karşısına geçtim. Sepetin zerine attığım battaniyenin altından dikenli bir armut düştü. "Dania'nın kanlı baltası," diye küfrederek intikamcı meyveyi tuniğimin altıyla topladım. Susam tohumlu şekerler bu haftanın acil durum malzemelerinin hacmini artırmıştı. Onları neden sepete koymuştum ki? Sanki Mahair'den kaçma ihtiyacı doğarsa tatlı yeme moduna girecekmişim gibi. llerin klleiyle dolu bir vadide saklanırken kendimi küçük bir ikramla şımarttığımı hayal ettim.

Çamur ve saman tuğladan oluşan yıkılmakta olan bir duvar Mahair'i ormandan ayırıyordu. Bir köşe taşını nazikçe yokladım. Basınçtan toz bulutları patladı. Awaleen'in canı cehenneme, ama bazen bu köyden nefret ediyordum.

Duvar, canavarların krallıkların sınırları arasında gezindiği, ağaçların arasına serpilmiş büyü izleriyle beslendiği geçmiş günlerin bir kalıntısıydı. Kolumdan daha uzun boynuzları ve cilalı bir kılıç gibi kuyrukları olan korkunç yaratıklar. Daha düşünceli canavarlar, sevimli yüzleri ve çağıran elleriyle sizi kanlı sonunuza doğru tatlı tatlı çekerlerdi. Büyü, Essam'ın varlığının çoğuna nüfuz etmişti ve büyünün yerleştiği yerde canavarlar ortaya çıkıyordu.

Bir duvar, köye girmek isteyen canavarları pek caydıramazdı ama sanırım varlığı Mahair'e bir nebze huzur veriyordu. Kireçtaşına kazınmış sözcüklerin üstündeki tozu ovuşturdum:

Atalarımızın mahrum bırakıldığı yaşamları sürdürebilmemiz dileğiyle.

Büyükannem, Nizahl otuz üç yıl önce güçlü ve ezici dalgalar halinde ormana indiğinde canavarların çoktan yok olduğunu söylemişti. Kuşatma uzun ve lmcld. Canavarlar ormanın eteklerindeki köylere kaçmış ve tüm nüfusu katletmişlerdi.

Duvara yakın durdum ve ilerlemeye devam ettim. Canavarların temizlenmesi Nizahl'ın büyüye karşı yürüttüğü kampanyanın ilk parçası değildi ama kesinlikle en etkili olanıydı. Diğer krallıklara göre, ölülerini eski Yüce'nin kötü planlanmış kuşatmasının bir sonucu olarak değil, büyü yüzünden gmyorlardı. Büyü canavarlar yaratıyor, canavarlar da ayırım gözetmeksizin öldürüyordu.

Bu, Jasad'ın imajına vurulan ilk gerçek darbe oldu.

Yolu kapatan saman yığınlarının yanından geçmek için duvardan sıyrıldım. Çocuklar Essam'a girerken sinsi manevralar yapmaya meyilliydi, bu yüzden onları hapsedmek için köyün etrafına rastgele barikatlar kurulmuştu.

Bir eşek tembel tembel kulağındaki sineği seğirtirken, dev burun deliklerini gördüğümde genişletti. Nihayet! Tuğla sıralarındaki bir çatlağı görünce nefes verdim. Serseri yolun arkasındaki duvarı kullanmayı tercih ediyordum ama Nizahl askeriyle karşılaşmak beni tedirgin etmişti. Bu saatte devriyeden kurtulmak bir köpeğin üzerindeki pireden daha zordu. Delik sepetime ancak sığıyordu ama ana patıkayı riske atmama gerek kalmadan beni ormana sokabilirdi.

Eşek anırdı, uzun süreli varlığımdan rahatsız olmuştu. Kalbim takla atarak boğazıma düğümlendi ve sepetimi aceleyle aralıktan içeri ittim. Birisi davetsiz misafirleri kontrol etmek için kafasını dışarı çıkarabilir ve beni arazilerinde sinsice dolaşırken görebilirdi.

Delikten geçmek için kolumu neredeyse vücudumdan ayırmak zorunda kaldığım için kendime bulduğum bahane buydu. Bunun, eşeklerin kötü ruhları görünce anırdığına dair eski Jasadi batıl inancıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Sepeti aldım ve ormana doğru ilerlemeye devam ettim. Dallardan ve çamur birikintilerinden sıyrıldım, bir ağaca çarpmaktan zor kurtuldum. Rutubetli çalılıklarda yok olma ihtimali en düşük olan yiyecekleri yüklenerek her ay vadiye gitmekten nefret ediyordum. Özellikle de rüzgârın ince pelerinine karşı kişisel intikamını aldığı kış aylarında.

Nizahl kuzgunuyla işaretlenmiş ağaç sırasına ulaştım. Açıkça izin almadan sınırı geçmek kurallara aykırıydı. Akli başında hiç kimse izinsiz girip bikkın ve kana susamış askerlere onları kesmek için bir bahane verme riskine girmezdi.

Kuzgun bana baktı. Karnımda bir rahatsızlık hissettim. Birden ormanın sessizliğinin farkına vardım. Geçilmez karanlığın.

Hayatımın beş yılını bu ormanda geçirmemiş olsaydım, geri dönüp doğruca Mahair'e koşabilirdim.

"Bu ormandaki en korkutucu yaratığın sen olduğunu sanıyorsun ama değilsin," dedim kuzguna. "Öyleyim."

Sepeti sıkıca kavrayarak Nizahl'ın işaretlediği ağaçların hizasını geçtim ve yürümeye devam ettim. Bu yolculuk -ve benim izinsiz girişim-gerekliydi. I

Damarlarımdaki sihir için beni ölü görmek isteyenlerin iradesine karşı yaşadım. Sihrimin var olduğu tek yerin damarlarım olduğunu boş verin. Kelepçeler, bırakın kendimi savunmak için kullanmayı, güçlerimle bir sivrisineği bile ezemeyeceğim anlamına geliyordu.

Bileklerime baktım. Kelepçeler aşırı derecede kendini beğenmiş bir gümüş renginde parlıyordu.

Islak bir yosun parçasının etrafında bir adım attığımda, ayağım yere basmadı. Bir çılgılık yükseldi ve zemin çökerken dudaklarımda kayboldu.

"Ugh." Çamurdan damlayan sandaletlerimi kaldırdım. Vadiye daha üç mil vardı. İç çekerek sepeti diğer koluma geçirdim. Raya sabah yatak kontrollerini yapmadan önce geri dönmek istiyorsam acele etmem gerekiyordu.

Ormanın derinliklerine doğru yürüdükçe kaslarım gevşemeye başladı. Alnımdaki çizgiler ve dudaklarımda gergin kıvrımı hafifledi. Bu orman... benim onları tanıdığım gibi onlar da beni tanıyordu. Tepemdeki dallar beni selamlıyor gibiydi. Bir grup beyaz kertenkele ayağımın üzerinden geçip bir ağacın kenarına tırmandı. Sis içinde hafif bir çürük kokusu vardı, odun ve çiyin sıcak notalarının altını çiziyordu.

Duqan'da kulak misafiri olduğum neşeli bir Lukubi ezgisini mırıldandım ve ertesi günkü görevlerimi gözden geçirdim. Waleema için yapılan hazırlıklar Mahair'i çılgına çevirmişti. Alcalah'ı kutlamak küçük bir olay değildi. Üç yıl önceki son waleema sırasında köye akın eden yabancıları düşünerek ürperdim. Sadece kendimi tutmam bile kutlama bitene kadar ormana kaçmamı engellemişti.

Susam tohumlu bir şeker sepetten yuvarlanıp bir su birikintisine düşerken ayak bileğime bir sıçrama oldu. Kapastra'nın bükülmüş boynuzları, bu şekerler bir *lanetti*. Eğildim, dışkı ve yağmur kokusuna karşı burnumu kırıştırdım. Belki sinekleri bırakıp bunun tadını çıkarabilirdim.

Doğrulup sepete uzandım ve kendimi Zeinab'ın sokağındaki Nizahl askeriyle yüz yüze buldum.

Kalbim yavaşladı. Her atış kulaklarımda gümbürdüyordu.

"Sylvia, kimyager Rory'nin çırağı, zavallı yaşlı Aya'nın şifacısı. Doğru anlamış mıyım?"

Bir an için, ormanın güvenliği ve keşfedilmenin dehşeti birlikte paramparça olurken, düşündüm: *Sylvia kim?*

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Yalan söylememi bekliyordu. Fiziksel görünüşüm beni bir Jasadi olarak mahkûm etmek için yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı,

Duvardaki bir delikten sürünerek geçip ona vermiştim. Şimdi de gecenin bir yarısı kuzgun işaretli ağaçların yanından neden geçtiğime dair beceriksiz bir bahaneyle eğlenmek istiyordu.

Kararlılık, bir kez yerleştğinde, yatıştırıcıydı. Korku geri çekildi. Bu ormanda bir kurbağadan daha büyük bir şey öldürmeyeli uzun zaman olmuştu.

Tam boyuma doğru doğruldum ve askerle göz göze geldim. "Korkak değilsin o zaman."

Gözlerini kırptırdı. "Ne dedin sen?"

Hafif, konuşmaya dayalı bir yaklaşım benimsedim. "Emin değildim. Sizin gibiler için söyleyebileceğim tek iyi şey erken öldüğünüzdür. Yine de burada duruyorsunuz, yaşıyorsunuz derinizin çizgilerine yazılmış. Ya bir korkaktın ya da kendi iyiliğin için fazla zekiydın." Konuşurken pelerinimin tokasını çözdüm. Dikkatlice katladım ve sepetin üzerine koydum. "Beni izledin. Kimsenin çılgınlıklarımı duymayacağı kadar uzağa kadar takip ettin."

Nizahl askeri hiç istifini bozmadı. "Çılgınlıklarınızı duysalar bile yardımınıza gelmezler. Jasadi pisliklerinin iniltileri kimsenin umurunda değil."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Asker iki kelimeyle onun bu ormandan canlı çıkma ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Masum numarası yapmanın artık bir önemi yoktu. *Jasadi* suçlaması ortaya atılır atılmaz, sadece bir Nizahlan mahkemesi onu aklayabilirdi. Bu asker beni bir arabanın arkasına koyacak ve Nizahl'a sürükleyecekti; orada mahkemeden sağ çıkan Jasadilerin sayısını saymak için sıfır ele ihtiyacım olacaktı. Yıllar içinde çoğunun yolculuktan bile sağ çıkamadığını öğrenmişim. Gözaltına alınanlar uygun kazalarda ya da "kışkırtılmamış" saldırılara misilleme olarak ölüyordu.

Askerin eli kılıcının kabzasından hiç ayrılmamıştı. "İnkâr etmeye bile çalışmayacak mısın?"

Ayaklarımı kaydırdım. Hafifçe, sadece hançerimin soğuk kabzasının bileğine dayandığını doğrulamak için. "Fark eder miydi?"

Kılıcını kınından kurtardı ve göğsüme doğrulttu. "Barışçıl bir şekilde teslim olursan, Yüce Rawain'in Bilgeliliği'nin mahkemelerinde adil ve hakkaniyetli bir şekilde yargılanacaksın."

"Öyle mi?" Güldüm. "Sadece iki ay önce, Jasadi vücut parçalarının yasadışı ticaretini yapan Orbanianlı bir tüccar, Yüce'nin adil ve hakkaniyetli mahkemelerine getirildi. Jasadi kemiklerini ezdiğini ve büyü izlerini yutmaya hevesli olanlara sattığını itiraf etti. Patronları, bir büyücünün beyniyle kutsanmış

Keçi piresi, Jasadi kalıntılarının sağlık açısından faydalı olduğuna inanıyordu. Değerli mahkemeniz tüccarı bir uyarı ve içten bir kıkırdamayla serbest bıraktı. İnsanların *Jasadis yemesine* yardım etti ve serbest kaldı."

Askerin ifadesi hiç değişmedi. Tabii ki değişmedi. Tek duyduğu Jasadi pisliğinin daha fazla iniltisiydi.

Boynumu uzattım. "Kendini tanıt asker. Mezarına hangi ismi yazacağımı bilmek istiyorum."

"Bu sana son uyarım. Teslim ol. Ve eğer üzerimde sihrini kullanmaya kalkarsan, bunun infaz ile sonuçlanacağını bilmeni isterim."

"Nizahlan aptalı' o zaman."

Asker hamle yaparak kılıcının geniş ucunu güçlü bir kavisle savurdu. Etkileyiciydi. Eğer yere düşseydi, kafamı oldukça temiz bir şekilde koparırdı.

Öldürmek için savaşmayalı uzun zaman olmuştu ama içgüdülerim hâlâ yerindeydi. Askerin içine doğru yuvarlandım, kılıç kolunu yakaladım ve dizime vurdum. Parmakları kasıldı. Kılıcı bırakamadan karnıma bir darbe geldi ve beni yana savurdu. Kendimi bir ağaca dayadım ve öksürdüm. Mezarlara lanet olsun, bu işi kolaylaştırmayacaktı.

Toparlanmak için zaman yoktu. Kılıç kulağımdan birkaç santim öteye saplandı ve neredeyse omzumu kesiyordu. Kılıcını ağaç kabuğuna saplanmış halde bırakarak son saniyede geri döndüm. O kılıcını ağaçtan çıkarırken ben de çizmelerimin içinden hançerimi çıkardım.

Aynı anda hamle yaptık.

Bir yaban arısının kindar hızıyla hareket ederek ölümcül savuruşlarından kaçtım. Ne zaman yaklaşmayı başarsam, benden kaçıyordu. Bu en sinir bozucu danstı. Hançeri fırlatmak için çok yakın, ona saplamak için çok uzaktaydım. Kılıcı tuniğimin kenarına takıldı, kolumdaki yırtık nefes alış verişimizi kesti.

"Neden sihrini kullanmıyorsun?" diye hırladı. "Senin türünün tek bir avantajı var ama sen onu da çarçur ediyorsun. Sakladığın için erdemli olduğunu düşünmeyeceğim."

"Emin olun, etinizi soymak ve gözlerinizi kaynatmak için sihrimi kullanmayı çok isterim. Fazilet. Ha! Pek çok zayıflığım var ama erdem bunların arasında değil."

İki eliyle kılıcın kabzasına sarıldı ve savurdu. Ağırlığımı yana vererek kendimi bir dizimin üzerinde yakaladım. Daha ayağa kalkmadan, kılıç boğazımın altındaydı. Saçımdan bir tutam yakaladı ve sertçe çekti.

Gözlerimi yaşartacak kadar. Sıcak nefesi yanağımda gezindi. "O iğrenç küçük köyde ne kadar yaşadın, herkesi bir çıraktan başka bir şey olmadığına inandırarak? Ama büyüünün iğrenç lekesini görebiliyordum. Türünün var olmaya devam etmesi, toplumlarımıza ne kadar sinsice sızdığının bir kanıtıdır. Jasadiler bizim saflarımızdaki çürüklerdir."

Kelepçelerim sıkılaştı. Bazen belirli hakaretlere ya da duygulara tepki veriyorlardı. Ne olduğunu anlayamayacağım kadar rastgele ve çeşitliydi. Tek yaptığı bana sihrimin var olduğunu, derimin yüzeyinin altında kaydığını ama erişmenin imkânsız olduğunu hatırlatmaktı.

Bedenime uzanıp onu koparma şansım olsaydı, burada oturup boğazımdaki bıçağı yutuyor olmazdım.

"O zaman daha iyi bir iş çıkarmanı öneririm," dedim ve dişlerimi kılıcı tutan ele geçirdim.

"Agh!" Beni savurdu ve ben de ayağa fırladım. Saçlarımın telleri yumruğundan sarkıyordu.

Gökyüzüne bir bakış fırlattım. İki saat içinde şafak ufukta belirecekti. Mahair yeni bir gün için uyanacak ve akşam devriyesini devralmak için farklı bir çift Nizahl askeri gelecekti. Bu asker ortaya çıkmadığında, köye kaosun çökmesi birkaç dakika sürerdi.

Gitmeye hazır değilim. Bu haince düşünce boğazımı külle doldurdu. Böyle bir duruma hazırlanmak amacıyla kokuşmuş bir vadide yiyecek stoklamıştım. Tereddüt nadiren başvurduğum bir lükstü. Mahair kalıcı olmak için yaratılmamıştı. Beş yıl önce bu ormandan ellerim kan içinde kaçmıştım ve tek bir hedefim vardı: Bir daha asla kapana kısılmayacaktım.

Ama beni köyden çıkaran bu asker olmayacaktı. O bu onuru kazanamayacaktı.

Sert ve hızlı bir tekme attım ve kolunun kıvrımıyla buluştum. Çizmelerim kemiğe çarpınca uludu. Kılıç düştü. Güçlü bir darbeye başımın yan tarafına vurdu ama hazırlık için çenemi büktüm. İleri atıldım ve hançerimi karnının derinliklerine sapladım. Açı daha kötü olamazdı. Deri ve kas direncinin arasından bıçağı hızla çekerek onu kalçasından kalçasına kadar kestim. Daha küçük bir bağırsak yarası onu saatlerce acı içinde kıvrandırırır ve ben işkenceden hiç zevk almazdım.

Sendeledi, dudaklarındaki kanla birlikte bir ılık köpürdü. Elleri yarasından akan kırmızı akıntıya gitti. Asker dizlerinin üzerine çöktü.

"ldğnde kimsenin kemiklerini doyurucu bir et suyu için satmaya çalışmayacağına şükret." Kanlı hançere bakarken yüzümü buruşturdum. Uzun zamandır bu kadar heyecan görmemişti.

"Benim... cesedimi bulacaklar." izmemin üzerine bir ağız dolusu kan tükürdü. "Yargıdan kaamayacaksın."

Kapattığımda kuru gözlerim acıdı. Ölüm sancıları içindeyken bile, bu asker benim ahlaki stnlğm olduğunu düşünüyordu. Büyüsü olmadığı için mi? O bir Nizahlan evinde, ben ise bir Jasadi evinde doğduğum için mi?

Keşke gerçeğİ bilseydi. Keşke buna inanabilseydi. "Kaç kişiyi daha... ldrdn? Kaç tane?" diye homurdandı.

Sır, saldırmaya hevesli bir şekilde dişlerimin iç kısmına çarptı.

Hançerimi onun yırttığı kol parçasıyla sildim ve ikisini de botumun içine soktum.

"Umduğun kadar çok değil. Nizahl'ın yargısından korktuğumu mu sanıyorsun?" Askere doğru bir adım attım ve beni durdurmak için yaptığı zayıf girişimleri savuşturdum. Ellerim yüzünün her iki yanına yerleşti ve onu kavradı. "Askerleriniz beni krallığınıza götürüp mahkeme önüne çıkaramaz, çünkü ben yokum. Tarih metnlerinize göre, neredeyse on bir yıl önce ldm. Büyükannem, büyükbabam ve bir düzine diğeriyle birlikte yanarak ldm. Tacımın bir savaş anıtında sergilenmek üzere alındığına inanıyorum. Söyleyin bana, ller yaşayanlar için nasıl yargılanabilir?"

Yüzünde kalan kan da akıp gitmeden önce bir saniye boyunca anlamadan bana baktı. "İmkânsız. Yalan söylüyorsun."

"Sık sık." Hiç espri yapmadan gülümsedim.

"Jasad Varisi Kan Zirvesi'nde öldü. Herkes yangının onu, Malik'i ve Malika'yı aldığınİ gördü. Sen o olamazsın. O yandı."

"Haklısın asker," dedim. "Jasad Varisi Kan Zirvesi'nde yandı. O daha iyi bir insandı. Onur ve erdem gibi kavramlara karşı duyarlıydı. Kendi türünü kurtarmaya çalışırdı. Kendi yok oluşu anlamına gelse bile, onları sizin gibilerden korumaya çalışırdı.

"Ama senin Yüce'n onu öldürdü." Parmağım la askerin yanağınİ okşadım. "Ve Sylvia onun yerini aldı. Ben iyileştirmem. Liderlik yapmıyorum."

Ellerimi sıktım ve sertçe büktüm. Askerin boynunun kırılması

sessiz ormanda yankılandı. "Ve onun aksine, hayatta kalma konusunda mükemmelim." Öne doğru düştü, vücudu donuk bir gümbürtüyle toprağa çarptı.

Nefesimi sakinleştirmek için gereken süre boyunca başında durdum. Ölmüştü.

Beni ifşa etmeyecekti. Onu ben öldürdüm.

Rovial'ın lekeli mezarında *bir Nizahl askerini öldürdüm*.

Gökyüzüne baktım ve neredeyse çığlık atacaktım. Karanlığın örtüsünü kaybetmeden önce en fazla bir buçuk saatim vardı.

Kuru yapraklar cansız askerin sırtına savruldu. Mezar kazmak için uygun aletlerim ve zamanım yoktu ve onu burada bırakamazdım-Nizahlı askerler katili aramak için Omal'daki her köye girebilirdi. Gizli kalmış vadiyi bile ele geçirirlerdi. Onların bir ölüm sürüsü gibi üzerimize çullanmasını engellemenin tek bir yolunu düşünebiliyordum.

Askerin omzunu tuttum ve onu sırt üstü yatırdım. "Dün gece kilolarca bira içtin. Ormanda çok fazla dolaştın ve nehre rastladın. Herkes nehir kıyılarının dikkatli bir navigasyon gerektirdiğini bilir ve sen hiç de dikkatli değildin. Sadece bir yanlış adım yeter. Suda yüzerken bulundun, muhtemelen güney setlerinin yakınında, bedenın gelgitin altındaki kayalardan kırılmıştı."

En kötü planım değildi ama en iyisi de değildi. Kalçalarımın üzerine oturdum ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Yaralarını gizlemek ve onu nehre sürüklemek için zamana ihtiyacım vardı. En yakın nehir kıyısıyla aramızda en az iki mil vardı. Askerlerin vardiya değişiminden önce onu kayalıklara yerleştirmeyi bir şekilde başarsam bile, Mahair'e zamanında geri dönemezdim. Beni kuzgun ağaçları sınırını geçtikten sonra yakalayıp Nizahl'a giden en yakın arabanın arkasına atarlardı.

Midem bulandı. Bunu tek başıma bitiremezdim. Yardıma ihtiyacım vardı.

Pelerinimi omuzlarıma atıp sepeti elime aldıktan sonra cesede bir kez daha baktım. "Geri döneceğim."

Sonra koştum. Beş yıldan uzun süredir koşmadığım kadar hızlı. Bu ormanda yaşamıştım, evet, ama yalnız değildim. Kan Zirvesi'nden sonra beni kurtaran ve hayatta kalmam için beni eğiten kadınla birlikteydim. Sürgüne gönderilmeden önce bir zamanlar Jasad'ın ordusunu sayısız savaşa sokan bir Qayida. Hanim aldığım riski bilseydi sırtıma bir düzine yeni yara izi eklerdi.

Burnumdan soluduğum havayı iterek ağaçların arasında dolandım. Bu sefer ana patikadan kaçmaya zahmet etmedim.

bu geceki abalarımaya tükürmeyi seçti. Tepeden kaleye doğru koşum ve bahçenin etrafında döndüm. Lütfen, *lütfe*n Marek penceresini açık bırakmış olsun. Esinti olmadan uyumakta zorlanıyordu ama mevsim normallerinin dışında soğuk bir geceydi.

Pencereyi kancasından bir santim ayırmıştım. Rahatlamam için durmadan pencereyi sonuna kadar ittim ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde dar açıklıktan içeri tırmandım. Botlarım yaban domuzu derisinden halının üzerinde çamurlu izler bıraktı.

Sarhoş Sefa'yı yatağına attığını ve bir yığın paltonun üzerinde uyuyakaldığını görünce sessizce sevindim. Odasını paylaşan diğer kızları uyandırmadan Sefa'yı uyandırmaya çalışmak saçlarımı ağartırdı. Titreyen ellerimle sepeti bir kenara bıraktım.

Uyuyan figürleri düşünürken kalbim ayaklarıma düştü. Bu ikisiyle olan arkadaşlığım benim isteğim dışında gerçekleşmişti. Kendimi bir anda koparılamayacak bir bağ kurmaktan alıkoymak için çok çalışmıştım. Bu gece her şeyi değıştirecekti. Bu gece onlara güveniyordum.

Ve eğer yanılsaydım, Mahair benim için sonsuza dek kaybolurdu.

Sefa'nın başının altındaki yastığı çektim. Dehşete kapılmış kahverengi gözleri parlayarak açıldı, ancak kapüşonlu yüzümü fark ettikten sonra sakinleşti. Marek'in bileğine bir tekme attım ve karşımda şaşkın, uykulu iki seyirci vardı.

"Ne kadar hızlı koşabilirsin?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Marek ve Sefa askerin cesedine baktılar. Çenesindeki kabuk bağlamış kanın üzerinde karıncalar geziniyordu.

Önce Sefa konuştu. "Bıçak çalışman mükemmel." "Sefa!" Marek tersledi.

"Öyle! Hayvanlarla çalışıyorsunuz; karın altını bu kadar derin ve uzun kesmenin ne kadar zor olduğunu bilirsiniz. Bunu saldırı altındayken yaptı. Etkileyici."

"Öyle miydin?" Marek bana söyledi. Altın sarısı saçları her yöne doğru uzanıyordu. "Saldırı altında mıydım yani?"

Onları yataklarından sürüklediğimde ve ormana doğru son sürat koşmaya zorladığımda soru sormamışlardı. Kuzgun işaretli ağaçları geçtiğimizde bile bir saniye bile tereddüt etmeden peşimden koşmuşlardı. Onlara gerçeğin bir kısmını borçluydum. En azından ayırabildiğim kadarını.

"Evet. Ben onu öldürmeseydim o beni öldürecekti. Rory için unuttuğum bazı malzemeleri almak için kuzgun işaretli hattı ihlal ettim ve açıklamamı kabul etmedi." Düşen kılıcını işaret ettim. "Eğer onun ölümünü Hirun'a kazara düşmüş gibi göstermezsem beni mahkemeye çıkaracaklar."

Nizahl askerlerinin şiddeti çok az ayrıntı gerektiriyordu. Herkes bir noktada onların korkunç gücünün kırbacını hissetmişti. Caşadi olmayan arkadaşlarımla bilmesine gerek olmayan şey, beni izinsiz girmekten daha fazlasıyla nasıl suçladığıydı. Onu nasıl bir elin öldürdüğünü bilselerdi askere daha fazla sempati duyabilirlerdi.

Şafağa karşı olan yarışımı düşünerek planımı anlattım. Tüm içgüdülerim yardım etmelerine izin vermemek için isyan ediyordu. Eğer bir hata yaparlarsa, bu benim boynum olurdu. Ancak takım çalışması, bu geceyi atlatmak için gerekli bir kötülüktü.

"Onu hazırlamak hassas bir mesele olmayacak. Eğer tahammülünüzden şüphe ediyorsanız, şu ağaçların arkasında bekleyebilirsiniz. Sadece cesedini nehre taşımak için yardımınıza ihtiyacım var."

"Bu kötü bir alamet. Kötü, çok kötü bir alamet. Alcalah'a sadece yedi hafta kaldı. Bunun refah ve iyi talih getirmesi gerekmiyor mu?" Sefa, askerin boynunun doğal olmayan açısı karşısında donup kalmış gibiydi. "Ya bu Awaleen'lerin uykularından uyanmaya daha yakın oldukları anlamına geliyorsa?"

"Aptal olma." Marek kanla ıslanmış toprağın üzerine serpmek için dallar topladı. Etkileyici bir öngörü. "Awaleen'in uykusu kalıcıdır. Eğer Alcalah gibi kanlı ve rastgele bir turnuva Awaleen'i etkileyebilseydi, yüzyıllar önce mezarlarından çıkıp bizi öldürürlerdi." Marek dalları gereğinden fazla güç kullanarak dağıttı. Alcalah'tan söz edilmesi eski bir yarayı deşmiş olmalıydı. Marek'in krallıklarının Şampiyonu olmak için yarışan rakipler ordusuna katılıp katılmadığını merak ettim. "İyi düşün Sefa. Eğer Alcalah ya da Şampiyonları iyi talih getirme gücüne sahip olsalardı, Yüce buna büyü der ve savaştan sonra ortadan kaldırırdı. Burada tanık olduğumuz şey bir Nizahl askerinin kibrinin sonucudur."

Sefa titredi. Acelemiz yüzünden Marek'le birlikte kaleden rüzgâra karşı kalkanları olmadan çıkmışlardı. Küçük ve son derece acınası görünüyordu. Bu işe yaramazdı, onun savaşa hazır durumda olması gerekiyordu.

Pelerinimi ona doğru ittim. "Kana bulamaktan kaçın." "

Askere doğru ilerlediğimde, bir el ileri atılarak yolumu kesti. "Sylvia, bu adamın elini kıracak güce sahip olduğunu düşünemezsin. geri." Marek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir kasa dolusu elmayı kaldırmakta zorlandığınızı gördüm."

Bir kahkaha çılgılığında boğuldum. Ama karşı tarafın oynamadığı bir oyunu kazanmak hiç de sportmence değildi. "Görmeni istediğim şeyi gördün. Sefa, lütfen pelerinin ceplerine sığdırabildiğin kadar küçük, sivri taş bul."

Marek, "Bu kısmı benim yapmama izin verin," diye karşı çıktı.

Güçlendirici bir nefes aldım ve burnumdan verdim. Yardım etmeye çalıştığınızı kendime hatırlattım. "Bununla başa çıkabilirim. Tek başıma."

Cesedi yüzüstü yere çevirip kollarından tuttum ve geriye doğru kaldırdım. Sefa yeşile döndü. Onu suçlayamazdım. Ceset dizlerinin üzerindeydi, kollarından geriye doğru çekilmişti, parçalanmış ve çamurla lekelenmiş gövdesi ona doğru dönüktü. Kesinlikle ürkütücü bir manzaraydı.

"En azından onu yemeyi planlamıyoruz," diye homurdandım kendi kendime. Marek bana şaşkın bir bakış fırlattı.

Vücudunun dirseklerini sıkıca kavrayarak botumu sırtının dibine diktim. Sefa kulaklarını kapatarak ağaçların arasına kaçtı. Marek şüpheli bir kaş çatmayla izledi.

Zihnimde uğursuz bir ses çiçek açtı. *Birkaç saat içinde, yıllarını harcayarak inşa ettiğin kimliğini yok edebilirsin. Kendi zavallı, anlamsız hayatını bile koruyamıyorsun,* diye fısıldadı kulağıma Hanım. En karanlık düşüncelerim hep onun sesiyle konuşurdu. Eski esirimi en son duyduğumdan bu yana yıllar geçmişti. Şimdi onu duyuyor olmam iyi bir şeye işaret edemezdi.

Cesedin kollarını kendime doğru çektim. Yetişkin bir adamın sırtını bu açıyla kırmak önemli miktarda güç gerektiriyordu. Hanım bunu, ayağımı karşımdaki kişinin *içinden geçirip* hemen önündeki yere doğru itmeye çalışıyordum gibi *yapmaya* benzetmişti. Kolların iyice geriye çekilmesi ve sıkıca tutulması gerekiyordu. Aksi takdirde omuzlar gevşeyecek ve sırt hasar görmeden kalacaktı.

Çizmelerimi sırtına doğru indirdim. Gök gürültüsünü andıran çatırtı Marek'in kaşlarının saçlarının arasında kaybolmasına neden oldu. Tatmin olmuş bir şekilde cesedi kırık kemiklerinin üzerine bıraktım ve askerin karnındaki yarayı işaret ettim. "Bu kesik çok temiz. Hirun'daki kayalardan hasar almış gibi görünmesini sağlamanı istiyorum."

Marek hançerimi yavaş bir gülümsemeyle kabul etti. "Yetişkin bir adamın belini kıramam ama kesinlikle daha kötü bir yara açabilirim."

Onu askerin yanında çömelmiş halde bıraktım ve Sefa'yı bulmaya gittim. Arkasına saklandıkları kayaları çaldıkları için bir karınca kolonisinden özür dilerken ona rastladım. "Neredeyse bitirdim," dedi.

Şüphe göğsümde bir tuğlaya dönüştü. Batıl inanç paranoyasını bir kenara bırakırsak, son derece soğukkanlı görünüyordu. Marek de öyle. Bir askerin cesedini parçalayıp nehre taşımama yardım etmeleri için onları gecenin bir yarısı köyden dışarı sürüklemiştim. İncir bitkimi sulamayı düzenli olarak unuttuğumu keşfettiklerinde daha büyük bir dehşetle tepki verdiklerini görmüştüm.

Çömeldim, pelerinin yere süründüğünü görünce yüzümü buruşturdum. Sefa'nın küçük bedenini yutuyordu. "Açık konuş. Bunu benim için neden yapıyorsun?"

Sert ses tonumdan etkilenmeden avucundaki taşlara hafifçe üfledi ve gevşek döküntüleri temizledi. "Bu kavrama karşı güçlü direncine rağmen, biz arkadaşız."

"Arkadaşlığın sınırları vardır." "Belki de."

"Bunu senin ya da Marek için yapmazdım."

Eğlenceli bir şey söylemişim gibi ağzının kenarını kaldırdı. "Biliyorum."

"Eğer yakalanırsam, idam edileceğim. Bana yardım ettiğin için bir Nizahlan mahkemesinin merhametine bırakılacaksın."

"Eğer içimde bir korku ateşi yakmayı umuyorsanız, çok geç kaldınız. O ateş uzun zaman önce yakıldı." Sefa taşları ceplerine soktu. "Rahat ol Sylvia. İş mahkemeye intikal etmeden önce, seni ölüme kadar takip ederdim."

Sefa ve ben aynı anda ayağa kalktık. Sadece bir Jasadi böyle rahatsız edici bir yemine ihtiyaç duyardı ama Marek ve Sefa'da büyüden eser yoktu. Bizim kadar yakından yaşasalardı, bunu görürdüm. Nizahl'dan korkmak için ne sebepleri vardı?

Sefa'yı sanki yeniden görüyormuş gibi değerlendirdim. "Bana söylemediğin ne var?"

"Şimdi, Sylvia. Bedelsiz sadakatimi kazanabilirsin." Taşların geri kalanı cebine yuvarlandı. "Ama sırlarımı kazanmalısın." Gülümsedi, dişlerinin beyazları teninde parlıyordu.

Dünyayı sarsan bir olasılık içimi titretirken nefesimi tuttum. Sefa ve Marek hakkında bildiğimi sandığım her şeyin içine dolanan bir olasılık. Öfkeyle konuşurken *a'larına* ve *l'lerine* yaslanan Marek. Mahair'deki hava sanki Omal'ın geri kalanından farklıymış gibi şikâyet eden Marek.

"Marek domatesi yanlış isimle çağırırdı," dedim aniden. Hatırladım. "Ben buraya geldikten bir hafta sonra ikinizi mutfakta gördüm. Ona bir oota uzatmanızı istedi. Omalililer domatese 'tamatim' derler. Bunun tuhaf olduğunu düşündüm ve sonraki ay boyunca onu yakından takip ettim. Bir sürü sebzeyi başka isimlerle çağırıldığını duydum. Lukubi, Orbanian, Nizahlan sebze isimleri. Yuli'nin ona pazar günleri gelen ziyaretçiler için pratik yaptırdığını söyledi. Ama o sadece örtbas etmeye çalışıyordu, değil mi? İlk hatayı kapatmaya çalışıyordu."

Sefa elindeki tozu zorla silkeledi. Yüzü okunmaz haldeydi. "Ceset sertleştikten sonra taşınması daha zor olacak. Gitmeliyiz."

Kendi sırlarınızla o kadar meşguldünüz ki

onlarinkini görmek için, diye mırıldandı Hanim. Acınası.

Sefa'yı geri sürüklemek ve gerçek ortaya çıkana kadar onu sarsmak istedim. Eğer şüphelendiğim şey doğruysa... ama hayır, yapamazdım. Yapamazdım. Raya'nın kalesine ulaşmadan önce yaşadığımız hayatlar konuşulmadı. Sırları bana zarar vermediği sürece sormayacaktım. Merak her zaman aynı şekilde karşılık bulurdu.

Marek yaranın çizgilerini pürüzlü ve düzensiz hale getirerek övgüye değer bir iş çıkarmıştı. Cesedin açıkta kalan etine taşlar serpiştirdik. Umarım onlar askeri bulana kadar balıklar açıkta kalan deri parçasını çabucak halletmiş olurlardı.

Nehre doğru koşarken sonsuzluk hissettim. Marek ve Sefa vücudun geri kalanını desteklerken ben ön tarafı taşıdım. Ağaçlar hevesle etrafımızı sarıyor, her düzine adımda zemin alçalıyordu. Marek'in titrediğini fark ettim. Essam'ın derinliklerine doğru ilerledikçe, kavrayamayacağımız kadar büyük bir canavarın dişleri etrafımızı sarıyormuş gibi hissediyorduk.

Nefes almak için sadece iki kez durduk, sabahın keskin esintisinin ve pembeleşen gökyüzünün farkındaydık.

Sefa şarkı söylemeye başladı, cıvıltılı sesi ayak seslerimizi bastırıyordu. "Awaleen görünmeden geldi, boş araziye incelemek için. Bereket, bereket!"

"Sefa, lütfen," diye inledi Marek. Ben melodiyi tanıımıyordum ama onun tanıdığı belliydi.

"Batıdaki tepelerin ve vadilerin üzerinde, Kapastra tacını koydu. Omal'ın Annesi, Mavinin Canavar Terbiyecisi, bol bol!"

"Durmayacak," diye uyardım Marek'i. Botum çürümüş bir kütüğün içinden geçti. Cırcır böcekleri delikten fırlayıp bacağımın üzerinde zıpladı. Öfkeli cıvıltıları Sefa'nın aralıksız ezgisine katıldı.

"Güzellik ışını, yakuttan daha keskin, Baira, Baira, Baira," diye mırıldandı Marek düz bir sesle. "Işığını Lukub'a götürdü, bol bol, bol bol!"

"Savaş Dania'nın kemiklerinde atıyor ve Orban'da onun kanlı şarkısını söylüyordu.

Bereket, bereket!"

Bir cırcır böceği cesedin yanağına sıçradı. Burnuna doğru sürünmesini izledim ve yüzümü buruşturdum. Şarkının devamında ne olacağını tahmin edebiliyordum. Ya da kimin tahmin edemediğini.

İlk zamanlarda, dört orijinal krallık -Lukub, Omal, Orban ve Jasad- büyü ile dolup taşıyordu. Nizahl, Awaleen'in mezara gömülmesinden sonra diğer dört krallık arasında barışı sağlamak için kuruldu.

Ama yüzyıllar geçti, her biri biraz daha büyü götürdü, ta ki sadece Jasad'ın büyüü kalana kadar. Nizahl'ın orduları büyüdü, Lukub ve Omal'ı, hatta savaşa aç Orban'ı bile korkuttu. Ama Jasad'ı değil. Nizahlan ordularının bile Jasad'ın zaptedilemez kalesi karşısında hiçbir şansı yoktu.

En azından yapmamaları gerekirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sefa'nın şarkısı daha yumuşak ve çekingen de olsa devam etti. "Rovial, Jasad'ın uğultusunu duydu ve onu uyanık tutmak için ruhunu verdi. Abound! Abou-"

"Sessiz ol." Yürümeyi bıraktım ve dinledim. İşte oradaydı, hepsinden daha iyi bir şarkı: Hirun'un çağıltısı. Ağaçların arasından sıyrıldık ve nehir kıyısında kayarak durduk.

"Ah," diye nefes aldı Sefa. "Hirun'u kıyılarından bu kadar uzakta hiç görmemiştim."

Hirun, güçlü bir yılan gibi her krallığın içinden geçerek tüm topraklarda yaşamı sürdürüyordu. Essam'ın bazı bölgelerinde nehir bir ağaç gövdesinden daha geniş değildi. Burada Hirun'un karşı kıyısı en az yarım mil uzaktaydı. Dolunayın yansıması karanlık yüzeyinde dalgalanıyordu.

"Onu ben alırım." Marek nemli topraktaki ağırlığına dikkat ederek cesedi nehir kıyısından aşağı yuvarladı. Cesedin etrafına ve altına yerleştirmek için kayalar taşırken homurdandı.

Sefa'nın bakışlarının başımın yan tarafını deldiğini hissedebiliyordum. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Ona vermek istediğim cevabı bastırmaktan dişlerim ağrıyordu. "Sanırım."

"Neden sırtını kırmanız gerekti? Boynunun kırılması kaymış gibi görünmesi için yeterli değil mi?" Sefa sordu. Sesinde sadece merak duyabiliyordum ama yine de cevap vermeden önce durakladım.

"Ölümünü bir cinayet olarak soruşturmaya karar verirlerse, kırık sırt bir adamı arayacakları anlamına gelir."

Dudakları aralandı. "Böyle bir kırılmaya neden olmak için gereken güç yüzünden."

"Evet." Kendimin bu parçasını paylaşmak garip ötesi bir duyguydu. İlişkilerimizin dengesi değişmişti ve artık nerede durduğumuzu bilmiyordum.

Seni yetiştirdiğim gibi bir kız olsaydın, onları burada bitirirdin, dedi Hanım. Elimi yüzümden aşağıya doğru sıyırdım. Ne zaman gidecekti?

Marek cesedi düzenlemeyi bitirdiğinde, Sefa nehir kıyısından çıkmasına yardım etti. Ulaşamayacağım bir yerde oyalandım. Şu anda bir dokunuş son parçalarını da

Zaten yıpranan sakinliğimi.

"Koşmamız gerek. Olabildiğince hızlı. Vardiya değişimi için zamanında Mahair'de olamayacağız ama kuzgun işaretli ağaçların sınırı içinde olmamız gerekiyor." Bileğimi elime aldım, bakışlarım başlarının üzerinde bir yerdeydi. "Teşekkür ederim. Bu iyilik unutulmayacak."

şafağa karşı koştuk. Sefa birden fazla kez tökezledi ama Marek elini sabitleyerek yanımızdan ayrılmadı. Su birikintilerinden kaçınmaya odaklandım. Ne kadar derin olduklarını tahmin etmek mümkün değildi ve zaten başımıza bir sürü dert açmışlardı. Kırık bir ayak bileği tam da bu felaket gecesinin ihtiyacı olan şeydi.

Sefa ve Marek'in geçmişleri hakkındaki şphelerimi kafamdan atmaya çalıştım. şu anki ruh halimle zemeyeceğim kadar büyük bir konuydu.

Kuzgun işaretli ağaçları kazasız belasız geçtik. Aramızdan toplu bir nefes verme geçti. "Yolun geri kalanını yürümeliyiz," dedi Marek. "Suçluların teri üzerimizde."

"İkiniz de suçlu değilsiniz," dedim sertçe. "Beni ya da kendinizi korumak arasında kalırsanız, bu gece yaptığınızdan daha akıllıca bir seçim yapın."

"Bizi korumaya mı çalışıyor yoksa aşağılamaya mı?" Sefa Marek'e sordu. "Bunu asla söyleyemem."

"İkisi de, sanırım."

"Hepimiz geçen yıl krallıklarda meydana gelen rastgele kaybolmalarla ilgili söylentileri duyduk," dedim. "Bu da başka bir kaybolma vakasıydı."

"O söylentiler doğru değil." Sefa etrafına bakındı, az önce olduğundan daha tetikteydi.

"Belki değil, ama varlıkları bize biraz zaman kazandırabilir."

Patikanın sonuna geldiğimizde, su sapı ipiyle birbirine bağlanmış sandık kuleleriyle dolu bir araba gürleyerek yanımızdan geçti. Çocuklar yoğun gözleme somunlarını sepetlere ya da omuzlarına dayadıkları ahşap kafeslerin üzerine atarken taze aış baladı kokusu ana yoldan yayılıyordu.

Buğdayın ılık kokusu hafızamı yokladı. Usr Jasad'da kaç sabahı elbiselerimde kırıntılarla, saray fırınlarından çıkan sıcak aış baladı ile dilimi yakarak geçirmiştim? Ekmek, Jasad'ın kırsal kesimlerinde daha yaygındı ama annem fırıncılardan

bize her sabah iki somun verirdi. Jasad'ın pek çok geleneği diğer krallıklar tarafından benimsenmişti. Jasad'ın yemekleri, sanatı, gelenekleri -çevrede dolaşan leş yiyiciler için güzel savaş ganimetleri.

Fırından uzaklaştım. Jasad gitmişti. Çok az tanıdığım bir krallığın yasını tutmak, kurduğum hayata zarar vermek demekti.

"Kahvaltı için fûl alma sırası bende," dedi Sefa. "Eğer onu almadan eve gidersem, Raya benim boynumla paspas yapar."

Marek, "Potumuz yok," dedi.

"Hamada iyi biri. Fazladan tenceresini ödünç almama izin verecek."

"Güzel," diye tekrarladı Marek alayla. "Bu sefer sadece yağ, tuz ve karabiber, tamam mı? Sen ve Fairel dışında kimse yemeğine limon sürmeyi sevmez."

Sefa gözlerini devirdi. "Ben sade isteyeceğim, sen de istediğin gibi çeşnilendirirsin.

Sizin yanlış yolunuz olduğunu da eklemeliyim."

Fûl arabasının yanında durduk. Hamada, Marek ve beni bir bakışla geçiştirip Sefa'ya odaklandı. O buharı tüten fasulyeleri büyük bir metal sürahidenden kapaklı bir tencereye boşaltırken ben de etrafımızı inceledim. Vardiya değişimi yirmi dakika önce gerçekleşmişti. Geç kaldıkları için askere birkaç dakika izin vermiş olsalar bile, takviye çağırmadan önce yirmi dakika beklemezlerdi. Dehşet göğsümde kabardı. Neden geri dönmüştüm ki? Askeri bırakıp kaçmaya devam etmeliydim. Essam'ın vahşi doğasında nasıl saklanacağımı biliyordum. Bir sepet yiyeceğim ve avantajım vardı. Sonunda Lukub ya da Orban'ın aşağı köylerine doğru yolumu bulabilir ve yeniden başlayabilirdim. Ne tür bir ahmaktım ki kafese geri dönüp kilidi kapatmamalarını umacaktım?

Mahair'e giriş çıkışlara barikat kuracaklardı. Her ev Jasadis için taranacaktı. Ticaret duracaktı. Köyün en büyük gelir kaynaklarından biri olan waleema'yı bile iptal edebilirler.

"Askerler sık sık ortadan kayboluyor," diye mırıldandı Marek. Beni açıkça izlediğini görünce şaşırarak irkildim. "Öldürüldüğünden emin olana kadar kaynaklarını orta halli bir Omalian köyünde harcamayacaklardır."

"Çok fazla kaynakları var."

"Alcalah sadece birkaç ay uzaktayken olmaz. Bir Şampiyon ararken Nizahl Varisi'ni korumak için büyük bir asker grubunu ormana yönlendiriyorlar."

Marek'e baktım. Sırtımdaki yara izleri Hanım'ın eğitiminin ne kadar titiz olduğuna tanıklık ediyordu. Lehçeleri öğrenmemi sağlamıştı.

her bir krallığı, aralarında paylaşılan ortak dili, alışkanlıklarını ve tarihlerini biliyordum. Yine de Nizahl Varisi hakkında bir fincandan daha az bilgim vardı. Hanim, büyüm işe yaramazsa beni nefesi kesilmeden öldüreceğini söylemenin ötesinde ondan hiç bahsetmemişti. Büyükanem ve büyükbabama ve Yüce Rawain'e duyduğu şiddetli nefret göz önüne alındığında, onun başarısız olduğu yerde Yüce'nin nasıl başarılı olduğunu görmenin canını yaktığını hayal ettim. O bir savaşçı yetiştirmişti, o ise... diğer askerlerin yiyecekleriyle savaş alanından kaçarken gözetleme kulesinden fark edilen birini yetiştirmişti.

Pişmanlığımın bir kısmı yatıştı. Eğer koşarak ormana girip Nizahlı Arin'le karşılaşıyordum, kaderimle ilgili soru anında karara bağlanmış olacaktı. Jasadis, Nizahl Varisi'yle karşılaşmadan sağ çıkmazdı.

Marek, Varisi Alcalah için Şampiyonunu seçerken Nizahl'ın kaç askeri oyaladığını nereden biliyordu? Daha önceki şüphelerim intikam duygusuyla geri döndü. "Nizahlan geleneklerine kesinlikle aşına görünüyorsun."

Kaldırdığı kaşları sivriydi. "Sen de öyle."

"Bir ceset bulmadan alarm vermeyeceklerinden emin misin?" Ona inanmayı çok istiyordum.

"Yeterince eminim."

"Biriniz tutacak mısınız?" Sefa hırıldadı. Hamada tencereyi ağzına kadar fasulyeyle doldurmuştu. Sefa sendeledi ve fasulyelerin bir kısmı kenara döktü. Marek ve ben kulpları kaptık ve zarar görmeden kaleye döndük.

Raya on dakika boyunca kıyafetlerimizin pisliği hakkında bize bağırdı. İşi biter bitmez üçümüz ayrıldık. Ben yıkanmaya, Sefa kahvaltıya yardım etmeye ve Marek de ağır bir iş günü için üstünü değiştirmeye.

Havluyu vücudumda gezdirirken, bacaklarımdaki gerginliği kuvvet kullanarak giderebilmeyi diledim. Mahair'deki ilk birkaç ayımdan beri hiç olmadığım kadar gergindim. Islak buklelerimi keten pantolonuma sardım ve uçlarını enseme bağladım. Yatağıma düşmek bile rahatlamama yardımcı olmadı. Kapımın dışında, ayak sesleri ve konuşmalar yeni günün başladığını işaret ediyordu.

Koğuştaki genç kızlar beni pek sevmezdi. Sefa'ya çok doğal gelen nazik, besleyici dokunuştan yoksundum. Onlara karşı daha yumuşak olmaya çalışsam da, kana susamış bir hamamböceğinin annelik içgüdülerine sahiptim. Yine de anlaşılmaz bir nedenden dolayı, onların varlığını topraklayıcı buluyordum.

Ne zaman korku ilmiğini etrafımda sıkırsa. Raya, bu çocukların onlar adına taşıdığı sorumlulukların baskısını hissetmelerine izin vermektense ölmeyi tercih ederdi. Aylık bağış arabalarındaki en güzel elbiseyi kimin alabileceği ya da en büyük keçiyi en uzağa kimin taşıyabileceği gibi acil sorunlar hakkında endişelenmemelerini sağlardı. Bu yetim kızlar, içinde bulundukları koşulların elverdiği ölçüde mutluluğa yakındılar.

Bir keresinde, on altı yaşına girdikten birkaç gün sonra, "Bu kalenin dışında karşılaştıkları hayatın gerçeklerini saklamamalısın," demiştim. Raya haftalık kazancını altıncı kez sayarken ben ateşin başında mutfak bıçaklarını bileyliyordum. "Omuzlarına ne kadar çok sorumluluk yüklerseniz, onları o kadar iyi taşıyacaklardır."

Bana o kadar uzun süre bakmıştı ki bıçaklardan birini sıkıca kavrayarak gerilmeye başlamıştım. Raya'nın gözlerinin altındaki boşlukta koyu halkalar oluşmuştu. "Çocuklar bu hayatın sıkıntılarına katlanmak için yaratılmamıştır, Sylvia. Bu onları kırar. Yetişkin hayatlarını, dünyanın ağırlığını bir daha asla hissetmemek için ellerinden gelen her şeyi yaparak geçirecekler."

Yorgunluk beni çekiştiriyordu. İki gündür uyumamıştım ama gözlerimi her kapadığımda Nizahl askerlerinin kılıçları ve meşaleleriyle Mahair'e girdiğini görüyordum.

Buradaki her türlü güvenlik yanılsaması paramparça olmuştu.

Sen Jasad'ın varisisin. Güvenlik senin için yazılmadı, dedi Hanim.

Yüzümü sert yastığa gömdüm. Rory için paketleyeceğim bitkileri zihnimden geçirdim ve waleema için masamızı kuracağımız en iyi yeri planladım.

Başka hiçbir şey işe yaramadığında, sırtımdaki yaralar kadar eski bir uygulamaya başvurdum. Soğuk avucumu kalbime bastırdım ve atışları saydım.

Bir, iki. Yaşıyorum. Üç, dört. Güvendeyim. Beş, altı. Beni yakalamalarına izin vermeyeceğim.

Geniş bir balo salonunun başında tek başıma duruyorum. Yüzü olmayan Jasadilerden oluşan bir dinleyici kitlesi nefeslerini tutmuş benim konuşmamı bekliyor. Gömleğim lotus çiçeği şeklinde, kaburgalarımın etrafında kıvrılıyor. Jasad'ın yanardöner sembolü kazanmış

eteğimde. Bir şahinin kafası ve altın kanatları, zarif siyah kedinin gövdesine oturuyor. Altın bir kitmer, saf büyü ve efsanenin kedisi. Kitmer elbisemin içinde tedirgin bir şekilde dönüyor.

Başımda bir taç var.

"Kraliçe Essiya! Kayıp Varis Jasad'ı yeniden bir araya getirmek için geri döndü!" diye bağılıyor bükülmüş gölge ve dumandan bir adam.

"Büyü bir kez daha gelişecek!"

Kaçmaya çalışıyorum ama tacın ağırlığı altında hareketsiz kalıyorum. Altın iplik dudaklarımı diyor. Beni her yönden hırpalarken, onların sevincine, rahatlamasına sessizce katlanıyorum. Kurtarıcı. Kahraman. Kraliçe.

Dudaklarımı ayırmaya zorlayıp dikişleri gererken çenemden aşağı kırmızı damlıyor. Ağzıma dolan demir bir tang, sözlerimi daha başlangıçlarında bastırmaya çalışıyor. "Lütfen, aradığınız kişi ben değilim! Size yardım edemem!" Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Dikişler yırtılıyor, güzel altın iplikler kanlı bir yığın halinde yere dökülüyor. Özgür sesim boş balo salonunda çınlıyor.

Güçlü bir tutuş beni ayağa kaldırıyor. "Essiya, elbiseni buruşturacaksın."

İçimde bir şok dalgası. Annemden neredeyse bir kafa kadar üstünüm. Eskiden tırmandığım omuzlar şimdi benimkinin yarısı genişliğinde. Onun ince olduğu yerlerde kıvrımlarım var ve onun yumuşak olduğu yerlerde güçlüyüm. "Senden daha uzunum," diyebildiğim tek şey ölü anneme.

Niphran'ın kahkahası müzik gibi. "Sadece birazcık. Şekil olarak büyükanne çekmişsin."

Balo salonu etrafımızda dağılıyor. Her tarafı kilometrelerce uzanan donmuş bir gölün yüzeyinde duruyoruz.

Turuncu alevler Niphran'ın bacaklarında dans eder. "Varisi hâlâ ayaktayken bir krallık yıkılamaz. Görevinden kaçamazsın, ya umri. Bu kanla gelen bir mirastır." Vücudunu durmadan kemiren ateşin kaynağını arıyorum. Hiçbiri yok. "Bundan daha fazlası," diye devam ediyor Niphran, sanki iki adım ötede diri diri yanmıyormuş gibi, "bu bir hak mirasıdır. Kim olduğumuz, kim olabileceğimiz, bir krallık olarak kimliğimiz - evlerini kaybeden insanlar sizin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Ayağımı altımızdaki sert yüzeye vuruyorum ama kırılmıyor. Etrafımız suyla çevrili ama yine de annem yanıyor.

"Beni bırakmayın," diye nefes nefese kaldım. Onu zaten bir kez aldılar. Uzanıyorum

Niphran, ateş daha da alevlendikçe geri çekiliyor. "O zaman kurtar beni."

"Çatlamaz!" Yumruklarım la buza vurarak yere düştüm. Parmak eklemlerim boşuna yarıldı. Buz katmanları çok kalın, çok derin.

Cehennem kükrüyor, Niphran'ı bütünölle yutuyor ama sözleri net. "Parçala onu."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Yumruklarımı tekrar buza vurmak için kaldırıyorum ve duruyorum.

Bileklerim çıplak. Kelepçelerimin olması gereken yerde pürüzsüz bir deri var.

Ateş gökyüzünü yalayarak geceyi korkunç ışıltısıyla tüketiyor. Kıyıda hareketsiz duran binlerce gölge insanı aydınlatıyor. İzliyorlar. Yargılıyorlar.

"Essiya!" Niphran çığlık atıyor.

Bir kolumu yüzüme atarak geri çekildim.

Alevler patladı. Tükendik.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dört gün boyunca kimse idamımı istemedi. Mahair'de devriye gezen Nizahl askerleri yollarına devam etti, waleema için ziyaretçiler gelmeye devam etti ve ben de Rory için kurbağaları korkutmaya devam ettim. Eğer çürüklerim ve kayıp bir tutam saçım olmasaydı, bütün gece halüsinasyon görüp görmediğimi merak edebilirdim.

Endişe beni acımasızca gölgeledi. Barışa güvenmiyordum. Nizahl askerleri kendilerinden birinin kayboluşunu kolayca unutmayacaktı.

Waleema'dan iki gün önce Raya kapımıza dayandı ve ender rastlanan bir telaşa kapıldı. Hiçbirimiz nedenini anlayamadık. Sadece üç yılda bir gerçekleşen waleema bir yana, kumaşları normal pazarda bile şaşırtıcı bir başarıyla satılıyordu. Dört krallıktaki en uzak kasabalardan soylu kadınlar, Raya'nın abartılı elbiseleri için teklif vermek üzere hizmetkârlarını gönderdi. Herkes kendi krallığının Alcalah şenlikleri için en iyi şekilde giyinmeye hevesli olduğundan, elbiseler Raya'nın sokaklardan bir ya da iki yetim daha getirmesine yetecek paradan fazlasına satılırdı.

Tepenin dibinde Marek arabayı yükledi. Genellikle arka tarafı kaplayan branda soyulmuştu, bu da ona sandıkları istiflemek için yer açıyordu.

"Geç kaldınız. Rory muhtemelen müşterileri çoktan gözyaşlarına boğmuştur." Marek sürücü koltuğuna atladı.

"Bastonunu kimseye fırlatmadığı sürece buna günaydın diyebilirim. Fairel nerede?"

Marek, tahta sandalyenin ağırlığı altında beli bükülmüş, tepeden aşağıya doğru koşan minik kız figürünü işaret etti. Bir gülümsememi gizledim. Raya koğuşundaki her kıza bir seçenek sunuyordu: çalışmak ya da öğrenmek. Çoğu öğrenmeyi seçmişti ama dokuz yaşındaki Fairel küçük çenesini öne doğru uzatmış ve "Birçok şey hakkında az şey bilmektense tek bir şeyde en iyi olmayı tercih ederim" demişti. O zamandan bu yana geçen üç yıl içinde, Nadia'nın sandalyelerine göz kulak olma rolünü savaş aletlerini kullananlara özgü bir ciddiyetle üstlenmişti.

Fairel kendini arabanın arkasına attı, sandalye de yedeğindeydi. "Buradayım! Buradayım!"

Marek kıkırdadı, dilini atlara doğru şaklattı. Altı kız arkaya tırmanıp arabanın içine yerleşti. Harekete geçerken bacağımı salladım, parmaklarım dizimde dans ediyordu. Ana meydana doğru gümbürdeyerek yaklaştıkça göğsümü korku kaplıyordu. Yoğun Alcalah sezonundan nefret etmek için bir başka neden de tanınma tehdidiydi.

Jasad'ın Varisi hakkındaki söylentilere karşı kulaklarımı her zaman açık tuttum. Dünyanın Essiya'nın ailesinin geri kalanından daha az ölü olduğunu düşündüğünü gösteren tek bir fısıltı bile yoktu. Yüce Rawain'in karısı Isra da dahil olmak üzere Kan Zirvesi'nde bulunanların çoğu saldırı sırasında ölmüştü. Sadece Omal Kraliçesi, Yüce Rawain ve Sultan Bisai hayatta kalmıştı. Sultana Bisai artık ölmüştü, Lukub tacı kızına geçmişti ve diğer iki kraliyet mensubunun yolları alçakgönüllü bir yetimle kesişmezdi. Bu durum, Mahair'in her ziyaretçisinde botuma sıkıştırdığım bıçağın güven verici ağırlığını kontrol etmemi engellemedi.

Sağımızda mavi bir kulübe yükseliyordu. Sahipleri yaşlı ve çocuksuzdu. Sol tarafta yetimlerle dolu bir kale ve sağ tarafta serseri bir yol varken burada mülk satın almakla ilgilenen pek kimse yoktu. Mükemmel bir ev olabilirdi. Sefa ve Marek için yer olurdu. Belki incir bitkim için küçük bir bahçe.

Bakışlarımı ileriye doğru çevirdim. Sefa'nın hayali düşünceleri açıkça sağduyuma sızmıştı. İmkânsızı arzulamak en iyi aptallara bırakılacak bir görevdi.

Yol kayalıklaştıkça araba sarsıldı. Arabayı takip eden çocuklar geri çekildi ve ters yöne doğru kaçışmaya başladı. Ebeveynlerinin serseri yola girmemeleri yönündeki uyarılarına kulak verdiler.

"Nasıl hissediyorsun?" Marek sessizce sordu.

Gerçekte ne sorduğunu biliyordum ama onun kulaklarına uygun bir cevabım yoktu. "Açım. Maya'nın düşmanları dışında kimseye kahvaltı hazırlamasına izin verilmemeli. Dışimde hâlâ yumurta kabuğu var."

Marek uzun bir süre sessiz kaldı. Konuşmanın sonuna geldiğimizi umuyordum.

"Beş yıl. Beş yıllık dostluk, Sylvia. Kendini bizden uzaklaştırmak için gösterdiğin çabalara rağmen biz arkadaşız. Evet, fark ettim. İnsanları anlama konusunda yetenekliyimdir, ama sen... sen beni şaşırtıyorsun. Beş yıllık dostluk,

Ve seni tanımlamak için kullanacağım tek kelimeyi biliyor musun?" Bana şöyle bir baktı. "Hafif. Sadece... hafif. İki gece önce gözünü kırpmadan bir adamın omurgasını tek başına kesişini izleyene kadar bu hikâyenin sonu olabilirdi."

Hafif. Kelimeyi inceledim, uygunluğunu test ettim. Bu beni eğlendirdi. Belki de Hanım'ın kırbacı yumuşak huylu kızlara ayrılmıştı ve sırtımdaki yaralar da ılımlı huylarım için cömert bir ödüldü. Hanım'ın küçük kulübesindeki ilk haftamda yemeğimi duvara fırlatmış ve hemen ardından gözyaşlarına boğulmuştum. Hâlâ asi bir şeydim, kin doluydum ve aşağılanmış bir kraliyet ailesinin öfkesini taşıyordum. Büyükannemle büyükbabamın yandığını kendi gözlerimle görmüş, habercinin Niphran'ın ölümünü ilan ettiğini kendi kulaklarımla duymuş olsam da, gerçeklik henüz pençelerini göğsüme geçirmemişti. Jasad'ın gözden düşmüş savaş yüzbaşı, son gözyaşlarımı silmemi beklerken mezar gibi sessiz duruyordu.

"Köşeye git," dedi, "ve kollarını kaldır."

Onun boş gözlerinden korkarak, omuzlarımdaki çığlık bir iniltiye dönüşene kadar kollarımı yukarıda tuttum. Duvardaki çatlakları saydım, kelepçelerimin üzerindeki yazıları ezberledim. Acı sonunda yatıştı, boynumdaki nabız gibi sabit ve unutulabilir hale geldi. Düşünmenin bir yolunu buldum.

Gerçekten de yumuşak.

Sessizliğimden etkilenmeyen Marek devam etti: "Haberleri duydu mu? Nizahl Varisi'nin Gahre sınırı yakınlarında görüldüğünü söylüyorlar."

Sözlerinin göğsümde yarattığı korku dalgası beni sinirlendirdi. Gahre sadece bir saat uzaklıkta bulunan bir başka Omalian aşağı köyüydü. Onun geliş haberi Kumandan'ın atlarından çok önce gelmiş olmalıydı. Yumruklarımı açtım. "Aylak tüccarların gevezeliği, eminim."

"Evet," diye onayladı Marek, seğiren parmaklarıma yan gözle bakarak. "Bu yıl Alcalah'ta Nizahl'ı temsil etme sırası Omal'da. Varis muhtemelen Şampiyonunu bulmak için mütevazı köylerimizi şerefendiriyordur." Marek'in alaycı ses tonu, böyle bir fikir hakkında tam olarak ne düşündüğünü ortaya koyuyordu.

Her üç yılda bir düzenlenen Alcalah, en yüksek krallıktan en vahşi serseriye kadar her krallığı canlandırır. Turnuva, krallıklarımızın atalarının fedakârlıklarını kutlamak amacıyla düzenlenen üç zorlu denemeden oluşuyordu. Her denemenin yeri dört krallık arasında değişir ve bir Zafer Balosu ile sonuçlanırdı. Eğer Mahair'in Alcalah'a olan takıntısı bir gösterge ise, krallıklar hayatlarını bu etkinliğin etrafında inşa ediyorlardı. I

Rory'nin müşterilerinin dükkânda dolaşırken Victor'un Balosu'nda dans etme ya da Alcalah'ın duruşmalarından birinde seyirciler arasında tezahürat yapma hayallerini kaç kez dinlediğimi sayamadım.

Nizahl, kendi halkı arasından bir Şampiyon seçmeyen tek krallıktı. Jasad'ı yerle bir ettikten kısa bir süre sonra Yüce Rawain, Nizahl'ın her Alcalah'ta farklı bir krallıktan bir Şampiyon seçerek barışı teşvik etme planını cömertçe duyurmuştu. Ayrıca Nizahl haksız bir avantaja sahipti. Gençlerini ergenlik çağından itibaren askere alıyorlardı ve en beceriksiz askerleri başka bir krallığın en iyisiyle kolayca boy ölçüşebilirdi.

"Daha aşağı bir köyden bir Şampiyon seçmez," dedim. "Eminim Omal Varisi ile bir anlaşması vardır. Belki de kraliyet ailesinin tercih ettiği önceden seçilmiş bir Şampiyon."

"Felix burnundaki sümüğü temizleyemiyor. Nizahl Varisi kesinlikle ona bir Şampiyon seçme konusundaki düşüncelerini sormayacaktır."

Bu görüntü karşısında tiksinti dolu bir ses çıkardım. "Seçtiği her Şampiyon Alcalah'ı kazandı. Sırf siyasetin gözüne girmek için beceriksiz birini eğitmeyi kabul edeceğinden şüpheliyim. Nizahl Varisi daha aşağı bir köylüyü seçmeye karar verse bile, onları böylesine ölümcül bir rolü kabul etmeye ikna etmekte zorlanacaktır." Alcalah hakkında spekülasyon yapmayı sevseler de, aşağı köylüler Şampiyonlarının yarısından fazlasının öldüğü bir turnuvada isteyerek yarışmayacak kadar akıllıydı. En azından ben öyle umuyordum.

Marek omuz silkti ve arabayı yol boyunca uzanan kötü kokulu göletlerin etrafından dolaştırdı. "Risk almaya değer olabilir. Victor olurlarsa, bir muhafız birliği, her krallıkta bir üst şehir evi, ömür boyu sürecek zenginlikler kazanırlar."

"Yarışmaktaki tek amacı etrafta caka satmak ve Awaleen'in kurban edilişini kutladığını iddia etmek olan yulaf beyinli bir soylu değilseniz bu riske değmez."

Alcalah'ın ardındaki efsaneler tamamen saçmalıktı. Dört orijinal kardeş saf büyü varlıklarıydı - ilk büyü. Awaleen krallıkları yaratmış ve Jasad'ın Awal'ı Rovial delirip binlerce kişiyi öldürmeden önce bin yıl boyunca onları yönetmişti. Hikâye anlatıcılarının iddiasına göre büyü deliliği. Güçlü büyüün kaçınılmaz sonucu. Kardeşlerini kontrol altına almak ve krallıklarını korumak için Awaleen kendilerini Sırık Köprüsü'nün altında ebedi bir uykuya bıraktı. Tam olarak ne yaptı

Alcalah'ın kutlamaya çalıştığı şey nedir? Kan dökülmesini mi yoksa gömülmeyi mi?

Artan hayal kırıklığımın farkına vararak sessizleştirdim ve eteğimi dizlerime kadar indirdim. Soluk güneş ışığı manşetlerimden parlak bir şekilde yansıyor. Onları görebilen ya da hissedebilen tek kişi olmak bir lütuftu. Parlaklıkları Marek'in çevresinde delikler açabilirdi.

"Komutanın son iki Şampiyonu bir Lukubi taş ustası ve bir Orbanian dilencisiydi. İkisi de Victor oldu."

"Marek, yeter." Artık Nizahl ya da Alcalah hakkında konuşmak istemiyordum. Öfkenin sönmesi, alevlenmesinden çok daha yavaş oluyordu ve harcayacak enerjim yoktu.

"Onun gözleriyle karşılaşmanın bir Jasadi'nin damarlarındaki büyüü dondurabileceğini söylüyorlar," diye devam etti Marek. "Söylenenlere göre, sadece dokunarak bile bunu hissedebilirmiş."

Bu düşünce bile yumurta kabuğu kahvaltımın yeniden ortaya çıkmasına neden oluyordu. Çoğu gün, Jasadilerin kuduz hayvanlar gibi avlandığını bilerek unutmakta ustalaştım. Onlar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kendim için yapabileceğim neredeyse hiçbir şey yoktu.

"Tarif ettiğiniz şey imkânsız. Komutan'ın kendisinin büyüü olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" Ses tonum sertleşti, Marek'in sözlerinin çizdiği tabloyla daha da sertleşti.

"Tabii ki hayır. Sadece söylüyorum-"

"Söylediğiniz şey vatana ihanet. Son zamanlarda bundan payımıza düşenden fazlasını yaptık, sizce de öyle değil mi?"

Ana meydana yaklaştıkça kalabalık daha da arttı. İnsanlar mavi ve beyaza bürünmüş bir kalabalığın arasından ilerleyen Marek'in arabasının etrafından dolanıyordu. Durur durmaz derin bir nefes aldım ve aşağı atladım. Pelerinimi sıkıca sardım ve başımı eğdim. Kazara omzuma çarpan ya da koluma dokunan her şey içimde binlerce tiksinti zonklamasına neden oluyordu. Rory'nin dükkânına yeterince hızlı yürüyemiyordum.

Kapının üzerindeki zil şingirdadı. Rory'nin arka odadan başını uzatmasını bekledim. Rory'nin bastonunun tıkırtısı duyulmadan bir dakika geçince tezgâha yaklaştım ve perdeyi kenara ittim.

Arkasını dönmeden, "Git buradan," dedi. Rory ters çevrilmiş iki sandığın üzerine tünemiş oturuyordu, masanın üzerinde üç kâse ve ayaklarının dibinde bir kurbağa kovası vardı. Kokuyu duyunca burnumu kırıstırdım. Dania'nın tozlu kemikleri, çok geç kalmıştım. Kan ve ekşi alkol kokusunun dükkânın geri kalanına yayıldığı gün boyunca kurbağalarla hiç çalışmamıştı. Eğer Dania'ya karşı hoşnutsuzluğu

İnsanlık onun sağduyusunu bastırdı.

"Şimdi, Rory," diye başladım, sesime sahip olmadığım bir sabır katarak. Sinirlenmesi için onca hafta varken, waleema haftasını mı seçmişti? "Bence yapmalısın-" Ben devam edemeden göğsüme bir sepet çarptı. Rory kaselerden başını kaldırmadı.

"Daha fazla malzemeye ihtiyacım var," diye bağırdı. "Senin fikrin değil."

Başının yan tarafına ters ters baktım. "En son Essam'a etekle girdiğimde kalçamdaki kızarıklığın geçmesi bir hafta sürmüştü." Bir kertenkele kuyruğuyla dişlerimi temizlemeyi onlarca yabancıya satış yapmaya tercih ederdim ama Rory'nin aksine, pahalı öfke nöbetleri geçirme lüksüne sahip değildim. "Dükkâna ben bakarım. Sen burada kalabilirsin."

Rory beni görmezden geldi, topal bir kurbağayı sırt üstü çevirdi. İnanılır gibi değildi. Sepeti kaptım. Bu ruh haline girdiğinde kalın kafasını delmek mümkün değildi. Dışarıda, waleema'dan önce gelenler Mahair'in sınırlı ikramlarını keşfederken ana yol kalabalıktı. Cepleri boşaltılmak için yalvaran bir sürü ziyaretçi. Rory'ye içimden küfrederek eteğimi topladım ve ormana doğru döndüm.

"Dur! Jasadi!"

Çığlık, ana yolun gürültüsü arasında bıçak gibi kesildi.

Donup kaldım. Bacaklarım gerildi, sert ve acımasız bir koşuya hazırlandım. Dirseklerimi bükerek omuzlarımdaki kasları gerdim. Bir saniye daha geçseydi, ormanın içinde kaybolan bir kumaş bulanıklığı olacaktım. Bir saniye daha geçseydi, fırıncının babasının toprağa atıldığını göremeyecektim.

Kalabalık arkamda toplandı. Kollar benimkilere dayanmış, yetmiş yaşlarındaki un tozlu adamın başında duran Nizahl askerlerini görebilmek için çarpışıyor ve dirsekleşiyorlardı. Yakaladıkları ben değildim. O'ydu.

Göğsü bira fıçısı şeklinde olan bir Nizahl askeri, cılız yaşlı adamın üzerinde yükseliyordu. Adel, diye düşündüm. Onun adı Adel'di. Ekmeklerime hep fazladan susam koyardı.

"Büyü bulundurmak ve aktif olarak kullanmakla suçlanıyorsunuz. Nizahl'a götürüleceksiniz ve orada köken krallığınız teyit edilecek. Soruşturma sonucunda bir Jasadi olduğunuz tespit edilirse, Yüce'nin adil ve hakkaniyetli mahkemelerinde yargılanacaksınız."

"Lütfen, ben kırk yıldır burada yaşıyorum. Neredeyse tüm hayatım boyunca Omal'da yaşadım. Ailemi burada büyüttüm. Benim sihrim hiçbir şey değil.

Bırak!"

"Büyün olduğunu kabul ediyorsun. Bir Jasadi olduğunu kabul ediyorsun."

"Ben sadece Jasad'da doğdum," diye ağladı. "Savaştan onlarca yıl önce."

"Onu büyüsünü kullanırken gördüm!" diye bağırdı çığlık atan kadın. Onu tanıyamadım. Ziyaretçilerden biri olmalıydı. "Yanmış bir somun ekmeğe dokundu ve ekmeğini kendini onardı."

Kelepçelerim bileklerimin etrafında sıkıldı. Aptal, neden başkalarının gözü önünde büyüsünü kullansın ki? Dikkatsiz, gereksiz yere dikkatsiz!

"Ekmeği yakmamış mı? Suçu bu muydu?" dedi öfkeli, hırçın bir ses. Yuli. Adel'i yıllardır tanıyor olmalıydı. Hatta belki de oğullarını çiftliklerinde çalıştırıyordu. "Adel bizden biri."

O onlardan biri değil. O sizden biri, diye tısladı Hanım. *Bir şeyler yap, Essiya. Kurtar onu!*

Hareketsiz kaldım. Müdahale etmek sadece bir yerine iki ölümle sonuçlanırdı. Ona yardım edemezdim. O bir Jasadi olarak doğdu ve ben de Jasad Varisi olarak doğdum diye ona hayatımı borçlu değildim. Daha dikkatli olmalıydı.

"Bizimle gel." Kısa boylu Nizahl askeri Adel'i ayağa kaldırdı ve kolundaki ezici kavrama karşısında attığı çığlıkları duymazdan geldi. "İddialarını mahkemede dile getirebilirsin."

"Dur! Ona zarar veriyorsun!" Yuli'nin çığlığı diğerlerine karıştı. Altımdaki zemini eğmekle tehdit eden tuhaf bir düşünce aklımdan geçti.

Ya hepsi zaten biliyor olsaydı?

Adel savaştan önce burada yaşasaydı, insanlara bir Jasadi olduğunu söyleyebilirdi. Kolayca, korkmadan, kimliğinin ve doğduğu yerin ölüm çanlarını çaldırmadığı o güzel günlerde. Bu kadar küçük bir köyde birileri onun sihrini fark etmiş olmalıydı. Adel'in ailesi fırının sahibiydi. Onlarca yıldır işletiyorlardı. Bir Jasadi'yi bilerek barındırmanın ağır cezalarına rağmen, Mahair'in topluca Adel'i ihbar etmemeye karar vermiş olması mümkün müydü?

Panik Adel'in ağaran yüzünü doldurdu. Titreyerek askerin elini daha sıkı tutmaya zorladı. Olmadan önce geldiğini görmüştüm.

Akıllı ol, ona yalvarmak istedim. Sabit dur, Adel. Paniğin kazanmasına izin verme.

"Hayır!" Adel çığlık attı. Hava gerildi ve titreyen Jasadi'ye doğru akmaya başladı. Bir sapanın bandı gibi, Adel'in büyüsü kendini gerdi. Gümüş

ve gözlerinde altın rengi parlıyordu. Adel'in büyüünün sivri ve hazır olduğu o titrek anda askerlere baktım. Geldiğini biliyorlardı. Bunun için *sabırsızlanıyorlardı*.

Adel'in büyüü patladı.

Askerler yere yığılırken kalabalık çılgık attı. Adil ağırlaştı, belirsiz gözlerle onlara baktı.

Olduğum yerde sabitlenmemiş olsaydım, saçımı çekebilirdim. Neden kaçmıyordu?!

Adel ormana doğru koşmaya başladı. Askerler onu yakalamadan önce duvarı aşip kuzgun işaretli ağaçların ötesine geçebilirse, az da olsa kaçma şansı olabilirdi.

O yumuşak bir adam. Ormanda hayatta kalamaz. Eğer askerler onu yakalayamazsa, başka bir yırtıcı yakalayacaktır, dedi Hanım. Sanki yanımda duruyormuş gibi hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

Adel'in hayatta kalma becerileri sorusu asla cevaplanamayacaktı. Fıçı göğüslü Nizahl askeri ayağa kalktı ve belinden kısa bir bıçak çıkardı. Adel düz bir çizgide koşuyordu. Asker kolunu geriye doğru kaldırdı.

Gözlerimi kapattım.

Bakın! Hanım bağırdı. *En azından görülmeye hakları var.*

Baktım. Bıçak Adel'in kürek kemiklerinin arasına gömülürken baktım. Yaşlı fırıncı duvardan sadece birkaç metre uzağa düşerken baktım. Ve kısa boylu Nizahl askeri Adel'e yetişip Jasadi'yi şiddetli darbeler ve tekmelerle dolu bir fırtınanın altına gömerken baktım. Bazı seyirciler için ıslak, etli gümbürtülere katlanmak, kırılan kemiklere katlanmaktan daha zordu. Asker tekrar ayağa kalktığında, bir zamanlar Adel'in o l d u ğ u yerde boş gözlü bir posa yatıyordu.

Bir hıçkırık koptu. Adel'e parmak sallayan ziyaretçi, onun cesedini görmekten kaçınarak meydan okumaya devam etti.

Kalabalığın kenarında Rory'yi gördüm. Adel'e bakıyordu. Beyaz parmaklı elleri bastonunu kavramıştı. Rory'nin şaşkınlığı tiksintiden mi kaynaklanıyordu? Keder miydi?

"Cesedini arabaya yükleyeceğiz," dedi fıçı göğüslü asker. Sağ uyluğunun üst kısmı kan içindeydi. Adel onu *sertçe* fırlatmıştı. "Döndüğümüzde, çocuklarının yerini bulmak için tam bir işbirliği bekliyoruz. Herhangi bir direniş size Nizahl'a bir yolculuk kazandıracaktır."

Kısa boylu asker kuşkuyla diğer adamın bacağına baktı. Sahibinin ağırlığını zar zor taşıyabiliyordu. Bize dönmeden önce birbirlerine kısa bir süre mırıldandılar. "Hiçbirinizin Jasadi'nin çocuklarını korumaya kalkışmadığından emin olmak için burada kalacağım. Cesedi arabaya taşımak için bir gönüllüye ihtiyacımız var."

Kimse konuşmadı. Sadece şaşırtıcı derecede zayıf zekâyâ sahip biri, bir Nizahl askeri ve kurbanının vahşice öldürülmüş cesediyle ormana girmeye gönüllü olurdu.

"Onu taşıyabilirim."

Kafalar bana doğru döndü. Ağzım bir çırpıda kapandı. Az önce ne yapmıştım ben?

Yaralanmamış asker benim yapıma ve boyuma baktı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve neredeyse gülecektim. Beni seçmek istememişti. Ondan daha uzun boyluydum ve geniş omuzluydum. Bir çatışma çıkarsa, yaşlı bir fırıncıdan daha sert bir rakip olurdum.

Güneşin doğuşu ve batışı kadar güvenilir olan insan kibri, kazanan bir bahisti. "İyi. Kellesini alın."

Bir kez olsun kalabalıktan uzaklaşmak beni rahatlatmamıştı. Sefa ve Marek'in beni izleyip izlemediklerini, aptallığım için sessizce bana bağırıp bağırmadıklarını merak ettim. Anlamamışlardı. İzleyen kalabalığa ait olduğumu düşünüyorlardı.

Hanım, Adil'in ölümünden dolayı kendimi suçlu hissetmemi, haklı bir öfke ve intikam arzusuyla titrememi istiyordu ama benim tek hissettiğim umutsuzluktu. İzleyen kalabalığa ait olmayı her şeyden çok istiyordum. Burada olmak, ellerimi Adel'in omuzlarının altından geçirip onu kendi kan gölünden kaldırmak istemiyordum. Başı omzuma yuvarlandı ve boynumda kaygan kırmızı izler bıraktı. Asker yüzünü ormana dönmüş, Adel'in bacaklarını kıvrılmış bir kolunun altında tutuyordu. Yürüdük. Kuzgun işaretli ağaçların yanından geçtiğimizi zar zor fark ettim. Adel'in narin bedenini taşıyor ve önümüzdeki patikadan başka bir şey görmemeye çalışıyordum. Nehir sağımızda şırıl şırıl akıyor, küçük nehir kıyısını süsleyen kayalara hafifçe çarpıyordu.

"İşte," dedi asker. İrkildim; kafasının arkasına bakıyor ve kafatasını parçaladığımı hayal ediyordum. Adel'i yere indirdik. "Ben atları getireceğim. Sen cesedin yanında kal." Ağaçların arasında gözden kaybolmadan önce bana uyarıcı bir bakış attı.

Adel'in bedeninin yanına çömelip iki parmağımı göz kapaklarına bastırdım,

onları aşığı çekerci. Sefa ağılardı. Duygularla arası iyiydi. Onları geldikleri gibi karşılar, oyalanmalarına ya da derinleşmelerine izin vermezdi. Öfke, cam kırıkları gibi içine yerleşmez, aşığı inerken onu kesip açmazdı. Keşke onun gözyaşlarına sahip olsaydım. Adel onları hak ediyordu.

Ama Rovial'ın lekeli mezarı, nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Saniyeler içinde büyüsünü itiraf etmiş, elindeki çok az miktardaki büyüyü kaderini mühürlemek için kullanmıştı. En azından onu yakalamalarına izin verseydi, Nizahl'a yolculuk sırasında kaçmayı deneyebilirdi.

Sadece gitmeliydim. Bu adamı tanımıyordum. Onun kanı benim ellerimde değildi.

Tabii ki saklanmak istiyorsun. En iyi yaptığın şey bu, diye alay etti Hanim.

Dişlerim birbirine vurdu. Onun aklımdan çıkmasını istiyordum. Onu ne tatmin edebilirdi? Bu Jasadi için beni Hanim'in sesinden kurtaracak ne yapabilirdim?

Aklıma bir fikir geldi. Adel'in cesedini ormana taşımaya gönüllü olmaktan iki kat daha aptalca bir fikir. Ama bu kendimi Hanim'dan arındırmak anlamına geliyorsa...

Aceleyle nehir kıyısına gittim. Sandaletlerimi tekmeleyerek kayaların arasında ilerledim. Hirun huysuz bir nehirdi. Dengemi bozmayacağına ve beni akıntılarına kaptırmayacağına güvenmek zorundaydım.

Suyu nasıl geri taşıyacağımı düşündüm. Ellerime aldığım su, nehir kıyısından tırmanırken etrafa saçılacaktı. Zaman benim tarafımda değildi. Asker her an geri dönebilirdi.

Sonunda eteğimin altını suya daldırdım ve kumaşın bir santimini iyice ıslattım. Aceleyle Adel'in yanına gittim ve eteğimi kaldırarak alt kısmının kir tutmasını engelledim.

Hanim'le derslerimiz Jasad'ın cenaze törenlerini kapsıyordu. Nizahl'ın çoktan varlığından sildiğı bir krallığı yönetmem için beni şekillendirebileceğine o kadar inanmıştı ki. Onun ve benim için ne büyük bir zaman kaybıydı.

Eteğin bir kısmını sıktım. Su Adil'in elinin üzerine damladı. Önce diğer eline, sonra ayaklarına geçtim. Onu çiğ çiğ dövmüşlerdi. Her damla kıpkırmızı akıyordu.

Yüzüne ulaştım. Ona dokunmaktan çekinmedim. Fiziksel temastan kaçınmam sadece yaşayanlar içindi.

Gözlerini yırtmışlardı; kirpiklerinin altından hâlâ kan damlıyordu. Büyüsü, askeri tek bir kez bile itmeye yetmemişti. Bir zamanlar Essam'da oturmuştum, tıpkı şimdi yaptığım gibi, Hanim'in nasıl

Nizahl saldırdığında Jasad'ın büyüğü zaten zayıflıyordu. Birkaç nesil içinde topraklarımız diğer krallıklar gibi çoraklaşacak ve Jasadlı çocuklar damarlarında büyü olmadan doğacaktı.

Yanaklarına ve alınına su sürdüm. Hanım'ın yalanlarını ondan kurtulur kurtulmaz zihnimin karanlık bir köşesine atmıştım. Ama Adil'in ince yüzüne, alnındaki kemiklerin saçlarının arasına sıkışmış haline bakınca, sözlerinde bir gerçeklik payı olduğuna inanmamak zordu.

Eteğimdiki son damlaları sıktım ve Adel'in çenesindeki kanı silmek için kullandım. "Min dam Rovial, min ra'ad al Awaleen," diye başladım Resar dilinde. Eğer Jasad'da olsaydık, birisi onun dilinin üzerine bir hurma çekirdeği yerleştirirdi. Bitmiş bedenine bir veda ve verdiği her şey için bir minnettarlık işareti. Bir çakıl taşını yeğimin tozuna buladım ve ağzına bastırdım. "İrca'a ila makan al mawt wal haya, ila awal al Awaleen." *Ölümün ve yaşamın yerine geri dön. İlklerin ilkine.*

Adel'in bir Jasadi ayini yapmamı sorun etmeyeceğini umuyordum. Hayatının büyük bölümünü Omal'da geçirmişti. Jasad onun için bir şey ifade etmiyor olabilirdi. Hanim bana Omalian ölüm ayinlerini öğretmemişti ama bir şekilde benzer olduklarını umuyordum.

"İla'l mevt niwada'ak, ve na'eesh haya bakya fi fikrak. Yikun ma'ak -" Durakladım. *Seni ölüme bırakıyoruz ve kalan hayatımızı hatırlayarak yaşayacağız. Seninle olmak... ne?* Gözlerimi kapattım, eksik parçaları bulmak için cümleyi tekrar okudum.

"A'malak we ahbabak," diye üstümden yumuşak, ölçülü bir ses geldi. "Sanırım aradığınız kelimeler bunlar."

Kıpırdamadan durdum. Yaklaşan ayak seslerini dinlemeyi unutmuştum.

Gözlerimi Adel'in kafasından birkaç santim ötede duran botlarla açtım. Bakışlarım daha yukarılara kaydı. Uzun siyah bir ceketin altına işlenmiş menekşe rengi kuzgunların üzerinde. Daha önce gördüklerimin hepsinden daha ince bir Nizahlan üniformasıyla örtülmüş zayıf, geniş omuzlu bir vücudun üzerinde. Meşhur siyah eldivenler ellerini sarıyordu. İnce bir yara izi boğazının altından çenesine kadar uzanıyordu. Tüm bunlar onu tanımamı sağlamadıysa bile gözleri son noktayı koyacaktı: soluk mavi ve kış mavisi. Benzerliklerini daha önce sadece bir kez görmüştüm.

Nizahlı Arin tepemde durmuş, öldürülmüş bir adama Jasadi ölüm törenlerini uygulamamı izliyordu.

Bulundum.

Dünya tersine döndü ve beni boşluğun içinde dönmeye bıraktı. Mide bulantısı

içimde kabardı. Eteğimin ağırlığını unutarak ayağa fırladım. Nasıl gelmişti? Ne zaman gelmişti?

Ağzımı açtım. Açıklamak için, yalan söylemek için, çılgılık atmak için. Dudaklarımdan bir nefes hava geçti ve başka bir şey olmadı.

Sakin ol, Essiya. İlk kuralı unutma, diye mırıldandı Hanım.

Artık çok geçti. Panik çoktan yayılmıştı. Uyuşmuştum.

Öldüğümde, bedenim üzerinde Jasadi ayinlerini gerçekleştirecek biri olacak mıydı?

Yumuşak bir kişneme, diğer askerin önderliğindeki iki atın ortaya çıkışına eşlik etti. Komutanını görünce gözleri komik bir şekilde kocaman açıldı. Onun geldiğini bilmiyordu. Nizahl devriyesi Varis'in geleceğini tahmin etmediyse, o zaman neden buradaydı?

İliklerime kadar saf bir dehşet dalgası yayıldı. Ölü asker. Ya cesedini bulsalar mı?

Asker anında diz çöktü, gözle görülür bir şekilde gergindi.

"Efendim." "Sanırım o sizindir." Nizahl Varisi Adel'in cesedini işaret etti.

Asker yutkundü. "Bize saldırmak için büyü kullandı. Başka seçeneğimiz yoktu." "Onu bağladınız mı? Gözlerini mi bağladınız?"

"Hayır."

"İkinci kez büyü mü kullandı?"

Asker başını salladı. İçinden bir titreme geçti.

"Anlıyorum." Nizahl Varisi'nin bakışları soğuktu. "Cesedi gömün ve benimle görev yerinizde buluşun."

Onlar konuşurken içgüdülerim yavaş yavaş toparlandı. Nizahl Varisi tek bir askerin ölümü yüzünden Mahair'de olmazdı. Ölüler son birkaç gün içinde konuşmayı öğrenmediyse, benim gerçek kimliğimi de bilemezdi. Marek Varis'in Gahre'de görüldüğünü söylemişti, yani Mahair onun rotasındaki ilk Omalian köyü değildi. Beni Resar konuşurken ve Jasadi ölüm ayinlerini yaparken görmüştü ama büyü kullanmıyordum.

Bunu kurtarabilirim.

Asker Adel'in cesedini aldı ve sendeleyerek ağaçların yanından geçip beni Nizahl Varisi'yle baş başa bıraktı.

Tekrar bana döndüğünde başımı eğdim. "Tanık olduklarınızı açıklamak için Ekselanslarından izin istiyorum."

Varis başını eğdi ve gümüş rengi saçlarından bir tutam ensesindeki kravattan kurtuldu. "Sende."

"Ben bir Jasadi değilim." Yavaş bir nefes aldım. Gerçek algıydı. I

eylemlerimi değiştiremezdim ama onları nasıl yorumladığını değiştirebilirdim. "Benim büyüm yok ve yanmış krallıkla hiçbir bağım yok. Adel'i yıllardır tanıyor olmama rağmen, doğasının gerçeği Mahair'e gizli kaldı. Bana da. Ölümündeki vahşet beni üzdü. Sadece halkının ölüm ayinini gerçekleştirerek ona bir iyilik yapmak istedim."

"Köyünüzde Jasadi ölüm törenlerini öğrenmek yaygın mı?" Sesi meraklı geliyordu. Konuşmaya dayalı.

"Hayır." Tereddüt ediyormuş gibi yaptım. "Onları savaştan önce Ganub il Kul'da öğrendim. Hocalarım eski dilleri konuşmaya ve her krallığın uygulamalarını anlamaya büyük önem verirlerdi."

Kuşatmadan bir ya da iki yıl önce Nizahl, Essam'ın ortasında Ganub il Kul adında bir kamp kurarak krallıklar arasında bir yoldaşlık geliştirmeye çalışmıştı. Kamp, yüzlerce çocuğu ortak bir eğitimde birleştirerek krallıklar arasındaki ayrılıkları iyileştirecekti. Elbette kraliyet ailelerinden kimse çocuklarını göndermedi. Büyükanнем ve büyükbabam bu fikirle alay etmiş ve Yüce Rawain'in çiçekli davetini bir kenara atmışlardı.

En sevdiğim görevli Süreyya bu kadar küçümseyici olmamıştı. "Kötü adamların iyiliklerine karşı dikkatli ol, Essiya. Onlar her zaman zehirli köklerden büyürler."

Savaşın ikinci haftasında Ganub il Kul'da kalan tüm çocuklar katledildi. Cinayetler acımasız ve insanlık dışıydı. Ve Yüce Rawain bunun suçunu Jasad'a yükledi. Kılıcını Jasad'a doğrultmakta tereddüt eden her krallık, Ganub il Kul'dan sonra hızla saf değiştirdi.

"Aksanın mükemmel. Öğretmenlerin seninle gurur duyuyor olmalı."

Varisi inceledim. Bana inanıp inanmadığını ya da sadece rol mü yaptığını anlayamıyordum. Yüz hatları pürüzsüz ve son derece kibardı. Verdiği tepkiye bakılırsa, pamuktaki bir lekeyi çıkarmak için en iyi ovma tekniğini tarif ediyor olabilirdim.

"Doğrusu, onlara büyük sıkıntılar yaşattım. Gördüğünüz gibi, yeteneklerimi nadiren iyi bir şekilde kullanıyorum."

Varis dudaklarını hafifçe bükerek, "Ah," dedi. "Dürüşlüğün ilk parçası."

Nefesimi kontrol etmekte zorlandım. Bana inanmadı. Dört Nizahl askeri ağaçların arasından çıktı. İkiisi ata binmişti, diğerleri de kendi atlarını çekiyorlardı. Bana baktılar ve varlığını hemen görmezden geldiler.

"Efendim," diye soludu ilk gelen, eğilerek. "Bir süredir

Ekselansları."

"Beni buldun," dedi. "Haber mi getirdin?"

"Hayır, efendim. Demircinin dediği gibi oldu. Çocuk serbest bırakıldı."

Efendim. Ekselansları. Lordum. Daha kaç tane var? Jasad'ın kraliyet ailesi için en fazla bir ya da iki onursal sıfatı vardı.

Komutan'ın yüz ifadesi değişmedi. "Mükemmel. Dizginlerimi bana ver Jeru. Hanımefendiye Mahair'e kadar eşlik edeceğiz."

Birkaç adım geri çekilmeyi başarmıştım. Komutan'ın anonsu beni olduğum yerde durdurdu. "Sizi temin ederim ki buna gerek yok."

Askerler cevabımdan rahatsız oldular. "Ekselanslarının nezaketini kabul et kızım," diye tersledi iri yarı olanı.

Kıvırcık saçlı olan Jeru, Varis'e siyah bir atın dizginlerini uzattı. Varis tedirgin edici gözleriyle beni inceledi. Gözlerini kafasından bıçaklamak istedim.

Sertçe eğilerek, nazik bir gülümseme takındım. Sadece tek bir doğru cevap vardı. Adel gibi önce tepki verip sonra düşünen biri olmayacaktım.

"Elbette. Teşekkür ederim, efendim. Teklifinizi alçakgönüllülükle kabul ediyorum." "Harika. Ata biner misin?"

Boş parmaklarımı pelerinin içine soktum. Amacı neydi?

"Çok az fırsatım oldu ama idare edebilirim. Efendim."

Jeru'dan ikinci bir dizgin seti aldı. Ata bineceğini sanmıştım ama sağ elini kaldırdı ve eldiveninin parmaklarını koparmaya başladı. Askerler sustu.

Komutan çıplak elini bana doğru uzattı. "İzin verin." Niyetinde hata yoktu.

Marek'in sesi. *Sadece dokunarak hissedebiliyor.*

Bu mümkün değildi. Artık Jasadis dışında kimse sihre sahip değildi. Ama başka neden eldivenini çıkarsın ki?

Adımlarımla eş zamanlı olarak nefesimi saydım ve dişlerimi sıktım. Seçim basitti. Ya büyümü yüzeyden çekip kelepçelerin tasarlandığı gibi olması için dua edecektim ya da kendimi bir Jasaki olarak gösterip çılgık atacak kadar uzun yaşayacaktım.

Çılgıklar başlamadan birkaç dakika önce Yüce Rawain'in Kan Zirvesi'ndeki göz kırpışını düşündüm. Gedo Niyar beni masadan itti. Erimiş

Büyüsü masanın etrafını sararken Teta Palia'nın gözlerinden kayan altın. Masa patladığında çıkan kükreme Teta ve Gedo'yu öldürdü ve yakındaki herkesi alevler içinde bıraktı.

Malik ve Malika'nın kendileri için neden böylesine korkunç bir kaderi seçtiklerini ancak daha sonra anlayabildim. Kömürleşmiş, tanınmaz halde yatan ölülerin cesetlerinin muhasebesini tutmak gerçekten de zor bir iştir. Kayıtlar tutulmuş ve on yaşındaki Essiya'nın adı ölenler arasında listelenmişti.

Babası ailemin kanını yeterince dökmüştü. Oğluna aynı ayrıcalığı tanımayacaktım. Sürüklene sürüklene büyüm geri çekildi, kelepçelerimdeki ısı azaldı. Sanki güneşi yutmuşum gibi göğsüm yanıyordu.

Öne doğru son adımı attım ve elimi Komutanınkinin üzerine koydum.

Dokunmak için beklenmedik derecede sıcaktı. Eğer bu kadar dikkatle izlemiyor olsaydım, sert yüz hatlarında dalgalanan şaşkınlık titreşimini kaçırabilirdim. Oradaydı ve gitti, ama anlamı açık.

Nizahl Varisi sık sık hataya düşen bir adam değildi.

Endişeyle alay edercesine kaşlarımı kaldırdım. "Bir sorun mu var, efendim? Solgunlaştınız."

Bir diken indirmek istemiştım ama küstahlığımın ağırlığını sadece hırlayan askerler hissediyor gibiydi. Atımdan ölümcül bir düşüş yaşamak istemiyorsam, iri yarı olandan uzak durmak benim yararına olacaktı.

Komutan çileden çıkarıcı bir şekilde sinirlenmemeye devam etti. "Doğal ten rengim, sizi temin ederim."

Dehşete kapıldım, atının dizginlerini doğuya doğru tutuyordu. "Mahair'e kendin gelmek istiyor olamazsın," diye ağzımdan kaçırdım.

"Efendim!" diye patladı muhafız. "Bu hakarete cevap vermeme izin verirsiniz
_."

"Vaun." Komutan muhafızına sakinleştirici bir bakış attı. "Uzun zamandır Mahair'i ziyaret etmek istiyordum. Dürüst ve çalışkan bir köy olduğunu duymuştım. Bu inancımda yanıltıldım mı?"

Ona baktım. Marek yanılıyordu. Hepsi yanılıyordu. Nizahlı Arin'in en büyük gücü herhangi bir doğaüstü yeteneğinde yatmıyordu. Eğer karşı koyarsam, şüphelerini arttıracaktım. Eğer kabul edersem, Mahair'e yaptığı ziyaretin benim davetim üzerine olduğunu söyleyecekti. Döndüğüm her yönde üç adım öndeydi.

Zihnini ritmik, kaynayan bir sarmalda hareket eden binlerce küçük yılan olarak hayal ettim. Tuzak içinde bir tuzak ve ben onun içinde hızla yakalandım.

"Hiç de değil, efendim," dedim. "Mahair sizi ağırlıyor."

Batmakta olan güneşe karşı köye doğru at sürdük. Az önceki kalabalık azalmıştı. Geride kalanların üzerine bir sessizlik çökmüştü. Gümüş rengi saçları ve atının üzerindeki sorguç Nizahl Varisi olduğunu göstermese de, otoritesinin kesin havası bunu gösteriyordu. Askerleri, krallıklarının renkleriyle onu kuşatmış, caddeyi boydan boya kesiyordu.

Ben aykırı biriydim. Varis'in süvarileri arasında yer alan Omalı bir halktan biriydim. Hareket ettikçe içime kapandım ve saçlarımın yüzümden arkaya doğru örülmemiş olmasını diledim. Bu ve Adel'i ormana götürme teklifim arasında, anonimliğim ana yolda çıplak dans etmemden daha etkili bir şekilde tehlikeye girmişti.

Rory'nin dükkânının önüne geldiğimizde atımı durdurdum.

"Burada bekleniyordum," dedim. "Eşlik etme onurunu verdiğiniz için teşekkür ederim." Bacağımı bineğin yanına bağladım ve yere indim. "Umarım Mahair'de geçirdiğiniz zamandan keyif alırsınız."

Komutan attan inip dizginleri adamlarından birine verdiğinde, bu kâbusun sona erdiğine dair filizlenen iyimserliğim söndü.

"İzin verin, işvereninize uzun süreli devamsızlığınızı açıklayayım."

Onu büyüünün kanıtlarıyla dolu bir odaya götüreceğimi mi sanıyordu? Sepetin kolunu boğdum ve çenemi eğdim. "Titizliğiniz Nizahl için bir erdem."

Rory'nin içi boşaltılmış kurbağa deneylerini tezgâhın üzerinde bırakmış olmasını umuyordum. Sadece koku alma duyusu bile olsa, Varis'e saldıracak *bir şey* istiyordum. Vaun'a geniş bir alan bırakarak onun önünden geçtim. Kapının üstündeki zil, içeri giren her muhafızla birlikte şingirdadı. Üniformalı bir kıyamet alayı. Rory yırtık pırtık bir minder üzerine oturmuş, merhemleri sıralıyor ve yırtık pırtık kayıt defterine bir şeyler karalıyordu. İçeri girdiğimde, ince gövdesi rahatladı. "İşte buradasın, Sylv-efendim!"

"Adın Sylv mi?"

"Ayda sadece iki kez," dedim. Rovial'ın lekeli mezarı, hangi tavşan beyinli hayalet beni ele geçirmişti?

"Sylvia!" Rory tereddüt etti. "Bağışlayın onu Majesteleri, genç ve aptal. Bastonumu ver Sylvia, yapamam-" Eğildi ve kitabı kucağından düşürdü.

Hoş olmayan bir sarsıntıyla Rory'nin neden bastonuna uzanmakta kararlı olduğunu anladım. Kendini mindere bıraktıktan sonra onu bir kenara atmıştı ve desteği olmadan Varis'in önünde diz çökemezdi.

Nizahl Varisi de aynı sonuca varmış gibiydi. Rory'ye, "Rahat ol," dedi. Rory'yi diz çökme görevinden azletmesine kısa bir süre şaşırmıştım. Ama binlerce yalvaran varken bir tane daha yalvaranın ne önemi vardı ki? "Çırağın görevinde başarısız olmadı. Onu geciktirdik."

Rory bastonunu göğsüne bastırarak, "Elbette unutuldu," dedi. Kimyager yeni doğmuş bir tay gibi titredi. "Lütfen, Ekselansları ve adamlarınız için bir çay hazırlamaktan onur duyarım."

"Majesteleri benim sağ salim döndüğümü görmek istiyor," dedim aceleyle. "Daha fazla zamanını almamalıyız."

Komutan'ın ağzı seğirdi. Arkasını görme çabalarım şeffaf olduğu kadar eğlenceli de görünüyordu. Vaun, Komutan'ın kulağına sessizce konuşmak için başını çevirdiğinde rahatladım. Geri adım attığında Komutan çenesini eğdi ve "Başka zaman. İyi akşamlar.

"Sylvia." Omurgam boyunca bir ürperti yayıldı. Onun ağzında yanlış bir isimdi ama beni daha az tedirgin etmiyordu. Bakışlarımla karşılaştığında, öfke kemiklerimden uçup gitti ve yerini dehşete bıraktı. Gözleri çakmak çakmaktı, tenime değen yağmurdan daha soğuktu. Rory'yi, Adel'i, ölü askeri unuttum. Mahair'i tümüyle unuttum.

Gökyüzü ateşler içinde patlarken, kara şimşekler yeryüzüne çakarken, eski bir meşe masada oturan on yaşında bir Varis'tim. Essam Ormanı'nda titriyordum, açlıktan ölüyordum, kül ve kan içindeydim. Üzerime eğilen kadına uzanıyordum, güneş sanki onun görkemli yüzeyindeki ağdan bir örtüden biraz daha fazlasıymış gibi içinden akıyordu.

Hayatımın her evresinde ölümle karşılaşmıştım ama şimdiye kadar onun gözlerinin içine hiç bakmamıştım.

"Ekselansları." Gözlerimi kaçırdım.

Komutan ve muhafızları geri çekildi. Gök gürültüsü duyulana kadar bekledim.

Çırpınan toynaklar Rory'ye dönmek için gözden kayboldu. Ayağa kalkmıştı ama yorgunluğun onu kül gibi bıraktığından şüpheliydim.

Varis'in ardından ağır bir sessizlik çöktü. Rory nihayet konuştuğunda, alçak sesle ve dehşet içindeydi. "Onları Mahair'e sen götürdün."

Gözlerimi kırdım. "Onları buraya ben *getirmedim*. Adel'e yardım ediyordum ve onlar da bana rastladılar. Bana dükkâna kadar eşlik etmekte ısrar etti. Ne yapmamı isterdin, Rory? Komutanı Hirun'un içine itip atını çalmamı mı?"

Yaşlı adamın içinde bir fırtına koptu. Endişem derinleşti. Nizahl Varisi'nin görülmesi Mahair'i kesinlikle histeriye sürükleyecekti ama Rory'nin onların arasına düşmesini beklemiyordum.

Öfke nöbetlerine rağmen Rory, yüksek aklın çağrılarına boyun eğen bir tıp ve gerçek adamı olarak yerini korudu. Yüce kişi bilimin dostu olmasa da, oğlunu küçük bir köy kimyagerine karşı adaleti yerine getirmesi için göndereceğinden şüpheliydim.

"Rory," dedim yavaşça. "Ne saklıyorsun?"

Omuzlarının mağrur çizgisine boyun eğmişlik çökmüştü. "Saklanan ben değilim, Essiya."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı. İçgüdülerim harekete geçti ve hançerim daha mantığım harekete geçmeden elimdeydi. Gözlerimden yaşlar boşandı. Rory'yi incitmek istemiyordum.

Bana Essiya diyen son kişi Hanim'di. Jasad'ın sürgüne gönderdiği Qayida, Kan Zirvesi'nden sonra beni morarmış ve kül içinde bulmuştu. Adımı onun ağzından duyduğumda nasıl da rahatlamış, affetmeyen ormandan Usr Jasad'a geri dönmek için hızlı bir çıkış beklemiştim. Bunun yerine, Jasad yanarken beni beş yıl boyunca ormanda tuttu.

Essiya ismi gittiği her yere karanlık götürüyordu.

"Bırak onu!" Rory bastonunu bacağıma vurarak tersledi.

Sözlerim kederle ıslanmış olarak ortaya çıktı. "Nasıl öğrendin?"

Çok dikkatliydim. Ama bu yeterli değildi. Hanim hakliydi. Asla yeterli olmayacaktı. Nereye gidersem gideyim ya da ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Essiya beni takip edecekti.

"Seni bu kapıda aç, kanlar içinde ve titrerken gördüğüm an tanıdım. Niphran'ın kızı, Jasad'ın varisi. Essiya."

"Bana öyle deme!" diye bağırdım. Kanım kulaklarıma hücum etti.

"Nasıl?"

Rory'nin sesi endişeyle renklendi. Kendisi için mi, benim için mi? "Jasad'la bir geçmişim var, senden çok önce var olan bir geçmiş. Huzur içinde ol. Seni sadece ben tanıyabilirdim. Kaderin eli seni o gece kapıma getirdi."

Bacaklarım desteklerini kesip beni yere düşürene kadar duvara ne kadar yaslandığımı fark etmemiştim. Başım dönerek, "Bana kaderin kanaatkârlar için bir teselli, aptallar içinse bir talihsizlik olduğunu söylemiştin," dedim.

Parmak eklemlerim hançerin etrafında bembeyaz olmuştu. Rory'nin boğazına saplanmıştı ve zehirli gerçeği durduruyordu. Bir dakikaya ihtiyacım vardı. Düşüncelerimi toparlamak için sadece bir dakika.

"Komutan büyüünüzü hissedecek. Seni idam edecek." Sonunda Rory'nin sesindeki garip notayı çözdüm. Benim için korkuyordu. Ben onun boğazını kesmeyi düşünüyordum, o ise endişe içinde kıvranıyordu. "Eğer o

gerçekte kim olduğunu keşfeder-"

"Büyüm ondan saklı. Benim bir Jasadi olduğumu bilmeyecek." Sertçe yutkundum. "Jasad'ın Varisi kraliyet ailesinin geri kalanıyla birlikte öldü. Keşfedilecek bir şey yok."

Rory'nin dudakları büzüldü. "Emin olamazsın. Doğal olmayan bir yeteneği var-"

"Elime dokundu ve hiçbir şey bulamadı, Rory." Kaşlarımın arasındaki deriyi çimdikledim. Şakaklarımın arasında şiddetli bir migren patladı. "Ben acemi değilim."

Rory'nin şaşkınlığı yıpranmış köşelerimi biraz olsun yatıştırdı. Kelepçelerden haberi yoktu. Hâlâ bazı sırlarım vardı. "Anlamıyorum."

Daha önemli bir soru su yüzüne çıktı. Beş yıl önce sormam gereken bir soruydu bu, ama Rory ısrar etmemişti, ben de teklif etmemiştim. "Mahair'e geldiğim gece kimin kanını taşıdığımı neden bana hiç sormadın?"

"Senin olmadığını biliyordum," dedi soğukkanlılıkla. "Bunun ötesini pek umursamadım."

Deneylerinden biri biraz ters gittiğinde kıyamet krizleri geçiren, uygun saklama sıcaklıkları konusunda kafa yoran, Hirun'un en nemli köşelerinden topladığım bitki sepetlerini karıştırırken düzenli olarak elleri farklı renklere bürünen Rory'nin umurunda değil miydi?

Sarılı şişelerden oluşan bir sepeti kenara ittim ve ayağa kalktım. "Anlamıyorum. Beni tanıdıysan beş yıl boyunca nerede kaybolduğumu neden umursamadın? Ya da Kan Zirvesi'nden nasıl kurtulduğumu?"

Rory'nin bastonunu tutuşu sıkılaştı ama yüz hatları durgunlaşmadı. "Birbirimiz hakkında henüz bilmediğimiz çok şey var, Essiya."

Çenem sıkıştı. "Sana söyledim-"

"Özür dilerim. Sylvia." Sesinden küçümseme damlıyordu.

Doğum ismimi her duyduğumda yaşadığım içgüdüsel tepki saçmaydı. O benden ayrı bir varlık, ozanların masallarındaki bir kurgu değildi. Ama gerçek de değildi. Artık değildi.

"Soruma cevap ver," diye homurdandım.

"Kendine dikkat et. Sana cevap borcum yok." "Yine de ver onları bana."

Birbirimize kaşlarımızı çatarak baktık. Sonunda Rory dişlerini sıkarak, "Bilmek istemedim," dedi.

"Neyi bilmek istemedin?"

"Nasıl hayatta kaldın?" diye patladı. "Büyükannen ve büyükbaban

Kan Zirvesi. Senin çekip gitmeni sağlamak için ne kadar uğraştıklarını bilmek istemedim."

Kısa bir süre durdum, içimi bir şok dalgası kapladı. "Sence-" Ağzımı kapattım. Elbette Malik Niyar ve Malika Palia'nın Kan Zirvesi'ndeki olayları ayarladığını düşünüyordu. Diğer herkes buna inanıyordu.

"Kan Zirvesi'nde olanlar hakkında tam olarak ne biliyorsunuz?"

Rory bir an için kararsız göründü. "Haberci salona Niphran'ın Bakir Kule'de öldürüldüğü haberiyle girdi. Bıçaklanarak öldürülmüş. Jasad tacı kaosu diğer kraliyet mensuplarına saldırmak için kullandı ama Varisleri için duydukları keder büyülerinin ters gitmesine neden oldu. Yarattıkları şeyi kontrol edemediler. Bu birçok hayata mal oldu ve savaşa yol açtı."

Anılarımın ısrarlı çekiştirmelerinden kaçınarak örgümün saçaklı uçlarını çektim. Kan Zirvesi'nden sonra bilginler hep yanlış sorular sordular. Habercinin annemden "öldü" diye mi yoksa "katledildi" diye mi bahsettiğini öğrenmek istediler. At sırtında mı yoksa arabayla mı geldiğini. Ülkedeki en başarılı krallığın Malik ve Malika'sının neden diğer kraliyet üyelerine suikast düzenlemeye çalıştığını, özellikle de böylesine pervasız bir patlamayla. Neden torunlarını ve ikinci varislerini yok etmeyi amaçladıkları bir zirveye getirme riskine girsinler ki?

Acı ses tonumu keskinleştirdi. Tüm dehasına rağmen Rory, Yüce Rawain'in yalanlarına herkes kadar açıldı.

"Anlıyorum. Çünkü büyükannemle büyükbabam son yüz yılın en vahşi kraliyet katliamını düzenleyecek kadar zekiymişler ama hayatta kalacak kadar zeki değillermiş. Devam et, Rory. Hikayeyi bitir."

"Sanmıyorum-"

"Hikâyene devam et, Rory." Kelepçelerim uyarırcasına titriyordu. "Benim anlattıklarımın hoşlanmayacağını."

Rory içini çekerek bastonun sapının etrafında gergin daireler çizdi. "Yüce Rawain diğer dört krallığı Jasad'a karşı topladı. Kaleden geçmenin bir yolunu buldular. Kayıtsız ve varissiz kalan Jasad, işgalci güçlerin eline düştü."

"Sizin için bitirebilirim." Tezgâhı ittim ve kimyagerin yüz ifadesi tedirginlikle gerildi. Güzel. "Nizahl'ın orduları Jasad'ı enkaza çevirdi. Cesetleri çukurlara atıldılar ve geride bıraktıkları evleri yaktılar. Hayatta kalan her Jasadlı saklanıyor, büyüleri büyük bir suç haline geldi." Titredim. Kelepçelerim bileklerimin etrafında sıkıştı, titreşimlerle ısındı.

Sihir. "Kimse sormadı, Rory! Kimse merak etmedi. Zaptedilemez bir kale nasıl düşer?"

Bir kez dile getirildiğinde, soru zihnimde berrak bir göldeki kan gibi çiçek açtı. Kan Zirvesi'ndeki ölümler Hanım'ın umurunda değildi; kuşatma başladığında da pek umurunda olmamıştı. Ama savaşın gidişatı Nizahl'ın lehine döndüğünde, onu köpüren bir öfkeye sürükleyen şey Yüce Rawain'in zaferiydi. Büyükannem ve büyükbabam öldüğünde, Jasad'ın yeni bir siyasi özgürlük şafağı getireceğine gerçekten inanmıştı. Jasad'ın en zayıf olduğu dönemde Essam Ormanı'ndan ayrıldığını, kendisini sürgüne gönderen krallığa kollarını açarak geldiğini ve boş tahta oturtup manipüle edebileceği uygun bir varisle karşılandığını hayal etmişti.

Ama büyüm işe yaramadı. Kale düştüğünde Yüce Rawain'in kuvvetlerine Omal'ın, Lukub'un ve Orban'ın kuvvetleri de katıldı. Jasad'ın refahına, büyüüne duyulan kıskançlık, kimsenin tahmin edemeyeceği bir nefrete dönüşmüştü. Yüce Rawain dışında kimse.

Ve böylece Jasad'ın Varisi ormanda acı çekerken, büyüünün tahtı yeni kavrulmuş krallıkta boş kaldı. Ele geçirildiği köşede, bir kuşu ötüşünden tanıyan ve bir başkasının dokunuşuyla sakinleşen yumuşak kız yanarak yok oldu.

Geriye kalan benim.

"Jasadis'in hikâyesi bir bütün olarak anlatılmayı hak ediyor," dedim. "Onlar yutulabilecek parçalara bölünecek kadar tatsız bir şey değiller."

"Ben asla-" demedim. Rory kısa bir süre durdu, kaşları birbirine yaklaştı. "Ne demek *onlar*?"

Kapı hafifçe çalındı. İkimiz de sustuk, tartışmamız yerini endişeye bıraktı. Nizahl Varisi geri mi dönmüştü?

Rory'nin dirseği karnıma çarparak beni arkasına itti. Komutan'a karşı ne yapabileceğini sanıyordu?

Seni ihbar edebilir, diye fısıldadı Hanım. Kimyager her gün tehlikeli maddelerle çalışıyor. Yanlılıkla ölümcül bir doz almasının ne kadar kolay olacağını bir düşünün. Kimse sizden şüphelenmez.

Rory'yi öldürmek sadece daha fazla soruna neden olurdu. Mahair bir askerin kazara ölümünü sorgulamayabilirdi ama bir hafta içinde iki kazara ölüm?

Rory gerçek adımı söylemeden beş yıl geçirdi. Şimdi beni Varis'e ele vermez.

"Rory? Orada mısın? Lütfen burada ol, elim boş dönersem Bayan Nadia beni mahveder."

Rory kapıyı açarken ben de hançerimi çizmelerimin içine soktum. Fairel rahatlamış bir halde eteğini kaldırarak dükkâna girdi. Gevşek bukleler yuvarlak yüzünün etrafında sallanıyordu. "Beni çok korkuttun. Bayan Nadia'dan bir liste aldım."

Fairel'e gülümsemeye çalıştım. Rory homurdandı, "Sylvia'yla konuş. Lanet olsun bu güne," dedi ve perdelerin arkasında kayboldu.

Karanlık kalede ayak seslerimi duyan kimse uyanmadı. Adımlarımı hafif tuttum. Yarın waleema'dan önceki gündü. Muhtemelen kızların önümüzdeki iki gün boyunca en fazla uyuyacakları zaman buydu. Eski, su dolu duvarların iniltileri umarım dışarıda çıkardığım her sesi gizlerdi.

Paslı arka kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım ve kalenin yanına doğru yürüdüm. Nemli toprağa diz çökerek parmaklarımı toprağa soktum ve incir bitkisinin köklerini bileklerim ağrıyana ve parmak uçlarım kirden kabuk bağlayana kadar kopardım. En baştan dikmemeliydim. Tam büyüdüğünde bile bu ağaçlar asla Jasad'daki incir ağaçları gibi olamayacaktı. Usr Jasad'ın bahçelerindeki incir ağaçları otuz metreden fazla yükselirdi. Ağaçlar daha fidanken, mimarlar dallara sihir aşılarlardı. Geliştikçe onları karmaşık, büyüleyici desenlerle ördüler.

Sonsuza dek burada kalabileceğimi düşünecek kadar aptal mıydım? Bir incir bitkisinin filizlenmesine, mavi evin benim olmasına, Rory'nin dükkânını bana vermesine yetecek kadar uzun bir süre. Mahair bana ait değildi. Ektiğim kökler sadece çürüyebilirdi.

Bitkiden geriye kalanların üzerine bastım ve parçalanmış kalıntılarını yamaçtan aşağıya saçtım. İncir ağaçlarının burada yeri yoktu ve umut etmesine izin vermek zalimlikti.

İstediği bu, diye fısıldadı Hanim. Ne kadar uysal davranırsanız davranın, vahşi bir hayvan esaret altındayken gerçek yüzünü gösterir.

Avucumu kalbimin üzerine bastırdım ve saymaya odaklanmaya çalıştım. Tutsak değildim.

Bir, iki. Yaşıyorum. Üç, dört. Ben-

"Oh," diye küçük bir ses geldi. Fairel elinde bir sulama kabıyla çalılarının arkasından başını uzattı. "Senin Raya olabileceğini düşündüm. Çıkardığın bitki senin miydi?"

Gözlerimi kısarak çocuğa baktım, onun varlığı beni tamamen şaşırtmıştı. Şu anki ruh halime bırakın Fairel'i, hiç kimse katlanmamalıydı. Kollarımı göbeğime doladım. "İçeri gir Fay. Yatma vaktin geçti."

Sulama kabını yere indirdi. Çenesi dışarı doğru çıkıktı ve kendimi tartışmaya hazırladım. "Üzgünsün. Bunu söyleyebilirim. Neden benimle Sefa ve Marek'le konuştuğun gibi konuşmuyorsun? Küçük olduğumu düşündüğün için mi? İki ay altı gün sonra on iki yaşında olacağım."

Kendime engel olamadım. "Sefa ve Marek'le konuştuğumu mu sanıyorsun?" "Benden daha fazla. On iki büyük bir sayı, biliyorsun."

"Biliyorum." On iki yaşına geldiğimde, Hanım tırmanma becerilerimi geliştirebilmem için Essam'da beni kovalamaları için aslanlar büyüledi. Bir ağaca bir dakikadan kısa sürede tırmanma yeteneğim için ona teşekkür etmeliydim. İçimi çektim. "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Fairel tepenin ardındaki sessiz sokaklara baktı. "Şimdi mi? Devriye bize bağırarak."

Sonra da derilerini yüzüp onlara yedirirdim. Güvenlik uğruna kaç kez kendimin aşağılanmasına ve küçük düşürülmesine izin vermiştim? Hepsini bir hiç uğruna. Köyün bir santim ötesine geçemezdim. Nizahl Varisi beni tam hedefine yerleştirmişken olmazdı.

"Seni koruyacağım."

Adil'i koruduğun gibi mi? Hanım güldü. Dişlerimi sıktım. Suçluluğuma o kadar açtı ki. Hiç suçum olmadığını ne zaman anlayacaktı? Uzun zaman önce her damlasını içimden çekip almıştı.

"Tamam." Fairel'in yüzündeki güven beni rahatsız etti. Yaştan ya da olgunluktan çok, güvenme yeteneği gençliğin en büyük kalıntısı olarak kaldı. Dünyanın bunu ondan aldığına tanık olmadan önce çoktan gitmiş olmayı umuyordum.

Kaledeki tüm genç koğuşlar arasında Fairel benim tartışmasız favorimdi. Öyle ki elime uzandığında, nazıkçe çekmeden önce tepenin dibine kadar tutmasına izin verdim.

"Neden hep geri çekiliyorsun?" Fairel kollarını göbeğinde kavuşturdu. Beni daha önce taklit ediyordu. Kapastra'nın pullu tahtı, Fairel'in davranışlarını örnek almasından daha feci bir senaryo düşünemezdim.

Ben.

Dar bir sokağa daldık ve karanlığın bizi yutmasına izin verdik. Engebeli yolda ilerlerken ikimizin de yardıma ihtiyacı yoktu. Saçlarımıza çakıl taşları yağdı. Onu yıkılmakta olan duvardan uzaklaştırdım, keşke bu sorudan onu da kolayca kurtarabilseydim.

Yalan söyleyebilirdim. Fairel ve onun incinmiş ses tonundan başka biri olsaydı söylerdim. "Dokunulmakla ilgili hoş anılarım yok. Bedenim bunu bir tehdit olarak algılıyor." Her zaman öyle değildi ama Fairel'in çocukken Dawoud'un kollarında sallanmayı ne kadar sevdiğimi bilmesine gerek yoktu. Usr Jasad'ın başdanışmanı saraydaki işlerini yürütürken ona tutunarak saatler geçirirdim. Dawoud toplantılara ben boynunda sallanırken girer ve sanki karşısındaki kişi ona yapışan hiperaktif yedi yaşındaki çocuğu fark ettiği için hatalıymış gibi gözünü bile kırpmadan konuşmasına devam ederdi.

Hanım bu anıları benden söküp almıştı. Onları gri bıraktı, böylece sonraki her şey koyu, damlayan bir kırmızı olabilirdi. Sırtıma ve omuzlarıma vurulan kırbaçlar. Kasap çengelindeki bir et parçasından farksız, sağlam bir ağaç dalına ayaklarımdan asıldığım geceler, meraklı hayvanlarla dövüşmek için elime yerleştirilen bir hançer. O gecelerde kolayca ikiye bükülebilir ve ayaklarıma dolanan ipleri kesebilirdim. Hanım'ın cezasının bir başka katmanı - kendimi kurtarabilecek yeteneğe sahip olduğumu ama cesaret edemediğimi bilmek.

"Seni asla tehdit etmem," dedi Fairel dehşete kapılarak.

İçinde bulunduğum öfke durumunda beni ancak bu çocuk güldürebilirdi. "Gülmeyeceğini biliyorum. Ama kimden gelirse gelsin vücudum bu hissi aynı şekilde yorumluyor."

Sokağın diğer ucundan bir takırtı yankılandı. Bir elimi Fairel'in önüne koydum ve dinledim. Bir fare ayağımın dibinde koşuşturuyor, yoluna çıkan bir yığın çakıl taşını deviriyordu.

Sadece bir sıçan. Fairel'i öne doğru yönlendirdim, kolum koruyucu bir şekilde arkasından birkaç santim geride duruyordu.

Ara sokak lamba ışığının titrek aydınlığına açıldı. Fairel'in başı döndü ve ana yolun alışılmadık durgunluğunu fark etti. Çamurlu bir köpek kasap dükkânının önüne doğru koşturuyor, atılmış kemikleri kokluyordu.

Waleema için hazırlıklar neredeyse tamamlanmıştı. Fenerler bağlandı

Plaza yolunu kaplayan balkonlardan sarkan gümüş sicimler köyün üzerinde bir ışık çatısı oluştuyordu. Dükkân sahipleri, Omal'ın mavi ve beyazının yumuşak tonlarına boyanmış, sevgiyle örülmüş kamış kilimler sermişlerdi. Neredeyse her balkonda tütsüler yanıyor, yeni ziyaretçilerin kem gözlerini uzaklaştırıyordu. Limon otu ve gülün dumanlı kokularını içime çektim ve gülümseyerek nefes verdim.

Nizahl Varisi'nin beni öldürmemesi gibi beklenmedik bir durumda, buradaki mutlu anlarımı korumak istedim. Çok az anım kalmıştı. Yüce'nin oğlu yüzüme bakar bakmaz, bu köy benim için kayboldu. Atları Omal'ın aşağı köylerini temizledikten sonra Essam'ın içinde kaybolacaktım.

"Bak." Fairel ilerleyerek canlı bir kırmızı lekeyi işaret etti. "Duvarı yeniden boyamayı neredeyse bitirmişler."

Ana yoldaki en yüksek ve en sağlam duvarın üzerinde bir tablo uzanıyordu. Üzerinde Awaleen tepemizde yükseliyordu. Boynumuzu bükerek diyardaki ilk ve en gerçek büyü kaynağını temsil eden dört figüre baktık.

"Awaleen'in hikâyesi Omal'da farklı," dedi Fairel.

"Hangi kısmı?"

Fairel koluyla oynadı. "Annem bana nasıl gömüldüklerine dair farklı bir hikâye anlattı."

Durakladım. Fairel ailesinden hiç bahsetmezdi.

Raya onu neredeyse üç yıl önce bir pazar gezisinden eve getirmiş ve dokuz yaşındaki kızı kucağıma bırakmıştı. Evin en büyüğü olarak Marek, Sefa ve ben yeni kızlara yardım ederdik, özellikle de tek yaptıkları ağlamak olan ilk birkaç ayda. Ama Fairel ağlamamıştı. Onu Sefa'yla takas etmek için yaptığım sayısız girişimi görmezden gelerek kendini anında bana bağlamıştı. Onun çelik gibi kararlılığından mı yoksa büyükannemle büyükbabamın yanışını izlediğim yaşta olmasından mı bilinmez, çok çabuk yumuşamıştım.

"Sana ne söyledi?"

Fairel Kapastra'nın resminin altını fırçaladı. Omal'ın Awala'sı coşkulu renkler ve özenli detaylarla çizilmişti. Çatal kuyruklu ve sürüngen gözlü yılanı yaratıklar ayaklarının dibinde kıvrılıyordu. Rochelyas. Bu iğrenç yılan benzeri kertenkeleler Omal'ın sembolüydü ve krallığın bayraklarının merkezinde yer alırdı. Omal'ın Canavar Terbiyecisi, en sevdiği hayvanlarına karşı duyduğum tiksintiyi hissetmiş gibi bana ters ters baktı.

"Omalililer tüm dünyayı Awaleen'in yarattığına inanırlar. Krallıklar,

Essam Ormanı, Hirun Nehri. Kapastra'nın büyüü Omal'a bereketli topraklarını ve uysal hayvanlarını getirdi. Kız kardeşı Dania'nın baltası Orban'a korkunç hayvanlar ve avlanma heyecanı getirdi. Baira'nın güzelliği Lukub'un zenginliği ve iyi talihiyle sonuçlandı; Rovial'in kalbi Jasad'a refah akıttı. Omalililer öyle diyor," dedi Fairel. Avucunu Baira'nın ayak bileğine dayadı. "Ama annem bana dünyanın ve güzelliğinin Awaleen'lerden önce de var olduğunu ve dört kardeşin ona büyüyle giren ilk kişiler olduğunu söyledi. Onların bu topraklara hayat getirdiğini ve uzun yıllar boyunca birlikte hüküm sürdüklerini kabul etti. Ancak kardeşler çok fazla kavga edince kendi krallıklarını kurmak için yollarını ayırmışlar. Uzun yıllar mutlu bir şekilde yaşamışlar."

Gevşek bir bukule Fairel'in çilli burnunun etrafında sıçradı. Elini, baltasını gökyüzüne kaldırmış olan Orban'ın Awala'sı Dania'ya doğru götürdü. Baira bir elini gece yarısı karası tenine bastırmış, tahtına uzanmış, muzip bir ifadeyle kardeşlerini izliyordu. Ve son olarak, Rovial. Jasad'ın Awal'ı.

"Annem bana bu dünyada hiçbir şeyin sınırsız olmadığını söyledi. Doğa bir bedel ödemenin yolunu bulur. Sanırım bu doğru. Yedi çocuğu vardı. Köyümüzdeki herkesten daha fazla." Boğuk bir kahkaha. "Ve bedeli bendim."

Oh. Şaşkınlığım aynı anda hem ortaya çıktı hem de buharlaştı. Fairel Orbanlıydı. Raya'nın onu Omal'ın başka bir aşağı köyünden getirdiğini düşünmüştüm ama gerçek daha mantıklıydı. Kanaatkârlık ve alçakgönüllülük Omal toplumunun temel unsurları değildi ama Orban, her yıl yüzlerce kişiyi açlıktan kaybetmeyi gerektirse bile, en kıt imkânlarla yaşamakla övünürdü. Yedi boğaz doyurmak zorunda olan bir annenin en küçük çocuğunu kovmak için ne tür sıkıntılara katlandığını hayal bile edemezdin.

Fairel'in eli yumruk şeklinde kıvrıldı. "Awaleen'in büyüü sınırsızdı. Yıllar boyunca hiçbir büyüün zihinleri üzerindeki etkilerini fark etmemişti. Daha soğuk hale geliyorlardı. Cal-callu-"

"Duygusuz mu?"

Fairel başını salladı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Hikâyeyi aynen annesinin anlattığı gibi anlatmaya kararlı görünüyordu. Elim yanımda kıpırdandı, kıza uzanmak istedim. *Annen seni severdi*, diyecektim neredeyse. *Seni hikayelerle doldurdu*.

"Rovial olmasaydı Awaleen daha uzun yıllar hüküm sürebilirdi. Jasad'ın Awal'ı insanlığını büyüye kaptırdı-

Delilik. Diğer Awaleen farkına varana kadar binlerce kişiyi öldürmüştü. Onun kötülüğü tüm Jasadilerin büyüüne işlemiş."

İrkilmemek için kendimi zor tuttum. Fairel beni asla tehdit etmeyeceğini söylemişti ama Orbanlılar Awala'larının yeteneklerini ve savaşa susamışlıklarını miras almışlardı. Bugün Sylvia'ydım. Yarın, sadece bir Jasaki olabilirdim.

Garip bir şekilde, Fairel'in bana meydan okuyabilecek güce sahip yetişkin bir kadın olduğu görüntüsünden şiddetli bir gurur duydum.

Fairel düşüncelerimden habersiz bir şekilde devam etti: "Awaleen kardeşlerini öldüremedi. Onun büyüü, krallıkları ve içindeki herkesi yok etmeden yok edilemeyecek kadar güçlüydü. Onun yerine büyüünü kontrol altına almak Dania'nın fikriydi. Kapastra ve Baira'yı, torunlarının hayatta kalmasını sağlamak için kendilerini Rovial ile birlikte gömmeleri gerektiğine ikna etti. Dania, Rovial'ın büyü deliliğinin eninde sonunda diğerlerini de yakalayacağından korkuyordu."

Awal'ıma bakmak için boynumu büküm. Her zaman profilden çizilirdi, yüzü utanç içinde dönüktü. İhtişamlı günlerinde Jasad bile onu kutlamaktan çekinirdi. Gömülmeden önceki yıllarda döktüğü kanlar, çaldığı hayatlar Jasad'ın siciline kara bir leke olarak geçmişti. Rovial'ın deliliğinin sadece Jasad'a, toprağına, ağaçlarına ve insanlarına ne kadar çok büyü akıttığı için hızlandığını görmezden geldiler. Diğer krallıklar gömülmeden sonraki her nesilde sihirlerinin daha fazlasını kaybetmişlerdi ama Jasad öyle değildi. Rovial kendisinden, büyüünden diğer tüm Awaleen'lerden daha fazlasını vermişti.

Sonunda, kaybetmeyi göze alabileceğinden daha fazlasını verdi.

Hikâyenin geri kalanı krallıklar boyunca aynı kaldı. Masonlar ve mimarlar Awaleen'i içine alacak bir mezar inşa etmek için yan yana çalıştılar. Lukub'lu kimyagerler, Awaleen'i uyutacak ve böylece yüzyılların rahatça geçmesini sağlayacak bir cereyanı mükemmelleştirdiler. Seleflerinin hatalarından ders almaya kararlı olan dört krallık, krallıkların gücünü dengelemek için bağımsız bir ordu kurması için bir adam atadı. Bu yeni krallık Nizahl olarak bilinecek ve diğer dört krallık arasındaki çatışmalarda hakem olarak görev yapacaktı.

"Awaleen'ler Sirauk'un altına gömülmüştü. Annem oraya Sınırsız Köprü derdi, ama babam Ölüm Geçidi olduğunu söylerdi, o kadar sis ve gölgeyle örtülü bir köprüydü ki, geçişe başlayan hiç kimse bitiremezdi."

"Annem-" Durdum. Fairel bekledi, yüz hatları açık ve masumca meraklıydı. Süreyya dışında kimseyle annem hakkında konuşmamıştım. Büyükanmem ve büyükbabam Niphran'dan söz edildiğinde irkilirken, hizmetçim beni haftada bir kez Bakır Kule'ye annemi görmeye götürüyordu. Bir gün annemi krallığımızın geri kalanının düşündüğü gibi düşünmeye başlayacağımdan korktuğuna inanıyordum. Jasad'ın Deli Varisi. Ağlayan Dul. Bir kuleye atılıp unutulacak bir trajedi. "Annem bana gömüldükten kısa bir süre sonra yüzlerce insanın köprüyü geçmeye geldiğini, isteklerini ve sırlarını uyuyan Awaleen'e fısıldayabileceklerini düşündüklerini söyledi. Köprü o kadar uzunmuş ki, hiçbirinin geçişi tamamlayamadığını fark etmeleri haftalar sürmüştü." Cesetleri, Siruk'u kaplayan sis tarafından yutulmuştu.

Fairel ürperdi. "Ne kadar korkunç. O zaman neden Awaleen'i Alcalah'la birlikte kutluyoruz?"

Çünkü kendilerini öldürmek isteyen şeyleri kutlamak insanlığın doğasında var.

Yürüyüşümüze devam ettik. Bizi ana yoldan çıkarıp Daron'un meyhanesinin ve ziyaretçi çadırlarının bulunduğu sokağa yönlendirdim. Normal şartlar altında Fairel'i asla bu yola sokmazdım ama Nizahl devriyesi kendilerini komutanlarına kanıtlamaya hevesli olacaktı ve meyhaneden çıkan sarhoşları taciz etmenin de bir şerefi yoktu.

"Bu turnuva bir anmadır. Awaleen'e fedakarlıkları için teşekkür ediyor ve en değerli Şampiyonlarımızı Alcalah'ta yarışmaya göndererek onları onurlandırıyoruz."

Fairel kulağındaki sivrisineği tokatladı. Bana doğru baktı. "Bir gün Şampiyon olabileceğimi düşünüyor musun?"

Ona şaşkınlıkla bakarak durdum. "Şampiyonların çoğu ölür, Fairel."

"Cesurca ölürler. Bu değerli bir fedakârlık," dedi. "Tıpkı Awaleen."

Kovamdaki nöbetçi kurbağayı düşündüm ve Fairel'in göz hizasına diz çöktüm. "Fedakârlığa değer diye bir şey yoktur. Sadece ölenler ve ölmelerine izin verenler vardır."

Ertesi sabah fazladan sandalye almak için doğruca Nadia'nın duqan'ına gittim. Yarın için iki sandalye ayırmayı unutmuştum, yani Rory kendini tüm waleema boyunca standının arkasında ayakta bulabilirdi.

Üç kadın yanımdan geçip gitti, kapıdan kapıya yürürken başlarının üzerinde büyük toprak kaplar dengede duruyordu, ellerini tatlı kokulu nane demetlerini taşımak için serbest bırakmışlardı. Dükkân sahipleri ön basamaklarındaki tozları süpürüyor ve suyla dolmuş tentelerindeki örümcekleri temizliyorlardı. Kasabın oğulları ellerinde sabunlu bir kovayla yere diz çökmüş, kan lekelerini temizliyor ve köpekleri kovalıyordu. Ellerindeki bıçakların yarısı büyüklüğünde bir grup çocuk, doğranmış şeker kamışı saplarının kabuklarını dilimliyordu. Kimsenin bakışları fırının günlerdir kullanılmadığı için soğumuş olan taş fırınında değildi.

Jasad'ı hiç ziyaret etmemiş olan Adel'in yarı Jasadi çocukları yakalanmaktan kurtulmuştu. Bir ya da iki gün içinde taş fırın muhtemelen yeni sahibinin elleri altında yanacaktı. Adil ve ailesi bir başka sarsıcı Caşad hikâyesi, aşağı köylerin uyanık olmadığının bir başka kanıtı olacaktı.

Bir kavun çekirdeğinin kabuğunu bana büyük bir kişisel suç işlemiş gibi tükürdüm ve kollarımı manşetlerimin üzerine sardım.

Nadia'nın dükkânının zili çaldı. "Sylvia!" Fairel selam verdi. Koşarak hanımını getirmeye gitti.

Fairel iki sandalyeyi taşıırken Nadia, "Gahre'nin eşeklerinden önce biz kendi eşeklerimize bakarız," dedi. Omal'in yaşlılarının çok sık yaptığı sinir bozucu bir tür ters pazarlık yaparak ona ödeme yapmama izin vermedi. Onun cömertliğini tartışmadan kabul etmek de gücenme sebebi olurdu, bu yüzden onu Rory'nin dükkânına gelip dizleri için üç şişe bedava merhem almaya ikna edene kadar oradan ayrıldım.

Fairel sandalyeleri taşımama yardım etti. "Bu doğru mu Sylvia? Nizahl Varisi'yle tanıştın mı? Komutanla?"

İnledim. Fairel'i görelî beş saatten az olmuştu. Haberler bu kadar çabuk mu yayılmıştı? "Fay."

Dudağını ısırdı. "Bağışlayın beni, dilimi tutmalıyım ama her şey çok heyecan verici, değil mi? Köyümüzde bir Varis, Şampiyonunu arıyor! Kızlar onun tuhaf görünüşlü olduğunu söylüyor. Yakışıklı ama. Çok yakışıklı. Hiç bu kadar garip renkte saç gördün mü? Ay ışığı gibi. Ne düşünüyorsun?"

"Bence bir şaplak için asla çok yaşlı değilsin." Köşeyi döndük ve dükkânın önüne geldik.

Fairel'in sandalyesi aniden gevşeyen ellerinden düşerek ayağıma çarptı. Bir çılgılık attım ve yana doğru zıpladım. "Fairel! Ne oldu sana böyle?"

Kızın şaşkınlığının kaynağını takip ettim. Dükkânının kapısında duran Rory, Nizahl Varisi ve muhafızının yanında kendini sertçe tutuyordu. Arkadaki üç adam sırtışlarını bastırıyor gibi görünüyordu, bu da Fairel'in neden yüzünün buruştuğunu açıklıyordu. Sözleri etkisini göstermişti.

Dizlerinin üzerine çöktü, bir sonbahar yaprağı gibi titriyordu. Bu manzara ağzıma ekşi bir tat getirdi. "Lordum, saygısızlık etmek istememiştim. Aptalca dedikodular -sizi görmek çok hoş, gerçekten- sadece saçınızın tuhaf olduğunu kastettiler. Ve yüzünüz *çok güzel*, gerçekten, şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi. Gümüş Omal için alışılmadık bir renk, görüyorsunuz-"

Son görüşmemizden bu yana Vaun'un ruhunda bir hafiflik olmamıştı. Kıza kaşlarını çattı. Kızın önüne geçtim ve onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim.

"Ekselansları. Mütevazı köyümüzü misafirliğinizle onurlandırmaya devam etmeyi seçtiğinizi görüyorum."

"Bu onura sahip olan benim," dedi Arin. Fairel'e başını salladı. "Kalkabilirsin."

Fairel neredeyse eteğinin üzerine devriliyordu. Dirseğini sabitledim, daha fazla secdeye dalmak için ilham bulmasın diye sıkıca bastırdım. Komutanın sabit bakışları altında yanıma doğru kıvrıldı. Kaslarım sıkıştı, onu fırlatma dürtüsüne direndim.

"Gümüş herhangi bir krallık için alışılmadık bir renk," dedi. "Teşekkür ederim." Daha fazla dayanamadığımda Fairel'i *ü z e r i m d e n* soydum.

"Git.

Nadia sizi bekliyor."

Fairel koşmaya başladı. Varis ve ben birbirimize baktık. Saçları ensede toplanmıştı, tek bir tutam bile dağılmamıştı. Askerleri Nizahl'ın koyu renk tonları ve paltolarıyla halkın arasına karışmak için hiç çaba sarf etmemişti. Sokak alışılmadık derecede sakindi. Meraklarına rağmen Mahair sakinleri sağlıklı bir ihtiyat duygusuna sahipti. Varis ve muhafızlarını görebilmek için birbirlerinin üzerine tırmanarak dükkânlarının ve pencerelerinin içine girdiler.

Pencereleri işaret ederek, "Siz ayrıldığınızda Mahair kesinlikle heyecandan yoksun kalacak, efendim," dedim. "Bu üzücü olay ne zaman olursa olsun."

Komutan dükkânlara bir göz attı, insanlar pencerelerden kaçışırken bir telaşa neden oldu. "O zaman iyi ki waleema'nın sonuna kadar Mahair'de

kalmaya niyetliyim."

Tepki vermemek için kendimi zorladım. Sadece suçlu bir insan bu haberi kötü karşılardı. Nizahl'ın diğer krallıklarla imzaladığı antlaşma sadece Jasadilere zarar vermelerine izin vermiyordu.

"Aşağı köyleri keşfetmeye çalışmanıza şaşırdım," dedim, sesimin öfkeyle çatlamamasından gurur duyarak. "Omal'ın bizim köşesinde bulunacak pek bir şey yok. Kesinlikle bir Şampiyon değil."

"Katılmıyorum," dedi. "Nereye bakacağınızı bilerseniz, bulunacak çok şey var."

Komutan (*Arin*, adı Arin'di, annesi ona Komutan ya da Nizahl Varisi adını vermemiştii) bana doğru adım attı. Kendimi hazırladım. Bu adamla yaptığım her görüşmenin bilinçli olarak yönlendirildiğini, tuzağa düşürmek için tasarlandığını anlamaya başlamıştım.

Sonraki sözlerini Rory'ye yöneltti. "Eğer iki kez işe alındıysa, çırak olarak hizmetleri benzersiz olmalı."

İki kez mi? Rory'ye baktım. O da aynı şekilde şaşkın görünüyordu. Sadece yazları, Yuli'nin mevsimlik ırgatlara iyi para ödediği zamanlarda ek iş alırdım.

Bekle. Tüm vücudum kaskatı kesildi. Benim rotamı kastetmiş olamaz, değil mi? Köye geleli bir gün bile olmamıştı. Zeinab ve annesinden beri kimseyi görmemiştim. Ya ona tedavilerimin sihir gibi olduğunu söylemişlerse? Kapastra'nın dişli rochelyaları, belki de çok iyi bir dolandırıcıydım.

"Hizmetlerim olağanüstü değil lordum. Ben sadece kutsandım." "Sylvia, istediğim bitki sepeti nerede?" Rory konuştu. Ter alnının çizgilerinde birikmişti. Yükselen mide bulantıma rağmen küçük bir gülümsemeyi bastırdım. Rory'nin baskı altında ne kadar kötü tepki verdiğini kim bilebilirdi?

"Getirmeyi unuttum. Benim hatam. Majesteleri, izninizle, bazı eşyalar var-"

Arin gözünü bile kırpmadı. "Size eşlik etmekten mutluluk duyarım. Korumalarım bu arada sandalyelerinizi hazırlayabilir."

Muhafızlar yer değiştirdi, Komutanlarından ayrılmaktan hoşnut değillerdi. Arin'in sivri bakışları hiçbir tartışmaya izin vermedi. Kendimi biraz beğenmediğimi söylemek yalan olur. Rory, Arin'i beni ormandan çıkarmaktan vazgeçirmekteki başarısızlığını öyle bir göstermişti ki. Artık Varis'le girdiği irade savaşında zafer kazanamayacağını kendi gözleriyle görebiliyordu. Tam da istediğimiz duruma nasıl da zahmetsizce sürüklenmiştik.

kaçının.

Nadia'nın dükkânını geçtikten sonra, "Diğer köylüler üzerinde neredeyse hiç etki bırakmamışsın," dedi. Onu nereye götürdüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bunu tuhaf buluyorum. On beş yaşına kadar bu köy ile hiçbir bağı olmayan yetim bir kız. Kökeni yok, hikâyesi yok."

Sessiz kaldım. Araştırıyordu. Eğer bir şey biliyorsa, beni bir arabanın arkasına bağlardı.

"Unutulabilir bir mizacım olmalı."

Üç adım. Uzakta, bir meyve arabasının çan sesi. "Ya da sihrin var."

Ben söyleyince durdu. Yüz ifadem karşısında kaşları çatıldı. "Şok oldun. Ormanda yaptığın şovdan etkilendiğimi mi sandın?"

"Eğer Ekselanslarını yanlışlıkla inandırdıysam-"

Arın itirazımı elinin tersiyle itti. "Kendini utandırma."

Tırnaklarım avuç içlerime battı. "Kanıtınız yok." Sanki buna ihtiyacı varmış gibi. Sanki biri onu sorgulamaya cüret edebilirmiş gibi. Onun dilindeki tek bir kelime, benim dilimdeki binlerce itirazdan daha güçlüydü.

"Doğru," diye kabul etti. "Ya siz bir itidal abidesisiniz ya da bu köylüler aptal oldukları kadar habersizler."

Kelepçelerim yandı. Köylülerle her gün alay ederdim, muhtemelen bu duyguyu kendim de ifade etmişim, ama *yapabilirdim*. Ben de onlardan biriydim.

"Eğer *farkında olmadan* savunmasız yaşlı adamları sokak ortasında vahşice öldürmediğimiz anlamına geliyorsa, evet. Sanırım öyleyiz." Hırlamamak için tüm çabamı harcadım.

Komutan başını öne eğdi. "Kısıtlama değil o zaman." Bana doğru ilerledi. Nefesimi tuttum, geç de olsa kelepçelerime karşı oluşan büyüyü hatırladım. Derimin altında köpürdüğünü hissedebilir miydi? Onu yeterince hızlı söndüremezdim.

Hayatta kalma olasılıklarımı hesapladım. Olduğum gibi köşeye sıkışmıştım, ben daha işlevsel bir saldırı yapamadan boynumu kırabilir ya da boğazımı kesebilirdi. Vücudum ayaklarının dibine çökmeden önce belki onu tırmalayabilirdim.

"Nehir kıyısında büyüünüzü sezmiş olsaydım, bu basit bir mesele olurdu. Büyü genellikle kendini göstermeye heveslidir. Güç ne kadar güçlüyse, tepki de o kadar hızlı olur. Sadece tek bir dokunuş yeter."

Eldivenli bir parmak çenemin altında gezindi. Aradaki mesafeyi kapatmak için hareket etmese de korkum daha da arttı. O bir santimlik alanda bir dünya tehlike yaşıyordu.

uzay.

"Sorun şu ki, büyünüz olması gerektiği gibi davranmıyor gibi görünüyor."

Bir gün önce, Marek başını salladı ve *ılımlı* konuştu. Sıradan zaafılarımı yontarak ve şiddetimi dizginleyerek geçen on yıl. Nizahlılı Arin'i gözünden bıçaklayabilme şansı için harcamaya hazır hissettiğim on yıl.

Dişlerimi kırılacak kadar sert sıktım. "Nasıl isterseniz öyle araştırın efendim. Korkarım zamanınızı boşa harcamış olacaksınız."

Nizahl Varisi elini geri çekti. "Belki de. Ama seninki kadar çabuk alevlenen bir öfke ardında küller bırakır. Sadece izleri takip etmem yeterli."

ALTINCI BÖLÜM

Waleema sabahı tam bir kaos içinde doğdu. Kaledeki birkaç iyi aşçıdan biri olan Daleel, kahvaltı için fino somunları pişirmişti. Aceleyle dumanı tüten ekmeği kenarından dilimledim ve pütürlü ortasına çırpılmış yumurta kaşıkladım. Kız sürüsü mutfağa doluştuğu sırada sandviçimi alıp kaçtım.

Tepenin dibinde Sefa beni fark etti, tam da ana yola çıkan ilk araba onun da içinde olduğu halde yola çıkarken. Gümbürdeyerek uzaklaşırken bana bir uyarı parmağı doğrulttu. "Terbiyeli ol!" diye bağırdı. Ormandaki geceden beri onunla ve Marek'le birkaç dakikadan fazla konuşmamıştım. Genelde kalede yalnız zaman geçirmekte zorlanırdım ama son zamanlarda kendimi fazlasıyla yalnız bulmuştum. Dün akşam yemeğinde yoklardı ve Varis'in geldiği gece Marek'i koridorda Sefa'ya aceleyle fısıldarken yakalamıştım. Yaklaştığımda ikisi de aceleyle doğruldular ve bana iyi geceler dilediler.

Tuhaf davranışları beni endişelendiriyordu. Ya Varis'in gelişi onları paniğe sürüklediye? Kendilerini korumak için beni ihbar etmek isteyebilirler. Ne de olsa öldürülmüş bir askeri saklamama yardım etmek, cinayeti bizzat işlemekten çok daha iyi bir şey değildi.

Bir sonraki arabaya el salladım. Dostluk bağları gizemli bir şekilde yıpranmasın diye ikisine de göz kulak olacaktım.

Araba engebeli zeminde sarsılıyor, sandıklar her eğilip kalkmada kayıyordu. Meydanın dış kalabalığına ulaşır ulaşmaz arabadan atladım. Ana yolun her iki yanında, krallıklarının renklerine bürünmüş tüccarlar tarafından desteklenen stantlar sıralanmıştı. Ben geçerken bağılıyor, meyvelerini, mücevherlerini ve eşarplarını gösteriyorlardı. Keskin hava müzik ve yanmış şeker ve yağ notaları taşıyordu. Omalian'ın aşağı köylerinden gelen ziyaretçiler beyaz ve mavinin tonlarında ana yola doluşmuşlardı. Bir grup çocuk daire şeklinde oturmuş, Awaleen'in resimlerindeki bebeklerle oynuyordu. Buklelerinin üzerine kırmızı üçgen bir eşarp bağlamış bir kadın, birkaç hırsız elini

ghorayeba tabağı ve Yuli için bağırdı. Eşarbin içine dikilmiş sarı paralar onun hareketiyle şingirdadı.

"Acaba bu güzel kadına bir şarkı söylesem dans eder mi?" Yaklaşık benim yaşlarımda bir adam yaklaşıırken udunu çaldı. Enstrümanın tatlı tıngırtısı beni daha sakin gecelere, Hirun'da nehir etrafımda akarken yalınayak durduğum günlere götürdü. Birkaç adım arkasındaki partneri tublunu çalarken kıkırdıyordu. "Müziğime ruhunuzu ve bedeninizi hareket ettirme onurunu verir misiniz?"

"Elbette," dedim. "Bedenimi çok uzağa taşıyacağım."

Kederli lavtacının yanından geçerken, kalabalığın üzerinde dumanı tüten kırmızımsı çay bardaklarıyla dolu bir tepsi tutan genç bir adamı neredeyse deviriyordum. Ud ve tublu sesleri birbirini izliyor, melodi havada dalgalanıyor, işportacı tüccarların çığlıklarına karışıyordu.

"Mutfağınız için bir ula, ya anisa? Lukub'daki en iyi sanatçı tarafından işlendi!"

"Abayalar, abayalar, gelin yeni abayalarınızı deneyin! Orban'ın Hany Barrow'u tarafından işlendi!"

Kaşlarım havaya kalktı. Akıl sağlığı yerinde olan hangi tüccar Orban ya da Lukub'dan kalkıp ta Mahair'e gelirdi ki? Orban'a en yakın sınır batıya doğru altı haftalık bir yolculuk gerektiriyordu, buna çöl düzlüklerindeki yolculuk dahil değildi. Essam'dan geçerlerse üç hafta, ama bu tür kestirme yollar nadiren kullanılırdı. Otuz yılı aşkın bir süre geçmişti ve canavarların kuşatması hâlâ çok tazeydi. Nizahl ve Orban arasında sıkışıp kalmış, sınıra kilitlenmiş Lukub yakın zamanda topraklarını güneye, ormana doğru genişletmişti. Lukub'dan güneye, Mahair'e yolculuk sadece bir hafta sürüyordu ama sadece ormanı göze alarak. Aksi takdirde, Omal'ın aşağı köylerinde gözü olan herhangi bir Lukubi tüccarının bize ulaşmak için Orban veya Nizahl'dan geçmesi gerekecekti.

Belki de yukarı şehirlerdeki waleema'ya kadar Omal'da kalmayı planlıyorlardı. Omal sarayının, Alcalah'ın ikinci duruşmasından bir ya da iki gün önce kendi waleema'larına ev sahipliği yapmayı tercih ettiğini duydum.

Rory ona katılmadan önce kabinleri keşfetmem için bana izin vermişti. Kaçarken yanımda götüremeyeceğim ıvır zıvırları satın almakla pek ilgilenmiyordum ama yolun etrafını dolaşmak bana Arin ve muhafızlarını tarama fırsatı verecekti. Gahre ustalarının hançerlerini karşılaştırdım, toz jöleleri tattım ve şeker şurubunda sertleştirilmiş fındıkları çiğnedim. Ben

Susam tohumu şekerleriyle dolu fiçıları olan bir tüccara ulaşana kadar tutumlu özdenetimimi sürdürdüm. Sefa ve Marek'in bana verdiği yığını stres içinde yemiştim.

Ne fark ederdi ki? Sepetimi doldurdum ve tüccarın avucuna on sikke döktüm. Ya Komutan beni Nizahl'a mahkemede ölmem için götürecekti ya da o gider gitmez bu köyden kaçacaktım. Onun gelişi zaten belirsiz olan geleceğimi kasvetli bir hiçliğe sürüklemişti. Karnımı bu şekerlerden olabildiğince çok doldurma hakkını kazanmıştım.

Marek meyhanenin yaka şeklindeki kulübesinin arkasında koşuşturuyor, biraları olması gerekenden daha hızlı dolduruyordu. Yuli, Marek'i bugünlük kiralamış olmalıydı. El salladı ve davetkâr bir şekilde taşan bir fincan birayı işaret etti. Teklif karşısında ürpererek başımı salladım. Sarhoşluk her zaman çekici gelmemişti. En iyi günlerimde bile çirkin içgüdülerimi kontrol etmek zordu; çekingenliğim azaldığında ve dilim çözöldüğünde neler olabileceğini düşünmekten korkuyordum.

Marek'i gözetlemeyi zaten planladığımdan ve o da çökmenin eşiğinde görüldüğünden, şırıl şırıl akan bir fiçıyı kollarıma aldım ve yanına bir servis alanı kurdum. Kepçeleme ve dökme rutinde kendimi kaybettim. Bu kadar çok yabancının ilgisi sınırlarımı bozuyordu ama Nizahl Varisi hakkında benimle dedikodu yapmayı görev edinmiş Mahair sakinlerinden daha iyiydiler. Kalabalığın genel sarhoşluk seviyesini yükseltmek işime yarayacaktı.

Dalgalanma sona erdiğinde Marek kendini yere attı ve yanağını iyi dövölmüş halıya bastırdı. "Sylvia, seni seviyorum," dedi. "Öleceğim güne kadar sana çiçekler ve susamlı şekerler getireceğim."

Botumla kafasını dürttü. "Şekerleri ve kazancının bir kısmını almayı tercih ederim."

Marek güldü ve sırt üstü dönerek dans eden gözlerle bana baktı. "Benden para istemen hiç de Malili bir davranış değil."

"Kabul etmemek ne kadar da Amalice."

Gülümsemesi yavaşça kayboldu. Söylenmemiş sözlerin ağırlığıyla aramızda bir ciddiyet geçti. İkimiz de Omal'a ait değildik, ancak ikimiz de gerçek krallıklarımız üzerinde hak iddia etmiyorduk. Marek ya da Sefa'nın benim bir Jasadi olma ihtimalimi düşündüklerinden şüpheliydim. Beni tanıdıkları süre boyunca tek bir büyü bile yapmamıştım. Ama iddia ettiğimden daha fazlası olduğumdan şüphelenmiş olmalılar.

Marek'in yerine gelen kişi bizi rahatlattı. Nadia'nın ödünç aldığı sandalyelere uzandık ve platformda boğuşan iki adamı izledik. Dövüşler waleema'nın en sevdiğim kısmıydı. Mahair'in ustaları, waleema'nın ilk ve son saatleri arasında gerçekleşen maçlar için yükseltilmiş bir platform inşa etmişti; son saat ciddi yarışmacılara ayrılmıştı. Sığır derileri ve kaynatılmış deri, sert bir düşüşün herhangi bir kafatasını çatlatmasını önleyerek platformu yastıklıyordu. Erkekler ve kadınlar zafer şansı için kendilerini ringe çıkardılar. Bir yarışma olmadan Alcalah kutlaması yapılamazdı ve Mahair fiziksel olanı tercih ediyordu.

"Yarışıyor musun?" Marek'e sordum.

Bir omzunu kaldırdı. "Olabilir."

Bir kısıkcı bastırdım. Bir saat içinde ringde olacaktı. Hep yarışmak istemiştim. Ödülü kazanmanın ve bir saatlik çabayla kendime yeni bir pelerin almanın cazibesine kapılmak. Ama yeteneğimi açığa çıkarma riskini göze alamazdım.

Vahşiliğini ifşa etmekten bahsediyorsun, dedi Hanim. Bir adamın boynunu hiç düşünmeden kırabileceğini bilseler sana da aynı şekilde davranırlar mıydı?

Ağızıma bir şeker tıktırdım ve Hanim'ın sesini bastırana kadar çıtırdattım. Rory'nin standına geri döndüm. Sanatçılar çatıdan çatıya atlayıp uzun meşaleleri yolun üzerinde asılı duran fenerleri yakmak için kaydırırken bir tezahürat yükseldi. Pembe bir pus tepemizdeki ateş mozaikini aydınlatıyordu. Çocuklar birbirlerini kovalıyor, bacaklarından kaçıyor ve sepetleri sallıyor, kahkahaları ud çalanların neşeli melodisinden daha yüksek sesle çınılıyordu. Mahair tüm ihtişamıyla.

Sonraki bir saat boyunca, Rory sağ tarafımda hafifçe horlarken sesim kısıldı ve ziyarete gelen Omalililere her bir yağın ve merhemin amacını açıkladım.

Fairel kabine çarptığında, alçada neden kurbağa yağı kullandığımızı soran bir sonraki kişiye bir kavanoz fırlatmaya hazırdım. Birisi Fairel'in kısa saçlarını ikiz kuyruklar halinde örmeye çalışmıştı. Ortaya çıkan örgüler kulaklarının üzerinde koç boynuzu gibi kıvrılıyordu. Burnunda çikolata olduğunu umduğum bir leke vardı ve Omal'ın beyaz ve mavisiyle dokunmuş, temiz, sevgiyle dikilmiş bir elbise giymişti. Onu bütün öğleden sonra stantlar arasında koştururken, Nadia'nın Gahre tüccarlarına ödünç verdiği sandalyeleri sürüklerken görmüştüm. Orbanian iş ahlakı tam anlamıyla iş başındaydı.

"Meşgul müsün?" Beklentiyle titriyordu. "Raya izleyebileceğimi söyledi

"Eğer misafirim olursa maçlara giderim."

Bir limon, Rory'nin yüzündeki ekşi buruşukluğu görünce ürperirdi. "Neden Sylvia'yla gidiyorsun ki? Maçlarda toplanan bir sürü küçük çocuk var."

Fairel gözlerini indirdi. "Sylvia benim tek arkadaşım ve onları onunla birlikte izlemek istiyorum."

Rory'yle birbirimize baktık, birinin tek arkadaşı olmamın verdiği huzursuzluğu paylaşıyorduk. Bir el salladı. "Gidin bakalım."

Fairel'in küçük elini tutmadan önce dişlerimi sıktım ve kalabalığın arasından sıyrıldım. Karnımın üzerinde yükselen ve ayak bileklerimi sıkan bol beyaz bir pantolon giymiştim. Tuniğimin kenarlarına açtığım iki yırtmaç, pantolonumun bandının hemen üzerinde düğüm atmama olanak sağlıyordu. Önlükler bir festival için standart olsa da, ani bir kaçma ihtiyacına karşı giyinmişim.

Platformdaki herkes dövüşlerini Kapastra'ya adadı. On yılı aşkın süredir hiçbir Omalı Şampiyon Alcalah'ta zafer kazanamamıştı, ancak bu gerçek köylülerin heyecanını engellemiyordu. Şampiyonları kaybetse bile, Nizahl Varisi Şampiyonunu Omal'dan seçiyordu. Bir Omalı, Nizahl adına bile olsa, Alcalah'ı kazanma şansını iki katına çıkarıyordu.

Saçları kazınmış kısa boylu bir kadın Yuli'nin oğlunu yere serdiğinde kalabalık dalgalandı. Odette, kasabın kızı ve waleema'nın hüküm süren dövüşçüsü.

"Neden dövüşmüyorsun?" Fairel sordu. "Sen güçlüsün. Bir yaz Yuli'nin ahırlarını temizlemene yardım etmişim, hatırladın mı? En ağır sandıkları taşıyor ve en büyük atları kontrol ediyordun."

Şaşırmış bir halde Fairel'e baktım. Gücümü belli etmemeye özen gösterdim; bana sinsice yaklaşmış olmalıydı.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Neden savaşmadım? Nizahl Varisi zaten Mahair'deydi. Beni bir dolandırıcı, bir yetim, bir yalancı olarak tanıyordu. En iyi davranışlarıma rağmen köyüme keşif geldi -son zamanlarda bir Nizahl askerinin öldürülmesi bir yana. Neden meydan okuyanlara katılmayayım? Büyüm kesinlikle öyle ya da böyle bir tepki vermezdi.

Bu huysuz düşüncelerden sıyrıldım. Kendime acımayı ölüm döşeğime saklamayı planlıyordum, bir dakika öncesine değil.

"Bu diğerlerine karşı nazik bir davranış olmaz," dedim.

Fairel yaşından beklenmeyecek kadar olgun bir bakışla beni mızrakladı.

"O zamandan beri

Ne zaman nazıksiniz?"

Ağzım açık kaldı. Fairel bunu hiç atlamadan, gerçekçi bir şekilde söyledi. "Senin bu yönünü seviyorum. Bazen nazik olmak istemiyorum ama Raya başkalarına onların bize davrandığından daha iyi davranmamız gerektiğini söylüyor." Raya'nın karakteristik kaş çatmasını taklit etmek için yüzünü buruşturdu. "*Farklılıklarımıza değer vermeli ve kucaklayıcı bir el ile liderlik etmeliyiz.* Eğer biri benim hoşgeldin elime tokat atarsa, neden ben de ona tokat atmayayım?"

O kadar çok güldüm ki homurdandım ve önümüzdeki çifti ürküttüm. Nefesimi tuttum, Fairel'in örgülü boynuzları karşısında neredeyse yeni bir kıkırdama krizine giriyordum.

"Sandalyeleri kontrol etmem gerek!" Fairel bağırdı ve ben onu durduramadan hızla uzaklaştı. Gözlerimden akan kahkaha yaşlarını silerek Fairel'i mi takip etsem yoksa kavrulmuş bademle süslenmiş ve üç tezgâhtan kokusunu alabileceğim kadar çok şerbetle ıslatılmış basboosa satan kızın peşine mi düşsem diye düşündüm.

Boynum karıncalandı. Parmaklarımı örgümün üzerinde gezdirdim. Biri beni izliyordu.

Ana caddede ilerleyen cümbüşçü kalabalığını taradım. Sağ dirseğime bahse girerim ki Nizahl Varisi waleema'ya katılmıştı. Buralarda bir yerdeydi.

Marek ve Sefa hakkındaki şüphelerim doğruysa, Sefa Nizahl Varisi hakkında bilgi sahibi olabilirdi. Büyüyü hissetme yeteneğine tam olarak nasıl sahip olduğunu anlamam gerekiyordu. Bunun için elleri mi gerekiyordu, yoksa ten tene temas mı? Büyüye karşı bağışıklığı var mıydı?

Odette'ten yediği dayaktan sonra neşeyle morarmış olan Marek'in izini sürdüm. "Sefa nerede?"

Anında ayıldı. "Neden? Sorun ne?"

Bir iniltiyi bastırdım. Eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı, Sefa'yı sürekli korumasını hoş bulabilirdim. "Onunla konuşmak için izninizi istiyorum, bilge Marek."

Marek gözlerini devirdi. "Onu Raya ile gördüm. Bir patron 'dikişleri sallanan' bir elbisenin fiyatını yarıya indirmeye çalışıyor. Muhtemelen kurtarılmayı takdir edecektir."

Sepetimi kabinin altından aldım ve Sefa'nın kafasını bulmaya çalışarak kalabalığın etrafından dolandım. Ama bana doğru yaklaştığını gördüğüm kişi Sefa değildi, gri kapüşonunu gümüş rengi saçlarının üzerine çekmişti.

Nehrin kıyısında olduğu gibi, dünyanın geri kalanı da renklerini kaybederek griye döndü.

Nizahl Varisi'ni keskin bir şekilde çizmek için. Kalabalığın arasından süzüldü. Waleema'nın kakofonisi duyularım tehdide odaklandıkça azaldı.

Muhafızları da benzer şekilde sade kıyafetler giyyordu. Kılık değiştirmeler herhangi bir inceleme altında parçalanabilirdi, ancak insanlar Nizahl tugayının etrafında ikinci bir bakış atmadan hareket ediyorlardı.

"Ekselansları." Başımı eğdim. "Sizi mütevazı waleema'mızda görmek benim için bir onur."

"Bu onur sadece bana ait, Sylvia."

Adımı ince bir küçümsemeyle söyledi. Beş harfli bir suçlama. En başarılı yalanımın kabulü.

Arin'in dikkati benim sepetime kaydı. "Ne kadar da çok susam tohumlu şeker almışsın."

Ona baktım. Diş çürüten tatlılara olan düşkünlük Jasadilere özgü bir şey değildi.

"Sanırım kendi şeker örneğimi buldum." Elini cebine attı ve ben gerildim. Kalabalık bir waleema'da beni yaralamaya çalışmazdı herhalde?

Nizahl Varisi bir susam tohumu şekeri çıkardı. Bozuk pembe ambalajı hafızama kazındı. Talep edilmediği sürece, bu şekerler genellikle tek tek kağıt ambalajla satılmazdı. Ambalaj sertleşmiş şekeri erimekten korurdu ama kâğıdı katlamak gibi zahmetli bir iş çoğu tüccarı caydırırdı.

"Sana ait olduğuna inanıyorum."

Şaşkınlığım karşısında Arin şekeri eldivenli avucunun içinde çevirdi. "Kuzgun işaretli ağaçların iki mil ötesinde bir su birikintisinde yüzerken buldum. Tuhaf, değil mi? Böyle bir şeker Essam'a nasıl bu kadar uzağa düşmüş olabilir?"

Olamaz. Hayır, *hayır*, *hayır*. Boğazıma ekşi bir korku doldu. Kuzgun işaretli ağaçları geçtiğim gece bir susam tohumu şekeri düşürmüştüm. Keskin kokulu su birikintisinden çıkarmak için tereddüt etmişim. Saniyeler sonra Nizahl askeri benimle yüzleşmişti. Onu asla geri alamadım.

Yüz ifadesi tam bir nezaket örneğiydi. Beni izinsiz girmekle suçlamak yerine çaya davet ediyor olabilirdi. Yüce'nin cazibe ve görkemli konuşmalarla manipüle ettiği yerde, oğlu saf buzdan yontulmuş olabilirdi.

İçimdeki her şey harekete geçmem için çılgılık atıyordu. Bıçağımı göğsüne saplamamı, gözlerine bozuk para fırlatmamı ve kaçmamı, *bir şeyler* yapmamı istiyordu. Askerin silahını almıştık.

Ceset, şekerin düştüğü yerden çok uzakta değildi. Tek yapabileceğim Hirun'un işini yapıp cesedi nehrin farklı bir yerine taşınmasını ummaktı. Ceset olmadan, bu şeker parçası tek başına beni askerin kayboluşuyla ilişkilendiremezdi.

Kurnaz ve etkilenmemiş bir ton takınarak, "Mahair'de tatlıdan hoşlanan tek kişi ben miyim? Belki de askerlerinizden birinin canı çekmiştir."

Başını eğdiğinde çenesini kesen yara izi fenerin ışığını yakaladı. Öldürmek için yapılmış olması yarayı iki kat daha rahatsız edici hale getiriyordu. Ve sadece görünüşe bakılırsa bile başarılı olmalıydı.

"Tekrar dene," dedi. "Ne?"

"Daha iyi bir yalan düşün. Bunu yapabilirsin."

Dişlerimi sıktım. Gerçeği ortaya çıkarmam için öfkemi körüklemek istiyorsa, daha güçlü bir oka ihtiyacı vardı. "Dürüstlüğüme süssüzse özür dilerim."

Şekeri tekrar cebine soktu. Onu kapmak ve çizmelerimin altına sokmak istedim. Kelepçelerim sağ olsun, bir Jasadi olduğumu ortaya çıkarmak çok zor bir iş olurdu. Ama askerin ölümünü alelacele gizlemiştim, kimliğimi gizlemek için harcadığım özenin çeyreğini bile göstermemiştim. Her iki suç da ölümümle sonuçlanacaktı.

Boynuma görünmez bir ilmik geçirdi. Akıl sağlığını yavaş yavaş bozmak niyetindeyse, ilerleyişinde bir hata olamazdı. Keşfimi hep kısa ve acımasız bir ilişki olarak hayal etmiştim. Adel'inki gibi. Kendimi aslan için hazırlamıştım, etrafımda dolaşan akbaba için değil.

Amansız tavrı beni çileden çıkardı. Dilim çözüldü ve "Masumiyetimi sana ne zaman kanıtlayacağım?" dedim.

"Masumiyetiniz mi?" Gülümsemesi bozulmasa da, soğukkanlılığını yitirmişti. Sanki tek başına irade gücü beni lime lime etmesini engellemiş gibi bana baktı.

Bu adam seni öldürecek, diye fısıldadı Hanim. *Bugün değilse bile, yakında bir gün.*

Arin eldivenli elini kaldırdı. Örgümden bir yaprak çekerken irkilmedim. Konuştuğunda, neredeyse yatıştırıcıydı. Kederliydi. "Var olmayan bir şeyi kanıtlayamazsın."

Uzaklardan bir çığlık. "Atlar!"

Komutan başını çevirdi. Durakladı, yüz hatları kararmaya başladı.

kulaklarımın ötesinde bir şeyler dinledim. Olduğum yere sabitlenmiş, çarpan kalbimi ölümden saniyeler uzakta olmadığımıza ikna etmeye çalışıyordum.

"Efendim?" Jeru ayaklarını sürüyerek yaklaştı.

Müzik grupları enstrümanlarını bırakarak festivali şaşkın bir sessizliğe gömdü. Trompetlerin gürültüsü havayı sarstı.

Mahair halkı, sarhoşlar ve çocuklar teker teker dizlerinin üzerine çökerken etrafımda hareket dalgalandı. Arin kapüşonunu geriye attı.

"Ziyaretçiler," dedi Arin.

YEDİNCİ BÖLÜM

Omalian armasını taşıyan bir araba, beyaz zincirlerle eyerlenmiş atların önderliğinde yolun ortasından geçerken köylüler dağıldı. Parlak mavi ve beyaz taşlarla cilalanmış dev tekerlekler, engebeli toprak üzerinde dönerken kendi ağırlıklarıyla savaşıyordu. Araba platformun önünde durdu ve basamaklar açılırken iki muhafız kapıyı kuşattı.

Vücudumu duvarın arkasına, görüş alanının dışına doğru eğdim. Sadece Arin ve adamları ayakta kalmıştı. Şaşkın ve lekeli bir Fairel gördüm, avucunda pekmezle yapış yapış olmuş bir yer elması tutuyordu. "Fairel!" Tısladım. O arabadan inmek üzere olan her kimse ondan uzak durmasını istiyordum. Fairel umursamaz bir tavırla sandalyelerden birinin arkasına geçti ve yer elmasını kemirmeye başladı.

Omal Varisi indiğinde göğsümde bir duygu karmaşası takla attı. Hayal ettiğimden daha küçüktü. Tüylü siyah saçlarında ya da fırlak ela gözlerinin altında duran mağrur burnunda herhangi bir aile benzerliği aradım.

Bir bakışta kimse Omal Varisi ile aynı kanı paylaştığımı düşünmezdi.

Babam Emre olarak doğmuş, Omal'ın varisi. Ben dünyaya geldikten üç ay sonra, annemin doğum günü için çıktığı bir av gezisi sırasında bir ok boğazını parçalamış. Her ne kadar Emre arkasında haklı bir varis bırakmış olsa da, büyükannem ve büyükbabam Omal'ın tahtının Jasad'inkinden önce bana miras kalması ihtimaline karşı çıkmışlardı. Annem Bakir Kulesi'nde yas tutarken, Malik ve Malika'yı Omal tahtı üzerindeki hak iddiamdan vazgeçmekten kimse alıkoymadı. Omal ise beni kendi miras çizgisinden çıkarmaya çok hevesliydi; dedem ve ninemin Emre'nin ölümündeki rolüne dair söylentilerin bunda payı olduğunu tahmin ediyordum.

Felix babamın yeğeniydi. Omal'ın soy yasaları tahtın ona geçmesini engellemeliydi ama Kan Zirvesi'nde kraliyet ailesinin çoğunun öldürülmesi işleri karıştırmıştı. Kraliçe Hanan ölene kadar tahtı elinde tutacak olsa da, babamın

Büyükanne kendini sarayına kapatmıştı. Omal'ı Felix'in aciz ellerine bırakmıştı.

Köydeki hiç kimse Felix'i sevmezdi ve bunun iyi bir nedeni vardı. Duyduğum hikâyelere göre, kuduz bir keçiden bile daha az politik zekâya sahipti. Haksız da sayılmazlardı; Mahair'e tüm köyden daha değerli bir arabayla gitmenin doğru bir hareket olduğunu düşündüğüne göre o dev kafasında kilometrelerce boş alan olmalıydı.

Ama aptal bir Varis yine de bir Varis'ti ve kaçışımı planladım. Serseri yolunu kesersem, kalabalığın etrafından dolanabilir ve yirmi dakikadan kısa bir sürede kaleye koşabilirdim.

Arin, Felix'i arabasının yanında karşıladı. Felix parlak ayakkabılarının üzerinde zıpladı. "Demek doğruymuş. Aşağı köylerimizi ziyaret ettiğinizi duydum. Size hoş geldiniz dememekle büyük bir ihmalkârlık etmiş olurum."

"Kısa sürede unutulmayacak bir cömertlik," diye karşılık verdi Arin. "Mahair harikadır. Krallığı için gerçek bir övgü."

"Son görüşmemizden bu yana çok uzun zaman geçti." Felix elini Arin'e uzattı. Ürperdim.

Ülkedeki en büyük krallığın Varisi nasıl olur da Nizahl'ın gelenekleri hakkında bu kadar bilgisiz olabilirdi? Nizahl Varisi'nden bir dokunuş istemek tehlikeli sonuçlar doğururdu. Kraliyet kanının en ufak izini taşıyan bir çocuk daha iyisini bilirdi. Arin hakkında yaygın olarak bilinen iki şey vardı: asla eldivensiz görülmezdi ve öldürmek istemediği sürece dokunmazdı. Hayali dedikodular, diye düşünmüştüm. Sadece daha fazla köy saçmalığı. Şimdi Felix'in Varis arkadaşının büyüyü hissetme yeteneğinden haberdar olup olmadığını merak ediyordum.

Kaşlarım çatıldı. *Marek* bunun nasıl farkına varmıştı?

Arin'in eldivenli eli Felix'in elini kısa bir süreliğine kavradı. "Gerçekten de öyle. Yeniden tanışmaya devam etmek için daha özel bir odaya geçelim mi?"

Felix etrafına bakındı. "Waleema sona erdi mi?"

"Neredeyse." Nizahl Varisi'nin ses tonundan ilk sabırsızlık belirtileri sızdı. Diz çökmüş kalabalığa baktı. "Yolculuğunuzdan dolayı yorgun olmalısınız."

"Doyurucu bir biranın düzeltmeyeceği şey yoktur," dedi kraliyet budalası. Biniciye atları Arin'in yanına yerleştirmesini ve "onları yarım akıllı bir seyisle yalnız bırakmamasını" tembihledi.

Arabanın bu kadar dar bir alanda manevra yapması atları rahatsız etti. Toynakları geniş bir halka çizerek kişniyorlardı. Nadia'nın sandalyelerinden

biri

tam da arabanın tekerleklerinin yolunda. Yüreğim ağzıma geldi. Binici atları geri çektiği anda ne olacağını biliyordum ama çok geç kalmıştım.

"Dur! Dur!" Fairel bağırarak kendini sandalyeye doğru fırlattı. Ayağa fırladım ve onun ikiye bölünmesini izlemek için hazırlandım. Yuli, arabanın yolunu kesmeden Fairel'in elbisesini yakaladı. Sandalye tekerleklerin altında parçalandı ve Fairel çığlık attı. Ürkmüş olan atlar şaha kalktı ve bir Omalian muhafızı Felix'e çarptı. Gittiler bir yığın halinde.

Tozlu ve utançtan kıpkırmızı olan Felix, muhafızın elini tokatlayarak kenara itti ve ayağa fırladı. Fairel'e ters ters baktı. "Buraya gel."

Nabzım hızla atarken gölgelerden bir adım attım. Yuli'nin Fairel'i isteksizce serbest bırakmasını izleyen kalabalık ayıldı. Omal Varisi'nin önünde eğilmiş, saç örgüleri kalkık boynuzlarından çözülmüş, bir nehir sivrisineği kadar tehdit oluşturunuyordu.

Fairel aceleyle, "İçtenlikle özür dilerim lordum," dedi. "Sandalyeler - onlar benim sorumluluğumda, görüyorsunuz, hanımım onları güvenli bir şekilde geri getirmem için beni görevlendirdi-"

Felix, Fairel'i atların önüne itti.

Daha sonra, Raya'nın onu kaleye getirdiği günden beri benim olan Fairel'den başkası olsaydı farklı davranıp davranamayacağımı merak edecektim. Başka koşullar altında olsaydım, gizli kalabilir ve sadece bu öfke çekirdeğini koleksiyona ekleyebilirdim.

Kümelenmiş atlar Fairel'e tekme atarken köylüler çığlık attı ve kırılan kemiklerin sesi ana yolda yankılandı. Büyüm ileriye doğru kaydandı ve hançerimi kavradım, Felix'in iç organları zihnimin gözünde parlıyordu. Atlar Fairel'in hareketsiz bedenine saldırmayı bitirmeden önce Felix için harekete geçmiştim.

Arin daha hızlı hareket etti. Daha bir adım atmamıştım ki, o çoktan orada, yolumu kesmişti. Elimdeki hançeri düşürdü. Büyüm onaylamadı, atlar Fairel'in yanından tırısla geçerken uludu, toynakları Fairel'in kanıyla kızarmıştı.

Kelepçelerimdeki baskı sıkılaştı, derimin altında tanıdık bir acı kükredi ve sonra-imkânsız.

Hançer titreyerek havalandı ve uçtu. Büyüm uğuldayarak hançerin rotasını doğru tuttu. Nefesim kesildi, bu anlaşılmaz manzara kelepçelerin bileklerimdeki değişmeyen varlığıyla daha da kafa karıştırıcı hale geldi.

Arin hançerin Felix'in kalçasına saplandığını görmek için arkasını dönmedi, diğer Varis çığlık attığında bile. Muhafızların bağırıışlarına ya da köy doktorunun Fairel'in yüzükoyun yatan bedeninin yanına çömelmiş hıçkırıklarına da dönmedi.

Beni Nizahl Varisi'nden birkaç santim ayırıyordu. Arin'in gözlerindeki donukluğu gölgeleyen karanlık zaferi görebilecek kadar yakın durdum. Başardım - ona ihtiyacı olan kanıtı vermiştim.

Dehşet omurgamı titretti. Geri çekilmeye çalıştım.

Konuştığında kelimeler şakağıma değdi. "Eğer bugün başını korumak istiyorsan, kıpırdama."

Eli bileğıme dolandı. Canlı büyüm derimin yüzeyinin altında dans etti ama ikinci kez kırılmadı.

Varis, kılıçlarını bana doğru sallayan Felix'in on muhafızına döndü. Fairel'in yayılmış uzuvlarını gerilmiş bir dana derisi üzerine taşımakla meşgul olmayan köylüler endişeyle izlediler. Benim için endişe. Hançeri benim fırlattığımı sanıyorlardı. Uçmadan önce Arin'in onu elimden aldığını görmemişlerdi. İçimde çalkalanan mide bulantısını bir parça rahatlama bastırdı.

Tebrikler, sihir kullandığınızı gören sadece Nizahl Varisi oldu!

Hanim bağırdı. *Önemli biri değil.*

"Tutuklayın onu!" Felix çığlık attı. "Omal'ın Varisi'ne saldırdığı için! Doktor nerede? Kızı bırakın! Bıçaklandığımı görmüyor musunuz?" Fairel'in ani, boğuk çığlığı içimi delip geçti. Yanına gitmeye çalıştım, ama Arin'in bileğimdeki tutuşu hiç sarsılmadı.

Omalian muhafızları harekete geçti ama Arin'in adamları önümüze kapandı. Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Varislerin birbirlerine silah doğrultması savaş ilanıyla eşdeğerdi.

"Bu da ne böyle?" Felix sordu; maiyeti onu görmesini engellese de sesi şaşkınlıktan kısılmıştı. "Muhafızlarına geri çekilmelerini söyle! Ben kızın peşindeyim, senin değil."

Elimi çekmeye çalıştım. Ormana doğru yeterince hızlı kaçarsam, Hirun'un kıvrımına yakın bir ağaca tırmanabilir ve beni takip edenleri bekleyebilirdim. Vadide hâlâ beni bekleyen yiyeceklerim vardı. Sonraki adımlarımı tasarlarken oranın hayaletleriyle arkadaşlık edebilirdim.

"Adamlarım kızı korumuyor," dedi Arin. "Onlar krallığınızı Hisar'ın tüm gazabına uğramaktan koruyorlar."

"Çekil!"

Felix'in koruyucuları yana doğru eriyerek Omal Varisi'nin arabanın basamaklarına yaslandığını ortaya çıkardı. Hançer kalçasından dışarı çıkmıştı. Nizahl muhafızları kılıçlarını Omalian muhafızlarına doğrultarak kenara çekildiler. Felix beni görmezden geldi, ki bu gayet iyiydi çünkü şaşkın ifadem Arin'in anlattığı hikâyeyi mahvedebilirdi.

"Neden?" Felix talep etti. "O senin için kim?"

Kalabalığın içinde Fairel'le ilgilenen Rory'yi gördüm. Sağ bacağından bir kemik çıkmıştı. Sefa onun yanında diz çökmüş, Fairel'in burnunun altına berrak bir sıvı sürüyordu. Kızın acıdan kısılmış gözleri kapandı ve bedeni hareketsiz kaldı. Rory, taş kesilmiş yüz hatlarının paylaşmadığı bir güvenle açtaki kırıgın etrafına bir bez sardı.

Muhafız barikatının arkasında kimin durduğunu görünce ikisi de durdu. Rory, Fairel'in kalçasından çıkan kemiğin rengine büründü ve Sefa bir eliyle ağzını kapattı.

Arin tepki vermedi. Aslında, sanki hepimiz onun görüş alanından kaybolmuş gibiydik. Berrak mavi gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Kendimi hazırladım, çünkü endişelenmek için bir nedenim vardı. Zihninin en ölümcül köşeleri böyle çalışmıyor muydu? Milyonlarca geleceği kovalıyor, muhtemelen her anın uzaklara uzanan etkisini hesaplıyordu?

"Mahair'li Sylvia af yasaları kapsamında zarar görmekten korunuyor" dedi.

Felix gözlerini kırptırdı. Ah, işte ailevi benzerliğimiz-şaşkın yüz ifadeleri. "Nasıl?"

"O Nizahl'ın Alcalah için seçtiği Şampiyon."

Komutan'ın askerleri üzerindeki kontrolü takdire şayandı, çünkü hiçbiri bu şaşırtıcı duyuru karşısında irkilmedi. Sadece Vaun'un kılıcını tutuşu kıpırdadı, sanki kılıcını ileriye doğrultmak disiplininin her zerresini gerektiriyormuş gibi.

Mahair hep birlikte ayağa kalkarken yer sarsıldı, hava onların yüceltmeleriyle patladı. Ardı ardına gelen konuşmalarda beni tanımlamakta zorlandılar, herkes tanıdık olduğunu iddia etmek için acele ediyordu.

"Raya'nın muhafızı! Rory'nin çırağı!"

Sonra, "Nizahl'ın Şampiyonu!"

Felix'in dudakları aralandı. "Ciddi olamazsın. Aşağı köyden bir velet mi? Az önce bana saldıran biri mi? Binlerce daha iyi seçenek var."

"Ben onu seçiyorum," dedi Arin. Final.

Felix ağzını açtı ve kapattı. Tam da aptal olacağını düşündüğüm gibi

Tartışmaya yetecek kadar, hırladı. "Geri çekilin!" diye bağırdı muhafızlarına. "Bir Şampiyona zarar veremeyiz."

Arin kolumu anında bıraktı. Vaun ve kel muhafız, izleyicilerin arasından bir yol açarak uzaklaşan Varis'i geride bıraktı. Omalian muhafızlar Felix'i gergin bir sırt derisinin üzerine kaldırıp Arin'in birkaç adım gerisine taşıdılar.

Ben komutan değildim. Zihnim ayrıntılı aldatmacalar ve tüyler ürpertici öngörüler için uygun değildi. Birkaç dakika önce Omal'ı sonsuza dek terk etmeye ya da ölmeye hazırdım. Bu yeni gelişmenin dik sarmalında ayaklarımı yere basamıyordum.

Jeru ve diğer muhafız kaldı. "Komutan onun dönüşünü özel bir yerde beklemenizi istiyor."

Tereddüt ettim. "Ne?" Verdiği görünmez bir sinyale mi cevap veriyorlardı? Bunu planlamış mıydı?

"Fairel'i görmem gerek," dedim, sözcükler çok uzaklardan geliyordu. "Rory onu tek başına tedavi edemez."

Jeru, "Bu bir talep değil," dedi. "Halkın başka bir gösteriye ihtiyacı yok."

"Haklısın." Kıkırdadım. Histeri göğsümde gittikçe daha sıkı kapanıyor, göğüs kemiğimin altında kristalleşerek parçalara ayrılıyordu. "Yeterinden fazlasını gördüler."

Beni soktukları oda Mahair'in sınırına dayanıyordu ve yakındaki çiftlik hayvanlarının kokusundan keskinleşmişti. Kapı çarparak kapandı ve beni kırbaçlanma paniğimle baş başa bıraktı.

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrarladım, odanın içinde volta atarak. Nizahl Varisi sihrimi gördükten sonra bana Şampiyon diyemezdi. O *biliyordu*. Bana karşı aradığı kanıta sahipti. Komutan asla bilerek bir Jasadi'ye Şampiyonluk onurunu vermezdi. Felix'i oyalamak için bir taktik olmalı. Beni avlamak için iki günden fazla uğraşmıştı; beni kendisinin öldürmek istemesi adil görünüyordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Bu lanet olası mezarın neresinde

Beni mi götürdüler? Odanın duvarlarını düzinelerce harita kaplıyordu, yüzeylerine aynı el tarafından isimler ve tarihler karalanmıştı. Bir fincan çayı ancak taşıyabilecek genişlikte bir masanın yanına tek bir düz arkalıklı sandalye sıkıştırılmıştı. Sol duvar boyunca cam bir dolap uzanıyordu.

Dolabın kulplarını çekiştirdim. Kilitler sıkıca tutuyordu. Camın arkasında Awaleen'in en ünlü eşyalarının kopyaları duruyordu; bazılarını tanıyor, bazılarını tanımadığıma seviniyordum. Dania'nın yeni bir annenin kalbine doğru salladığı ağaç dalı. Dania'ninkine benzeyecek şekilde dövülmüş, kanla paslanmış bir balta. Hayvan derisinden yontulmuş yırtık pırtık bir oyuncak bebeği görünce bir adım geri çekildim. Bebek öne doğru eğilmiş, çocuksu gözleri sert etine dikilmişti. Awaleen'in hikâyelerinin hiçbirinde bu bebeği hatırlamıyordum.

Cildinin çatlak çizgilerini inceledim ve dudaklarımı büzdüm, Hanim'in derslerinden belli belirsiz bir hatıra dikkatimi dağıttı. Bebek, Orban'ın eski Ziniş Savaşı'ndan kalma bayrağını taşıyordu. Lukub, Nizahl'ın savaş zamanlarında açıkça yasakladığı büyüü kullanarak kazanmıştı. Lukub'un kaptanının Ziniş Savaşı sırasında Orbanlıları yenmek için kullandığı büyü hatırlanamayacak kadar korkunçtu; bu kötülük ülkeyi büyük bir salgın hastalık gibi tüketmişti. Orbanian askerlerinden bazıları parçalara ayrılmış, vücutları çarpıtılmış ve yoğunlaş-

-Küçük, insana benzer bebeklere.

Bakışlarımı kaçırdım, iki parmağımı dudaklarıma bastırarak bir safra dalgasıyla savaştım. Savaşın bu şekilde bitmesine şaşmamalı. Toprak kavgalarında çizmelerini nadiren çamura bulayan Nizahl, Lukub'un üzerine yürümüştü. Sadece o zamanki Sultan'ın akıllı ve hızlı siyaseti Nizahl'ın Lukub'u parçalamasını engellemişti. Ziniş Savaşı Nizahl ve Lukub arasında bir barış anlaşmasına yol açmıştı. Sonraki her bir Yüce ve Sultanın onayladığı bir anlaşma.

Elbette Zinish Savaşı, büyüünün sadece bir savaş silahı olarak yasaklandığı bir dönemde gerçekleşmişti. Barış onlar için bir seçenektir. Omal Varisi'ne bir hançer fırlatarak büyüümün kalıcı olarak terk ettiği barış.

Bu akşamı tekrar yaşayabilseydim, Rory'nin yanından hiç ayrılmazdım. Tezgâhta satamadığımız ne varsa toplar ve dükkâna geri dönerdik. Belki arka odada iki naneli çay için yeterli suyu ısıtır ve sokakta birbirlerine çelme takan çocuklara gülerdik.

Savaş kalıntılarının bulunduğu bu odada, ikinci hayatımın külleri arasında duruyor olmazdım.

Kaçmak tek seçeneğimdi. Arin bir açıklama dinlemeye tenezzül etse bile, merhameti idamımı duruşma sonrasına kadar ertelemekten öteye gitmezdi.

Odada volta attım. Arin muhafızlarını görevden alma alışkanlığını sürdürürse, özgürlükle aramdaki tek engel o olacaktı. Muhafızları çevrede devriye gezecek ve beni kaçarken görseler bile peşimden gelmeyeceklerdi. Komutanlarını korumaya yemin etmişlerdi ve doğruca ona gideceklerdi. Onu öldürdüğümü anladıklarında, çok uzağa ve çok hızlı koşmam gerekecekti.

Yırtık ve kan lekeli kıyafetlerime baktım. Pelerinim hâlâ Sefa'daydı. Çizmemde sakladığım hançer Felix'in bacağına yeni bir yuva bulmuştu. Yanıma bir susam tohumu şekeri bile almadan ortadan kaybolacaktım.

Gözlerim yaşardı. Kendimi tamamen, acı verici bir şekilde yalnız hissettim.

Dolapların kulplarını tekrar çektim. Bedenimi cama doğru savurdum ama kalın yüzey bükülmedi. Dolap geçen yüzyıllara dayanabildiyse, benim önemsiz çabalarım onu kıramazdı.

Bebeğin gözleri beni takip ediyor gibiydi. Başarısızlığımın alay ediyordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama canım yanacaktı. Bir kereliğine kansız bir çözüm ummak çok mu fazlaydı? Sirauk'un lanetli derinlikleri adına, buraya kadar bir cam parçası tarafından engellenmek için gelmemiştim. Büyüm uykudaydı, çabalarımın etkilenmemişti. Kelepçelerimden nasıl kaçtığını anlayamıyordum ve aynı gecede iki imkânsızlığı umut ederek kaybedecek zamanım yoktu.

Tuniğimin sağ alt tarafındaki yırtmacı tuttum ve aşağı doğru çektim. Dirseğimi ve alt kolumu tamamen sarmak için gereken miktarı yırttım.

Alnımda boncuk boncuk ter vardı. Boştaki elimi diğer bileğimin etrafına kapattım ve yastıklı dirseğimi omuz hizasına kadar kaldırdım. "Kırık kemik yok," diye emrettim. Hanım'la birlikte yaşamak, vücudumla beni duyuyormuş gibi konuşmak da dahil olmak üzere bazı tuhaf alışkanlıklar edinmeme neden olmuştu.

Dirseğimi olabildiğince sert bir şekilde cama vurdum. Acı kolumda patladı ve dişlerimin arkasında tadını alana kadar içimde yankılandı. Sağ tarafımı öne doğru eğmek için sarılı kolumdaki tutuşumu kullanarak, her vuruşta vücut ağırlığımı dirseğimin arkasına fırlattım. Eğer şimdi durursam, bir daha başlayamazdım. Kolumda yayılan acı, Nizahl Varisi'yle silahsız yüzleşmenin gerçekliğiyle boğuştu ve kan tunik şeritlerini ıslatana kadar savurdum.

Camda bir çatlak oluştu. K      , silah dolabının b        yle kıyaslandığında   nemsizdi. Bir iniltiyi bastırarak kolumu geri   ektim ve dirse  imi   atla  a   arptım. Camın alt yarısı parampar  a oldu. Par  alar yere ya  arken başımı   evirdim ve kanlı kolumla y       kapattım. Kanlıydı ama kırılmamıştı.

Kolumu camdan i  eri soktum ve Lukubi bebe  inin arkasındaki paslı baltaya uzandım. Tırnaklarım sapı sıyırdı, parmaklarım baltayı kavramakta zorlandı. Awaleen'in terk etti  i baltayı sadece birkaç santimle ka  ırmak i  in dirse  imi mi ezmiştim?

Dışarıda ayak sesleri duyuldu. Kapıda al  ak bir mırıltı g  rledi. Baltayı almak i  in e  ildim ama ona ulaşmak i  in camı daha fazla kırmam gerekecekti.

Yemin ettim ve tırtıklı kenarlardan ge  irebildi  im ilk silahı kaptım. Kısa bir bı  ak, hırpalanmış   n kolumun yarısı uzunlu  unda, yıllara ra  men keskin. Bir baltanın yarısı kadar bile iyi de  ildi.

  kiz ayak sesleri y  kseldi, sonra uzaklarda kayboldu. Kapımda g  revli iki muhafız, komutanlarının emriyle yola   ıkmıştı. Bı  a  ı pantolonumun beline soktum. Kabzası sırtımın alt kısmına g  m  ld  .

O buradaydı.

Islak kumaş par  alarını kolumdan sıyırdım ve bir kenara attım. Nehirde tepemde dikildi  i andan itibaren onun oyununu oynamıştım. Sıkıcı, m  tevazi k  y ko  uşu. Ya d  şm  ş bir Jasadi'ye cenaze t  reni yapacak kadar saf ya da sihrini beş yıl boyunca saklayacak kadar zeki bir kız. Sihrim tepki verene kadar, ben sadece Sylvia'ydım.

B  y  m Sylvia'nın ill  zyonunu par  alara ayırdı ve onu sadece tek bir kelimeyi temsil edecek şekilde yeniden inşa etti: *Jasadi*.

Omuzlarımı dikleştirdim. Kovalamaca sona ermişti ve Nizahl Varisi peşimdeki bir başka canavardan ibaretti.

Kapı a  ıldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Odadaki gölgeler Nizahl Varisi'nin silüetini oluştıuruyordu. Fenerler onun girişine eşlik eden rüzgârla birlikte titredi. Kapıyı arkasından kapattı, paltosunu çıkardı ve askıya astı. Hareketlerinde bir rahatlık vardı, sanki yemek için buluşan iki arkadaş gibiydik.

Felix'in çok çalışan atlarından biriyle yarışacak kadar terliyordum. Avuçlarımin bıçağın pürüzsüz sapına sürtünmesinden korkuyordum.

Bu ormandaki asker gibi değildi. Yararlanabileceğim zayıflıklar ya da saldırı yolları için onu değerdendiremezdim. Bir fırtınanın ortasında uçan bir kuştum ve benim saldırımla onun savunması arasındaki milisaniyelik sürpriz, uçuşumun sonucunu belirleyecekti.

Sonunda başını kaldırdığında, savaş dolabındaki çatlak açıklığa yaklaşarak benden öteye baktı.

Kanım kulaklarıma hücum etti.

Nizahl Varisi'nin bakışları benimkilerle buluştu. Gördüğü her neyse dudaklarına soğuk bir gülümseme getirdi. Her krallığın korkunç tarihinin kalıntıları etrafımı sarmıştı ama sadece bu adam kalbimi buza çevirdi.

"İşte buradasın," dedi. "Sonunda karşılaştık."

Tek bir hamlede aramızdaki mesafeyi kapattım. Dehşet damarlarımda çalkalanıyor, sallanan bıçağımın momentumunu taşıyordu. Rakibim başka biri olsaydı, hedefim doğru olurdu. Hızlı hareket etmişim ve onu geri dönüşü olmayan bir açıyla vurmuş olacaktım. En büyük sıkıntım hançeri cesedin inatçı pençesinden çekip almak olmalıydı.

Ama benim rakibim başka biri değildi.

Arın bir anda parmak eklemlerimi yakaladı. Hiç tereddüt etmeden bileğimi yana doğru kırdı.

Kemiklerin çatırdamasıyla bir çığlık attım. Uzuvarım acının parlak çiçekleriyle gevşedi. Hançer şangırdayarak elimden düştü.

Beni daha yakına çekti, elini dirseğıme doğru kaydıldı. Nefesi dokundu

Tapınağıma. Dışarıdan bakıldığında, bedenimin onunkine doğru kıvrılması, bir aşığın kucaklaşmasını andırabilirdi.

"Bana sunabileceğin tek şey bu mu?" diye fısıldadı.

Beni geri fırlattı. Dolaba çarptım, camlar etrafıma yağdı. Yere düştüğümde, dolabın birkaç eşyası da benimle birlikte düştü.

Bunların arasında balta da var.

Çizmelerinin altında camlar çıtırdadı. "Omallı Sylvia, seni bir başkasına karşı büyü kullanmaktan suçlu buluyorum."

O zaman açıklama yapıyormuş gibi davranmayı atlıyorduk. Bir iniltiyle dirseğimin üzerine döndüm ve baltayı kaptım. Zaten ağrıyan omzum, silahın ağırlığı altında patladı. Homurdanarak Arin'in bacaklarına doğru savurdum.

Kenara çekildi ama yeterince hızlı değildi. Sol kalçasındaki kan damlaları içimde bir memnuniyet dalgası yarattı.

Ta ki çizmesini elime vurana kadar sürdü. Acı duygularımı kararttı ve balta gevşek tutuşumdan düştü.

Ama tabii ki işi bitmemişti. Arin başımın dibine çömeldi ve aklım başımda değilken o ölümün ta kendisiydi, ruhumu biçmeye geliyordu. Yüce'nin başladığı işi bitirmek ve Jasad'ın son kraliyet soyunu yok etmek için. Akbabanın pençelerinde can çekişen bir tavşan gibi ona doğru pençe attım, kırılmış camın derimin derinliklerine gömülmesine aldırış etmedim.

Komutan bir dizini savrulan bedenimin üzerine atarak parçalanmış ellerimi başımın üstünde sabitledi.

Eldivenli elini ağzına götürüp deriyi dişlerinin arasına aldığı anda karşı koymak için çaresiz bir şekilde sıkıca tutundum. Her bir parmağı özenle çekiştirdi ve eldiven gevşedi. Göğsümün üzerine düştü ve büyüm ileri doğru fişkırarak kelepçelerimi kırdı.

"Saklanacak hiçbir yer kalmadı," dedi usulca ve çıplak elini yüzümün yan tarafına doğru eğdi.

Parçalanmış bileğimin kemikleri kelepçelerimin dayanılmaz gerginliği altında patladı. Büyüm, var olmayan bir çıkış yolu arayarak bana karşı vurdukça içten dışa doğru canlı canlı yeniyordum. Gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı akıyor, Arin'in parmaklarının arasında birikiyordu. Büyüme ne yapıyordu?

Zifiri karanlığa bürünmüş gözlerinde mavi bir halka canlandı. Dudakları aralandı, yüz hatları şaşkınlıkla çalkalandı. "Bunu nasıl saklıyorsun?" dedi, sesi alçak ve suçlayıcıydı. "Hissedebiliyorum, nasıl-"

Kapı neredeyse tereddütle açıldı ve Arin bir emir vermeden önce Jeru'nun yüzünün buruştuğunu gördüm ve bir başka acı dalgası düşüncelerimi dağıttı. Yakıcı bir dokunuştan başka bir şey yapmadan beni canlı canlı derimi yüzüyordu. Bu nasıl bir zalimlikti? Ne tür bir cinayet?

Alnıma yumuşak bir dokunuş gözlerimi tekrar açmaya zorladı. Niphran bana gülümsedi.

"Eve gelebilir miyim?" Ağladım. "Lütfen mi?"

Teni güneşin parçalarıydı, değişen gözleri denizin yüzeyinden çalınmıştı. "Savaş."

Zayıfça döndüm. Arin'in eli daha da derine inerek saçlarımın arasında kıvrıldı. Gözleri boştu, karanlık tarafından tamamen yutulmuştu.

"Yapamam!"

Nizahl Varisi'nin büyüü var mıydı? Bunu başka nasıl yapabilirdi ki?

Niphran, "Senin büyüne tepki veriyor ve bu onu aklından alıyor," dedi. İçindeki güneş daha da parlayarak beni kör etti. "Karşı koymazsan seni öldürecek."

Büyümün öfkeli köpüğüne gömüldüm. Bana karşı hırpalanıyor, özgürlüğü kazanmaya yönelik her etkisiz girişimde daha da öfkeleniyordu. Onun dokunuşu büyümü serbest bırakma yolu olmadan çekti ve derimin hemen altında çığlık atmasına neden oldu.

"Kim olduğun konusunda direnme," diye mırıldandı Niphran. Güneş onu içine çekti, beyaz bir cehennem patladı ve odayı dayanılmaz bir parlaklıkla doldurdu. "Essiya."

Yeterince aldılar. Nizahl ailemden geriye kalanları yok etmeyecek.

Altımdaki zemin sarsıldı. Duvardaki haritalar çılgınca dalgalanırken dolaba moloz yağdı. İçimde bir şeyler parçalanırken binlerce sesle çığlık attım. Bir rahatlama fısıltısı kelepçelerimdeki baskıyı hafifletti ve Arin odanın karşı tarafındaki duvara uçtu. Yere çarpmadan önce kendini yakaladı.

Dünya sallandı ve kabini öne doğru eğdi.

Dolap inerken gözümde canlanan Niyar'ın ya da Palia'nın yüzü değil, Rory'nin çatık kaşlarıydı. Sefa'nın müzikal kahkahası. Marek'in kavrulmuş fıstıklarının isini silmesi ve bir avuç dolusu Fairel'e uzatması.

Arin'in yüzünde, artık hezeyanını kaybetmiş olan alarm ifadesi belirdi. Dolap öne doğru esnedi. Gözlerimi kapatmak için yeterli zamanım vardı.

Bir şey bedenimin yan tarafına çarparak beni hiçliğe savurdu.

Gölün kadife karanlığında daireler çizerek yüzdüm. Burada dans eden yaratıklar, yüzeyde beni bekleyen her şeyden çok daha ilgi çekiciydi.

Uyan, dedi altı lavanta kuyruğu olan hoşnutsuz bir balık. Rory'nin sesini kullandı.

Kaşlarımı çattım ve Davud'un sert burnuyla büyük bir bolti'ye doğru yüzdüm. *Daha fazla uyuyamazsın, Essiya.*

Essiya kimdi?

Dawoud bolti'ye yanıldığını söylemeye başladım - adım muhtemelen Sylvia'ydı - ama su ağzıma doldu ve beni boğdu. Tekmeleyerek suyun azalan, parıldayan yüzeyine ulaştım. Neredeyse varmıştım. Eğer güneş ışığına ulaşabilirsem...

Bir solukla ayağa fırladım. Bir çığlık yükseldi ve boğazımda düğümlendi. Bir elimi hızla atan kalbimin üzerine bastırarak, gözlerim yeni ortamımın loşluğuna alışırken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Kutsal emanetler odası ortadan kaybolmuştu. Bu oda daha küçüktü, sadece bir ayna, bir sallanan sandalye ve altımdaki karyolayı içeriyordu. Savaş dolapları ya da silahlar yoktu. Toprak zeminin üzerindeki kalın, yosunlu sarmaşıklar nemli çürüme kokusunu açıklıyordu. Duvarlar doğrudan ormanın tabanının etrafına inşa edilmişti. Hirun'dan uzaklığımı belirlemek için gübre ya da çürük yumurta izi arayarak kokladım ve anında pişman oldum. Karşı konulmaz derecede kötü bir koku ağzımı tıkadı. Eğer ölüm buysa, ruhum hiç de iyi bir yere gitmemişti.

Hâlâ yaşayanlar arasında olma ihtimalime karşı, elimi burnumun üzerine bastırdım ve havayı küçük, dikkatli çekişlerle yudumladım. Yerdeki sarmaşıkların büyüklüğüne bakılırsa, bu oda uzun zaman önce inşa edilmişti. Belki de beni öldürmekten o kadar zevk almıştı ki, bunu tekrar yapmak için beni yeni bir yere taşıdı.

Omzumu kaşımak için uzandım ve irkildim. Bileklerim. Komutan sağ bileğimi kırmış ve diğerini ezmişti.

Kelepçelerimin her ikisinin de kemiklerini toza çevirdiğini net bir şekilde hatırladım. Şaşkınlıkla onları döndürdüm. Hiçbir şey yok, acı yok. Baira'nın mübarek saçları, sonunda delirmiş miydim?

Yırtık giysilerimin yerini basit bir keten önlük almıştı. Ben uyurken Nizahl muhafızlarından birinin kıyafetlerimi soyacağı düşüncesi dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey aramak için odaya bir kez daha değerlendirici bir bakış attım.

Varisi öldürmeye yönelik son çabanız son derece başarılı olduğu için, dedi Hanım.

Onu tekrar öldürmeye çalışacağımı kim söyledi? Niyetim bu odadan çıkmakla başladı ve bitti. Karyolanın üzerinde döndüm, ayaklarımı yere koydum. Soğanlı, yaylı bir yüzeyin üzerine yerleştiler. Kaşlarımı çattım. Garip, neden sarmaşıklar-

Yere baktım ve çığlık attım. Bacaklarım şiddetle geri çekildi ve dizlerimi çeneme vurdu.

Öldürdüğüm asker yatağımın yanında yere uzanmıştı.

Kırılan boynunun bir kemiği, derisinin mumlu sırlarından dışarı çıkmıştı. Karnının altındaki açık yarıktan böcekler sıçradı. Dudakları titrerken midem bulandı, bir hamam böceği yanağına kaçarken kısa süreliğine ayrıldı.

Çok ceset görmüştüm ama hiç bu kadar ölümün içine düşmemiştim. İğrenç. Muhafızlar için taşınması tam bir kabus olmalı. Üzerinden atlamak için bacağımı uzattığımda gözüme çok daha rahatsız edici bir şey çarptı.

Askerin göğsünde sarılmış bir susam tohumu şekeri duruyordu.

Kapı açıldı. Jeru ve Vaun çerçevenin iki yanına geçerek içeri girdiler. Hazır olda durdular.

Arin yanlarından geçip gitti. Saçlarını yüzünden özenle ayırmış ve ceketinin altından özenle bağladığı yeleğiyle, böylesine kendine hakim birinin beni neredeyse boğarak öldüreceğini hayal etmek zordu.

Dikkati yüzümü bulup yerleşti ve askerin cesedinin ben gelmeden önce bu odada olabileceğine dair beslediğim küçük umudu yok etti. Arin bir tepki istiyordu.

Hangisini yapacağıma karar vermek için bir saniyem vardı. Ona masumiyet verebilir, parçalanmış ceset karşısında şok ve dehşet içindeymiş gibi davranabilir ve belki de gözyaşlarına boğulabilirdim. Varis'e bastırılmış bir üzüntü sunabilir ve ona ne olduğunu sorabilirdim. Düşündüğüm her seçenek boşa çıktı, çünkü hepsi kaçınılmaz olarak aynı sonuca götürüyordu: ölümüm. Savaşta da aynı şeyi söylemişti.

Oda.

Eğildim ve askerin göğsünden şekerini aldım. İki parmağımın arasında inceledim ve koklamak için burnuma götürdüm. Pislik ve şeker.

"Sanırım bunu yanlış yere koymuşsun," dedim rahat bir tavırla.

Cevap yok. Bir taşla da konuşmuş olabilirim. Bir tepki mi istedi? İkimiz de öyle. Şekerini fırlattım. Çizmesine düştü. "Ben de tatlıları pek sevmem."

Vaun bir adım öne çıktı, bir eli kılıcının kabzasındaydı. Jeru onun dirseğini kavradı.

"Dışarı." Arin sesini yükseltmedi ya da gözlerini benimkilerden ayırmadı. Asık suratlı Vaun dirseğini çekti ve hışımınla dışarı çıktı. Jeru da onu takip ederek kapıyı arkasından kapattı.

Yalnızdık.

Dudağımı ısırdım. Sessizliği bozma dürtüsü beni hırpaladı, bu Hanim'le geçirdiğim zamanlardan kalma talihsiz bir kalıntıydı. Sessizlik tehlikeydi. O sustukça ben daha da tedirgin oluyordum. Kendimi onun bakışlarını tutmaya zorladım. Karanlık gitmiş, yerini sakın mavisi almıştı. Tanık olduğum vahşilikten eser kalmamıştı soğuk mizacında. Bir soru beni zorladı, zorladı ve kendini yaratmaya zorladı.

"Fairel-" Boğazımı temizledim. "Fairel yaşıyor mu?"

Arin uzun arkalıklı ahşap bir sandalyeye yerleşti ve ayak bileğini dizinin üzerine çaprazladı. Eldivenli eli bükülmüş dizinin üzerinde gevşekçe sallanıyordu.

"Evet," dedi. İçime bir rahatlama çöktü ve nefesimi verdim. Daha fazla baskı yapmak, onun durumu ve iyileşmesi hakkında bilgi almak istedim. Ama Fairel'e duyduğum sevgi beni bu felakete sürüklemişti ve o üzerimde ağırlığını hissettirirken ilerleyemezdim.

O yaşıyordu. Raya ve diğer kızlar onun hiçbir ihtiyacını karşılıksız bırakmayacaklardı. Köylüler yiyecek ve erzakla kaleye geleceklerdi. Adel konusundaki ilgisizliklerine rağmen, Mahair'in köylüleri kendilerine nasıl destek olacaklarını biliyorlardı. Eğer kendi varisinin ellerinde ölseydi, köy asla toparlanamazdı. Aşağı köyler Omal tacından çok şey görmezden gelirdi. Onların çocuklarını öldürmek, kızgınlık ateşini yakacak bir meşale olurdu.

Fairel'in icabına bakılacaktı. Onun için daha fazla bir şey yapamazdım. "Ben nasıl hayattayım?"

Başını yana eğdi. İfadesindeki mükemmel cila silinip gitmişti,

yerini belli belirsiz bir hoşnutsuzluğa bıraktı. Eğer savaş odasındaki davranışları bir gösterge ise, Nizahl'ın bedenine hükmettiği Arin'i alt edebilecek kadar güçlü çok az duygu vardı. Bu da belli belirsiz bir hoşnutsuzluğun çok daha derin bir nefreti maskeleydiği anlamına geliyordu.

"Büyün seni kurtardı. Seni tekrar bir araya getirdi. On bir saattir uyuyorsun."

Ne kadar saçma bir kavram. Sihrim, kırık kemikleri onarmak ve yeni bir deri örmek bir yana, botuma sıkışmış bir taşı çıkarmaya bile ikna edemezdi.

Düşünmeden konuştum. "Büyüm beni öldürmeye çalıştı."

Dikkatli sözlerinin önüne yüklü bir sessizlik geçti. "Sanki büyüünüzün kendi iradesi varmış gibi konuşuyorsunuz."

Cesedin açıkta kalan iç kısımlarında bir sinek vızıldadı. Planlarımın dışındaydım. Rollerimiz tersine dönseydi, onun gümüş dili bu durumu kendi lehine çevirebilir, kesin sonundan kaçmak için ışıltılı ağlar örebilirdi. Ama benim dilim acımasızdı, yılanların konuşmasında akıcılıktan yoksundu. Kurnazlık ve kaçış konusunda ustaydım ve o, her ikisinde de onu alt edemeyeceğimi kesin olarak kanıtlamıştı.

Sorularının yönünü değiştirmem gerekiyordu. Kelepçelerimi ve onların sihrim üzerindeki etkisini ifşa etmek Varis'i bir an için duraksatabilirdi ama kanun açıktı: Sihre sahiptim ve sihrin varlığı, fiili kullanımından bağımsız olarak beni yozlaştıracaktı.

Kelepçelerinizden bahsedemezsiniz. Bu adama vereceğiniz herhangi bir bilgi, ne kadar önemsiz olursa olsun, geri dönüp sizi rahatsız edecektir, diye uyardı Hanim.

İlk kez onunla aynı fikirdeydim. Kimsenin Jasadlı Essiya'nın hayatta olduğuna inanmak için bir nedeni yoktu. Arin gerçek kimliğinden *şüphelense* bile göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede boğazımı keserdi.

"Neden yaşıyorum?"

"Güzel," dedi. "Doğru soruya ulaştınız." "Benimle tanıştığın anda bir Jasadı olduğumu biliyordun."

"Gelişigüzel suçlamalarda bulunmuyorum."

Eldivenini gözümün önünden saklayarak yorganın ipliklerini karıştırdım. Göğsüme düşen ağırlığını, çıplak elinin kırmızı acısını unutamıyordum. "Neden festivalde Omal Varisi'nin muhafızlarının beni öldürmesine izin vermedin? Haklı bir şekilde kazanılmış olurdu ve göreviniz etkin bir şekilde tamamlanırdı."

B u n d a n daha mükemmel bir çözüm olamazdı. Yine de

Felix'e doğru bir adım bile atamadan beni engelledi. Büyünün bedeli kafamdı. Hangi kılıcın onu kopardığı ne fark ederdi ki?

"Kaderin benim ellerimde. O serserinin beceriksiz muhafızlarına değil," dedi. Düz bakışları benimkileri buldu. "Seninkinde değil."

Önce cayır cayır yandım, sonra soğudum. Dolabı bilerek indirdiğimi mi düşündü? "Kibrini tatmin et o zaman. Sen benim öbür dünyadaki hakemimsin. Bu işi temizce bitir."

"Duyguların üzerindeki çocuksu hakimiyetin sana hiçbir şey kazandırmadı. Geldiğimden beri seni binlerce kez ölü görebilirdim, ama sen her zamanki gibi küstahça oturuyorsun."

Karyolanın diğer tarafına geçtim. Ayaklarımın altındaki sarmaşıkların kalın çizikleri askerin bedeninin yerini aldı ve ayağa kalktım.

Yaklaştığımda Arin tepki vermedi. Neden tepki versin ki? Saçlarım dağınık düğümler halinde sırtımdan aşağı dökülüyordu ve ben bu çuval gibi elbisenin içinde kaybolmuştum. Ben gerçekten Niphran'ın kızıydım. Kuledeki deli kadın, ormanın deli kadını doğurur. Bir saldırıyı engellemesi için hiçbir şey gerekmezdi. Botunu boğazıma dayayıp bastırması.

"Beni binlerce kez ölü görebilirdiniz ama görmediniz."

Nizahl Komutanı olsaydım, iktidarsız bir Jasadi'yi bu kadar uzun süre avlamak için beni belirsiz bir Omalian köyünde tutan şey neydi? Onun hayatını korumanın bana ne faydası olabilir?

Onunki, duyguların kışkırtıcı tuzaklarından arındırılmış, kasıtlı bir oyundu.

Mahair'e varmadan önce, söylentiler Arin'in Gahre'de olduğunu gösteriyordu. Eğer askerin cesedini bulduysa, Hirun boyunca güneye seyahat ediyor olmalıydı. Aşağı köylerin dış kenarları boyunca.

Hisar'dan fersahlarca uzakta, açıklanamaz bir şekilde yerleştirilmiş savaş kalıntıları dolabını düşündüm. İlk karşılaşmamızda muhafızlar birini serbest bırakacaklarından bahsetmemişler miydi? Katmanlar birbirine karıştı ve her şey o kadar net bir şekilde gözümün önüne geldi ki elimi duvara dayadım.

"Bu benimle ilgili değil, değil mi?"

Güldüm, ses gıcırtilı ve aşırı yüksekti. Onun oyununu Essiya olarak oynamıştım, Nizahl Varisi'nin bu ilgisini hak eden bir kız olarak. Ama Sylvia bir hiçti. Nizahl ordusunun komutanının enerjisini beni yakalamaya harcaması için hiçbir mantıklı neden yoktu.

Gerçek her zaman başlangıçlardadır, diye mırıldandı Hanım. *Onun temel gerçeği nedir?*

Nizahlı Arin binlerce askeri Jasadileri tespit etme ve onlarla mücadele etme konusunda eğitmişti. Kuzgun işaretli ağaçlar, devriyeler ve duruşmalar onun ayrıcalığıydı. Yüce'nin sadece fethedip öldürdüğü yerde, Varisi Nizahl'ın gücünü diğer krallıklar üzerinde siyasi bir boğaza dönüştürdü.

İki yükümlülük, münzevi Nizahl Varisi'ni krallığından uzaklaştırabilirdi: Alcalah için bir Şampiyon seçmek ve olağanüstü tehlike arz eden bir Jasadi tehdidini avlamak. Onu buraya yanlış yükümlülüğün getirdiğini düşünmüştüm.

"Başka bir Jasadi daha var. Belki bir grup," dedim. Parçalar yavaş yavaş yerine oturdu. Ne kadar aptal olduğuma inanamıyordum. "Onları fark edilmeden avlamak için bir Şampiyon seçme kisvesini kullandın." Savaş odasına yerleştirilmiş bol miktarda harita, çizgiler ve karalamalarla kaplıydı. "Sen *onların* peşindesin. Ben sadece uygun biriyim."

Yaklaştım. Bir geyik sürüsü göğsüme hücum ederek beni uyardı: *Hiçbir şey öğrenmedin mi?* Ama şüphelerim doğruysa, korkacak bir şeyim yoktu. Henüz yoktu. Sandalyesinin kollarını kavrayarak Komutan'ın boşluğuna doğru eğildim. Ona baktım ve sözlerimle şakağındaki saçları karıştırdım. "Yaşıyorum çünkü bana ihtiyacın var, değil mi?" Gümüş kirpiklerini sayabilecek kadar yakınında durdum. "Ve sen *öfkeli*sin."

Arin yara izini sıkıca çekerek gülümsedi. "Nihayet."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Arin ayağa kalktı. Geri çekildim, yıpranmış halının kenarına takıldım ama o etrafımda dolaştı.

Askerin yanında diz çöktü. Siyah eldivenli bir parmak cesedin boğazına dokundu. "İlk başta beni şaşırttı. Kırık bir boyun, kırık bir sırt ve gövdenin kaslarla dolu bir bölgesinde gizlenmiş altı inçlik bir bıçak yarası. Bu ne aşırılık. Ne amaçla?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Beni sinirlendirmek mi yoksa gururumu okşamak mı istiyordu? "Sorgulamadığım şey, cinayette büyü kullanılmış olmasıydı. Sadece bir Jasadi tecrübeli b i r askerinin içini boşaltma ve belini kırma kapasitesine sahip olabilir." Arin'in eli askerin yelege gitti. İçine uzandı

cebinde. "Ve sonra bunu buldum."

Arin avucunu açarak kıvrıcık siyah saç tellerini ortaya çıkardı.

Sıradan bir saç değil. Dania'nın tozlu kemikleri, o Nizahlan domuzu bir avuç saçım ile öldü.

Kafa derim hayali bir ağırlıkla sızladı. Onu ısırıldıktan sonra beni uzaklaştırmak için saçlarımı tutmamış mıydı? Saç tellerimin yumruğuna takıldığını görmüştüm ama onları düşürdüğünü sanmıştım. Onları yeğinin içine sokma şansını ne zaman bulmuştu? Neden yapsın ki?

"Yenilgi bir olasılık haline geldiğinde, Nizahl askerleri katillerine dair kanıt toplamak üzere eğitilirler." Arin avucunu ters çevirdi. Saç telleri askerin göğsünde uçtu. "Uzun, kıvrıcık siyah saçlı ve susamlı şekerlere düşkün bir Jasadi arıyordum. Peki nehirde ölü bir Jasadi'nin başında Resar'la konuşan kimi gördüm?"

Bir keresinde nazik olmaya çalışmıştım-

Nazik davranmıyordun. Bunun beni aklından çıkaracağını sandın, diye homurdandı Hanım. "Eee? Beni merakta bırakmayın." Beni öldürmek gibi acil bir planı olmadığını bilmek dilimi gevşetmek için çok şey yapmıştı.

Arin'in ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. Ona ne kadar acınası görünmüş olmalıydım. Yaklaşan bir ayakkabıdan o kadar hızlı kaçan bir böcek gibi.

sırt üstü tökezliyor, kolları ve bacakları havada kıvranıyor.

"Anormal derecede güçlüsün. Bütün bir köyü kandırarak kadar iyi yalan söylüyorsun. Aksini kanıtlama çabalarına rağmen, çevik bir zihne sahip olduğuna inanıyorum." Tam boyuna doğru açıldı ve değişim açık bir şekilde görüldü. Bu, Felix'in muhafızları kılıçlarını bize doğrulturken öngördüğü andı. Çoktan gittiği ve planladığı kavşak.

"Alcalah için eğitilecek ve benim Şampiyonum olarak hizmet edeceksin. Sınavları tamamladığında, özgürlük senin olacak."

Nefesim kesildi. Onu yanlış duymuş olmalıydım. "Özgürlük mü?" Ağzımı kelimenin etrafında zorlukla şekillendirebildim.

"Seni avlamayacağım. Her krallıktaki her köy seni Alcalah'ın Galibi olarak selamlayacak ve sana ev ve ocak teklif edecek. Hayatının geri kalanında sana bir muhafız birliği tahsis edilecek ve on ömür boyunca harcayabileceğinden çok daha fazla servet sunulacak." Konuşurken Nizahlan aksanının tonu uzadı. "Sana yeni bir hayat öneriyorum."

Buna inanmaya cesaret edemiyordum. Bu kimliği asla boşaltmam gerekmecekti. Sylvia'nın Alcalah'ın Galibi olarak kazandığı ün Essiya'nın nihai olarak silinmesini garantilemişti. Ne de olsa Nizahl'ın sancağı altında at süren Şampiyon'un aynı zamanda Nizahl'ın yeryüzünden vahşice söküp attığı krallığın ölü Varisi olması düşünülemezdi. Zenginlik ve özgürlük böyle bir sadakatten daha ağır basabilirdi.

Kimin kanı bu kadar soğuk akabilir?

"Bana bunu teklif ettiğine göre, onları yakalamak için gerçekten çaresiz olmalısın," dedim.

Sonsuz olasılıklar önümde akıyordu. Rory'den dükkânı ve kendime ait bir ev satın alacak kadar parayla Mahair'e dönebilirdim. Raya'nın koğuşlarını besleyebilir ve Fairel'e bakabilirdim. Bir at satın alabilirdim -bir ahır dolusu- ve Marek'i hayalini kurduğu yerlere götürebilirdim. Sefa ile maceralar kovalayabilirdim.

Jasad'ı ziyaret edebilirim.

Jasad diye biri yok, dedi Hanim sertçe. *Neden Kavrulmuş Topraklar'ı ziyaret edesin ki?*

Soğuk gerçekliğin tokadıydı bu. Hanim bana Jasad ve Nizahl arasındaki savaşı anlatmaktan büyük zevk alırdı. Savaşın gidişatı Nizahl'ın lehine döndüğünde, Hanim ayaklarımızın dibine çılgınca rünler çizerdi. Toprak havada dönerek savaşın hareketli görüntülerine dönüşürdü. Yüz mil ötede, alevlerin sarayın büyük sütunlarını yakmasını izledik. Parçalanmış çocuklar

Yataklarından ılık atarak, nal sesleri arasında wilayah üstüne wilayah.

"Senin sözüne nasıl güvenebilirim?" diye sordum. "Denemeler tamamlandıktan sonra bana doğru bir el hareketi yapmanız yeterli, o zaman bir düzine adamınız üzerime ullanacaktır."

"ampiyonumuzun Nizahl'a zafer kazandırdıktan sonra idam edilmesini emredeceğimi mi ima ediyorsun?" diye sordu. "ampiyonumuzun bir Jasadi olduğunu ifa ederek ve bir iğrenliğin Nizahl adına ayakta durmasına izin verdiğimi kabul ederek krallığımın şerefini lekeleyeceğimi mi?"

Bir omzunu kaldırdı. "Her şey mümkün, sanırım."

Arin yastıktan altın bir kurdele çıkardı. Ben uyurken saımdan düşmüş olmalı. Altın eridi parmaklarının arasında kaydıldı. "İzin ver seni daha fazla yormayayım ve sıradaki soruna cevap vereyim. Seni kaçmaktan alıkoyan nedir? Hiçbir gözetim kusursuz değildir. ile çekmenin sıkıntısından vazgeçip ortadan kaybolmaya karar verebilirsin."

Bu kez aramızdaki mesafeyi kapatan o oldu. Kollarını kaldırdı ve durakladı. Kaçma iğdsne karşı kendimi elikleştirmem için bana bir fırsat veriyordu.

elişkilili davranışlarına karşı duyduğum öfke kaynıyordu. Arin bir saniye bile pişmanlık duymadan beni kurtlara yem ederdi ama bedenimin sınırlarını ihlal etmezdi.

Saçlarımın uzun iplerini eldivenleriyle toplayarak, "Karar senin, Suraira. Ben senin gardiyanın olmayacağım. Ancak Sayali ve Caleb senin katılımınla daha çok ilgileniyor olabilirler." Buklelerimi ustalıkla birbirine doladı. İpek kurdele yeni özgürlüğüne kavuşan boynumun arkasına dolandı.

Suraira mı?

O bu kadar yakinken odaklanamıyordum. Kaslarım gerilmiş, saldırıya hazır hale gelmişti. "Daha önce hiç Sayali ya da Caleb ile tanışmadım," demeyi başıardım.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "zr dilerim. Onları başka isimlerle tanıyorsun." Saçımı bağlamayı bitirdi. eneme kadifemsi bir deri bastırarak bakışlarımı onunkine yönlendirdi. Arin'in zihninin çarpık manevralarından bile daha sinir bozucu olan, Awaleen'in terk ettiği gzelliğiydi. Bu kadar yakından onu görmezden gelmeye çalışmak, güneşe bakıp gözlerinin yandığını fark etmemiş gibi davranmaya benziyordu. Celladının tırpanının keskinliğini ve şeklini inceleyen biri gibi onun her yönünü katalogladım. enesinin güçlü hatları.

boğazının zarif çizgisi. Bu güzel illüzyonu parçalamak ve savaş odasında gördüğüm canavarı ortaya çıkarmak istiyordum.

"Citadel'in Yüksek Danışmanı, kendisini ölüme terk ettikten ve kasasını boşalttıktan sonra üvey kızını ve sarışın sevgilisini uzun süre aradı. Yerleri kendisine bildirilirse, işledikleri suçlardan dolayı asılacaklarını tahmin ediyorum. Bir Yüksek Müşaviri öldürmek ve soymak daha azıyla cezalandırılmaz. Sevgilisinin ordudan ayrılmasını hesaba katmaları bile gerekmez."

Gözlerim kısıldı. Gerçekten de neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Bırakın kaçakları, Nizahlanlılarla bile iş birliği yapmazdım. Ağzımı açtım ve tamamen hareketsiz kaldım.

Eğer içimde bir korku ateşi yakmayı umuyorsanız, çok geç kaldınız... İş mahkemeye intikal etmeden önce, sizi derhal ölüme kadar takip ederdim.

Tırnaklarım avuçlarıma battı. "Sefa."

Sarışın "sevgilisi" Marek'ten başkası olamazdı. Geçmişlerini sorgulamamış mıydım? Marek'in Nizahl'ın gelenekleri hakkındaki özel bilgisini merak etmemiş miydım? Dürüst olmak gerekirse, hayal gücümün en uzak sınırları bile Sefa'nın Yüce'nin Yüksek Danışmanı'nın üvey kızı olma ihtimalini aklıma getiremezdi.

"Onların hayatlarını benim itaatime mi bağlıyorsunuz?"

Durgun suyun yüzeyine çarpan bir taş gibi, planının acımasız etkinliği içimde dalgalandı. Eğer gidersem, Sefa ve Marek'i işledikleri suçların hesabını vermek üzere Nizahl'a götürecekti. Gerçekte herhangi bir temeli olduğundan şüphe duyduğum suçlar. Sefa, topallayan sokak köpeklerini görünce ağlar ve bizim evdeki kızlara saçlarını nasıl öreceklerini öğretirdi. Ailesine zulmetmez ve onları soymazdı. Marek... Marek yapabiliirdi, ama sebepsiz değil.

Eğer Baş Danışman da Yüce'ye benziyorsa, onların leşlerini Hisar'ın kapılarına zincirlerdi. Etleri leş yiyiciler için bir ziyafet olurdu.

Nehir kenarında duran bir serap, benimkine uzatılmış çıplak bir el. İmkansız bir karar. Ve o zaman nasıl kapana kısılmışsam, şimdi de tamamen köşeye sıkışmıştım.

"Yüzlerce hayat sizin itaatinize bağlı," diye yanıtladı Arin. "Onlar birçoğundan ikisi. Seninki de bu sayının içinde. Eğer Alcalah'ta zafer kazanamazsan, bir Şampiyon olarak sana sağlanan koruma ortadan kalkacak. Felix gururlu bir adam. Omal'ın hiçbir yerinde senin için güvenlik olmayacak. Eğer herhangi bir

Devriye sizi başka bir krallıkta yakalarsa, Felix gerçek varisiniz olarak sizi mahkemeye çıkarma hakkına sahip olacaktır." Sözünü bitirmesine gerek yoktu. İkimiz de Felix'in bacağına bıçak saplayıp onu küçük düşürdükten sonra mahkemeye çıkacak kadar uzun yaşamama asla izin vermeyeceğini biliyorduk.

Daha fazlası vardı. Olmak zorundaydı. Bir şüphe inatla ön plana çıkıyordu. "Neden ben?"

Beni garip esaretinden kurtararak geri çekildi. Bir süre sessizlik oldu ve ben dişlerimi sıktım. Sadece kendisi için ayrıcalıklı olduğunu düşündüğü bir başka bilgi örneği. Beni hedeflediği yere döndürmeyi, yarı gerçekler ve şüphelerle öğütmeyi tercih etti.

"Sen kaderin seçimiydın, benim değil. Ben Orban'dan Lukub'a bir lejyon masumu katleden Jasadileri avlarken, onlar da seni avlıyor."

Arin gittikten sonra muhafızlar gözlerimi bağlayıp beni odadan çıkardılar. Kulaklarımı nehrin şırıltısı ya da at arabalarının gürültüsü, bulunduğumuz yere dair herhangi bir işaret için zorladım. Ayağımın altındaki yaprakların çıtırtısı bana çalışacak pek bir şey bırakmadı. Çürümenin kötü kokusunun yerini temiz hava almıştı ve çürümüş askeri gömmek gibi sefil bir görevin kime kalacağını merak ediyordum.

"Daha çok kalacak mıyız?" Şikâyet ettim. Nizahl muhafızlarının merhametine sığınarak körlemesine yürümek sinirlerime zarar veriyordu.

İçlerinden biri nefes verdi. "Fazla değil."

"Onu şımartmayın," diye karşılık verdi diğeri. Kel olan mı? "Kütük." Beni sola doğru ittiler.

Jeru savunmaya geçerek, "Onu gördün Wes," dedi. "Efendimizi hiç böyle bir durumda görmemiştim."

Varlığımı azaltmaya çalıştım. Sanki aralarında durduğumu unutmuş gibi konuşuyorlardı. Efendilerinin yokluğunda ne söyleyeceklerini merak ediyordum.

Hamile bir duraklama, sonra, "Gördüm. Yani onu benzer bir durumda gördüm. On altı yaşındayken onun muhafızlığına atanmıştım."

Görünüşe göre bu Jeru için bir şey ifade ediyordu çünkü bana çarptı. "Bunun için sadece Vaun'un orada olduğunu sanıyordum."

"Vaun, ikisi de kılıç taşıyabilecek yaşa geldiklerinden beri onun yanındaydı. Vaun onun muhafızı olmadan çok önce arkadaşılar. Olay olduğunda ben de oradaydım.

"Varisimiz hakkında daha iyisine inanmalısınız," diye devam etti Wes sert bir sesle. "Onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmek..."

On altı yaşında Arin'in başına neler gelmiş olabileceğini anlamaya çalışırken şaşkınlıktan kendimi toparlamam bir saniye sürdü. "Ah canım, *şehvetin* Varis'inizi alt ettiğini mi sandınız?" Buz gibi Nizahl Varisi'nin fiziksel bir dürtünün acımasız kontrolünün üstesinden gelmesine izin vermesi fikri beni kıkırdattı.

"O senin üstündeydi. Bu hatayı herkes yapabilirdi," diye tersledi Jeru. "Wes haklı. Daha iyi bilmeliydim."

Kendime engel olamadım. Nizahlan erkeklerini kızdırmak çok dikkat dağıtıcıydı. "Komutanınıza frijit mi diyorsunuz?" Kolumdaki sıkışma sonucu irkildim.

"Sınırlarını aşıyorsun," diye tükürdü Wes.

Son iki günde yaşananlar beni hezeyana sürüklemişti. "O zaman haritalarını yeniden çiz, asker. Duymadın mı? Ben senin şampiyonunum. Kurallar değişti. Hayır, yok oldular." Beni tekrar kaldırdılar. Ödünç aldığım dana derisi ayakkabılarımın topukları bir çalının dikenli tepesine sürtündü.

Doğanın hışırtılı işaretleri ürkütücü bir sessizliğe gömüldü. Ayak seslerimiz değişti, bir yankıya büründü. "Eğer seni rahatlatıcaksa Jeru, Wes haklı," dedim. Dikkatim dağılmış bir halde topuklarımı sürüyordum, dana derisi herhangi bir gevşek toprağa ya da su birikintisine takılmadan kaydığında şaşırdım. Arazi düz ve pürüzsüz hale gelmişti. Omal'ın yukarı kasabalarına giden yollara benziyordu. Neredeydik biz?

"Komutanınız tutkudan pek etkilenmedi ama sanırım büyümü hissetmek bunu değiştirdi." Verdiği ateşli tepki hâlâ cevaplanmamış soruların mahzeninde duruyordu. En katı disiplin nasıl böyle bir çılgınlığa dönüşebilirdi? Niphran'ın hayaleti onun benim büyüme tepki verdiğini söylemişti. Bu bir doğum anomalisi miydi? Bazı çocukların ölümü ya da yaklaşan bir fırtınayı hissetmesi gibi, o da büyüü böyle mi hissediyordu?

Ama o zaman neden büyüm onun dokunuşuna tepki vermişti?

Jeru ve Wes kaskatı kesildiler. Ben tedirgin olmadan devam ettim. Bir Jasadi olduğumu zaten bilmiyorlarsa, yakında gerçeği öğreneceklerdi. "Sanırım onu bıçaklamaya çalıştığım için sinirlendi."

Wes boğuldu. "Sen *ne*?"

"Oh, telaşlanma. Beni hemen silahsızlandırdı. En fazla baltayla sıyrabildim."

Jeru normal ses tonunun birkaç desibel üzerinde, "Sıyrın onu," diye tekrarladı. "Bu kadar uzun süre hayatta kalmış olman bir mucize."

"Hiçbir fikrin yok," dedim. "Neredeyiz biz?"

Gözbağı düştü. Saçlarımı yüzümden çekerek çevremizi inceledim. Dört yüksek ağacın arasındaki bir açıklığın tam ortasında duruyorduk. Yavaşça bir dönüş yaptım, doğal olmayan simetri karşısında huzursuzluğum omurgamdan aşağı süzülüyordu. Yürümeye başladığımız andan itibaren yağmur bizi takip etmişti ama bu boşlukta tamamen kuru bir şekilde duruyorduk. Yağmur ağaçların tepesindeki görünmeyen bir bariyere çarpıyor ve görünmez duvarların kenarlarından süzülüyordu.

Boşlukta döndüm, yağmayan yağmura uzandım. Olağanüstü. Bir koruma küresinin ormanın dokusuna bu kadar kusursuz bir şekilde işlenebilmesi için bir düzine Jasadi sihirlerini bir araya getirmiş olmalıydı.

Etrafımızı tanıyamadım. Eğer gerçekten on bir saat uyumuş olsaydım, beni Omalian topraklarından tamamen çıkaracak zamanları olurdu. Essam'ın büyük bölümü hiçbir krallık tarafından sahiplenilmemişti.

"Eğer işiniz bittiyse," dedi Wes. "Kaslarınızı gevşetin ve dizlerinizi destekleyin."

Bu talimatları daha önce de duymuştum, genellikle Hanım blöf yapmadan hemen önce. Jeru'ya sorgulayan bir bakış attım. Dizlerimi işaret etti.

Altımızdaki zemin parçalandı ve ben doğruca aşağıya düştüm.

Topuklarımın üzerinde yere inerken toz patlamasıyla öksürdüm. Muhafızlar yere yumuşak bir şekilde çarptı.

Beni yeraltında eğitmek mi istedi? Baira'nın mübarek nefesi, bu gece bir mucizeye ihtiyacım olacaktı. Her geçen dakika kaçma ihtimalimi daha da zorlaştırıyordu.

Önemli olduğundan değil. Olası ya da değil, bu yaşayan mezarda tek bir gece bile geçirmeyi planlamıyordum. Şansla karmaşık bir ilişkim vardı ama son birkaç günden sonra bana borçluydu.

Beni karmaşık bir dizi tünelden geçirdiler. Yürüdükçe koridorlar daralıyordu, ta ki saçlarım tavana değmesin diye başımı eğmek zorunda kalana kadar. Bayat hava burnumu gıdıklıyordu. Duvarları kaplayan alabaster karoların kenarlarından yanardöner bir ışık yayılıyordu. Parmaklarımı azımsanmayacak bir huşu ile parlayan karoların üzerinde gezdirdim. Büyünün kanıtı

Her yerde. Bu tüneller kime aitti? Jasad'ın en zengin vilayetleri bile Essam'ın altında tüm bunları inşa etmek için bu kadar emek ve masraf harcamazdı. Bu ölçekte bir yeraltı ağı onların tuhaflıklarının ötesindeydi.

Tam amacın beni boğmak olduğunu düşünmeye başlamıştım ki, koridor yüksek gümüş bir kapının eşiğinde son buldu. Kapının yuvarlak çerçevesi boyunca, birbirinin içinden geçerek dolanan karmaşık altın harfler kazınmıştı. Yazı... Resar mıydı? Gözlerimi kısarak harflere baktım ve kelimeleri seçmeye çalıştım. Kelimelerin zarif görünmek için yazıldığı ve bu nedenle neredeyse anlaşılmaz hale geldiği bu Resar yazı stiline dayanamıyordum.

Ben daha *nahnu* kelimesinin anlamını çözmeden Jeru ve Wes yumruklarını birlikte uzatıp kapıya iki kez vurdular. Kapı yana savrulurken delici bir çığlık duyuldu.

Eşikte tereddüt ettiğimde Wes kolumu dürttü. "Devam et."

Kurşuni bir korkuyla kapıdan içeri adım attım. Beni karşılayan manzara neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyordu.

Üstümüzde, camdan bir tavan yastıksız bulutlarla dönüyordu. Görünmez bir rüzgârın etrafında hareket ederek devasa odanın her iki yanından aşağıya doğru süzülüyorlardı ve bu noktada canlı, yemyeşil bir avlu duvarları kaplıyordu. Usr Jasad'ın avlusu.

Sarayın her ayrıntısı yakalanmıştı. Yedi altın sütun bulutlara doğru yükseliyor, görkemli sarayın ön tarafını çevreleyen tenteyi destekliyordu. Altlarında, merdiven neredeyse çeyrek mil genişliğinde uzanıyordu, ilk sütunda bir tırabzan ve son sütunda ikinci bir tırabzan vardı. Gümüş alevler yarı saydam basamakların altında dans ediyor, tırmananların ayak seslerini takip ediyordu. Alevlerden kaçmaya çalışarak o basamakların etrafında sayısız saatler geçirmiştım. Jasad'ın üniformasını giyen muhafızlar merdivenlerin dibinde devriye geziyordu. Usr'un önündeki avluda çocuklar havada zıplayan bir tavşanı kovalıyorlardı.

Bir incir ağacının gölgesinde, Niyar kitabının sayfalarını çevirdi. Palia sarayın merdivenlerinde durmuş, elleri kalçalarında onu izliyordu.

Sahneler canlıydı. Sanki uzanıp tavşanı sevebilir ya da sarkan dallardan olgun bir incir koparabilirmişim gibi.

Serap neredeyse belli belirsiz dalgalandı. Niyar'ın başparmağı sayfanın üzerinde durdu; çocukların kolları göz kırptı. Zamanın bir titremesi ve sahne yeniden başladı. Mükemmel bir an sonsuza kadar döngüye girdi.

"Bu tüneller kuşatmadan bir yıl önce keşfedildi. Niyar ve Palia'nın hükümdarlığı sırasında yetenekli Jasadiler için bir okul olarak görevlendirildiklerini düşünüyoruz," dedi Jeru. "Büyüleri onları Jasad ordusu için gelecek vaat eden adaylar haline getirenler için."

Palia'nın çenesi bir şeyle -bir esinti, bir kuş sesi, çocukların kahkahası- kalktı ve alnındaki kalıcı çizgiler kısa bir an için düzeldi. Kalbim sıkışmıştı. Büyükannemi bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Gevşek toprağın yerini yumuşak bir mat almış, adımlarımızı emiyordu. Büyükbabamın hayaletine bir kez daha uzun uzun bakmama izin verdim. Kraliyet yüzüğü güneş ışığını yakalıyor, altın kitmer parmağında parlıyordu. Salona çıktığımızda arkamı dönmek için kendimi zor tuttum.

"Bu oda sizin," dedi Wes, koridorda sıralanan diğer düzinelerce kapıdan ayırt edilemeyen bir kapıyı işaret ederek. "Mutfak köşeyi dönünce, tuvaleti üç kapı geçince. Sabahın ilk ışıklarından sonra eğitim merkezine geleceksiniz. Sadece tek bir çıkış var ve o da izleniyor. Sorusu olan?"

Birkaç tane ama ben "Penceresiz bir yeraltı odasından ilk ışığı nasıl göreceğimi sanıyorsunuz?" diye başladım.

Wes Jeru'ya baktı. Ağzı buruştu. "Senin... türün. Doğaya karşı bir uyumun var."

Başımı salladım, kasvetliydim. "Elbette. Çoğu sabah güneş -aslında ona Beatrice derim- omzuma dokunur ve beni kendisiyle ve dağlarla birlikte çaya davet eder. Oldukça dedikoducudur. Ancak ne yazık ki, 'uyumlanmamın' birkaç kat kir ve taşa karşı ne kadar iyi dayanacağını bilmiyorum."

Jeru'nun yumruğuyla bastırdığı öksürük, şüpheli bir şekilde kahkahaya yaklaşıyordu. Wes biraz daha ekşirse, onu bir et suyunun üzerine sıkıştırabilirlerdi.

"Biri sizi almaya gelecek," dedi.

"Mükemmel." Ağır kapıyı omuzlayarak açtım ve çıkan toz bulutu karşısında öksürdüm. Oda yavan ve gösterişsizdi: yıkık dökük duvarlar, sürekli bir soğuk taşıyan çıplak zeminler ve gardırobun yanında iki sağlam ahşap sandalyenin bulunduğu yuvarlak bir masa. Odanın ortasındaki dar yatağa bakmak bile sırtımı ağrıtıyordu.

Jeru ve Wes eşiğin dışında oyalandılar.

Jeru, "Bize hiçbir koşulda odanıza girmememiz talimatı verildi," diye açıkladı. "Rahatınız için."

Benim rahatlığım, kabaca "odada koruma yok, bu yüzden Vaun

seni uykunda boğamaz." "Ya ölüyorsam?"

"Neden ölüyorsun ki?"

"Belki de boğazıma bir böcek kaçtı. Boğuluyorum, ağzımdan köpükler geliyor. Eşikten izler misin?"

"Evet," dedi Wes. "Böcek yutmamaya çalışın."

Çarşafı kokladım, küf kokusu alamayınca rahatladım. Bunları nasıl yıkayacaktım? Nasıl yıkanacaktım? Tabii askerler günlük kullanımım için leğen taşımayı düşünmedilerse. Vaun'un banyo suyumu üniformasının üzerine döktüğünü hayal ettim ve bir an için neşelendiğimi hissettim.

Muhafızlar kapıyı arkalarından kapatarak gittiler. Gerginliğimi bu Nizahlan yılanlarından saklamaktan çenem ağrıyarak topaklı yatağa yığıldım. Komplekste yürürken yaptığımız hareketleri ezberlemiştim ama çıkışa ulaştığımda nasıl çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Düşüş neredeyse üç metreye yakındı. Kendimi dışarı çekmeyi başarsam bile nereye gidecektim? Beni Essam'ın neresine götürdüklerine dair en ufak bir ipucum bile yoktu. Nizahl, Essam'a serpiştirilmiş yüzlerce gizli yer tutarak krallıklar üzerindeki gözetimini sürdürüyordu. Çoğu boştu, ancak yerlerin nerede olduğunu ve hangilerinin aktif olduğunu kesin olarak bilmeden, krallıklar davranmaya mecburdu. Kaçar kaçmaz doğrudan Nizahlan'ın işlek bir kalesine girebilirdim.

Bir parçam, daha makul bir kaçış yolu bulunana kadar komplekste kalmanın daha ihtiyatlı olup olmayacağını merak etti. Bu ihtimali hemen bir kenara ittim. Nizahl Varisi, bu gizemli Jasadi gruplarını yakalamak için Alcalah'ta yarışmam gerektiğini iddia ediyordu ama şu an ile Şampiyonların açılış ziyafeti arasındaki altı hafta boyunca yaşamama tahammül edeceğinden çok şüpheliydim. Arin varlığını sürdürmemi gerektirmeyen bir çözüm bulur bulmaz, bir yüzbaşının sakat bir savaş atının başını kesmesi gibi etkili bir kabalıkla beni ortadan kaldıracaktı. Ve eğer bir zamanlar Jasad'lı Essiya olduğumu öğrenirse... Ürperdim.

Hayatımı Nizahl Varisi'nin vereceği bir söze bağlamam. Sefa ve Marek'e bir şey olmazdı. Şimdiye kadar Mahair'deki hayatlarını toplayıp kaçtıklarından emindim. Arin'in onlara yönelik tehditleri gerçekleşmeyecekti.

Ayakkabılarımı tekmeledim, bakımsız hallerine bakıp yüzümü buruşturdum. Ormanda kaçmak için pek uygun değillerdi. Ve eğer Arin'e inanılacaksa, kaçacağım kişi sadece o değildi. "Beni avlayan" bu gizemli Jasadi grupları

kovalıyor olacaktı. Sorun da buradaydı: Ona inanmamıştım. Bir Jasadi grubu neden benimle ilgilensin ki? Son zamanlardaki istisnalar bir yana, büyüm yoktu ve gerçek adımlı sadece Rory biliyordu. Bu Jasadilerle yakınlığım tamamen tesadüfı olduğu halde Arin beni yem olarak kullanmak istemişti. Benim bir Jasadi olduğumu keşfettiklerini varsayarsak, ilgilerinin geçici olmaktan öteye gittiğinden şüpheliydim. Muhtemelen bir kaçışa karşı teşvik etmek için tehdidi abartmıştı.

Kararlıydım, hazırladıkları giysileri giydim. Dikişleri zorluyordu; belli ki daha ufak tefek bir kadına göre yapılmışlardı. Pantolonlar giyenin üzerinde gevşek duracak şekilde tasarlanmıştı, bu yüzden üzerime tam oturdu ama rahatsız etmedi. Kollarımdaki sıkma kolları yırttım ve onları saçlarımı yüksek bir topuz yapmak için kullandım. Örgüme takılan dallar için yavaşlayacak vaktim olmayacaktı.

Renkler dilime kül tadı getirdi. Siyah ve menekşe. Beni Nizahl'ın renkleriyle giydirmişlerdi.

Neden yapmasınlar ki? Sen artık Komutan'ın kuklasısın. Sana istediğini yapabilir, dedi Hanim.

"Onun iradesi güçlüdür. Kendini beğenmişlerin içinde her zaman öyledir," dedim boş odaya. Gri duvarlar boş sözlerimi yankıladı.

"Ama lanetlilerin iradesi daha da güçlüdür."

ONUNCU BÖLÜM

Altı saat. Altı acı dolu saat boyunca kulağım kapıda bekledim. Devriyelerindeki düzenleri dinledim. Yarı yolda tuvalet ihtiyacımı gidermek için ayrıldım ve boş bir koridora çıktım. Neredeyse o anda çıkacaktım ama virajda dördüncü nöbetçiyle karşılaştım. "Tuvalet ters yönde," dedi.

Kırk dakikadır ayak sesi duymamıştım. En iyi tahminime göre gecenin bir yarısıydı. Belki de odamın önünden geçen nöbetçi uyuyakalmıştı.

Dudaklarımda hazır bir dizi mazeretle kapıyı a r a l a d ı m .

Sessizlik. Koridora bir göz atmam umudumu doğruladı: muhafızlar gitmişti.

Yırtık kollarımdan birini topuzumdan çözdüm ve parmak eklemlerime sardım. Hançerimin olmamasından nefret ediyordum. Yine de doğru ellerde her şey bir silah olabilirdi ve bu uzun kol bir muhafızı en az bir ipin yarısı kadar etkili bir şekilde boğabilirdi.

Duvarlara yakın durdum. Kompleksin içindeki durgunluk beni tedirgin ediyordu. Yılların tozu durgun havada dönüyor ve burnumu gıdıklıyordu. Bir hapşırıkla boğazımın arkası kaşındı.

İki parmağımı kaldırdım ve gözlerimin iç köşelerine bastırdım. Hapşırma dürtüsü hafifledi. Süreyya bana bu numarayı refakatçim olduktan birkaç gün sonra öğretmişti. Beni Usr'dan kaçarken yakalamıştı, ceplerimde şeker kaplı kahkeler ve Hirun'da oynamak için terk edilmiş ayakkabılar. Soraya beni azarlamak yerine buklelerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırmış ve komplocu bir gülümsemeyle, "Bir dahaki sefere Usr'dan sıvışmaya çalıştığında beni de yanında götür," demişti.

Kale düştüğünde, Süreyya Usr Jasad'da yanmıştı. Dawoud da öyle.

Ve halkınızın geri kalanını kurtarmak için küllerinizden doğmak yerine saklandınız, Hanim kışkırttı.

Eğitim merkezine gereğinden fazla güç kullanarak girdim. Büyükannem ve büyükbabamın ve onların sarayının hareketli görüntülerinden özenle kaçındım.

duvarlarda. Neden Jasad'a Adel'den ya da başka birinden daha fazla borçluydum? Bizi diğer krallıklardan ayıran büyüye erişemiyordum. Jasad'ın dışında, içinde yaşadığımdan daha uzun süre yaşamıştım. Sırf yanlış soydan geldim diye benim korumamı ya da hayatımı almaya hakları yoktu.

Paspasların üzerinden geçerken, çevresel görüşümde beliren bir parıltı beni yolumda durdurdu. Neredeyse yatağım büyüklüğünde oymalı ahşap bir sandık sol duvarı kaplıyordu.

Boş eğitim merkezine bir göz attım. Sadece kısa bir bakış.

Omzumu kapağa dayadım ve kaldırdım. Gergin kulaklarıma kükreme gibi gelen yumuşak bir sesle sandık açıldı. İçindeki alanı gerçek bir cephanelik kaplıyordu. Fırlatılan mızraklar, av mızrakları, ciritler, tatar yayları, üç çeşit balta ve insanoğlunun bildiği her tür kılıç ve hançer.

İnceledikçe bir benzerlik daha netleşti. Bu silahlar Jasad'a aitti. Hepsinin kabzası, kedi gövdesindeki şahin kafasından altın kanatlarına kadar kitmer'in bir yönünü taşıyordu. Nizahl Varisi beni Jasadi silahlarını kullanarak Nizahl'ın Şampiyonu olarak eğitmek istiyordu.

Kelepçelerim sıkılaştı ve tırnaklarım tüm bunların iğrenç komedisi karşısında tahtaya sürtündü. Normal bir Jasadi, düşmanı adına Jasadi yapımı bir silahı kaldırmaktan çekinirdi ama Jasad'ın *Varisi*? Essiya tüm ailesini böylesine rezil etmektense ölmeyi tercih ederdi.

Kelepçelerime baktım ve Jasad Varisi'nin hayaletini kafamdan silkeledim. Önemli olan her şekilde ölmüştü.

İki hançeri çizmelerime sokuşturup silah sandığını açık bıraktım ve aceleyle gümüş kapıya yöneldim. Jeru ve Wes aynı anda kapıyı çalmışlardı. İki eklemimi de kapıya vurdum ve durakladım. Kapı tepki vermedi.

Ağırlığımı ona doğru verdim. Tabanı taşa sürtünüyor, iterek açtığım her santimde çığlık atıyordu. Zekice.

Birinin duyup duymadığını görmek için bekleyerek avantajımı boşa harcamadım. Dar salona girdim ve koşmaya başladım. Kapastra'nın pullu tahtı, bir insan bu mezarda nasıl isteyerek yaşayabilirdi?

Mahair'de yumuşamışsın, diye azarladı Hanim. Şu haline bak, koşmaktan nefes nefese kalmışsın!

Sonunda kompleksin içine düştüğümüz yerde tökezledim. Toprak tavandaki bir dairenin kenarlarından ışık sızıyordu. Çok yüksekti.

Atlıyordum. Bir ip, bir dayanak, tırmanmak için kullanabileceğim herhangi bir şey aradım. Toprakta başka bir şey yoktu.

Aradıkça hayal kırıklığım artıyordu. Beni böyle yakalayacaklardı. Essam'da beceri ve zekâyla onlardan kaçmak yerine, kafası bir deliğe sıkışmış bir fare gibi çıkmaza girecektim. Botumdaki hançerlerden birini çıkardım ve duvara sapladım. Beni Essam'da tıpkı Hanım gibi tuzağa düşürmüştü. Tıpkı Hanım'ın yaptığı gibi beni kullanmayı planlamıştı. Gülmek istedim - Nizahl Komutanı ile Jasad'ın Kayyımı'nın bu kadar çok ortak noktası olduğunu kim bilebilirdi ki?

Hançerimle duvara tekrar vurdum. Bıçak taşa saplandı ve çekmeme direndi. Gerçekten mi? İlham bana kuduz bir boğanın gücüyle çarpana kadar neredeyse ikinci hançeri ilkinin saplamak için kullanıyordum.

Öfke nöbetim bana bir hançer kaybettirmişti ama aynı zamanda bir dayanak noktası da yaratmıştı.

Hançerin duvardaki sağlamlığını kontrol ettim ve botumdan diğer bıçağımı çıkardım. Yer ile hançer arasındaki mesafeyi değerlendirerek geri çekildim. Sonra ileri koştum ve sıçradım.

Sağ botum bıçağın sapını yakaladı. Ortamı büktüm ve diğer hançerimi savurdum, saniyeler süren kaldıraç gücümü kullanarak dairenin ortasına sapladım. Toprak parçalandı. Ay ışığı açıklıktan içeri doldu.

Sırıtarak yere düştüm. Az kaldı.

Boştaki hançerimi botumun içine soktum ve bir sıçrayış daha yaptım. Bu sefer dönmedim. Ellerim çemberin kenarını bulana kadar geriye uzandım. Havada asılı kaldım, kollarımı kollukların kısıtlamasından kurtaracak öngörüye sahip olduğum için minnettardım. Homurdanarak karnımdaki kasları sıktım ve başımı ve omuzlarımı çemberin içine doğru çektim. Yere pençelerimi geçirerek vücudumun geri kalanını dışarı çıkardım ve sert toprağa bastım.

Muzaffer bir hışımla, toprağı açıklığa tekmeledim. Bu lanetli kompleksten kaçmak, doğum deneyimine en çok yaklaştığım andı. Ay, tepemde hışırdayan çıplak dalların arasından süzülerek ılık ılık parlıyordu. Oldukça etkileyici başarımın tek tanığı.

Dört simetrik ağacın arasındaki garip koruma balonu, içinden geçtiğimde direnmedi. Bunu yaptığım anda, dayanılmaz soğuktaki rüzgâr beni hırpaladı. Döndüğüm her yöne karanlık yayılıyordu.

Beni görse Raya'nın kafasındaki her saç teli beyazlardı. Gece vakti ormana doğru bakmak bile onu ürkütmüştü ve işte buradaydım. Karanlık tarafından yutulmuştum.

Doğuya doğru koşmaya başladım. Her adımda endişem sevincimin önüne geçiyordu. Eğer Arin beni Hirun'un karşısına geçirmediyse, kendimi dağlara doğru koşarken bulacaktım. Aksi takdirde, nehrin yerini bulmak için en iyi şansım doğuydu.

Bileklerimi büktüm ve bir inek büyüklüğündeki göletin üzerinden atladım. Eğitim merkezinde kelepçelerim neden sıkılmıştı? Sihrimi bozan neydi? Bu kelepçelerle neredeyse on üç yıl geçirdim ve büyümün verdiği tepkilerde henüz fark edilebilir bir model bulamamıştım. Fairel'le olan olaydan önce, bunu görmezden gelebilirdim. Büyümün beni hayal kırıklığına uğratma konusunda uzun bir geçmişi vardı.

Essam'da koşarken, karanlıkta sadece içgüdülerimle ilerlerken Hanım'ı düşünmemek imkânsızdı. Beni gecenin bir yarısı tıpkı bunun gibi koşular için uyandırırıldı. Gözlerim bağlı ve üşüyerek, ev dediğimiz korunaklı kulübeden bir mil uzağa yürürdüm. Nehrin akıntısının dibinde, Hanım donmuş topraktan bir alanı işaret eder ve bana sadece sihrimi kullanarak içinde yatabileceğim genişlikte ve uzunlukta bir çukur kazmamı emrederdi. Onunla anlaşmaya çalışmak boşunaydı. Kapana kısılmış güçlerimi hatırlatan her şey onu öfkeliyordu. Bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp parmaklarım işe yaramaz hale gelip kanayana ya da güneş doğana kadar soğuğa karşı kaslarıma kramplar girerek kazardım. Hangisi önce gelirse.

Uzaktan gelen bir uluma kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Essam Ormanı alacakaranlıktan sonra misafirlerine pek de şefkatli davranmazdı.

Bir uluma daha, bu sefer daha yakın. Gökyüzü yağmur tabakaları halinde açıldı. Tedirginlik omurgamdan aşağı süzüldü. Pıtırtiların arasından dikkatle dinledim. Hava ağırlaştı ve aceleyle attığım adımlar artan korkumu sarsamadı.

İzleniyordum.

Açıktaki bir köke takıldım ve kendimi bir ağaca tutundum. Parmaklarım pürüzlü yüzeyde dans ediyor, tutunmak için çabalıyordu. Ağaç kabuğunda desenler vardı. Tuhaf, sanki-

Nefes nefese geri döndüm. Bu olamazdı. Bu ağaç burada olmamalıydı. Essam'ın diğer tarafına aitti.

Yağmur titreyen bedenimin üzerinden akıyordu. Yüzümü omzuma silerek kalın oluklar boyunca çılgınca el yordamıyla ilerledim. Ne kadar uzun süre ararsam, tekrar nefes almak o kadar kolay oluyordu. Ne düşünüyordum ki? Bu ağaç biraz benziyordu ama-

Sol avucumun altında, ağaç kabuğundaki çizgiler değişti. Doğal olmayan olukların izini sürdüm ve zaten bildiğim şeyi doğrulamak için

kalbim sıkışarak çömeldim.

Kabuğun yükseltilmiş yüzeyine yontulmuş eğri büğrü bir sayı vardı.

1,822

İnledim, tökezleyerek dikenli bir yatağa geri döndüm. Ağaç uzuyor, mutasyona uğruyor, sayıları artıyor ve genişliyordu. Dirseklerimin üzerinde geri süründüm. Ağaç üzerimde yükseliyordu. Gökyüzünde bir tuval, beni bütünüyle yutuyordu. Dallar birbirine dolanıyor, bir yuvadaki yılanlar gibi kıvrılıyordu.

Ağacın dibinden, yapışkan siyah bir su birikintisi akarak yüzükoyun yatan halime doğru köpürdü. Vücudumu tokatladım, kulaklarımı kapattım ve girişini engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağacın altındaki gölgeler birleşti. Vücudundan iplerle sarkan etleri ve kurtçuklarla dolu açık boğazı olan bir kadın üzerimde belirdi.

Hanim.

Sadece kurtçuklar yüzüme düştüğünde çılgılık atmaya başlamamı kişisel bir zafer işareti olarak görüyordum.

Essiya, diye tısladı ağzının kesik yerinden. *Ne kadar derine kazabilirsin?*

Beni yere zincirleyen görünmez bağlara karşı direndim.

Bu nasıl gerçek olabilir? Burada olmamalıydı.

Ne kadar kazdın?

Köklerinden çürümüş boğumlu parmaklar boynumda dans ediyordu. Çürümenin kokuşmuş kokusu burnuma doldu. Kıvrıldım, öğürdüm, bu da onu memnun etti.

Ne kadar sürdü?

Hırladım ve tavrı bir anda değişti. Yüzüme doğru eğildi ve kükreyerek beni zehre ve öfkeye boğdu. Aradığı cevaplardan vazgeçmenin eşiğinde haykırdım.

Bir çukur kazmak 1,822 gün sürdü. Dokuz fit derinliğinde. Sekiz fit genişliğinde.

Rakamları hançerimle ağaca kazıyıştım. 1,822 gün Hanim'la geçirdim. 1,822 gün boyunca ailemin geri kalanıyla birlikte ölmüş olmayı diledim.

Haklıydın. O çukuru kazma alıştırması yaptığım için mutluydum.

1,822 gündür kaçışımı planlıyorum.

Mükemmel bir mezar oldu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Çürümüş et kokusu aniden kaybolduğunda gözlerim sımsıkı kapalı çığlık atıyordum.

Yerde donup kaldım. Gitmiş miydi? Sonunda cesaretimi toplayıp gözlerimi açtım. Böcekler yok olmuştu, Hanim'ın hayaleti de öyle.

Kalbim boğazımda, kendimi zorla oturur pozisyona getirdim. Hanim'in boğazındaki kesik kenarlarından sıyrılmış, çenesinin altında ikinci bir dudak seti gibi kıvrılmıştı. Bu onun gerçek cesedi olamazdı; ölüm büyüğü yüzyıllar önce, krallıklar arasındaki nadir bir anlaşma anında ortadan kaldırılmıştı. Hanim'in görünüşü en ince ayrıntısına kadar taklit edilmişti. Uzun siyah saçları her zaman sert bir örgü şeklinde toplanmıştı ve bir kaşı diğerinden biraz daha dolgun ve uzundu. Hanim'in bir zamanlar güzel olduğunu neredeyse unutmuştum.

Birisi onun bir benzerini yaratmış. Nasıl öldüğünü ve onu kimin öldürdüğünü bilen biri.

Tehlikeli Jasadi grupları. Ya doğruyu söylüyorsa?

Bir başka endişe daha içime ok gibi saplandı. Arin'in grupların katlettiğini iddia ettiği "lejyonlar". Ya krallıklar arasında kaybolmalar olduğuna dair söylentiler aslında söylenti değilse?

Jasadis'in sana zarar vermeyeceğini mi sandın? Hanim dedi ve sesinin kafamın içinde olduğunu fark edene kadar tüm vücudum irkildi. *Onlara hiçbir şey borçlu olmadığını söylüyorsun. Eğer onların müttefiki değilseniz, düşmanısınız. Savaşta kayıtsızlık lüksüne sahip değilsiniz.*

Savaş. Avuçlarımdaki çamuru, Hanim'in saçmalıklarını kafamdan atmak istediğim kadar güçlü bir şekilde silkeledim. Nizahl, Jasad'ı kendi topraklarında mağlup etmişti. Jasadiler dağılmış, avlanmış ve korkmuşlardı. Yeni bir savaş için plan yaptıklarına dair tüm hikâyeler delilerin ağzından çıkmıştı. Sayıca azdılar ve rakipsizdiler. Geriye kalan tek savaş hayatta kalmaktı.

Bir dal kırıldı. Etrafımda döndüm. Sihirle dolu kuklacının

ceset hala yakınlarda olmalı. Neden işimi bitirmeden durdular?

Uzaktan gelen yeni bir ses kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Toynak sesleri.

Anlayış göğsümde sertleşti. Varlığıyla güçlü bir Jasadi'yi korkutup saldırılarını durdurabilecek tek bir kişi vardı.

"Bu gece mezarlara kadar lanetlensin," diye haykırarak ayağa kalktım. Dünya dönüyordu.

Ondan kaçamazdım. Essam'ı neredeyse herkesten daha iyi tanıyordum ama o da öyle. En iyi şansım Hirun'u bulmak ve bir vadinin ya da çukurun ortaya çıkmasını ummaktı. Gerçi şansın da aleyhime işlediğini düşünürsek, muhtemelen beni öldürmeye çalışan Jasadi'ye doğru koşacaktım.

Çıtırdayan yapraklara ve hırıltılı nefesime aldırmadan ormanda hızla ilerledim. İzlerimi ne kadar iyi gizlesem de nereye gittiğimi biliyordu. Cılız dallar yüzüme ve çıplak kollarıma çarpıyor, tenimde ince beyaz çizgiler bırakıyordu. Yerde çamur çukurları vardı ve doğuya doğru ilerledikçe daha da büyüyorlardı. Ay dalların arasında titriyor, gölgelerin arasında kalan Essam'ı aydınlatıyordu.

Bozulmuş yumurta ve reçine kokusu burnumda ekşidi. Evet, evet! Hirun yakınlardaydı.

Ama toynak sesleri de öyle.

Rüzgâr onun yumuşak sesini karanlığa taşıdı. "Başarısızlığa karşı iştahlı olmalısın."

Çok yakındı. Çok yakındı. Kollarımı sıktım. Topuzum çözüldü, görüşümü bukleler halinde perdeledi. Sadece nehre ulaşmam gerekiyordu. Çok uzak olamazdı.

Bir çamur izi botuma takıldı ve beni ileri fırlattı. Dik, zifiri karanlık bir nehir kıyısının kenarına doğru kaydım. Nefes nefese kaldım, ağırlığımı parçalanan uçurumdan uzaklaştırdım ve yere çakıldım. Aptal! Hirun'un batı kıyısının etrafında kıvrılan ve Essam'ı düzensiz, sivri çizgilerle yiyen küçük uçurumları unutmuştum.

Parmaklarım bir ağaç gövdesinin kılılı yüzeyine sürtündü. Ağaca tutunmaya devam ederek dik durmaya çalıştım. Hirun'un donuk kükremesi kulaklarımı en sevdiğim şarkı gibi selamladı.

Atını getirememiş. Atla gitme riskini göze alamayacak kadar kaygandı. Neredeyse kesinlikle yaya olarak yaklaşıacaktı. Ne yazık ki onun için

Etrafta bekle.

Hançerimi dişlerimin arasına aldım ve botlarımı çıkardım. Kenardan yuvarlanıp aşağıdaki kayalara çarptılar. Onların kayboluşunu içim burkularak izledim. Mahair'den yanımda getirdiğim son şey -Gitti.

Mezarınızdan duygusal davranmak için bolca fırsatınız olacak.

Tırman! Hanim tersledi.

İnce dana derisinden bir terlik ayağımın altını kapladı ve parmaklarımın üzerinde kıvrıldı. Bir dayanak noktası bulduğumda beni koruduğu için minnettardım. Nehir kıyısının dibindeki taşlara bakarak tırmanmaya başladım.

Jasad Varisi olarak geliştirdiğim tek beceri tırmanmaya olan ilgimden kaynaklanıyordu. Öğleden sonraları Usr Jasad'dan gizlice dışarıdaki avluya çıkar ve yüksek hurma ve incir ağaçlarımıza tırmanırdım. En tepeye tırmanır ve Bakir Kule'ye el salları, Niphran'ın küçücük penceresinden beni görebileceğini hayal ederdim. Niphran'ın beni görmek *isteyeceğini*.

Bir iniltiyle kendimi ağırlığımı taşıyabilecek kadar kalın olan ilk dala attım. Bacağımı üzerine attım ve yüzümü ağaca gömdüm, yanağıma batan çizgilere ve sertleşmiş özsuya aldırmadım. Karanlık beni onun görüş alanından çıkarsın. Bırakın yukarı bakmayı unutsun. Daha da iyisi, çamurda kaymasına ve nehir kıyısına düşmesine izin verin.

Aşağıda, çamurun ayağımı çaldığı yerden telaşsız ayak sesleri geçiyordu. Nefesimi hapsedtim.

"Bu gece verdiğin zararı en aza indirmek için son fırsatın," dedi Arin. Sesi yaklaştı ve ben başımı oynatmamak için kendimi zor tuttum. Beni burada fark etmiş miydi?

"Göster kendini, Suraira."

Yine *Suraira*. Yeni bir gün görecektim kadar yaşarsam Nizahlan kelimesinin anlamını araştırmak için bir not aldım. Her krallığın orijinal dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyordum ama bazı lehçe sözcükleri benden kaçıyordu.

Uzun bir duraklama. Bir örümcek dirseğimin üzerinden bileğime sıçradı. Nefes almaya cesaret edemedim.

Atının yumuşak kişnemesi beni şaşırttı. Onu buraya mı getirmişti? Arazi bir insanın ağırlığını zar zor taşıyabiliyordu.

"Sizin hakkınızdaki ilk değerlendirmemde yanılmışım. Sihrini bütün bir köyden saklayabilen bir Jasadi dizginlendi. Zekice. Ama sen karanlıkta koşmakta, yüzleşmeye hazır olmadığın canavarları kovalamakta ısrar ediyorsun." Onun

Sesi sertleşti, sahte sevecenliğinden sıyrıldı. Her kelime bir balta darbesi gibi iniyordu. "Avlanmak mı istiyorsun?" Altımda bir yerde bir dal kırıldı. "O zaman dileğini memnuniyetle yerine getireceğim."

Yakıcı bir acı baldırımı yararken dişlerimin arasından boğuk bir çığlık yükseldi. "Orospu çocuğu-" Elim bacağıma gitti ve orada, ayak bileğimin birkaç santim üzerinde bir bıçak vardı. Beni bıçakladı mı?

Bıçak yaramdan akan kanla zonkluyordu. Başarısız olan saklanma çabamı bir kenara bırakarak bir kolumu ağacın etrafından çektim ve Varis'i aramak için yere döndüm. Nasıl bu kadar güçlü ve isabetli bir hançer fırlatmıştı da bacağıma bulmuştu?

Midem taşa döndü. Bir elinde dizginler, arkasındaki ağacın en alt dalına tutunmuş olan Arin atının eyerinin üzerinde durdu. Uçurum, toynaklarından sadece birkaç adım ötede kıvrılıyordu. Eğer ürkerse, binicisini doğrudan uçurumun kenarına fırlatabilirdi.

Ay ışığı, özenle bağlanmış gümüş rengi saçlarının arasından süzülüyordu. Ceketini olmadan, sürekli takındığı kibarlık maskesinden kurtulmuş Nizahlı Arin tam anlamıyla bir canavardı.

Ve doğrudan bana bakıyordu.

Ölüm beni her zaman gereğinden fazla korkutmuştur. Sevdieim herkesi çalmasını izledim. Başkalarının canını alırken ona rehberlik ettim. Ama bir şey beni ölümden daha çok korkutuyordu: ele geçirilmek. Kendimi bir başkasının iradesinde kaybetmek, amacımın ezildiğini ve bir başkasının planlarına uyacak şekilde yeniden şekillendirildiğini hissetmek. Hanim, Jasad'ın varisini parçalara ayırmıştı. Bir silaha ihtiyacı vardı, o da beni bir silaha dönüştürdü. Kaçmadan önceki gece, boynumda zonklayan damara bir hançer bastırmıştım. Ölümün bir kapı olduğunu söyledim kendime. Bir kaçış. Bir dilim ve özgür olacaktım.

Aynı gece Hanim'i öldürdüm.

Arin benim için öldürülemeyecek kadar güçlüydü. Özgürlüğümü teklif etmesi bir yalansa, akılsız ayı için balla ıslatılmış bir tuzaksa ne işe yarardı?

Tekrar kapana kısılmayacaktım. Özgürlüğüm için kesmiş, kanamış ve savaşımtım. Zincirlerini koparmadan önce dişlerimle kafasını omuzlarından ayıracaktım.

Hançerin kabzasını kavrayarak bacağımdan çıkardım ve ağlayışımı omzuma gömdüm. Emin olmak için aptalca bir hareketti. Bıçağın ne kadar derine saplandığına bağlı olarak, hazır bir turnike olmadan onu çıkarmak tüm uzvu tehlikeye atabilirdi.

Elimden birkaç santim ötede bir bıçak daha çarptı. Arin daha da yaklaşmış, bir ipin ucunu ağacımın dibine dolamıştı. "Büyünü durduran sadece tedbir değil, değil mi?"

İniltimi bastırdım. Baira'nın kutsanmış güzelliği, amacı beni bıçaklarla delik deşik ederek büyümüyü uyandırmak mıydı? Geçen sefer beni nasıl iyileştirdiğini anlamamıştım ve beni ikinci kez kurtarmaya zahmet edeceğinden de şüpheliydim.

Kendimi bir sonraki dala doğru çekerken bacağıma kramp girdi. Kan, acayip bir özsu gibi ağaç kabuğundan aşağı damlıyordu. Yara serbestçe kanıyor, topuğumun arkasını kayganlaştırıyordu. Tek yapmak istediğim alnımı ağaca dayayıp tekrar nefes almaktı ama zamanım yoktu. Bir kolumu kalın bir dal çatalına doladım. Diğeriyile kanlı bıçağı doğruca Varis'e fırlattım.

Amacıma ulaştım... bir anlamda. Bıçak Arin'in yanından geçti ve atının böğrüne saplandı. Çığlık atarak kalçalarının üzerinde şaha kalktı. Arin oturuyor olsaydı, doğrudan nehir kıyısına fırlayacak, vücudu dipteki taşlara çarpacaktı.

Elindeki ip gerilirken anlaşılmaz bir hayal kırıklığı sesi çıkardım. Rahatsız edici bir zarafetle attan indi ve ağacımın dibine kondu. Atı dörtlale ormana doğru uzaklaştı.

"Büyünü kullanamazsın. Biri ya da bir şey onu engelledi." Arin'in herhangi bir sıcaklık ya da mizahtan yoksun kahkahası omurgam boyunca ürperti gönderdi. Ağacımdan çekildi ve dehşet içinde hemen yanındaki ağaca tırmanmaya başladı. "Ne kadar sefil olmalısın."

Neden benim ağacımın *yanındaki* ağaca tırmanıyordu? Dondum kaldım, daha yükseğe mi tırmansam yoksa yere inip ondan yürüyerek mi kaçsam bilemedim. Benimkine paralel bir dalın üzerinde dengede durdu ve niyetini bir saniye geç anladım.

Yeni bir hançer koluma saplandı ve beni ağaca yapıştırdı. Çığlık attım, ani acı görüşümü kapattı.

Bunu yapmayacaksın, Essiya, diye emretti Hanim. *Yüce Varis'in babasının başlattığı işi bitirmesine izin vermeyeceksin.*

Kelepçelerim sıkıldı. Bir hıçkırık yuttum. Her şey acıyordu. Kendimi hançere bakmaya zorladım. İyi bir dönüş: kemiğe isabet etmemişti.

Ama bir sonraki olabilir. Yenilgiye uğrayıp sürünene kadar beni keser, keser ve keserdi. Engellenen büyüm onun için bir deneydi, çekiştirip bükeceği başka bir ip. Bunun beni iyileştireceğini düşünüyordu. Bilmiyordum.

Büyümün çektiğim acıya ondan daha az önem verdiğini nasıl açıklayacağımı bilemedim. "Bir daha tuzağa düşmeyeceğim," diye fısıldadım.

Önümde finişe giden bir yol belirdi. Öyle ya da böyle bu işi bitirmenin bir yolu.

Yırtık kolu ağzıma tıktım ve hançerin kabzasını kavradım. Bir nefes. İki. Hançeri kolumdan çektim, boğuk çığlığım kaburgalarımda yankılandı. Elim kasıldı. Oh, acıyordu, *acıyordu*. Bulanık gözlerle hançerin yere yuvarlanışını izledim.

Arin, "İstedğin zaman aşağı inip buna bir son verebilirsin," dedi.

Kolumu ağzımdan çıkarıp tükürdüm. Öfke zihnimdeki acı bulutlarını dağıttı. Kendinden o kadar emindi ki, kazanacağından o kadar emindi ki. Neden olmasındı ki? Jasadi kanı dökmek onun doğuştan hakkıydı.

İlk defa, kin beni korkudan daha hızlı motive etti. Kendimi ağacın gövdesinden sıyırdım. Yaralanmamış kolumla kendimi dalın kökünden uzağa ittim. Dalın kenarına, nehir kıyısının tam üstüne doğru geri çekildim. Sert bir rüzgâr eserse, kenardan aşağı yuvarlanıp iç organlarımı aşağıdaki taşlara sıçratabilirdim.

"Ne yapıyorsun sen?" Sert ses tonunun altında şaşkınlık vardı. Ağacın dibine doğru kaydı ve bana doğru bir adım attı.

"Dur!" Bağırdım. "Bir adım daha atarsan kendimi iterim. Büyümün birkaç bıçak yarasını iyileştirebileceğini düşünebilirsiniz ama parçalanmış bir bedeni bir araya getirebilir mi?"

Göz açıp kapayıncaya kadar ifadesi sakinleşti ve sabitleşti. Onu tokatlamak istedim.

Hayal kırıklığını başıboş bir kirpik gibi fırlatıp attı mı yoksa sadece bastırdı mı?

"Çok fazla kan kaybettiniz. Bayılmanıza dakikalar kaldığını sanıyorum. Seni yakalamak için yeterince hızlı olamayacağım," dedi.

"Güzel."

Bir adım öne çıktı. Boş tehditler savurduğumu mu sanıyordu? Serbest kalan elimi dalın etrafına doladım ve yana doğru düştüm. Havaya uçtum.

Dal uğursuzca çatırdadı, bedenimin ağırlığı altında eğildi. Elimdeki damarlar tutunmanın zorluğuyla şişti. Daldan sarktım ve açıklanamaz bir kıkırdama dürtüsü hissettim. Eğer büyü deliliği böyle hissettiriyorsa, Rovial'ın neden dünyayı yakıp yıkmak istediğini anlıyordum.

Arin yaklaşmıştı ama yeterince yakın değildi. Eğer bir adım daha atarsa ve ben bırakırsam, o bana ulaşmadan kayalara çarpacaktım. Bir bulanıklık çoktan

görüş alanımın sınırlarına tecavüz etmeye başladı.

Tavırları hiç değişmedi. Sanki birlikte keyifli bir yemeği paylaşmak için oturuyormuşuz gibi devam etti. "Ne istiyorsun?"

"Kesik başın şişte dönüyor." demek istemiştım. Ortaya çıkan şey çok daha kötüydü.

"Özgürlük. Gerçek özgürlük." Dal sızlandı. Daha da aşağı kaydım, terden kayganlaşmış parmaklarımı son anda sıktım.

"Sana özgürlük teklif ettim ve sen kaçtın."

Alay ettim. Kalbimin atışı yavaşladı ve geri kalan her şeyim gibi ağırlaştı. "Boş vaatlerinize ihtiyacım yok Komutan. Bulutlarınızı gökyüzüne fırlatın. Ben ayaklarımı toprağa basmaya devam edeceğim."

"Sözlerimin doğru olduğuna sizi nasıl ikna edebilirim?"

Ona açık bir şaşkınlıkla baktım. Varis'in özgürlük teklifinin hiçbir şey ifade etmediğini bilerek nehirde ölmeye hazırlanmıştım. Bu da başka bir oyun muydu?

Ben tutarlı bir yanıt veremedten konuşmaya başladı. "Son yedi yılda iki grup tarafından kaçırılan yüzlerce insan kayboldu. Kırk yedi tanesi ölü bulundu. Muhtemelen onları kaçıranlarla aynı kişiler tarafından öldürüldüler - kendilerine Müfsid diyen Yasadi isyancılar."

Bir noktada manevra yaparak yaklaşmıştı. Orman Arin'e doğru daralmış, onu gölgeler içinde bırakmıştı ve ben bunun ne kadarının benim zayıflayan zihnimden kaynaklandığını ayırt edemiyordum. Müfsidler. Bu ismi daha önce hiç duymamıştım.

"Sen dedin ki... iki." Ağzım bir cümle kurmanın zahmetli görevine direndi. Gözlerimi kırıştırdım ve gözlerimi açtığımda dalın kalan son santimine kadar kaymıştım.

"Diğerleri Urabi. Müfsidlerden daha az şiddet yanlısı ikinci bir Jasadi grubu. Müfsidler ve Urabiler dört krallık boyunca Jasadileri kovalar ve onları kendi davalarına katmak için rekabet ederler. Müfsidler başarılı bir şekilde saflarına katamadıkları kişileri öldürürler. Urabiler ise hedeflerini, isteyerek gelsinler ya da gelmesinler, hiçbir iz bırakmadan çalarlar. Her iki grup da aynı kişi için ancak Jasad'da önemli bir görevdeyse rekabet etmiştir. Soylular, ordu yetkilileri, konsey üyeleri."

Önemli bir görev mi?

Yorgunluk duvarımın arkasında uzak bir alarm sesi duyuldu.

"Ve sence... beni... istiyorlar mı?" Gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. Eğer kapatırsam, tekrar açılmayacaklardı ve ben de bir şey yaptığımdan endişelenmeye başlamıştım.

büyük bir karar hatası. Ya Varis'in kulübede söylediği her şey doğruysa?

"Eminim öyledir. Planımı sonuna kadar götürdüğümde, özgürlük sizindir. Eğer dürüstlüğüme inanmıyorsanız, kaybıma inanın. Bir Jasadi'nin Alcalah'ta Nizahl Şampiyonu olmasına izin verdiğim ortaya çıkarsa, bu benim itibarımı ve tahtımı mahvedecektir."

Şüphencilik yüzümün her çizgisine işlemişti. İhanetini kimsenin öğrenmemesini sağlamanın en iyi yolu, Müfsidler ve Urabi'yi ele geçirdikten sonra beni ortadan kaldırmaktı.

Ben konuşmadan bir sonraki belirsizlik dikenini kopardı. "Alcalah'ı kazanırsan etrafın sürekli muhafızlarla çevrili olacak; her krallıktan bağımsız muhafızlar, seninkinden başka hiçbir emre itaat etmeyecek. Benimkine bile."

Fark etmezdi. İkimiz de beni öldürmek isterse öldüreceğini biliyorduk.

Yine de Şampiyonunu öldürerek kendi krallığını kargaşaya sürüklemek riskini alacağına inanmakta zorlanıyordum. Eğer başka bir krallığı beni öldürmekle suçlarsa, bu savaş sebebi olurdu. Zekâsına bir domuzunkinden daha az hayranlık duyduğum Felix bile Arin'in açıklamasından sonra bana el sürmeye cesaret edememişti.

Dünya sallandı. Parmaklarım dalın etrafında gerildi. Artık karanlığı uzakta tutamıyordum.

"Sana inanıyorum," diye mırıldandım.

Ellerim gevşemeden ve bedenim düşmeden önceki son hatırladığım şey Nizahl Varisi'nin koşuşu, çamur patikasında kayması ve bedenlerimizin uçurumun kenarında çarpışmasıydı.

ARIN

Yaşıyordu. Çok fazla kanaması vardı ama yaşıyordu.

Güzel. Hesaplamaları onu yanıltmamıştı.

Arin nefes verdi, omuzlarını bir irkilemeyle yuvarladı. Nehir bacaklarına vuruyordu. Jasadi ona doğru kıpırdamadan yatıyordu. Onu hassas bir açıyla yakalamış, nehir kıyısının kıvrımını kullanarak dümdüz aşağı yuvarlanmak yerine kayalara doğru kaymıştı.

Ay onu görebilmek için çok az ışık veriyordu. Arin yana dönerek onu sığ bir su birikintisinin içine bıraktı. Hâlâ hareket yoktu. Kayalara çarpan su, saçlarını kaldırarak yüzünü çevreleyen siyah buklelerden oluşan bir buluta dönüştürdü. Teninin ölümcül solgunluğuyla birleşince, bu etki Nizahl Varisi'nin içinde ender rastlanan bir huzursuzluğa yol açtı.

Kolundaki ve bacağındaki yaralardan nehre kan yayıldı. İyileşmiyordu.

Onunla hiçbir şey kolay olamazdı. Büyüsünün onu kendi kendine iyileştirememesi ihtimali aklına gelmişti ama yanılmış olmayı umuyordu. Arin eldivenlerini çıkardı ve tereddüt etti. Onun büyüüne son kez dokunduğunda büyü onu tüketmişti. Kontrolünü tamamen kaybetmesi kısa sürede unutacağı bir anı değildi.

Göğsü zar zor yükseliyordu. Eğer o ölürse, Müfsidleri ve Urabi'yi Alcalah'a çekmek için en iyi şansını kaybedecekti.

Arin kızın üzerinde yükselirken keskin taşlar dizlerine battı. Azımsanmayacak bir tiksintiyle Jasadi'nin ellerini kavradı. Eğer kız uyanık olsaydı, avuçlarını çiğ çiğ yiyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Kız dengesiz bir kazın mizacına sahipti. Onunla paylaştığı her etkileşim, onu dengeli bir kadınla karşı karşıya olmadığına iyice ikna etmişti.

Elleri birbirine dokunur dokunmaz açlık onu ele geçirdi. Uluyarak

Arin, binlerce yontma bıçağıyla onu kazıyordu. Dişleri alt dudağını yardı.

Onun büyüü güçlüydü. Çok güçlüydü. Yadigar Odası'nda ona dokunduğu anda büyüünde bir terslik olduğunu tahmin etmeliydi. Hiç kimse bu çapta bir gücü meraklı bir Omalili köyünden saklayamazdı. Tabii büyüünün dışa vurulmasını engelleyen ayrı bir güç yoksa. Bu onu şaşırtıyordu ve şaşırtılmaktan nefret ediyordu.

Derisinin yırtık kenarları birbirlerine uzanıyordu. Yaralarının kapanışını izlemek onu ikinci kez daha az şaşırtmadı. Büyüsü onun dokunuşunun altında çalkalandı. Tenine rengi geri döner dönmez Arin ellerini bıraktı ve sertçe nefes verdi. Tasmalı şiddet içini ürpertti ve ağzını pasla doldurdu. Büyüsünün etkisi. Arin kendi iyiliği için vahşetten zevk almazdı, ilkel dürtüler de genellikle onu alt etmeyi başaramazdı. Bu kana susamışlık onun büyüünün bir ürünüydü. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama öğrenmeye niyetliydi.

"Efendim? Burada mısınız?" Jeru'nun çağrısı nehrin şırıltısından zar zor yükseldi.

Nehir Jasadi'yi çekiştiriyor, onu alıp götürmek istiyordu. Arin onun kolunu yakaladı ve hemen geri çekildi. Tuniğinin kollarını mı yırtmıştı? Kışın kuşatması altındaki Essam Ormanı'na kollarını açarak kaçmak, yaşayanlar arasındaki zamanını sonlandırmak için son derece etkili bir yoldu. Arin onun yakasındaki kumaşı bir avuç yakaladı ve onu yanındaki kayalıklara sürükledi.

"Sen eşeğin piçi misin? Eğer Jasadiler yakınlardaysa ve Komutanınızı aradığınızı duyarlarsa, önceliklerini onu bulmaya verirler." Vaun'un öfkeli sesi çok daha ayırt edilebilirdi.

"Binicisiz atın onları çoktan uyarmış olabileceğini düşünmüyor musun?" "Bakın. Bu ağaçta kan var." Ren.

Arin ve Jasadi'yi nehir kıyısının dibinde fark etmeleri uzun sürmedi. Muhafızları, Arin'in baygın Jasadi'yi yakasından tutarak kısırdığı tuhaf görüntü karşısında tepkilerini sakladılar. Jeru yamaçtan aşağı kayarken, ortasına bir ip bağlanmıştı. Nehrin kenarında bekleyen tablo karşısında yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Efendim, yaralanmışsınız."

"Hiçbir şey kırılmamış ya da kopmamış. Kızı alın ve Ren'le birlikte derhal tünellere geri gönderin."

Jeru itaat etti ve Jasadi'yi kollarına almak için eğildi. Onu kaldırır kaldırmaz, kadın kıvranmaya başladı.

"Hayır, hayır!" diye haykırdı. Gözleri kapalı kapaklarının ardında hızla hareket ediyor, görünmez tehditleri kovalıyordu. "Dokunma bana. Dokunma!"

Jeru onu tutmak için mücadele etti. Kız Jeru'nun kollarından kurtuldu. Jeru onun başını kayalara çarpmasını güçlükle önleyebildi. "Etrafına bir ip bağlayalım mı?" Jeru umutsuzca sordu. Kız onun dizlerine kadar su sıçratmıştı.

Arin kaşlarını çattı. Uykusunda bile nasıl bu kadar sinir bozucu olabiliyordu?

Hâlâ kıvranıyordu, gözleri kapalıydı. "Lütfen, lütfen," diye inledi, öyle bir dehşetle inliyordu ki Arin ve muhafızları durakladı.

Sırlar. Çok fazla sır. Onlarla sarmalanmıştı.

"Omuzlarını destekle," diye bağırdı Arin. Yaralar koleksiyonu dikkat çekmeye başlamıştı.

Jeru, Jasadi'nin yeniden çırpınmasına rağmen onun dediğini yaptı. Kıpırdamadan yatmazsa onu nehir kıyısından çıkaramayacaklardı.

Kadının bulanık sesi kafasının içinde yankılandı. *Sana inanıyorum.*

Sanki Arin onun güvenini kazanmayı umursuyormuş gibi. İğneleyici ve çelişkiliydi. Ağzını her açtığında Arin'i sabrının sınırlarına çekiyordu. Bu

Jasadi, haritasının titizlikle çizilmiş çizgilerinin üzerine dökülmüş mürekkebe eşdeğer bir insandı. Alcalah'ın sonuna kadar onun boynunu kırmaktan kaçınabilecek miydi, Arin'in cevabı olmayan bir soruydu. "Wes'e alnına soğuk bir bez bırakmasını söyle, böylece şişiyor," dedi Arin. Kolu büküldüğünde sızlıyordu. "Ne

şişmesi?" Jeru kıpırdayan omuzlarını sıktı. Arin Jasadi'ye vurdu. Jeru'nun başı yana kaydı.

Sonunda hareketsiz kaldı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Komutanlarının karartmadığı gözlerinden muhafızlara dik dik baktım. Morluk görüldüğünden çok daha kötü görünüyordu ama Jeru'nun bana her bakışında suçlu suçlu kaşlarını çatmasından memnuniyet duyuyordum.

Gardiyanların geri kalanı beni görmezden geldi. Bu sabah uyandığımda soğuk bir bezle üzerimde gezindiğini gördüğüm Wes (ki ona "Böcek yuttum mu?" diye sormuş ve hemen geri dönmesini sağlamıştım) ağzına etli, soluk bir lapa atıyordu. Vaun ve Ren mutfağın diğer tarafında kısık sesle konuşuyorlardı.

Yulaf ezmesini dürttüm. Tekrar yerine oturdu. Dania'nın savaşa aç baltası, Hanim'le yaşarken gerçekten korkunç yemekler yemiştım ama bu? Nizahlanlar düzenli olarak bunu yiyorsa, bu kadar öfkeli bir halk olmalarına şaşmamalı. Açlardı.

Jeru sessizlik mührünü kırarak, "Yemek yemelisin," dedi.

"O zaman bana yemek ver." Kaseyi ittim. Kaşık bir şangırtıyla yere düştü ve masanın üzerine bulamaç sıçradı. "Bu inek kusmuşu."

Vaun'un boynundaki kalın kordonlarda gerginlik vardı. Bana doğru bakmadı ve bunun beni parçalamaktan kendini alıkoymak için olup olmadığını merak ettim.

"Tuz eklerseniz daha iyi olur." Jeru küçük bir tabağı bana doğru itti. "Gerçekten tuzu yemeyi tercih ederim."

Vaun arkasını döndü. Ren bir elini onun göğsüne koydu.

"Bir sorun mu var?" Arın gölgelerin arasından çıkıp mutfağın kemerli girişine yaslandı. Muhafızlar ayağa fırladı.

Onunla tanıştığım ilk günkü siyah paltoyu giyiyordu. Kollarına dikilmiş menekşe rengi kuzgunlar beni hafifçe hasta etti. Yeleğindeki tek bir dantel bile ilmeğini kaçırmamıştı. Nizahl Varisi'nin zarif görünümündeki tek kusur elmacık kemiğindeki mor çürüktü.

Duvara yaslanmasaydı, Essam'a yaptığımız yolculuğun izlerinin orada, önemsiz bir çürükte sona erdiğini düşünebilirdim. Başka biri için yaslanmak sıradan bir şey olurdu, ikinci bir bakışa değmezdi. Ama ben

Nizahl Varisi'nin bırakın eğilmeyi, kambur durmasını bile anlayamıyordu. Nehir kıyısından aşağı kayarken benim ağırlığımı taşımıştı. Kayalar sırtını derisini yüzmüş olabilirdi.

Morarmış gözümün kenarını yokladım ve kendimi beğenmiş hissetmemeye çalıştım.

Dün gecenin hayaleti mutfakta yükseldi ve havayı yoğunlaştırdı. Kaçma girişimim gardiyanlarla olan ilişkiye yardımcı olmamıştı.

"Bu şekilde yaşamam beklenemez," dedim, biraz fazla yüksek sesle. "Bu yiyecekler ancak haşarat için uygun."

Vaun'un öldürücü bakışlarını görmezden gelerek şikayetlerimi sıraladım. Saatler boyunca birikmişlerdi. "Tuvalet açıkça büyü ile çalışmak üzere tasarlanmıştı. Gördünüz mü? İğrenç. Şu anki kokum bile tek başına bir silah olarak kullanılabilir. Giysilerim yok ve yanımda bulundurmama izin verilen tek kişi, konuşma becerileri anne karnında zirveye ulaşmış bir avuç asker."

Arin ceketinin düğmelerini açtı. "Size de günaydın."

Kaşlarımı çatarak penceresiz duvarları işaret ettim. "Ben ikisine dair de hiçbir kanıt görmedim."

Jeru kahkaha ile boğuk bir hıçkırık arasında bir ses çıkardı. Ağzını kapattı.

Arin başını Jeru ve Wes'e doğru eğdi. "Merdivenlerin yanında koliler var. Onları odasına götür."

Koliler mi?

"Bunlar benim için mi?"

"Onlar haşarat için." Kaseme bir göz attı. "Bitirdin mi?" Masadan uzaklaştım. "Belli ki."

Eğitim merkezine doğru yürüdük. Ödünç aldığım tuniğimin kollarıyla oynadım, pazularıma hâlâ çok dar geliyordu. Kuşlarla ve ölü ailemle dolu duvarlardan kaçındım.

"Büyün ne zamandır engellenmiş durumda?"

Başım ona doğru savruldu. Arin bunu "Sende büyü var" ya da "Onu ben seçtim" der gibi söyledi. Kesin. Asla boşa konuşmayan birinin inancıyla.

"Bu cesur, kapsamlı sorgulamaları tatmin edici buluyor musunuz? Alıcıyı hazırlıksız yakalamak ve gerçeği ondan kaçırmak? Stratejiniz bu mu?"

Gözünü kırpmadı. "Genel olarak, evet."

"Bu sonuca nasıl ulaştığınızı sorabilir miyim?"

"Kutsal Emanet Odası'nda sana dokunduğumda hissettiğim güç beni paramparça etmeliydi," dedi sakince. Sustum. Savaş odasında yaşananların ayrıntılarını henüz açıkça tartışmamıştık. "Bunun yerine, seni öldürmemi zar zor engelledi."

Niphran haklıydı, hayret ettim.

"Büyü hissettiğinizde genellikle bu kadar üstesinden gelir misiniz?"

"Hiçbir şey benim tipik davranışım değildi." Rahatsız edici derecede soluk mavi gözler beni inceledi. "Seninki basit bir büyü değil."

Başka bir şaşırtmaca. Nizahl Varisi'nin eğitmenlerinin, onun net bir cevap vermekten kaçınması karşısında çılgına dönmüş olduklarını hayal ettim.

Devam etti. "Jasadi büyüğü benden saklanamaz. Nehirde elini benimkine koyduğunda bunu fark etmeliydim. En azından dün gece tepki vermiş olmalıydı. Acı ve tehlike büyüğü ateşlemenin en emin iki yoludur. Seninki benimkine alışılmadık şekillerde tepki veriyor. Onu hissedebiliyorum, yakınımına çekebiliyorum ama vücudunun sınırlarını terk etmiyor."

Dikkatini bana yöneltmeden önce silah sandığının üstündeki örümcek ağına kaşlarını çattı. "Ben de bu şekilde bir sonuca vardım."

"Dokunuşun sihrimi kaydattı. Neredeyse beni öldürüyordu," dedim açıkça. "Seni kurtardı. İki kez."

Aha. "Peki büyüğü olmayan bir dokunuş böyle bir şeyi nasıl yapabilir, Majesteleri?"

Yüz hatlarından bir onay pırıltısı geçti. Onu düzgünce kendi tuzağıma çekmiştim.

"Normal şartlar altında yapamaz. Büyüğü hissediyorum çünkü büyüye karşı bağışıklığım var ve bir Jasadi'nin büyüünü seninkini ateşleyen aynı dokunuşla boşaltabilirim."

Yüzümde beliren dehşeti gizlemeye çalışmadım. Bir dokunuşla büyüğü boşaltabilir miydi?

Büyümün ani gücüyle kelepçelerim sıkılaştı. Kaç Jasadis'i avlandıkları avantajdan mahrum bırakmıştı? Kaç tanesi en çok ihtiyaç duydukları anda büyülerinin ellerinden alındığını hissetmişti?

"Anlamıyorum."

Beni soğukkanlılıkla izledi. "Gerek yok."

"Büyü boşaltmak' derken neyi kastettiğinizi açıklayın, ben de sorunuzu yanıtlayayım."

Varis'in gözlerinde bir an şaşkınlık belirdi ve ben onu kovalayamadan kayboldu. Dokunuşunun nasıl olup da kendi silahı haline geldiğini sormamı bekliyordu. Ve gerçekten de bunu sormalıydım. Büyüyü nasıl boşalttığının mekaniği beni etkilemedi; kelepçelerim büyümü yüzeye çekmekten fazlasını yapmasını engelledi. Mezarlara lanet olsun. Aptal hareketli duvar dengemi bozmuştu. Muhakeme yeteneğimi etkiledi.

"Jasadi büyüü dipsiz bir kuyu değildir. Her Jasadi'nin çekebileceği sınırlı bir kaynak vardır. Birinin sihrini idareli kullandığını, günlük işlerin angaryalarını hafiflettiğini düşünün. Bir başkası ise kendine ayrılan payı muhteşem bir gösteri için harcıyor. İlk Jasadi için sihrini yenilemek bir sorun değildir çünkü kuyunun dibine hiç ulaşmamıştır. Bir atın uçmasını ya da yağmurun yağmasını emrederek sihirlerini tüketenler ise zaman onların kaynaklarını yenileyene kadar çaresizce beklemek zorundadır." Eldivenli elini şakağına götürdü ve tüy kadar hafif bir dokunuşla fırçaladı. "Kuyuyu geçici olarak boşaltma yeteneğine sahibim. Zaman büyülerini yenilemeye devam edecek, ama o zamana kadar-"

"Onları çoktan yakalamış ya da öldürmüş olacaksın." Kelepçelerim bileklerimi sıkıyor, büyüm damarlarıma karşı aceleyle çarpıyordu. Arin'e mi yoksa Arin'in sözlerine mi tepki veriyordu?

"Evet." Nefretim karşısında soğukkanlılığını korudu. Dün gece sesindeki nefreti duymamış olsaydım, kayıtsızlığına inanabilirdim. Ama en azından şimdi büyümün onun dokunuşuna neden bu kadar güçlü tepki verdiğine dair bir cevabım vardı. Büyümü boşaltamazdı ama kelepçelerime doğru kabarmasını sağlayabilirdi.

Ceketinden bir mendil çıkardı ve örümcek ağının üzerine fırçaladı. "Sıra sende."

Bağırsaklarını ona parçalar halinde yedirirken boğulmasını istedim. O benim sırlarımı hak etmiyordu.

O zaman bunları ona vermeyin, diye ısrar etti Hanım. Kendi adıma değil de Jasadiler adına soru sormayı tercih ettiğim için sevinçli görünüyordu. *Tekrar kaç ve avladığı Jasadilere katıl.*

Bu düşünce karşısında duyduğum öfkenin üzerine soğuk su sıçradı. Hayır, kararımı vermiştim. Özgürlüğe giden en iyi yol Nizahl Varisi'nden geçiyordu. Arin'in dün söylediklerini unutmamıştım. Mufsidler ve Urabiler aynı Jasadi'nin peşine ancak Jasad'da önemli bir görevde bulunmuşlarsa düşerlerdi. Ya benim kim olduğumdan şüpheleniyorlardı... ya da bir şekilde zaten biliyorlardı.

"Sihrimin özgürce aktığı bir zaman hatırlamıyorum."

Ellerini arkasında kavuşturdu. "Tamir edilebilir mi?"

Başımı salladım. Eğer ısrar ederse, onun incelemesine dayanabilecek bir yalan uydurabilir miydim bilmiyordum.

"Bu alışılmadık bir zulüm. Büyün güçlü hissettiriyor."

Neredeyse gülecektim. Keşke bilseydi. Büyükannem ve büyükbabam ortalama bir büyüü kelepçelemezdi, Hanım da onu serbest bırakmak için bu kadar çaresiz olmazdı. Anormal büyü benim hayatımı tanımladı. "Sen bilirsin. Sıra dışı zalimlik sizin uzmanlık alanınız."

Arin yorum yapmadan yoluna devam etti, ancak büyümü neyin bastırıldığı konusunun yeniden ele alınacağından emindim. Tüm ipleri toplayana kadar yeni bilgileri zihninin korkunç ağına sokuyor gibiydi. "Şampiyonlar Ziyafeti altı hafta içinde Lukub'da yapılacak. Oradan da Orban'daki ilk duruşma için yola çıkacağız. Seni bu role uygun hale getirmek için o zamana kadar vaktimiz var."

Odanın köşesine doğru yürüdü ve dün çaldığım silah sandığının önünde çömeldi.

Bulutlar üzerimizdeki taklit gökyüzünde yavaşça hareket ediyordu. "Aradığınız grupları cezbetmek için neden Şampiyon olarak yarışmam gerektiğini hâlâ anlamıyorum. Eğer ormanda bana saldıranlarla aynıysalar, nerede olduğumu zaten biliyorlar demektir."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ürperme isteğime karşı koydum. Hanim'in sesiyle uluyan çürümüş ceset sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı.

Arin dondu kaldı. Doğruldu, bana doğru döndü ve sadece şaşkınlık tökezleyerek geri çekilmemi engelledi. "Ne saldırısı?"

Ses tonundaki sertlik beni şaşırttı. Hanim'in cesedinin serabıyla yüzleşmemizi anlattım. Arin volta atıyordu ve neredeyse bu son ifşayı ağına ördüğünü görebiliyordum. "Cesedi tanımadın ya da onu çağıranı görmedin mi?"

"Doğru." Yarı yalan. "Atınızın sesiyle ortadan kayboldu. Saldırganın Müfsidlere ait olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Arin başını salladı. "Katılma tekliflerini reddetmemiş olsaydın seni öldürmezlerdi. Tanımadığın biriyle konuştun mu?"

"Sadece Nizahl Varisi ve onun en dost canlısı olmayan dört muhafızı."

Arin başını arkaya eğerek tavana baktı. Beni hayatta tutmak için ihtiyaç duyduğu tüm nedenleri kendine mi hatırlatıyordu?

Topuklarının üzerinde dönerek tekrar silah sandığına doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim,

Silahları ilk kez görüyormuş gibi yapıyordum. Devlerden doğan biri için yapıldığı belli olan bir kalkanı kaldırdım ve ağırlığının altında sendeledim. Ön tarafına boyanmış olan kitmer'in kanatları, kudretli bir alevin içinde yükselirken yukarı doğru uzanıyordu. Gagası bir böğürmeyle açıldı. Jasad'ın gururu. Rovial'ın ilk yoldaşı.

Arin sandıktan kavisli bir hançer seçti ve avucunda tarttı. Kalkanı bacağıma yaslamak için indirdim. Arin ve bıçaklar-

Arin neredeyse doğal olmayan bir hızla kolunu kaldırdı ve fırlattı. Hançerin bulanık şeklinin havayı yararak göğsüme doğru ilerlediğini görece kadar zamanım vardı.

Hiç düşünmedim. Bir hareket patlamasıyla avuçlarımı birbirine vurdum ve hançer kalbime saplanmadan kabzasını yakaladım.

Bıçağı gözlerime götürdüm ve Nizahl Varisi'nin beni *bir kez daha* atışı talimi için kullandığı halüsinasyonunu görmediğimden emin olmak için kontrol ettim. "Dünkü bıçaklama seansı senin için yetersiz miydi?" diye hırladım.

"Büyüleyici," dedi. "Bu öğrenilmiş bir içgüdü. Kim yetim bir kıza bıçak yakalamayı öğretir ki?"

"Kalbime nişan aldın! Ya hedefini bulsaydı?" diye sordum. "Bir tahminde bulunarak beni öldürmeye hazır mıydın?"

"Sihri hissedebiliyor musun?" İnanılmaz!

Hançeri çevirip fırlattım. Tek eliyle yakaladı.

İşıldadım. "Artık bir yetimin de bıçak atabileceğini öğrendin. Öyle değil mi?"

Büyüleyici mi?"

Arin, iki kat katlanmış hançeri silah sandığına fırlattı. Hakkını yemeyelim, ona bıçak fırlatmış olmamdan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Arin çenesini kaldırdı ve tekil bir konsantrasyonla beni inceledi. "Gerçek adın ne?"

Nefesimi tuttum, binlerce önsezi iğnesi tarafından yerime mihlandım. Kalkanı kafasına doğru savurup kaçmam için çılgık atan içgüdümü bastırdım. Saklanarak geçirdiğim on yılın yarısı yabancıların entrikaları yüzünden mahvolmuştu. Bu gruplar sadece beni bir Jasaki olarak göstermekle kalmamış, aynı zamanda Varis'e benim görüldüğümünden daha fazlası olduğumu da temin etmişlerdi.

"İsim konusunda zengin değilim, Majesteleri. Sadece bir tane var."

Arin kaşlarını kaldırdı. Sessizleştirdim, duruma uygun bir ifade takındım: biraz şaşkın, biraz endişeli. Aldatmak, mükemmelleştirdiğimi düşündüğüm

bir sanat biçimiydi. Kendimi başkalarının istediği şekle sokmak kolaydı.

Ama Arin bu özel yeteneğimdeki kusurları ortaya çıkarmıştı. Görünüşe göre öfkem, yeterince uyandırıldığında, elimde kalan son dürüst şeydi.

Nizahl Varisi dudaklarını yukarı kaldırdı. Son on dakika içinde ondan son üç günün toplamından daha fazla ifade görmüştüm. "Zevk senin olsun, Suraira. Her gerçeğin bir zamanı vardır."

Önsezi parmağını boynumda gezdirdi. Beni tedirgin etmek istediye, başarmıştı.

Arin açılan sandığa dokunarak yoluna devam etti. "Bu aletler önümüzdeki aylarda en yakın yoldaşlarınız olacak."

"Altı hafta ve birkaç silahın Victor olmama yardımcı olacağına gerçekten inanıyor musun? Diğer Şampiyonlar son Alcalah'tan beri eğitim görüyorlar. Üç yıl önden başladılar."

"Diğer Şampiyonlarda olmayan bir avantajınız var."

"Karşı konulmaz cazibemi kastediyor olmalısınız, çünkü büyüümün işe yaramadığını tespit ettik."

"Yine de Felix'i bıçaklayan ve iki kez hayatını kurtaran senin büyüündü."

Paslanmış bir mızrağı eline aldı ve kabzasını bana doğru uzattı. Eğri kılıcı aldım ve deneysel olarak havada savurdum. Aklımda düzinelerce soru vardı, hepsi bir an için yerini kılıç sallamanın çocuksu neşesine bıraktı. Parmağımı kılıcın yan tarafına oyulmuş, şahin başlı kitmerin üzerinden geçirdim.

"Özel olarak bile Jasadi silahlarını kullanmama izin mi vereceksin?" Bu onun korkaklığımı yüzüme vurma şekli miydi? Eğer öyleyse, boşuna bir çabaydı. Kitmer'a bakarken, benden önce bu silahları tutan Jasadileri hayal ederken, hiçbir şey hissetmedim. Ne hissetmem *gerektiğini* biliyordum. Hanim bana Jasad'ı nasıl başarısızlığa uğrattığımı, Jasadilerin benim beceriksizliğimden nasıl acı çektiğini hatırlatmaktan çekinmemişti. Utanç, manipüle edilmesi tehlikeli bir duygudur. İpini çok fazla çekerseniz, sonunda kayıtsızlığa dönüşecektir.

Arin mendilini başka bir palanın tozlu sapının üzerine kaydırıldı. "Zamanımın Nizahl'a olan düşmanlığınızın süzgecinde akıp gitmemesini tercih ederim," dedi. "Bölünmüş bir sadakat olmadan ikimiz de daha iyi hizmet göreceğiz."

Kılıç ağır bir şekilde bacaklarıma yaslandı.

"Nizahl sadakatimden asla pay alamayacak."

Arin yine hakareti kabul etmedi. Bazen merak ederdim, bu

Sabrın taklidi. Onun sarmal sessizliği.

"Nizahl'ı kastetmedim," dedi. "Al şu palayı."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İlk hafta sınırlarımı test ettim. Karada ne kadar hızlı koşabilirdim? Akan suda ne kadar çevik manevra yapabilirdim? Ne kadar uzağa fırlatabilirdim? Her akşam yorgunluğun doruğuna ulaştığıma inanarak yatağa giriyordum, ancak ertesi gece bu inancım boşa çıkıyordu. Jeru'nun odama getirdiği çizimler olmasaydı, egzersizleri Komutan'ın bir başka tuhaf huysuzluğu olarak görüp geçecektim.

"Bunlar ne?" Sayfaları yatağımın üzerine yayarken sordum. Jeru itaatkâr bir şekilde eşiğin arkasında kaldı. Beyaz tebeşir buklelerinin üstünü tozlandırmıştı.

"Lukubi sanatçılarının yüzyıllar öncesine dayanan turnuva çizimlerinden oluşan bir koleksiyon. Sultan Vaida için bir hediye. Majesteleri onları incelemeniz gerektiğini düşündü."

"Bolca boş zamanımda mı?" Kendime rağmen ilgimi çekmişti. Parşömenleri paketleyen tavşan derisi şeridi açtım. Bazı sayfalar yaşlılıktan sararmıştı. "Bunlar Varis'in eline nasıl geçti?"

"Ondan ödünç aldı."

Tabii ya. Çünkü Uluyan Taç'tan bu yana en gaddar Sultan olduğu söylenen Lukub'un hükümdarı Arin'le dosttu. Ondan değerli parşömenler ödünç almış ve muhtemelen doyurucu bir yemek eşliğinde ona en iyi işkence tekniklerini tavsiye etmişti.

Jeru, ben daha fazla ısrar edemeden koridora doğru yöneldi.

Çizimler önce denemelere, sonra da yıllara göre ayrılmıştı. İlk denemenin resimlerine göz gezdirdim, merakım her yeni Şampiyon setinde endişeye dönüşüyordu. Şampiyonların sayısı bir anda beşten dörde düştü ve en alttaki çizimlerin Kan Zirvesi'nden sonra yapıldığını anladım.

Ormanlık Orban kanyonunun gölgeli çizimlerinin izini sürdüm. Sanatçı ağaçlara bıçakla kabartılar çizmişti, asık suratlı şampiyonlar

uğursuz dallarının altında poz verdi. Ayume, Dania'nın kadim savaş büyüsünün yarattığı dehşetle dolup taşan, ilk duruşmanın yapılacağı Orbanian ormanıydı. Dania usta bir avcıydı, savaşta acımasız olduğu kadar yaşamda da sade biriydi. Orbanlılar onu, en kötü şöhretli savaşını verdiği ormanın kalbinde fiziksel dayanıklılığı test eden bir deneme ile anıyorlardı.

Sayfayı çevirdiğimde parşömenin bir köşesi yırtıldı. Kapak siyah tebeşirle çizilmişti ve *Dar al Mansi* yazısı en üstte yer *alıyordu*. İkinci deneme son yıllarda değişmişti. Yenisinde Şampiyonlar Omal'da terk edilmiş bir köye giriyor ve köyün sınırları içinde serbest bırakılan büyülü yaratıklarla savaşıyorlardı. Şampiyonların köyü tek parça halinde geçmeleri gerekmele kalmıyor, devam edebilmek için öldürdükleri yaratıklardan üç kupa kazanmaları da gerekiyordu. İkinci deneme, Awala Kapastra ve onun kaba hayvanları için kendi krallığında düzenlenen tüyler ürpertici bir kutlama niteliğindeydi.

Al Anqa'a'nın ateş saçan cam kanatlarının çizgisini tırnağımla takip ettim. Çizimlerde, ikinci duruşmadaki Şampiyonlar, herhangi bir kılıçtan daha keskin pençeler çaresiz Şampiyonların etrafını sararken devasa kuş tarafından taşınırken tasvir ediliyordu. Al Anqa'a'dan kaçabilenler, bir tarafında hantal uzuvları, diğer tarafında sarkan etten sivri uçları olan insana benzeyen korkunç bir yaratık olan nisnalar tarafından parçalanıyor ve yeniyordu. Sanatçı, nisnaların bir Şampiyona ilk ulaşmasını kıskançlıkla izleyen, çevrede gizlenen diğer canavarların ana hatlarını çizdi.

Bundan ne öğrenmemi umuyordu? Midem bulanmış bir halde ikinci denemeden üçüncü denemeye doğru döndüm. Üçüncü deneme, kalan son iki Şampiyon arasında yapılacaktı. Awala Baira'nın illüzyon yeteneğinin şerefine, Şampiyonlara etraflarında görüntüler oluşturacak iksirler verilecekti. Batan kumdan bir çukurda, en güçlü iradeye sahip Şampiyon, kum onu bütünüyle yutmadan ya da diğer Şampiyon onu kesmeden önce gerçek ve halüsinasyonları ayırtıracaktı.

On dakika sonra eğitim merkezine hışımla girdim ve tabloları silah sandığının üzerine fırlattım. Jeru ve Wes, ciyaklayan çocuklarını dükkâna götüren yeni ebeveynlerin yorgunluğuyla kılıç oynamaya ara verdiler. "Nerede o?" diye sordum.

Wes dudaklarını büzdü. "Burada olmaz. Neden?"

Eskizleri işaret ettim. "Eğer Lukub Ziyafet'e ev sahipliği yapıyorsa, üçüncü duruşma Nizahl'da olacak demektir."

Muhafızlar birbirlerine baktılar. Wes yavaşça, "Evet," dedi. "Baira'nın duruşması Nizahl'da yapılacak."

Jeru'nun kalın kaşları birbirine yaklaştı. "Sen Nizahl Şampiyonusun; uğruna yarıştığın krallığı ziyaret etmekten kaçınabileceğini mi düşündün?"

Soru kafamın içinde dönüp duruyordu. Değişimin girdabında, Yüce Rawain'le tekrar karşılaşacağımı düşünmek için durmamıştım. Ailemi katleden, Jasad'ın içini boşaltan adam, öldürmeyi başaramadığı aynı Varis tarafından zafere ulaştırılacaktı.

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktım. Etrafım bir odaklanıp bir uzaklaşıyordu. Eğer Alcalah'ta başarısız olursam, Felix'in egosu kafam Mahair'in bayrak direğine takılana kadar dinmeyecekti. Eğer kazanırsam, bir zafer dokunulmazlığı kazanacaktım ama Nizahl kılıcıyla öldürülen her Jasad'ın mezarına tükürmüş olacaktım. Görünüşe göre iki grup Jasad'ın muhtemelen benim Varis olduğumdan şüphelendiği gerçeği olmasaydı, buna katlanabilirdim. Hatta belki de anlamsız davalarının dümeninde olmamı isteyecek kadar aptaldılar. Beni kovalamak için başka ne sebepleri olabilirdi ki? Sihrimin cazibesi olmadığı kesin.

Bir noktada, koridordaki duvardan aşağı kaymıştım. Kollarımı dizlerime doladım ve bir yanım bu nöbetin odama ulaşmak için gereken on adım boyunca ertelenmiş olabileceğini belirtti. Gülmeye başladım.

Arin, Müfsidler ve Urabi'nin rekabetinin gerçek nedenini bilseydi, Jasad Varisi'nin hayatta olduğunu ve kendisinden iki koridor ötede yaşadığını bir an için bile düşünseydi, daha çok gülerdim. Benden geriye kalanları duvarlardan kazımak zorunda kalacaklardı. İhtimallerle oynayan bir adam değildi ve Müfsidler ya da Urabi'nin beni yakalayıp davalarına meşruiyet kazandırma riski çok büyüktü.

Belki de beni aralarına almayı ummuyorlardı. Beni kendilerinin öldürmek istemiş olmaları tamamen mümkündü. Onları terk eden Varis'ten hak ettikleri intikamı almak.

Vaun'un sesi "Dikkatli olun efendim," diye geldi ama sanki dar bir tünelden çıkıyordu. "Onun gibiler öfke patlamaları yaşar."

Ben seni Jasad'a liderlik etmen için eğittim, o ise seni Jasad'a ihanet etmen için eğitiyor. Bundan sonra hangi özgürlüğü kazanabilirsin? Essiya'nın seni takip etmeyeceği nereye gidebilirsin? Hanim'in sözleri düşüncelerime karıştı, ta ki neyin benim neyin Hanim'in olduğunu ayırt edemeyene kadar. Koridorda önüme yerleşen bir şeklin belli belirsiz farkına vardım. Dizlerimi yaklaştırarak ürperdim. *Umarım*

ilk denemede yok olacaksın. Sylvia değersiz ve eğer Nizahl'ın Şampiyonu olarak başarılı olursan, Essiya da öyle olacak.

Beni nerede bulacaklarını nereden biliyorlardı? Beni aralarına almak istiyorlarsa neden Hanım'ın çürüyen hayaletini çağırdılar? Bunların hiçbirini anlamlandırmaya nereden başlayacağımı bilemiyordum. Kaosun ortasında tek bir gerçek vardı.

Mahair'de asla bu kadar uzun kalmamalıyım. Ne Fairel'i sevebilirdim ne de Rory'nin iyi düşüncelerini umursayabilirdim. Sefa ve Marek geçmişlerindeki dehşetten etkilenmeden kalırlardı.

Dokunduğunuz her şeyi mahvediyorsunuz, dedi Hanım.

Hanım'ın sesi boğuklaştığında ve kopuk kahkahalar kesildiğinde yavaşça kendime geldim. Parçalanmış düşüncelerim bir araya geldi, dikişleri Hanım'ın zehriyle kıpkırmızı olmuştu ama yeniden benim olmuştu. Karıncalanan kaslarımı ovuşturarak duruşumdan sıyrıldım. Ne kadar zaman geçmiş olabileceğinden korkuyordum.

Gölgeler yer değiştirdi ve karşı duvarın yanındaki bir sandalyede oturan karanlık figür karşısında neredeyse çılgılık atacaktım. Görüşüm loş ışığa uyum sağladı. Kendimi Arin'in vurduğum yüzüne bakarken buldum.

"Döndünüz mü?" diye sordu.

Başımı duvara yasladım. Vaun ortalıkta görünmüyordu ve Arin'in orada ne kadar oturduğunu merak ediyordum. "Ben hiç ayrılmadım."

Ayağa kalktı, paltosunun alt kısmı botlarının etrafında dalgalanıyordu. "Evet, yaptın."

O gece, volta attım. Soğuk taşın üzerinde yalınayak, örgümden kurtulmuş saçlarımla, eğitim aldığım kirli kıyafetlerle. Koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaştım, kompleksin içinde dolanan karmaşık tünel labirentinde kendimi kaybettim. Duvarların içindeki mavi ışık beni takip ediyordu, Jasad'ın kalesindeki altın çizgileri o kadar andırıyordu ki dudağımı ısırdım. Arada sırada göz ucuyla muhafızlardan birini fark ediyordum. Uzaktan nöbet tutuyorlardı. Boşluk için minnettardım.

Mahair'deki ilk yılımda her gece köyün etrafında dolanırdım.

Gün doğumu. Kaçış yollarını ezberliyor, Nizahl askerleri geçerken girilecek köşeleri buluyordu. Köyün çevresi muazzam görünüyordu. Usr Jasad'ın zenginliği ve ihtişamı içinde rahat bir on yıl geçirmiş, ardından Hanim'in büyüyle oyulmuş bir ağaçta tam olarak iki karyola ve bir yığın parşömen sığacak şekilde yaşamıştım.

"Odana geri dön. Şimdi." Köşeyi dönmeden Vaun'un sesi onu ele verdi.

Vaun'la başa çıkamayacak kadar yorgundum. Diğer muhafızlar beni yalnız bıraktı.

Neden yapamasın ki? "Önce sen."

Dudakları geriye kıvrıldı ve benimle burun buruna geldi. Onu daha fazla kışkırtma dürtüsünü görmezden geldim ve "Uyuyamıyorum. Yürümek beni sakinleştiriyor."

"Senin değersiz fikrini sormadım. Odana geri dön. Bir daha gidersen, seni bizzat Majestelerinin huzuruna sürüklerim."

Nefret, uyuşukluğumun üzerine damladı. Her Nizahl askerinden nefret ederdim ama Vaun-Vaun her şeyden çok nefret ettiğim bir tipi temsil ediyordu. Üniformasındaki renklerin ona verdiği güç onlarından heyecan duyan türden bir asker. Acı çektirmenin zorunluluğun bir yan ürünü değil, amacı olduğu türden bir asker. Vaun, Jasadi kemikleri satan tüccarları öğrenip suçlulara göz kırpan bir askerdir.

Kelepçelerime baktım. Gümüş kaymış, bileklerimi sıkıca sarmıştı. Büyüm bozulmuştu. Neden? Neden şimdi ve kahvaltı sırasında, Vaun bana köpeğin fahişesi dediğinde değil?

"Komutanınızdan her zaman odamda kalmam için emir almadım," dedim. Keskin nefesinden ürkmedim ya da kendini benden daha uzun gösterme çabası karşısında sinmedim. "Ve kesinlikle sizden emir almıyorum."

Wes, Vaun'un arkasında belirdi. Yaşlı muhafız gözlerini ovuşturdu ve esnedi. "Vaun, yeter. Jeru ve Ren nöbete devam ediyor. Bize onu hapsetmemiz emredilmedi."

Vaun kımıldamadı. Şimdi anlamıştım. Çenemi çevirdim ve Wes'in bıkkın bakışlarıyla karşılaştım. "Beni yemliyor. Beni Varis'in huzuruna çıkarmak için bir bahanesi olsun diye ona saldırmamı istiyor."

Wes'in kaşlarındaki çatıklık derinleşti. Vaun'un koluna uzandı. O temas kuramadan Vaun bir elini belime koydu.

Yüzüme tükürmesinden daha fazla gerildim. Elini ittim.

"Dokunma bana," diye tısladım.

Sakin ol, Essiya, diye uyardı Hanım. Seni kıskırtıyor.

Bir sonraki eli kolumdaydı. Onu iterek geçmeye çalıştım ama dirseğimi kavradı. Diğer eli karnıma, göbeğimin hemen üstüne gitti. Her türlü soğukkanlılık ölçüsü cızırdayarak yok oldu.

Hanım bir bez parçası fırlattı. "Yaranın üzerine bastır ve ağlamayı kes. Seni yakalamasına izin vermemeliydin."

Yüzümü saçlarıma çevirdim. Gözyaşlarımı görmekten nefret ederdi. Artık neredeyse hiç ağlamıyordum ama bu acı, daha önce bildiğim tüm acıları gölgede bırakmıştı. Kanım ellerime aktı ve saniyeler içinde bezi ıslattı.

Hanım yanıma çömeldi ve ellerimi karnımdan çekti. Dişlerinin arasından keskin bir nefes ısıklık çaldı. "Dania'nın paslı baltası, Essiya, ne yaptın sen?"

"Yeterince yakınlaşmasına izin vermek istedim," diye inledim. Sıcak gözyaşları şakaklarımdan saçlarıma doğru kaydı. "Kafasını kestim. Dediğin gibi."

Hanım üzerimde belirip gövdemi keten ve tavşan derisinden şeritlerle sarmaya çalışırken bilincim gidip geliyordu. İstirabımın üzerinde bir mutluluk balonu yükseldi. Beni önemsiyordu. Canımın yanmasını istemiyordu.

Yanağıma batan bir sızı gözlerimi açtı. Hanım bana bir tokat daha attı. "Ölmek zorunda değilsin," diye tersledi. Gözleri acımasızdı. "Ölüm, borcunu ödemesi gerekenler için değildir."

"Sylvia! Sylvia, dur!"

Kolların göğsüme dolandığını ve beni geri çektiğini fark ettim. Vaun yerdeydi ve kanayan burnunu tutuyordu. Wes'i iterek uzaklaştırdım. Sırtım duvara çarptı.

"Ona bana dokunmamasını söyledim." Sesim kendi kulaklarıma bile sayıklıyor gibi geliyordu. "Ona söyledim."

Vaun ayağa fırladı ve saçıma bir yumruk attı. Sertçe çekerek beni yere düşürdü. "Onu Majestelerine götüreceğiz."

Wes, Vaun'un tekmelenen formumu koridordan aşağıya doğru götürmesini azımsanmayacak bir güvensizlikle izledi. Takip etmedi.

Vaun iki eliyle saçlarıma tutarak beni koridorda sürükledi. Taş beni sıyrıp yırtıyordu ve ayakta durmayı deneyemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Ellerimi saçlarımda tutarak kafa derimdeki baskıyı en aza indirmeye çalıştım. Her direndiğimde daha sert çekiyordu ve gözlerim yaşıyordu.

Bir kapıyı açmak için bir elini serbest bıraktı. Kalın bir kapının üzerine fırlatıldım.

Mavi halı.

"Efendim, gecenin bu geç saatinde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Jasadi'nin tünelleri keşfettiğini ve kaçamak davrandığını fark ettim. Onu sorguladığımda şiddete başvurdu. Belli ki size zarar verme niyeti var."

Ayağa kalkmak için duvarı kullandım. Pencerenin yanındaki koltukta oturan ve geceyi dinlenerek geçirmeyi planlıyormuş gibi görünen kişi Nizahl Varisi'ydi. Başını kaldırmadan kucağındaki metni kapatıp kenara koydu.

"Yalan söylüyor," dedim ama yorgun ve ateşsiz çıktı. Ne önemi vardı ki? Bir Jasadi'nin sözünü kendi muhafızına tercih etmezdi.

Arin beni görmezden geldi. "Bu niyetini sana ifade etti mi?" Vaun kıpırdandı. "Hayır, tabii ki hayır, ama-"

"Onu yakaladığınızda elinde silah var mıydı?" Vaun ve ben aynı derecede şaşkındık. "Size kötülük yapmak istiyor, efendim!"

"Eminim öyledir." Koltuğun koluna dokundu. Arin'in çıplak elini görünce irkildi. "Birçoğunun var. Hepsini tutuklamak gerçekten de yüce bir görev olacaktır."

"O-"

"Kolay kolay kışkırtılmaz," dedi Arin. "Mizah krizleri ve başarısızlıkları dışında, Jasadi kuduz bir gericiliğe eğilimli değil."

Kaşlarımı çattım. Mizah hataları mı?

"Elini belime koydu." Gözlerimi Vaun'a diktim, kinci memnuniyetimi gizleme zahmetine girmedim. Beni Varis'e sadece kendi meşruiyetini sorgulatmak için sürüklemişti. "Ona bana dokunmamasını söylediğimde, elini karnıma koydu." Son kısmı sıkılmış dişlerimin arasından söyledim ve kollarımı göbeğime sarma içgüdüüne direndim. "Ben Varis için bir silahım ve bana bir insana olmasa bile bir kılıca gösterdiğin saygıyla davranacaksın. Beni kullanmak için yaratılmadın."

Arin'in bakışları Vaun'a kaydı ve sertleşti. Sesi değişmese de odayı soğuk bir ürperti kapladı. "Ellerini onun üzerine koydun."

Vaun çenesini indirdi, bunun ellerini sıkmanın Nizahl versiyonu olduğunu hayal ettim. "Başka seçeneğim yoktu, efendim. Odasına dönmeyecekti."

Ona saldırmak, dişlerimle sinirlerimi parçalamak ve göğsünü köpekler için bir ziyafet haline getirmek istedim. "Buradayım çünkü *bunu* ben seçtim."

beni tuzağa düşürdün, seni irinli domuz b-"

Arin yaklaşırken sustum. İnce siyah bir gömlek ve pantolon giymişti, her zamanki siyah ve mor katlarına kıyasla daha hafifti. Gümüş rengi saçları çenesinin etrafına dökülüyor, elmacık kemiğindeki solmakta olan morluğu belirginleştiriyordu. Gözdağı verme yeteneği rahat kıyafetiyle yumuşamamıştı. Vaun diz çökerek başını öne eğdi. "Bağışlayın beni, efendim. Size danışmadan hareket ettim."

"Evet, bu çok açık görünüyor," dedi Arin. "Gidin. Bunu daha uygun bir zamanda tartışacağız."

Vaun başını kaldırıp baktı. "Kızla ne yapmalıyım?"

"Sadece ve sadece istediğimi yapmalısın." Arin yine son derece hoşnuttu ama Vaun sanki Varis kellesinin uçurulmasını bizzat istemiş gibi soldu. "Git."

Yüzümü buruşturarak saç diplerime masaj yaptım. Önce ormandaki Nizahl askeri, şimdi de Vaun. Kafa derim son iki haftada çok hırpalanmıştı.

Kapıya yakın durdum ve Arin'e bakmaktan dikkatle kaçındım. Vaun hâlâ yakınımıdayken koridora çıkma riskini almak istemedim, bu yüzden Varis'in odasını incelemek için acele etmedim. Görülecek pek bir şey yoktu. Uzun bir gardırop, benimkinden sadece biraz daha büyük bir yatak, bir kitaptan daha geniş olmayan küçük kare bir masa ve mürekkep hokkaları ve kısmen açılmış haritalarla kaplı çok daha büyük bir masa. Küçük masa hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Bir zamanlar her Jasadi evinde bulunan bu masalar, bir misafir gelene kadar katlanıp mobilyaların arkasına saklanırdı. Ev sahibi o masaya bir fincan tabağı ve aromatik, avuç içi büyüklüğünde bir fincan ahwa koyar, belki yanına bir tabak bisküvi veya künefe kaydırırdı. Ahwa'nın kokusunu çok severdim ama bir kez tadına baktığımda hemen tükürmüştüm. Ama Süreyya yine de bana mutfaktan boş fincanlar getirirdi, böylece kalan koyu çamuru bir mum gibi koklayabilirdim.

Son zamanlarda Jasad'ı aklımdan çıkaramıyordum. Nizahlanlarla çevrili olmak, eski evimi düşünmek için uygun bir ortam değildi.

Küçük masanın köşesindeki küçük kutuda Nizahl kraliyet mührü ve bir şişe balmumu vardı. Onu elime aldım. Mühür lekesiz demirdi, avucumda ağırlaştı. Dibinde çarpışan iki kılıç vardı. Kılıçların birleştiği yerde bir kuzgun ortaya çıktı, kanatları her iki yana doğru açılıyordu. Büyülenmiş gibi hatlarını izledim.

"Dikkatli ol," dedi Arin. "Balmumu yakar."

Mühür elimde bocaladı. Onu düşürdüm, sisi pençelemeye çalıştım.

Duyularım. Varis'le sohbet etmek iyi bir günde beni tüketiyordu ve bugün iyi olmaktan çok uzaktı.

"Bunu ne için kullanıyorsun?" Mührü elimden çekip almasını ve beni odadan dışarı atmasını bekleyerek mührü havaya kaldırdım.

"Haritalarım." Tahminimin bir kısmını karşıladı ve mühür için elini uzattı. Çıplak teniyle aramdaki mesafeyi korumaya dikkat ederek mührü avucuna bıraktım.

"Onları görebilir miyim?"

Arin uzun bir süre bana baktı. Okuryazarlığım ya da zekâmla ilgili bir yorum bekleyerek çenemi kavradım.

Harita masasına doğru döndü. Gözlerimi kırpıştırarak arkasından baktım. "Ee?" dedi. "Gel ve gör."

Acelemden ayaklarım takıldı. Düzinelerce harita masanın geniş yüzeyine yayılmıştı. Lavanta rengi bir sıvıyla dolu bir sürahi mürekkep hokkalarının bulunduğu köşede duruyordu.

Bunu görmeme izin verdiğine inanamıyordum. Komutan'ın haritaları neredeyse eldivenleri kadar kötü şöhretliydi. Krokilerin bazıları şüphesiz krallıklara dağılmış Nizahl casusları tarafından toplanmıştı ama onlara çok değer verdiğinden şüpheliydim. Onun doğası mutlak mükemmellikten daha azına izin vermiyor gibiydi. Ve tabii ki mutlak mükemmellik sadece onun tarafından sağlanabilirdi.

"Ne görmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Her şeyi."

"Karar ver."

İsim ağzımdan pervasız kanatlarla uçtu. "Jasad."

Varis durakladı. Düzenli yığının en altına sıkıştırılmış bir parşömeni çıkarıp masanın üzerine yayana kadar reddedeceğini düşünmüştüm. Harita, altındaki daha küçük haritaları örtüyordu. Jasad, Hirun'un doğusu ve Siruk'un kuzeyindeki tüm toprakları ele geçirdiğine göre, bu çok uygundu. Bir zamanlar krallığın bulunduğu yer, Jasad için Nizahl tarafından onaylanmış yeni isimdi.

Kavrulmuş Topraklar.

Kelepçelerim bileklerimi boğuyordu. En azından bunu anlayabiliyordum: büyüm kedere tepki veriyordu. Kaybetmeden önce çok az tanıdığım bir krallıkla ilgili keder. Beni tanımlamak ve lanetlemek için kullanılmadan önce.

"Sihrimi hissedebiliyorum," dedim hava durumu hakkında yorum yaparken kullandığım soğukkanlılıkla. Büyülerimdeki dalgalanmaları rapor

etmek onun görevlerinden biriydi.

kaçış girişimimden sonraki ilk gereksinimler.

Arin başparmağını Hirun'un Jasad'ın güney vilayetlerini ikiye böldüğü alanın üzerinde gezdirdi. Sol kaşını hafifçe kaldırmaya ilgisiz olduğunu düşünebilirdim. "Önce Fairel, sonra arkadaşların, şimdi de Kavrulmuş Topraklar'ın haritası. Bir bağlantı fark etmedin mi?"

Keder. Öfke. Korku. Ama genellikle büyüm tepki vermeden üçünü de hissederdim. "Hayır."

Arin mırıldandı. Bana inanmamıştı. Varsayımlarımın bir önemi olmadığından bu kadar emin olmasaydım bu beni rahatsız ederdi. Casuslar tarafından çizilen krokiler gibiydiler: Arin'in kendi becerisi lehine göz gezdirildi ve bir kenara atıldı.

"Neden beni savundun?" Arin'in bakışı üzerine açıkladım. "Vaun'la birlikte."

Yüzü bana dönüktü, kalçasını masaya dayamıştı. Dikkatimi Jasad haritasına verdim. Sormak istemiyordum ama bu sorunun beni yiyip bitireceğini biliyordum. Uykuma musallat olan yeterince gizem vardı.

"Ben *seni* savunmadım. Yasalarımı savundum." Masanın ön tarafına iştirilmiş, girdaplı bir yazıyla yazılmış bir parşömene dokundu. *Nizahlı Arin'in İlk Kararnameleri, İktidar Komutanı ve Varis.*

Nizahl askerlerinin yönetim kurallarında yapılacak acil değişikliklerin bir listesi idi. Listeyi hızlıca taradım, her satırda kaşlarım daha da kalkıyordu. Bu parşömendeki hükümler Nizahl askerlerinin bir Jasadi'yi yargılamada nihai otorite olarak hareket etmesini engelliyordu. Eğer biriyle karşılaşmak kaçınılmazsa, asker zarar görmesini ya da ölmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapmalıydı. Sadece askerin hayatı tehlikeye girecekse ölümcül güç kullanmalarına izin verilirdi.

Adel'i öldürmekten sorumlu askerin, Komutanını görünce yüzünün kızardığını hatırladım. Şimdi mantıklı geliyordu. Bütün bir köy onun ve ortağının Varis'in emrini çiğnemesini ve Adel'i sadece askeri birkaç adım öteye fırlattığı için öldüresiye dövmesini izlemişti.

Bir sonraki satır beni güldürdü.

"Dövmek, bağlamak, kesmek, tükürmek, saldırımları için hayvanları yemlemek, cinsel tehditler, cinsel şiddet dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere Jasadi esirlerine yönelik her türlü fiziksel veya duygusal kötü muamele-" Homurdandım. "Vaun ölü bir balığa cinsel olarak dokunmayı tercih eder."

"Bir tutsağa elini uzattı. Niyetinin bir önemi yok."

Dişlerim alt dudağıma kan akıtacak kadar derine saplandı. "Dur

Bana esir diyorsun. Ben kendi seçimimle buradayım."

"Bunun senin için daha kolay olacağını düşündüm. Kendini bir tutsak olarak düşünmek, kendi türüne ihanet etmenin suçluluğunu biraz olsun ortadan kaldırıbilir. Yoksa suçluluk duygusu seni aşıyor mu?"

Benim sadakatimi yoklayabileceğini düşündü ama benim sadakatim yoktu. Artık yoktu. Sadakatin var olabileceği yerde sadece yankılanan bir pişmanlık yaşıyordu. Niyar'ın bana kaçmamı söylerkenki kül rengi yüzü, Palia'nın arkamdan attığı çığlık. Kulesinde tek başına öldürülen annem. Hiç gömemediğim cesetler.

Ölümler için sadakatin hiçbir anlamı yoktu.

Arin devam etti, "Belki de bu kadar az önemsiyor olmanız kurnazlığınızın bir işaretidir. Jasad her zaman lanetliydi. İhanete bu kadar batmış bir krallık kendi yıkımının mimarıdır." Ağırlığını parmak eklemlerine vererek haritanın üzerine eğildi.

İhanete mi batmış? Şimdi bir tepki istediğinden emindim. Jasad, çarpık saray politikalarının ve iki yüzlü aldatmacaların olmadığı tek krallıktı.

Yüzümü ona döndüm. Birinin aktif olarak kanaması olmadan en yakın olduğumuz andı. Bunu düzeltmekten mutluluk duyacaktım.

"Kimse senin emirlerine uymuyor. Neden uysunlar ki? Baban mahkemeleri kontrol ediyor ve askerler yakaladıkları herhangi bir Jasad'ın derhal öldürüleceğini biliyor. Jasadiler varoluştan suçludur."

Çenesinin altından kıvrılan yara izi lamba ışığını yakaladı. "Doğanı inkâr mı ediyorsun?"

Sözlerime tiksinti karıştı. "Ne doğası? Benim şiddet eğilimimi kastediyorsanız, sizinkinden daha büyük değil."

Şok olmuşum, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Belki de. Ama doğamın aklımın önüne geçeceği bir gün asla gelmeyecek. Damarlarımda beni zehirleyecek ve deliliğe sürükleyecek bir büyü yok."

Başımı salladım. Yüce Rawain'in oğluyla konuşarak nefesimi boşa harcayarak ne yapıyordum? Rawain Jasad'a karşı çalışan ilk Yüce değildi, sadece en başarılısıydı. Jasadı büyüünden yüzyıllardır nefret ediliyor ve korkuluyordu ve suçluluk duygularını bastıracak kadar güçlü bir istila nedeni bulmaları an meselesiydi. Kan Zirvesi, Yüce Rawain'in karısı, Arin'in annesi de dahil olmak üzere bir düzine asilzadeyi öldürdü.

Doğru olduğunu bildiğim şeyden asla şüphelenmezdi. Arin asla

Kan Zirvesi'ndeki ölümlerin arkasında babasının olduğuna inanıyor.

"Kendi parlaklığına bu kadar inanmış biri için, oldukça göze batan bir kusuru ihmal ediyor gibi görünüyorsunuz."

Sessiz kaldı. Benimle konuşmayı reddetti. Umurumda değildi.

"Zihninizin, saf mantık ve akıl yoluyla kendi bilgi ağlarınızı sıfırdan inşa edebileceğiniz boş bir levha olduğunu düşünüyorsunuz. Her çocuğun farklı gerçekler üzerine kurulu, tamamen benzersiz bir dünyaya girdiğini görmezden geliyorsunuz. Gerçekliğimizi dünyamızın bizim için belirlediği temel üzerine inşa ederiz. Siz büyüünün yıpratıcı ve Jasadis'in doğası gereği kötü olduğu bir dünyaya girdiniz. Ben ise bir ayakkabıyı güvercine çevirmenin annemi güldürdüğü bir dünyaya girdim. O sonsuz zihninizde, gerçekten zeki insanların, inşa ettiğimiz gerçekliklerin zaten bizim için inşa edildiğini anlayanlar olduğunu hiç düşündünüz mü?"

Kaslarım beklentiyle kilitlendi. Başka bir Varis ya da asilzadeyle böyle küstahça konuşmuş olsaydım, şahdamarıma dayanmış bir kılıçla dizlerimin üzerine çökmüş olurdum. Büyükbabam bile ellerimi bağlar ya da en azından beni odama sürgün ederdi.

Arin düşünceli bir ifadeyle sürahideki lavanta sıvısını bir kadehe boşalttı ve uzattı. "Al bakalım."

Büyük bir şaşkınlıkla kadehi kabul ettim. Bir kılıçtan daha iyi. İçkiyi kokladım. Kokusu burnumu yaktı, Mahair'in tavernalarındaki biralardan çok daha güçlüydü. Arin'in dikkatli bakışları altında kadehi ağzıma götürdüm ve yüzümü buruşturarak yuttum. Ugh. Taze bir yağmurdan sonra toprak yemenin tadı muhtemelen daha iyi olurdu.

"Beklediğim gibi biri değilsin," dedi Arin. Kadehini boşalttı ve dikkatsizce bir kenara koydu. Utanç verici bir yavaşlıkla fark ettim: Bu geceki ilk içkisi değildi. Bu içkilerin her biri muhtemelen üç bira kadar sertti. Akıl sağlığının azaldığı bir durumda bile, adam tüm krallığın toplamından daha fazla itidal sahibiydi.

Sayamayacağım kadar çok nedenden ötürü ondan nefret ediyordum. Ama onun kısıtlamaları beni anlamsız bir şekilde çileden çıkarıyordu. Hiç taşmayan, hiç alçalmayan ya da akmayan bir nehrin akışını nasıl tahmin edebilirsin ki?

Hanım'ın yıllar süren disiplini benim tepkisel doğamı dizginleyememişti. Bu hale gelmek için nasıl bir eğitimden geçmiş olmalıydı?

Arin bana doğru uzandı. Çıplak ellerinin farkına vararak geri çekildim. Ama o sadece yeni bir harita açtı ve ilkinin üzerinde düzeltti. Bir nefes çektim.

O-

Yeni harita JASAD'ı ilan ediyordu, harfler kalın ve altın rengindeydi. Bir zamanlar Jasad'ı Essam'dan ve dışarıdan gelebilecek her türlü tehditten koruyan aşılmaz kalemizin bulunduğu sınırın etrafına bir çizgi çekilmişti. Kale, her Jasadi vatandaşının büyüüne göre ayarlanmıştı, böylece kaleden özgürce geçebiliyorduk, sanki kale parlayan havadan başka bir şey değildi. Bunun dışındaki herkes sert bir direnişle karşılaşyordu.

Usr Jasad'ın çizgilerini takip ederek Bakır Kule'yi işaret eden küçük harflere ulaştım. Önce benim evim, sonra annemin evi. Jasad'ın on iki vilayetinin sınırları boyunca aşağıya indim. Göğsümde tarif edilemez bir duygu yükseldi. Jasad var olmuştı. Bir zamanlar gerçektir. *Kavrulmuş Topraklar*'dan daha fazlasıydı. Kaderinden daha fazlasıyla biliniyordu.

"Vilayetlerin isimlerini okuyun," dedi Arin.

İrkildim, haritadan uzaklaştım. Nizahl Varisi bunu bana iyilik olsun diye göstermemişti. Gizli bir amacı vardı. Ama ne?

Hızlı düşündüm. Vilayetler Resar dilinde adlandırılmıştı. Jasad'ın ölü dili. Adel için yaptığım ölüm ayinleri sayesinde Resar dilinde okuryazar olduğumu zaten biliyordu. Birbirinden çok farklı on iki vilayetin adını Jasad dilinde okumamın ona ne gibi bir faydası olabilirdi?

Aksanın mükemmel.

Baira'nın cömert güzelliğini nasıl gözden kaçırmış olabilirim? Aksanım ya da aksanımın olmaması. Vilayetlerin konuşmalarında küçük lehçe farklılıkları ve isimlendirme sistemlerinde küçük farklılıklar vardı. Hangi vilayete ait olduğumu bilseydi, olabileceğim olası önemli figürlerin listesini çıkarmaya başlardı.

Bir fikir yapraklarını açtı.

"Har Adiween," diye başladım. Konuşurken parmağımı vilayetler boyunca gezdirdim. "Janub Aya, Eyn el Haswa, Kafr al Der, Ahr il Uboor." Siruk Köprüsü'nün hemen yanına sıkışmış son vilayete kadar devam ettim.

"Ne tuhaf," dedi Arin sözümü bitirdiğimde. Saçları parmaklarının arasından ipek makaralar gibi dökülüyordu. "Son Resarca konuşmandan bu yana aksanın gelişmiş gibi görünüyor."

Gözlerimi açtım ve burun deliklerimi genişlettim. Nüanslı, küçük korku göstergeleri. Mahair'in etrafında bir halawany'nin şeker eğirmesi kadar ustaca yalanlar örmüştüm ama onlar Nizahl'lı Arin değildi. Onların duyuları yoktu.

yalana karşı bilenmiş. "Benim aksanım yok. Yanlış söyledim. Beni sinirlendiriyorsun."

Arin başını öne eğdi. "Bir yalan deryası içinde bir parça gerçek. Ama hangisi hangisi?"

"Yalan söylemiyorum. Jasad'da hiç kimse değildim."

Onun inancının kararlılığı benimkinin tersine işledi ve beni dikişlerimden çözdü. Saldırmak, duvardaki gölgeler kâbuslarındaki gölgelerden ayırt edilemez hale gelene kadar keşfedilmenin ve kesin ölümün hayaletini iliklerine kadar hissettirmek istedim. Ama Arin, Hanim ya da dişlerimi sıkıp üstesinden geldiğim herhangi bir düşman değildi.

O benim keşfimdi. O kesin ölümdü.

Kelepçelerim neredeyse tahammül edilemeyecek kadar sıkılmıştı. Arin bir adım daha yaklaştı. Eğer o anda bana dokunursa, büyüm tıpkı Yadigar Odası'nda olduğu gibi onu da etkisi altına alacaktı. Büyünün öfkeli zonklaması tenimde gezindi.

"Neler yapabileceğinizi gerçekten merak ediyorum," diye mırıldandı. "Sabırlı olun, efendim," dedim. "Henüz öğrenmemiş olabilirsiniz."

Bu sefer, Komutan bana doğru hareket ettiğinde, bu bir yıldırım çarpması gibiydi. Beni döndürdü ve kollarımı arkamda birleştirdi.

"Bu bir söz mü?" Sesi, kınından çıkan ustalıkla bir kılıcın fısıltısıydı, yumuşak ve ölümcül. "Söyle bana, Mahair'li Sylvia, 'Jasad'da hiç kimse' Nizahl'ın eski dilini okumayı nasıl öğrenir?"

Ne?

Kollarımı çekiştirerek beni masaya iliştirilmiş parşömene doğru yönlendirdi. *Nizahl'ın İlk Kararları, İktidarın Komutanı ve Varisi*. Dehşet kalın dalgalar halinde üzerime çöktü.

Kararnamenin tamamı Nizahl'ın iki yüz yıldır konuşmadığı bir dilde yazılmıştı.

Haritalar dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, anlamıyormuş gibi yapmayı unutmuştum.

"Kale tüm yeni kararnameleri Nizahl'ın orijinal dilinde kaydeder. Sanırım sana Ganub il Kul'da ölü bir dil öğretiler," diye mırıldandı kulağıma. Alaycı kıkırdaması tüylerimi diken diken etti.

Arin kollarımı serbest bıraktı. "Eğer aldatma sanatında herhangi bir hırsın varsa, daha dikkatli plan yapmanı öneririm. Dikkatsiz bir dolandırıcıdan daha fazla hayal kırıklığı yaratan çok az şey vardır."

Kovulduğum çok açıktı. Zaten bir ömürlük dikkatsizlik payımı kullanmışım ve onu görmezden gelerek daha fazlasını harcamayacaktım. Odadan çıktım, kapıda durakladım. Komutana bir kez daha baktım. Onu o anda olduğu gibi, dünya haritasının üzerinde dururken hayal ettim. Yükselen fatihi.

Eğer Jasadi kemikleri konuşabilseydi, Nizahlı Arin'i hiçbir şeyin sonsuza dek dokunulmaz kalamayacağı konusunda uyarırlardı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Arin'in muhafızların beni yüzeye çıkarmasına izin vermesi için akşam yemeği sırasında Vaun'un iri kafasına ağır bir kâse fırlatması gerekti.

"Kafanı topla," diye emretti atının tepesinden. Yine bir yolculuğa çıkıyordu. Vaun ve Ren atlarına bindiler. "Senin her öfke nöbetini yatıştırma lüksüne sahip değiliz."

Kaybolan sırtına taş atmamayı başardım ve güneşin tenime değen sıcaklığıyla kendimi rahatlattım. On gündür yüzeye çıkmamıştım. Wes ve Jeru yürüyüşümde bana eşlik ediyor, bir ileri bir geri çakıl taşlarını tekliyorlardı. Bu bana Soraya ve Dawoud'un öğleden sonra saray bahçesinde yaptıkları gezintileri hatırlattı. Yüzümü buruşturdum ve bu anıyı rahatsız edici bir sinek gibi bir kenara ittim. Mahair'deyken Usr Jasad'daki hayatım üzerinde nadiren durmuştum. Anıların bilincime tecavüz etmesine kesinlikle izin vermemiştim. O hareketli duvar ve Jasadi silahları beni düşündüğümünden daha fazla tedirgin ediyor olmalıydı.

Sessizliğimi sürdürmem muhafızları rahatsız etti. "Kendini geliştirdikçe kolaylaşıyor," dedi Jeru. "Başlangıç her zaman en kötüsüdür."

Wes bile güvence vermeye meyilliydi. "İlk yılımızdaki gece yarısı avı tatbikatları-" diye başladı Wes, Jeru'nun inlemesine yol açarak. "Bu ormanda kendimi yarı çıplak ve şaşkın bir halde kaç kez kaybettiğimi sayamam."

"Bir mızrak tutmak," diye ekledi Jeru. "Bir keresinde geç uyandım ve onun yerine bir paspas aldım. Birim liderimiz beni onu bir serçeye doğru sallarken buldu."

"Bekle. Bunu duydun mu?" Jeru durdu.

Wes'in alnı konsantrasyonla büzüldü. "Bu nehir."

Jeru döndü. "Hayır, duyduğumu sandım... Ben yetişirim." Biz cevap veremeden ağaçların arasına doğru koşmaya başladı.

Wes ve ben çok daha az rahat bir sessizlik içinde yürümeye devam ettik. Jeru'nun dengeleyici varlığı olmadan birlikte vakit geçirmeme eğilimindeydik.

"Jeru'nun ailesi çok mu zengin?" Hiç alakası yokken sordum. "Jeru'nun ailesi

Ani sorgulama tekniği Varis için iŖe yaramıŖ gibi görünüyordu.

Wes bana baktı. "Hayır."

"Nazik bir adam," diye gözlemledim. "Citadel'de bir sorumluluk."

Uzun bir süre Wes'in cevap vermeyeceğini dŖndm. Botlarımızın çamurda bıraktığı izleri saydım. Kırk altı numarada cevap verdi. "Ailesi Nizahl'ın güney vilayetlerindeki yoksul bir köyden geliyor. Askerlikten muaf tutulmaya hak kazandı ve-"

Her ne kadar araya girip Wes'in tekrar kapanma riskini almaktan nefret etsem de, ŖaŖkınlıđıma engel olamadım. "Nizahl'da zorunlu askerlikten muafiyet mi var?"

"Varis Hazretleri bunu beŖ yıl önce kanunlaŖtırdı. Aktif bir savaŖ olmadığı sürece, Nizahlanlılar durumlarının Majestelerinin belirlediği kriterlere uyması halinde muafiyet için baŖvurabilirler. Güney eyaletleri kıtlık içinde. Ailesini açlıktan korumak için Jeru'ya ihtiyaç vardı."

"Yüce Meclis bu yasaya izin mi verdi?" Ŗphecilik soruyu renklendirdi. Yüce Rawain yeryüzünü Jasadi kanıyla ıslatmaktan ve ergenleri ordunun ağzına atmaktan baŖka bir Ŗeyi sevmezdi. Askere alınması en kolay nüfus olan sıradan insanlara yardım sağlayan bir yasa, onun gündeminden sapıyordu.

Wes, "Majestelerinin baŖka seçeneği yoktu," diye cevap verdi ve Nadia'nın tüm sandalyelerine bahse girerim ki sesi kendini beđenmiŖ geliyordu. "Nizahl yasaları Yüce'nin ordu üzerindeki yetkilerini sınırlar. Yüce bir Komutan atadığında, bu sorumluluklar devredilir." Ayakkabısını bir çalının pençesinden kurtardı. "Komutan idamından saatler önce Jeru'ya rastladı."

İnfaz mı? Dania'nın kutsal eteği içinde Jeru kıvrıcık kafasını kaybetmeyi hak edecek ne yapmıŖ olabilirdi? "Birini mi öldürdü? Bir köyü yakıp yıktı mı?"

"Bir torba yulaf çaldı."

Ağzımı açtım, sonra kapattım.

"Sulamayı Jeru'ya yöneltiler ama asıl suçlu taŖ ustasının on iki yaŖındaki oğluydu. Çocuğun babası bir kazada kolunu kaybetmiŖti ve kk kız kardeŖi  gündür yemek yememiŖti. ocuk yulafları çaldı. Jeru devriyeye onun yaptığını söyledi. Neyse ki Ekselansları'nın köyün ileri gelenlerinden biriyle randevusu vardı. ocuk atının üzerindeki kraliyet armasını tanıdı ve Jeru için yalvardı. Efendisi Jeru'yu affetmiŖ ve

ona akademide bir pozisyon teklif etti." "Peki ya ailesi?"

"Ekselansları köyleri için bir nimwa sistemi kurdu. Her aileye haftalık bir miktar tahıl ve süt tahsis etti. Jeru'nun ailesi onun maaşıyla geçiniyor."

Nimwa. Nizahl lehçesi Wes'in dilinden çıkarken kulağa daha sert geliyordu. Bana başka bir kelimeyi hatırlattı. "Wes, *suraira* ne demek?"

Kalın kaşları U şeklinde bir kırıksıklıkla birleşti. Ne zaman zeki bir düşünce belirtisi göstersem bu onu şaşırtıyor gibiydi. Bunun sürekli şikâyet etmemden mi yoksa kendi önyargılarından mı kaynaklandığı belli değildi.

"Suraira'nın Siruk'u koruyan bir talihsizlik iblisi olduğu söylenir," dedi. "Bazı Nizahanlılar Suraira'nın köprünün altında yaşadığına ve bir geçiş sırasında ortaya çıkarak insanları ölüme zorladığına inanıyor."

Kısmen yenmiş bir tavşan leşinin üzerinden geçerken kollarımı ovuşturdum. "Zorlamak mı?"

Wes iç geçirdi, muhtemelen bu konuşma yerine uykuyu seçmiş olmayı diliyordu. "Geçişte ne olduğundan kimse emin değil. Suraira kurbanlarına bir güzellik, çöküş, sıkıntılarından ve yüklerinden kurtulma imajı çiziyor. Onları köprüden uçuruma atlamaya ikna eder. Her krallığın Sirauk'u geçmekle ilgili tuhaf hikâyeleri vardır; Suraira da Nizahl'inkilerden yalnızca biri. Bu ismi nereden duydun?"

Görünüşe göre, Varisi tarafından sinsi bir talihsizlik şeytanına benzetilerek. Son ağaç sırasını geçerken yüzüme sis püskürtüldü.

Fıskıran

Hirun hiç bu kadar tatlı şarkı söylememişti. Terliklerimi arkamda bırakarak koşmaya başladım. Ayak bileklerime çarpan ilk soğuk su cennet gibiydi.

Daha derine indim. Bu nehir bütün krallıkların içinden geçiyordu ve hiç kimse bir uçtan diğerine seyahat etmemişti. Gelip geçen onca şey arasında Hirun değişmeden kalmıştı. Değişen kumların ülkesindeki tek gerçek eksen.

"Sylvia!" Jeru bağırdı. Sesi çok uzaktaydı. Su belime dolandı. Ayaklarım beni amaçladığımdan daha uzağa taşımıştı.

Sıkıca paketlenmiş bir toprak topu suya çarptı ve yüzümde patladı. Bir topak ağzıma uçtu. Göğsümü yumrukladım ve dengemi kaybettim.

Wes ve Jeru'nun bağırışları nehir ağırlıksız bedenimi sürüklerken kayboldu. Başımı bulanık suyun üzerinde tutmak için çırpındım. Bir kütük

tam önümde sallanıyordu. Kafamı kesmek için neşeyle bekliyorlardı.

Eğildim. Buz gibi su üzerimden geçti. Eteğim sürüklenerek beni daha derine çekti. Tekmeleyerek çıkardım ve bacaklarımı pompaladım. Nehir kıvrıldığında, kendimi kıyıya doğru fırlatmak için momentumu kullandım.

Eller ileri uzandı ve beni sert zemine çekti. Dizlerim kuru toprağa değer değmez onları kenara ittim ve öğürdüm.

"Nasıl bu kadar hızlı koşabildin?" Homurdandım. Damlayan saçlarımı omuzlarımdan ittim, tellere dolanmış yeşil ağlardan iğrenerek ürperdim. "Seni karşı kıyıda bıraktım."

Önümde çömelen çift Wes ve Jeru değildi.

"Rovial'ın boynuzlu düvesi," diye homurdandım. "Siz ikiniz ölmeye kararlı mısınız?" Marek sıırttı. "Biz de seni özledik."

Başımı salladım ve en sevdiğim iki aptalı görünce duyduğum sevinci bir kenara ittim. "Bir koku, bir *damla*. Tek istediğim bu. Eğer muhafızlar sizi bulursa-"

"Olmayacak," diye güvence verdi Sefa. "Tabii daha uzun süre uzanmayı planlamıyorsanız."

Geç de olsa, bacaklarımı sadece eteğimin altına giydiğim ince beyaz şalvarın örttüğünü hatırladım. Saçlarım örgüsünden düşmüş, ıslak dalgalar halinde etrafımda sallanıyordu.

"Bunu sen mi planladın?" Ne Marek ne de Sefa bana bir daha dokunmaya kalkışmadı, bu jesti şimdi her zamankinden daha çok takdir ediyorum.

"Waleema'dan beri seni arıyoruz," dedi Marek.

O lanetli kutlamadan bahsedildiğinde midemin çukurunda dehşet birikti. Bir isim kafatasıma çarptı, kibarca dışarı çıkmak istedi.

"Fairel. O-o-nasıl?" Elimin kalbimi bulduğunu fark etmemiştim. Kafamın içindeki atışları saydım, vücudum bir darbe bekliyormuş gibi gergindi.

Sefa, "Hâlâ iyileşiyor," dedi ve o cümlesini bitirmeden önce neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım. *Öyle*. Fairel hâlâ vardı, hâlâ yaşıyordu ve gerisi teferruattı.

"O ve Rory'nin bastonları aynı olacak," dedi Marek. "Seni özlüyor ama bir Şampiyonu tanıyacağı için heyecanlı."

Başımı salladım, dudaklarımda sevgi dolu bir gülümseme vardı. Belki de içlerinden birinin Raya'dan saklamak için elbisesinin içine yanmış ekmek soktuğunu gördüğünü hatırladığında Şampiyonlara saygı duymaktan vazgeçecekti.

Bulanık sıvı ensemden aşağı damladı. Çamuru sıktım

ve durakladı. "Bekle, o lanet toprak toprakları sen mi attın?"

"O iki muhafız yanınızdan hiç ayrılmadığı için dikkatinizi çekmek için toprak gerekliydi. Nişancılığımın bu kadar mükemmel olmasını beklemiyordum." Sefa bastonunun ucuyla beni dürttü. "Yürü ve şikayet et, hadi."

Sopayı bir kenara attım. "Gidemem."

"Seni bulamayacaklar Sylvia," dedi Marek ve inancındaki vahşet beni ürküttü. "Seni koruyacağız."

Marek'in hırçın duruşunu, Sefa'nın diğer bankayı temkinli bir şekilde gözetleyişini inceledim. Hay Allah. Waleema ile şimdi arasında bir yerde temel bir yanlış anlaşılma meydana gelmişti. Gerçekten de son birkaç haftayı beni arayarak mı geçirmişlerdi?

"Komutan beni kaçırmadı." Onların inanmayan bakışları karşısında, "Onun Şampiyonu olmak için eğitim alıyorum," diye devam ettim.

Sefa'nın ağzı bir karış açık kaldı. "Bana *gerçekten* Alcalah'ta yarışmak istemediğini söyle. Zaman kazanmaya çalıştığını düşündük. Kaçmak için bir fırsat kolluyorsun."

Kuzeye, nehirde düştüğüm noktaya doğru yürüdüm. Muhafızların geçmesi ihtimaline karşı Hirun'la aramıza siper olarak ağaçlar serpiştirdim. Bu soytarılar Nizahl Şampiyonu'na saldırmakla suçlanırsa bunun kimseye faydası olmazdı.

"Seni tehdit mi ediyor?" Marek sordu. "Eğer rolü reddedersen sana zarar veremez. Bir onuru geri çevirmek cezalandırılabilir bir suç değildir."

Başımı arkaya eğdim ve güldüm. "Varis bana zarar vermek isterse, seçebileceğim suç sayısı hiç de az değil." Bir çetele tuttuğundan emindim. Yüzümdeki ifade Sefa'yı telaşlandırmış olmalıydı, çünkü ben daha konuşmadan kollarıma bir bohça sıkıştırdı.

"Yıkadım." Bu benim pelerinimdi, temizlenmiş ve onarılmıştı. Boğazım düğümlendi. Sefa geveledi: "Cehennem pelerinizden akan kir ve çamurdan sonra kovayı temizlemek için üç fırçalama gerekti. Fazla güneş görmediği için kuruması birkaç gün sürdü. İyi kokuyor mu?"

Uzun bir süre konuşmak için kendime güvenemedim. Sefa'nın su leğeninin önünde diz çökmüş, ellerini pelerinine sürttüğü görüntüsü... "Mükemmel."

Marek sırtarak, "Köşelerde yine hınzırca dolaşabilirsin," dedi.

O kadar kardeşçe bir sevgi vardı ki, buna zor dayanabildim.

İçimde tehlikeli bir sel güç topladı. Kelepçelerim bileklerimi yakıyordu. Bunu boş bir yere not ettim. "Nezaketinizi başka birine harcasanız daha iyi olur."

"İmkânsız," dedi Marek. "Buna daha fazla ihtiyacı olan biriyle hiç tanışmamıştım." Bu hayal edebileceğimden çok daha kötüydü. Bunu hak etmemiştim.

Sadakat kırılabilir. Bu yıkıcı aptallar beni seviyordu.

Aşk. Hanim benimle alay etti. Eski bir deliliğe yeni bir isim.

Arin, Sefa ve Marek'i ifşa etmekle tehdit ettiğinde, bu taktik çok daha büyük bir oyunun sadece bir parçasıydı. Özgürlük teklifi olmasaydı, Felix'in ordularının tehdidi olmasaydı, çekip giderdim. Sefa ve Marek'in serbest bırakılmasını sağlamak için yöntemler arayabilir, onları Nizahl'ın mahkemesinden kurtarmak için takas yapabilir ve tehdit edebilirdim.

Ama kendimi değil tokuş etmezdim.

Ağaçların örtüsünden sıyrıldım ve boğuk bir iniltiyle Hirun'a yaklaştım. Gece çökmüştü ve nehrin silueti karanlıkta köpürüyordu.

"Seni saklayabiliriz," diye ağzından kaçırdı Sefa, Marek'ten uzaklaşarak. Sanki bir itiraz bekliyormuş gibi hızlı konuşuyordu. "Marek ve ben, fark edilmeden nasıl hareket edeceğimizi biliyoruz. Ortadan kaybolma sanatında ustalaştık."

"Sefa!" Marek talep etti. "Yapma!"

Sefa, Marek'in ulaşamayacağı bir yerden nehre atladı. "Biz Nizahlan'ız Sylvia. Eminim bu kadarını anlamışsındır. Bilmediğin şey, Nizahl'dan kaçtıktan sonra iki yılımızı Orbanian ve Lukubi köyleri arasında mekik dokuyarak, hile ya da hırsızlıkla elde edebildiğimiz şeylerle hayatta kalarak geçirdiğimiz."

Sağ tarafımda Marek yere çökmüş, kollarıyla başını örtüyordu. Bir kurbağa omzuna atladı, göğsü bir vıraklamayla şişti. Dudaklarımdan inanmayan bir kıkırdama döküldü. "Sen ve Marek'in serseri olduğunuzu mu söylemek istiyorsun?"

Sefa şiddetle başını salladı. "Daha da kötüsü. Sizin rotanız bizim hilelerimizle kıyaslanamaz bile. Her şeyi çaldık; mücevherleri, giysileri, çiftlik aletlerini. Sonra onları bir sonraki köyde sattık. Hile yaparak evlere girdik, tüccarları ve şifacıları büyüledik. Yıllarca tekrar tekrar."

Pelerini diğer koluma geçirdim ve Marek'in kolundaki kurbağayı aldım. "Ne değişti?"

Marek sonunda canlandı ve ayağa kalktı. Sefa'yı işaret etti. "Hadi, anlat ona. Ona neyin değiştiğini anlat."

Kurbağa elimde kıpırdandı, ikimiz arasındaki gerilimden tedirgin olmuştu. Onu bir kayanın üzerine bıraktım ve koşarak uzaklaşmasını kıskançlıkla izledim. Nehrin kıyısına vuran Sefa alt dudağını kaşıyordu. "Orbanian köylerinden birinde... bir olay oldu."

Marek bana doğru döndü. "Olay" derken, bir entrikanın içinde yakalandığımızı kastediyor. Ben bir pazarı gezerken Sefa neredeyse ölene kadar dövüldü. Bir araba çaldım ve devriyeyi zar zor atlattım. Mahair'e rastladığımızda son nefesini veriyordu."

"O zamandan beri düzgün bir hayatımız var," diye araya girdi Sefa, Marek'in öfkesini büyük ölçüde görmezden gelerek. Hayal kırıklığı için onu suçlayamazdım; Sefa şaşırtıcı bir sıklıkta tehlikeye davetiye çıkarıyordu. "Sizi Nizahl askerlerinden saklayabiliriz."

Hâlâ anlamamıştım. "Nizahl'ı neden terk ettin ki? Sefa, üvey baban Yüksek Danışman."

Sefa üzerindeki etkisi anında oldu. Gözleri donuklaştı ve boşluğa düştü. Yüzündeki parlaklık kayboldu. O kadar boş bakıyordu ki sözlerimi geri almak istedim.

Marek hareket ederek Sefa'yı görmemi engelledi. Üzerinden düşmanlık akıyordu. "Yüksek Danışman'ı nereden biliyorsun?"

Bu konuşmayı nehrin kenarında, herhangi birinin arkamızdan gizlice yaklaşabileceği bir yerde yapmak sinirlerimi bozdu. "Nizahl Varisi, Yüksek Danışman'a saldırmak ve onu soymak suçundan arandığını söyledi." Bu bilgiyi benimle paylaşmasının nedenini sakladım. Sırf onları kurtarmak için Varis'in teklifine boyun eğdiğime inanacaklardı.

Marek yüzünü ovmak için iki elini de kullandı. "Başka bir şey söylemedi mi?" Sorusunun altında yatan şüpheyi yanlış anlayamazdım.

"Başka ne söylemeliydi?"

Altın saçlı kaçak ellerini indirdi. Ağzı acıyla buruştu ve kendimi hazırladım. Marek işine geldiğinde inanılmaz derecede gaddar olabiliyordu. "İki haftadan az oldu ve şimdiden onun gibi konuşuyorsun."

Omuzlarım kaskatı kesildi. "Ne ima etmek istiyorsun Marek?"

"Sylvia." Sefa, Marek'e savurmayı planladığım ağır hakareti yarıda kesti. İfadesindeki gerginlik dışında, Başdanışman'dan bahsedildiği için büyük ölçüde iyileşmiş görünüyordu. "Daha sonra açıklayabilirim. Ama lütfen bizimle gel. Size yardım edelim."

Şakaklarıma masaj yaptım. "Kendi kaderime boyun eğdiğime inanıyor musun? Eğer Felix beni bulmasaydı, Nizahl Varisi bulurdu." Mufsidleri düşündüm ve

Urabi. Onları yakalama konusundaki kararlılığı, babasının kanunlarına olan bağlılığından daha ağır basıyordu. "O sadık bir avcıdır."

Ve sen sadece bir av olarak var olmaya kararlısın, diye mırıldandı Hanim.

Kayıtsızlık senin adının harfleriyle yazılır... Sylvia.

Sefa yenilgiyi kabullenmeyi reddetti. "Seyahatlerimiz sırasında duyduğumuz yerler var. Dağların ve Essam'ın arasında kaybolmuş, herhangi bir avcının ulaşamayacağı topraklar. Bunlar sadece söylenti ama-"

"Sefa," diye iç geçirdim. "Beni dinle!"

Boynum karıncalandı. Etrafımda döndüm ama artık çok geçti. Vaun, Marek'i yere düşürdü. Ren Sefa'yı yakaladı ve boğazına bir hançer dayayarak onu kendine doğru çekti.

Arin ellerini arkasında kavuşturmuş, ağaçların karanlık kemerinden çıktı. "Eğer o dinlemezse, ben kesinlikle dinlerim."

Marek Varis'e iğrenç bir küfür savurdu, Vaun yüzünü yere çarpınca kelimeler boğuldu.

"Bırakın onları!" diye bağırdım. İleri atıldım ama Ren'in hançeri çenesinin altındaki çizgiye saplandığında Sefa'nın feryadı beni durdurdu. Arin'e doğru döndüm. "Onların bununla hiçbir ilgisi yok!"

"Waleema'dan beri seni aramak için ormanda dolaştıklarını düşünürsek, aynı fikirde değilim."

"Onlara zarar veremezsiniz. Bir anlaşmamız var!"

Çevremde Marek'in çırpınmayı bırakıp bana baktığını gördüm.

"Var." Arin'in dikkati benim öteme geçerek çevremizi değerlendirdi. "Alcalah sona erene kadar Nizahl'da güvenli bir tesiste tutulacaklar. Oradan askerlerimi gönüllerince rahatsız edebilirler."

"Hayır," diye fısıldadı Sefa. Dizlerinin bağı çözülürken Ren'in kolu karnına dolandı. Saf dehşet yüzüne sıçradı. "Lütfen, lütfen, hayır. Beni bulacaktır. İsteddiği yere gidebilir, istediği binaya girebilir. Marek'i öldürecek!"

"Seni piç," diye tükürdü Marek. Vaun'un yüzü buruştu ve Marek'in çenesine indirdiği yumruğun sesi karanlık ahşapta yankılandı. Yumruğunu tekrar kaldırdı ve Marek'in kafası yere çarparken Sefa çığlık attı.

Kelepçelerimden acı dolu iplikçikler sarkıyordu. "Dur!" diye bağırdım.

Öleceklerdi. Nizahl için bir vagona konacaklar ve asla

hedeflerine ulaşırlardı. Ve benim bunu bilmemin hiçbir yolu yoktu. Parmaklarım damarlarımda şişen basınca karşı kıvrıldı.

Marek doğrudan Vaun'un yüzüne kan tükürdü. Öfkeli aptal kendini öldürtecekti ve Vaun'u durdurabilecek tek kişi müdahale etmeye isteksiz görünüyordu.

"Sylvia!" Sefa çığlık attı.

Yer sarsıldı. Tepemde bir kuş sürüsü tüneklerini bir anda terk etti. Kelepçelerimdeki baskı azaldı. Bu sefer büyü dalgası daha temizdi. Etrafa çarpıp bir çıkış ararken daha az acı veriyordu.

Bu kez, bir kısmı başarılı oldu.

Ren geriye doğru fırlatılırken bağırdı ve bir sıçramayla Hirun'un içine düştü. Akıntı onu hevesle sürükledi. Vaun'un kasları kilitlendi, ancak gözleri hâlâ şaşkınlıkla etrafta geziniyordu. Marek onu kenara itti ve muhafız kolayca yere yığıldı. Boş midem kasıldı.

Marek'in yüzünde şişip kapanmamış olan göz genişledi. Sefa'nın nefesleri çok hızlı geliyor, titreyen bedeninden sarsılarak çıkıyordu. "Öldüm mü ben?" Boğazını sıvazladı.

"Sen bir Jasadi'sin," diye nefes aldı Marek.

Arin iki korumayı unutmuş gibi görünüyordu. Vaun'un kaval kemiğine tekme attı ama muhafız sadece titreyebildi. Varis'in bakışlarında hesapçı bir pırıltı parladı. Marek tökezleyerek doğruldu, Sefa da ona yardım etti. Daha fazla ilerleyemeden Arin kılıcını rahatça kaldırdı. "Kaçmanızı tavsiye etmem," dedi.

Marek alay ederek Sefa'yı arkasından itti. "Git! Sadece bir hançer."

Pelerinimin içinde el yordamıyla dolaşırken dudaklarımdan bir sürü küfür döküldü. Tek ihtiyacı olan tek bir hançerdi. Sefa, Marek'i ölüme terk etmeden önce kendi uzuvlarını keserdi ve Arin muhtemelen bunu biliyordu.

Sefa pelerinimi yıkarken ceplerini açmıştı. Her şeyi eski yerine koymuş muydu?

Parmaklarım katı, soğuk bir şeklin etrafında kapandı.

Vaun'un üzerindeki büyüümün Arin'in kılıcımın ucunu böğrüne bastırırken bulduğu anda bozulması son derece tatmin ediciydi.

"Vaun, eğer tek bir adım atarsan, Varisin kılıç bedeninden ayrılmadan ölmüş olacak," dedim.

"Kemiklerinizi köpeklerle yedireceğim," diye hırladı Vaun. "Jasadi pisliği."

Hançeri Arin'in karnının sert düzlemine doğru ittim, yırttım.

siyah yeğinin içinden. Arin önce bıçağa, sonra bana baktı. Dudaklarını büzdü, belli belirsiz sinirlenmiş görünüyordu.

Hanim'in dediğine göre, *sizi etkisiz hale getirmesinin iki düzine yolu varmış. Bunların yarısında kendi bıçağınız vücudunuza gömülü.*

Hızlı konuştum. "Büyüm başka hiçbir şeye tepki vermezken onların varlığında tepki veriyor. Artık yeteneklerimi biliyorlar. Eğer onları Nizahl'a gönderirsen büyümü açığa çıkarabilirler. Doğru baskı altında her türlü güvene ihanet etmek kolaydır."

"Onları öldürmek için sağlam bir argüman," dedi Arin. Sefa kollarını Marek'in beline dolamış, onu ayakta tutuyordu. Kasaptaki tavukların temkinliliğiyle bizi izliyorlardı.

"Ya da onları tünellerde tutmak."

Arin gözlerini kırptırdı ve ben de avantajımı kullandım. "Bu en pratik seçenek. Sihrimle dair elimizdeki tek ipucu onlar ve sırrımı tünellerden yaymaları çok zor."

Arin'i ikna etmenin en hızlı yolu mantıktan geçiyordu ve alnında oluşan çatlağa bakılırsa onu yakalamıştım.

"Neden gereksiz yere bir pazarlık kozunu kaybedelim?" Ben zorladım. "Ya kaçarlarsa?"

"Yapmayacaklar."

Arin titreyen Nizahlanları değerlendirdi. Nefesimi tuttum, avuçlarım hançerin kabzasında kayganlaşmıştı. Essam doğal olmayan bir sessizlikle benimle birlikte bekliyordu.

Sesi yumuşak olsa da, rüzgâr sözlerini kaynayan bir gökyüzünden düşen buz gibi taşıyordu. "Bu merhameti boşa harcama," dedi Arin. "İkinci kez verilmeyecek."

Kolunu indirdi. İçimde bir rahatlama hissettim. Hayatlarını bağışlama argümanı zafer kazanmıştı. Zayıf bir zafer. Sefa ve Marek çok sorun çıkarırsa, Arin'in terazisi ölümün lehine değişecekti.

"Vaun, onlara tünellere kadar eşlik et," dedi. "Elbette onların davetli misafirlerimiz olduğunu unutmayın. Onlara hiçbir zarar gelemmez."

Arin'in eğitimi belli ki altın değerindeydi, çünkü Vaun kaşlarının arasına yerleşmiş protestoya rağmen eğilmeyi başardı. Marek ve Sefa'ya başımı salladım. Kusurları çoktu ama Vaun Varisi'nden gelen bir emre itaatsizlik etmezdi.

"Majesteleri," dedi Vaun. Hâlâ Arin'in karnında tuttuğum hançeri işaret etti.

"Ah," dedi Arin, tehdidimi unutacak kadar önemsiz bulmuştu. Kaşlarımı çattım ve hançeri pelerinin cebine geri soktum. Marek ve Sefa birbirlerine yaslanarak Vaun'un önünden yürüdüler.

Arin döndü. Kaşlarının altına inişinden anlaşıldığı kadarıyla şimdiye kadar bana doğru dürüst bakmamıştı.

"Eteğimi nehirde kaybettim," dedim
kibarca. "Elinde bir pelerin var."

Kollarımı kavuşturdum. "Eminim bunu hiç düşünmediniz ama yün yıkaması zor bir malzeme. Sefa saatlerce-" Bir hışımla sözümü kestim. Öfkemi bu kadar etkili bir şekilde uyandırması açıklanamazdı. "Kuru tutuyorum."

Ceketini silkti ve bana doğru tuttu. Anlamsızca bakakaldım.

"Hava soğuk ve sen titriyorsun." Ses tonuna savunmacı bir dokunuş sinmişti. "Hastalık ayırabileceğim zamandan daha fazlasını yiyor."

Gözlerimi devirmiştim. Onun değerli zamanı. Kollarımı uzun kolların arasından geçirerek paltoyu kabul ettim. Arin benden bir baş daha uzun olduğu için palto baldırlarım yerine ayaklarıma düştü. Arin'in bakışları boynumda normalden daha uzun süre oyalandı. Öne doğru uzandığında irkildim ve hançeri daha sıkı kavradım. Ellerini boğazıma dolamasını bekler gibiydim. Onun yerine yaptığı şey çok daha şaşırtıcıydı.

Yakamı geriye katladı.

Görünüşe bakılırsa, Hanim'in gözlemlediği kadarıyla çok titiz. Bunu kendi yararımıza kullanabiliriz.

Lanetli mezarların yanında, onu asla anlayamazdım. Adam kalkık bir kılıç karşısında neredeyse hiç kıpırdamadı ama tek bir eğri yakaya bile tahammül edemedi.

"Saldırı stratejini geliştirmeye çalışacağız," dedi Arin. Kaşlarını çatarak yeleşinde açtığım yırtık pırtık kesiği gösterdi. "Ren kendini Hirun'dan kurtardığında buna ihtiyacın olacak."

Kaledeki herkes Marek ve Sefa'nın didiştiğini biliyordu. Bir ateşi yakmanın en iyi yolu hakkında tartışırlardı, düzgün bir şekilde dövmek için kaç vuruş gerekir

ne tür meyve çekirdeklerinin kavrulmuş tadının daha iyi olduğu. Diğer koğuşların Marek ve Sefa'nın ilişkisinin doğası hakkında düşündükleri her şey erkenden sona ermişti. Tartışmalar ya bastırılmış aşk öfkelerinin dışa vurumuydu ya da uzun süreli maruz kalmanın bir sonucuydu. İlki sonunda kendiliğinden çözüldü, ikincisi ise çözülmedi. Didişmeleri nadiren tam bir tartışmaya dönüşürdü. Ve bugüne kadar Marek ve Sefa'nın birbirlerine bağırıklarını hiç görmemiştim.

"Onunla birlikte Mahair'den kaçmaya ve Komutan'ın gazabına uğramaya razıydık ama içinde yemek, su ve yatak olan bir sığınakta kalmak size çok mu fazla geldi?" Sefa bağırdı.

Sefa'nın yeni yatağına oturmuş, merak ve pişmanlığın tuhaf bir karışımıyla izliyordum. Niyar ve Palia Emre'yi öldürmemiş olsalardı, annemle babamın tartışmasını izlemenin de benzer bir duygu uyandırabileceğini hayal ettim.

"Onun büyüsyyle bağlantılı olduğumuzu düşünüyor. Bizi ona karşı kullanabilir!" Marek saçlarını karıştırdı. "Burada kalamayız!"

"Kaçmaya çalışmanın ne faydası olacak?" Sefa yatağın ayak ucundaki yorganın tozunu dövdü. Yorganı agresif bir şekilde dikedörtgen şeklinde katladı. "Bizi bulmaya kararlı olacak ve bize şu an sahip olduğumuzdan çok daha az hareket alanı tanınacak!"

Marek yüzünü kapatarak kapıdan aşağı kaydđ. Sefa uzun bir süre isyan edencesine onu izledi. Kendimi küçültmeye, onların özel anlarını gözetleyen bir röntgenci gibi görünmemeye çalıştım. Sefa iç çekerek yorganı bıraktı ve Marek'in yanına diz çökerek bileklerini nazikçe ayırdı.

"Sadece duruşmalar bitene kadar. Bir macera daha nedir ki?"

Kendimi konuşmaya mecbur hissettim. "Benim itaatsizliğimin cezası olarak sana zarar vermezdi." Marek'in ateşli bakışları karşısında ekledim: "Merhametinden değil. Mantıken, ikinize zarar vermek iyi niyetimi zedeler ve verimli bir şekilde eğitilmemi engeller. Hatta birlikte kaçmamız için bizi motive bile edebilir. Acı çektirmenin onun elindeki bir başka araç olduğunu inkâr etmiyorum. Sadece diğer seçenekler varken başvuracağı bir araç değil. Ama kaçarsan, tünellerden birine bahsedersen... Komutan bir kez karar verdi mi, onu vazgeçiremezsin."

"Bizi öldürecek demek istiyorsun." Sefa kıkırdadı, dirseğindeki sesi bastırdı. "Bir hayvanın ne tehlikesi olabilir ki?" Sefa, askeri öldürdüğüm gece ona verdiğim cevabı yineledi. "Ne demek istemiş olabileceğini merak edip duruyordum. Bunu demek istedin, değil mi? Nizahl Varisi kibardır,

parlak, yakışıklı. O bir vahşinin tam tersi ve bunun için bin kat daha tehlikeli, çünkü hangi yönden saldıracağını bilemezsiniz."

"Bunu komik mi buluyorsun?" Marek endişeyle Sefa'ya baktı. Elinin tersiyle kızın alnına bastırdı.

Sefa çömeldiği yerden devrildi ve Marek'le birlikte kapıya dayandı. Başını onun omzuna koydu. "Hayır."

Sefa'nın göz kapakları düşene ve göğsünde hafif horultular titreşene kadar orada oturduk.

Marek'in dudakları gerildi. "Kim olduğumuzu biliyor." Sinsice gülümsedim. "Caleb güzel bir isim."

Marek'in irkilmesi Sefa'yı neredeyse uyandıracaktı. Yüz ifadesi değişti ve yüz hatlarını uzak bir keder kapladı. "Öyleydi."

Bakışları sertleşti ve benimkilere kaydı. "Nizahl'a girmeyeceğiz. Eğer üçüncü duruşmadan önce bizi serbest bırakması için onu ikna etmenin bir yolunu bulamazsan, şansımızı ormanda deneyeceğiz."

"Anlaşıldı."

"Demek sen bir Jasadi'sin."

Rahatsızlığı açıkça ortadaydı. Jasadis hakkında çok fazla hikâye vardı, Nizahl tarafından yıllar boyunca ustalıkla yerleştirilmiş, yanmış krallığa duyulan sempatiyi yok etmek için. Çoğu insan kuşatmadan önce Jasad'ı hatırlıyordu, kalenin dışında ticaret yapmış ve waleemalarına davetiye göndermişti. Ancak Jasad'ın gücünün zirvesinde olduğu zamanları hatırlayacak kadar yaşlı olanlar bile son on yılda ekilen güvensizlik ve korkuya yenik düşmüştü.

"Şimdi seni korkutuyor muyum?" Sadece kısmen şaka yapıyordum.

Marek kıkırdadı ve ayağa kalkarken Sefa'yı kollarının arasına aldı. "Her zamankinden fazla değil. Büyü deliliği fikrine hiçbir zaman pek inanmadım." Onu yatağa yatırdı ve alnındaki bukleleri fırçaladı. "Sefa oldukça kızgın gerçi. Bunca yıldır neden ona çamaşırlarını elde yıkattığını bilmek istiyor."

Göğsümde gergin ve rahatsız edici bir şey gevşedi. Onların olası tepkileri konusunda ne kadar endişelendiğimi fark etmemiştim. İlk kez Jasadi olmak bana pahalıya mal olmamıştı.

"Marek. Sefa'nın üvey babasına ne oldu?"

Sırtındaki kaslar gerildi. "Bu benim paylaşacağım bir hikâye değil."

"Ona sormak istemiyorum." O korkunç boşluk onu istila ettikten sonra

Sefa, adamdan bahsedildiği anda. "Lütfen. Neden ikiniz de Nizahl'a dönmekten bu kadar korkuyorsunuz?"

Marek uzun dakikalar boyunca sessiz kaldı. Eski öfke dolu bir sesle, "Sefa'nın babası o on bir yaşındayken öldü. Babası Lukubi'ydi ama annesi Nizahlan'dı. Annesi onları Lukub'dan Nizahl'a taşıdı ve Sefa'nın babası öldükten bir yıl sonra Yüksek Danışman ile evlendi. Yüksek Danışman güçlüydü ve Hisar'da saygı görüyordu. İyi bir üvey baba değildi. Sefa'ya karşı... özgürlükler aldı. Bir erkeğin bir çocuğa yapmayacağı özgürlükler."

Mide bulantısı karnımda yuvarlandı. Sefa'nın uyuyan yüzüne baktım ve hiç tanımadığım bir adamın derisini yüzdüğümü hayal ettim. Sefa'nın koğuştaki kızlardan biri onu uyandırdığında her zaman böyle şiddetle irkilmesine şaşmamalı. Yıllar ve kilometreler sonra bile içgüdüleri onu hatırlıyordu.

"Kaçtık ve krallıklar arasında yolumuzu dolandırdık. Ama yeterince dikkatli değildik. Pazardaki saldırıdan sonra Sefa'yı Raya'nın yanına götürdüm ve şifacının çırağı onu toparlarken elini tuttum. Uyandığında ona ya Mahair'e yerleşeceğimizi ya da bensiz devam edeceğini söyledim. Hiçbir plan Sefa'nın hayatını riske atmaya değmezdi."

Zar zor dinliyordum, Sefa'nın bana anlattığı her şeyi gözden geçiriyordum. İpuçlarını arıyordum. Yaşadığı dehşetin izlerini. O, kaledeki en canlı kızdı. Birinin bir fikre ihtiyacı varsa, Sefa bin fikirle gelirdi. Çiftçiler, kümeslerinin durumunu beğenmediğinde tavuklarını serbest bıraktığı için ondan hoşlanmazlardı. Tüm çabalarım rağmen *benimle* arkadaş olmuştu ve bu kolay başarılabilecek bir şey değildi.

Marek düşüncelerimi tahmin ederek dikkatimi çekmek için elimin yanındaki noktaya vurdu. "Bu konuyu seninle kendi zamanında konuşacaktır. Onu rahat bırak."

"Yapacağım." İkiyüzlülük benim kusur listemde üst sıralarda yer almıyordu. Güvene karşılık vermek gibi bir niyetim yokken Sefa'dan sır istemezdim.

"Git yıkan," dedi Marek. "Nehir gibi kokuyorsun."

"Beni içine düşürdün!"

"Bu bir mazeret değil." Marek beni odadan kovdu. Kapıyı çarparak kapatmadan önce bana sırtarak baktı.

Kendimden bir koku aldım ve ürperdim. Marek yalan söylemiyordu. Salon karanlık ve sessizliğe büründüğünde, birkaç fiçı suyu ısıttım ve geniş ahşap bir küvete döktüm. Buhar taş zeminden beyaz dalgalar halinde kıvrılıyordu.

Akşam geç saatlere kadar tuvalette oyalandım, Sefa'nın nehir kenarındaki yüzünü ve Başdanışman'ın yalanlarını düşünmemeye çalıştım.

Boş salonu kontrol ederek dışarı fırladım ve soğuk havanın tokadıyla irkildim. Bizden önce burada kalan Jasadiler, fenerlere akıllıca bir alternatif olarak duvarları akşamları parlayacak şekilde büyülemişlerdi. Ancak kalan büyü zayıftı ve yolumu aydınlatmak için çok az işe yarıyordu.

Köşeyi döndüm ve sert bir vücuda çarptım. Bir el ağzımı kapatıp beni duvara doğru itti. Havlumu tuttum. Azalan ışık Vaun'un alaycılığını ortaya çıkarıyordu.

"Eğer sihrini bir daha kimseye açıklarsan, bu salonları senin kanın ve gözyaşlarınla süslerim," diye hırladı. "Varis senin yüzünden suçlanmayacak."

Avucunun üzerinde uzun bir şerit yaladım. Tiksinti dolu bir sesle elini çekti.

"Gerekirse, Varis benim bir Jasaki olduğumu bilmediğini söyleyebilir," diye tersledim. Kendimi çoktan duvara yapıştırmıştım ama Vaun bir adım daha yaklaştı.

"Ekselansları da aptal durumuna düşürülmeyecektir. Onun gibi bir itibar sizin gibi zalimler tarafından lekelenmeyecek." Eğildi, alnının tepesindeki her bir kılını ayırt edebileceğim kadar yaklaştı. "Ve eğer bir daha Komutan'a bıçak çekersen-"

"Sen... ne?" Onun bakışlarına kendi manyak bakışlarımla karşılık verdim. "Beni yine gizlice azarlayacak mısın?"

Vaun ayaklarıma tükürdü. Bir başka nefret dolu bakışla, geldiğim köşeden döndü. Kelepçelerime baktım. En ufak bir ısı ya da basınç izi yoktu.

"Her zamanki gibi yardımsever."

Eğer Alcalah'ın sonucu benim büyüme bağılysa, hepimiz mahvolmuştuk.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tarihin çarpık bir mizah anlayışı vardır.

Jasad'ın kalesinin yükseldiği gün tüm yanlış nedenlerle hatırlanıyordu. Yeni atanan Kayıda Hend, Malika Safa ve Malik Mustafa ile omuz omuza durmuştu. Onların arkasında, Usr Jasad'ın avlusu olacak tepede bir Jasad denizi toplanmıştı. Hep birlikte ellerini kaldırdılar ve sihirlerini ortaya döktüler. O zamanlar büyü, bu topraklarda ne kadar zenginse onların damarlarında da o kadar güçlüydü. Kitlenin ortasında duran bir orkestra şefi, büyüünün Kayıda doğru akışına rehberlik ediyordu. Kalenin yükseldiği gün, Malik ve Malika'nın üretmek için yıllarca uğraştığı büyüü okurken Kadi'nın tüm vücudunun gümüş ve altın gibi yandığını söylerler.

Kale, Awaleen çağından kısa bir süre sonra Jasad için bir hayal olmuştu. Koruma. Barış. Essam'daki canavarlar sınırlarında kol geziyordu. Ziyaretçiler Sirauk'un kenarında durup puslu köprüye bakıyor ve Janub Aya'ya tuhaf adaklar bırakıyorlardı. Ticaret güvenilir hale gelmişti ve Omal'la çatışmalar tırmanıyordu. Jasad vatandaşlarının her birinin eşsiz büyüü işaretine göre ayarlanmış bir kale, özgürce hareket etmemize izin verecek, ancak krallığımızı başka herhangi birine veya herhangi bir şeye karşı güvende tutacaktır.

Yer sarsılmış, Kayıda hariç herkesi yere sermişti. İçinden binlerce büyü akıyordu ve eğer durursa, durulmasına izin verirse, onu yakacaktı. Lukub ve Orban'ın en uzak köşelerinden bile duyulan bir kükremeye yer yarıldı. Topraktan kalın reçine renginde bir duvar yükselmiş, tepeyi aşarak Jasad'ın sınırlarına doğru kıvrılmıştı. Kayıda'nın çılgılığının Malik ve Malika'nın kulaklarını kanla doldurduğu söylenir. Altın ve gümüş küreler göğsünden fırlayarak duvarın içine doğru yayıldı. Kalenin içinde hareket eden renkler Zeenat Hend olarak bilinecekti ve adını Jasad'ın aşılmaz kalesini inşa etmek için içten dışa yanan Kayyide'den alıyordu.

Qayida Hend'i yıllardır düşünmemiştim. Onun cesareti, kaleyi sağlam tutan büyüü her yıl yenilemek için sonraki her Qayida'ya güvenileceğini garanti etmişti.

Kapının yanındaki leğende yüzümü yıkadım. Su, yansımamla birlikte dalgalanıyordu. Oyalanmamaya çalıştım ama yüzümün görüntüsü hâlâ canımı yakıyordu. Gözlerimin altındaki çukurlar hurma çekirdeklerinden daha koyuydu. Saçlarım parlak olmayan bir örgü halinde sırtımdan aşağı sarkıyordu. Fedakârlık mirasını yerine getirememiş birinin yüzüydü bu.

Leğeni ittim. Qayida Hend cesaretinden dolayı yakıldı. Jasad'ın en önde gelen kahramanlarından biriydi. Ama bana sorarsanız, Qayida Hend'in ölümü kaderin bir eğlencesiydi. O büyüü yükseltmek için yandı ve yüzyıllar sonra Jasad onu yıkabilmek için yanacaktı.

Tarihin alay ettiği şeylerin yasını tutuyoruz.

Eğitim merkezinde Nizahl Varisi selamlama zahmetine girmedim. Bacaklarımı işaret etti ve arkasını dönerek dikkatini silah sandığına verdi. Sessizliği için minnettar olmalıydım. Bir yılanın dili sadece yayacağı zehir olduğunda kayardı.

"Varislerin kişisel şefleriyle seyahat etmeleri gerekmiyor mu?" Büyükannem ve büyükbabamla birlikte duvarın önünden koşarak geçerken sordum. Her zamanki gibi bakışlarımı kaçırdım. Onlara her baktığımda suçluluk duygusu boğazımı sıkıyordu, bu yüzden bakmamak için elimden geleni yaptım.

Arin günün aletlerini özenle sandığın üzerine dizdi. Essam'daki o kader gününden önce gizemli Varis hakkında duyduğum tek şey görünüşü ve savaştaki hüneriydi. Varis'in yürek burkan güzelliği ya da ölümcül zarafeti hakkında şiirsel sözler söylemek, sanırım bu yoğun mükemmeliyetçilik üzerinde durmaktan çok daha keyifli.

Göğsünde bir cirit sallanıyordu. Arin kaşlarını çatarak onu ikinci sıraya taşıdı. Bir an düşündükten sonra diğer her şeyi bir santim sağa itti.

Mükemmeliyetçilik çok cömert bir terim olabilir. "Evet, genellikle. Neden?"

Dizlerimin üzerine çökerek devrelerimi bitirdim. "Muhafızlar yemek yapamaz," diye nefes nefese kaldım. "Bir kraliyet aşçısı istiyorum."

"Bir tane alacaksın." Mızrağın yuvarlak ucunu uzattı. "Sen ne yersen ben de onu yerim."

"Tamamen farkındayım," diye inledim. Arin bu kadar küstahça Nizahlan olmasaydı,

Onun Orbanian olduğuna inanabilirdim, lüks ve konforla o kadar ilgisizdi ki.

O yaklaştıkça ensem karıncalandı. "Ayaklarını aç." Ayak bileklerimi kısa ve öz bir hareketle ayırdı ve beni bir an için hazırlıksız yakaladı.

Vücudumun momentumunu mızrağa aktarmak için arka bacağımdan sıçrayarak ileri atıldım. Mızrak tam ortasındaki tahtayı çatlatarak ilerledi.

"Bunu gördün mü?" diye haykırdım. Varis'i etkileyecek bir şey varsa o da bir adamın göğsünü ikiye ayıracak kadar güçlü bir mızrak fırlatmaktı. "Orban ordusunun yarısı böyle bir atış yapamaz!"

Memnun olmadan önce bana yirmi yedi kez tekrarlattı. Günün bir sonraki görevi için yüzeye çıkmamız gerekiyordu. Arin bu özel eğitimin neleri içerdiği ya da neden tünellerin dışında tamamlamamız gerektiği konusunda ayrıntı vermeyi reddetti.

Wes, Arin'e bir kumaş şeridi uzattı. "İlk deneme hakkında ne biliyorsun?" Arin sordu.

Diğer ayağıma geçtim ve bekleyen üç muhafıza gergin bir bakış attım. "İlk duruşma Orban'daki lanetli bir ormanda yapılacak. Alcalah dışında kimsenin ormana girmesine izin verilmiyor."

"Neden giremiyorlar?" Jeru sordu. Arin başını çevirdiğinde bronzlaşmış yanaklarında bir kızarıklık belirdi.

"Orman, Awaleen çağından kalma bir katliamın yaşandığı yerdir. Ayume savaşı sırasında Awala Dania ormana hayat verdi. Ağaçlar, göl, hatta yapraklar - Dania, Kapastra'nın yürüyen askerlerini öldürmek için ormandaki her şeyi büyüledi. Yüzyıllar Ayume Ormanı'nın lanetini zayıflatmış olsa da, Dania'nın büyüsünün zehri hala varlığını sürdürüyor."

Jeru oldukça etkilenmiş görünüyordu.

"Doğru," dedi Arin, kumaştan tüylü lifleri kopararak. Arin devam edene kadar garip bir şekilde dalmış bir halde parmaklarının ustaca hareketlerini izledim, "Duruşma gün ortasında yapılacak. Tarih, alacakaranlıkta ormanın diğer tarafına ulaşamayan Şampiyonların oraya hiç ulaşamadığını göstermiştir. Bugünkü amacımız, tek duyunuz olan büyü ile yolunuzu bulmanızı sağlamak. Ormanda beni takip edeceksiniz ve muhafızlar yem görevi görecek."

Kapastra'nın çatallı kaşları, Hanim'in eski eğitiminin neredeyse bir kopyasıydı.

Ama kovalamak için üç başlı yaratıkları diriltmiyordu. "Büyüm bana yardım etmeyecek. Yalnızca içgüdülerimle hareket edeceğim."

"Göreceğiz." Arin kumaş şeridi kaldırarak beni yaklaşan temasa hazırladı. Onun kişisel etik kurallarının tuhaflığı karşısında bir kez daha şaşkınlığa düşmüştüm. "Gözlerini kapat."

Pürüzsüz deri yanaklarımın kanatlarına bastırdı. Kumaş gözlerimin üzerine sıkıca çekti. Muhafızlar muhtemelen dağılıp beni şaşırtmak için mevziler kurarken etrafımızdaki çalılar hışırdadı.

"Sefa ve Marek ne kadar yakın olacak?" Karanlıkta Arin'e hitap etmek ensemde bir tedirginlik yarattı.

"Seans boyunca ormanda yer değiştirecekler. Fiziksel uzaklıklarının sihrinizi tetiklemek için önemli olup olmadığını belirlememiz gerekiyor."

Arin bir adım uzaklaştı. "Beni takip etmeye çalış."

Arin gözden kaybolunca orman sessizleşti. Karanlık beni beklediğim kadar etkilememişti ve nispeten rahat yürüyordum. Ellerimi ağaçtan ağaca gezdirerek ayak seslerini duymaya çalıştım. Büyüm bu girişimden uzak kaldı ve kelepçelerimi bileklerimde uysal ve donuk bıraktı.

Bir omuzun omzuma çarpmasından saniyeler önce yaprakların çıtırtısı beni uyardı. Savruldum, kendimi utanç verici bir yuvarlanmadan zor kurtardım.

Dallar soluma doğru kırıldı ve eğildim. Başıma iğneler yağdı. Arin, muhafızları tarafından her yöne savrulurken onu bulmamı nasıl bekliyordu? Marek ve Sefa'nın yakınlarda olması büyümün umurunda değildi.

Tökezleyerek ilerledikçe bedenimin sesi sağır edici bir hal alıyordu. Nefeslerim kulaklarıma sert geliyordu, ayak seslerim beceriksiz ve gürültülüydü. Kalbimin kekemeliği kafamın içindeki çarpıntıyla eşleşiyordu. Beni avlamıyorlardı; fethettikleri ödülleriyle oynuyorlardı.

Bu düşünceyi itip geçtim. Artık on bir yaşında bir kız değildim, geceleri Essam Ormanı'nda dolaşırken Hanim'in büyülerinden doğan canavarlar beni kovalıyordu. Terör o zaman da büyümü tetiklememişti, şimdi de bana yardımcı olmayacaktı.

Islak ve yapışkan bir şey alnıma çarptı. Nefes nefese kaldım ve çılgınca yüzümü sildim.

"Pisliğe karşı pislik," diye fısıldadı Vaun, doğrudan kulağıma.

Ona doğru hamle yaptım ve boş havayla karşılaştım. Bu sefer kendimi yakalayamadım ve sertçe dizlerimin üzerine düştüm.

Bir tıkırtı, sivri bacakların elimin üzerinden geçmesinden önce geldi. Bir munban. Çırpındım, çok hızlı bir şekilde ayağa kalkmaya çalıştım ve omzumu bir ağaca çarptım. Etrafım göremediğim tehditlerle çevriliydi ve onlar kazanıyordu.

Bir sonraki hamle sağdan geldi. Onun yerine sola daldım ve belirgin bir insan bedeniyle çarpıştım. Buralar *benim* ormanlarımdı. Bu toprağı kanımla ve kırık gözyaşlarımla besledim, dişlerini canavarların ince etiyle keskinleştirdim. Essam'da hüküm sürdüm.

Yumruğumu sıkıp bir kafa olduğunu umduğum şeyin yan tarafına indirirken açık ağzımdan nefesli sesler sızıyordu. Vaun onu öldürmeyeceğimi mi sanıyordu? Kıymetli Varisi ile aynı etik kurallara bağlı değildim. Kafasını omuzlarından ayırır ve kafatasına tükürürdüm. Ondan geriye kalanları toprağı gömecektim çünkü kalıntıları hayvanları beslemek için uygun değildi.

"Sylvia!"

İçimde feryat eden kanlı şarkı durakladı. Korkunç bir an için, girdap gibi dönen vahşetin içinde ağzımı bulamadım. "Marek?" Altımdaki göğsü okşayarak muhafız yeleğı olup olmadığını kontrol ettim. Orada değildi. "Marek, çok üzgünüm!"

Ondan uzaklaştım ama içimde bir canlıyı parçalara ayırma ve öfkemi onun titreyen kalbine yerleştirme dürtüsü hâlâ vardı.

Yaklaşan ayak sesleri beni kalçalarımaya doğru itti. Çöktüm, sıçramaya hazırdım.

"Göz bağını çıkar," dedi Arin.

Farkındalık çok geç geldi, ben kendimi çoktan fırlatmıştım. Varise çarpmadan önce kemiklerimi kıran bir kavrama kollarımı yakaladı.

"Sen," dedi Arin. "Göz bağını çıkar."

Kumaş yere düştü ve delici ışığı karşı hızla göz kırptım. Arin beni serbest bıraktı. Arayan bakışları, kendimi Hirun'un üzerinde sallandırdığım zamanki bakışlarına benziyordu. Sanki zor bir sınavı geçememişim ama onun beklediğı şekilde değil.

"Neden bekledin?" diye sordu. "Neden göz bağını kendin çıkarmadın?"

Görüşüm yerleşti. Vahşi melodisini çalan davul, Hanım'ı ve şeytanlarını da yanına alarak soldu. Ağzımdan çıkan puslu kelimeler başka bir kıza aitti, ölü bir kadına hitap ediyordu. "Yapabileceğimi söylememiştin. Yapmak zorundayım.

talimatları izleyin."

Aferin kızım, diye fısıldadı Hanim.

Neredeyse mizahi bir uyum içinde Marek ve Arin'in kaşları çatıldı. Arin'inki tekrar düzeldi ama tehlikeli merakının tetiklendiğini biliyordum.

"Gelecekte koşarken ağaçlara dokunmaktan kaçının," dedi Arin hafifçe. "Ayume'deki özsu bile seni öldürebilir."

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde etrafımı saran Mahair kokusuyla karşılaştım. Rengarenk dizilmiş meyveler, taze kuzu pırzoları, tahta kaselere yığılmış öğütülmüş baharatlar. Bazılarının mevsimi aylar önce geçmiş olan yiyecekleri merakla gözden geçirdim.

"Bunu sen yaptın, değil mi?" Wes sordu. Koltuğuma çöktüm, lavanta ve balla ıslatılmış bir kase yulafı kendime doğru çektim.

Jeru, "Ekselansları bir devriyeye Raya'nın koğuşlarından birini pazarın etrafında takip etmesini ve tipik olarak bir Omalian masasında bulunan eşyaları geri getirmesini emretti," diye ekledi. "Yiyeceklere karşı hiçbir zaman müfredat dışı bir ilgi göstermedi."

Jeru, "Belki ben de mutsuz olduğumda avazım çıktığı kadar bağırarak şikâyet etmeye başlamalıyım," diye düşündü. Bacak bacak üstüne atmış, yükselen dizimin üzerinde bir tabağı dengeliyordum. Sefa bir kase safrayı içine çekti, sütlü buğdayın üzerine kuru üzüm ve şeker eklenmişti.

"O kadar çekici değilsin," dedi Marek. Sefa üçüncü kâsede boğulduğunda sırtına vurdu. Şaşkınlığımı gizlemek için kendimi yemekle meşgul ettim. Arin ne yediği umurunda bile değilken neden tünellere Omalian yemeği getirme zahmetine katlanmıştı ki?

Şüphelerimi yüksek sesle dile getirmedi. Jeru ve Wes haftalar geçtikçe yanımda biraz daha rahat olmaya başlamışlardı. Marek ve Sefa'nın gelişi de yardımcı olmuştu. Yine de Ren ben yokmuşum gibi davranmaya devam etti ve Vaun... Vaun'un ben yokmuşum gibi davranmasını diledim.

"Marek haklı," diye onayladı Wes.

Jeru göğsünü tutarak yere yığıldı. "Wes, yakala beni! Yaralıyım!"

Bir ısırık gibna areş **ç i ğ n e m e y i** bitirdim, "Deneyin

Ona bıçak fırlatmak, Jeru. Bundan hoşlanıyor gibi görünüyor."

Üç gardiyan da bana bakmak için döndü. Wes başını masaya koydu.

Marek'in alnına haşlanmış bir yumurta kırdım. Wes ve Jeru karşı çıktılar. En yakın kurbanın alnına yumurta kırmak kalede çok eskiden beri süregelen bir gelenektir. Kabuk parçalarını ayıkladım ve "Devriye susamlı şeker bulabildi mi?" diye sordum.

İki muhafız da aynı anda kaşlarını çatı. Ah, susam şekerleriyle son karşılaşmalarının, öldürdüğüm Nizahl askerinin cesedinden bir tane çıkardıklarında gerçekleştiğini unutmuşum.

Marek renkli meyveleri kaşlarını çatarak inceledi. Bir tanesini sapından koparıp parmaklarının arasında yuvarladı. "Bu meyve Mahair'de yetişmiyor," dedi. "Adını bile söyleyemiyorum."

"Bir bakayım." Marek meyveyi Sefa'nın açık avucuna bıraktı. Sefa beyaz meyveyi inceledi ve başını salladı. "Ben de bilmiyorum. Sylvia, biliyor musun?"

Meyveyi uzattığımda kabul ettim. İkiye böldüm ve bir parçasını ağzıma attım.

Dilimde patlayan kuru ve ekşi tat, anı olarak adlandıramayacak kadar bulanık olan eski bir etkileşimi de beraberinde getirdi. Niyar bana bu beyaz meyvelerden bir kâse yedirmeye çalışmamış mıydı? Süreyya'nın hizmetçim olmasından ve yemeklerimi düzenlemeyi devralmasından önce olmalıydı. Niyar'ın ne kadar özel olduklarını, sadece Jasad'ın doğusunda yetiştiklerini ve soyluların onlara bir lezzet gibi davrandıklarını anlatıp durduğunu hatırlıyordum. Onlara "ay kusuğu meyveleri" diyordum ve Niyar bir tanesini dudaklarıma bastırduğunda dişlerimi sıkıyordum. O vazgeçmeyince çığlık attım ve dizginlenemeyen sihrim masayı ve sandalyeleri duvara fırlattı. Büyükbabam hışımın dışarı çıktıktan sonra biri benimle kalmıştı, Davud'du, değil mi? Gözyaşlarımı silmiş ve beni kollarına almıştı. "Kraliçeler bile bazen ekşi meyveleri ısırmak zorunda kalır, Essiya. Şimdi hizmetkârların bu dağınıklığı düzeltmesine yardım et."

Meyveyi masaya fırlattım, nabzım kulaklarımda kakofonik bir şekilde atıyordu. Burada nasıl olabilirdi? Nizahl, Jasad'ın hiçbir bölümünü zarar görmeden bırakmamıştı ve bu meyvelerin varlığı doğudaki vilayetlerle sınırlıydı.

"Bunu tanıyamadım," diye fısıldadım.

"Merak ettim."

Oturduğum yerde sarsıldım. Arin ve Vaun mutfakta çerçevenilmiş bir şekilde duruyordu.

Giriş. Nizahl Varisi aceleyle atılmış meyveye baktı ve buz gibi bir farkındalık beni sardı.

Hâlâ avlanıyordum. Arin kimliğimi ortaya çıkarana kadar durmayacak, potansiyel soyluların listesini sistematik ve etkili bir şekilde ayıklayacaktı.

Kalp atışlarım yeni bir kararlılıkla yavaşladı. Sadece izlerimi gizlediğimi ummak yeterli değildi. Bu yolda yürümeye devam edecekti ve benim tek seçeneğim bu yolun onu götüreceği yere yönlendirmektir. Eğer ipucu istiyorsa, onu Jasad'ın Varisi Essiya'dan çok uzaklara götürecek ipuçları bırakacaktım.

Zaten iyi bir başlangıç yapmıştım. Muhafızlar beni ormanda kovaladığında gösterdiğim şiddet karşısında şaşırılmış görünüyordu. Soylular bu koşullar altında vahşi bir duruma düşmezlerdi: bir topun içine yuvarlanır ve ağlardı.

Vaun böğürtlenlere sanki annesine kişisel olarak hakaret etmişler gibi yüzünü buruşturdu. Arin sorunsuzca ilerledi, o an ağa kilitlenmişti. "Daha dar kıyafetler giy," diye talimat verdi. "Hirun'a gireceksin."

ON ALTINCI BÖLÜM

Arin ve Ren sonraki birkaç gün boyunca tünellerden uzak durdular. Muhafızların, Komutan'ın Jasadi gruplarının hareketleri hakkında daha fazla bilgi edinmesine yardımcı olabilecek kanıtları aramak için Essam'daki rotasyonlarını yenilediğini konuştuklarına kulak misafiri oldum. Bu erteleme için mutluydum. Diğerleri Varis'in yokluğunu daha az rahatlamış olarak görüyor gibiydi. Tuvaletten döndüğümde kapımda parçalanmış bir meyve yığını buldum. Meyve suyu yere damlıyor ve birkaç karınca ordusunu çekmekle tehdit ediyordu. Üstünden bir parça kazıdım ve fenere tuttum.

Jasad'ın beyaz meyvesi.

Vaun, Arin kadar zamanını beklemeye meyilli değildi. Muhafızla tehlikeli bir ilişki kurmaya başlamıştı. Arin'in emirlerini doğrudan ihlal etmeden bana zarar verebileceği endişe verici yollar vardı. Vaun'u Arin'e bağlayan görev, diğer muhafızlarınkinden daha derindi. Jeru, Wes ya da Ren hayatlarını Varislerinin ayaklarının altına seve seve sererlerdi ama Vaun'u saran koruyuculuk ve öfke karmaşasına tabi değillerdi.

Tünellere doğru yürürken Wes, Vaun'un çocukluğundan beri Arin'in yanında olduğundan bahsetmişti. Muhafız, kendi kişiliğine bürünmek yerine Arin'in etrafında büyümüş, Varis'in bir uzantısı haline gelmiş gibiydi. Vaun Nizahl tahtına, krallığının nihai üstünlüğüne inanıyordu ve Jasadis'e karşı duyduğu şiddetli nefreti de aynı fanatizmle besliyordu.

Cevap beni bir fırtına şiddetiyle vurdu.

Sefa, Marek için neyse Arin de Vaun için oydu.

Bu da Vaun'un, Arin'in iradesine karşı gelmek anlamına gelse bile, Varis'in güvenliğini sağlamak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceği anlamına geliyordu.

Bu düşünce ertesi gün boyunca beni rahatsız etti. Arin henüz dönmemişti. Eğitim setimi bitirdikten sonra Jeru bana iki sepet kirli kıyafet taşıyarak Hirun'a kadar eşlik etti. Nehrin kokusunu içime çektim ve göğsümdeki bir düğümün çözüldüğünü hissettim. Her zamanki gibi berbat kokuyordu ama tanıdık bir berbatlıktı.

Jeru, nehrin sığ kıyısında sürüklenirken lanet okudu.

giysileri akıntıya kapılmadan kayaların üzerine serdi. Yardım etmeyi teklif etmeyi düşündüm ama nadir bir güneş ışığı anının tadını çıkarıyordum ve hareket etmeye istekli hissetmiyordum. Bir ağaca yaslanıp bacaklarımı bileklerimden çaprazladım ve keşke mutfaktan bir şeyler getirseydim diye düşündüm.

Jeru sonunda giysileri kayaların ve taşların üzerine sabitlemeyi başardı. Boş sepetlere su doldurdu ve giysilerin üzerine döktü. Arin'in paltolarını hiçbir yerde göremedim. Yazık oldu. Onları balıklara atmayı çok isterdim.

Güneş ışığının tadını çıkarmak için gözlerimi henüz kapatmıştım ki, bir çığlık beni ayağa kaldırdı.

Jeru, Hirun'un ortasına sıçradı ve su üstünde kalmak için mücadele etti. Su *etrafından* akarak onu aynı noktada sabit bıraktı.

Sihir.

Ayağa fırladım. Hirun'un kıyısında tertemiz giyinmiş bir kadın duruyordu. Feracesinin alt kısmındaki yedi yırtmaç, kumaşın altın renkli pantolonla korunan bacaklarının etrafında süzülmesini sağlıyordu.

"Biz de seni arıyorduk." Arkasını döndü. Gözlerinde gümüş ve altın ışıltılar vardı. "Mawlati."

Dehşet beni pençesine aldı ve sıktı. Dünya döndü ve denge için ağaca tutundum. O biliyordu. *Biliyordu*. Bu kadarından şüphelenmemiş miydim? Yanılmayı o kadar çok istiyordum ki, beni avlayan Jasadis'le yüz yüze geldiğimde ne yapacağımı düşünmeme bile izin vermiyordum.

Mawlati. Büyükannemden başka kimseye Mevlati dendiğini duymamıştım. Bu unvanın ondan başka birine ait olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Kendimi dik durmaya zorladım. Zayıflık bana iyilik kazandırmazdı. "Bana neden Mevlati diyorsun? Jasad kraliyet ailesi öldü."

Kıkırdadı. "Hepimiz öyle düşündük. Bu kadar uzun süre nasıl saklı kaldığını anlayamıyoruz ama artık korkmana gerek yok. Senden alınan tahtı geri alman için sana yardım etmeye geldik."

İnkâr etmek lanetli bir yoldu. Kim olduğumu bilmeseydi, konuşmaya bile gerek duymadan beni çoktan yere sererdi. "Müfsidlerden misin yoksa Urabi'den mi?"

Bir yığın munban yuvasının etrafında narince adımlar attı. Jeru'yu nehirde tutarken büyüünün renkleri gözlerinde kaynaşmaya devam etti. Büyüsünün gücü, giysileri, tavırları. Onunki gibi bir gücün etrafında büyümüşüm. Birinci ya da ikinci wilayah'tan olmalıydı.

Burnu kırıştı. "Kendilerine Urabi diyen korkaklar çetesiyle hiçbir ilişkim yok."

Kafamı ağaca vurmak istedim. Mufsidler'e aitti. Arin'in, arkalarında kendi askerlerinden daha fazla Jasadi cesedi bıraktığını iddia ettiği Jasadi grubu.

"Beni nasıl buldun?"

Bir adım daha yaklaştı. Elimi cebime attım, ancak cebimin çizgilerinin kendi kendine kapandığını hissettim. Mufsid parmağını salladı. "Huzur içinde geldim, Mevlâna. Senin de beni huzur içinde kabul etmeni öneririm."

"Muhafızı boğuyorsunuz."

"Hayır, hiç de değil. Boğulmak çok hızlı olur. Bir süre boğulmalarını izlemeyi tercih ederim." Parlayan alnını kuruladı. Büyü etkisini göstermeye başlamıştı.

Jasadi büyüü dipsiz bir kuyu değildir. Her Jasadi'nin çekebileceği sınırlı bir kaynak vardır.

Büyüü bitene kadar onu oyalamak zorundaydım. Yenilenene kadar ben çoktan gitmiş olurdum.

"Mufsidlere katılmak gibi bir arzum yok. Sen Jasadis'i öldür."

Müfsid bana sanki az önce fare tırnağı yediğimi ilan etmişim gibi bir bakış attı. "Yine de Nizahl Varisi ile aynı safta mı yer alacaksın?" Başını salladı ve özür dileyen bir el kaldırdı. "Bağışla beni Mevlati. Baskı altında olduğunu ve Alcalah'ı onun Şampiyonu olarak tamamlamayı planlamadığını biliyoruz. Seni almaya geldim. Liderlerimiz seninle tanışmak için can atıyor."

Bir düzine yaklaşımdan geçtim ve elim boş döndüm. Onlara Nizahl Varisi'ne ihanet etmek istediğimi tam olarak açıklayamadım. "Madem beni işe almak istiyordun, neden ölü bir kadının hayaletiyle bana saldırdın?" Hanim'in çürümeye yüz tutmuş cesedi hâlâ rüyalarım giriyordu.

Kalın kaşları birbirine yaklaştı. "Biz öyle bir şey yapmadık. Asla da yapmayız. Mufsidler Urabi gibi saklanmazlar. Bir kez bir yol seçtik mi, ondan kaçmayız."

Yutkundum. Jeru'nun çırpınışları daha da kötüye gitmiş, uyuşuk kıvranıslara dönüşmüştü. Bu Mufsid'in büyüüne dayanamayabilirdi.

Onu inceledim. Bir bakıma, bu Jasadi ile bir akrabalık bağı hissettim. Ortak bir kaybı paylaşıyorduk. Ruhlarımızda yanmış evimizin şeklindeki bir yara izi. "Jasadileri neden öldürüyorsun?"

Güneş ışığı kahverengi saçlarındaki açık renk telleri yakaladı. Altın rengi ve

Jeru'yu tutmak için harcadığı çabadan dolayı büyüğü tükenirken gümüş yavaş yavaş çalkalanmaya başlamıştı. "Jasadis'i *kurtarmaya* çalışıyoruz. Ancak halkımızdan bazıları saklanmanın, başkalarının kontrolü altında bir hayat sürmenin, ayağa kalkıp bizden aldıklarını geri almaktan daha iyi olduğuna inanıyor. Bu Jasadislerin hareketimize karşı silah olarak kullanılmasına izin veremeyiz."

"Neden onlar için bu seçimi sen yapıyorsun?" Başımı salladım. "Peki ben bu planlara nasıl dahil oluyorum?"

Gözlerindeki diğer renklerin yerini neredeyse tamamen kahverengi almıştı. Yakında Jeru onun gücünün pençesinden kurtulacaktı. Bu konuşmayı duyabilirdi. Bana Mawlati dediğini duyabilir.

Ya da onu öldürecekti. Muhtemelen öldürürdü.

"Sen bir zamanlar Jasad'ın varisi olan Essiya değil misin? Niphran'ın kızı, Malik Niyar ve Malika Palia'nın torunu? Sen bize liderlik etmek için doğdun. Dümenimizde savaşmak için."

Ağzıma pas doldu. Jeru'ya nehirde katılmak istedim.

Ona gerçeği söyle. Ona omurgasız ve zavallı olduğunu, krallığına hayatını borçlu olmadığına inandığını söyle, dedi Hanim.

"Hayatta olduğumu nereden biliyordun?"

Her soruda kızgınlığı daha da artıyordu. Sabrının sınırına ulaşması uzun sürmeyecekti. "Yeni bir acemi yer bulma büyüğünü denemeye karar verdi ve Qayida Hanim'in cesedini buldu. Sürgüne gönderildiğinden beri izini sürememiştik. Onu bulmamızı engellemek için ne tür bir koruma kullandıysa, öldüğünde çöktü. Soruşturma konusunda ısrarcıydılar. Kuşkularımıza rağmen kabul ettik ve önümüzdeki bir yılı büyüğün izini sürmeye çalışarak geçirdik, ancak bu fırtınada kum tanesini yakalamaya çalışmak gibiydi. Nihayet bir ay önce o korkunç küçük Omalian köyünü bulduk ama ne yazık ki Jasad Varisi'nin hayatta olduğuna inandığımız bilgisi Urabi'ye sızmıştı.

"Sizi davamıza dahil etme fikrinden herkes memnun değildi," diye devam etti. "Saflarımızda güçlü bir muhalefet vardı. Bazıları haklı olarak Usr Jasad'ın yozlaşmış duvarları arasında yetişmiş birini görevine iade etmenin misyonumuza ters düştüğüne inanıyor. Seni bulup öldürmek istediler. Ama biz adınızın -ve en önemlisi büyüğünüzün- herkesin düşündüğünden daha büyük bir amaca hizmet edeceğine inanıyoruz."

Usr Jasad'ın yozlaşmış duvarları mı? O neden bahsediyordu?

Önüme atılan bilgileri işlemek için zaman lüksüm yoktu.

Ben. Bu karşılaşmadan üçümüzün de sağ çıkmasını sağlayacak bir planım vardı.

Yalanlar dilimde gerçeğe karıştı, sorunsuzca birbirine yapıştı. "Nizahl Varisi, gücümün krallığı için Alcalah'ı kazanmaya yardımcı olacağına inanıyor. Varis de babası gibi güce aç, zafer takıntılı biri. Benim kim olduğumu ya da senin beni avladığını bilmiyor. Eğer şimdi ortadan kaybolursam, dört krallık da ordularını ve çabalarını seni bulmaya adayacaktır. Alcalah iyi korunuyor ama beni bulmanız için fırsatlar yaratabilirim. Denemelerden biri sırasında kaybolursam, öldüğümü varsayacaklardır. Güvenliklerinde bir açık bulun ve beni o zaman alın."

Kaşlarını çattı ama kafasında bir fikrin döndüğünü görebiliyordum. "Seni şimdi geri getirmem söylendi."

Sesimi çelikleştirdim. "Liderlik etmemi istiyorsan, beni dinlemelisin."

Gözlerindeki gümüş ve altın buharlaştı. Akıntı sonunda Jeru'yu çekip akıntıya bıraktı. Endişelenmedim. Bir dönemeçte kendini yakalayacak ve tırmanacaktı.

Jasadi başını eğdi. "Emrettiğiniz gibi, Mevlati. Umarım bizimle korkak meslektaşlarımız arasında seçim yapma zamanı geldiğinde bunu hatırlarsın."

Korkakça, çünkü Urabi Adel gibi adamların hayatlarını bir Omalian fırınında çalışarak geçirmeyi lanetli bir isyana katılmaya tercih ettikleri için ölmeyi hak etmediklerini mi düşünüyordu? Öte yandan, Urabi de Adel'i yalnız bırakmazdı. Jasadiler hayatlarını Nizahl'ı izleyerek geçirdiler. Saldırının düşman hatları yerine omzunun üstünden, içinden gelmesi ne kadar yıkıcı olmalı.

Geçerken omzumun yanında durdu. "Bir dahaki sefere kadar."

Altında yatan tehdit karşısında dişlerimi sıktım. Benimle sanki ona uzun süredir devam eden bir görevim varmış gibi konuşuyordu. Essiya her zaman boynumda bir çapa olacak, beni hiç istemediğim ya da istemediğim bir kadere zincirleyecekti.

Bakışlarını kendi taş bakışlarımla karşıladım. "Eğer beni onlardan önce yakalarsan."

Gecenin bir yarısı kapım çalındı.

Dik oturdum, battaniye belime kadar döküldü ve karanlık odamda gözlerimi kısıtım. Şimdi ne olacaktı? Bu saatte bir ziyaretten iyi bir şey çıkmazdı.

Arin kapının diğer tarafında duruyordu. Botları çamur içindeydi ve rüzgârda savrulan saçları alnına gümüş rengi bir şok halinde düşüyordu. Tünellere geri dönmüş ve doğruca buraya gelmiş olmalıydı. Titiz Varis'i bu kadar dağınık görmek tatmin ediciydi. Tüm çabalarına rağmen Arin hâlâ insandı.

"Her şey yolunda mı?"

"Sizinle görüşmek istediğim acil bir konu var," dedi. "Girebilir miyim?"

Ona el sallayarak içeri girdim ve yatakta bağdaş kurarak oturdum. Zaten bir türlü uyuyamamıştım. Gözlerimi her kapattığımda *Jasad'ın* kelimelerle *yoşlaşmış duvarları* davul gibi çalıyordu. Hiçbir anlamı yoktu. Eğer geri kalan Müfsidler de tanıştığım kadın gibiyse, çoğu bir zamanlar Caşad'ın en zengin, en güçlü vilayetlerine mensuptu. Onları zenginlikleri içinde tutan taç ile ne gibi bir kavgaları olabilirdi ki?

Kısa bir süre düşündükten sonra Arin köşedeki sandalyeye oturdu. "Jeru seninle konuştu," dedim.

"O yaptı." Varis dizine vurdu. "Sana ne söyledi?"

Hiç tereddüt etmedim. Müfsid nehirden ayrıldığı andan itibaren bu konuşmayı kafamda canlandırmıştım. "Büyüyü nasıl hissedebiliyorsun?"

Arin durakladı. Yüzüne bir eğlence yayıldı. Köşeye sıkıştırılmaktan ya da alt edilmekten bu kadar hoşlanıyor gibi görünmesi beni şaşırtıyordu. Nizahl Varisi ile her karşılaşması bir oyundu. Kana bulanmış bir alanda, ayakta kalan son adam olarak onunla bir irade savaşı.

"Takas etmek ister misin?"

"Evet." Ona masum bir gülümseme gönderdim. "Bana her gerçeğin bir zamanı olduğunu söylemiştin. Bırak bu senin olsun."

"Bunu senden zorla alabilirim. Acı çektirerek."

Önden vuruş. Açık ve bloke etmesi kolay. Çok kolay.

"Lukub'a gitmemize sadece üç hafta kaldı. Büyüm hâlâ işe yaramıyor. Ben senin işkencenden kurtulurken eğitim zamanını boşa harcamayı göze alamazsın."

"Ama arkadaşlarının zamanını karşılayabilirim." Başını öne eğdi. "Kimden başlayayım, Sefa'dan mı çocuktan mı?"

"Onlara işkence ederseniz benimle tam işbirliği yapamazsınız. Hatta onları kaçırmaya teşvik etme riskiniz bile olabilir ki bu da kaynaklarınızı boşa harcamanız ve bir eğitim aracını kaybetmeniz anlamına gelir."

Eğleniyordum. Mahair'de gerçekten kurnaz olmak için çok az fırsatım olmuştu. Var olduğunu unuttuğum bir kasımı çalıştırıyormuşum gibi hissettim.

Nizahlı Arin kadar *sakin* biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Adam taştan oyulmuş gibiydi. "Bir teorim var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tebrikler."

Beni görmezden geldi. "Ben farklı bir takas öneriyorum. Bana nehir kıyısındaki Jasadi'den bahset, ben de senin Essam'daki saldırının ardındaki teorimi paylaşayım."

Ölümcül bir darbe. Seçeneklerimi düşünürken önlüğümün yıpranmış uçlarını çektim. Büyüye karşı neden garip bir hassasiyete sahip olduğunu öğrenmek önemliydi ama acil değildi. Birinin onun dokunuşuna karşı nasıl bağışıklık geliştirebileceğinden de bahsetmediği sürece bana bir faydası olmazdı. Ama Essam'da bana saldıran kişi beni tanıyordu, Hanım'la olan geçmişimi biliyordu ve bunun için beni öldürmek istiyordu.

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı. "Takasınızı kabul ediyorum." Ve böylece savaş alanında bir kez daha yalnız kaldı, direniş gölgem unutulmaya yüz tuttu.

Ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Arkasına yaslandı. "Bir dahaki sefere pazarlık edecek daha çok şeyin olabilir."

"Senin teselline ihtiyacım yok."

"Alay etmemi mi tercih edersin?"

"Sadece senin teorin. Ya da iyi hazırlanmış yalanınız. Muhtemelen ikisi de aynı şeydir."

İfadesinin üzerinde gök gürültüsü patladı, parlak ve şaşırtıcı derecede şiddetliydi. Granit katmanlarını delmiştim, değil mi?

"Ben *yalan söylemem*. Sen kim olduğunu sanıyorsun ki seni kandırmak için dürüstlüğüme lekeleyeyim?"

"Ben sizin Şampiyonunuzum. Senin öğrencinim. Sihrimi var etmek için çok çalışıyorsun." Bu sefer *sakin* kalan bendim. "Dürüstlüğünüz hakkında talihsiz haberlerim var Komutan."

Öfke dalgası ortaya çıktığı kadar çabuk dağıldı. Yüz ifadesi son derece dikkatli yaklaşmayı öğrendiğim maskeye dönüştü ve Teta Palia'nın eski uyarısı kulağımda çınladı. *Köksüz bir ağaç, akıntısı olmayan bir nehir gibidir, Essiya. Bozulmuş doğanın bir işaretidir. Kaosun. Eğer*

Bir şey bükülmek için yapılmamışsa, kırılmaktan başka ne yapabilir?

Nizahlı Arin'in kırılabileceğini düşünmemiştim. Ama diğer herkesi kırmak için yeterince zorlanabileceğini düşündüm.

Tekrar konuştuğunda, sesi çıkmıyordu. Gerçeklerin bir resitali. "Benim teorim senden sonraki Jasadilerin sayısı ile ilgili. Urabi ve Mufsidler genel bir düzeni sürdürüyorlar. Urabiler işe yarar Jasadileri işe alır ya da kaçıtır. Mufsidler istekli Jasadileri alıp götürüyor ve geri kalanları katlediyor. Aynı Caşadi'nin peşinde oldukları birkaç olayda, hedeflerinin kimliği bir sır olarak kalır. Siz bir istisnasınız, çünkü ben size onlardan önce ulaştım."

"Neden benim peşimde olduklarına dair teoriniz nedir?"

Arin'in dudakları alaycı bir şekilde büküldü. "Teori, sorulan bir soruya verilen olası bir cevaptır. Neden senin peşinde olduklarına dair bir cevabım var."

"Benim bir soylu ya da önemli bir Jasadi figürü olduğumu mu? Bir soylunun yıllarca bir köylü olarak hayatta kalabileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Başımı salladım ve konuyu hızla değiştirdim. "Senin teorin nedir?"

Arin, "Mufsidlerden ya da Urabi'lerden biri haydutluk yapmış," dedi.

Örgümün alt kısmındaki gevşek saç tellerini çekiştirerek serbest bıraktım ve parmağımın etrafında kıvırdım. "Rogue nasıl?"

"Ben yanında olmasaydım ormandaki hayalet seni öldürecek. Eğer Müfsidler ve Urabiler seni aralarına almaya çalışıyorlarsa ve sen onları reddetmediysen, neden seni öldürsünler? Bir sığınmacı olmalı, büyük ihtimalle Müfsidlerden biri. Kendi gruplarına karşı gelmek istiyorlarsa ölmeni istemek için güçlü bir nedenleri olmalı."

İma edilen şey açıldı. Nizahlı Varisi'nin doğrudan gözlerinin içine baktım. "Ben soylulara ait değilim."

Mırıldandı. "Öyle diyorsun."

İncelemeyi ona geri fırlattım. "Neden beni Mahair'de sallandırıp onlar saldırana kadar beklemiyoruz? Alcalah insan kaynıyor olacak."

"Alcalah çok sıkı korunacak ve denemeler arasında her iki grubun da saldırmaya çalışacağı zayıf noktalar var. Mahair hatalar için çok fazla alan bırakıyor. Urabi en güçlü Jasadis'lerini adam toplamak için gönderir ve hedeflerini bastırıp herkesi kaçırmaları sadece birkaç dakika alır. Victor olursanız, sürekli olarak muhafızlar tarafından kuşatılacak, üst şehirlerdeki evlerde korunacaksınız. Alcalah onların sizi yakalamak için en iyi şansı."

"Peki ya Şampiyonlar Ziyafeti? Bana Fildişi Sarayı'nda saldırmaları Alcalah'ta saldırmalarından daha mı iyi olur?"

"Bu kadar soru yeter. Bana Jasadi'den bahset."

Dizlerimi göğsüme çektim ve ilk defa ruhlarımızın bir şekli olup olmadığını merak ettim. Kasabın çengeline asılı koyunlar gibiydiler ve verdiğim her karar benimkini sallanan kanlı kemiklerine kadar kesiyordu. Ama Hanım'ın sesi aksi yönde ısrar etse de, bunun kendi özgürlüğüme öncelik vermedeki bir başarısızlık olduğuna inanmayı reddettim.

Ağzımı açtım ve Arin'e her şeyi anlattım. Jasadi'nin benim işe alınmamla ilgili olarak kendi saflarında bir muhalefet olduğundan nasıl bahsettiğini. Müfsidler için bir açık kapı bıraktığım konusunda ona söylediğim yalanı. Hikayeyi gerçeğe en yakın şekle soktum, *Essiya* ve *Mevlati*'nin parçalarını bir somun ekmeğin kalıbı gibi dilimledim.

Ben konuşurken Arin öne doğru oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Ürkütücü maskesi, göreceğimi hiç düşünmediğim bir şeyin lehine düşmüştü: şaşkınlık.

"Sen kalmayı seçtin. Burada, bu taş hapishanede, seni öldürme ihtimali kabaca üçte iki olan bir turnuva için antrenman yapıyorsun," dedi yavaşça, inanmayarak. "Mufsidler yıllardır benden kaçıyor. Felix ve benden saklanmak için en iyi şansın onlar. Neden kalasın ki?"

Çenemi tuttum. "Sana söyledim. Buraya kendi seçimimle geldim. Özgürlüğümü seçtim ve bunu elde etmek için en iyi şansım sensin."

"Kendi halkınız pahasına mı?"

"Onlar benim değil-" Nefesimi tuttum, dehşete kapılmışımdım. Rovial'ın lekeli mezarı, neredeyse söylüyordum. Neredeyse Essiya'dan, Hanım'den bile daha kötü bir sırrı dile getirecektim. Dişlerimi sıktım, ani hayal kırıklığı gözyaşlarım gözlerimin arkasını sızlattı. "Neden onlara hayatımı borçlu olayım ki? Neden başkalarının kendi seçimlerini yapması kabul edilebilirken, benim yapmam bencillik oluyor? Bunu ben istemedim. Bunu istemiyorum."

Birden ayağa kalktım, en derin şüphelerimin bir parçasını bana karşı kullanma ihtimali en yüksek olan kişiye açıkladığım için dehşete düşmüştüm. "Gitmelisin."

"Sylvia." Mahair'den beri ilk kez ismimi kullanması isteksiz bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdi. Arin bana ciddiyetle baktı. Bir anlayış gölgesi. "Bana kim olduğunu söyle."

Şok beni dilsiz bıraktı. Bir fırsat yakalamıştım. Mufsid'in konuşmasını anlatarak dürüstlük göstermişim ve kazara

kırılganlık- görünüşe göre Arin'in korunaklı güvensizliğini bir santim bile yatıştırmak için doğru bileşen dengesi. Eğer tökezlersem, bir sahtekârlık kokusu alırsa, bir daha asla düşürmezdi.

"Bana inanmayacaksın."

Bekledi.

"Babam Waleed Rayan'dı." Bu ismi bir miktar özlem, bir doz hüznün ve bir yığın sitemle paketledim. İhanete uğramış ama bir zamanlar sevilmiş bir kızın duyguları. En azından ben öyle umuyordum. Ben hiç kimsenin kızı olmadım. Babam boğazına saplanan bir okla dünyadan kayboldu ve dedemler Niphran onu takip etmeye çalıştığı anda onu Bakır Kule'ye fırlattı.

"Waleed Rayan. Ahr il Uboor'un Adaleti." Arin bir parmağını dizine vurdu. "Yani sen bana Jasad'ın en güçlü üçüncü ailesinin kızı Mervat Rayan olduğunu mu söylüyorsun?"

Mervat Rayan'ı üç nedenden dolayı seçmiştim. Birincisi, aynı yaştaydık. Ailesi Usr Jasad'ı sık sık ziyaret ediyordu, kızı eğlendirmek gibi zahmetli bir görevi bana bırakıyordu. Velid Rayan herkesin nefretini kazanacak kadar önemliydi, dolayısıyla Arin Velid'in kızını işe almanın önemini anlayacaktır. İkincisi, ondan hiç hoşlanmamıştım. Benimle hurma ağaçlarına tırmanmıyor ya da bahçede evcil karakulağı kovalamıyordu.

Üçüncüsü, Mervat Rayan ve ailesinin öldüğünü kesin olarak biliyordum. Kan Zirvesi'ne gitmeden önce büyükannemle büyükbabamı ziyarete gelmişlerdi ve Gedo Niyar onları biz dönene kadar Usr Jasad'da kalmaya davet etmişti. Kale yıkıldığı anda, Yüce'nin askerleri Usr Jasad'daki herkesi katletmişti.

"Sylvia'yı tercih ederim," dedim.

Ve belki de yorgunluğun yanlış tarafındaydım. Belki de Mufsid ile karşılaşmam düşündüğümde daha derin bir iz bırakmıştı. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum."

Yara izi tenini keskin bir şekilde kesiyordu. Elimi çenesine yaklaştırdığımda Arin'in gözleri kısıldı. Bu aptalcaydı, o kadar aptalcaydı ki gecenin geri kalanını kendimi azarlayarak geçireceğimi biliyordum. Yara izinin üzerindeki havayı takip ettim, parmaklarım yüzünden kıl payı uzaktaydı. Yara izlerini bir tünün ya da elbisenin arkasına saklayamazdı.

Sırtımdakiler bir utanç işaretiydi. Arin'inkiler değil. Nedeni ne olursa olsun, eldivenlerini giydiği gibi bu yarayı da giyiyordu. Arasındaki başka bir engel

ve dünyanın geri kalanı.

"Saklanarak yarım bir hayat yaşamaktansa kendini koruyarak ölmeyi tercih edersin. Sadece bir Jasadi olduğum için değil, beni bir korkak olarak gördüğünüz için de temelde size iğrenç geliyorum." Eldivenli ellerinden birini avucumun içine aldım ve avucunu yukarı doğru çevirdim. Geri çekilmediğinde omurgamda dehşet dolu bir heyecan oluştu. Bunu yapmak yasaklanmış bir zafer gibiydi. Yaklaşılmazlık konusundaki ünü efsanevi boyutlara ulaşmış bir Varis'e uzanmak ve dokunmak. Onu tedirgin etme dürtüsü -tüm Awaleen lanet krallıklarındaki en çekingen adamdan bir tepki alma dürtüsü- karşı konulamayacak kadar güçlüydü.

"Şunu düşünün, efendim: Ölümünden daha kötü kaderler vardır." Eldiveninin kenarından en uzun parmağının ucuna bir ok çektim. "Antlaşma Ziniş Savaşı'nın en önemli sonucu haline geldiğinde, Sultanın büyüsünün sonuçlarına maruz kalan Orbanian askerlerinden geriye ne kaldığını kimse merak etmedi. Silahlarını toplayanlar, üniformalarını katlayanlar ve evlerine, ailelerine dönenler. Ya siz?"

"Kendilerini parçaladılar."

Gülümsedim. "Hiçbir şey insanları korkudan daha hızlı motive edemez. Bu, babanızın sonuna kadar benimsediği bir derstir. Ben korku içinde yaşadım. Bu beni Müfsidlere ya da Urabi'ye katılıp, belki de kazanacakları bir savaşa girmeye motive etmedi, ama parçalanmam pahasına."

Elini kalbinin üzerine koydum ve uzaklaştım. "Ben bir korkak değilim, sen de bir kurtarıcı değilsin."

Arin uzun bir dakika boyunca elini kıpırdatmadı. "Ne kadar güzel konuştun. Neredeyse sana inanacağım."

Ayağa kalktı ve ben nefesimi tuttum. Birinin kılıcı bu adamı dize getirse bile, onu asla alçaltamazdı. Onun gücü büyüden ya da statüden değil, tartışılmaz bir benlik duygusundan geliyordu.

Onun soyundan daha çok nefret ettiğim tek şey bu olabilir.

Arin çenemi yukarı kaldırdı ve konuşmak için alnına bakmayı bırakmamı bekledi. "Beni isyan ettirdiğini söylemiştin. Ediyorsun ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil."

Saçının bir teli yanağına doğru kaydı, ipeği omurgamda bir tedirginlik yarattı.

"Sizi motive edenin korku olduğunu hiç sanmıyorum. O zaman seni anlayabiliyorum. Köşeye sıkışmış bir canavar kendini korumak için saldırır. Ama sen..."

Elini durdurulamaz bir hareketle çeneme götürdü ve başımı çevirdi.

onunkine. Solgun gözlerinde mavinin her tonunu görebiliyor, etraflarında kıvrılan gümüş kirpikleri sayabiliyordum. Beni sımsıkı tutuyordu.

"Sen saf kinden oluşan bir yaratıksın. Korkudan değil, öfkeden tepki verirsin. Her gün seni bir duvara zincirlemeyi ve önce hangisine saldıracağını görmeyi düşünüyorum; bana mı yoksa duvara mı?" Sesi alçaktı ve merakla doluydu. Hayır, bu olamaz. Kimliğimi çözme çabaları bir yana, Arin beni kör bir balta kadar kayda değer buluyor gibiydi.

Kolunu tuttum, parmaklarımı ceketinin içine soktum. Eğer bir hamle daha yaparsa, korumasız boğazına vuracaktım.

"Sen. Kesinlikle sen."

"Sana neredeyse inanıyordum, Suraira. Neredeyse. Ama bir şeyi unuttun."

Yanağımdaki bir kıvrımı oynattı. İşte yine merak parıltısı.

"Karşılığında hiçbir şey istemeden bana adını verdin."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Şampiyonlar Ziyafeti'ne iki hafta kala, sihrim aşılması zor bir engel oluşturmaya devam ediyordu.

Arin işe yaramasını istiyordu. Büyümün yardımını olmadan diğer Şampiyonlara karşı yarışsam, ölümün beni ne kadar etkili bir şekilde bulacağına dair beni birçok kez temin etmişti. Bu amaçla, antrenmanlarımız arttı. Yoğunluk ve miktar olarak.

Lukub'a gitmemize altıncı gün kala eğitim merkezine girdim ve saç örgümü başımın üzerinde düğümledim. Havadaki yanlışlığı hemen hissettim. O günkü aletlerin sandığın önünde dikkatsizce dağılmış olduğunu görünce endişem arttı.

Arin tanıdık bir hançeri -Dania'nın hançerini, savaş odasından- yukarı doğru fırlattı ve yakaladı. Her inişinde kabzasını yakalayarak tekrar yaptı.

"Sorun nedir?"

Hançeri fırlatıp duruyordu. Aletleri topladım, onları nasıl sıralamayı sevdiğini hatırlamaya çalıştım. Üç uçlu mızrak, mızraktan mı yoksa çekiçten mi sonra geliyordu?

Arin'in sessizliği uzayınca burnumun üstündeki çatlağı ovuşturdum ve "Neden kendine işkence etmekte ısrar ediyorsun?" dedim.

Bu onun dikkatini çekti. Elini hançerin sapının etrafına kapattı. "Kendime işkence ediyorum." Bir iplik kadar ince ve küçümseme damlayan ses tonunun kendisi beni uyarmış olmalıydı.

"Yüzeyde kaybolduğunuzda ne yaptığınızı biliyorum. Mufsidler ve Urabiler tüm krallıklarda can aldılar. En yetenekli askerlerinizden kaçtılar. Bu yüzden buradayım, değil mi? Ben sizin yeminizim. Sürekli kovalamak yerine bırakın onları cezbedeyim."

Arin'in esprisiz kahkahası yankılandı. "Büyüsüyle bir kuşu bile uçuramayan yemim."

Dişlerimi sıktım. "Deniyorum."

Karanlık ruh hali somut bir şeydi, eğitim boyunca kırbaçlanıyordu.

ve ardında yırtık pırtık izler bırakıyor. "Kimse sahip olduğunuz her şeyi vermediğinizi söyleyemez. Sahip olduklarınızın hiçbir şey olmaması sadece utanç verici."

Onu bu haldeyken meşgul etmenin hiçbir faydası olmazdı. Arin buzunu kolayca dayanılmaz bir zalimliğe dönüştürebilir, yoluna çıkanları baştan aşağı kesip biçebilirdi. Bunu tahmin edemezdim. Hanim'in zalimliği sanatsız, künt, sert ve hızlı etki için biçimlendirilmişti. Daha sert bir liften yapıldığımı düşünmek hoşuma gidiyordu ama bu test etmek istediğim bir teori değildi.

Ben ayrılamadan, eğitim merkezinin diğer tarafındaki kapı açıldı. Sefa ve Marek hararetli bir tartışmanın ortasında içeri döküldüler.

Sefa gerginliği fark etti ve sustu. Bakışları Arin ve benim aramda gidip geliyordu. "Özür dileriz. Bölmek istemezdik."

Ancak Marek bir keçi piresinin içgüdülerine sahipti. Sarışın kaşlarını bize doğru kaldırdı ve "Aşıklar kavgası mı?" diye sordu.

Daha sonra, Arin'in nasıl bembeyaz kesildiğini hatırlayacaktım. Bu iki kelimenin ona nasıl zayıflatıcı bir darbe indirdiğini. Marek'in aptallığının kendi başına bir tür sezgi olup olmadığını düşünecektim. O anda tek gördüğüm Arin'in bileğini çevirip hançeri fırlatmasıydı.

Doğrudan Sefa'nın kalbini kesebilirdi. Temiz ve etkili. Vücudu mindere değmeden ölmüş olacaktı.

Bıçak hedefini bulamadan güçlü bir mide bulantısı dalgası beni dizlerimin üzerine çökertti ve dünya dondu.

Titreyen elimin tersini ağzıma bastırdım, kahvaltımı sürdürmek için mücadele ettim. Hepsi doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. Hançerin ucu Sefa'nın göğsünün iki santim ötesinde donmuştu.

Kendimi duvara yaslayarak sendeleyerek ayağa kalktım. Sihrimin ne kadar dayanacağını tahmin etmek mümkün değildi. Marek'in yüz hatları dehşetle, Sefa'nınki ise kızgınlıkla donmuştu. Hâlâ Marek'in saçma yorumuna takılıp kalmışlardı ve ölümün kapısıyla arasında sadece iki santimlik boş hava olduğunun farkında bile değillerdi.

Elimi hançerin etrafına sardım ve çekiştirdim. Rahatlamıştım, hançer elimde kaldı. Acil tehdit ortadan kalkınca, öfkem daha da alevlendi.

Etrafımda döndüm. Arin olduğu yere mihlanmıştı, kolu hâlâ havada duruyordu.

"Seni durduğun yerde öldürmeliyim," diye hırladım. Hançerin ucunu çenesinin alt tarafında dengeledim. "Tam burada kanını kurutmalıyım."

Arin ve ben bir çıkmaza girmiştik. Onu çalıştırmayı hayal etmedim

kılıcımla neredeyse aynı sıklıkta. Bazen, dalgın olduğunda ya da beni görmezden geliyormuş gibi davrandığında, arkadaşlığına bile tahammül ediyordum. Bir hevesle arkadaşımı öldürmek mi? Bunun ne anlamı vardı?

Hançerin ucu derisinin daha derinlerine saplandı. "Sefa'ya nişan almışsın," diye mırıldandım. "Marek'i değil."

Dört hafta önce, iradem bu hançeri kafasının arkasına saplama dürtüsünü bastıramayabilirdi. Bugün ise kıl payı bir zafer kazandım.

"Başka bir test." Gülüşümün ham kalitesi kulaklarımı tırmaladı. "Marek'ten ziyade Sefa için sihrimin devreye gireceğine bahse girmek daha güvenli."

Arin'in bakışları benimkilere kaydı. Büyüm onu etkilemiş miydi? Tehlikeli ruh hali değişmemişti ve geri çekilme dürtüsüne karşı sinirlerimi çelikleştirdim.

"Ya yanılsaydın? Ya yanlış hesapladıysan?"

"Anlamsız sorular en iyi şairlere bırakılır," dedi Arin. Beni geriye doğru bir adım atmaya zorladı. Çenemi kilitledim ve ona ters ters baktım.

Çevremdeki hareketlilik Marek ve Sefa'nın yeni canlandığını gösteriyordu. Arin bir hareket patlamasıyla saldırdı, elinin topuğunu bileğimin iç kısmına çarptı ve hançeri uçurdu.

Nizahl Varisi'nin gözlerinde ölümcül vaatler vardı. "Bana bir daha hançer doğrultursan, bu senin sonun olur."

Arin ve benim sağladığımız kırılgan barış ortadan kayboldu.

Şaşkınlığıma rağmen, oynadığı kumar işe yaradı. Artık büyümün Sefa ya da Marek'e yönelik tehditlere tepki verdiğini bildiğinden, her oturumda onlar için gerçek bir korku hissetmemi sağlayacak yaratıcı yollar buldu. Vaun'un onları Essam'a yürüyüşe götürmesini sağladı ve büyüm tahtaya bir kürek fırlattı. Başka bir oturumda, Sefa'nın Yüksek Danışman'a saldırdığı için bir mahkemenin onu nasıl mahkûm edeceğini ve onu öldürmek için seçebilecekleri yöntemleri tam olarak anlattı. Savaş sandıklarından birini havaya kaldırmayı başardım. Sadece bir saniyeliğine, büyü kelepçelerimi yakarken ve Sefa için duyduğum korku içimi sıkarken.

Bugün, savaş sandığı odanın bir ucundan diğerine uçarak Niyar'ın resmine çarptı. Titreyerek hareketli resmin arkasındaki beyaz duvarı ortaya çıkardı,

yeniden oluşmadan önce.

Arin bu gelişmeye sevinmek yerine daha da huysuzlanıyor gibiydi. "Yemek mi yiyorsun?"

Fırlatıldım. "Evet?" Yemeklerin kalitesi ilk haftaki sütlu buğday saçmalığından daha iyi olsa da, gardiyanların yemek pişirme yeteneği bununla birlikte gelişmemişti. Geçen gün Wes'in ekmeğini bir silah olarak kullanmıştım.

"Jasadi büyüsu öngörüleemeyen hızlarda yenilenen bir kuyudur. Eğer kuyunun dibine çok çabuk ulaşırsanız, yeniden dolana kadar güçsüz kalabilirsiniz. Taşı kazıyorsunuz."

"Sandıkları taşıyorum." Gerisi önemsizdi. Daha önce de zayıf ve bitkin düşmüştüm. Bunun üstesinden gelebilirdim.

Marek'in Citadel'in kapılarına asılmış cesedini düşündüm. Bileklerimdeki nabız bu kez acımadı. Arin'in sandığın üzerine yerleştirdiği silahlar bir milisaniye havada asılı kaldıktan sonra ölümcül bir isabetle merkezin uzak tarafındaki duvara doğru uçtu.

Görüş alanımın çevresi bulanıklaştı. Gözlerimi açtığımda sahte gökyüzü beni karşıladı.

Arin'in başı güneşin üzerinde hareket etti. Bana ters ters baktı. "Bir dakikaya ihtiyacım var," dedim kayıtsızca.

"Bir dakikadan fazlasına ihtiyacın var." Elini aşağı uzattı ve beni dik tutarken oda tekrar döndü. Hain bacaklarım büküldü. Arin bir kolunu belime dolayarak beni yakaladı, kaşları çatılmıştı.

Yan tarafına yapışmış ve ağırlıksız bir halde, doğrudan kulağına küfürler savurmak için ağzımı açtım, sonra tekrar düşündüm. Neden zahmet edeyim ki? Saygın bir öfke nöbeti geçirecek enerjim yoktu.

Vücudu benimkine karşı sağlam bir çizgiydi. Bıçaklamaya çalışmadığım bir adama en çok bu kadar yaklaşmıştım. Aslında beni aktif olarak öldürmeye çalışmayan birine en yakın olduğum andı. Ne kadar iç karartıcı.

Bana dokunduğunda panik duygusunun kabarmasını bekledim. Bana son dokunduğunda panik olmamasını şans eseri olarak değerlendirmiştim. Boynumu kırıp kırmayacağını merak etmekten paniklemeyi düşünemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Ama şimdi bana dokunuyordu ve hiçbir şey yoktu. Panik yok.

Yine de çok rahatsızdım. Yeterince yakınlaştığımız anda, yatağıma doğru sendeleyerek uzaklaştım.

Arin lafı dolandırmadı. "Wes ve Jeru sana Mahair'e kadar eşlik edecek. Gün boyunca yakınlarda olacaklar, ama onlara sana

mahremiyetiniz."

"Mahair? Haftalardır ziyaret etmeme izin vermeni istiyorum ve sen şimdi mi karar veriyorsun? Zaman ayıramayız."

"Yarım günlük yoldan daha az bir mesafede. Atları hazırlattım." Çenem düştü. Yarım günden daha az bir süredir

Bunca zamandır Mahair mi?

Aklım başıma gelene kadar Arin'e baktım. "Kendini suçlu hissediyorsun." Bir kahkaha patlattım ve bu kahkaha hemen öksürüğe dönüştü. "Ünlü Komutan neredeyse bir köylü kızını öldüreceği için kendini suçlu hissediyor. Merak etme, Sefa'nın sana kızgın olduğunu sanmıyorum."

"İşiniz bitti mi?"

"Öyle misin?" Ben de karşı çıktım. "Büyüm zayıf ve belirsiz. Nihayet bir avantajımız var ve Şampiyonlar Ziyafeti iki hafta sonra. Bundan faydalanmalıyız." Kelepçelerimi yoğurarak bileklerimin etrafında bir daire oluşturdum.

Arin'in alnındaki damarlardan biri sıçradı. "Beni yanlış anlama. Teklif etmiyordum. Yarın Mahair'e gidiyor olacaksın. Eğer kendi başına pratik yapmaya çalıştığını fark edersem-"

"Eğer bu Sefa ile ilgiliyse-"

"Kız umurumda bile değil!" Arin bağırdı ve beni şoke ederek susturdu. Bu patlamanın onu da şaşırttığı açıktı. Çenesini kilitledi. Nizahl Varisi'nin kendini ifade etmekte zorlandığını daha önce hiç görmemiştim, çok az kişinin gördüğüne eminim.

Eldivenli parmaklarının uçları masanın yüzeyinde bir çan kulesi oluşturdu. "Şehitler Alcalah'tan sağ çıkamaz."

"Bir şehit ile bir paralı asker arasındaki farkı anlayamıyor musun?"

"İkincisini istihdam ettiğimi sanıyordum. Yanıldığımı kanıtladınız."

Şakaklarımı ovuşturarak yaklaşan migreni ve çevremdeki kışkırtıcı yastıkları engelledim. "Nasıl? Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek için mümkün olan her şeyi yaparak mı?"

Cevap vermeyince, kendimi savunmak zorunda kalarak devam ettim. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var ama şunu anla: Son nefesime kadar özgürlüğüm için savaşacağım. Onu elimden aldın ve onu geri almak için ne kadar ateşli olduğumu anlayamazsın. Kendini avlanmış, insandan daha az, doğduğun andan itibaren istemediğin ve kontrol edemediğin bir şey için reddedilmiş hissedene kadar - o zamana kadar, bana şehitlerden ve

paralı askerler."

Kendimi sayısız kez duyduğum konuşmaya hazırladım. Herkes Rovial krallıkları harap ettikten sonra büyü'nün Awaleen'leri nasıl mezarlarına girmeye zorladığını hatırlamaktan çok hoşlanıyordu. Başlangıçta çorak topraklara nasıl hayat verdiğinden hiç bahsetmediler. Jasad'dan, incir ağaçlarının yapraklarını bile çürüten birikmiş büyüden gizli fısıltılarla bahsettiler. Jasaki'nin damarlarında bir hastalık gibi yayılan ve akıl sağlığımızı tehdit eden büyü deliliğinden. Jasad'dan önce Nizahl'ın güçlerinin sınırlandırıldığını, barışın hakemi olarak işlevinin sıkı sıkıya korunduğunu unutarak. Jasad'ın yıkımının onlara sağladığı kontrolsüz güçlerin tadını çıkarmamışlardı.

Nizahl Varisi bunların hiçbirini tekrarlamadı. Bana sabit bir şekilde baktı ve "Anlaşıldı" dedi.

Rory ziyaretime o coşkulu neşesiyle tepki verdi. "Geç kaldın." Yüzünde geniş bir gülümseme belirirken beni çenemin altından yakaladı.

"Elenmesi gereken lavanta kaseleri var."

Ona aptal gibi sııttım. "Ne zaman yok?" Boş bir kâse getirdim ve Marek'in dükkânına sık sık gelen yaşlılar ve anne adayları için duvara oyduğu bankın üzerine çöktüm. "Nasılsın?"

Çok az kişinin gizlice taktığını bildiği gözlükleri burnunun k ö p r ü s ü n d e n aşağı kayd1. Okuyormuş gibi yaptığı sayfayı çevirdi. "Meşgulüm. Sanırım bir çırağımı kaybettim."

"Eğer davet edilirsem düzinelercesi memnuniyetle yerimi alır, yaşlı adam. Duydunuz mu bilmiyorum ama insanlar sizin başarılı bir kimyager olduğunuz izlenimine kapılmış durumda."

"Bir çırağım var," dedi Rory, sonunda gözlerimin içine bakarak. "Ben öldükten sonra bu dükkânı işletmesini beklediğim, gürültücü, sevimsiz, tamamen dengesiz bir çırak."

Ölümünden sonra mı? Onu eleştirel bir gözle inceledim, sağlığının bozulduğuna dair herhangi bir işaret aradım. Dramatizme olan zaafi dışında iyiydi. "Ben

Alcalah'ı bitirirsem dükkânı senden satın alabileceğim. Dışarıda bir sandalyede oturabilir ve pörsümüş yüreğin yettiğinde insanlara bağırabilirsin."

Rory kitabını bir kenara koydu. "Alcalah'tan sonra yaşayacağına gerçekten inanıyor musun? Yüce Olan'la karşılaştıktan sonra?" Kapıya baktı. Wes ve Jeru köyün dışında devriye geziyor, bana Arin'in söz verdiği mahremiyeti sağlıyorlardı.

Bir demet adaçayı kopardım ve açık kasenin içine salladım. "Yüce beni tanımayacak."

"Yüce, tahmin edebileceğinizden çok daha tehlikeli bir adam. Hiçbir şey kesin değildir."

Mahair'i ziyaret etmek istememin tek sebebi bu bitmek bilmeyen şüphelerden kaçmaktı, onları pekiştirmek değil. "Kimliğimi öğrense bile, kendi Şampiyonunu tutuklamayacaktır. Hızlı ve sessizce ayrılacağım, gerisi Varis'in bileceği iş."

"Komutan Jasad Varisi'nin öylece ortadan kaybolmasına izin mi verecek? Düşün, Sylvia! Varlığın ortaya çıkarsa, saklanan tüm Jasadlılar tacının arkasında toplanır. Onlara ayaklanmaları ve yeniden birleşmeleri için bir sebep vereceksin. Onun gücüne karşı en büyük tehdit sensin. Yüce, Şampiyon olsun ya da olmasın, toplanan mahkemelerin önünde seni öldürmekte tereddüt etmeyecektir."

Ellerim titredi. Arkamda toplanmak mı?

"Ne tacı, Rory? Kanımın fazileti beni kimseye liderlik etmeye uygun kılmaz."

"Kan bir krallığı yönetemez," dedi Rory. Sesi yumuşadı. "Fedakârlık edebilir. Gerçek bir hükümdar, halkını kendinden önce tutan kişidir. Bedeli ne olursa olsun."

"Bu ben değilim. Bu benim doğamda yok-"

"Elbette öyle değil. Fedakârlık kimsenin doğasında yoktur. Aksi takdirde yarısı kadar bile dikkat çekici olmazdı."

Elenmiş lavantayı aldı. Tokmağın taşa çarparken çıkardığı ses beni toprakladı. Sapları demetlere ayırdım, kendimi tekrarın içinde kaybettim.

"Korkunç görünüyorsun," dedi Rory.

Görünüşüm hakkında yorum yapacak bir sonraki kişi boğazıma hızlı bir yumruk indirmeyi hak edecekti. "Genel kanı bu yönde gibi görünüyor, evet."

"Senden bir Nizahl askeri gibi eğitim almanı bekleyemez," diye söze başladı Rory, büyük bir heyecanla. "Bir köy çırağı bir Nizahl askerinin

beceriler-"

"Ben sadece bir köy çırağı değilim," diye araya girdim. "Eğitim sorun değil."

"Komutanın bir şampiyonu eğitmek için kullandığı yöntemleri hayal bile edemiyorum." Havan tokmağını kuvvetle kazıdı.

"Onun yöntemleri beni sayıklamıyor ya da ölümün kapısında bırakmıyor. Bu, diğerleri için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Rory durdu. Tüm konuşmalarımızda, Kan Zirvesi ile kapısının önünde belirmesi arasında geçen kayıp yıllardan hiç söz etmemiştim. Belki de mezarımda dans edecek insanlarla birlikte yeraltında yaşamak beni nazik bir yüze dönüştürmüştü. Onun bilmesini istedim.

Bakışlarını üzerinde tutarak bir sonraki adaçayı demetini aldım. "Utanç içinde krallıktan atılan eski bir Jasadi, Kan Zirvesi'nden sonra beni ormanda buldu. Kim olduğumu biliyordu. Büyümü bozmak onun tek takıntısı haline geldi."

"Büyünü bozmak mı?"

Oh. Rory'nin kelepçelerini bilmediğini unutmuşum. "Benim sihrim... karmaşıktır. Waleema on yıldan uzun bir süredir kendini ilk kez ifade ediydi."

Rory ilk kez hikâyemi bölmedi. Ellerini bastonunun kavisli tepesinin üzerinde kavuşturdu. Haftalardır her kelimemi koruduktan sonra, çekinmeden konuşmak özgür hissettiriyordu.

"Ormanda, diğer Jasadileri uzak tutmak için korunan bir yerde yaşıyorduk. Bana nasıl dövüőeceğimi öğretmek için korkunç büyüler edinirdi. Suyu kaynatmak için büyüler ve yüzeye ne kadar süre dokunabileceğimi test ederdi. Canavarları ormanda beni kovalamaya zorlardı. Onunla geçirdiğim onca yıl boyunca büyüüm bir kez bile kıpırdamadı. Nizahl Varisi'nin başarılı olduğu yerde başarısız olduğu için çok öfkelenirdi."

Rory kendini ayağa kaldırdı. Ses tonundaki katıksız keder içimi delip geçti. "Sana o yara izlerini o verdi, değil mi? Sırtındaki?"

Rory'nin beni dükkânında bulunduğu geceyi hatırlayana kadar sırtımı ne zaman göreceğini merak ettim. Hanim'ın kanıyla sıırıslıklam olmuşum ve o da bana üzerimi değiştirmem için bir tunik vermişti. Arkasını dönmeden önce yara izlerimi görmüş olmalıydı.

Hafifçe kıkırdadım. "Hanım derslerinin uzun sürmesini istiyordu." Rory'nin kafası dikkat kesildi.

"Ne dedin sen?"

"Senin için çok mu hızlı konuşuyorum?" Rory'nin artan dehşeti karşısında sırtışım kaçtı. "Ne?"

"Bana Jasadi güçlerinden Hanim, Qayida'yı kastetmediğinizi söyleyin." "Bir ve aynı. Rory, sorun ne?"

Sallanan Rory'yi sandalyesine oturttum. Cevap vermedi, bastonunu sıkıca kavramıştı. Endişem arttı. Ona bir bardak su getirdim. Hanim'in ünü ondan önce gelmişti.

Bardağı boşalttıktan sonra boğazını temizledi. "O kadın ailenizden nefret ediyordu."

Homurdandım. "Gerçekten mi? Fark etmemiştim."

"Hayır, hayır, o-" Sertçe öksürdü, omuzları içe doğru kıvrıldı. Tıkırtılar kesilene kadar sırtına vurdum. Rory'nin zavallı kalbi benimle tanışmadan önce iki kat daha güçlü olmalıydı.

Koluma vurarak uzaklaştırdı. "Niyar ve Palia'nın onu neden Jasad'dan sürgün ettiğini sana söyledi mi?"

"Savaş ilkelerini ihlal etti." Sonunda sesim yükseldi ve ifadeyi bir soruya dönüştürdüm.

"Evet, kesinlikle ve o ihanet etti."

Omzumu kaldırdım. Rory bu bilginin zihnimi paramparça etmesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. Sadece var olarak her gün ihanet ediyordum. Sözcük acısını yitirmişti. "Nasıl? Savaş suçları mı?"

"Düşman bir tarafla birlikte kraliyete karşı komplo kurmaktan suçlu bulundu."

Boş bardağı alıp tezgâhın üzerine koydum. Sesim düzdü. "Düşman parti."

"Yüce Rawain," diye onayladı Rory. "Henüz bir Varisken, Hanim'le birlikte dedelerinizi devirip Jasad'ı ele geçirmeyi planladıklarına dair kayıtlar bulmuşlar."

Şaka yapıyor olmalıydı. Hanim'in büyükannem ve büyükbabamdan daha çok nefret ettiği biri varsa o da Yüce Rawain'di. Neden Jasad'a karşı onunla birlikte çalışmaya tenezzül etsin ki?

"Nizahl'dan nefret ettiğini sanıyordum."

"İlk başta değil." Rory yüzünü buruşturdu. "Kadın ortaya çıkınca, Rawain ve babası Yüce Munqual onun hilekârlığını kınadılar. Büyükannen ve büyükbaban savaşla ilgilenmiyorlardı, bu yüzden Rawain'in uzlaşma girişimlerini kabul ettiler. Sanırım Qayida Hanim onu kaybetmekten pek hoşlanmadı."

pozisyonu ve evi boşa gitti."

"Onunla ne kadar süre komplo kurdu?"

"Yıllardır iletişim halindeydiler. Onun ihaneti büyükannen ve büyükbaban için bir keşif değildi. Kayıda Hanım'ın tacı küçümsediğini uzun zamandır biliyorlardı."

Saçlarımı ovuşturdum, örgümden bukleler çıkardım. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Arin'in Jasad'ı kendi yıkımının mimarı olarak nitelendirmesi hakkında iki kere düşünmemiştim; büyüünün dokunduğu her şeyi yok ettiğine gerçekten inanıyordu. Ama Mufsid kadın Usr Jasad'ın duvarlarını yozlaşmış olarak mı tanımlıyordu?

Güvenilmez bir Kayıda'yı tutmak, tüm krallığı bıçağın ucuna yerleştirmek ve devrilmemesini ummak demektir. Tüm hatalarına rağmen, büyükannem ve büyükbabamın Jasad'a olan sevgisine her zaman her şeyden çok inanmışım. Niyar ve Palia'nın krallığımızı korumak için güçlerini kelepçelediklerini bilmek, çocukken sihrimi kaybetmenin acısını hafifletmişti.

Rory yüzümdeki şaşkınlığı okudu. "Sanırım onun rolünün gereksiz olduğu izlenimine kapılmışlardı. Sihirlerine ve kaleye aşırı güveniyorlardı."

"Kaleyi güçlendirmek Kayıda'nın görevidir!"

Kelepçelerim sıkılaştıkça midem bulanıyordu. *Keder. Öfke. Korku.*

"Kale. Sence yapmış olabilir mi?"

Rory'nin arkasındaki kavanozlar tıkırdadı ve kapının üzerindeki çan çılginca sallandı. Eğer Hanım, Niyar ve Palia'yı alaşağı etmek için Yüce ile işbirliği yaptıysa, krallıktaki diğer kişilerle de entrikalar çevirmiş olması tamamen mümkündü. Hepsi bana yalan söylemişti. Büyükannem ve büyükbabam, Hanım, annem. Jasad hakkında başka ne saklamışlardı?

"Kalenin düşmesinin nedeni Hanım değil," dedi Rory, bastonuyla yüzen bitkilerden oluşan bir kavanozu dürterek. "Hanım, Kan Zirvesi'nden iki yıl önce Jasad'dan kovuldu. Kale her yıl yenilenirdi. Kaleyi yenilemek her zaman Niphran'ın görevi olmalıydı. Büyükannen ve büyükbaban kızları doğar doğmaz varislerini Nizahlan geleneğine göre Kayıda olarak atamaya karar verdiler. Bunun kraliyet kanının gücünü göstereceğini umuyorlardı. Birçok vilayet, Kayıda Hend'in anısına leke sürdüğüne inandıkları için gelenekten ayrılmayı onaylamadı. Sorun daha sonra kendiliğinden çözüldü -" Rory boğazını temizledi.

Bir ok Emre'nin boğazını parçaladıktan ve Niphran'ı Jasad'ın Kayyımı olarak hizmet etmek bir yana, yatağından çıkamaz hale getirdikten sonra.

"Vilayetler onaylamadı." Dükkânında volta atarken kelepçelerimdeki basınç zonkluyordu. "Başka neyi onaylamadılar?"

"O zamanlar Jasadi siyasetine pek dahil değildim ama büyükanne ve büyükbabanızın uzun bir kargaşa yaratma geçmişi vardı."

Ya Mufsidler Jasad kuşatmasından önce var olsalardı? Urabi? Ya biri ya da her ikisi Kan Zirvesi'nden çok önce Jasad krallığına karşı komplo kurmuşsa?

Ama neden kalenin düşmesini istesinler ki? Var olmayan bir krallığı kontrol edemezlerdi ve Nizahl'ın ordularına karşı bir kale, bir Kayıda ya da tek bir kraliyet olmadan zafer kazanma şansları yoktu.

"Sylvia... neden gülüyorsun?"

İroni, ah, lezzetli ironi! Başından beri Hanim'in Nizahl'a olan nefreti kişiseldi. Hakkı olduğunu düşündüğü toprakları geri almak için verdiği savaşta bir piyon istiyordu. O ormanda çürürken Rawain'in Jasad'ın üzerinde yükselişini izlemek nasıl da yakmış olmalıydı! İhanetine karşılık ona ne vaat etmişti? Ne teklif etmişti?

Rory bastonunu yan tarafıma sapladı, beni azarlamak mı yoksa yatıştırmak mı istediğinden emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Bu gülünecek bir mesele değil. Hanim affedici bir kadın değildir. Seni arıyor olacak" dedi. Çok sevimli.

"Beni aramayacaktır." Son gözyaşlarımı da sildim. İyi bir kahkahaya ihtiyacım vardı.

"Bilemezsin-"

"Hanim öldü," dedim. "Gerçi öbür dünyadan intikam alabilecek biri varsa o da odur."

Rory'nin iri gözlü bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdim. Gözlerimde her ne gördüyse, yüzünün rengi uçup gitmişti.

"Essiya," diye nefes aldı, "ne yaptın sen?"

Bir anda aklımdan geçti. Asla güzel bir söz söylemeyen bir boğazın üzerine saplanan bir hançer. Benimki kadar kırık ve çirkin bir kalbin yavaşlaması. Donmuş toprağa özenle kazılmış bir çukura -bir mezara- itilmiş bir beden.

Ne kadar derine kazabilirsin, Essiya?

Kelepçelerimdeki ezilmiş lavantaları fırçalayarak gülümsedim. "Seni buldum, Rory."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendimi kaleyi ziyaret etmeye ikna edemiyordum. Raya bana on öğün yemek yedirmeye çalışacak ve göz altlarımın durumu hakkında gıdaklayacaktı, kızlar Varis ve eğitimle ilgili hikâyeler için yalvaracaktı ve Fairel... Fairel beni rahatsız etmemek için acısını gizlemeye çalışacaktı. Her zamanki gibi çok fazla gevezelik edebilirdi ama belki de etmezdi. Belki de tavana bakar ve daha karanlık ruh hallerime girdiğimde beni gördüğü gibi yalnızmış gibi davranırdı. Bencilce ve zayıf bir düşünceydi ama Felix'in Fairel'i kalıcı olarak nasıl değiştirdiğini görmeye dayanamıyordum. En azından henüz değil.

Nefesim beyaz bulutlar halinde dalgalanıyordu. Pelerinimi yaklaştırdım. Wes ve Jeru neredeydi?

Atların tepinmesi yolun karşı ucundan geliyordu. Titreyerek döndüm, dilimde sert bir söz hazırды.

Yanlarında iki atla yaklaşanlar Jeru ve Wes değildi. Arin bir dizi dizgin uzatmış, arkamdaki sokağı temkinli bir şekilde inceliyordu.

Bir gülümsemeyi bastırdım. Her zaman bir tehdit ararım. "Neden buradasın?

Gahre'de daha fazla iş konuşmayın."

Atlarımıza bindik. Arin ağaçları taradı ve keskin kulaklarının herhangi bir garip ses için gerildiğinden emindim. "Tedbir benim aşırıya kaçmaya eğilimli olduğum bir alan," diye itiraf etti Arin. "Muhafızlarıma olan inancım sarsıldı."

"Sen mi? Paranoyak mı? Beni sakinleştirin efendim, bineğimden düşebilirim."

Ağzının köşesi seğirdi. Küçük bir zafer. Bir gün Nizahl Varisi'nin gülümsediğini ve bunun için ceza alacakmış gibi davranmadığını görebilecek miyim diye merak ettim. "Wes ve Jeru'yu göndermeliydin. Seni görmek köylüleri korkutuyor."

"Onları korkutacak hiçbir şey yapmadım." Ona kuru bir bakış attım.

"Sen varsın."

"En başarılı çabalarınıza rağmen."

Şaşırmış bir şekilde baktım. Nizahl Varisi ilk uçuşu için kanatlarını geren

temkinli bir kuş gibi şakalaşıyordu. Mucizelerin mucizesi.
Mahair'i ayıran duvarı geçerken atın nal sesleri kesildi.

Essam'dan. Kısrağımın üzerinde rahatladım, dizginleri kalçamda gevşekçe tutuyordum. Duvara en yakın ağaç sırasından beyaz ve mavi fenerler sarkıyordu. Kapastra'nın sevgili rochelyalarının kilden minyatürleri ağaçların diplerini çevreliyordu. Omal'ın mavi pullu koruyucuları.

"Tehlikeli." Arin en alttaki dalların üzerine örtülmüş boyalı koyun postundan perdeye baktı. MEHTİ, koyun postunun üzerine dikilmiş harflerle yazılıydı. Omal Şampiyonu.

"Kutlama."

"Yine benimle tartışıyorsun. Daha iyi olmalısın." Atlarımız bir noktada birbirlerine yaklaşmışlardı.

"Daha iyi hissediyorum." Rory'nin dükkânındaki o an dışında, baş dönmesi ve mide bulantısı ortaya çıkmamıştı. Dün bu atın üzerinde dik durabileceğimden şüpheliydim. "Haklı olduğunu söylemeyeceğim, sadece her zamanki kadar yanılmadığımı söyleyeceğim."

Bir kahkaha parıltısı Arin'in gözlerini aydınlattı. Benden birkaç saat uzak kalmak belli ki ruh haline iyi gelmişti. "Saygısızlığa karşı yeniden heveslenmeni iyiye işaret olarak kabul ediyorum." Dizginleri düzelterip atlarımızın arasına daha fazla mesafe koymadan önce dizim onunkine çarptı.

Hanim'in kurumuş hayaletinin ömründen birkaç yıl kopardığı noktadan geçtik. Mahair ile aramıza mesafe koydukça, bir daha asla geri dönemeyecekmişim gibi hissediyordum. Orban'ın Ayume Ormanı'nda, ilk deneme sırasında ölme ihtimalim inanılmaz derecede yüksekti. Nefesim hızla geliyor, beyaz tüyler halinde dökülüyordu. Nizahl Şampiyonu olarak Alcalah'ta ölecektim. Düşmanın renklerini taşıyan şehit ailemle tanışacaktım.

"Mimarlığı severdim," dedi Arin aniden. "Gençliğimde. Hisar'ın ve diğer sarayların eskizlerini ezberlerdim."

Utançtan kızardım. Varis bakışlarını ileriye doğru çevirdi. "Mimari mi?" Bir zamanlar kırk dakikasını göğsündeki tüm okları birbiriyle eşleştirmek için yontmakla geçirmiş bir adama yakışan detay odaklı bir uğraş.

"Usr Jasad benim favorimdi." Arin atını ölü bir kuşun etrafından dolaştırdı. "O bir mucizeydi. Büyü olmasaydı güney kanadı yıkılırdı." Başını iki yana salladı. "Yazık oldu, kaybımız."

Kulaklarıma inanamadım. "Arabanın tekerleğini kırmak utanç verici. Eve geldiğinde güzel meyvelerin yenmiş olduğunu görmek utanç vericidir. Ne?

Jasad'da yaşananlar bir vahşettir."

"Jasad'da olanlar hak edilmişti." Sıkı bir klipte konuşuldu.

Atımın dizginlerini çektim ve durdum. "Hak etmek mi? Baban Jasad'ın harabelerinde keyif çattı. Saraydan geriye ne kaldıysa yerle bir etti. Orayı sevdiğinden bahsetmeliydin. Belki sana güney kanadından bir parça ayırırdı." Atı durma noktasına çektim. Öfke kelepçelerimi sıktı, dikenli uçları kafatasıma batırdı. *Keder. Öfke. Korku.*

Bir düzine metre ötede Arin atını döndürdü, dudakları teslimiyetle büzülmüştü. Aynı anda attan indik.

Üzerimizde yalnız bir kuş ciyaklayarak esen rüzgârda süzülüyordu. "Jasad'da ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok."

Yumruklarımı sıktım. "Bu doğru mu? Aydınlat beni. Babanın yıktığı ikinci bir krallık var mıydı?"

En karanlık kış gecesi bile Arin'in sesindeki ayazla boy ölçüşemezdi. "Zulüm kuruntularınızda ısrar etmenize yeterince izin verdim. Bizler ahlaksız cellatlar değiliz ve Jasadiler de masum olmaktan çok uzak."

Bu sefer çok zorlamıştım. Ne zaman babasına ya da Nizahl'a hakaret etsem gösterdiği hafif kızgınlık sonunda taşıtı. "Malik Niyar'ın bir toprak anlaşmazlığı sırasında Essam üzerinden güney Lukub'a bir baskın düzenlediğini ve çadırlarında uyuyan genç Lukubi askerlerini boğmak için büyü kullandığını biliyor muydun? Malika Palia'nın Omalian tarlalarına büyü yaparak ekinlerini çürüttüğünü ve hayvanlarını hasta ettiğini ne kadar duydunuz? Bütün köyler açlıktan öldü."

"Kes şunu," dedim. "Yalan söylemek sana yakışmıyor."

Bu onu daha da öfkeliendirdi ve içimden gelen ürkekliği bastırmak zorunda kaldım. "Yüzlerce yıl boyunca Jasad şanını mahvettiği hayatlardan aldı. Son Malik ve Malika'ya kadar bakmak yeterli; kızlarının sevgilisini - çocuğunun babasını- öldürdüler çünkü Omal'la ittifak yapmaları kana bulanmış refahlarının sona ermesi anlamına geliyordu. Jasad'ın vilayetlerindeki madencilik faaliyetlerini durdurmalarını talep eden Jasad Varisi'ni susturmak için bir kuleye attılar. Jasadlılar berbat koşullarda çalıştılar, sürüler halinde öldüler, peki neden? Çünkü kral ve kraliçe saraylarını döşemek için daha fazla altın ve gümüş istiyorlardı. Büyülü eserleri istiflediler ve diğer sarayları birbirine düşürdüler. Onlardan sonra daha sinsi iki kraliyet ailesi gelmedi."

Arin hiç bu kadar çok şeyi bir çırpıda söylememişi. Nabzım hızla atıyordu.

Şakaklarım, kelepçelerimdeki basınç başıma doğru kayıyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Hanım ve Müfsid kadın gibi. Hepsi aynı Jasad nefreti kumaşından kesilmişti.

"Dur," diye tekrarladım, daha zayıf bir sesle. Bir yerlerde, gizlenen bir tehdit canlandı. Parmaklarının omurgama dokunduğunu hissedebiliyordum.

"Birisi Kan Zirvesi'ne saldırmak için büyü kullandı. Sadece bir Jasadi'nin kullanabileceği bir büyü. Yüzlerce kişi öldü. Büyü kaçınılmaz olarak zorbalığa ve istismara yol açar. İnsanın içini kemirir ve tekrar yeşermesine izin verilemez. Babam Jasad'ı yok ederken tek başına hareket etmedi. Her krallık, Jasadi tahtında kimsenin meşru bir hak iddia edemeyeceğinden emin olmak için asker gönderdi. Onun yaptıklarını nasıl algılamak istiyorsanız öyle algılayın ama Jasadi saflığı yanılmasına kapılmanıza izin vermeyeceğim."

Acı, kafeslenmiş büyüm tarafından körüklenerek kafamda geniş çizgiler oluşturdu. Görüşümü beyaza boyuyordu. Bunu hissedebiliyordum, bedenim çığgınca uyarı sinyalleri gönderiyordu. Sessizliğimi yanlış anladı ve iç çekti.

"Duruşunuzu anlıyorum-"

"Arin," diye nefes nefese kaldım. Onun adı dudaklarımdan ilk kez geçiyordu. "Lütfen dur."

İşe yaradı. Gerildi, başını eğdi. Gözleri kocaman oldu.

Yaratık bize doğru fırladı ve doğrudan Arin'in üzerine atladı. Uçuşu ile yere inişi arasındaki iki saniyede bu yeni canavarı değerlendirdim. Loş ışıktaki göz kırpan ve parıldayan keskin kırmızı kristallerden oluşan vücudu çok güzeldi. Kalçalarımdan daha geniş pençelerinden uzun kulaklarına kadar ölümcül noktalara oyulmuş yakutlardan oluşan bir kürk onu kaplıyordu. Bir kurt olamayacak kadar büyüktü.

Elbette daha önemli olan dişleriydi. Arin'in içine girip onu parçalayacaklardı.

Güzel! Hanım bağırdı.

Parmaklarımı şıklattım ve yaratık yavaşladı.

Donmadı ama etrafındaki hava yoğunlaşarak hareketi ağırlaştırdı ve hantallaştırdı. Yarılmadan önce bir dakikadan az zamanım vardı. Arin'in binicisiz, kaçan atını takip ederek bineğim fırladı.

"Tutabildiğin kadar uzun tut." Arin botundan dairesel bir nesne çıkardı. Bir pusula olabilir mi?

Eldivenlerini çıkardı. "Eğer büyünüz başarısız olursa, kaçın. Arkanıza bakmayın ya da arkanızdaki hiçbir şeye tepki vermeyin. Tünellerin üstündeki bariyere ulaş. Tazı geçemeyecek."

"Peki ya sen?" Ben talep ettim. Fildişi pençeler havada seğirdi. Otuz saniye.

Nesne çözüldü ve uzadı, iki düz diskin her iki yanından dışarıya doğru küçük metal çiviler saplandı.

"Bu acıtacak," dedi Arin ve çıplak elini benimkiyle kavuşturdu.

Tepkim anında oldu. Büyüm derimin yüzeyine doğru kükreyerek kelepçelerime çarptı. Yadigar Odası'nın ıstırabı yenilendi. Büyüm beni içten dışa doğru kemiklerime kadar soydu.

Arin'in tutuşu ezici bir hal aldı ve bir adım ötedeki canavar olmasaydı, farklı bir korku öncelik kazanabilirdi.

Yaratığı tutuşum paramparça oldu.

Arin tam yaratığın devasa pençeleri savrulurken ileri atıldı ve kolunu yaratığın ağzına soktu. Aklını mı kaçırmıştı?

Bu sefer sihrimi fırlattığımda daha güçlüydü. Ben yaratığın çenesini açmaya zorlarken, Arin -ki belli ki bir delilik nöbeti geçirmişti- nesneyi canavarın ağzının çatısına doğru itti. Yakınlarda bir kaya parçası parçalara ayrıldı ve titreyen ağaçlardan üzerimize dallar yağdı.

Lanetli hayatında bir kez olsun terbiyeli ol! Büyüme bağırdım.

Yaratık Arin'e doğru hamle yaptı ve hırladı. "Geri çekil!" Çığlık attım.

Büyüm dalgalandı. Yaratığın dişleri birbirine kenetlenirken Arin kolunu kaptı. Nesne kafasını karıştırmış gibi görünüyordu. Başını sertçe salladı. Engeli yerinden oynatmaya çalışıyordu.

Uzaktaki bir kütüğü ona fırlatmaya çalıştım. Büyüm kütüğü dürttü, ilgilenmedi ve başka bir kayayı patlatmayı seçti.

Yaratığın kırmızı gözleri Arin'in yanından geçip bana dikildi.

Şimdiye kadar bir yaratığın peşinizden gönderildiğini anlamış olmalısınız, dedi Hanim. *Bu rastgele değil.*

Gözümü kırpmadan canavara baktım. "Bekle," dedim Arin'e. "Kımıldama."

Ayağa fırladı, belli ki beni görmezden gelmeye niyetliydi. Bu sefer öyle olmadı. Sihrimi ona doğru ittim ve Komutan kendini sıkışmış buldu.

"Sylvia!" Gözleri büyüdü, bana doğru ilerleyen yaratığa sabitlendi. "Git!"

Eğer yanılıyorsam, bu utanç verici bir ölüm şekli olacaktı.

Yaratığın kafasına uzandım, devasa ağzını ellerimin arasında dikkatlice çerçeveledim. Arin boğuk bir ses çıkardı ama yaratık

etime daldı. Kalçalarının üzerine oturdu ve nefes nefese kaldı.

Sivri gövdesini oluşturan aynı kan kırmızısı mücevherlerden yapılmış gözler benimkileri tuttu.

"Beni görebiliyor musun?" Fısıldadım. Tek bir Jasadi böyle bir yaratığı kendi emirlerini yerine getirmesi için büyüleyemezdi, onun gözlerinden göremezdi... Bu birkaç Jasadi'nin işiydi. Güçlü olanların.

"Anlamıyorum. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun yoksa benimle iletişime mi geçiyorsun?"

Sinirlerimi çelikleştirerek kolumu dişlerinin arasından geçirdim ve Arin'in nesnesini ağzının çatısına yapışmış halde buldum. Kenarlarında gezindim. "Kendimi düzgünce tanıtmama izin verin," diye mırıldandım, sadece yaratığın ve efendilerinin duyabileceği şekilde. "Ben Sylvia, bir köy bekçisi ve kimyager çırağıyım. Askere alınamam ve gözümü korkutamazlar."

Bir toka tıkladı ve nesne sıkılaştı. Arin düğmeyi çalıştırmamıştı. Neredeyse sefil yaratık için üzüleceğimi hissediyordum. Onu hayatta tutan büyü söner sönmez, geldiği toza geri dönecekti.

"Buluşma vaktimiz yaklaştı dostlarım, ama işte size olacaklardan bir tadımlık."

Düğmeye bastım.

Yaratık uluyarak tuniğimden bir şerit kopardı. Başını bir o yana bir bu yana savurarak kıvranırken tökezleyerek geri çekildim. Bir başka kederli ulumayla ön bacakları büküldü.

Tekmelemeyi bıraktığında, toprakta hareketsiz ve acınacak halde yatarken, yaklaşmaya cesaret ettim. Pençesi kıpırdadı ve beyaz bir parıltı bakışlarımı çekti. Tekmeleyen bacaklarından bir parça parşömen düşmüştü.

"Ölmüş," dedi Arin, beni korkutarak. Çömeldi ve nesneyi yaratığın ağzından çıkardı. Kenarları ters yönler çevirdi ve sivri uçlar kayboldu. Yerde kaldı ve yaratığın mücevherlerle süslü cesedini inceledi. Ona sırtımı verdim ve notu açtım. Resar dilinde yazılmıştı. Kalbim hızla çarparak kelimeleri taradım. Gerçek isimden hiç bahsedilmiyordu. Arin'e uzattım.

Yüksek sesle okudu. "Size burada gücümüzün bir gösterisini sunuyoruz. Birlikte, Jasad'ı küllerinden diriltebilir ve bizi yok etmek isteyenlere savaş açabiliriz. Diğerlerine güvenmeyin. Jasad'ın düşmanları içeriden başlar." Başparmağı parşömenin alt kısmını sıyırdı, burada her iki tarafta bir kitmerin kanatları parlıyordu. "Bu Urabi'nin mührü."

Jasad'ın düşmanları içeriden başlar. Hanim'i mi yoksa Müfsidler mi kastediyorlardı? Müfsidler Kan Zirvesi'nden önce ne kadar derine sızmıştı? Belki de Arin'in anlattığı tüm o korkunç olaylar Müfsidler aracılığıyla devam ettirilmişti. Beceriksizlik, dedemlere yolsuzluktan daha kolay atfedilebilecek bir suçtu.

Kaçan atlarımız için boynumu uzattım. "Gitmemiz gerek."

Arin notu cebine soktu ve etrafımızdaki uçsuz bucaksız vahşi doğayı inceledi. "Müfsidlerin bir üyesinin seninle temas kurduğunu ve Mahair yolunu gözlediğini öğrenmiş olmalılar."

Ormanın etrafına gergin bir bakış attım. Hâlâ yakınlarda olabilirlerdi.

Arin eldivenlerini almak için eğildi ve yüzünü buruşturdu. Zar zor hissediliyordu ve çoğu kişi bunu görmezden gelirdi ama Arin'in irkilmesi bir düzine askerin çılgılık atmasına eşdeğerdi. Tazi'nin onu kestiği sağ tarafını tercih etti.

"Şehitler hakkında ne demiştin?" diye sordum. "Senin üzerinde sihrimi kullandığım için mi kızgınsın? Yarım dakika içinde içinden geçtin."

Eldivenlerini giydi, ben yokmuşum gibi davranmaktan memnundu. Sağ tarafındaki kumaş keçeleşmiş, diğerlerinden biraz daha koyulaşmıştı.

Kollarımı havaya kaldırdım. "Önümüzdeki bir saat boyunca sessizce kanamak istiyorsan, seni durdurmak bana düşmez. Ama bayılırsan seni tünellere sürüklememi bekleme!"

Durakladı. "Ben olsam bayılmazdım."

"Biliyorum ki siz, biz sıradan insanların dertlerinden etkilenmeyen kudretli bir ölümsüzsünüz. Eğer Ekselansları yaranızı sarmama izin vererseniz -ne kadar onur duyduğumu anlatamam-"

"Peki." Arin kaşlarını çatı. "Büyünüz gizli doktor yetenekleri içermiyorsa, daha fazla zarar vermeyeceğinizden emin değilim."

"Beni yaraladın." Elimi kalbime götürdüm. "Bir şekilde bir gün daha yaşayacak gücü bulacağım. Sen bulamayabilirsin ve seni öldürme zevkini tatmadan Nizahl Varisi'nin cinayetine karışmak gibi bir niyetim yok.

Yeleşini çıkar lütfen. Namusunuzu koruyacağıma söz veriyorum." Kara bakışlarından, düşünceli tavrımı takdir etmediği anlaşılıyordu. Arin yeleşinin bağcıklarını tek bir çekişte kopardı. Ensemde bir sıcaklık hissettim ve tırnak diplerimi inceledim.

Paltosunu, yeleşini ve tuniğini çıkardı. Dişlerimin arasından nefes aldım. Yaratık yan tarafını oymuştu. Bir kaç tanesi yeterince sığdı.

Geçici olarak görmezden geldim ama dört çizik ön kolum büyüklüğündeydi. Nasıl hâlâ uyanıktı?

"Eee?" Kendini bir ağacın dibine oturttu, sırtı dikti ve sol kolunu ham tarafına doğru açtı. Karşısında çömeldim ve tuniği aldım.

Malzeme sahip olduğum her şeyden daha inceydi ve kolay kolay yırtılmıyordu. "Rory'nin yanındaki çıraklığım kurbağa kovalamaktan ibaret değildi." Aslında çoğunlukla öyleydi ama Arin'in, Hanım'ın genellikle yama yapmam için bıraktığı bez ve bir bardak kirli suyla kendi yaralarımı nasıl saracağımı öğrendiğimi bilmesine gerek yoktu.

Sonunda kolları yırtıldı. Yüzünden kaçınarak uzun parçalara ayırdım. "Kızgın olup olmadığını bana söylemeyi ihmal ettin."

"Yakut Tazılarını hissetmek için gizli bir yetenekten bahsetmeyi ihmal ettiniz." "Ruby Hounds, adı bu! Onlar Baira'nın bekçi köpekleri değil miydi?" I dedi. "Soylarının tükendiğini sanıyordum."

Mezara gömüldükten sonra büyü, krallıkların her yerinde sönmekte olan bir mum gibi söndü. Yakut Tazıların ölmesi Kapastra'nın rochelyalarından üç asır daha uzun sürdü. Zamanında, göz kamaştırıcı Tazılar Lukub'un Sultanalarına tek başlarına kulak vermişlerdi. Lukub'un en vahşi küheylanlarının yanında savaşa girmişler, geceleri Fildişi Sarayı'nın arazisinde sinsice dolaşmışlardı. Ziniş Savaşı'ndan bir asır önce, Yakut Tazılar hastalanmaya başladı ve Sultana'nın tüm çabalarına rağmen ölmeye başladılar. Omal'da sihir çoktan yok olmuştu ve Lukub'un çabucak başarısız olmasıyla Yakut Tazılar, lekeli toprağa ekilen meyveler gibi çürüdü. Orban otuz yıl sonra onu takip etti.

"Öyleler. Birini diriltmek duyulmamış bir şey. Urabi bu kadar büyük miktarda büyü uyguladıktan sonra zayıflayacaktır." Arin'in bakışları rahatsızlıkla örtülmüş olsa da hâlâ çevremize dikkatle bakıyordu. "Sizi gerçekten etkilemek istiyor olmalılar."

Kol şeritlerini birbirine düğümledim. "Bu acıtacak," diye onu uyardım ve bir şeridin ucunu dişlerimin arasına yerleştirdim. Arin'in karnındaki kaslar gerildi ama derme çatma bandajı gövdesinin etrafına sıkıca sararken ses çıkarmadı. Sırtına uzanabilmek için dizimi kalçasına bastırmak zorunda kaldım. Parmak eklemlerim bandajları sardığım her yeri sıyırdı. Göğsü, beli, sırtının küçük kısmı. Büyüm üzerindeki etkisi, elimi tuttuğu zamankinden çok daha sönüktü.

Başımı kaldırıp bakma hatasını yaptım ve yüzümü birkaç santim ötemde buldum.

Arin'in. Merak, onun durumundaki biri için fazlasıyla dikkatli olan bakışlarını benimkilere sabitledi.

"Bana bakmayı kes," dedim. "Hata yapmayacağım."

Arin'den yumuşak bir kahkaha kaçtı. Ses, göğsüne koyduğum avucumun altında yankılandı. İlk kez onun gerçekten güldüğünü duyuyordum. Baira'nın mübarek saçları, ne kadar kan kaybetmişti?

"Çenenizin altında beş çil olduğunun farkında mısınız?" Bu bilgiyi bana sanki bir sırlar mahzeninden kaçmış gibi tam bir ciddiyetle sundu.

Çeneme dokunma dürtüsüne direndim. "Jasad'da bunlara hasana denir, çil değil." Kulaklarımdaki sıcaklığın ölü Tazı'yla aynı tona dönüştükleri anlamına geldiğine lanet ettim ve hızla görevime yeniden odaklandım.

"Kendini kayalık bir nehir yatağından sarkıttın, muhafızlarımı dövdün, kolunu bir Tazı'nın ağzına soktun. Yine de çıplak bir göğüs karşısında yüzün kızarıyor."

Doğal olarak bu, kulaklarımdaki kızarıklığın yanaklarıma yayılmasını teşvik etti. Bir sonraki şeridi amaçladığımdan daha büyük bir güçle bağladım ve Varis'ten acı dolu bir homurtu çıkardım.

"Yüzüm kızarmıyor. Korkarım sayıklamaya başladın."

Arin başını ağaca yasladı. "Belki de."

Arin'i tünellere sürüklemekle ilgili şakam gerçeğe tahmin ettiğimden daha yakın olabilirdi. Onu büyümün ötesinde savaşmaya zorlamıştım. Bariyere karşı mücadele ederken ne kadar kan dökmüştü?

"Özür dilerim," dedim. "Seni tuzağa düşürmemeliydim. Sadece müdahale edecek ve gereksiz yere bir uzvunu kaybedecektin. Benim için burada olduğunu biliyordum."

"Bunu bir daha yapma." Ses tonundaki kısa süreli mizah kayboldu. Tamamen kasvetliydi. "Eğer yanılmış olsaydın, sen ölene ve büyüünün etkisi kırılana kadar serbest bırakılmazdım."

"Önce beni öldürseydi kaçmak için zamanın olurdu." Bandajları sıkmayı bitirdim. Arin'in bedenine teslim olmaktansa kendi kanından oluşan bir havuzun içinde yürüyeceğine bahse girmiş olsam da, azim en ateşli müritlerine bile insanüstü yetenekler bahşetmiyordu.

Arin'in bakışları yüzümün yan tarafını delip geçti.

"Evet, sanırım öyle yapardım," dedi ve gözlerini kaçırdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Marek beş yıl önce bana kendini tanıttığı anda, tüm cazibesi, sırık gibi uzuvları ve pırıl pırıl dişleriyle, onun ne olduğunu hemen anlamıştım: bela. Güzel yüzlü bir kaos. Bu izlenim, aralıksız flört ettiği ilk birkaç hafta içinde pekişti. Kaş çatmak ve uzaklaşmak onu caydırmayı başaramamıştı. Kırılgnalık taklidimi sürdürmek istiyorsam, gözlerini kafatasından ayırmak bir seçenek değildi. Bu yüzden bir sonraki en iyi seçeneği değerlendirdim. Sefa'ya ispiyonladım.

Artık Marek'e vurmak da bir seçenek olduğuna göre, kafasını komodine çarpmamak için kendimi zor tuttum. Eğitim merkezindeki olaydan beri ondan özenle uzak duruyordum. Davranışından ne kadar pişman olduğunu bilmek benim hayal kırıklığımı hafifletmiyordu. *Aşıkların atışması*. İki dikkatsiz kelime Sefa'nın hayatını sona erdirebilirdi.

Ruby Hound'un saldırısından bir gün sonra Marek beni odamda köşeye sıkıştırdı. "Mahair'de olsaydık, bir yığın dikenli armut ya da susamlı şekerle affını kazanabilirdim. Burada ne yapacağımı bilemiyorum Sylvia." Kollarını iki yana açtı.

Marek'e baktım, bir kez daha Arin'in insanların içini görme yeteneğine sahip olmayı diledim. Gürültünün ötesine geçip canavarın kalbine inmek. Patlamasına neden olan her neyse, Marek'i Yuli'yle birlikte sırtını yere getiren pozisyonu kabul etmeye ve Nizahl'a karşı kabaran nefretine iten aynı dürtüyle bağlantılıydı. Birçok yönden Marek'i Sefa'dan daha iyi anlıyordum. Sefa'nın kalbi, eylemlerinin arkasındaki yönetici güçtü. Her kararını doğru ve yanlış olarak sınıflandırırdı. Düzgün bir şekilde yanmak için öfkeye büyümesi için yer verilmeliydi ve Sefa uzun zamandır kendini asla onun çırası olmaya açmayacağına karar vermişti.

Marek ve ben değil. Ne hisse dersek hissedelim, tüm şiddetiyle hisse derdik. Ama benim duygularımı bastırdığım yerde, Marek duygularını sonuna kadar hissetti ve ifade etti.

Kafasının içinde neler olduğunu anlamam gerekiyordu. Başka bir glib

Bu tünellerin dışında böyle bir açıklama felaketle sonuçlanabilir. "Bu sefer para birimimizi gerçek yapalım. Nizahl'da geride ne bıraktın Caleb?"

Pişmanlığı yüzünü buruşturmasına neden oldu. Marek parmak eklemlerini şakaklarına doğru kaldırarak alnını yoğurdu. "İyi bir şey değil."

Kollarımı kavuşturdum. "Eğer beni affetmek istiyorsan, bunu hak et."

Marek yatağa düştü. Direnci büyük bir hızla tükenmişti. "Ne duymak istiyorsun? Senin ve benim gibi insanlar sırlarımızı bir sebepten ötürü saklar."

" 'Senin ve benim gibi insanlar' mı?" Bir kova balık kafasına basmak için ayrılmış bir tiksintiyle tekrarladım. Elini okşamamı ve ortak acılarımız için sızlanmamı mı istiyordu? "Sen de mi Jasadi'sin Marek?"

"Öyle demek

istemedim-"

"Umurumda

değil."

İç çekti.

"Bir hikâye mi istiyorsun Sylvia? Kötü şöhretli bir askeri mirasa sahip bir ailenin beş çocuğundan en küçüğü olarak dünyaya geldim. Babam ve annem Yüce Munqal'ın ordusunda görev yapmışlar. Büyükbabam ve büyükbabama, Yüce Tairal. Bu böyle devam etti. Lazur ailesi Nizahlan'ın askeri mükemmelliği ile eşanlamlıydı. Yeterince büyür büyümez orduya katılmamız beklenirdi. Kız kardeşim Amira, Nizahl'ın aşağı köyleri arasındaki bir çatışmada yirmi bir yaşında öldü. Tahıl depoları azalmıştı ve Nizahl'ın toprağı birkaç ürün dışında her şeye düşmandı. Yüce Rawain o sırada komutandı ve şiddeti daha fazla şiddetle bastırmak için askerler gönderdi."

Marek dinleyip dinlemediğimi kontrol etmek için başını kaldırdı, sonra tekrar yatağa bıraktı. Altın rengi saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. İfademi dikkatle nötr tutarak onun yanına tünedim. Marek'in soyuyla ilgili bu ifşayı, avucumdaki bir kesige gösterdiğim dikkatle değerlendirdim. Kenarlarını yokladım, acısını test ettim.

"Darin, Orban ile yapılan sınır savaşlarında öldü. Khawaga onu kesip içini açtı ve hayvanların koklaması için içine ucuz bira döktü. Onu altı gün boyunca güneşin altında bıraktılar. Son kardeşim Binyar, Yüce Rawain'in emrinde hızla yükseldi. Kan Zirvesi'nden sonra Jasad'ın kalesine yapılan kuşatmayı yönetmek için seçilenler arasındaydı. Asla geri dönmedi."

Bir damla gözyaşı Marek'in saçlarına doğru süzüldü. Onu uzaklaştırdı.

Marek bir kolunu yüzünün üzerine attı. "Hani benden iki yaş büyüktü. Yüce Rawain'in güvenini kazanmak, bizim için bir yer oluşturmak

istiyordu.

Krallıktaki en yüksek masalarda ailesiyle birlikte oturuyordu. Yıllarını en seçkin partilere davet edilmek ve krallığın zengin ve güçlülerinin kulağını çekmek için harcadı. Hani'nin kavrayamadığı şey, Hisar'ın içinin savaş alanında karşılaşabileceği her şeyden bin kat daha ölümcül olduğuydu. On üç yaşındayken Nizahl'ın en ağır tahkimatlı zindanına bir mahkûm atılmıştı. Yüksek riskli bir Jasadi mahkûmuydu ve neredeyse Varis'i öldürüyordu. Hani ve hücreleri koruyan bir düzine asker o gecenin ilerleyen saatlerinde bir grup Jasadi tarafından katledildi. Mahkûm ortadan kayboldu ve Hani'yi Binyar ve Amira'nın yanına defnettik. Askere alınma sıram geldiğinde kaçtım."

Ayağa kalktım. "Kardeşini bir Jasadi grubu mu öldürdü?"

Marek kendini ayağa kaldırdı. Bana doğru yarım yamalak bir gülümseme fırlattı. "Eğer korktuğun buysa, Jasadis'in geneline karşı bir düşmanlığım yok. Tutsağı kurtaran ve kardeşimi öldüren grup yetenekli suçlulardı."

Bir grup Jasadis'in yüksek tahkimatlı bir Nizahlan hapisanesine girmesi herkesin dilinde olan bir haber olmalıydı. Erzak için düzenli olarak krallıklara seyahat eden Hanim bunu mutlaka duymuş olmalıydı. Bir Jasadi'nin Nizahl Varisi'ni neredeyse öldürmesinden bahsetmiyorum bile. Arin on altı yaşında olabilir miydi? Yüce Rawain haberi örtbas etmek için büyük çaba harcamış olmalı.

Wes ve Jeru arasındaki eski bir konuşma gün yüzüne çıktı.

On altı yaşındayken onun muhafızlığına atanmıştım. Sadece Vaun'un orada olduğunu sanıyordum.

Arin'e yapılan saldırı ne kadar kötü olmalı ki on yıl sonra bile hala gardiyanlarının peşini bırakmıyor?

Kuruyan boğazımı geçip yutkunmaya çalıştım. "Marek, grubun adının ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Marek kapıya baktı ve sesini fısıltıya indirdi. "Evet, ama bundan kimseye bahsedemezsin. Sadece Hani cinayetden birkaç gün önce onlardan bahsettiği ve bana gizlilik yemini ettirdiği için biliyorum."

Önsezi omuriliğimin basamaklarından aşağıya doğru süzüldü. "Söz veriyorum." "Sanırım kendilerine Mufsidler diyorlardı."

Tahmin edildiği gibi, Arin tünellere sadece uyumak ve nöbetçileri değiştirmek için geldi. Lukub'a gitmemize sadece birkaç gün kalmıştı ama o günlerden en az birini Tazı'yı gönderen Urabi'yi avlayarak geçirmeyi tercih etmişti. Her eğitim seansında ne yapılması gerektiğine dair ayrıntılı talimatlar bırakmıştı ama muhafızlar yöntemler konusunda yaratıcı olabiliyordu.

Ben gerinirken ağır ayak sesleri antrenman direğine yaklaştı. *Lütfen* bugün Jeru onun yerine geçsin. Wes daha çok savunma stratejilerine odaklandı ve büyülerimden tamamen kaçındı. Ren ise beni ormanın en çamurlu yerinde koşturmayı ve hareket edemeyecek hale gelene kadar hareketli hedeflere mızrak fırlatmayı tercih ediyordu.

Eğitim direğine giren kişi onlardan biri değildi. Vaun'du.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Tedirginliğimi öfkeyle örterek sordum. Üniformasının yerini bol eğitim kıyafetleri almıştı. "Seninle antrenman yapmıyorum."

"Yanlış. Ekselansları, başka alternatifler varsa benimle antrenman yapmaman gerektiğini söyledi," diye yanıtladı Vaun. "Diğerleri burada değil."

İçimdeki alarm alevlendi. Vaun ve ben hiç gerçek anlamda yalnız kalmamıştık. Bana olan nefreti zamanla daha da artmıştı ve ben onun hakkında neredeyse hiç düzyazı yazmıyordum.

Vaun, Varis'le birlikte büyüdü. Tüm muhafızlar arasında en iyisiydi. Hızlı, güçlü ve acımasızca etkiliydi. Zarar görmeden kurtulamazdım.

İtiraz edersem, geri adım atardı. Yapmak zorundaydı.

"Korkuyor musun? Her zaman gidebilirim," diye alay etti Vaun. Bunu bekliyordu.

Muhtemelen herkesi meşgul eden ayak işlerini düzenliyordu.

Hesaplaşmamız başlamıştı ve ben geri dönmüyordum.

"Silahını seç," dedim. "Bitirelim şu işi."

Vaun'un geniş sırtısının ardında kötülük parlıyordu. "Ah, işte burada. Böylesine pejmürde, küçük bir yetim kız için ne büyük bir gurur." Göğsüne dizilmiş silahlara bakmayı da ihmal etmedi. "Çıplak yumrukla dövüş. Seni her zaman kurtaracak bir silah olmayacak, değil mi?"

"Görülmesi ve duyulmaması gereken biri için çok fazla konuşuyorsun."

Birbirimizin etrafında döndük. Yaylı minderlerin üzerinde zıpladım, Palia ve Niyar'ın duvardaki şekillerine baktım. Kuş tepemizde süzüldü, kanatları büyü sıfırlanırken ve sahne yeniden oynanırken esintide.

"Koşullar?"

"Ölmemeye çalış." Vaun omuzlarını yuvarladı. "Majestelerinin sizin varlığınızın devamına bağlı planları var."

Etrafımızdaki duvarların içinde hareket eden insanlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Arkadaşlarımı tehdit etmiş, fırsat bulduğu her an beni dehşete düşürmüştü. Sayısız Jasadis onun nefret dolu kılıcıyla öldü.

"Bundan keyif alacağım," dedim.

Önce ben atıldım, karnına nişan aldım. Onu yere yatırıp yönünü kaybetmesini sağlamak, bu işi zaferle sonuçlandırmak için tek ihtiyacım olan şeydi. Oradan sonra, gözlerini oymak basit bir mesele olacaktı. Arin'in eğitimi bir Şampiyon içindi; Hanım'inki ise bir hayatta kalan için.

Vaun ulaşamayacağı bir yere doğru dönerek yumruğunu başımın yan tarafına indirdi. Sendeledim, beyaz kıvılcımları göz kırparak geri püskürttüm ve güldüm.

"Bu kadar mı? Hadi ama Vaun. Tutkun nerede?" Tekrar saldırdım. Darbem hedefine ulaştı ve yüzünü buruşturdu.

Vaun iyi savaştı. Neredeyse fazla iyi. Çenemdeki kanı silerken, dikkatini bana verdiğini biliyordum. Muhafızların benim gelişimim hakkındaki konuşmalarını dinliyor, zayıflıklarımı ezberliyordu. Şiddetli bir düzene girdik; ben hamle yapıyorum, o savuruyor, ben ya geri çekiliyorum ya da kendi darbemi indiriyorum. Sabırsızlığımın kabarcığını ve bir kaymaya neden olacağını hesaplıyordu.

Rakibim başka biri olsaydı stratejisi işe yarayabilirdi. Vaun'un sabrı kırılmalıkta benimkine rakipti. Mesele önce kimin kırılacağıydı.

"Tüm bunlar değerli varisin için mi? Kabul ediyorum, cephanelikteki en keskin kürek değil ama tamamen işe yaramaz da değil. Kendi savaşını kendi verebilir." Lafı ağzımda geveledim. Birkaç raunt önce dirseğiyle dudağımı patlatmıştı.

Vaun'un burun delikleri alevlendi. Arin'e yapılan bir hakaret onu her zaman orantısız miktarda etkilerdi. Öne doğru sıçradım. Burnu yumruğuma çarptı. Kolumu patlatacak kadar sert bir şekilde geriye attı ve göğsüme tekme atarak beni yere serdi.

Ayağa fırladım. Dişlerimi sıkarak kolumu yuvasına geri soktum.

"Dürüst olmak gerekirse, onun beceriksizliğini heyecan verici buluyorum. Buradayım çünkü Komutan olarak tek görevini yerine getirmeyi ve Jasadis'i yakalamayı başaramıyor." Bu çok kolaydı. Vaun'un bu ergen numaralarını anlayacağı kesindi.

Yüzü kızardı. "Onun adını o pis ağzından uzak tut."

O zaman gördüm. Bitişe giden en hızlı yol. "Ama ağzımı seviyor,"

mırıldandı.

Vaun'un verdiği tepkiye bakılırsa, bir düzine şişe rochelya zehri yutmuş olduğu düşünülebilirdi. Rahatsız edici bir boşluk kapladı içini. "Seni uyarıyorum-"

Daha hızlı konuştum. "Büyük lideriniz, bir iğrençlikle kendini küçük düşürüyor. Onun beceriksiz sevgisine tahammül ediyorum. Başka ne seçeneğim var ki? O da bir o kadar beceriksiz-"

Cümlemi bitiremedim. Vaun beni yakaladı. Öfke onu hantal yapmamıştı. Sadece çekincelerini ortadan kaldırmıştı. Boğuştuk ama üstünlük ondaydı. Çılgınlığının etkisiyle bana tekrar tekrar vurdu. Altında gevşedim. Kulaklarımda delici bir uğultu çınladı.

"Bir daha asla," diye hırladı. Saçımdan bir avuç aldı ve başımı geriye doğru salladı. "Yalancı fahişe. O yapmaz-hayır. Bir daha asla."

Ön kolu nefes boruma bastırdı. Beni öldürmek istediğini anlamak için Niphran'ın hayaletine ihtiyacım yoktu. Onu pençeledim, yanağından aşağı kanlı çizgiler çizdim.

Ailemin sonu böyle olmayacaktı.

"Seni daha ilk günden ezip geçmeliydim," diye tükürdü. "Senin gibi pislikler asla bu kadar uzun süre hayatta kalmamalı."

Arkasında, tavşan çocukların ulaşamayacağı bir şekilde havada süzülüyordu. Ağaç Niyar'ın başının üzerinde dalgalandı ve Niyar ağacın dibindeki koltuğundan kucağında sonsuza dek açık duran kitabın sayfalarını çevirdi. Palia sarayın merdivenlerinde gözlerini kısmış, Niyar'ı arıyordu. Geldiğimden beri bu sahneyi milyonlarca kez görmüştüm.

"Haklısın," diye nefes nefese kaldım. Görüşümde siyah noktalar belirdi. Kelepçelerim sıkılaştı. Kan Zirvesi'nde sevdiğim herkesin yanında ölmeliydim. Onurlu bir ölüm, layık bir ölüm. Ağzıma dolan kanın demir tadını, etimi kesen kırbacın şaklamasını asla bilmeyecektim. Tüm yücelik potansiyelim test edilmemiş olacaktı. Jasad'ı bu kadar feci bir şekilde hayal kırıklığına uğratmazdım.

Ama karanlıkta çırpınan bir fare gibi yaşadım.

Duvarda Palia ellerini kalçalarına koymuş, sanki bekliyordu.

Gücümün son kırıntısını da kullanarak parmaklarımı açtım.

Alevler içinde kaldık.

Etrafımda zararsız bir şekilde parladılar ama Vaun böğürdü ve geri savruldu.

Küçük alevler vücudumu sardı, örgümün içinde süründü.

Çılgılık atan bedenimi görmezden gelerek kendimi ayağa kaldırdım. Vaun geri çekildi. Korkusundan zevk aldım, onu içime çektim. Parmaklarımı kıvırdım ve göğsündeki kavisli kılıç uçtu, sivri ucu kalbinin üzerinde durdu. Yumruğumu sıktım ve kılıç elbiselerini kesti. Vaun kendini duvara fırlattı. Kılıç da onu takip etti ve olduğu yerde sabitledi.

Vaun'u öldürmek pek çok sorunu çözecektir. Yaşamalarına izin vermek daha fazla Jasadis'in ölmesine izin vermek olur.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Kılıcını bırak Sylvia," dedi Arin, alçak sesle ve yatıştırıcı bir şekilde. İçeri girdiğini duymamıştım ama bunun bir önemi yoktu. Onu kilometrelerce öteden hissedebilirdim.

Kelimeler parçalanmış boğazımdan boğuk boğuk çıkıyordu. "Neden söyleyeyim ki?"

Arin görüş alanıma girerek Vaun'u gizledi. Omzundan beline kadar tozla kaplıydı ve elmacık kemiğinin üzerinde bir çürük belirmişti.

"Sen bir katil değilsin."

"Aslında öyleyim," diye kıkırdadım. Ateş sıçradı ve onun yaklaşmasını engelledi. "Jasadis'i öldürürken bu ayrımı yapmıyorsun. Ne olursa olsun aynı kaderi paylaşacaksam neden bir katil gibi davranmayayım?"

Arin görünüşümü, harap olmuş yüzümü ve kırık kemiklerimin garip açısını değerlendirdi. Anlayış onu sardı ve yerini acımasız bir kararlılığa bıraktı.

Kenara çekildi.

Vaun'un çıkardığı boğuk ses neredeyse beni tatmin etmeye yetecekti. Neredeyse.

Bunun başka bir test olması umurumda değildi. Vaun benim için, değer verdiğim herkes için bir tehditti. Kelepçelerim nabız gibi atıyordu. Kılıcın ucunda kan boncukları vardı.

Ben de istedim. Hem de çok. Büyüm onunla birlikte titredi.

Bakışlarım yine Niyar ve Palia'yı buldu. Çocuklar çimenlerin üzerinde Niyar'ın yanından koşarak geçiyor, havada kaçışan tavşanı kovalıyorlardı. Tam bu sırada Niyar'ın başının üzerinde bir yaprak uçuştı. O yaprağı ve yaslandığı ağacı sayısız kez görmüştüm.

Yaprağı yukarı doğru takip ettim. Ağacın tepesinde bir çocuğun bacağı sallanıyordu. Sandaleti kötü bağlanmıştı ve ayak parmaklarından tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Birkaç dakika sonra Niyar'ın kitabının üzerine düşecekti.

Palia bu sandaletleri yedinci yaş günüm için yaptırmıştı. Niyar'ı aramıyordu, beni arıyordu.

Hanim'in dahisi onu tereddüt etmeden keserdi. Kimse beni suçlayamazdı. En azından yaşayan hiç kimse.

Çocuğun bacağı sallanırken yaprak sürüklendi.

Parmaklarımı şıklattım. Kılıç kalçasını düzgünce kesip onu duvara yapıştırırken Vaun'un çığlığı odayı sarstı.

Ruhumdan geriye kalanlara değmezdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Arin birkaç saat sonra odama geldi. Zaten kaynamakta olan sihrimi yüzeye çıkarmaktansa yaralarımın acısını çekmeyi tercih ederdim ama ben yataktan yuvarlanana kadar kapıda durdu. Elimi değil kolumu tuttu, ta ki artık defalarca duvara çarpmış gibi görünmeyene kadar. Yaralarımın kaybolması sadece tiksintimi artırmaya yaradı. Kukla, efendisi için bozulmadan kalmalıydı. Bu dokunuştaki büyü dalgası daha kontrollü hissettirdi ama Arin'in diğer elinin yumruk haline geldiğini gördüm. Güzeldi. Umarım acı çekmiştir. Umarım büyümün çekimi onu içten derisini yüzmüştür. Elini çeker çekmez yatağa tırmandım ve sırtımı ona verdim.

Uyku gelmiyordu. Büyüm aktifti, kelepçelerime yaptığı baskı rahatsız edici ama katlanılabiliirdi. Hâlâ savaştığımızı sanıyordu ama bu tür bir savaş kılıcın işe yarayacağı bir savaş değildi. Ölümü görmeden gözlerimi kapatamıyordum: ailemi, Dawoud'u, Soraya'yı, hatta Adel ve Mervat Rayan'ı.

Kayıp, her zaman arkamda sürüklediğim bir çapaydı. Hareket etmeyi bırakırsam, çapanın yakalanmasına izin verirsem, asla devam edecek gücü toplayamazdım. Nazik değildim. Doğruyu yanılsa ya da kalbimi aklıma tercih etmedim. Ama inatçıydım. Kindardım. Bu kötü özellikleri geliştirmiştım, onları ayırabildiğim her lokmayla beslemiştim, çünkü iyi biri Hanim'den sağ çıkamazdı. İyi biri Adil gibi sefil bir şekilde ölebilirdi. Ama hayatta kalmaya ihtiyacım kalmadığında, geriye ne kalacaktı? Ya en kötü yanlarım en iyi yanlarımı çoktan yamyamlaştırdıysa?

Kötü bir uyku çektim ve şafaktan birkaç saat önce Vaun'u bulup başladığım işi bitirme isteğiyle uyandım. Belki de muhafızlar kana susamışlığını tahmin edebiliyordu, çünkü ertesi sabah kapımda Sefa ve Marek vardı. Boş boş konuşurken odayı toplamama yardım ettiler. Bunu takdir ettim; dün gece hasar verdiğim duvarları yeniden inşa ederken düzeltmem ve odaklanmam için bana bir işaret verdiler.

"Sylvia?" Marek omzuma uzandı ama sonra vazgeçti. On dakikadan fazla bir süredir hareket etmemiştim. "Seni yalnız bırakmamızı ister misin?"

"Hayır, hayır, kal." Yutkundum ve belli belirsiz Marek'in kolunu okşadım. Kendini, nadir bulunan bir kuşu avucuna çeken bir adamdan daha sakın tutuyordu. Öfkeli olmasına rağmen Marek hangi anlarda daha nazik davranılması gerektiğini bilirdi. Nizahlan askeri mirasına sahip bir aile tarafından yetiştirilmek onu sert ve uzlaşmaz birine dönüştürmemişti ve bu yüzden ona hayranlık duyuyordum.

Marek'e bakarken aklıma ilginç bir olasılık geldi. Arin'in Jasad hakkındaki tiradının sessizce alevlenmesine izin vermiştim. Savaşla ilgili olayları anlatacak güvenilir kimsem yoktu ama karşımda Nizahlan siyasetinin kalbine yakın büyümüş iki insan duruyordu. Herkese güvenebileceğim kadar güvendiğim iki insan.

"Savaştan önce insanlar Jasad hakkında ne diyordu?" Sefa'ya sordum.

Sefa dikiş malzemelerini koruyucu bir etek tabakasının altına yerleştirmeyi bitirdi. Sorudan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Genel olarak Jasad hakkında mı?"

Dikkatli davranmak zorundaydım. "Malik ve Malika, kraliyet siyaseti, yönetimlerinin doğası. Bu tür konuşmalar." Marek'e baktım. "İkiniz de."

"Dürüst olmak gerekirse, belirli bir söz hatırlamıyorum. Hatırladıklarımın çoğu kızgınlık" dedi Sefa. "Çok fazla kızgınlık. Bir kış, don çok erken geldi ve kimse hasat için hazırlanmadan önce çiftliklerin çoğunun çiçek açmasına neden oldu. İnanılmaz miktarda yiyecek çöpe gitti, hastalıktan ya da soğuktan çürüdü. Zayıf bir kıştı. Jasad dışında hiçbir krallık sıkıntı çekmedi. Önceki Sultan gururunu bir kenara bırakıp Malik ve Malika'dan yardım istedi ama Malik ve Malika onu reddetti."

Kendimi böyle bir sonuca hazırlamıştım ama yine de yüzüm buruştu. Kendime nezaketsizliğin mutlaka yozlaşma anlamına gelmediğini hatırlattım.

Sefa sözlerini bitirmemişti. "On gün sonra, Lukub'un kuzeydoğu dağ sınırları saldırıya uğradı. Jasaki kuvvetleri Lukub'un değerli metal depolarını bastı ve tüm gümüş ve bakır stoklarını çaldı. Sultan misilleme yapamadı. Orduları zayıflıyordu ve-"

"Kale," diye bitirdi Marek. "Kale neredeyse her gece yemek masamızda konuşulan bir konuydu."

Mideme mide bulandırıcı bir huzursuzluk yerleşmişti. Hâlâ Lukub'a yapılan baskına yakalanmıştım. Bunu neden yapsınlar ki? Jasad'da bol miktarda gümüş ve bakırları vardı; çalmalarına hiç gerek yoktu. Hayatımda hiçbir şey

Jasad'la ilgili düşüncelerim kadar istikrarlıydı. Usr Jasad'ın ve büyükannemle büyükbabamın imajında pek çok çatlak oluşmaya başlamıştı ve kendimi bu parçalanmaya hazırlanmak için savunmaya geçerken hissedebiliyordum.

"Aileniz Yüce'ye hizmet etti. Elbette istilanın önündeki en büyük engelden sık sık bahsettiler."

"Herkes kaleden bahsediyordu Sylvia," dedi Marek biraz soğuk bir şekilde. "Jasad'ın istediği her şeyi yapmasına izin verdi. Nizahl'ın dönüştüğü şeyden nefret ettiğini anlıyorum. Ben de ediyorum. Ama üç Awaleen'in iradesiyle kurulmuş tek krallıktır. En temel işlevi Rovial'in çılgınlığından sonra büyü ve gücün zorbalıklarına karşı koruma sağlamaktır. Hiç kimse Jasad'ın kalesini kopyalayamazdı, her krallık hala büyü taşıırken bile. Eylemlerinin sonuçlarından yalıtılmışlardı ve Nizahl bu konuda hiçbir şey yapamazdı."

Nabzım başımın içinde atıyordu. Bu bir hataydı. Nizahlanlılardan Komutan'ın sözlerini yalanlamalarını istememeliydim. Tüm büyülerin doğası gereği adaletsiz olduğunu düşünüyorlardı. "Nizahl'ın nihayet tam amacına ulaşması ne büyük bir rahatlatma olmalı," dedim, ses tonuma sızan acıyı engelleyemeyerek. "Teraziye kesinlikle dengelediler."

Odadan çıkarken Sefa seslendi ama kapı çoktan arkamdan kapanmıştı.

Yemek yemek için boş odalardan birine saklandıktan sonra sakinleştim.

Cevaplarının hoşuma gitmeme riski olduğunu biliyordum ama yine de sormuştum.

Ben içeri girdiğimde konuşmayı kestiler. Marek'in yüz hatlarına yayılan temkinlilikten nefret ettim. "Özür dilerim," dedim. "Çocukça davrandım."

Sefa çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hayır, özür dileriz. Kalenin senin için bambaşka bir anlam ifade ettiğini bilmeliydik. Üzülmede haklıdınız."

"Üzgün değildim."

Marek gözlerini devirdi ve bir demet tünüğü kafama fırlattı. "Toplanmayı bitir. Geç kalacağız."

Eşyalarımın çoğu Raya'ya geri gönderileceği için

Sefa olarak her şeyi bir kenara bırakmanın ilk adımı. Eğitim merkezinin önünden geçerken avucumu duvara bastırdım. "Beni affet," diye fısıldadım büyükannem ve büyükbabama. Kusurları çoktu, muhtemelen bildiğimden daha fazlaydı ama benim için her şeylerini vermişlerdi. Ben aynı şeyi söyleyemezdim.

Sefa ve Marek arabalarının yanında bekliyorlardı, eşyaları çoktan yerleştirilmişti. Yolculuğumuzda iki araba kullanacaktık. Sefa ve ben Marek'in atların etrafında koşuşturmasını, özenle dişlileri kontrol etmesini izledik ve kızgın bir bakış attık. On kişinin enerjisine sahipti.

"Pek gösterişli değiller, değil mi?" Sefa arabalara doğru başıyla işaret etti. Felix'in Mahair'e bindiği yaldızlı araçla kıyaslandığında bunlar çok az süslüydü. Her tekerleğin asi arazide ilerlemeye yardımcı olacak ikinci bir desteği vardı ve dikdörtgen dış yüzeyleri donuk bir kahverengiye boyanmıştı. Eğer serseri bir kervan veya düşman bir kabile bize rastlarsa, her iki arabaya da ikinci bir bakış atmazlardı.

"Ego, Arin'in pratikliğini çoğu zaman yenemez," dedim.

Sefa baktı. Kendimden utanarak çeneme dokundum.

"Ne oldu?" "Arin?"

Tam zamanında yanaklarımın üstü kızardı. Saçlarım geriye doğru çekilince Sefa hemen fark etti. Dirseğimden tutup bizi diğerlerinden uzaklaştırdı. "Varis ile ilişkiniz nedir?"

Suçlayıcı bakışları tüylerimi diken diken etti. Bir öfke şeridi çenem boyunca ilerledi, dişlerimin arasında çatladı. Gözlerim yarıklara kadar kısıldı. "Özür dilerim."

"Ona Arin dedin."

"Onun adı bu."

"Sana değil!" diye tısladı. Benden yayılan öfkenin farkında olmadan ya da umursamadan bir adım öne çıktı. "Senin için o Nizahl Varisi. Komutan. Şansın yarısı verilse seni Essam'daki yaprak sayısından daha fazla parçaya ayıracak adam. İkinizin birbirinize yönelme şekliniz beni korkutuyor. Sen bir Jasadi'sin."

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

Şakaklarındaki gerginlikten ikna olmadığı anlaşılıyordu. "Umarım değildir."

Diğerlerinin atlarına tırmandıkları yere döndük. Marek'in yardımını el sallayarak uzaklaştırdım ve homurdanarak kendimi arabaya attım. Dışarıdan pek dikkat çekici görünmese de, arabanın içi iki paralel bankı taşıyacak kadar genişti, ağır minderlerle döşenmişti ve uzanıp uyumak için yeterince genişti.

Arin zaten içeride oturuyordu, yanında düzgünce katlanmış bir yığın parşömen vardı.

"Vaun nerede?" Soruyu hırıltıya dönüştürmemeyi başardım.

Arin bir cümlemin altına çizgi çekerek, "Vaun benim hizmetimden çıkarıldı," dedi.

Ağzım açık kaldı. Arin neredeyse tüm avlarına Vaun'u da götürürdü. Diğer muhafızlara inanılacak olursa, ikisi çocukluklarından beri birlikteydi.

"Kolayca kışkırtılan muhafızlara ihtiyacım yok."

Daha merhametli bir kadın olsaydım, sadık muhafız için bir sempati kıvılcımı hissedebilirdim. Sefa onu böyle acımasızca bir kenara atarsa Marek ne yapardı?

Geri dönmek bir yolunu bulacaktır, diye uyardı Hanım.

Mahcup bir yüz ifadesiyle, Vaun'un kavgamız sırasında benim sataşmalarımı iletip iletmediğini merak ettim. "Vaun aramızda geçenlerden ayrıntılı olarak bahsetti mi?"

Arin arkasına yaslanırken elleri karnının üzerinde birbirine kenetlendi. "Beceriksiz duygularımı nasıl geliştirebileceğime dair her türlü öneriye açığım-"

Katlanmış bir yorganı ona fırlattım, utançtan kaynıyordum. Yorganı kenara itti. "Vaun'un zayıf bir noktası vardı. Sen onu kullandın. Gittiğimiz yerde, elde edebileceğin her avantaj için çabalıyorsun."

"Diğer Şampiyonlar erdeminize yapılan hakaretler konusunda o kadar hassas olmayabilir."

"Benim erdemimden dördüncü kez bahsediyorsun," dedi Arin ve Siruk'a yemin ederim ki sesi eğleniyor gibiydi. "Belki de kendini başka bir konuyla meşgul etmelisin."

"Bu konuşmaya devam etmektense başımı arabanın tekerleklerinin altına sokmayı tercih edeceğimden çenemi kapattım.

Geleceğimde Vaun'un olmayışının verdiği cesaretle bacaklarımı uzattım ve ayak parmaklarımla arabanın diğer tarafına vurdum. Ben pencerenin perdesini kapatıp bizi karanlığa gömünceye kadar Wes atının üzerinden bana baktı. Karşı bankta oturan Arin'in profili kayboldu. Araba sarsılarak hareket etti.

Sallanma, keskin sinirlerimin bir kısmını yatıştırdı. Arin konuşup beni irkilttiğinde uyuklamanın ne kadar akıllıca olduğunu düşünüyordum. "Tazi bana saldırdıktan sonra kaçmadın. Hançerini mevcut yaraları derinleştirmek için kullanmış olsaydın, bilincimi kaybedecek ve son kanımı akıtacaktım. Suçu Tazi'nin ayaklarına atabilirdin. Muhafızlar inanırdı.

seni. Bedenim Nizahl'a götürülecek, Alcalah ertelenecek ve sen de özgürlüğüne kavuşacaktın."

Zihninin ürpertici labirentine alışmıştım. Yine de bu seferki beni duraksattı. "Haklısın." Tazı'nın pençeleri derinlere inmişti. Onları biraz daha kesmek fark edilmelerini sağlamazdı. Üzerimdeki birkaç çizik ve kesikle karşılaşmanın gerçekliğinden şüphe edilemezdi. "Jeru, Wes ve Ren'in şüphelerini giderecekti. Mufsidler sorumlu tutulacaktı - belki Lukub da, Tazı yüzünden. Bu kargaşada ben unutulup gideceğim. Bu iyi bir plan."

Arin'in yaralarına erişmeme izin vererek gösterdiği muazzam güveni hesaba katmamıştım. Orada oturmuş, kaskatı kesilmiş, kendi suikastının yöntemlerini düşünüyordu. Karanlıkta bunu doğrulayamasam da ensemdeki karıncalanma beni izlediğini gösteriyordu. Bir omzumu kaldırdım. "Aklıma gelmedi," dedim dürüstçe. "Soğukkanlı bir cinayet için önceden plan yapmalıyım."

Araba sarsıldı, sola doğru sallandı. Wes özür dilemek için cama vurdu.

"Tuhaf bir kadın," diye düşündü Arin. Araba tıkırdayarak ilerledi ve bizi Essam Ormanı'nın kalbine götürdü.

Lukub'a yolculuk üç gün sürdü. Her seste zıplamak, nehirde yıkanmak ve karıncaların en az olduğu ağacın dibinde uyumakla geçen üç gün. Lukub'a yaklaştıkça Arin'in gözleri daha da kan çanağına dönüyordu. Bir saatten fazla uyuduğundan şüpheliydim. Açık ve kontrolsüz ortam sinirlerini iyice yıpratmış olmalıydı.

Nizahl tugayı saraydan bir saat uzaklıkta bizimle buluştu. Nizahl üniformaları içinde kaskatı kesilmiş elli asker, Arin arabadan indiğinde diz çöktü. Siyah ve menekşe rengi deniz beni içten içe tedirgin etti.

Jeru, "Efendim, müsaade ederseniz," dedi. Askerlerin getirdiği arabayı işaret etti. Yeni araba Felix'in yaldızlı kâbusuna daha çok benziyordu. Tartışmasız Nizahlan'a aitti, devasa siyah tekerlekler üzerinde yükseliyordu, gövdesi obsidyen rengine boyanmış ve menekşe rengiyle çerçevelenmişti. Şık ve tehditkâr. İkiz

Kanatları arabanın yanlarından sarkıyor, demir tüyleri ay ışığında parlıyordu. Çevresindekileri temas yoluyla doğrulamak gibi sarsılmaz bir ihtiyacı olan Sefa bir kanada uzandı. Wes onun bileğini yakaladı. "Eğer parmağına değer veriyorsan, bir daha düşün."

Nizahl kraliyet amblemi, iki çapraz kılıç arasında süzülen bir kuzgun, yan tarafa titizlikle boyanmıştı. Kuzgunun boncuk gibi bakışları beni takip etti.

Arin'i arabaya kadar takip ederek yeni askerleri küçümseyerek izledim. Ziyafet için gerçekten elli askere ihtiyacımız var mıydı?

Penceredeki iki panel dışarı doğru itildi ve Arin onları açmama engel olmadı. Başımı dışarı çıkardım.

"Selamlar, gezgin," dedim Wes'e. Atının üzerinde şiddetle irkildi. Arabanın gülünç yüksekliği yüzünden başı benimkiyle aynı hizada sallanıyordu. Ağaç sırası birkaç mil arkamızda seyrelmiş, arabanın manevra yapması için daha geniş bir alan açılmıştı. Askerler unutulmuş bir meyveden damlayan çürükler gibi arkamızdan dökülüyor, atlarının ritmi etrafımda yankılanıyordu.

"İçeri girin!" Wes emretti.

Arin'e baktım. "Ona bana karşı daha nazik olmasını emredebilir misin? Ya da en azından daha az gergin olmasını?"

Arin kucığında Fildişi Sarayı'nın haritasını açtı. "Hayır."

"Sanırım bunu senden duymak ikiyüzlülük olurdu."

Wes uzun ve yüksek sesle inledi. Neyse ki, diğer herkes duyma mesafesinin dışında at sürüyordu.

"Sylvia, konuşmadan önce biraz sağduyulu davranman gerekecek," dedi Arin, cep boy bir mürekkep şişesinin tıpasını açarak. Harita üzerinde bir noktayı daire içine aldı. "Diğer askerler mizah girişimlerini kötü karşılayabilir."

Öfkeyle, gerisini unutmadan önce "Girişimler mi?" diyebildim. Zemin sert, sıkıştırılmış topraktan yumuşak toprağa geçerken araba sarsıldı. Sol tarafımızdaki ağaçlar, toprağa kazılmış altı aynı kuyuyu ortaya çıkarmak için temizlendi. Kuyuların yanından geçerken iğrenç bir koku beni ele geçirdi. Aşağı baktım ve hemen geri çekildim.

"O kuyularda neden insanlar var?" Fısıldadım.

Yirmi metre derinliğinde ve her tarafı düz olan dar kuyuların biri hariç hepsinde bir sakin vardı. Sakalları pislikten keçeleşmiş yaşlı bir adam biz yanından geçerken dönüp baktı. Ayak bileklerinin etrafında bir havuz dolusu pis su akıyordu. Diğerleri bir deri bir kemik kalmış, cenin gibi kıvrılmışlardı. Kuyular çok dardı.

yatmaları için. Eğer çoktan ölmedilerse, yakında ölmüş olacaktı.

"Hainler," dedi Arin. Son kuyuyu da geçtik ve kendimi pencereden uzaklaştırmaya zorladım. "Sultan Vaida annesinin ölümünden sonra kazdırdı onları. Lukub'a ihanet edenler aklıktan ölmeleri ve yok olmaları için oraya atılırlar. Konseyinin yarısı orada öldü."

"Kimse onu durdurmuyor mu?"

İşkence sadece hayal gücüyle sınırlıydı. Aldığı biçimler kimsenin sayamayacağı kadar çoktu. Ama en azından bir kuralın, tartışılmaz bir fermanın zulmün ellerini birleştirdiğini düşünmüştüm. İşkence özel olmalıdır. İşkence zindanlar ve taş hücreler içindi. Essam'ın sessizliği. Kanamanızı izleyen ağaçlar ve gözyaşlarınızla ıslattığınız sessiz toprak için.

"Orban'ın hainlere ne yaptığını görmelisin." Arin parmaklarını dizine vurdu. "Vaida daha incelikli bir yaklaşımı tercih ediyor."

Sultana'yı anlamış olmaktan nefret ediyordum. Çok az silah korku kadar kapsamlı ve kansız bir şekilde eziyet eder. Lukubis bu kuyuların yanından geçerken mahkûmların kederli feryatlarını dinliyor ve sıradakinin kendileri olmaması için dua ediyordu. Krallıkların dört bir yanından insanlar cazibesi ve tarzı için Lukub'a kaçıyordu. Krallığın en yüksek uçurumu olan Baira'nın Omuzları'na tırmanarak, yüzü bir düşmanı kılıcından düşürebilecek bir Awala tarafından kurulan bu toprakların güzelliğini seyrettiler.

Güzellik göz kamaştırıyordu. Gözleri kendisine doğru çekiyordu... ve gölgesinde saklanan dehşetten uzaklaştırıyordu.

"Malika Palia ve Malik Niyar askerlerine hırsızları ve hainleri havaya kaldırtacaktı." Arin elindeki düzgün parşömen yığınının bir kenara bıraktı. "Kalabalığın üzerinde asılı kaldıklarında, her asker mahkûmunu infaz etmek için yaratıcı bir yol bulurdu. Bir asker esirini kuru toprakta boğacaktı. Bir diğeri elini sallayarak toprağı yarıyor ve suçluyu diri diri gömüyordu. Özellikle yaratıcı bir askerin esirini ikiye bölüp kalabalığı iç organ yağmuruna tutmaya karar verdiğine inanıyorum."

Tırnaklarım avuçlarıma hilal şeklinde battı. "Büyü bir kuyudan daha kötü bir silah mıdır?"

"Kuyu daha sonra tanıtılmadı."

Kelepçeler büyümün etkisiyle zonkluyordu. "Baban köylerimizi yağmaladığında bu merhamet neredeydi? Nizahl askerleri yüzyılların gelenek ve kültürünü yok ettiğinde? Lukub, Omal ve Orban

topraklarımızı soyup soğana çevirdiğinde? Jasadiler tecavüze uğradığında, parçalandığında ya da satıldığında?" Sıcak öfke arabayı doldurdu, aramızdaki dar alanda alev alev yandı. "Jasad'ı işgal etmek bir merhametmiş gibi davranarak bana hakaret etme."

"Bizim." Arin başını eğdi. "Topraklarımız dedin. Köylerimiz. 'Jasadiler' değil."

Gözlerimi dikip numarasını aradım. Her zaman *bizim* derdim. Başka ne diyebilirdim ki?

Arabanın ivmesi değişti ve beni sıranın diğer ucuna savurdu. Arin dirseğini pencereye dayadı, diğer kolunu da parşömenin dağılmasını önlemek için kullandı.

Jeru pencerede belirdi. "Özür dilerim, efendim. Saray arazisindeyiz."

Uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum, arabanın kapısını açtım ve eğildim, ilerlerken bir kolumu tavana attım. Rüzgâr örgümü çeneme doğru savurdu.

Doğuşundan sorumlu Awala kadar görkemli olan Fildişi Saray, gece gökyüzünde ıslıl ıslıl parlıyordu. Sütunlar, yükselen fildişi duvarlar arasında seraz spiraller halinde yükseliyordu. Kapının arkasında yakuttan bir dikilitaş gökyüzünü deliyordu. Duvarların dikiş yerlerinde beyaz çiçekler büyümüştü, taç yaprakları arabamızın kanatlarından daha keskindi. Yaklaşan arabamıza doğru hırlayan devasa bir Yakut Tazısı oluşturan beyaz kapılara kaynatılmış değerli mücevherlerin yolunu takip ettim. Tazı, ağaran ayın altında koyu, uğursuz bir kırmızı renkte parlıyordu. Arin'in aksine ben simetrinin karmaşıklığını ya da tasarımın ardındaki gizli anlamları pek önemsemezdim. Fildişi Saray, kimsenin yanlış okuyamayacağı bir mesaj uğruna inceliği bir kenara bırakmıştı.

Bu duvarların ardında güzel bir şey bekliyordu ve sizi canlı canlı yemesi kadar okşaması da muhtemeldi.

Geçidin başında durduğumuzda yerime döndüm ve vagonun kapısının kapanmasına izin verdim. Bir çift Lukubi muhafızı Jeru ve Wes'e yaklaştı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Lukub'a Nizahl Şampiyonu olarak girecektim. Birliklerini Jasad'a karşı mutlu bir şekilde yönetmiş, Nizahl'ın onayı karşılığında çizmelerini Jasadi kanıyla ıslatmış Varislerin arasında oturacaktım.

Hangi özgürlük buna değer ki? Çılgınca düşündüm. Kendi ruhumu kesip Jasadi parçalarını satabilir miyim?

Arabanın kapısı açıldı. "Majesteleri," dedi Lukubi muhafızı. "Sultan Vaida sizi ve Şampiyonunuzu Fildişi Sarayı'na davet ediyor."

Arin cevap verdi. Dinlemiyordum, sihrimi ve çılgınca nefes alış verişimi kontrol etmeye odaklanmıştım.

Kapılar bir iniltiyle açıldı.

"Sadakat isyankâr başını kaldırıyor," dedi Arin yumuşak bir sesle.

"Mervat Rayan."

Babasınıninkine çok benzeyen kış mavisi gözlerine baktım. Hava etrafımızda kıpırdamadan duruyordu. Nizahl ve Jasad Varisi. Bu arabayı, Yüce'ye bana karşı en büyük zaferi kazandırmak için terk edecektim. Jasad'a karşı.

Bir gün, ölülerimin ruhları önünde yargılanacaktım. Bir gün, hiç gömmediğim bedenler günahlarımın hesabını vermem için beni çağıracaktı.

Bir gün, ama bugün değil.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Tantana yapılmadan odama alındım. Üç kadın benimle ilgilenmeye geldi. Ya da denediler. Onlara -oldukça kesin bir dille- kendi başıma yıkanabileceğimi ve soyunabileceğimi söyledim.

Kapıyı şaşkın görevlilerin üzerine kapattığımda Sefa inledi.

"Lukub misafirperverliğe Omal kadar değer vermiyor," dedim savunmaya geçerek. "Sultan'ın umurunda olmaz."

Tünellerin kasvetli duvarları ve tozlu koridorlarıyla geçen aylardan sonra, Fildişi Sarayı'ndaki kaotik odalar sinirlerimi altüst etti. Duvarlardan kırmızının parlak tonlarına boyanmış halılar sarkıyor, beyaz püskülleri tilki kürkü kilimlerin üzerinde sallanıyordu. Reçine ile karıştırılmış bukhoor demetleri fenerlerin üzerinde asılı duruyor ve havayı tatlı, çiçeksi bir aromayla doyuruyordu. Her mumun önünde fildişi bir maske duruyordu. Oyma gözlerinin arkasında ışık titriyordu.

Sefa, "Lukubiler misafirperverliği önemsemiyor olabilirler ama hizmete büyük değer veriyorlar," dedi. "Bedene ve ruha hizmet etmek. İkisi arasındaki uyumu bulmak." Göğsünde bir parça mushabakla uyuyakalmış olan Marek'in üzerinden geçti. Balla ıslatılmış kızarmış hamur, göğsünün kabarmasıyla birlikte yer değiştirdi.

Kuruyan saçlarımdaki fazla suyu sıktım. "Lukub'u ziyaret etmek garip mi? Sen burada kan bağı olan bir vatandaşsın."

Sefa'nın gülümsemesine hüznün karıştı. Mushabak'ı Marek'in göğsünden çıkardı ve çöp sepetine attı. "Ben vatandaş değilim. Nizahlan yasaları, taraflardan biri kendi krallığından feragat etmedikçe, kendi toprakları dışında evlenmeye izin vermez. Babam annemle evlendiğinde Lukub'un korumasından vazgeçmiş oldu."

Saçma sapan pelüş yastığı göğsüme doğru çektim. Sefa, Nizahl ve Lukub arasında büyümüştü ama ben Omal'ı pek düşünmemiştim. Damarlarımda babamın Omal kanı akmasına rağmen, büyükannem ve büyükbabam ona olan ilgimi yok etmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Sanki bir Jasadi olarak değerim, Omalian mirasımla ilgili herhangi bir fikre kapılırsam azalacakmış gibi.

"Dikkatimizi dağıtmayalım," dedi Sefa sert bir sesle. Devasa yatağa uzandı ve kara parmaklarını koyun postundan örtülerin üzerinde gezdirdi. "Baira'nın krallığı bir illüzyon ülkesi. Lüks kütüphaneler inşa edip içlerini boş kitaplarla dolduruyorlar, harap köylerin duvarlarına görkemli resimler yaptırıyorlar. Babam bana gömülmenin yıldönümünü kutlamak için düzenledikleri ziyafetlerle ilgili bir hikâye anlattı. Aşağı köylerdeki bir gelenek, her ailenin yıldönümü arifesinde Hirun'un kıyısına bir adak bırakmasını gerektiriyor. Bugünlerde bu genellikle ziynet eşyaları ve ayırabildikleri yiyeceklerden oluşuyor. Ancak geçmiş yüzyıllarda Sultanas, aşağı köyleri her ailenin en güçlü çocuğunu Hirun'a atmaya teşvik ederdi. Eğer çocuk boğulursa, aile nehrin çocuğun gücünü kendi gücü için alarak onları kutsadığını söylerdi. Eğer çocuk hayatta kalırsa, ailenin daha fazla çocuk sahibi olması yasaklanırdı."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Aşağı köyler açlıktan ölüyordu. Acımasız kıştan sağ çıkma ihtimali en yüksek olan çocuklar Hirun'a atılıyor, zayıf olanlar ise solup gidiyordu."

"Eski Sultanalar için besleyecek daha az boğaz var," diye onayladı Sefa. "Lukub'un Sultanaları hafife alınacak kadınlar değildir, Sylvia. Aldatma yetenekleri hiç kimseyle kıyaslanamaz."

Eğer ebeveynleri yavrularını bir gülümsemeyle boğmaya ikna etmeyi başarmışlarsa, benim kalbime hangi uğursuz fısıltıları dokuyabilirlerdi?

Marek'in horlamalarının gürültüsü ve duvar halısının ardındaki şafağın kehribar rengi parıltısı beni huzursuz bir uykuya daldırdı. Rüyamda karanlıkta sırtan kırmızı gözlü maskeler ve kaynayan bir Hirun'a sıçrayan çocuklar gördüm. Tekrar kendime geldiğimde, güneş gökyüzünde çok daha yüksekte asılı duruyordu ve biri ısrarla kapıyı çaldı.

"Sylvia?" Jeru'ydu. "İyi misin?"

Marek ve Sefa gitmişti. Lanet ettim, kollarım bacaklarım birbirine dolanarak gardıroba doğru yuvarlandım. Az önceki kadınlar eşyalarımı içine yerleştirmişlerdi ve dokunduğum ilk giysiyi çekip çıkardım.

"Saat kaç?" Elbiseleri yere fırlattım.

Jeru'nun yorgun sesi kapıdan içeri girdi. Ne zamandır kapıyı çalıyordu? "Öğleyi geçti."

Odanın içinde sendeleyerek elbiseye atladım. "Hayır, hayır, hayır! Bu kadar geç saatte uyumama nasıl izin verirsin?"

"Ben mi?" Jeru kızgın bir şekilde geri döndü. "Marek ve Sefa seni uyandırmaya çalıştı."

yemeğe gitmeden önce üç kez."

Elbise üzerimden ipek bir fısıltıyla kayarak kıvrımlarıma yerleşti. Sefa'nın özenli çalışması boşa gitmemişti. Elbise uzundu ve menekşe tonlarıyla kıvrılıyordu. Her iki bacağımın üzerinde uyumlu yırtmaçlar vardı ve iki küçük Nizahl iğnesi omuzlarımdaki ince askıları tutuyordu. Bu kadar geç kalmamış olsaydım, başka bir elbise bulabilirdim. Bu yırtmaçlar uyluğumun ortasına kadar yükseliyor, hareket ettiğimde kilometrelerce teni gösteriyordu.

Aynada kendime kaşlarımı çatarak baktım ve hızla kapıdan çıktım. Jeru bana baktı. "Bunu mu giyiyorsun?"

"Evet, belki." Kumaşı karıştırdım. "Ziyafet yarına kadar değil. Kimse fark etmeyecektir."

Jeru konuşmaya başladı ve tekrar düşündü. Başını iki yana salladı. "Sefa'nın Lukub'un modasına aşına olduğu kesin."

Koşuşturan hizmetkârların, özenli duvar halıları ve narin oymalarla süslü salonların yanından hızla geçtik. Döne döne ilerledik ve acaba Arin'den Fildişi Sarayı'nın haritasını paylaşmasını istesem mi diye düşündüm. İlk üç haftayı tamamlamam için bana bir yığın okuma kitabı vermişti, çoğunlukla gireceğimiz binaların planları, tarih metinleri ve her krallıkta bir Şampiyondan beklenen gelenekleri takip etme talimatları. Onlara pek dikkat etmemiştim, çünkü sahip olduğum tek boş zaman banyom ile ölü uykusuna dalmam arasındaki on beş dakikaydı. Buna pişman olmuşum; bu sarayın ihtişamı yolumu kaybetmemi garantiliyordu.

Duvarlar kırmızının tonlarından saf fildişine dönüştü. Duvarlardaki sanat eserleri, duvarın içine yerleştirilmiş küçük bir çerçeve koleksiyonuna dönüştü. Durup onları incelemek istedim ama Jeru devam etmem için beni zorladı. Sultana'nın kanadına ulaşmıştık.

Ağır kadife bir perde bir sonraki koridoru kapatıyordu. Jeru perdeyi kenara çekti ve duvarları kaplayan paralel muhafız sıralarını ortaya çıkardı. Bir tarafta Nizahl, diğer tarafta Lukub.

"Nizahl Şampiyonu," dedi Jeru. Beni ileri doğru itti.

Lukub muhafızları ters ters baktı. Nizahl'lılar gülümsedi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Git, Jeru mouthed. Kendimi harekete zorladım.

Her iki taraftaki askerlerden biri kapıların demirlerinden birini tutup kaldırdı. Kapılar esneyerek açıldı ve koridordardan bile daha gösterişli bir kabul odası ortaya çıktı. Küresel şekiller halinde örülmüş kurdeleler

Tavan. Tül perde şeritleri kurdelelerin etrafında eğiliyor ve duvarlar boyunca dalgalanıyordu. Beyaz gagalı ve kıpkırmızı tüyleri olan zarif bir kuş, Yakut Tazısı'nı andıran bir kafesin içinde zıplıyordu.

Arin ve göz kamaştırıcı güzellikte bir kadın karşı karşıya oturmuş, aralarına bir tepsi tatlı yerleştirmişlerdi. İkisi de benim gelişime baktı.

Arin bir duruş abidesiydi. Saçının tek bir teli bile ensesindeki kravattan kurtulmamıştı ve her zamanki üniformasını daha asil bir kıyafetle değiştirmişti. İkisi birlikte büyüleyici bir görüntü oluşturunuyordu. Ellerimi elbisenin üzerinde gezdirdim, kumaşla oynamamak için kendimi zor tuttum. Tanıdık kıyafetlerin rahatlığını özlemiştim.

"Majesteleri." Başımı eğdim. "Benim için bir onurdur."

Sultana Vaida bana yaklaştığında çenem gevşedi. Kıvrak ve zarıftı, kendi yaşının üç katı olan birinin özgüveniyle kendini taşıyordu. Beyaz elbisesi pürüzsüz, koyu teninde parlıyordu. Düzinelerce karmaşık örgü beline kadar uzanıyor, aralarına özenle beyaz ve yakut rengi minik çiçekler örülüyordu. İnce ve geniş omuzlu, zeki, koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

"Mahair'li Sylvia. Bu onur bana ait." Ben tepki veremedim, yanağımı öpmek için öne doğru eğildi. Gözlerim seğirdi ama temas karşısında irkilmemek için kendimi zor tuttum. "Bize katılırsın, değil mi?"

"Geciktiğim için kusura bakmayın," dedim ve kavisli kanepede Arin'in yanına oturdum. Şaşırtıcı bir şekilde yer açmadı. Müdahale etmesi gerekirse diye yakınımda mı duruyordu? Ellerimi kucağımda tuttum, Arin'in kalçasına olan yakınlıklarının yoğun bir şekilde farkındaydım.

Vaida ağır halkalı bir el salladı. "O ormanda gecelemeden nefret ediyorum. Seni zerre kadar suçlamıyorum. Konforlu yaratıklarına sonsuza dek bağlıyım."

"Eğitiminde ne kadar hızlı ilerlediğini tartışıyorduk," dedi Arin.

"Mükemmel bir yardım aldım."

Vaida müzikal bir sesle kıkırdadı. "Çekinme sevgilim, benim yanımdayken olmaz!"

Arin'in Vaida hakkındaki uyarıları hiç beklenmedik bir şekilde ön plana çıktı. Alcalah sırasında karşılaşacağımız herkesten ne beklememiz gerektiğini saatlerce anlatmıştı. Sultana ile ilgili anlattıkları kafamı karıştırmıştı.

"Vaida senin önemsiz olduğuna inanıyor olmalı, şan şöhet peşinde koşan basit bir köy yetimi. Ona meydan okuma ya da herhangi bir şekilde kendini gösterme," demişti. "Sultan insanlarla oynar, kendi eğlencesi için onları oradan oraya savurur. Ama ikinci bir bakışı hak ettiğinizi düşünürse, sırlarınızın içini boşaltmayı ve ruhunuzu biçmeyi ölümcül görevi haline getirecektir."

Arin melodrama yatkın bir adam değildi.

Vaida içkisine bir kaşık şeker karıştırdı. "Talihin ne kadar muhteşem bir şekilde değışti, sevgili Sylvia. Haberlere inanamadım. Omal'ın aşğı köylerinden bir kimyager çırağı, Alcalah için mi seçilmiş? Hem de Nizahl Varisi tarafından seçilmiş? İtiraf etmeliyim ki, krallığım bir süre başka bir şey konuşmadı. Zavallı Şampiyonum onların ilgisini kaybettiğı için oldukça perişan olmuştu." Yakutlarla süslü bir kadehi bana doğru yaklaştırdı. Arin'e bakmaya cesaret ettim, o da bana küçük bir baş selamı verdi. Kırmızı içkiyi elime aldım ve bir yudum aldım.

Karkade. Kuru tadı, hibiskus çayına döktüğü fazla şurubu kesiyordu. İçeceğin menşei Jasadi'ydi ama telaşlanmadım. Jasad'ın düşüşünden sonra akbabalar Jasadi kültürünü didik didik etmiş, kendi yuvaları için en seçkin parçaları koparmışlardı. Kanıtları Mahair'de görmüşüm, fırıncıların aish baladi'yi sanki nesillerdir yapıyorlarmış gibi fırınlarında çevirmelerini izliyordum. Yine de Adel muhtemelen *yapmıştır*.

Vaida'nın bir cevap beklediğı belli olunca, "Minnettarım," dedim. "Ah, minnettarlık." Vaida burnunu kırıştırdı. "En keskin burnunla çıkar onu. bıçakla ve at. Minnettarlık, kadınların boyunlarını bir zincir için, bir kavga için kaldırdığından çok daha fazla indirir. Yerinizi hak ettiniz. Doğru mu?"

"Doğru." Benimle konuşmayı kesmesi anlamına gelecekse her şeyi söyleyebilirdim. "Söylesene Sylvia, kocan evde endişeyle seni bekliyor mu? güvenli dönüş?"

Gözlerimi kırptım. "Benim neyim?"

Arin'in artan tedirginliğini hissettim. "Vaida-"

Arin üzerinden konuştu, bunu yapma cesaretini gösteren ilk kişiydi. "Bir eş mi o zaman? Yoksa bir sevgili mi?" Şaşkınlığımın devam etmesi üzerine Vaida arkasına yaslandı. Gerçekten üzgün görünüyordu. "Omal'a son ziyaretimden bu yana yıllar geçti, ama tüm vatandaşları güzelliğe olan takdirlerini kaybetti mi?"

Cildim biraz kaymıştı ve gözlerimi kısmıştım. "Üzölmeyin, Majesteleri. Hayatımda hiçbir eksiklik yok."

Yanımda Arin kaskatı kesilmişti ve bunu gizlemek için harika bir iş

ıkariyordu.

Vaida ve ben birbirimize baktık. Kuyudaki insanları düşündüm, pisliklerinin içinde çürüyorlardı. Yavaş ve onursuz bir ölümün acısını çekiyorlardı.

Arin ona huzursuz edici demişti. Bakışlarımı kırmam, yüzümün kızarması ve kelimelerimin tökezlemesi gerekiyordu. Şaşkınlığıma rağmen, kraliyet kibrinin bir kalıntısı yüzeye çıktı ve meydan okumasına cevap vermek için uludu.

"Bunu kim yerine getiriyor?" diye sordu, sesi boğuktu. Bakışlarını anlamlı bir şekilde Arin'e kaydırды ve ikimiz de çarpılmış gibi doğrulduk.

"Bu kadar yeter," diye homurdandı Arin. Demirden kontrolü bile bu kadına karşı eğilmişti. "Şampiyonumu kışkırtmayın. Bizler evinizde misafiriz."

Ortam bir anda değişti. Vaida tabağını kaldırdı. "Sylvia şaka yaptığımı biliyor! Her neyse, onu zaten seviyorum. Merak baştan çıkarıcı bir metrestir. Bunu senden daha iyi kimse bilemez, Arin."

Vaida'nın dikkati saatin geri kalanında Arin'de kalsa da, her hareketimi izlediğinden hiç şüphem yoktu. Masanın üzerindeki tatlılara uzanamayacak kadar gergin olduğumdan, kabul odasından çıkana kadar kanepenin kendi tarafımda kaldım. Arin bizi sarayın avlularından geçirerek çiçeklerle dolu bir bahçeye götürdü.

"Vaida'nın en sevdiği yamalardan biri," dedi Arin.

Çeşitli krallıkların renklerine bürünmüş muhafızlar etrafta dolanıyordu. Hizmetkârlar çılgınca bir hazırlık içinde yanımızdan koşarak geçtiler. "Gelinciklerin yanına çömelin ve onlara hayranmış gibi yapın." Arin kendini beton bir bankın üzerine bıraktı.

İçimdeki utanç duygusuyla savaştım. "Gelincikler hangileri?" Mahair, tüketilemeyecek ya da tıbbi amaçlarla kullanılamayacak bitkiler için verimli toprakları israf etmezdi. Gördüğümde tanıyabildiğim tek çiçek, Hanım'ın beni zehirleyebileceği konusunda uyardıklarıydı.

İnce, parşömen benzeri yaprakları bulanık siyah bir merkezin etrafında kıvrılan kırmızı çiçeklerden oluşan bir parçayı işaret ederken Arin'in yüz ifadesinde küçümseme belirtisi yoktu.

Küçük bir teşekkür gülümsemesiyle yere kaydım ve bacaklarımı altımda birleştirdim. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Oh?"

"Ona ters ters bakmamalıydım." "İyi iş çıkardın, Sylvia."

Gelinciklere doğru yan yatmış gibi yaptım. Ağzı alaycı bir şekilde büküldü. "Keşke onun bakışlarına karşılık vermeseydin, çünkü Vaida tahrik

etmekten gurur duyar. Seni ilginç buluyor, ama öylece kalırsan seni yemlemez.

Yakınımda. Lukub ve Nizahl'ın arasını açmayı göze alamaz."

Savaş odası dolabındaki oyuncak bebek ve lekeli bayrağı zihnimde canlandı. "Ziniş Savaşı," diye hatırladım. "Barış anlaşmalarını onurlandırmalı."

"Kısmen barış anlaşmaları, evet. Anlaşma olsun ya da olmasın, Vaida bana karşı gelmeyecektir."

Elbisem başka bir çiçek tarlasından bir dikene takıldı. "Senden korkuyor."

"Bu oyunu oynayabilecek tek kişi o değil," dedi aristokrat bir küçümsemeyle. "Vaida'yı çocukluğumuzdan beri tanırım. Zihinlerimiz hemen hemen aynıdır."

"Şey. Bu çok korkutucu." Bacaklarımı daha rahat bir oturma pozisyonuna getirdim. Yarı kalçamı açıkta bırakıyordu ve düzeltmeye çalışmaktan vazgeçtim. "Yarından sonraki gün alacakaranlıkta mı yola çıkıyoruz?"

Arin'in cevap vermesi bir saniye kadar uzun sürdü. Elbisemi ilk kez fark ediyor gibiydi. Bakışları üzerimde gezindi, ağzımın kurumasına neden olan yavaş bir inceleme. Arin'in dikkati genellikle onunki kadar verimliydi; oyalanmazdı ve kesinlikle asla incelemezdi. "Nizahl'ın renkleri sana yakışmış."

Midemde tehlikeli bir şeyler zonkluyordu. Elimde olmadan onu taklit ettim ve daha önce fark ettiğim kıyafetindeki değişikliği inceledim. Gömleğinin bağcıkları köprücük kemiklerinde duruyordu. Boğazının uzunluğunu bu kadar açıkta görmek yanlış hissettiriyordu. Saçları Vaida'dan ayrılmasıyla bahçeye girmesi arasında bir zamanda çözülmüş, çenesinin etrafına gümüş bir bulut gibi düşmüştü. Nizahl'ın Arin çıldırtıcı derecede zarıftı. Onu kesip açmak ve kemiklerimizi karşılaştırarak neden onunkinin ona zarafet verirken benimkinin bana sırt ağrısı verdiğini anlamak istedim.

Kendimi çiçeklerle meşgul ettim. Tünel tozunu soluyarak çok uzun zaman geçirmiştım.

-Kafamı karıştırmıştı.

"Twilight. Evet," diye gecikmeli olarak cevap verdi Arin. "Orban'a giden yolumuz diğerlerinden daha uzun."

Diğerleri Meridyen Geçidi'nden geçmiyordu.

Meridian Geçidi iki kıvılcık kayalık arasında sıkışmış dar ve düz bir kanyondur. Sadece üç mil uzunluğunda olmasına rağmen, pek çok atlı, düşen kayalar tarafından ezilerek ya da girişte kamp kuran serseriler ve kaçaklar tarafından kovalanarak burada sonlarını bulmuştur.

Geçit aynı zamanda bir katliama da sahne olmuştur. On Jasadi ailesi

Omal'da yakalananlar kendilerini bir tarafta Omal muhafızları, diğer tarafta Nizahl askerleri tarafından Meridyen Geçidi'nde kapana kısılmış halde buldular. Korkunç bir sonla karşılaşmışlardı.

Ziyafetten ayrılan Şampiyonların çoğu, tüccarların Lukub ve Orban arasında seyahat etmek için kullandıkları rotayı kullanacaktı. Arin, Urabi ya da Mufsidlerin beni arabaların izdihamında kaçırma riskini göze almak istemedi, bu yüzden Meridyen Geçidi'nden geçen tek birlik biz olacaktık.

Tam Arin'e bir daha aynı arabaya binip binmeyeceğimizi soracaktım ki turuncu bir kedi yere bastırdığım elimin üzerinden geçti. Geri çekildim ve acelele üç çiçeği ezdim. Sokak kedilerinin Lukub'da sıkça görüldüğünü duymuştum. Görünüşe göre Fildişi Sarayı bile onları dışarıda tutamıyordu. Yavru bir kedi elbiseme sürtünerek gri kuyruğunu yakut yaprakları yığınının içinde salladı. Kendini beğenmiş yaşlı bir kedi Arin'in kucağına oturdu ve dizinin üstünden bana baktı. Boş boş kulaklarını kaşıyan Arin, "Görevlilerin size yardım etmesine izin verin. Muhafızlar odanıza giren herkesi arıyor, bu yüzden hizmetkârlar güvende. Hizmetçilerinizin etrafta dolaşması Vaida'nın hizmetini kötü yansıtır."

Kediler kaçıştıktan sonra yürüyüşümüze devam ettik. "Hizmetçilerinizin yıkanmanıza ve soyunmanıza yardım etmesine izin veriyor musunuz?" Meydan okudum. Sözlerimi bitirir bitirmez kızardım ve sorduğum sorudan pişmanlık duymaya başladım. Arin'in kimsenin ceketini omuzlarından indirmesine ya da üniformasının sıkı kayışlarını çözmesine izin verdiğini hayal bile edemiyordum. Titreyen parmakları onu soyarken sabit bakışlarını onlara diker miydi? Yoksa boş bir kayıtsızlıkla uzaktaki duvara bakar, bedenine ve tavırlarına boyun eğmez miydi?

Kaşlarımı sertçe çattım. Sultana'nın aşıklar hakkındaki saçmalıkları açıkça hislerimi karıştırmıştı. Arin çekiciydi, bu güneş kadar açık ve tartışılmazdı. Ama ben yaklaşık yirmi bir yılını, kendim etkilenmeden çekiciliği kabul edebilecek şekilde geçirmiştım. Hiç kimseyi istememiş, Marek'in peşinde koştuğu fiziksel ilişkileri arzulamamıştım.

Sonunda kaledeki kızlarla empati kurabildim. Özellikle de Gana'yla. Hayalperest koğuş her hafta Raya'nın en güzel elbiselerini giyer, bileklerine ve kulağının arkasına güzel kokular sürerken cıvıl cıvıl türküler söylerdi. "Fethedilemeyen fethetmekte güç vardır," demişti Gana bir yıl, başka bir adamın teklifini reddettikten sonra. Başarılı bir pazarın ardından kutlama çayı ve ahwa için Zeila'nın evine gitmişlerdi. Zeila yere kamış kilimler serdi ve biz de boncuklu minderlere oturduk, ahşap bir masa

ayaklarımızın dibinde sallanıyor.

Sefa ve Marek'le birlikte birkaç minder aşığıda, yontulmuş bir fincandan acı ahvamı yudumluyordum. Gana'nın Daleel ile konuşması kulağıma gelmişti. "Erkekler kadınları görmez, sevgili Daleel. Onlar güç görürler. Hangimizde daha çok var ve onu kadından ne kadar kolay çekip alabilirler."

Görünüşe göre bu sadece erkeklere has bir özellik değildi, çünkü Nizahl Varisi'ni fethetme düşüncesi içimde karanlık bir heyecan yarattı. Teslim olurken Arin'in gücünden bir parça çalmak.

Esinti Arin'in saçlarını karıştırdı. Kıkırdayarak beni şimdiki zamana geri çekti. "Odamda hiçbir refakatçiye izin verilmez. Vaida uzun zamandır benim tuhaflıklarına alıştı."

Düşüncelerimin korkunç yönünden rahatsız olarak ondan uzaklaştım. "Ziyafet için hazırlanmalıyım."

Arkama bakmadan, payandadan çıkıntı yapan bir Yakut Tazı'nın gölgesinden geçtim ve aceleyle saraya girdim.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Gerekli yorgunluk olmadan, bedenim yabancı bir yerde uyumaya isyan etti. Odamın etrafında döndüm, çekmeceleri açtım ve Ziyafet için elbisemi hazırladım. Gece daha da derinleşti ama yine de uyku benden kaçtı. Geceliğimi bol keten pantolon ve düzgün bir tunikle değiştirdim. Eğer bu gece uyumak istiyorsam, yürümem gerekiyordu.

Kapıyı açtığımda Ren irkildi. Kıyafetlerime baktı ve kaşlarını çattı. "Hayır."

"Tuvalete gitmem lazım,"
dedim. "Size eşlik edeceğim."

"Bu pek uygun görünmüyor."

Ren'i isteğime boyun eğdirmek beklediğimden daha kolay oldu. Bana karşı duyduğu antipati sıkıcı türdendi; Vaun'un ki kadar güçlü ya da Wes'in ki kadar yumuşak değildi. Birkaç dakika boyunca tuvalete bir muhafız götürecek kadar kendimi güvende hissetmezsem Vaida'nın bunu ne kadar aşağılayıcı bulacağını tartıştıktan sonra Ren kenara çekildi, mutsuzluğu omuzlarının sert hatlarından belli oluyordu. "Acele edin."

Karanlığın sessizliğinde, koridorda yürürken Fildişi Sarayı'nın gözleri beni takip etti. Usr Jasad da büyüktü, ayrı kanatları ve canı sıkılan bir çocuğu cezbedecek pek çok keşfedilmemiş odası vardı. Ama her zaman önce bir ev, sonra bir saray olmuştu. Fildişi Saray'da tehdit ve ihtişam bir aradaydı. Sultan Vaida'nın sarayı açık bir mesajı yansıtıyordu: *güzelliğin kucağından sakın, çünkü bağırsakları açgözlü ve dişleri keskindir.*

Belki de Usr Jasad da aynı şeyi temsil ediyordu. Nizahlanlar ve Jasadiler arasında bulduğum tek ortak nokta dedelerime duydukları nefretti.

Dönemeci döndüm ve bir Baira duvar halısının önünde durdum. Lukub Awala tahtında uzanıyordu, az giyimli bir insan erkeği ayaklarının dibinde diz çökmüştü. Etrafını düzinelerce Yakut Tazı sarmıştı. Baira'nın eli hırlayan bir tazının kafasındaydı, parmakları tazının kan kırmızısı tüyleri üzerinde büyüyle parlıyordu. Diz çökmüş adamın gözlerindeki katıksız çaresizlik ifadesi karşısında ürperdim. için

Awaleen zamanında bir ölümlü olmak, bundan daha büyük bir lanet düşünemezdim. Sahne koridor boyunca çözüldü. Ayak seslerim halının üzerinde sessizdi. Baira'nın ayaklarının dibinde diz çökmüş olan adam ayağa kalktı ve halının üzerinde kaymaya başladı. Başını tuttu, ağlayan bir kadın ona doğru uzanırken ağzı bir çığlıkla açıldı. Elleri birleşti. Adam yere düşüp ölürken goblendeki renkler değişti ve ağlayan kadın Hava. Bir yanılısama.

Koridor tekrar kıvrıldı ve bu tarafta bir pusu ortaya çıktı. Baira kollarını Rovial'ın göğsüne dolamış, onu dizginliyordu. Dania alnına rünler çizerken, Kapastra parlayan avuçlarını ona doğru kaldırdı. Sirauk Köprüsü'nün üzerinde durdular. Awaleen'den akan büyüye tepki veren bulutlar köprü'nün altında çalkalanıyordu. Onların gücü gökyüzünü çökertmişti.

"Mezarlık," diye tiz bir ses geldi. Döndüm ve yanımda olmayan bir hançere uzandım. Sultan Vaida yatıştırıcı bir hareketle kollarını kaldırdı. "İşte, işte. Seni ürküttüm mü?"

Aptalca bir soruydu, ben de daha aptalca bir cevap verdim. "Hayır."

"Felix için mi endişeleniyorsun? Omal birliği kuzey kanadında uyuyor." Benim donuk bakışlarım karşısında Vaida kulaklarından sarkan kırmızı kristallerden birine dokundu. Göz kırptı. "Haberler çabuk yayılıyor, sevgilim. Drat Felix ve onun huysuzluğu. O küçük kıza ne korkunç bir kader yaşattı."

"Mezar mı?" Merakını gidermemeyi tercih ederek tekrarladım. Goblenin üzerini işaret ettim. Sirauk'u dokumak için muazzam miktarda detay harcanmıştı. Lanetli köprü, mücadele eden kardeşlerin arkasında beyaz bir sisin içine gömüldü. Rovial'ın gözleri geniş ve vahşiydi. Büyü delisi.

Vaida parmak uçlarını Baira'nın yüzünde gezdirdi. "Rovial hariç tüm Awaleen kendi istekleriyle ebedi uykularına daldılar. Jasad Awal'ı bastırmak onları Sirauk'tan aşağıda bekleyen mezarlara düşecek kadar zayıflattı."

Krallığımın adını Vaida'nın ağzından duymak beni şok ederek kendime getirdi. Arın varken tam bir dehşet saçıyordu. Onun yokluğunda sınırlarını nereye çekeceğini keşfetmek istemiyordum.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Sultanım." Etrafında dolaşmaya başladım.

Omzuma yapılan hassas bir baskı beni yerimde tuttu.

Sultana Vaida'nın gözleri benimkiler kadar karanlık parlıyordu. Niphran onlara Kitmer gözleri derdi. Burun buruna duruyorduk; bir odadaki en uzun kadın olmaya alışmış biri olarak bu gerçeği fazlasıyla can sıkıcı buluyordum. "Benim sarayım

bu goblenden çok daha fazlasına sahip. İzin verin size göstereyim." Omzumdaki tutuşunu bıraktı, bakışlarının sertliğini yalanlayan göz kamaştırıcı bir gülümseme. "İsrar ediyorum."

Cevap beklemeden yürümeye başladı. Onu görmezden gelme ve doğrudan odama doğru koşma isteğiyle oynadım. Ben onun deneği değildim ve benim üzerimde hiçbir hakkı yoktu.

Arin'in uyarısı adımlarımı durdurdu. *Ona meydan okuma ya da herhangi bir şekilde kendini gösterme.*

Vaida çoktan virajı dönmüştü. Nefesimin altında küfrederek aceleyle peşinden gittim. Lukub'un Sultanı Fildişi Sarayı'nın doğu kanadına doğru ilerledi. Sağ tarafımızdaki duvardan bir sıra Yakut Tazı kafası çıkıyordu. Dışlerinin yerinde titreyen mumlar vardı ve salonun üzerine uzun gölgeler düşürüyorlardı. Vaida'nın mücevherlerle süslü seraz elbisesi, dantel kolları arkasında iz bırakan desenler oluşturunuyordu.

Sağa döndü ve neredeyse ayaklarım takılıyordu. Koridorun her iki yanında düzinelerce muhafız sıralanmıştı. Görünüşüme tepki vermediler, dikkatleri ileriye odaklanmıştı.

Koridorun başında durdum. "Varis'in muhafızları yokluğundan endişelenecek."

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Sarayımın güvenliğinden şüphe mi ediyorlar?"

Korumalarımın etkinliği mi?" "Tabii ki hayır, ama-"

"O halde endişelenmeleri için bir neden yok."

Arkasını dönmeden parmaklarını kıvrarak beni peşinden çağırdı. Siruk'un lanetli derinlikleri adına, bu kadının edep duygusuyla beni öldürmesine izin mi verecektim?

Bilgi sahibi olabilir. Hanim'in varlığı beni korkuttu. *Nizahl'dan nefret ediyor. İşe yarayabilir.*

Yüzümü buruşturdum. Neden Ren'den bir uyku ilacı istememiştim ki?

Sultana'nın özel odasının eşiğinden geçemeyiz, Kapılar kederli bir iniltiyle kapandı. Arin'in odası bir sükûnet egzersiziyken, Vaida kendi odasını krallıklardaki her renkle doldurmuştu. Duvarlardan biri canlı bir çivit, diğeri ağırbaşlı bir zümrüt rengiydi. Tavandan sarkan her şekil ve büyüklükteki fenerler odayı sıcak bir ışıltıya boğuyordu. Yatağı Rory'nin dükkânından daha genişti ve ayakucunda çeşitli desen ve kalınlıkta yorganlar yığılıydı. Kaosun tuhaf karışımı

ve Lukub'un Sultana'sıyla bağdaştırdığım tarz.

"Neden buradayım?" Nezaketi bir kenara bırakarak sordum. Vaida'nın odasının canlılığı rahatsız ediciydi, kanlı perdeler ve paslı silahlarla dolu bir odaya girmiş olmamdan daha fazla.

"Arin'in aşağı bir köyden Omalyalı bir yetimi seçtiğini duyduğumda herkesin şaşkınlığını paylaşmadım," dedi Vaida. Bir cam bebeği eline aldı, yatağının başucundaki masaya koymadan önce uzuvlarını ayarladı. Cilalı tırnağıyla bebeğin burnuna vurdu. "Arin... insanların içini görüyor. Potansiyeli ve riski bir mimarın gelecek vaat eden araziye değerlendirdiği gibi hesaplıyor. Başkalarının israf görebileceği yerlerde o değer görür. Başarılı da - Nizahl Şampiyonu son üç Alcalah'ta başarılı oldu."

Dudaklarımı büzdüm, az önce hakarete mi uğradığımı yoksa övüldüğümü mü anlamaya çalışıyordum.

Vaida komodinin alt çekmecesinden süslü bir yüzük çıkardı. Gözlerini kapatarak kısa bir süre avuçladı. "Ama sen, Sylvia. Seni Şampiyon olarak seçmesinin başka bir nedeni daha var."

Sesim çeliği kesebilirdi. "Ekselansları ile bir tür aşk anlaşması yaptığımı ima ediyorsanız-"

Vaida homurdandı. Kraliyet havası geçici olarak kaybolmuş, yerini benden sadece birkaç yaş büyük genç bir kadına bırakmıştı. "Canım, Nizahlı Arin seni seviyorsa, Alcalah'ın endişeleneceğin en son şey olduğundan emin olabilirsin. Arin kalbini aklının önüne koyacak türden bir adam değildir. Düşmanları çoktur ve ona saldırabilecekleri her yolu düşünür. Eminim kendini ne kadar sakın tuttuğunu, mizacı üzerinde ne kadar güçlü bir eli olduğunu görmüşsünüzdür. Başka biriyle ilgilenebilseydi bile, aşık olmasına izin verecek kadar bencil olacağını düşünemiyorum. Kendi doğasını ve aşkın onu sürükleyebileceği tüm karanlık yerleri biliyor."

Bu düşünce açıklayamadığım nedenlerden dolayı beni rahatsız etti. Arin'i her an vahşileşme kapasitesine sahip bir canavar olarak tanımlamıştı.

"Onu iyi tanıdığınızı söyledi. Belli ki yanlış söylemiş." Küstahça geldi. "O... kırık değil. O da herhangi bir erkek gibi sevebilir."

"Ah, benim tatlı Sylvia'm." Vaida'nın gülümsemesi tamamen dişliydi. "Çoğu erkeğin aşk şekli *çok* sıkıcıdır. Sık, kararsız ve tamamen sıra dışı. Arin saplantı derecesinde severdi. Çılgınlığa. Ama bir başkasını sevmesine asla izin vermemesinin gerçek nedenini bilmek ister misin?" Vaida adım attı

çiçek kokusu burnumu gıdıklıyor. "Arin sevdiği şey tarafından tüketilir. İstenirse dizlerinin üzerine çöküp onu öldürmesine izin verir. Kendini korumak için kalbini saklıyor."

Ben engel olamadan görüntü yükseldi. Arin dizlerinin üzerinde, kararlı ve azimli. Çenesi kendisine biçilen kaderi kabullenmek için öne eğikti. Ya da belki de hayatında ilk ve son kez vahşileşecekti, gözleri çaresiz ve arayış içinde. Alt dudağımın iç kısmını kan tadı gelene kadar ısırđım. Onu asla buraya kadar takip etmemeli ve kafamı zehriyle doldurmasına fırsat vermemeliydim.

"Varis hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Sana göstermem gereken bir şey var." Vaida yüzüğü parmağına geçirdi ve zümrüt duvara bastırdı. Duvarın ortası içe doğru salınarak boşluğa açılan bir merdiven boşluğunu ortaya çıkarırken serbest kalan havanın tıslaması burnuma toz üfledi. Dünyam kendi ekseninden saparak savruldu ve silaha dönüştürebileceğim bir eşya aramaya başladım.

"Bu sihirdi!"

"Benim değil. Baira'nın büyüü hâlâ sarayın bazı bölümlerini manipüle ediyor." Yüzüğü havaya kaldırdı. Yüzeyinde bir Yakut Tazı hırladı. "Benimle gel. Benimle güvendesin."

Cevabımı beklemedi, deliğe adım attı ve karanlığa gömüldü. Odasının kapısını çekiştirdim. Sıkıca kapatılmışlardı. Ayağımı kapıya dayadım ve kaldırdım. Hiçbir şey yoktu.

Nizahl'ın Şampiyonunu kendi sarayında öldürmeyecek, diye mırıldandı Hanim. Git bakalım. Sultanın sana ne göstereceğini gör.

Kapılara, muhafızlara ve asillere lanet okuyarak açıklığa doğru yavaşça adım attım. Boşlukta alçaldıkça küf kokusu daha da güçleniyordu. Parmaklarımı nemli duvarda gezdirerek Vaida'yı dinledim. Ya beni öldürüp kanıtları mühürlediyse?

Boynun onun iki kolundan daha kalın. Eğer seni yenmeyi başırırsa, ölmeyi hak edersin, dedi Hanim. Boynumun çevresini kontrol etme dürtüsüne direnerek kaşlarımı çattım.

Merdivenler düzleşerek küçük bir sahanlığa dönüştü. Bir ışık titreyerek canlandı ve Vaida'nın elinde bir mum tuttuğunu gösterdi. Her iki yönü de sadece birkaç metre görebiliyordum. Kenarlardaki karanlık *çalkalanıyordu*. Canlı. Açlık. Tüylerim diken diken oldu. Kendimi davetsiz bir misafir gibi hissediyordum, sadece önümdeki kadın tarafından işgal edilmesi gereken bir alanın kutsallığını ihlal ediyordum.

"Bu saklanma yeri Baira'ya aitti. Ondan sonraki her Sultana bu miras kalır.

oda ve karanlık kendini yeni sahibinin iradesine göre şekillendirir. Şimdi ürkütücü olduğunu düşünüyorsanız, bir de annem emrettiğinde görmeliydiniz." Mumu daha yükseğe kaldırdı ve dikkatim yüzüğünde sabitlendi. Sultana'nın en özel sığınağının anahtarı olan bir yüzük. Aklımın bir köşesinde bir fikrin tohumları yeşerdi.

"Neden buradayım?"

Işıklar gülümseyen ağzının üzerinde titriyordu. Başının arkasında düzinelerce parşömen duvara yapıştırılmıştı, her birinin üzerine siyah mürekkeple isimler karalanmıştı.

"Senden bir iyilik istiyorum, Sylvia." Adımı ömür boyu sürecek dostluklara özgü bir aşinalıkla söyledi. "Alcalah'ı kaybetmelisin."

Durakladım. Alcalah'tan vazgeçip vazgeçmeyeceğimi sormak için beni kötülükle dolu bir zindana mı çekmişti? "Çamurlu bir sandalette boğulmayı tercih ederim "in en saygılı versiyonunu arayarak olası cevapları gözden geçirdim.

"Okuyabiliyor musun?" Vaida aniden sordu. Mumu duvara doğru tuttu ve iğnelenmiş isimlerin üzerine gölgeler gönderdi.

Her krallığın ana dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyordum, artık nadiren kullanılanları bile. Arin'in masasındaki parşömeni okumam için beni kandırarak keşfettiği bir beceriydi bu. Dillerimiz bir asır önce tekdüzeleşmişti ve sadece birkaç köy başka bir dil konuşuyordu.

"Hayır." Bir köy yetimi okuma yazmayı iş gücüyle takas edebilirdi.

Omzunun üzerinden baktı, beni sahtekârlık açısından değerlendirdi. Görünüşe göre, soğukkanlılığımın kandıramadığı tek kişi Arin'di, çünkü tartışmadan geri döndü. "Bunlar isimler. Sultan Bisai'nin konsey üyeleri. Saray çalışanları. Annemin öldürülmesinde rol oynayan herkes bu duvarda."

Sultana Vaida sola doğru hareket ederek tamamen yeni bir dizi ismi aydınlattı. "Bunlar Lukub'daki şüpheli Nizahl casusları. Yerlerini tespit edemediğim çok sayıda kişi var. Yüce Munqual'ın hükümdarlığı altında gönderilen casuslar onlarca yıldır Lukub'da bulunuyor. Yüce Rawain, iktidarının başlarında Nizahl yetimlerinin eğitildiği ve yabancı krallıklara gönderildiği bir uygulama başlattı. Orada büyüüp toplumun bir parçası olabiliyorlardı. Yüce Rawain bizi gözetlemeleri için krallıklarımıza çocuklar yerleştirdi, bu sinsi tohumları kök salmaları ve kaynaklarımızı kurutmaları için bıraktı."

Işık bir an için değişti ve Vaida dönmeden önce sıra sıra farklı isimleri ortaya çıkardı. "Sence annemi ben mi öldürdüm?" O

Ebeveyninden bir sayıyı tahmin etmesini isteyen bir çocuk gibi belli belirsiz eğleniyordu.

"Essam Ormanı'ndaki kuyuları gördüm," dedim. "İçlerinde çürümeye terk ettiğiniz insanları. Eğer bana anneni öldürebileceğine inanıp inanmadığımı soruyorsan, korkarım ki cevabımdan hoşlanmayacaksın."

Vaida bir kahkaha attı. Ses yankılandı ve kavernöz sınırlarda yankılandı. "Ama Arin'in seni neden sevdiğini anlıyorum. Sende bir köylünün kaynayan nefreti ve bir asilin dili var."

Karanlık mırıldanarak yaklaşıyordu. Vaida'nın avucundaki mum, gölgelerin parmaklarını etrafımıza dolmasını engelleyen tek bariyerdi. Hızla geri çekilmek istedim ama merdivenler bile kasvetin içine gömülmüştü.

"Alcalah'ı kaybedemem Sultanım. Nizahl size sorun yarattıysa özür dilerim ama bir görevim var."

Sultan Vaida yaklaştı. Elindeki mumu aramıza sıkıştırdı ve arkasındaki boşlukta, her birinin başında mücevherli Lukub tacı parıltıyan sıra sıra kadınlar belirdi. Bir kalp atışı ile diğeri arasında yok oldular ama karanlık onların varlığıyla dolup taşıyordu. Lukub'un Sultanaları. Vaida'nın iradesi Baira'nın zindanında tezahür etti.

"Nizahl'a sadakat borcun yok. Kaybedersen, Nizahl seni terk eder. Felix'in egosu seni Omal'da bir sığınaktan mahrum bıraktı. Orban'da da güvende olmayacaksın. Orban'ın Omal ile olan ticari ilişkisi, Felix'e herhangi bir Omal vatandaşını mahkemeye çıkarmak için kendi krallığına geri gönderme hakkı veriyor. Ya da senin durumunda, bir idam."

Vaida'nın yüzünün köşeli hatları loş ışıktaki keskinleşti. Göğsü kabarmış, aramızdaki muma baskı yapıyordu.

"Sana bir ev verebilirim, Sylvia. Lukub'daki herhangi bir binayı işaret et, ben de orayı senin yapayım. Felix'in devriyesi krallığımın sınırları içinde sana dokunamaz. Ordumdaki herhangi bir liderlik pozisyonu herkesten önce sana açılacaktır."

Teklifindeki sıradan ihanet ilgimi çekti. Alcalah'ı kazanmak uğruna hükümdar arkadaşlarına karşı gelecek, Omal ve Nizahl'ın öfkelerini kazanacak mıydı?

Karanlık etrafımızı sarmıştı ve hangi tehlikeyi değerlendireceğimi bilemiyordum: arkamdaki mi yoksa bana gülümseyen mi? Başparmağım ve parmağım ile bileklerimi daire içine aldım, kelepçelerimin soğuk metaliyle kendimi rahatlattım.

"Bunu benden neden istiyorsunuz? Hiçbir teşvik olmadan kendi başıma da kaybedebilirim." Vaida bileğini çevirerek soruyu geçiştirdi. "Üç Arin'in son dokuz yılda seçtiği şampiyonlar galip geldi. Nizahl, Arin'in çocukluğundan bu yana hiçbir Alcalah'ı kaybetmedi. Bir kazanan daha seçtiğine eminim."

Nefesim daralıyor, her yanıma saran gece baskısına karşı savaşıyordum. Karanlık, sıcakta unutulmuş meyve gibi kokuyordu, tatlı ve çürük. Parmak eklemlerimi ağzıma bastırarak öğürmemi engelledim.

"Evet, Baira'nın odaları yüzüğe sahip olmayanlar için misafirperver değildir. Annem beni buraya getirdiğinde ben de aynı tepkiyle karşılaşmıştım." Mum kısık ateşte yanıyor, fitili bir yumruya dönüşüyordu. Işık kaybolana kadar birkaç dakikamız vardı. "Hareket tarzını iyi düşün sevgilim. Dükkânında topallayarak dolaşan küçük kimyagerini düşün. O köhne kulübeyi ve darmadağınık yetimlerini. Konuşkan kızı ve sandalyelerini. Eğer Alcalah'ın Victor'u olursan, sana zarar veremem. Ama Arin düşmanlarını yıkıma uğratabilecek tek kişi değil. Felix'in bana borcu var; aşağı bir köydeki birkaç trajik kazayı unutmaya ikna edilebilir."

Kelepeklerim ısındı. Karanlığın bir kısmı, onun tehdidine karşılık veren büyüm arttıkça geri çekildi. *Keder. Öfke. Korku.*

"Kaybedersem ne kazanacaksın? Şampiyonunun zaferini görmeye bu kadar kararlı mısın?"

Gölgeler sıçrayarak uzaklaştı, büyümün uğultusu oyuklarda çınladı. "Benim kazancım için üzülme. Kaybedeceklerini düşünerek kendini meşgul et. Sevdiklerinizi düşünün." Vaida bir adım uzaklaşarak sırtını karşı duvara dayadı. Bakışlarında ürpertici bir kararlılık parlıyordu. Geriye doğru bir adım daha attı. "Her şeyden önce kendinizi düşünün." Son bir adım daha attı ve sönmekte olan mum ışığını arkasındaki duvara yansıttı. Düzinelerce yüz, ağızları sessiz çığlıklarla açılmış, duvardan dışarı çıkmıştı. Derileri gerilmiş ve benek benek olmuş, gözleri ağarmış kafataslarında bir delik açılmıştı.

Önlerinde Vaida gülümsedi ve gölgeler ışığı söndürdü.

Doğruca Arin'in odasına yürüdüm.

Vaida'nın tüm tehditlerine rağmen, Arin'in benimle hiç yapmadığı bir hataya balıklama atlamıştı: Kumar oynama isteğimi fazlasıyla abartmıştı.

Teklifini kabul etmekle elde edeceğim şey oldukça önemliydi. Teklifini ikna, ayartma ve zorlamanın doğru dengesiyle paketlemişti. Alcalah'ı kaybedersen Lukub'a evin diyebilirsin. Alcalah'ı kaybedersen köyünü de kaybedersen.

Ne yazık ki hapishanemin sınırlarını Lukub'un sınırlarına uyacak şekilde yeniden çizmeye hiç niyetim yoktu. Tabii Felix ve Arin başımı saraylarının kapısına asmak için en içten dileklerini dile getirdiklerinde Vaida'nın beni en yüksek teklifi verene satmadığını varsayarsak. Arin güvenimi kazanmıştı -her ne kadar uzuvlarıma birkaç hançer sapladıktan sonra da olsa- ve güven benim çift olarak taşıdığım bir kaynak değildi.

Odasını bulmak gülünecek kadar kolaydı. Benim odam dışında kendi muhafızları olan tek odaydı.

Wes ve Jeru beni gördüklerine sevinmiş görünmüyorlardı.

"Ren seni bulamadığını söylemek için uğradı," dedi

Wes. "Banyo yaptım."

"Saçların kuru."

"Yıkamadım. İzin verin geçeyim. Varis ile görüşmem gereken acil bir konu var."

Jeru omuz silkerek Wes'e baktı. "Bize istediği gibi girebileceğini söyledi."

Kaşlarını kalktı. Öyle mi yaptı?

Wes kapıyı iki kez çaldı. "Efendim?"

"Girin," dedi Arin'in dalgın sesi. Wes içini çekti ve kapıyı benim için açtı. İçeri süzöldüğümde Arin başını kaldırıp bakmadı. Wes kapıyı kızgın bir gümbürtüyle kapattı.

Nizahl Varisi'nin sırtı bana dönüktü. Belinden bağladığı bol bir uyku pantolonu giymişti ve başka bir şey giymemişti. Yatağın üzerinde terk edilmiş bir yemek tepsisi duruyordu. Arin bir masanın üzerine eğilmiş, parşömene bir şeyler karalarken kalçasını yana eğmişti. Omuzlarının güçlü eğimini, omurgasının çentiklerini inceledim. Belini kırmanın bir askerinkinden daha zor olup olmayacağını merak ettim.

"Senin odan benimkinden daha büyük," dedim.

Arin'in sırtındaki kaslar kilitlendi. Yatağa düştüm, etrafıma bakındım.

tepsisindeki eşyalar. Ekmeğinden bir parçayı koyu yeşil molokhia'ya batırdım. Çoktan soğumuştı ve üstündeki deri ekmeğime yapışmıştı.

Arin döndü. Ellerini masaya dayayarak arkasına yaslandı. "Takas yapmak ister misin?"

Ağzımdaki lokmayı güçlükle yuttum. Bakışlarım göğsünde oyalandı. Yakut Tazı ile karşılaşmamızın izleri tam olarak iyileşmemişti. Bandaj, etrafına gelişigüzel sardığım kollardan çok daha temiz görünüyordu.

"Hayır. Benimki merdivenlere daha yakın."

Dania'nın kutsal eteği, ama o kadar *solgundu* ki. Sanki biri üzerine ince bir parşömen tabakası germiş ve adını deri koymuş gibiydi. Bir başkası olsa hastalıklı derdim ama Arin'in gövdesi uzun ve zayıftı. Vücudu, yıllarca süren amansız bir savaşın kazandırdığı gücü taşıyordu. Güzelliğinin zarafeti kalçalarının keskin kesiminde, köprücük kemiklerinin çukurlarında parlıyordu.

Arin kaşlarını kaldırdı, benim zevkime göre fazla eğlenmişti. "Bir sorun mu var Sylvia? Solgunlaştın."

Gözlerimi devirdim. Elbette başkaları üzerindeki etkisinden habersiz değildi. Çekiciliği, cephaneliğindeki ölümcül mükemmellikte bilenmiş bir başka silahtı. "Doğal ten rengim, sizi temin ederim." Bir ömür önce söylenmiş bir sözün yankısı.

Onu yalnız bırakarak tepsiyi masaya taşıdım. Arin gardıroptan bir tunik aşırıldı ve başına geçirdi. Tekrar giyindiğinde nefes verdim ve parmak uçlarımı sıcak yanaklarıma bastırdım. Vaida mezarlarda lanetlensin.

Bu garipti. Yetişme çağımı Mahair'in erkeklerine karşı geçici bir ilgiden fazlasını duymadan geçirmiştim. Onlar tarafından dokunulmaya katlanabilsem bile, gerçek bir yakınlık için gereken becerilerden yoksundum. Boğazıma çok yakın bir el, ani bir baskı... Bir sevgiliyi sarmalamaktansa duvara fırlatmak daha olasıydı.

Alcalah böyle saçmalıklarla uğraşacak zaman değildi. Arin yeleğini ustalıkla bağlarken gizlice bir bakış attım ve hemen pişman oldum. Eğer

Arin'in zihni ince bilenmiş bir hançerse, vücudu da onun zırhıydı. Ona dokunan birinin nasıl bütün kalabildiğini hayal bile edemiyordum. Onunla

birlikte olmak ballı bir yok oluş olurdu, etten kemikten bir bedenin kaldıramayacağı kadar fazla. Bu kadar yeter. Omuzlarımı yuvarladım. Çok az uyku ve çok fazla ölüme yaklaşma

benim sorunumdu.

Varis kendini tahta bir sandalyeye yerleştirdi. "Bu gece yarısı ziyaretinin bir amacı var mı, yoksa sadece yemeğimi mi istiyorsun?"

"Bir pazarlık yapmak istiyorum."

Arin arkasına yaslandı, eldivenli elleri karnının üzerinde geziniyordu.

Ona her şeyi anlattım. Vaida'nın beni sarayın kendi kanadına nasıl çektiğini, Baira'nın saklandığı yerin mührünü açmak için duvara bastırđığı yüzüğü. Duyarlı karanlığı tarif etmek daha zor oldu ve mum söndüğünde içimi kaplayan korkuyu anlatmaktan kaçındım. Aceleyle merdivenlere takılmış ve soğukkanlı muhafızların yanından kaçmıştım.

"Öldürdüğü insanların isimleri var. Lukub'da yaşayan Nizahlan casuslarının isimleri. Yüzler... aynı casuslara ait olabilecek kesilmiş yüzler." Ben Vaida'nın tehdidinden bahsedinceye kadar Arin'in yüz ifadesi hiç değişmedi. Alcalah'ı kaybedersem bana önerdiği tekliften.

"Ve bunu bana, Vaida'nın teklifini yerine getirmeni engelleyemeyeceğimi ya da onun seni Lukub'da barındırmasını engelleyemeyeceğimi bilerek söylüyorsun. Tabii seni bir Jasadi olarak ifşa etmezsem, ki bu beni mahveder, Alcalah'ı oyalar ve Müfsidlerle Urabi'ye yeni bir kurbanı hedef alma fırsatı verir." Arin'in gözleri onaylayarak parladı. "Etkileyici."

Elimi taklit bir selamla çışptım. "Vesayetiniz altında oldukça çeşitli beceriler edindim. Vaida'nın teklifinin faydalarını düşündükten sonra, tehlikelerinden daha ağır basmadığına karar verdim. Yani, Nizahl'la savaş yüzünden parçalanmış ikinci bir krallıkta yaşamak."

Bunun üzerine Arin sırtmaya başladı. Yaklaşık yirmi bir yıllık hayatım boyunca mükemmel bir şekilde atan kalbim bu manzara karşısında tekledi. Bu gecenin mucizeleri asla bitmeyecekti.

"Soyluların size görünmez tuzaklar kuracağından çok endişeliydiniz. İşte buradasınız, onların içini görüyorsunuz."

Onun kadar çabuk değil, dedi Hanim. Sen daha konuşurken Vaida'nın planını anladı.

Sandalyenin yastıklı koluna çizgiler attım. İltifatı takdir edemedim; yanılmış olmayı ummuştum. Vaida delirmiş miydi? "Eğer Zinish barış anlaşmasını ihlal ederse, Lukub harap olacak. Omal ve Orban anlaşmayı korumak için Nizahl ile güçlerini birleştirecek."

Arin bir omzunu kaldırdı. "Önce Nizahl anlaşmayı ihlal ederse olmaz. Lukub şampiyonu galip geldikten sonra, Nizahl'a rüşvet vereceğini düşünüyorum.

asker ya da Nizahlan konseyinden bir kişi onu öldürmek için mücadele edecek. Bir krallığın Victor'unu öldürme eylemi kendi savaş ilanıdır ve Vaida'nın hazır orduları Nizahl'a doğru harekete geçecektir."

Vaida'nın planının sinsi zalimliği içimi ürpertti. Yıkıcı bir savaş harekete geçirecekti... ne için?

Arin etkilenmemişti. Nizahl'ın bir krallığı yok ettiğine çoktan tanık olmuştu. "Nizahl ile bir savaş asla kazanamayacak," dedim. "Üç ömrünü hazırlanarak geçirse bile kazanamaz."

"Bir şey onu yapabileceğine ikna etti."

"Ama neden? Neden riske atsın?"

"Belki de annesinin ölümü için Hisar'ı suçluyordur. Belki de askerlerinin sürüler halinde ölmesi umurunda değildir. Bunun pek bir önemi yok. Vaida'nın eylemlerinin bilgeliği söz konusu değil." Arin başını öne eğdi. "Öte yandan senin bilgeliğin... Ne için pazarlık yapmaya geldin Suraira?"

Vaida'nın kanadından çıktığım tüm yolculuk boyunca bu kaçınılmaz soru üzerine kafa yormuştum. Tek bir cevap vardı. Bir söz vermiştim ve bunu yerine getirmeye niyetliydim.

"Marek ve Sefa'nın serbest bırakılması," dedim hemen. "İkinci duruşmadan sonra Omal'a dönmelerine izin verirsiniz, yolumuza devam edeceğim."

Arin'in aksine, benim mizacım uzun süre hareketsiz kalmaya pek uygun değildi. Püsküllü minderle kıpırdandım ve onun ne düşünüyor olabileceğini düşünmeye çalıştım.

Yedi yaşındayken, öğretmenlerimden biri hastalandı. Süreyya, Niyar'ın en kalın kitaplarından bir labirent inşa ederek bana moral vermeye çalışmıştı. Dolambaçlı tünellere pirinç serptik ve çıkmaz sokaklar oluşturmak için atılmış kumaş parçalarını katladık. İşimiz bittikten sonra, Süreyya labirentimizde yarışmaları için cırcır böcekleri topladı. Yarışan yaklaşık iki düzine cırcır böceğinden sadece biri başarılı oldu. Kitapların tepesine sıçradı ve gelişigüzel yaratımımızı inceleyerek etrafına baktı. Aşağıdaki cırcır böceği yığınının inmek yerine, kitapların sırtlarına zıpladı ve labirenti dümdüz kesti.

"Aldattı!" Onu eteğimin içine alarak ağladım.

"Belki de öyledir." Süreyya kriketi aldı ve parmağının üzerinde dengeledi. "Bir oyunu kazanmak için onu her açıdan değerlendirmelisin, amari. Aksi takdirde kargaşanın üstesinden gelemez ve zafere ulaşamazsın."

Arin sonunda konuştu. "Bir kayıp yaşayacağım ve karşılığında hiçbir şey kazanmayacağım.

Seçenekleriniz ne olursa olsun görevleriniz değişmeyecektir."

Dehşet kemiklerimi titretti. "Açık konuş. Ne istiyorsun?" "İlk deneme sırasında Lukub Şampiyonu'nu öldürmek," dedi Arin. "Eğer ölürse, Vaida'nın onu savaş kıskırtmak için kullanma ihtimalini ortadan kaldırmış olursunuz."

O değerli bir rakip, dedi Hanim, isteksizce memnun olarak. Potansiyel bir sorun için etkili bir sonuç.

Verimli. Her zaman *verimli*. Sandalyeden kalkıp avluya bakan pencereye doğru ilerledim. Bu yükseklikten Fildişi Sarayı'nın sınırlarının ötesini, etrafında kümelenmiş soylu kasabaların ötesini görebiliyordum. Karla kaplı dağlar ufku çarpık dişler gibi süslüyordu.

"Lukub Şampiyonu ilk denemeyi doğal olarak kaybederse, Victor olamayacak. Neden onu öldürüp Vaida'yı daha fazla üzelim?"

"Vaida onu öldürdüğünü bilmeyecek. Şampiyonlar dışında kimse Ayume'ye giremez. Ormanı geçip kayalığa tırmanan ilk üç Şampiyon ilerler. Lukub Şampiyonu asla blöfe ulaşamayacak. Trajik ama Alcalah'da eşi benzeri görülmemiş bir durum." Arin yanımda belirdi ve gözlerini Lukub'a dikti. "Vaida zayıf bir Şampiyon seçmiş olamaz. Senin müdahalen olmadan, neredeyse kesinlikle ilerleyecektir. Eğer sadece Lukub Şampiyonunu sabote ederseniz, vardığında Vaida'yı bilgilendirecektir."

Siyasi kargaşanın yoğunluğundan Nizahlı Arin yükseldi. Bitişe giden tüm görünür yolları haritalandırdı ve zaferini garantiledi.

Boğazımdaki düğümü geçip yutkundum. "Eğer bunu yaparsam, Sefa ve Marek'e Mahair'e kadar eşlik etmeleri için askerler atanacak."

"Çok fazla," diye onayladı Arin. Bakışlarının yüzümün yan tarafında olduğunu hissedebiliyordum. "Askerler, Vaida'nın intikam almak istemesi ihtimaline karşı Mahair'i korumakla görevlendirilecek."

Buğulu pencereye şekiller çizdim. Lukubiler ne topraklarından acımasızca sürgün edilecek bir yapıya ne de kendilerini garip toplumlara dönüştürecek bir büyüye sahipti.

"Sadece *siz* cinayeti mantıklı bir seçim olarak resmedebilirsiniz."

Arin'in nefesi başımın tepesini okşadı. Arkamı döndüğümde aramızdaki mesafenin kıl payı kadar bile olmadığını fark ettim. "Anlaştık mı?"

Bakışlarımı ısıltılı krallıktan ayırdım.

"Öyleyiz."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

İyi bir küçük Şampiyon gibi, görevlilerin ziyafet için giyinmeme yardım etmelerine izin verdim. Zizi, Mirna ve Ava saçlarımı çözüp elbisemle uğraşırken gevezelik ettiler. Yemek, konuklar ve gezgin muhafızlar hakkında yorumlar yaptılar. Vücuduma güzel kokulu yağlar sürmeye çalıştılar ama ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım. Kibarlığımın da bir sınırı vardı.

Varis'in personeli olarak burada bulundukları için Sefa ve Marek askerlerle birlikte yemek yiyecekti. Görevliler gittikten sonra kolilerimden Rory'nin altın eldivenlerini çıkardım. Evim için bir çapaya, bilinmezlik denizinde kıyıya kadar takip edebileceğim bir çizgiye ihtiyacım vardı.

Avucumu aynanın üzerine koydum. Yansımadaki kadın, kabarık siyah bir elbisenin içinde heybetli bir figür oluşturunuyordu. İnce mor danteller kalçalarından göğüslerine kadar çaprazlama uzanıyor, tenini şerit şerit ortaya çıkarıyordu. Etek önden kısalarak topuklu botlarını ortaya çıkarıyor ve arkasından ipeksi bir dökülme halinde uzanıyordu. Nizahl amblemi kolyesinden sarkıyor, köprücük kemiklerinin altında gösteriliyordu. Saçları parlak ipler halinde etrafına dökülüyordu.

Muhteşem. Çarpıcı. Sahte bir kraliçe.

Kolyeyi sıkıca kavradım ve gözlerimi kapattım. Onu boynumdan koparıp çizmelerimin altında ezdiğimi hayal ettim. Kendimi bu elbiseden koparıp ateşe verdiğimi, Nizahl'ın lekesini kaynar suda vücudumdan temizlediğimi.

Bir Nizahlan elbisesi içinde, bir Lukubi çatısı altında dururken, kendimi her zamankinden daha fazla Jasad Varisi gibi hissettim. Neredeyse olduğun birini özlemek mümkün müydü? Kaderin kumlarında bir tökezleme olmasaydı, olabileceğim birini.

Açıklanamaz bir şekilde, nöbetçi kurbağa düşüncelerimin içine atladı. Cılgınca vıraklaması, diğer kurbağaları kendi pahasına pençelerimden kurtardı. Nöbetçi kurbağayı kaçan kurbağalardan daha cesur yapan neydi?

Gözlerimi açtım. Kelepçelerimin yumuşak metalini ovuşturarak neden burada olduğuma odaklandım. Alcalah'ın sonuna kadar neredeyse Essiya olacaktım, sonunda Sylvia olacaktım. Ben kendimin en inatçı hayaletiydim ve

onun musallat olmasından bıkmıştı.

Kapıyı ben açtım. Wes'in kaşları neredeyse kafasının arkasında kayboluyordu. "Huh."

Açık sözlü. Kalabalık koridorda hızlı adımlarla yürüdüm. İkinci kattaki devasa merdiven boşluğunda toplanacaktık. Vaida hariç her hükümdar kendi Şampiyonuyla birlikte aşağı inecekti. Eğer iki kez geç kalır ve Vaida'nın görkemli girişini bölersem, Arin beni merdivenlerden aşağı itmeyi seçebilirdi.

Bir grup muhafız, asilzade ve Şampiyon merdivenlerin başında toplanmış, sohbet ediyorlardı. Havada bir beklenti uğultusu titreşiyordu. Arin'i aradım ve onu bir oyuğa sıkışmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buldum. Siyah kıyafetindeki tek renk, ince belinin etrafındaki menekşe rengi kemer ve ceketindeki uyumlu detaylardı. Saçlarını geriye doğru taramıştı ama şakağının üzerinde asi bir gümüş tutam vardı. Geniş omuzlu ve gösterişli Arin diğerlerini sahte bir sıkıntıyla izliyordu. Uysallığı oynayan bir yırtıcı, muhtemelen birinin onu öldürmeye çalışabileceği yaratıcı yolları düşünüyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel tehditti.

Arin başını kaldırıp baktı ve donakaldı. Yüz hatlarında sayılamayacak kadar çok ve adlandırılmayacak kadar karmaşık duygular parladı.

Doğruldu, bakışları elbisemin üzerinde geziniyordu. "Sefa elbisen üzerinde harika bir iş çıkarmış." Sesi şaşkındı. Onun kan kaybından ölmesini izlemiştim ama sesim hiç de sakin çıkmıyordu. "Yine de kendini Vaida'ya kesinlikle sevdirmiyorsun."

"Oh?" Başardım.

"Ev sahibesinin konuklarını gölgede bırakması adettendir." Arin'in gözleri mizahla ve daha sessiz, daha samimi bir şeyle dönüyordu. Sadece benim için. "Sen bunu imkânsız hale getirdin."

Onu zar zor duydum. Çok tuhaf bir his içimi titretti. Tanımadığım bir şiddet. Şiddet... Bu doğru kelime değildi.

Kendi isteğim dışında, şakağındaki gevşek saçlara dokundum. Ben saç telini kulağının arkasına süpürürken Arin bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Parmaklarım çenesinin güçlü çizgisinde oyalandı. Eldivenlerimin küle dönüşmesi için içimde çok mantıksız bir istek vardı. Ama onlar olmadan dokunmama izin veremezdi.

Bir dokunuş isteyip de reddedilmem ne büyük bir talihsizlik.

"İşte," dedim titreyen elimi eteğimin içinde düğümleyerek. Devam etmek, onun acımasız kontrolüyle alay etmek, açgözlü ellerini ipeksi saçlarına sokmak ve gözlerindeki buzun eriyerek sıvı aleve dönüşmesini izlemek istiyordum. Tanımadığım bir baskının altında kontrolüm kırılıyordu. Kendi bedenime güvenemiyordum. "Şimdi ikimizden de nefret edecek."

Bir tublulh'un sabit vuruşu gürültüyü kesti. Kalabalık sessizliğe bürünerek merdiven boşluğunun dibine yöneldi. İpek gibi kırmızı elbiseler ya da fildişi tunikler giyen hizmetkârlar ziyafete açılan kapıları iterek açtılar. Herkes tırabzanlara tutunarak ya da öne doğru eğilerek geniş merdiven boşluğunun başında toplandı. Ben Arin'le birlikte arkada kaldım. Vaida'nın gösterişli gösterilerinden payıma düşenden fazlasını görmüştüm.

"Lukub'un yakutu. Parlayan Sultanımız Vaida'nın şampiyonu. Alcalah'ın gelişi için seslerinizi yükseltin Victor, Lukub'un Timur'u!"

Arkamızdaki fenerler söndüğünde koridorlar karanlığa gömüldü. Kırmızı bir parıltı duvarları aydınlatarak üzerimize ateşli gölgeler düşürdü. Hizmetkârlar meşalelere bir toz serpti ve ateş kırmızı ve turuncu bulutlar halinde yükselirken konuklar çığlık attı. Alevler, duvarlardan çıkıntı yapan ve merdiven boşluğunun her iki yanındaki korkuluklara oyulmuş Yakut Tazıların çeneleri arasında kükrüyordu. Ateşin kulakları sağır eden çıtırtısı heyecanlı fısıltılara karışırken kırmızıya bürünmüştük.

"Gerçek bir Ruby Hound gördüğümüzü bilse ne hissederd sence?" Mırıldandım.

Arin'in yüzünde lezzetli bir kin parıltısı belirdi. "Katilce." "O zaman yeni bir şey yok," dedim ve Arin dudağını ısırды. Gülümsememeye çalışıyordu. "Mizah girişimlerim geliyor mu?"

Yüz hatlarını neredeyse anında düzelitti ama artık çok geçti. Hiç istemediğim bir şeyi ortaya çıkarmıştı, kendi anlayışımla bağdaştıramadığım bir şeyi. Nizahlı Arin yirmi altı yaşında bir adamdı, odadaki herkesin kendisinden aşağı olduğunu düşünen birinin sıkıntısıyla doluydu ve kolundaki kızla kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

Belki Arin de kendi hayaletiydi.

Omal Varisi ve Şampiyonu solumuzda duruyordu. Felix'in bakışları yüzümün yan tarafını deldi. Arin'in kollarını düzeltmesini bekledim ve Felix'e göz kırptım. Velet kızardı, burun delikleri genişledi. Hiç kimse sağlam bir dayak yemeden Felix'in yaşına gelmemeliydi. Bu karakteri geliştirir. Ben olsam

alçakgönüllülüğü kafasına çakan kişi olmayı çok isterdi. Kuzenler bunun için değil miydi?

Arin elini uzattı. "Gidelim mi?"

Benim altın eldivenim onun siyah eldivenine uyuyordu. Huzursuz bir sinir patlamasıyla, "Eşleşiyoruz," dedim.

Arin bu mükemmel fırsatı değerlendirip benim anlamsız yorumumla alay etmek yerine gözlerini yumuşattı. "Demek öyle."

Diğer çiftlere mükemmel bir şekilde uyum sağlayarak inişe başladık. Bu durum, tacını takmış olan Vaida'ya çok yakışmıştı. O ve Şampiyonu ilk adımları attılar. Sıra bize geldiğinde, içimde tuhaf bir yarık oluştu. Sanki tozlu, Omal yarım merdivenlerin tepesinde oyalanıyor, süslü Jasadi yarımın krallıklardaki en güçlü Varis'in kolunda inişini izliyordu.

Hanim, *"O, Evliyalardan bu yana en güçlü Kraliçenin kolunda"* dedi. *Ya da onun hayaletini.*

Arkama bakma isteğime direndim. Son zamanlarda Hanım'ın sesi azalmış, kendi düşüncelerime daha fazla yer açılmıştı.

"Yemeğime dikkat etmeli miyim? Felix beni gördüğüne sevinmedi."

Arin kulağıma konuşmak için başını eğdi. "Ren mutfakta aşçıları izliyor. Yemekleri tadacak servis elemanlarımız var. Merak etmeyin. Vaida bir suikast girişimi kadar adi bir şeyin ziyafetini mahvetmesine asla izin vermez."

Yemek salonu nefesimi kesti. Tonozlu cam tavana bağlı beyaz zincirlerden fenerler sarkıyordu. Doğu duvarı boyunca çiçek açan beyaz yaprakları ve altı Yakut Tazı'nın arasından geçen fildişi sarmaşıkları aydınlatıyorlardı. Tazılar odanın etrafında boyanmış hareket halleriyle dönüyordu. Tüm krallıklarda bundan daha abartılı bir masa bulunamazdı. Biz içeri girerken hizmetkârlar yüksek arkalıklı sandalyeler çekti.

"Krallığınızın mührü koltuğunuzu işaretliyor," diye duyurdu Vaida. Masanın başındaki yerini aldı ve kadehini pençeli kolluğun üzerinden sarkıttı. "Lukubi konuklarım, boş olan her yere oturabilirsiniz."

Panik içinde Arin'e baktım. Ayrı oturma ihtimaline hazırlıklı değildim. Ondaki konuşma kıvraklığı ve soğukkanlı yapı bende yoktu. Masanın karşı tarafına geçmeden önce eldivenli eli benimkini bir kez sıktı. Bir hizmetçi beni daha aşağıya, tabağımın önünde titreyen mumun üzerinde Nizahl mührünün kabartmalı olduğu yere götürdü.

Etrafıma bakındım ve bir iniltiyi yuttum. Orban Şampiyonu ve Lukub Şampiyonu iki yanımdaki koltuklara oturdular ve Omal Şampiyonunu karşımızda bıraktılar.

Düzen daha kötü olabilirdi, diye düşündüm. Vaida ve Felix arasında sıkışmış Arin olabilirdim. Şampiyonlar masanın bir ucuna, asiller de diğer ucuna oturmuştu. Vaida'nın davet ettiği on iki kadar soylu ortada yerlerini almış, heyecanlı konuşmaları salonda yankılanıyordu.

Birkaç hizmetçi etrafta koşuşturuyor, kadehlerimizi çiçekli bir şarapla dolduruyordu. Masanın ucundaki Felix dudağını bana doğru kıvırdı. Kör bıçağı tabağımdan kaldırdım ve bıçağın düz kısmını avucuma vururken bakışlarıyla karşılaştım. İrkildi ve ben de bileğime doğru bir kahkaha sakladım. Artık rol yapmak zorunda olmama ihtimali baş döndürücüydü. Sandıkları taşımak için mücadele ediyormuş gibi yapmak, çünkü zayıf görünmem gerekiyordu. Çılgılık atmak istediğimde gülümsüyormuş gibi yapmak, çünkü bir köylü kızı bir koca ve altı çocuktan öte bir kader için minnettar olmalıydı.

Vaida'nın özgürlük teklifi bana bunu asla veremezdi. Kendime.

Peki sen kimsin? diye sordu Hanim, küçümseyerek. Seni yetiştiren bahçeden, seni inşa eden köklerden kendini bir çiçek gibi koparabileceğini mi sanıyorsun? Geçmiş bizim güneşimiz, Essiya. Sadece onun parlamasına izin vererek çiçek açabilirsin.

"Merhaba," dedi derin bir ses sağımdan ve beni irkiltip çevreme geri döndürdü. Lukub Şampiyonu gülümsedi. Çekici bir adamdı, teni Sefa'nınkinden birkaç ton daha koyuydu, gözlerindeki pırıltı birkaç hizmetkârın içkisini fazla kaçırmasına neden olmuştu. Uzun boyluydu, muhtemelen Arin'in boyuna yakındı ve yılların emeğine aşına sert bir vücuda sahipti. "Sylvia, değil mi?"

"Evet! Timur mu? Yoksa Mehti miydi? Bağışlayın beni, ziyafete hazırlanmak için bütün gün yemekten uzak durdum. Zorlukla düşünebiliyorum." Koluna uzandım, temastan duyduğum ürpertiye yutkunarak bastırdım. Benim başlattığım bir dokunuşa katlanmak daha kolaydı. Tahmin ettiğim gibi, Timur'un gözlerinin etrafındaki çekingenlik dağıldı. Gülümsedim ve kolunu bırakmadan önce bir kez daha sıktım. "Giriş konuşmana bayıldım! Kırmızı ateş sadece..." Sanki takdir fırtınamdan uygun kelimeleri koparmak çok zormuş gibi çılgınca bir hareket yaptım.

Timur güldü. Güzel. Şampiyonlar, ev sahibim Varis'e benzediğimi düşünselerdi Nizahl Şampiyonu'nun yanında rahat edemezlerdi. I

rahatlamaları gerekiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Aşağı köylerden başka bir Şampiyonla tanışmak büyük bir zevk."

Orban Şampiyonu Diya şöyle bir baktı. Oturur oturmaz onu çevremde sabitlemiştim. Arin onun hakkında çok az şey söylemişti. Bu gerçeğin onu son derece rahatsız ettiğinden emindim. Orban'lı Diya'nın ayırt edici hiçbir yeteneği yoktu. Kısa boylu ve kıvrımlıydı, içkisini sanki biri zehirlemeye çalışacakmış gibi tutuyordu. Arin bana Sorn'un onu Şampiyonu olarak seçme kararının Orban'ı şaşırttığını söylemişti ve ilk izlenimde ben de onların şaşkınlığını paylaşmışım.

"Sanırım Orban Şampiyonu da krallığında daha düşük bir köylü," dedim yüce gönüllülükle.

Diya bana bakmadan, "Böyle bir ayrıntıyı hatırlayıp Timur'un adını unutman ilginç," dedi. Kadehine kırmızı şarap doldurmaya çalışan hizmetçiye kaşlarını çattı. Saçları iki yandan kafa derisine kadar kırpılmış, ortadaki uzun tutamlar ensesine kadar düzleştirilmişti. Parmaklarını dalgalı kahverengi buklelerin içine sokarak onları sola doğru süpürdü.

Timur kaşığını tabağıma vurdu. "Onu görmezden gel. Alcalah'ı tatsızlık çıkararak kazanmaya niyetli."

Sultan Vaida kadehine vurarak konuşmayı susturdu. Beyaz gözleri tacının altında parlıyordu. Fildişi elbisesinin dar korsajında yakutlar parıldıyordu. Arkasından beyaz çiçeklerden bir pelerin akıyordu, kokusu keskin bir şekilde tatlıydı, tiksindirici olmanın eşiğindeydi. İki saat sonra onu değiştirmesi gerekecekti. Lukubi ileri gelenleri Sultanlarına, sadece Awaleen için ayrıldığını gördüğüm bir hürmetle baktılar.

"Binlerce yıl önce, Awaleen'lerimiz dünyayı büyülerinden arındırarak kurdukları krallıkları kurtarmak gibi yürek parçalayıcı bir karar verdiler. Baira, Kapastra ve Dania kardeşlerini nasıl durduracaklarını planlamak için Sirauk'ta toplandılar. Jasad'ın Awal'ı ne hapsedilebilir ne de öldürülebilirdi. Kanındaki büyü insanlığını yiyip bitirmişti ve geriye kalanlar yarattığı yıkımı pek umursamıyordu. Cesur Awala'larımız, büyülerinin kendilerini de benzer bir yola sürükleyebileceğinden korkarak, Rovial'ı hapsedecek aynı tuzağa kendilerini de düşürmeye karar verdiler. Rovial, Dania'yı Sirauk'a kadar takip etti ve Orban Awala'sına saldırmayı planladı. Ama gizli niyetleri vardı. Diğer kız kardeşler pusuya yatmış bekliyordlardı. Lukub'un sevgilisi Baira

Rovial'ı arkadan kuşattı ve kırılmaz kucağına aldı. Dania alnına sonsuz bir uykuyu garantileyecek rünleri çizdi. Omal'lı Kapastra ellerini kaldırdı ve köprünün etrafına ördükleri büyüye harekete geçirdi. Bilginler Rovial'ın öyle bir ıglık attığına inanıyorlardı ki, gökyüzünün kendisi yeryüzüne çarptı. Bulutlar ve gök gürültüsü kardeşleri sarmış ve onlar köprüden aşağıya düşerek kendilerini aşağıda bekleyen mezarlara kapatmışlar."

Vaida kadehini kaldırdı. Etrafındaki herkes kadehini kaldırdı. Bu iğrenç küçük hikâyeye saygılarını sundular. Rovial'ın büyüü, Rovial'ın deliliğı. Zihinlerinde eşanlamlılar. Jasad'ın kaderi o köprüde başlamıştı ve ben bunu kutlamak için kadeh kaldırılmasına isyan ettim.

Boynum diken diken oldu. Arın izliyordu. Oynamam gereken bir rol vardı ve saygınlık performansına dahil değildi. Kadehi kaldırdım. Kelepçelerim kırmızı lamba ışığında parlıyordu.

Aradığınız özgürlük bu, dedi Hanim. Aptal Omalian Varislerine sataşmak, ıglık atmak ya da güçlü olmak değil, sessiz olmak. Özgürlük gerçektir ve siz bunu söyleyecek cesarete sahip değilsiniz.

"Şampiyonlarımıza. Alcalah hepinize düşman olacak, ancak şunu unutmamalısınız: Bu duruşmalarda onurlandırdığınız Awaleen bir zamanlar ailemizdi ve el ele vererek hepimizi kurtardılar."

Masanın etrafından "Şampiyonlarımıza!" sesleri yükseldi. Timur kadehini benimkine vurdu. Gülümsemem, her an kırılabilecek bir dizin altındaki dal gibi gerildi.

"Sultanınız güzel konuşan bir hatip," dedim.

"Sedain sırasında yaptığı konuşmaları duymalısınız. Parmağıyla işaret etse bile kalabalık onu her yerde takip ederdi."

Sedain, Lukub'un zihin, beden ve kanı yıllık olarak yeniden düzenlemesiydi. Üç gün boyunca oruç tutarlardı. İlk günü ilmi çalışmalarla, ikinci günü fiziksel uğraşlarla ve son günü de kan akıtarak geçirirlerdi. Sülükler, dikenler veya hayvan dişleri "kötü kanı" akıtır, onları daha temiz ve berrak bırakırdı. Kötü kan, tabii ki, herhangi bir büyü izi. Ha! Vaida, krallığının Nizahl'a karşı nihai avantaja sahip olması anlamına gelecekse muhtemelen bebek kafalarından bir çorba hazırlardı - büyü ve savaşa hazır olma. Jasad'da bunlardan biri eksikti.

Dumanları tüten çorbalar, tereyağlı ekmekler ve kızarmış ördek ve kuzu etiyle dolup taşan tabaklar getirdiklerinde öfkemi unutup tabağımlı doldurdum

Tam.

Omal Şampiyonu ördek ve dedikodu ile karnını doyurdu. Püskürtme mesafesinde oturan herkesi üzecek şekilde, Mehti her ikisini de aynı anda yapmaktan keyif alıyordu. İri yapılı ve bronz tenli Omal Şampiyonu, Yuli'nin çiftliğindeki işçileri andırıyordu.

Belki de Felix ona bana karşı yaramazlık yapması için talimat vermiştir diye endişelendim. Yemek ilerledikçe endişelenmeme gerek olmadığı anlaşıldı. Mehti'nin zekâsının toplamı Sefa'nın yüksüğüne sığabilirdi. Yoldan geçen bir hizmetlinin arkasına dördüncü kez tokat attığında, dilimi daha fazla tutamadım. "Mehti, değil mi?" diye sordum. Vaida'ya bakar gibi yaptım. "Yerinde olsam dikkatli olurdum. Sultanın, saray kızlarından birine izinsiz dokunan son adamın kolunu kopardığını duydum."

Mehti ağzını koluna sildi, kalın kaşları güvensizlikle birbirine yaklaştı. "Doğru mu?" diye sordu Timur'a.

Timur tam bir samimiyet örneğiydi. "Çok doğru. Soylu olmasaydı kellesini alırdı."

Mehti'nin elindeki yağlı ördek kanadı tabağa çarptı. "Bir *soylunun* kolunu mu aldı?"

Bir homurtuyu bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Diya bile dinlemek için çiğnemeye ara verdi.

Timur bir havucu ikiye böldü. "Omuza."

Omal Şampiyonu dehşetini gizleme zahmetine girmede. "Lukubi kadınlarının olması gereken..." Eliyle yarım yamalak bir nezaket denemesi yaptı. "Daha maceracı mı?"

"Elbette, ama maceraya kiminle çıkacaklarını seçme gibi tuhaf bir ihtiyaçları var." Timur omuz silkti. "Umarım Vaida'ya şikâyet etme ihtiyacı hissetmezler."

Mehti'nin elleri yemeğin geri kalanında hiç ayrılmaı. Timur bana göz kırparak içten bir gülümseme yarattı.

Dania'nın kanlı baltası. Onu öldürmekten zevk almayacaktım.

Doymuş karınlar grup arasında güler yüzlülüğü teşvik etti. Reçel ve bala batırılmış fiteer parçalarını mideye indirdikten sonra herkes avluya çıktı. Kapının pervazına yaslanmış, şenliği izliyordum. Felix omzumda belirdi, elinde bir kadeh ve sahte bir gülümseme hazırda. İkimiz de dümdüz önümüze baktık.

"Eğleniyor musun?"

"Son derece," diye karşılık verdim. "Son zamanlarda hiç küçük kızları atların önüne ittin mi?" Kadehin sapını kavrayışı sıkılaştı, ancak sesi hafif kaldı.

"Gece daha yeni başlıyor."

Eğer Niyar ve Palia babama suikast düzenlenmemiş olsalardı, Emre Omal Varisi olarak ziyafete katılacaktı. Emre'nin yeğeni Felix de sarayda unutulmuş bir başka asilzade olacaktı.

"Alcalah'ı kaybettiğinizde, infaz yönteminiz için bir tercihiniz var mı? Ben kendimi parçalanmaktan yana buluyorum ama önerilere de açığım," dedi kuzenim, yanından geçen bir hizmetçi kıza bakarak.

"Ben galip geldiğimde, şerefime düzenlenecek festival ne kadar şatafatlı olacak? Belki de Mehti'nin kaybından sonra yapılacak bir festival çok utanç verici olur. Nizahl Varisi Omal'a geldi ve layık bir Şampiyon seçti, Omal Varisi'nin kendisi ise aynı şeyi yapamadı. Benim başarıyı sizin aşağılanmanız olarak değil, Omal'ın şiddetle ihtiyaç duyduğu bir hediye olarak düşünün."

Felix kadehin içindekileri boşalttı ve dudaklarını birbirine vurdu. "Sanırım kafanı benim özel bahçeme yerleştirmek yılın en iyi kısmı olacak."

Elim kalbime gitti. Af yasaları bana tek bir parmağını bile sürmesini yasaklarken Omal Varisi'ni öfkeliendirmek tamamen dikkat dağıtıcıydı.

"Oh, ne kadar üzücü. Umarım gelecek yıl sizin için daha faydalı olur."

Sorn, Felix'i yanına çağırdı. Omal Varisi'nin nefreti gece havasını yaktı ve gülümsemesinde çok fazla diş parıltıydı. "Umarım ilk denemeyi atlatırsın. Seni ve köy farelerini Omal sarayında ağırlamak için sabırsızlanıyorum." Uğursuz sözü yerine getirdikten sonra kadehi bir hizmetkârın ayaklarının dibine fırlattı ve diğer tarafta Sorn'a katıldı.

Avlu şarkı ve ışıkla dans ediyordu. Müzisyen udunu tıngırdatıyor, tatlı sesler gece esintisinde sürükleniyordu. Muhteşem bir kadın Sorn'un kucağına yayılmış, kadehini dudaklarına bastırıyor ve kıkırdıyordu.

"Fahişeler," dedi omzuma yakın bir ses. Diya, Mehti'nin göğsünde üzüm ve çilek dolu bir kâseyi dengeleyerek çimlere uzanışını izledi. "Lukub'da geneleve ne dediklerini biliyor musun?"

Orban Şampiyonu cevabım için duraksamadı. "Bir ev."

Ona baktım. "Farklı gelenekleri var. Yargılamaktan kaçınmalıyız."

Diya kıs kıs güldü. Baldırına kadar uzanan sade kıyafetiyle Orban'ın renklerini temsil ediyordu.

Yosun yeşili elbisesi, belinde kahverengi deri bir geyik derisiyle kuşatılmıştı. Dania'nın savaş bilezikleri Diya'nın bronz bileklerinde şıngırdıyordu. "Ne kadar diplomatik."

Arin onunla kıbarca iletişim kurmamı ve gizemli Şampiyon hakkında bilgi toplamamı isterdi. "Orban'ın kendine has garip gelenekleri var."

Bilgi toplama işi bekleyebilirdi. Felix beni kışkırtma havasında bıraktı.

Çenesini kaldırdı. "Biz uzun süredir devam eden gelenekler üzerine kurulmuş bir onur kültürüyüz. Lukub ise itaatsiz gençlerin sefahatin tadına varmak için kaçtıkları bir yerdir. İkisini karşılaştırmaya kalkmayın."

Sorn'un kızı diliyle ağzını kazıyor gibi görünürken, bir diğeri omzuna öpücükler konduruyordu. Teşhirciliği özellikle onurlu bulup bulmadığını sormak istedim. Varisi olsa muhtemelen bunu bir erkeklik gösterisi olarak kutlardı.

Diya, "Varisinizin bağışıklığı yok," dedi.

Arin ve Vaida bir bankı paylaşıyordu, başları birbirine eğikti. Açıkça özel bir sohbeti ve Vaida'nın ona doğru eğilme şekli samimiyete işaret ediyordu. Vaida'nın onun krallığını yok etmek istediğini biliyordum, tıpkı Arin'in hiç düşünmeden onun boynunu kıracağını bildiğim gibi. Yine de boğazımda bir yumru oluştu.

İçimde kabaran alışılmadık öfkeyi bastırmaya çalıştım. "Şampiyon olarak nasıl seçildin?"

Bir hizmetkâr elmas şeklindeki makroudth tepsisini bize doğru uzattı. Hurma dolu tatlılardan birini kaldırdım ve başımla teşekkür ettim. Diya tepsiyi sallayarak uzaklaştırdı. İlk tereyağlı ısırıkta dilimde mutluluk çiçekleri açtı. Yaklaşık iki ay süren Nizahlan yemeklerinden sonra kendimi güzel yemeklere gömmeye hazırdım.

"Annemi ve babamı kırk üçer kez bıçakladım," dedi Diya sohbet eder gibi. İkinci ısırıkta boğuldum, kırıntılar uçuştı. "Ekselansları Sorn beni asılmaktan kurtardı. Orban'ın Şampiyonu'nda aradığı bir özelliğe sahiptim.

Elbisende hurma ezmesi var." Elbisemi okşadım, ufak tefek Şampiyonu yeniden değerlendirdim. "Seksen altı bıçak darbesi ve tek bir bilek krampı yok mu? Alcalah için sorun olmayacak sen."

Diya burnunu çekti ve kibirli soğukluğu bana Rory'yi hatırlattı. "Ağır bir bıçak değildi."

Ben daha böyle bir açıklamaya cevap veremeden Timur koşarak yanıma geldi ve nane çayının buharlı yüzeyine üfledi. "Burası ziyafetin en güzel köşesi gibi görünüyor," dedi. "Esas olarak Mehti olmadığı için."

Omal Şampiyonu, dirsekleri üzerinde geriye doğru ne kadar hızlı sürünebildiğini göstererek birkaç fahişeyi memnun etti.

"Dirsekler üzerinde sürünmek bir Şampiyon için kritik bir beceridir," dedim. "Bir yengeç kadar."

Diya görünüşe göre arkadaşlık kapasitesine ulaşmıştı. Vedalaşmadan kuğu havuzuna doğru koşmaya başladı. Timur yanımdaki duvara yaslanmış, elindeki nane yaprağını çayına daldırıp çıkarıyordu. "Sana nasıl seçildiğini anlattı mı? Öğrendiğimde yüzümde oluşan ifadenin aynısı sende de var."

"Her şeyden çok ilgimi çektiği için endişelenmeli miyim?"

Makroudh'un kalanını ağzıma attım. Timur'la konuşmak çok kolay geldi. Marek ve Sefa muhtemelen Lukub Şampiyonu'nu seveceklerdir.

"Kesinlikle."

"Lanet olsun." Önlüğümdeki tatlının izlerini sildim ve sahte bir ilgisizlikle kaslarımı gevşettim. "Peki ya sen Timur? Sultan Vaida neden Şampiyon olarak daha aşağı bir köylüyü seçti?"

"Ah, korkarım benim hikâyem o kadar da ilgi çekici değil. Yıllarca Lukub'daki festivallere sık sık katıldım ve kasabalarımızın ev sahipliği yaptığı tüm dövüş müsabakalarını kazandım. Sultana Vaida'nın ordu generali beni Sultana ile görüşmek üzere Fildişi Sarayına davet etti. Benden Şampiyonu olmamı istedi, ben de hayır dedim."

Ona soran gözlerle baktım, kahkahalar atmasını ve dizlerini dövmesini bekliyordum. "Pardon?"

Timur nane çayının kalanını da içti. "İlk seferinde hayır dedim. Annem ve iki kız kardeşim tamamen benim maaşıma muhtaçlar ve benim gerekli eğitimin yanında çalışma lüksüm yoktu. Sultan onlara maaşımı kendisinin ödeyeceğini söyledi. Daha fazlasını da teklif etti ama Sultan Vaida'nın nezaketinden sonra Lukub tacının kendi Şampiyonunu satın alması gerektiğine dair söylentilerin yayılmasını istemedim. Muzaffer olduğumda, ailem taş ustası olarak kazandığımdan çok daha fazlasına sahip olacak."

"Gördüğüm kadarıyla Lukub'da biraz ego sorunu var."

Timur iterken başının arkasındaki duvarı tokatladı. Topuklarının üzerinde zıpladı. "Alcalah'ı kaybetmekten endişe ettiğini mi söylüyorsun?"

Gülümsemesine uydum. Ölümü nazik olacaktı. Bir merhamet olduğu kadar bir özür de. "Tabii ki hayır."

Mehti'nin tüm ağırlığı Timur'a çarparak onu yere serdi. Omal Şampiyonu, Lukub Şampiyonu'nun üzerine bindi ve kollarını kaldırarak

alkış tufanı koptu. "Sürpriz bir saldırının anahtarı-" diye başladı Mehti.

Timur bir ayağını Mehti'nin göğsüne koydu ve diğer Şampiyonu avlunun ortasına fırlattı. Mehti yamaçtan aşağı yuvarlandı ve Diya'nın ayaklarının dibinde durdu. Diya onun göğsüne bastı ve yürümeye devam etti.

"Nasıl biri?" Timur çimlerin üzerinde bağdaş kurmuş otururken sordu. Kimi kastettiğini anlamak için bakışlarını takip etmeme gerek yoktu. Bir Şampiyonun saygı duyabileceği pek fazla adam yoktu.

"Etkili." Vaida'nın Arin'e yaklaştığını ve vücutlarını omuzdan kalçaya kadar birbirine yapıştırdığını görmek için ona baktım. Eli Arin'in dizine doğru kayarken Sorn'la konuştu. Arin bir hizmetkârdan bir kadeh almak için uzandı ve onun gezinen elini kibarca kenara itti.

Timur inledi. "Nizahlı Arin'le aylarca eğitim gördün ve sahip olduğun en iyi kelime *verimli* mi?"

"Ne bilmek istiyorsun Timur?" Vaida'nın Arin'in dizine uzanmak için ikinci girişimine takıldım. Onun direnişinden zevk alıyordu. "O çok zeki. Soğuk, kurnaz. Çok yavaş yemek yiyor, haritalara karşı doğal olmayan bir saplantısı var ve onu dağınıklığın yanında yeterince uzun süre bırakırsan, ya seni öldürüp dağınıklığı düzenleyecek ya da dağınıklığı düzenleyip seni öldürecek."

"Çok daha iyi," dedi Timur. "Nizahl Komutanı'yla antrenman yapmayı nasıl başardığını anlayamıyorum. Onunla ter içinde kalmadan sohbet bile edemiyorum." Bir hizmetkâr elinde muhallabia fincanlarıyla etrafta dolaşarak Timur'un dikkatini çekti. Lukub Şampiyonu bana el sallamadan onun peşinden koştu.

Jeru ortaya çıkana kadar Arin ve Vaida'yı ne kadar uzun süredir izlediğimi fark etmemiştim.

"Merak etmeyin. Majesteleri ile oyun oynayamaz," diye beni rahatlattı. "Onunkinden daha güçlü iradeler dener."

Arin imkânsız bir meydan okumayla karşı karşıyaydı ve Sultana mahkûm bir çabadan başka bir şeyden zevk almıyordu. "Sence odama gitmek için çok mu erken?"

"Sanırım Ekselansları sizden-"

Jeru'nun yanından geçip merdivenleri tırmanırken eteklerimi kaldırdım. "*Ekselansları* meşgul." Jeru beni takip etmeye başladı. Arkamı döndüm ve elimi aramıza soktum. "Odamı kendim bulabilirim. Bu elbiseyi üzerimden çıkardığım an uyumuş olacağım. Önümüzde uzun bir yolculuk var ve ben yorgunum. Sadece şenlik sona erdiğinde kapımı korumaya gel. Ortadan kaybolman diğerlerini uyarabilir."

Belli ki çelişkide olmasına rağmen Jeru geride kaldı. Ziyafet salonunu temizleyen hizmetkârların yanından geçtim. Botlarım gürültülu bir şekilde kalabalıktan arınmış merdivenlerden yukarı doğru tıkırdadı. Sarayın geri kalanıyla aramdaki kapıyı kapatmak omuzlarımdaki gerginliğin azalmasını sağladı.

Arin ve Vaida'nın gece boyunca sohbet etmeleri beni neden rahatsız etsin ki? Dizine dokunmaya ve kulağına fısıldamaya karar verdiyse, bu beni ilgilendirir miydi? Kadının cüretkârlığı, sürekli tekliflerde bulunması ve Arin'in bunları reddetmek için kullandığı dikkatli yöntemlerden zevk alması.

Kapının alınması iç savaşımı böldü. "Kim o?" Seslendim.

"Ava, leydim. Elbisenizi çıkarmak için yardıma ihtiyacınız olabileceğini söylediler." Genç görevlinin sesi titriyordu, muhtemelen bir şampiyonla tek başına ilgileniyor olmanın gerginliği içindeydi.

Bu elbisenin üzerindeki bağların çokluğunu unutmuşum. Kancalar arkada çaprazlama dizilmiş, narin bir dantelle kaplanmıştı. Tanrı Jeru'yu korusun, kancalara tek başıma ulaşamayacağımı fark etmiş olmalıydı. Dürüst olmak gerekirse, elbiseyi bir daha giymeyi hiç planlamadığım için kendimi elbiseden kolayca kesip ıkarabilirdim.

Kapıyı açtım ve Ava'yı içeri aldım. Saçları uzun perdeler halinde yüzüne düşüyordu ve başını öne eğmişti. şimdiye kadar tanıştığım en ağırbaşlı Lukubi'ydi.

"Kapıyı kapat lütfen. Bu gece başka bir konuda yardıma ihtiyacım olmayacak," dedim. Ona sırtımı döndüm ve eldivenlerimi yatağın üzerine attım. "Zizi ve Mirna'ya söyle zahmet etmesinler."

En azından yarınki yolculuk için dinlenmiş olurdum. Avludan aniden ayrılışımın ardından Arin sorarsa, bir hastalık uydurabilirdim.

Kıpırdamadan durdum ama Ava bağlara uzanmadı. şöyle bir baktım. Çantasını karıştırırken sırtı bana dönüktü. Kancalarımı kurcalamadan önce kendini mi sakinleştiriyordu?

İ çekerek ona döndüm. "Bunu kendim yapabilirim-" Göğsüme bir hançer saplandı.

Zaman durma noktasına geldi. Derin bir nefes aldı, her şey kaosa dönüşmeden önce kendini topladı.

Düşünmeden hareket ettim, içgüdülerim hislerimden daha hızlı ilerliyordu ve Ava kabzayı geri ekemedem kabzayı kavradım.

Onunla nefeslerimizi paylaşacak kadar yakın durduğumuz bir saniyede, bir cazibenin değişen hatlarını fark ettim. Gözlerimi kırpıştırdım.

köşeler ve parıltı paramparça oldu.

"Merhaba, amari," diye fısıldadı
Süreyya.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu mümkün değildi. Bu gerçek olamazdı.

Kabzayı sabit tutarak tökezleyerek uzaklaştım. Dünya dönüyordu ve göğsüme saplanan hançer kalbimin içinde kopan kargaşayla kıyaslanamazdı.

"Sen öldün," diye nefes nefese kaldım.

Süreyya'nın uzun bukleleri gitmiş, yerine kısa, düz bir kesim gelmişti. Siyah dalgalar, zamanının ötesinde yaşlanmış genç bir yüzü çerçeveliyordu. Belki de şimdi yirmi yedi yaşında olmalıydı? Eski hizmetçimin parmaklarında küçük yara izleri vardı.

"Acıyor mu? Acımamalı. Özür dilerim. Çabucak yapmam gerekiyordu," dedi Soraya, sanki sıradan bir konuşma sırasında göğsümde belirmiş gibi hançere endişeyle bakarak. "Tereddüt etseydim, cesaretimi kaybederdim." Ağır bir şekilde yatağa düştü. "Seni öldürmek şimdiye kadar başardığım en zor ve en kötü görev."

Bu çok fazlaydı. Bunu bir kenara bırakamazdım. Bunu düşünemezdim.

Soraya buradaydı. *Yaşıyordu.*

Ve buraya beni öldürmeye gelmişti.

Seçeneklerimi hızla gözden geçirdim. Süreyya'nın konumu kapıya giden yolumu kesti. Diğer görevlilerin bu plandan haberi olmadığını varsayarsak, akşamın bu erken saatinde beni kontrol etmeleri gerektiğini bilemezlerdi.

"Büyün mükemmel olmalı." Dizlerimin çökme kararlılığına direnerek avucumu duvara vurdum. Kızgın bir acı göğsümü dağladı. "Sultana'nın özel personeline gizlice girmek için."

Süreyya'nın bal rengi gözleri yumuşadı. Bu ne cüret? Bana umursuyormuş gibi bakmaya hakkı yoktu, sonra- sonra-

"Pek sayılmaz. Gözden uzak durdum ve glamor birinin gördüğü parıltıları bozdu."

Birbirimize baktık ve ihanetin acısı öfkeye galip geldi.
Sesim titredi. "Bunu bana neden yaptın?"

Hemen Süreyya'nın gözleri yaşlarla doldu. "Ben istemedim Essiya. Kan Zirvesi'nde çabucak ölmen için dua ettim. Bunu bilmeni hiç istemedim." Süreyya'nın yüzü sertleşti, yüz hatlarında korkunç bir öfke parladı. Onu daha önce hiç sabırlı ya da sessizce eğlenirken görmemiştim. "Qayida Hanim'ın her şeyi mahvedeceğini bilmeliydim."

"Beni öldürmeyerek her şeyi mahvetmek mi?" Boğuk bir kahkaha attım. "Bunca yıl kaderin beni Hanım'dan daha kötü biriyle lanetleyemeyeceğini düşündüm ve başından beri sen-"

Öfke Süreyya'yı ayağa kaldırdı. "Eğer yapması gerekeni yapmış olsaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı! Jasad'ın gerçek Kraliçesi hâlâ hayatta olduğu için tüm çabalarımız risk altında olmayacaktı!" Soraya odamda volta atıyordu. "Şüphelenmeliydim. Planlarımızı bir kez mahvetmişti zaten."

Göğsümdeki ağrı alevlendi ve zorlukla düşünebildiğim bir ıstıraba dönüştü. İnatçı zihnim Soraya'nın söylediklerine anlam vermeye çalışıyordu.

"Sensin," diye nefes nefese kaldım. "Sen haydut Mufsid'sin. Hanım'in hayaleti ile ormanda bana saldırdın."

Öksürdüm, çarşaflar kıpkırmızı oldu. Kan elbisemin önünden süzülerek parmaklarımı boyadı. Kabaca tahmin edersem, verdiği hasarın geri döndürülemez hale gelmesine on dakika kalmıştı.

"Evet ve eğer Arin uyuma zahmetine katlansaydı, tüm bu Şampiyon saçmalığından kaçınabilirdik. Diğerleri seni Urabi'den önce yakalayıp aramıza katmak için yanıp tutuşuyor. En başta neden kurulduğumuzu unuttular. Ben unutmadım." Bana bakan kadın acımasızdı. Hanım'dan daha kötüydü, çünkü en azından eski Kayıda nefretini dışarıya yansıtıyordu. "Yeniden canlandırmayı planladığımız Jasad'da soylulara yer yok. Dedeleriniz halkımıza yıkım getirdi ve ben bizi defalarca başarısızlığa uğratan sistemi diriltmeyeceğim. Mufsidler değişim yaratmak, Jasad'ın gücünü geri almak ve bizi yok etmeye çalışan tüm krallıklara haddini bildirmek için kuruldu."

Dudakları titredi ve Rory'nin eldivenlerini aldı. "Seni ne kadar sevdiğimin önemi yok."

Silah olarak kullanabileceğim bir şey aramak için arkamı yokladım. Parmaklarım kayarak kavisli bir çıkıntıya çarptı. Pencere camı.

"Aşk mı?" Fısıldadım. Sefa ve Marek'in bir Nizahl askerini gömmek için gecenin köründe beni Essam'a kadar takip ettiklerini düşündüm. Waleema'dan sonra beni bulmak için ölümü göze almalarını, Mahair'deki hayatlarını bir kenara bırakıp bir kez daha kaçak olmalarını. "Artık aşkın nasıl hissettirmesi gerektiğini biliyorum ve bu değil."

Süreyya eldivenleri göğsüne bastırdı. "Seni neden aradığımı biliyor musun?"

amari? Sadece 'güzelliğim' anlamına gelmiyor. Amari 'ayım' demek. Sen de benim için öyleydin. Sabit ve gerçek. Tek istediğim seni mutlu etmekti."

Eldivenlerimi bir kenara fırlatan Süreyya kararlı bir nefes verdi. "Ama güneşin Jasad'ın üzerine doğma vakti geldi Essiya. Gecenin içinde çok uzun süre kaldık."

"Siz Jasadis'i öldürüyorsunuz, ama ben halkımıza yıkım getiren sistem miyim?"

Hayal kırıklığına uğramış bir Süreyya beni kederli bir Süreyya kadar dikkatle izlemiyordu. Sandalyemi gardırobun içine tekmeledi ve ben de bu fırsattan yararlanarak avucumu pencereye dayadım. Vücudumu camın üzerine doğru eğdim. Sihrime sadece bir anlığına ihtiyacım olacaktı ama bocalamak beni mahvedecekti.

Keder. Öfke. Korku.

İçimde her birinden o kadar çok şey dönüyordu ki, ama sihrimi harekete geçirmek için hangisine ihtiyacım vardı?

"Biz sadece geri kazanılmış topraklarımız için harekete katılamayacak kadar zayıf olan Jasadileri öldürürüz. Bir Nizahl askerinin kılıcıyla ölmektense bizim kılıcımızla ölmeleri bir lütuftur." Konuşurken Süreyya'nın içine ateşli bir enerji girdi. "Bir düşün Essiya. Eşitlik üzerine kurulu bir Jasad, asiller ya da soylular olmadan. Aşağı köyler yok. Jasad'ın zengin kaynakları, onları arayan her vatandaşın kullanımına sunulsun. Müfsidlerin inşa edeceği şey bu. Urabiler, kendilerinin olduğu sürece nasıl bir krallık kuracaklarını umursamazlar."

Bu, birinin dedelerimin rejiminin şerefine üçüncü kez iftira atışı oldu. *Eşitlik üzerine kurulu bir Jasad, ürkütücü bir şekilde Usr Jasad'ın yozlaşmış duvarlarını anımsatıyordu ve onlardan sonra daha sinsi iki kraliyet gelmemişti.* Hanım, Malik ve Malika'dan iğrenç varlığının her zerresiyle nefret etmişti ama ben her zaman onun anlattıklarının sadece masal olduğunu düşünmüştüm. Büyükannem ve büyükbabam ya da Jasad tahtı hakkında anlattığı hikâyelerin yarısı doğruysa...

Hanim bana vilayetlerin dedemleri devirmeye çalıştığını anlattı. Janub Aya'dan Laf il Rud'a kadar uzanan isyanları ve ayaklanmaları anlattı. Üstteki vilayetler kraliyetin arkasında toplanırken alttakiler protesto için ekinleri yakmış. Ama Müfsidler yukarı vilayetlere aitti ve tanıştığım Müfsid kadın beni büyüm ve ismim için istediklerini açıkça belirtmişti. Kime yalan söylemişlerdi, bana mı Süreyya'ya mı?

"Büyükannem ve büyükbabam seni işe aldı. Kızları için sana güvenmişler.

Varis. Onlardan nefret ediyorsan neden kabul edesin ki?" Sesim titredi. Nefret etmiyorsa neden beni önemsiyormuş gibi davransın ki?

Soraya bana doğru bir adım attı. Gözleri ıslaktı. Bu yumuşaklığa bir an bile inanmadım. Olağanüstü bir performans sergilediğini çoktan kanıtlamıştı.

"Kendimce sebeplerim vardı. Essiya, seni önemsemeyi hiç planlamamıştım. Senden nefret etmek, o tatlı yüzünde asaletin çürümüşlüğünü görmek için çok uğraştım. Ama sen kollarını belime doluyor, küçük ayaklarını benimkilerin üzerine koyuyor ve ayak işlerinde bana eşlik etmek istiyordun. Sen çok sevecen, akıllı bir şeydin."

Panikle tırnaklarımı derime geçirmeden birine sarılabileceğim bir zamanı hayal bile edemiyordum. Peki ya şefkatli?

Kelimeler göğsümde yanan ıstırap çemberinin içinde boğuşuyordu. Fazla zamanım yoktu. "Dikkatimi dağıtmayı bırak. Mufsidler neden Jasad'ın kendilerine en çok faydası dokunduğu anda yozlaştığını düşünüyor? Neden tahttan nefret ediyorsun?"

Süreyya'nın gözleri sertleşti. "Nedenini biliyorsun." "Bilmiyorum."

Soraya ben tepki veremedem başımın iki yanından tuttu. Yüzümü kendi yüzüne yaklaştıırken tırnaklarını buklelerime geçirdi. "Zirve neden çağrıldı? Jasad Savaşı'nın itici gücü olmadan önce, Kan Zirvesi olmadan önce - krallıklar neden bir araya geldi? Neyi tartışıyorlardı?"

Gövde mi hareket ettirmeden ellerini gevşetmeye çalıştım. "Ben bir cocuktum! Hatırlamıyorum."

Parmakları acıyla gerildi. "Amari, o omurgasız veletlerden nefret etmeme rağmen Urabi'nin senin varlığını öğrenmesine neden izin verdiğimi biliyor musun? Hayatımın yarısı boyunca liderlik ettiğim Mufsidler, seni gömmek yerine aralarına almayı tercih ettiklerinde neden onlardan ayrıldım?" Süreyya'nın gözlerinin halkaları altınla beneklenmişti. Gözleri benimkileri yakıyordu. "Senden önce gelenlerin hepsinden daha kötü olma potansiyeline ve gücüne sahipsin. İçinde bulunduğun her koşulda hayatta kalmak için kendini yeniden şekillendirebilirsin. Kim olduğumuz, nerede olduğumuzdur. Nereden geldiğimizdir. Kanımızın nesilleri ve köklerimiz. Ama siz... sizinle ağaca tırmanmadığı için bir kızın kolunu kırdınız ve ertesi gün bunu unuttunuz. Avluda oynamanıza izin vermediği için Davud'un en değerli yorganını ateşe verdiniz ve iki saat geçmeden ona yorganı sordunuz. Zihniniz, yalnızca kaydetmeyi seçtiğiniz anıları yansıtan bir aynalar labirenti. En iyi şey

Malik Niyar ve Malika Palia'nın Jasad için yaptığı şey seni o kelepçelerin içine koymaktı." Nefesim alnında titredi. Ne hakkında konuşuyordu? Altı yaşındayken beni kelepçelediler. Soraya'dan önce. O nereden biliyordu?

"Ona iki kez sordum. Benimle tırmanmak için kollarını kullanmayacaksa, çalışmak için ikisine de ihtiyacı yoktu." Boş sözler uzaklardan bir yerden geliyordu ve *ah, ah, hatırladım, Mervat Rayan'ı ve onun kırmızı yüzünü, gıcırdayan çığlıklarını, kolundan çıkan kemiği.*

Ama hayır, Essiya iyiydi. Öyle değil miydi? Essiya nazik ve merhametliydi, Hanım'ın yarattığı kıza hiç benzemiyordu. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

Süreyya kuru bir kahkaha atarak beni serbest bıraktı. "Zihnin doğru aynaya yansıdığında büyükanne ve büyükbabanın ne yaptığını hatırlayacaksın."

İçini çekti ve masanın üzerinde duran mücevherlerle oynadı. "Seni bulmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Kan Zirvesi'nden sonra son derece iyi korunuyordun ve kimse seni çok fazla aramadı. Yeni bir acemi Hanim'i tekrar aramamızı önerene kadar öldüğünüzü sanıyorduk. Bu sefer büyü bizi doğrudan mezarına götürdü. Onu görür görmez hayatta olduğunu anladım. İnandım. Diğerleri bize aptal dediğinde bile seni aradık. Kelepçelerin en güçlü iz sürme büyülerine bile direniyordu ve o çirkin Omalian köyünü bulmam yıllarımı aldı."

Beni takip ederken kaç Jasadis'i katletti? Elleri halkımızın daha ne kadar kanını döktü?

Kelepçelerim sıkılaştı. *Benimkilerden* kaç tane dökülmüştü? "Komutanı Mahair'e sen götürdün."

"Oh, evet. Önce seni öldüreceğinden çok endişeliydik. Ama tabii ki Arin bir fırsatı geri çeviremez." Adını tanıdık, bıkkın bir düşkünlükle söyledi. "Hâlâ kızgın mı acaba?"

O arkasını dönmeden önce, Essiya, Hanım dedi ki. Şimdi!

Hâlâ aklımda pek çok soru vardı ama Soraya bu gece bir Jasaki daha öldürmeyecekti.

"Sen kim oluyorsun da hangi Jasadis'in yaşaması ya da ölmesi gerektiğine karar veriyorsun?" Hırladım. "Yüce'den daha iyi değilsin."

Büyüm tembelce titreşti. Parmaklarımı kalın cama doğru açarak ipi çektim.

Süreyya'nın başı bana doğru savruldu ama artık çok geçti. Cam

patladı ve etrafımıza parçalar yağdı.

Kendimi pencereden dışarı attım.

Düşmem uzun sürmedi. Bir ıslık sesi ve sert bir şekilde çiçek yatağına düştüm. Çarpmanın etkisiyle titremeye başladım, kollarım ve bacaklarım kopmuş gibi hissediyordum. Bıçağın kabzasındaki kaygan tutuşum gevşedi. Kan, yer değiştiren pozisyonumdan boğazıma doğru yavaşça damladı.

Uzaktan, etrafımda çınlayan tiz çığlıkların farkına vardım.

Süreyya'ya odaklandım. Kırık camla çerçevelenmiş pencereden dudak büküldü. Döndü ve odanın içinde kayboldu.

Kaçacak. Kaçacak.

Öğleden sonraki gelincik tarlasına düşmüştüm. Üzüntümden, ezilmiş yaprakların üzerine kan damlıyordu. Siyah lekeler görüş alanımda dans ediyor, tepemdeki yıldızlara karışıyordu. Eğer ölürsem, en azından Fildişi Sarayı büyüleyici bir son manzaraydı.

Etrafımda bir kalabalık oluştu. Neden etrafta dolanıyorlardı? Süreyya'yı bulmaları gerekiyordu!

Sonunda Arin onları iterek geçti. İçimi bir rahatlama kapladı. Arin onu bulacaktı. Süreyya'nın kaçmasına izin vermeyecekti. Beni görünce Arin kül gibi oldu ve kalabalığın üzerine yürüdü. "Doktor çağırın!" diye kükredi. Jeru ve Wes seyircileri uzaklaştırdı.

Yanımda dizlerinin üzerine çöktü. "Benimle kal, Sylvia. Yardım geliyor."

"Kaçıyor," diye fısıldadım. Arin saçlarımı yüzümden çekerek bana doğru eğildi. Yüzümü onun eline çevirdim, geçici olarak düşüncemi rahatlıkla takas ettim.

"Ne?" Endişesi beni rahatsız etti. Neden üzölsün ki? Muftid haydutu yakınlarda gizleniyordu. Eğitimlerimizin neredeyse her günü avladığı bir kişi.

"O yakınlarda. *Muftsids-Soraya*. Gidin."

Ne demek istediğim çok açıktı. Arin başını sallayarak geri çekildi. "Hayır, hayır, sana kendim yardım edeceğim," diye hırladı. Eldivenini çekirtmeye başladı. Jeru ve Wes onun arkasında duraksadılar. Müdahale etmeleri, onu durdurmaları için onlara görünmez bir işaret gönderdim.

"Arin!" Gücümün son kırıntısıyla kolunu yakaladım. Bu hareket önümden daha fazla kan fıskırmasına neden oldu.

Tekrar tekrar söyledim. *Kaçıyor*.

Tüm bu tanıkların yanında beni iyileştirirse, işimiz biterdi. Sırrım açığa çıkar ve planları mahvolurdu. Ama onu yakalarsa, dönüşüne kadar dayanabilirsem. Eğer, eğer, eğer. Her şey bitebilirdi.

Arin'in ağzından sert bir ses yırıldı, güzel yüz hatlarını paramparça eden tekil bir yıkım ifadesi belirdi.

Rahatladım. Kararını vermişti.

Nizahl Varisi alçak bir yeminle ayağa fırladı. "Onu *canlı* tutun," diye hırladı, öyle keskin bir tehditle ki Jeru ve Wes geri çekildiler.

Ortadan kayboldu, birkaç kol bana uzandı ve ben minnetle bilincime tutunmaktan vazgeçtim.

ARIN

Bu oydu.

Sylvia'nın söylediği isim on yıl önce Arin'e verilen isimden farklıydı ama o biliyordu.

Onu bir kez kandırmıştı. Bir daha olmayacaktı.

Arin'in altındaki at sıçradı. Bir su oluğunun üzerinden geçerek, ağıla kapatılmış bir koyun sürüsünü dağıttılar. Büyüsünün izlerini dağıtmaya çalışarak dokuma yapıyordu. Ama büyünün en ince bıçak gibi derisinin üzerinde süzüldüğünü hissedebiliyordu. Bu sefer ondan kaçamayacaktı.

Arin öne doğru eğildi ve atını tehlikeli bir hıza çıkardı. Saklanacak gürültülü bir yer bulacaktı. Aralarından seçim yapabileceği pek çok seçenek vardı. Lukub'un yukarı şehirleri Fildişi Sarayı'nın yanında Alcalah'ı kutluyordu. Kırmızı ve beyaz giysiler içindeki kalabalık sokaklara yayılmıştı. Göstericiler yükseltilmiş platformlar üzerinde dönüyor, çıplak ayakları tubluh'un ritmiyle kıvrak bir şekilde hareket ediyordu. Her yerde kaos vardı.

Onun yanında bir at belirdi. "Majesteleri, yardım etmeye geldim," dedi Wes. Nefes nefese kalmıştı.

"Neden buradasın?" Alarm Arin'in vücudundaki kasları kilitledi. "O mu -"

"Hayır, hayır. Şampiyon yaşıyor. Jeru ve Ren onunla ve sağlık görevlileriyle birlikte. Orada kimseye hizmet edemem, bu yüzden ayrıldım."

Arin gözlerini Wes'e dikti. Soraya'nın büyüsünün izinin azaldığını hissedebiliyordu. Eğer onu yakalama umudu varsa, harekete geçmesi gerekiyordu. Festivalin arkasındaki ara sokakta önünü kesmeli ve on altı yaşındayken başlattığı oyunu kazanmalıydı.

Soraya'nın peşinden giderse, Sylvia ölecekti.

Bu bir gerçektir. Yarası derindi. Muhtemelen birkaç kemiği kırılmıştı.

onun düşüşünde.

Arin'in Müfsidler ve Urabi'yi yakalamak için Sylvia'ya ihtiyacı vardı. Süreyya'yı yakalamak egosunu tatmin edecekti ama görevini değil.

Mantıklı bir ses Arin'e Soraya'dan gerekli bilgileri işkenceyle alabileceğini hatırlattı. Uzun yıllardır Müfsidlerle birlikteydi; Acı'nın teşvik edici ikna kabiliyetiyle Arin ondan yerlerini öğrenebilirdi. Urabi'nin de öyle olduğundan şüpheleniyordu.

Tek yapması gereken atını ileri doğru mahmuzlamaktı.

"Ne olursa olsun aynı kaderi paylaşacaksam neden bir katil gibi davranmayayım?" Saçlarında ateş dans ediyordu. Vaun inledi. Jasadi büyüünün gümüş ve altın rengiyle ışıldaması gereken kara gözleri acıyla dolup taşıyordu. Acı o kadar şiddetliydi ki, Arin onu olduğu gibi görmeyi bıraktığından şüphelendi. Bunu öfke olarak, karakterinin doğuştan gelen bir özelliği olarak yeniden yorumlayabilirdi. Anlaşılmaz derecede dengesiz, diye düşünmüştü. Duygusal hakimiyet eksikliği. Muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyordu. Tam önünde kan kaybediyordu ve ölümcül yara ikisinin de görebileceği bir yara değildi.

"Sylvia hayatta kalırsa geri dönecek," dedi Wes'e. Sadık muhafızının gözleri büyüdü.

"Efendim, onun gitmesine izin vermek istemezsiniz. O zamandan beri onu kovalıyorsunuz-" Arin atını Fildişi Sarayı'na doğru çevirdi ve dizginleri kırdı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sis ve kül bulutları arasında battım, tutunmaya **çalıştım**.

Bir çocuk odasındaydık, ben ve diğer iki gölge. Köşede bir bebek uyuyordu.

"Bunu ona yapamazsınız!" diye haykırdı zayıf bir kadın. Titreyen bedenim tanıma duygusuyla dalgalandı. Nizahlı İsra. Arin'in annesi. "Bundan sağ çıkamaz. Lütfen Rawain, beklemek zorundasın."

İkinci gölge şekillendi. Tökezleyerek geri çekildim ve bebeğin beşiğine çarptım. Yüce kişi tepki vermedi, varlığımdan habersizdi. Yüce Rawain ağlayan karısına küçümseyerek baktı. "Oğluma ne olacağından sana ne?"

"O senin olduğu kadar benim de. Lütfen, sana yalvarıyorum. İki yaşında, üç yaşında. O zaman dayanır. Yanınızda sağlıklı bir Varis varken yükselişinizin gücünü hayal edin. Baban sana sahipti. Bak nasıl gelişiyor! Sen Yüce olduğunda, Arin senin varisin olacak. Senin mirasın."

Rawain esasının başındaki mücevherli cam küreyi avuçladı. Küreyi gören karısı bebeğe doğru uzandı ve onu kucağına aldı.

"İki yıl, üç değil," diye homurdandı Rawain. "Kaybını hatırlayamaz."

Çocuğu kollarında salladı, siyah saç tutamlarını okşadı.

Siyah saç mı?

Hiçlikte yüzen sesler adımı çağırıyordu. Sahte ismimi.

Sesler yüksek sesle tartışıyordu. İçlerinden biri, öfke içinde bile melodikti, sisin içinden farkındalığın damlamasına neden oldu.

Çok üşümüştüm.

Ses değişti, yaklaştı. Nazik bir Nizahlan dilinde konuşuyordu. Elimin eskiden olduğu yere baktım, hayali bir basınçla irkildim.

Karanlık bir boşluğa düştüm. Su bacaklarıma vuruyordu.

Karanlık kıvranarak önümde dört tahta dönüştü. Tökezleyerek geri çekildim. Ayağım dik bir taşın kenarına takıldı. Eğer bir bedenim olsaydı,

Kanamış olabilirim.

Biri hariç her tahtta bir kişi oturuyordu. Yıldızların ve güneşin ihtişamıyla parlıyorlardı, çorak bir arazideki tek ışık. Onlar zaman, yaşam ve ölümün sihirli bir hale gelmiş haliydi ve dünyevi ruhların ötesinde var oluyorlardı.

Çenemden damlayan saygılı gözyaşları Awaleen'in altında hareket eden sığ sulara karıştı.

"Sonsuz bir uyku onların güvenliğini garanti etmez," dedi Omal'ın sevgili annesi Kapastra. "Ya uyanırsak?"

"Ya yapmazsak?" diye fısıldadı Baira. Güzelliği içimi öylesine yaktı ki bakışlarımı ikinci kez kaldıramadım. "Ya sonsuza dek yaşam ve ölüm arasında kalırsak?"

"Daha fazla yer üstünde kalamayız," diye gürledi Dania. "Çocuklarımızın barışa ihtiyacı var."

"Rovial onları mahvetti. Neden kendimizi onunla cezalandıralım ki?" Baira homurdandı. "Özellikle de o daha-"

"Kehanetime olan inancını güçlendir kardeşim," dedi Dania. Orban Awala'nın bakışları boş tahtta oyalanırken, yüz hatlarında dünyamızın dokusundan daha eski bir keder yüzüyordu. "Sonsuz uyku bizim kaderimiz değil. Ne zaman-"

Dania durakladı. Başını yavaşça çevirdi.

Karanlık titreşti ve tam önümde şekil aldı.

"Burada olmamalısın." Gücü etrafımızdaki boşluğu dalgalandırdı. "Henüz değil."

İki parmağını şakaklarıma bastırdı. Sıcaklık, yaklaşan soğuğun yerini aldı ve onu saçaklara kadar kovaladı. Renkler bedenimin gölgeli hatlarını doldurdu. Sis dönüyordu.

"Yakında Essiya," diye söz verdi Dania. Bir çılgılık atarak uyandım.

Sonunda hızla atan kalbim yavaşladı. Lukub'a yolculuk sırasında uyuduğumdan çok daha büyük bir çadırın çatısına göz kırptım.

Zekice doğruldum ve yaramdan gelecek acıyı bekledim. Hiçbir şey olmadı. Göğsümü yokladım. Pürüzsüz deri dokunuşumu karşıladı.

Sağ tarafımdaki bir kıpırtı beni şaşkınlığımdan uzaklaştırdı. Arın derme çatma karyolamdan bir kol boyu uzakta mışıl mışıl uyuyordu. Uyanmamıştı. Hilal gölgeleri gözlerini çevreliyordu, morartacak kadar derin.

Kendimi güçlükle ayağa kaldırırken, bir anlık dalgalanmanın altında

sendeledim.

başım döndü ve kendime baktım. Beni elbiseden kesip çıkarmış olmalılar. Üzerimde kalçalarım çok sıkı oturan uzun yün bir elbise vardı. Üst üste yığılmış birkaç yatağın üzerinde yatıyordum ama Arin'in altında sadece ince bir yorgan vardı.

Kendimi çadırın kapağından içeri attım.

Şafak henüz ufku yarmamıştı. Hava ılıktı. Lukub'dan çok daha sıcaktı. Ayaklarımın tabanı çatlamış toprağa basıyor, kuru kumdan oluşan küçük çakıl taşlarını tedirgin ediyordu. Bu bir Orbanian manzarasıydı. Sınırı geçmiş miydik?

Bu küçük mucizeleri içime çektim ve hayatta olduğum için minnettar oldum. Dokuz küçük çadır Arin'inin yanında kümелendi. Güçlü bir at alayı kişiyor, toynaklarını yere vuruyordu.

Ne kadar uyudum?

Nöbetçi muhafızlar ortaya çıktı. Görülmeye ya da konuşulmaya hazır olmadığım için çadırın içine saklandım.

Arin ayağa fırladı, uykusundan tam olarak uyanmadan önce bıçak havadaydı. Kollarımı kaldırdım.

"Uyanmışsın," dedi. Bıçak yere düştü.

"Evet ve olmamalısın." Kaşlarımı çattım. "Başiboş bir yaprak seni devirebilir. Gel, karyolamı al."

Yorgunluktan cansız hale gelen Nizahl Varisi öylece bana baktı. Karyolayı işaret ettim ve o da itiraz etmeden emri yerine getirdi. Rovia'nın yanan sakalı, beni iyileştirmek ona ne kadara mal olmuştu?

Birbirimizin karşısına oturduk.

"Neredeyse ölmek gibi nahoş bir alışkanlığın var," dedi Arin.

"İki kere alışkanlık yapmaz." Soraya'nın beni geçirdiği yeni onarılmış yere dokundum. "Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim?"

Arin nefes verdi. "Yarayı sadece kademeli olarak iyileştirebildim. Büyünün tepki vermesi için yeterince uyanmanı beklemek zorundaydım. İki gün boyunca elini bastırıp bekledim."

İki gün mü? Kollarımda bir ürperti dolaştı. Soraya neredeyse başarmıştı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl? İşimi bitirmek için harekete geçmemiş miydin?"

"Sana dokunduğum her saniye," dedi açıkça. "Bu... beklediğimden çok daha zordu. Ciddi hasar verdi."

Titreyerek, tadına bakmaya ne kadar yaklaştığım gerçeğini bir kenara ittim.

Ölüm. "Sanırım size minnettarlığımı borçluyum. Teşekkür ederim."

"Yapma-" Arin sözünü kısa kesti, onu hiç görmediğim kadar telaşlıydı. "Minnettarlığını koru. Şans tek başına seni kurtardı."

Talih göğsümdeki deliği iyileştirmemişti ama geçmesine izin verdim. En önemli soruyu sordum. "Onu yakaladın mı?"

Arin bakışlarını omzumun üzerindeki bir noktaya sabitledi. "Kaçtı."

Dişlerimi sıkarak bir dizi küfrü bastırdım. İçimdeki küçük bir parça rahatlayarak gevşedi ve bunu fark etmedim. Soraya benim için Ziyafet'ten önce olduğu kadar ölüydü.

"Onu Alcalah'ta yakalayacağız. Süreyya'yı ve diğer Müfsidler yakalayacağız."

"Neden kızgın değilsin?" Arin tersledi. "Onu yakalamam için bana zaman kazandırmak adına neredeyse ölüyordun ve ben başarısız oldum."

İyi bir günde, Nizahl Varisi'nden bir ya da iki görünür duygu çıkarabilirdim. Küçük bir gülümseme, bir göz devirmesi. Her zaman sınıksız sarılmıştı, yaysız bir bobin gibiydi. Yorgunluğunun tek göstergesi gözlerinin altındaki morluklar değildi.

"Sanırım kendinizi yeterince cezalandırdınız. Eğer hatalı biri varsa, o da benim. Bir hizmetlinin hançerini göğsüme saplamasına izin verdim. Büyüsünü iyi saklamıştı ve kontrol etmek aklıma gelmedi."

"Açıklığa kavuşturmak için soruyorum," dedi Arin güvensizlikle, "hayal kırıklığın, sadece ben istedikten sonra odana girmesine izin verdiğin rastgele bir hizmetçinin niyetini bir şekilde okuyamamaktan mı kaynaklanıyor?"

Onu düzeltmek için tam ağzımı açacaktım ki duraksadım. Süreyya hakkında bilgi verirken son derece dikkatli davranmam gerekiyordu. Tek bir önemsiz ayrıntı, Arin'in kimliğiyle ilgili gerçeği bir araya getirmesi için anahtar olabilirdi.

Konuyu değiştirdim. "Hâlâ kızgın olup olmadığını öğrenmek istedi. Neye kızgın?"

Arin bir kez daha bakışlarını kaçırarak arkasına yaslandı. Hayal kırıklığı beni ayağa kaldırdı. "Ne saklıyorsun?"

Kaşlarının çatılmasındaki uyarı açıktı. "Bırak onu." Bırakmak mı?

Çadırdaki volta atıyor, büyümün yerleşmesini istiyordum. Tepkimi anlamamıştım. Özünde hiçbir şey değişmemişti. Arin sır saklıyordu. İki Jasadi grubu Jasad'ı yeniden kurmaya çalıştı. Onları durdurmak için Arin'le birlikte çalıştım.

Hiçbir zaman kendisinden başka biri gibi davranmamıştı. Benlik duygusundan yoksun olan bendim. Hanım, Arin - zayıflığımı biliyorlardı, doğru ellerde bir silaha dönüştürülebileceğimi ve hedef alınabileceğimi biliyorlardı.

"Onu Süreyya olarak tanıımıyordum," dedi Arin.

Taktiği -ki bu kesinlikle bir taktikti, çünkü Arin bedava bilgi dağıtma eğiliminde değildi- işe yaramıştı. Adım atmayı bıraktım, panik yerini meraka bıraktı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Arin'in yüz hatları taştan oyulmuş gibiydi. "Onunla on altı yaşımdayken akademimizde tanıştım. Gezgin bir soylunun kızı olduğunu iddia ediyordu. Zenginliği ve cazibesi Nizahl'da kapıları açtı. Birkaç hafta içinde arkadaşlığımı ve güvenimi kazandı. Ona her yönden hayrandım."

Şok, bedenimin en ücra köşelerine kadar yankılandı. Kaç şekilde "hayranım" diyebilirdi ki?

Gözleri dondu. "Yakınlaştık. Onun büyüsunü hissetmedim, büyüü düzenli olarak kullandığından şüpheleniyordum. Elbette baştan çıkarmanın ötesinde planları vardı ve bir gece ben uyuduktan sonra bunları gerçekleştirmeye çalıştı. Haftalarca aynı yatağı paylaşmıştık. Şansını neden kapının hemen dışındaki muhafızlarımla denemeyi seçtiğini hâlâ bilmiyorum. Uyandığımda bıçağı boğazımdaydı."

"Yara izin," diye fısıldadım. Midem çalkalandı. Başarıya çok yaklaşmıştı.

Başını salladı. "Onu etkisiz hale getirdim ama nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum. Kurtulmamalıydım."

Nefret duygusuyla ürperdim. En azından Süreyya'nın sahtekârlığına maruz kalan tek kişi ben değildim.

"Ellerimde Soraya'nın zarar verdiği herkesin kanı var," dedi. "Hisar'dan kaçmasına izin vermek benim en büyük hatamdı."

Arin'in yara izini dünyayla arasında bir bariyer olarak kullandığını düşünmek Varis'i hafife almaktı. Zaten bir sürü engeli vardı. Yara izi bir hatırlatma görevi görüyordu. Ödenmesi gereken bir borç. Soraya ile olan ilişkisi birkaç tutarsızlığı açıklıyordu. Vaun'un bana olan kuduz düşmanlığı, Arin'in Marek'in aşıkların kavgası hakkındaki küçümseyici yorumuna verdiği içgüdüsel tepki. Jeru ve Wes arasında bir ömür önce geçen konuşma.

"Nasıl kaçtı?" Nizahl Varisi'ne yönelik böylesine ölümcül bir saldırının dikkatsizce ele alındığını hayal bile edemezdim.

Arin ayağa kaydı. "Ne düşünüyorsun? "Birisi bir adamı katletti.

Hücrelerini koruyan askerler. İyi eğitimli askerler, senden biraz daha büyükler. Üzerlerinde hiçbir işaret yoktu ve çılgılık atmalarına fırsat verildiğinden de şüpheliyim." Gazap Nizahl Varisi'nin çenesini sıkarak sormaya cesaret edemediğim soruyu cevapladı. Süreyya'ya karşı beslediği tüm düşkünlük askerleriyle birlikte ölmüştü.

Eski bir konuşma öne doğru süzüldü. Sesim bir korku dalgası içinde yükseldi. "Bekle. Hani. Kapastra'nın kanlı elleri, lütfen Soraya'nın Marek'in kardeşini öldürdüğünü söyleme."

Kendimi sabitlemek için şifonyeri tuttum. Beni yalnız bir çocukluktan kurtaran kızın beni öldürmek istediğini kabul etmek mi? Olsun. İyi bir arkadaştı. Ama bu? Büyükbabam ve büyükbabam Soraya'yı bu kadar kırmak için ne yapmıştı?

"Caleb'in kardeşi de öldürülenler arasındaydı," diye doğruladı Arin. "Soraya'nın seni öldürmek için Müfsidlere karşı gelmesi iyi bir şey değil."

Müfsidlerin bu kadar uzun süredir faaliyet gösterdiğini fark etmemiştim. Herhangi bir Nizahl askeri için gözyaşı dökmüyordum ama onca yıl boyunca incittikleri Jasadis sayısı... Bunu anlayamıyordum. Yeterince şey yaşamamış mıydık? Müfsidlerin ve Süreyya'nın bağlılık talep etmeye, özgürce verilmeyen bir şeyi almaya hakları yoktu. Birileri fark etmeliydi. Birileri umursamalıydı.

İçime karanlık suçluluk duyguları yayıldı. Panik, ona her zaman eşlik eden, boğazımdan yukarı tırmandı. Bu duyguyu biliyordum. Sanki geçmem için tasarlanmış bir sınavı geçememişim. Bu suçluluk duygusu Hanım'la yaşadığım her gün beni boğmuştu ve onu geride bırakmak için inanılmaz derecede çok çalışmışım.

Nizahl krallığımızı mahvetti ama sen onun onurunu çaldın, dedi Hanim. *Şimdi umursuyormuş gibi yapma.*

"Süreyya Alcalah'tan sağ çıkamayacak," diye yemin ettim. Halkıma fazla bir şey vermemiştim ama onlara söz veriyorum. Tırnaklarımı avucuma geçirdim. "Yemin ederim."

Atları toparlamak ve hazırlamak bir saatten az sürdü. Ben kıyafetlerimi değiştirirken Arin çadırdan çıktı. Sefa ve Marek yarı yolda içeri girdiler ve ben

onlara iyi olduğumu söyledim.

Bize eşlik eden asker tugayı gizliliği imkânsız hale getirdiğinden, Arin bizi arabalara bindirmemeyi tercih etti. Topluluk yayılan bir düzen oluşturdu. Atlarımız Lukub ve Orban arasında uzanan çölün üzerinde sabit bir hızla ilerliyordu. Çatlamış sarı toprak etrafımızı sarmış, her tarafta kilometrelerce uzanıyor, sadece ufuktaki beyaz tepeli dağlarla bölünüyordu. Mevsimlerin en tuhaf manzarası. Kurak ortamı Essam'ın ıslak soğuğuna tercih ediyordum ama bu kadar açıkta olmamızdan nefret ediyordum.

İleride iki asker Arin'le konuştu. Ya da en azından konuşmaya çalıştılar. Daha zayıf olan bakışlarını Arin'in çenesinden daha yükseğe kaldıramıyor gibiydi.

Soraya neden Yüce yerine Nizahl Varisi'ni öldürmeye çalışsın ki?

"Uzak dur! Ona dokunmana izin vermeyeceğim," diye bağırdı Niphran. Küçük bedenimi kollarının arasına alarak geri çekildi. Dawoud'un iki elini kaldırmış anneme yaklaştığını görmek için boynumu çevirdim.

"Malik ve Malika ikinci varisin akşam yemeği için kendilerine katılmasını istiyor.

Ona hiçbir zarar gelmeyecek. Size söz veriyorum."

Annemin boynuna doladığım kollarımdan ter damlıyordu. Fısıltısı korku doluydu. "Ona ne yapmak istediklerini biliyorum."

Wes parmaklarını yüzümden birkaç santim uzakta şıklatarak beni irkiltti. "Sylvia?" Kapastra'nın boynuzlu canavarları, bu da neydi?

Bir anı mı yoksa bir rüya mı?

Soraya'nın sözleri kulaklarımda yankılandı. *Zihniniz bir aynalar labirentidir, sadece kaydetmeyi seçtiğiniz anıları yansıtır.*

Bir baş ağrısı şakaklarımı tehdit ediyordu. "Daha ne kadar sürecek?" Wes'e sordum.

"Fazla değıl," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Açım. Vardığımızda tüm şöenlere rakip olacak bir ziyafet bekliyorum."

Wes sırtıttı. "Şampiyonlar ziyafetten sonra bir araya gelmezler. Konakladığınız yere tepsiler getirecekler."

İnledim. "Senin dış kıran ekmeğini özleyeceğimi kim bilebilirdi, Wes?"

"Atınızın koşum takımını çiğneyebilirsiniz. Muhtemelen daha yumuşaktır."

Yoldaşça bir sessizlik içinde at sürdük. Arin'in yanındaki askerler topluluğun kenarına çekilmiş, onu ortada yalnız bırakmışlardı. Etrafi Varisleri için ölecek olanlarla çevriliydi ama yine de onunla konuşacak cesareti toplayabilen çok az kişi vardı. Güneşin parıltısında beyaza yakın parlayan saçları düzgünce bağlanmıştı.

başının arkasında.

"Geri döndü," diye mırıldandı Wes, o kadar sessizdi ki neredeyse kaçırıyordum. Dizginleri çekiştirdim, atımın hızını onunkine uyacak şekilde yavaşlattım. Arin'in keskin kulaklarıyla aramıza mesafe koydum.

"Neye geri döndü?"

"Ekselansları haydutun peşine düştükten sonra seni Ren ve Jeru ile bırakıp onu takip ettim," dedi Wes. "Onu yukarı kasabaya kadar takip etti ve bir festivalin içine daldı. Arbede sırasında ortadan kayboldu.

"Ama bak Sylvia, Majesteleri var olan her krallığın haritasını ezberlemiş durumda. Suçluları çok daha karmaşık koşullar altında tuzağa düşürmeyi başardı. Festivalin etrafından bir yol bulup onun önünü kesebilirdi."

Durakladı. Sabırsız bir ses çıkardım. "Onu ne durdurdu?"

Wes'in bana attığı bakış Vaun'u utandıracak kadar taze bir küstahlık içeriyordu. "O anda kızı yakalamak için gereken zaman ile senin kalan zamanın arasında bir hesaplama yaptı. O seçimini yaptı."

Waleema'daydım, Felix'in muhafızlarıyla yüzleşiyordum.

Onu seçiyorum.

"Anlamıyorum," dedim. Çaresizlik sesimi renklendirdi. "Neden benim için geri dönsün ki? O pratik bir adam. Yıllardır onun peşinde." Ölümümün bir olasılık olmasının ne önemi vardı? Benim ölümüm de Alcalah'da bir olasılıktı.

"Bu pratikliğe dayalı bir seçim değildi," diye yanıtladı Wes, ses tonu naifliğin tüm sınırlarını aştığını ima ediyordu.

Ren atını bize doğru yönlendirdi. "Geldik. Sylvia, sen Komutan'ın yanından geçeceksin."

Dudaklarımı büzdüm, bu kesintiden dolayı rahatlamıştım. Son iki günü uyuyarak geçirmiş biri için bu çok fazla bilgiydi. Ben dörtnala ilerlerken askerler düzene girdi. Meridyen Geçidi önümüzde belirdi, sarp bir vadiye doğru eğimli, kırmızımsı kahverengi devasa bir kaya oluşumu. Başka türlü çorak olan arazide Meridian Geçidi güneşi lekeliyordu. Geçidin ortasını ikiye bölen kanyona yan yana iki atlıdan fazlası sığmıyordu. Kafilenin yarısı dar kanyonda Arin'in önünden gidiyor, diğer yarısı da muhafızlarla birlikte geride kalıyordu.

Dik kırmızı kayalıkların üzerinde kalın yosunlar büyümüştü. Bir mayalanma hissi

omurgamdaki *yanlış* kayma, öngörülemeyen yere yaklaştıkça yoğunlaştı

yarık.

"Katliamı hatırlıyorum," dedi Arin. Sıçradım. İlk filo Geçit'te gözden kayboldu. Ürkek kısrığımın başını okşadım. "On yedi yaşındaydım ve yeni komutan atanmıştım."

Dar açıklığa yaklaştık. Atlar kolayca ürküyordu ve benimki beni atlatmaya çalışırsa diye dizlerimi sıkıca kavradım.

"Buna ben izin vermedim," diye devam etti Arin sessizce. "Çocuklar vardı. Askerler eski Komutanın onlara öğrettiği şekilde hareket ettiler."

Eski komutan, onun babası. Kayalıklar üzerimize uzun bir gölge düşürdü. Kanyonda, toynakların kayaya çarpma sesiyle bozulan, aşılmaz bir sessizlik hakimdi. Toz kasvetin içinde tembelce dönüyordu ve ben önümüzdeki askerleri görmekte zorlanıyordum.

"Neyi farklı yapardınız?"

Sorum ona sert bir darbe indirdi. Arin'in nefes alış verışı değişti, sert patlamalar halinde geliyordu. Dizginlerin etrafındaki eklemleri beyazlaştı. "Ben-"

Keskin bir nefes aldı ve ani bir baskıyla öne doğru eğildi. Sonunda ona döndüm. "Neyin var?" diye sordum. Gizli bir saldırgan aradım. "Sana neler oluyor?"

Bakışları boşaldı. Derisinin altındaki mavimsi damarlar gerilmişti. Beni duyabildiğinden şüpheliydim.

"Ben babam değilim," diye fısıldadı.

Ren atını Arin'ininkinin yanına çekerek arkayı oluşturan tugaydan öne doğru at sürdü. "Efendim, gözcülerimiz rapor vermedi. Sanırım bağlantıyı kaybetmiş olabiliriz-"

Ren'in gözüne bir ok saplandı.

Çıglıklar etrafımızdaki havayı böldü. Kanyona oklar yağdı. Ren'in bedeni atından düştü.

Dudaklarımda bir soluk kesildi. Ren'in üzerine düşmesini engellemek için atımın dizginlerini tuttum. Sefa ve Marek! Sefa ve Marek neredeydi?

Arin'i bu halde bırakamazdım. Bakışları cam gibiydi, kafasının dışındaki hiçbir şeyin farkında değildi. Büyü. Öyle olmalıydı. Ama neden sadece o?

Arin'i bu durumda hapsetmek için gereken güç miktarı şaşırtıcıydı. Biyolojisinde büyüü ilk etapta algılamasına izin veren gedikten hızla geçmesi gerekirdi.

Önümüzdeki askerin boğazına bir ok saplandı. Meridyen Geçidi titredi ve birden öndeki atın üzerindeki babam oldu. Onun

Kan, boğazını kesen okun etrafında ters bir V şeklinde akarken yüz hatları ölümle birlikte gevşedi.

"Uyan!" Arin'in kolunu sallayarak bağırdım. "Lütfen!"

Büyüm kelepçelerimin etrafına çarptı, tedirgin oldum. Okları durdurmalıydım. Bu bir Jasadi saldırısıydı ve ne istediklerini tahmin etmeme gerek yoktu. Arin Meridyen Geçidi'ni riske atmamıza nasıl izin verebilirdi? Burada bekleyen hedeflerdik.

Askerler varislerini koruyacaktı. Sefa ve Marek sadece bana sahipti.

Keder. Öfke. Korku. Bu sefer sihrimi hangisinin motive ettiği konusunda hiçbir şüphem yoktu.

Sihrimi ona doğru ittiğimde, bana uydu. Sadece ona daha fazla zarar vermemesini umabilirdim. Düzgün bir kalkan oluşturmak için ne yeteneğim ne de zamanım vardı.

Büyük zorluklarla atımı ondan uzağa çevirdim ve mahmuzladım. Nizahlı Arin'i öldürecek biri varsa o da bendim.

Toz ve çakıl taşları kanyonun üzerinde çalkalanarak görüşümü engelliyordu. Bu bir nimetti. Askerler atımın dizginlerini yana attığımı ve Meridian Geçidi'nin kenarına atladığımı görmeyecekti. Pürüzsüz kaya yüzeyi botlarımın altından kayıyordu ama daha kötülerini de tırmanmıştım. Büyümün itmesiyle hızla tırmandım.

Kendimi kanyonun tepesine doğru çektim. Kollar beni yakaladı. Bir düzine yay yüzüme nişan aldı.

"Durman gerek," diye nefes nefese kaldım. "Askerlere ne yaparsanız yapın ama aşağıda arkadaşlarım var."

"Sensin." Bir adam şaşkınlıkla yayını indirdi. Sanki her an ortadan kaybolabilecekmişim gibi beni inceledi. "Malika Essiya."

Kanyonun karşı tarafındaki grup hâlâ ok atmaya devam ediyordu. Vücudumdaki tüm kaslar tanıdığım bir çığlık için gerilmişti.

"Sen... Urabi misin?"

Avucunu kalbine bastırarak başını salladı. Diğer okçular teker teker yaylarını indirdi. "Benim adım Efra, Mawlati. Seni kurtarmaya geldik."

Süreyya'yı bir daha gördüğümde, varlığımın haberini Urabi'lere sızdırdığı için ağzından sökmeyi planladığım tüm dişleriyle ona gargara yaptıracaktım. Bana hak etmediğim bir hürmetle bakıyor, dedelerimin cesetleriyle birlikte külde bıraktığım bir unvanla sesleniyorlardı.

Kabusumu gerçeğe dönüştürmüştü. Kalbim tanıdık bir şarkıyla çarpıyordu: *koş, koş, koş*. Niphran'ın gölde yanışını izliyordum. Kitmer etrafımda volta atıyor, bekliyordu. Dizlerim kıyıdaki gölge kalabalığının ağırlığı altında bükülüyordu.

"Seni Alcalah'a çekmek için beni kullanıyor," dedim. "Kaçmak zorundasın."

Efra bana baktı. "Nizahl Varisi senin bir Jasadi olduğunu biliyor mu?" Ve sonra, kabarcıklı bir suçlamayla, "Ve gümüş yılanın bizi ölümümüze çekmesine yardım etmeyi kabul ettin?"

"Biri onu yakalayabilir mi? Gitmemiz gerek!" diye bağırdı karşı taraftan bir okçu.

Efra'nın tiksintisi beni utançla doldurdu ve utanç eski bir dosttu. Kalbim yavaşladı.

Meridyen Geçidi titreşti. Yeni bağırışlar Urabi'yi alarma geçirdi. Bazıları yaylarını kaldırdı; diğerleri ellerini. Ellerindeki sınırlı büyü kaynağı arasında dönüp durdular.

Ufukta yuvarlanan kara bir bulut gibi, yüzlerce Nizahl askeri Meridyen Geçidi'ne doğru ilerledi. Üç keskin mızrak ucu olan bir nesne ayağımın yanına düştü. Diğer uçtaki ip gerildi, üç başlı kancayı uçurumun kenarına sürükledi ve yakaladı.

Dudaklarım aralandı. Arin Meridyen Geçidi'ni seçerek bizi savunmasız bir konuma sürüklememişti. Bu hesaplanmış bir tuzaktı. Oyun tahtasındaki hareketli bir taş. Meridyen Geçidi'ne yapılacak bir saldırıya düşmanın karşı koymasının imkânsız olduğunu biliyordu.

"Tırmanıyorlar!"

Onlar üzerimize gelmeden önce saniyelerimiz vardı. Bu Jasadiler katledilecekti. Diğer Jasadilere karşı suç işlemişlerdi, evet, ama cezalandırmak Nizahl'a düşmezdi. Büyüm kelepçelerime doğru taşıtı, yardım etmeye hevesliydim.

Toz bulutları hâlâ kanyonun etrafında dönüyor ve bana mükemmel bir siper sağlıyordu. Ellerimi kaldırdım ve ıslak bir paçavrayı sıkarak gibi havada döndürdüm. Büyüm gerilmişti. Emrimi bekliyorlardı.

"Bu bir tuzak!" diye bağırdım. Efra'ya umutsuz bir bakış attım. "Seni öldürecekler!"

Arin'in bu Jasadileri yakalamaya niyetli olduğunu bilmek, bunu gözlerimin önünde görmekten duyduğum dehşeti hafifletmiyordu. İlk askerin kafası uçurumun üzerinde belirdi. Urabi'nin zamanı kalmamıştı.

Bir Jasadi'nin daha ölmesini izleyemezdim. Adel için kendimi sorumlu hissetmemiştim ama Urabi benim için buradaydı. Benim yüzümden.

Topraklarımız dediniz. Köylerimiz. "Jasadis'in" değil.

Kollarımı açtım. Kulaklarımda tiz bir vınlama yankılandı. İçimden her biri bir öncekinden daha güçlü olan dalgalar halinde büyü aktı. Altımızdaki zemin sarsıldı. Sarsılan yamaçtan aşağı kayalar dökülürken tozlar patladı.

Pusun içinden Efra'yı gördüm. Şok onu olduğu yerde dondurmuştu ve kolunu çekiştiren Urabi onu yerinden oynatamıyor gibiydi.

Zemin kaydı. Kalıntı ve tozdan oluşan bir gürültüyle Meridyen Geçidi'nin her iki tarafı birbirinden ayrıldı. Kelepçelerime dokundum. Parmaklarımı yaktılar. Büyüm... kanyonu daha da genişletiyordu.

Arkama baktığımda Efra gitmişti. Kanyondaki Nizahl askerleri ölen arkadaşlarının cesetlerine takılıp düşüyor, sarsılan toprağın gücüyle tökezliyorlardı.

İçime bir rahatlama çöktü. Urabi kaçmıştı.

Yüreğim ağzımda, yere düşmüş cesetleri taradım. Parlak sarı saçlı ya da siyah bukleli bir kafa görmedim.

Meridyen Geçidi sonunda hareket etmeyi bıraktı. Askerin attığı ipi yakaladım ve sivri ucunu toprağa sabitledim. Ayaklarım kanyonun kenarından aşağı süzüldü.

"Sylvia!" diye bağırdı Sefa. O ve Marek çok ileride, kanyonun diğer ucunda zar zor görülebiliyorlardı. Jeru, Marek'in sağından el salladı. Onları güvenli bir yere götürmüş olmalıydı.

Oh, mezarlara şükürler olsun. Elimin topuğunu alnıma bastırarak nefes verdim. Yaşıyorlardı.

Arin'i hemen buldum. Etrafı askerleriyle çevrili olmak yerine, atının üzerinde tamamen yalnızdı. Onu bıraktığım aynı acı pozisyonunda öne doğru eğilmişti. Nasıl olmuştu? Urabi ayrılmıştı ve büyülerini de yanlarında götürmüşlerdi.

Başka bir güç olmalı. Kayalıkların içindeki büyü, Arin hariç herkes tarafından tespit edilemez. Babasından bahsetmişti. Ya katliamdan arta kalan bir büyü ise? Büyü kalıntılarına nadiren rastlanırdı ama buradaki ölümlerin şiddeti bir iz bırakmaya yetmiş olabilirdi.

Wes, Arin'in yanından geçip gitti, boynunu araştırmaya uzatmıştı. "Komutan nerede?" diye gürledi.

Onu göremiyordu. Kapastra'nın çarpık boynuzları, büyüme onu korumasını söyledim ve bu onu görünmez kıldı.

İçimden bir alarm fısıltısı geçti. Tüm Urabi saldırganlarının toplamından daha fazla büyü harcamıştım. Kendimi bitkin hissetmeliydim. Yarı ölü.

Yorgunluk belirtisi göstermeden Arin'e doğru koştum. Paltosunu tuttum ve kendimi atın üzerine çektim. Dizginleri onun gevşemiş tutuşundan çekip alarak atı tırısa kaldırdım. Arin tepki vermedi, işkencesine hapsolmuştu.

"Onu rahat bırakın," diye hırladım hiçliğe. Büyüm titreşiyordu. Kayalıkları nasıl püskürteceğimi bilmiyordum ama etkilerini nasıl engelleyebileceğime dair kabul edilebilir bir kavrayışım vardı. Büyüm Arin'e saldıran sinsi gücü keserken kelepçelerim yandı.

Kasları belli belirsiz gevşedi. Her şeyi engellememiştım.

Bir kolumu Arin'in orta kısmına doğru kaydurdım. Diğer göğsünün üzerinden geçti, ellerimi omzunda birleştirebilmek için eğildi. Çapraz, geriye doğru bir kucaklaşma. Kalbi bileğimin altında hızla çarpıyordu. "Bir, iki," diye saydım. "Yaşıyorsun." Sığ nefesleri hızlandıkça sarılışımı sıkılaştırdım. "Üç, dört. Güvendesin."

Beni duyup duymadığını bilmiyordum. Dikkatini dağıtmak işe yarar mıydı? Elimdeki araçlar azdı, bu yüzden en hızlısını kullandım. "Huysuz bir çocuktum ve bakıcılarım için ebedi bir baş belasıydım. Jasad'da incir ve hurma ağaçlarımız bazen bir arada büyüdü. Bahçıvanlar bu melez ağaçları hayal bile edemeyeceğiniz şekilde örерlerdi. Neredeyse Vaida'nın sarayındaki dikilitaş kadar uzun dallardan oluşan bir labirent. O ağaçların en yüksek yerini bulur ve saatlerce resim çizerdim. Ağustos böceklerini çocuk gruplarının üzerine üşüşmeleri için büyüler ya da meyve tüccarlarının arkasına gizlenip müşterilerini korkutmaları için yaprak canavarları yarattırdım. Bir keresinde bir çocuk bana çileklerin üzerindeki siyah noktaların ölü örümcek yumurtaları olduğunu söyledi ve o zamandan beri çilek yemedim."

Göğsünün inip kalkması eşitlenmeye başladı. Cesaretleterek devam ettim: "Jasad düştükten sonra beni yetiştiren kadın yüzünden dokunmaya tahammül edemiyorum." Kelimeler boğazımda düğümlendi, yerinden kımıldamak istemiyordu. Utanıyordum. "Bazen onu özlüyorum. Sesini duyuyorum, beni azarlıyor ya da alay ediyor, tehlikede bana yol gösteriyor. Onu kendi annemden daha çok duyuyorum. Beş yıl boyunca dehşet ve acı içinde yaşadım ve *onu özleme* cüretini gösterdim."

Eldivenli bir el benimkinin üzerine kaydı. İrkildim ve kollarımı geri çekmek için acele ettim.

Arin'in tutuşu sıkılaştı. "Yapma."

Birkaç dakika sonra rahatladım. Yanağımı ceketine yasladım. Bu

Mürekkep ve yağmurun harika bir karışımı olan kokusunu taşıyordu. Göz kapaklarım düştü.

Ah, yorgunluk. Ne de olsa buna karşı bağışıklığım yoktu. Böylesine küçük ama evrensel bir Jasadi deneyimini paylaşmak beni memnun etti.

Arin'in sırtına yaslanmış uyukluyor olmalıydım. Gözlerimi açtığımda kanyonu aşmıştık ve etrafımızı onlarca asker sarmıştı. Arin'in ifadesi dikkatle boştu. Dehşet midemi bulandırdı. Arin'in müfrezesine hiç iyi bir şey eşlik etmemişti.

Bana dönmeden bileğine bir fiske vurdu. Askerler çöldeki karıncalar gibi dağılıp gittiler. Biz attan indik.

"Saldırganların büyüğü kanyonu hareket ettirdi. Kanyonu birbirinden uzaklaştırdı ve askerlerimi dağıtarak Urabi'nin kaçmasına izin verdi." Sesi düzdü. "Bu konuda bir şey biliyor olabilir misin?"

"Oltanızı suya sarkıtmayı planlıyorsanız," dedim öfkeyle, "yeminizi haber verseniz iyi olur."

"Bir anlaşmamız var." Tehdidi, konuşmasındaki küçümseme yüzünden neredeyse gizlenmişti.

"Hâlâ buradayım, değil mi?" Kollarımı iki yana açtım. "Onlarla birlikte gitmek isteseydim, giderdim. Senin için yarışacağımı söyledim, onları yakalamana yardım edeceğimi değil."

Arin'in buz gibi tavrının ne kadar ani ve derinden kesebileceğini unutarak aptalca gardımı indirmiştim. Acımın kuyruğunu çekti ve onu bir çılgınlığa sürükledi. Bir adım atarak kendimi Varis'e yaklaştırdım.

"Haklısın. Sen baban değilsin. Rawain doğası gereği zalimdir, ama sen?" Çenemi kaldırdım ve öfkemi tüm gücümle ona yönelttim. "Sen seçerek zalim oldun."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Askerler gün batımından sonra şehitlerinin cesetlerini Orban'a taşıdılar.

Wes ve Jeru beni doğruca Şampiyonlar Pavyonu'na götürdüler. Birbirinden çeyrek mil uzakta inşa edilmiş beş ev gevşek bir yarım daire oluşturuyordu. Her evde bir mutfak, bir tuvalet ve iki yatak odası vardı. Asiller Kral Murib'in kalesinde kalıyordu. Köşk her üç yılda bir Şampiyonlar için hazırlanıyor ve geri kalan zamanlarda Orban'ın tahıl depolarına ev sahipliği yapıyordu.

Lukubis'in aksine, Orbanlılar her türlü savurganlığı reddederlerdi. Alcalah tarihinin başlarında, Şampiyonları çadırlarda kalmaya zorlamaya çalışmışlardı.

Yosunlar beşinci evi tamamen gizlemişti. Jasadi Şampiyonu'nun eski konutunun etrafını sarmaşıklar sarmıştı. Bu ev kimileri için Şampiyon'un Köşkü'nün üzerindeki bir leke, kimileri içinse rahatsız edici bir hatırlatıcıydı.

Omal ve Lukub'dan muhafızlar Köşk'ün etrafındaki dar çemberin içine dolmuştu. Nizahl askerleri bizden ayrılarak saflara katıldılar. Soraya'nın Ziyafet sırasında beni öldürme girişimi, Arin'i korumalarımı yeniden yapılandırması için açıkça motive etmişti. Evin önüne yığılmış en az yirmi askerin yanından geçtim. Süreyya ve diğerlerinin bana ulaşmak için güvenlik katmanlarından kaçması gerekecekti.

Nizahl Şampiyonu'nun evinde, önümüzdeki birkaç gün için ihtiyacım olacak giysileri astım. Sefa, Victor'un Balosu için muhteşem bir elbise hazırlamıştı. Kazanan Şampiyon için yapılan seçkin kutlama, üçüncü denemenin ertesi akşamı gerçekleşirdi.

Bu elbiseyi giyme şansım olacak mıydı? Bu sınavlardan herhangi biri sonuncusu olabilirdi. Her ne kadar Alcalah'ta ölümün standart olmadığını iddia etseler de, önceki yıllar aksini gösteriyordu.

Dışarıda bir şey paramparça oldu. Düşünmeye fırsat bulamadan duvarı arkama aldım ve gardırobun arkasına çömeldim. Elim kalbimi buldu.

Bir, iki. Yaşıyorum. Üç, dört. Güvendeyim. Beş, altı. Beni yakalamalarına izin vermeyeceğim.

"Üzgünüm!" diye bağırdı Jeru uzaktan. Kabaca nefes verdim ve çömeldiğim yerden yığıldım. Mufsid kadın, Soraya, Urabi. Bir dizi ölümle burun buruna karşılaşma sonunda beni yakalamıştı. Hayatımı bir sonraki ağın beni sürükleyip götürmesini bekleyerek mi geçirecektim?

Kalp atışlarımı saydım, nihayet altmış yedi numarada gardırobun arkasından çıktım. Sefa ve Marek kısa bir süre sonra ellerinde yemek tepsileriyle içeri girdiler. Şampiyonların diğer gezici personeliyle birlikte konuşlanmışlardı, bu yüzden onları ilk denemeden sonrasına kadar bir daha görmeyecektim. Tabii hayatta kaldığımı varsayarsak.

Konuşmalarını zar zor dinleyebiliyordum. Marek'in Jeru'nun el-göz koordinasyonu eksikliği hakkındaki tiradını bölerek, "Sanırım uyumalıyım," dedim. Anlaşılan paramparça Marek'in en sevdiği fincan olmuştu.

Sefa'nın alnı büzüldü. "Marek, bize biraz izin ver."

Sert yatağa sırtımı yasladım. Fildişi Sarayı'nın lüks yumuşak yastıklarını ve kuş tüyü yatağını şimdiden özlemiştim. "Sefa, eğer bana macera hakkında bir konuşma daha yapacaksan-"

"Bu bir seçim değil."

Orban'ın yastık dediği vahşetle uğraşmayı bıraktım. Sefa alışılmadık bir ciddiyetle konuştu. "Ne değil ki?"

"Meridyen Geçidi'nde sana kulak misafiri oldum. Arin'e kendi seçimiyle zalim olduğunu söylemişsin ama Sylvia, bu bir seçim değil."

Nizahlan'ın söylediği gibi.

Düşüncelerim kaşlarımı çatmamla kendini göstermiş olmalı. Öfkelendi. "Varis'le aynı okula gidiyorduk. Aramızda yıllar vardı ve onu nadiren görürdüm. Ama okuldaki herkesin Citadel'de önemli bir ebeveyni vardı ve çocuklar söz dinlerdi. Varis asla yaralanmamıştı. Annesi oğlunu korumayı takıntı haline getirmiş sinirli bir kadındı, bu yüzden hiçbirimiz onun kemiklerini kırmayı nasıl başardığını anlamadık. Bir arkadaşımın kardeşinin arkadaşından, Arin'in on yaşındayken ilk bıçak yarısından kurtulduğunu duydum."

"İlk bıçak yarası mı?" Belli belirsiz sordum. Rovial'ın mübarek sakalı, Hisar'ın duvarlarında neler oluyordu? "Kim?"

"Suikastçılar, belki? Sadece tahmin yürütebiliriz." Sefa içini çekti. "Acı dolu bir geçmiş mazeret olamaz. Nizahl Varisi'ni sana karşı asla savunmam. Ama bilmeni istedim, çünkü... bazen sana öyle bir bakıyor ki. Sanki ölümcül düşüşü olan bir uçurummuşsun ve her gün onu uçurumun kenarına biraz daha yaklaştırıyormuşsun gibi."

"O büyü deliliğine inanıyor. Jasadis onun için asla insan olmayacak. Her zaman bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu düşünecektir."

Ama ben bunu söylerken aklıma başka bir konuşma geldi.

Gerçekliğimizi dünyamızın bizim için belirlediği temel üzerine inşa ederiz.

Sefa elimin yanındaki yeri okşadı ve gitti. Kral Murib'in yatak olarak adlandırmayı uygun gördüğü işkence levhasına uzandım ve kendimi düşünmeye verdim, genellikle kaçınmak için büyük çaba sarf ettiğim bir faaliyetti bu. Zihnim manzaralar için durulacak bir yer değildi ama Süreyya'nın aynalar ve anılar hakkındaki konuşması beni rahatsız etmeye devam etti. O kadar çok yalan söylemişti ki. Söylediği her şeye inanmamam gerektiğini bilmeliydim.

Kapıma bir vuruş geldi. Dikkatle vurulduğunu fark ettim ve doğruldum. "Girin."

Arin eşikte oyalanırken ona içeri girmesi için el salladım, o da kapıyı arkasından kapattı. Sonsuz bir süre birbirimize baktık, ikimiz de ortamı ölçüyorduk. Sefa'nın bana söylediklerini aklımdan çıkardım. Keşke bir önemi olsaydı ama yoktu. Hiç tanımadığım bir Arin'i yargılayamazdım. Bu versiyon elimdeki tek Arin'di ve benim gözümde sadece o yargılanabilirdi.

Önce o konuştu. "Pusuya düşmeyi beklediğimi sana söylemeliydim. Sadakatinizin sınırlarını biliyordum ve yine de onları zorlamayı seçtim."

Gözlerimi kısmıştım. Özür mü diliyordu? *Benden* mi?

"Askerlerim onları öldürmezdi. Onları yargılanmak üzere Nizahl'a götürmeleri emredildi."

"Lütfen," dedim. "Bunların iki ayrı kader olduğuna inanacak kadar aptal olabileceğinizi düşünemeyecek kadar size saygı duyuyorum."

Aynı öfke alevlerini yeniden canlandırmak için kendimi zor tutuyordum. Bu gece benim son gecem olabilirdi ve bu geceyi de geri kalan günlerimi geçirdiğim gibi öfkeli geçirmek istemiyordum. Bir özür beklediğimden çok daha fazlasıydı. "Ren için özür dilerim." Muhafızdan hoşlanmamama rağmen Arin'e sadık kalmıştı.

"Ben de." Arin bir an için gözlerini kapadı. Soraya'nın öldürdüğü diğer askerleri görüp görmediğini merak ettim. Başarısızlıklarının çetelesine Ren'i de ekliyordu.

"Müdahale ettiğim için üzgün değilim. Jasadis'i yakalamanızda size aktif olarak yardımcı olmamı isteyemezsiniz. Benim bu konudaki tek görevim Alcalah'ta yarışmak."

Arin'in kaşları çatıldı. "Senden yardım etmeni istemedim. Senin müdahalen olmadan devam etmesi gerekiyordu."

Dudaklarım aralandı, darbeden nefesim kesilmişti. Benden en iyi yaptığım şeyi yapmamı bekliyordu: boş boş durmamı. Oklar Marek ve Sefa'yı tehlikeye atmasaydı belki de yapardım. Çoğu insan yapabileceklerinden korkardı ama ben... ben görmezden gelebileceklerimden korkmaya başlamıştım.

"Yani artık kızgın değil misin?"

Bir omzunu kaldırdı. "Gösterdiğin güç, Urabi'yi seni yakalamak için her türlü kaynağı kullanmaya teşvik edecek. Tekrar geldiklerinde hazır olacağım."

Ayrıntıya girmede, ben de ondan bunu istemedim. İçimdeki ses ne kadar ısrar ederse etsin, bu benim savaşım değildi. Buna izin veremezdim.

"Sylvia." Adımı söyleme biçiminde tuhaf bir nota vardı. "Geçit'te bana yardım ettin. Eğer onu durdurmasaydın büyü beni aklımdan çıkarabilirdi."

"Arin." Ben de onun adını aynı şekilde söyledim. "Minnettarlık konusunda övgülerinden daha cimrisin. Sadece teşekkür et."

Arin bana nadir gülümsemelerinden birini hediye etti. Midem sıkışmıştı ve bakışlarımı onun ağzından ayırmak çok uzun zamanımı aldı. Gülümsemelerini benimle paylaşmaması gerektiğini bilmeliydi. Onları arzulamaktan daha iyisini bilmeliydim.

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

Talih beni nadiren avantajlı bir konuma getirirdi ve bu fırsatın boşa gitmesine izin veremezdim. Arin'in Pass'taki acı dolu halini unutmamıştım.

"Büyüyü nasıl hissedebiliyorsun?"

Arin'in dünyasında bilgi bir alışverişti. Bilgiyi karşılıksız vermezdi ve kesinlikle boşa harcamazdı. Bu bilginin fiyatı çok yüksekti. Karşılığında takas edebileceğim hiçbir şeyim yoktu. Geçiş'te ona yardım etmek için gizli bir nedenim yoktu ama Arin bu anı bekleyerek yardım ettiğimi düşünürse daha rahat uyurdu. Duyguların değişkenliğinden uzak bir başka maddi alışveriş.

Sanki soruma hazırlıklıymış gibi kendi kendine başını salladı. "Merakını gidereceğim, Suraira."

Kendini yatağın karşısındaki sandalyeye bıraktı. Ay yüzünün yarısını gölgede bırakırken, sırtı dik ve eldivenli elleri sandalyenin kollarına kıvrılmış, bir sanatçının rüyasıydı.

"Varisler olarak babamızın düşmanlarını ve borçlarını miras alırız. Ben benim

babasının tek çocuğu. Düşmanları için paha biçilmez bir duygusal değeri temsil ediyordum. Kale iyi korunuyordu ve annem yanımdan nadiren ayrılırdı." Arin yanağını pencereye doğru çevirdi. Gözleri ay ışığında eriyor, renkleri içinde dönüyordu. "Ben iki yaşındayken babam, aşağı köylerdeki Nizahlan muhaliflerinin silahlarını büyülemekten suçlu bulunan bir Jasadi tüccarını idam etti. Malik Niyar ve Malika Palia'dan büyük bir tepki geldi. Onun Jasad'da cezalandırılmasını istemişlerdi. İki hafta sonra, bir musrira muhafızlarımızı geçip yatak odama girdi."

Kaşlarımı çattım, sözümü kesmek istedim. Çocukken Dawoud'a beni bir musrira ile tanıştırmayı için yalvarmıştım. Çoğu Jasadi büyü, ifade ediliş biçiminde bir tercih göstermez ya da belirli bir kullanıma yönelik bir yakınlık sergilemezdi. Musriralara nadir istisnalardan biriydi. Bu Jasadiler uzayda ruh halinde hareket etme yeteneğine sahipti. Fiziksel formlarını güvenli bir yerde bırakıp ruhlarıyla istedikleri yere gidebiliyorlardı. Usr Jasad tepeden tırnağa korunuyordu ama en güçlü güvenlik bariyerlerimiz bile bir Musrira'yı dışarıda tutamazdı.

"Beni lanetledi. Laneti beni öldürmek için yaptığını düşünüyoruz ama annem yarı yolda araya girdi. Lanet sadece yarı etkisini gösterdi. Üç gün sonra büyüye karşı yeni bir uyumla uyandım. Bunu hissedebiliyordum, hissediyordum." Pencereden başını çevirdi. Şakağından bir tutam gümüş saç döküldü. "Geçici olarak boşaltın."

"Bir keresinde bana büyüümün güçlü hissettirdiğini söylemiştin. Şimdi bana dokunmak sana acı veriyorsa, ben büyüümün çok az bir kısmını kullanabiliyorken, büyüüm özgür olsaydı ne olurdu?"

Arin çenesini kaldırdı, sorudan etkilenmemişti. Yadigar Odası'ndaki olaylardan kısa bir süre sonra aklına gelmiş olmalıydı.

"Tüm büyüümüze erişilebilseydi ne olacağını kesin olarak bilemem. Belki normal bir şekilde boşaltabilirdim. Belki de tabiri caizse sihir kuyunuzun dibine asla ulaşamazdım ve sadece geçici olarak bazı kısımlarını boşaltabilirdim," dedi Arin. "Ama en güçlü teorimi soracak olursanız, büyüünüzü tam olarak ifade edebiliyorken size dokunmanın beni öldüreceğinden şüpheleniyorum."

Bulutlarda yağmurun varlığını bildirir gibi sakın bir şekilde teklif etti. Kendimi toparlamam ve düşürdüğüm çenemi toplamam bir dakikamı aldı. "Bu oldukça iyi bir teori." Herhangi bir olasılık kısıntısı olduğundan şüphelendiğim bir teori. Sihrim güçlüydü ama onu tüketmek onu öldürecek kadar değil. *Bana dokunmak* onu öldürebilirdi.

"Başka bir şey var mı?" Arin ellerini sandalyesinin kollarına dayadı, açıkça konuşmayı sonlandırmaya hazırды.

Soraya'nın saldırısından sonra daldığım rüyalar. Onlar sadece rüyaydı, ama bir tanesinde.

"Lanetten önce saçların siyah mıydı?"

Yüzünde beliren şok ifadesinden çamurlu at toynaklarını yalayıp yalamadığını sorabilirdim. Kapastra'nın boynuzlu canavarları, bu rüyaların bir gerçeklik payı olabilir miydi?

Çabucak düşündüm. Arin nasıl bildiğimi öğrenmek isteyecekti ve "rüyamda gördüm" demek işime yaramayacaktı.

"Sefa bana birlikte gittiğiniz okulda bir söylenti duyduğunu söyledi."

Gerginlik bir nebze olsun azaldı. Hâlâ şüpheleniyordu ama cevabım şimdilik yeterince kabul edilebilir olmalıydı. "Anlıyorum." Aniden ayağa kalktı ve ceketinin hatlarını düzeltti. "Uyumalısın. Yarınki duruşmaya sana eşlik etmeye geleceğim."

Konuşma büyük bir yankıyla sona erdi. Lanetinin kapsamı hakkındaki sorularım devam ediyordu ama bana düşünecek çok şey vermişti.

"Tabii ki. Evet. Sabah görüşürüz." Açıklanamaz bir keder dalgası üzerime çöktü. İyi ya da kötü, yarın sonun başlangıcını müjdeleyecekti. Essiya'nın sonu ve belki de Sylvia'nın gerçek başlangıcı. Abartılı bir şekilde eğilerek üstünü örttüm. "İyi geceler."

Arin beni inceledi. Sırıışım soldu. Yirmi yıl boyunca binlerce yüz takınmışım. Sahte isimlerim ve boş gülümsemelerimle dostlarımı ve düşmanlarımı kandırdım. Ama bazen, şimdi olduğu gibi, Arin bana belli bir şekilde bakıyordu ve ben onun bunu gördüğünü sanıyordum. Enkazın altında saklı gerçek yüzümü.

Neye benzediğini merak ettim.

Canavarlar ve büyüyle dolu bir dünyada neden sadece onun beni bu kadar net görebildiğini merak ettim.

"İyi geceler, Suraira."

Öğle vakti Şampiyonları çağırdılar. O andan itibaren ormanın diğer ucundaki uçurumun kenarına ulaşmak için iki saatimiz vardı. İlk üç Şampiyon

Ayume Ormanı'nı geçip kayalığın tepesine tırmanan ikinci denemeye geçecekti. Şampiyonların geri kalanını nemli, dolambaçlı tünelden aşağıya kadar takip ettim. Her adım yeni bir endişe dalgası ekliyordu. Tünel bizi Ayume'nin kenarına götürecekti.

Biraz ileride Diya omuzlarını geriye çekerek yürüyordu. Su damlacıkları kırılmış saçlarına yapışmıştı. Timur ve Mehti alçak sesle konuşuyorlardı ve ben Timur başını çevirip bana bakana kadar onun başının arkasına baktım. El salladı ve gözleriyle Mehti'yi işaret etti. Ben de gülümsedim.

Lukub Şampiyonu bugün ölecekti.

Birisi dikkatle boğazını temizledi. Diya benim hızıma uymak için yavaşladı. "Sence bir ittifakları var mı?" Timur ve Mehti'ye başıyla işaret etti.

Mehti'nin Timur'u konuşurken tuzağa düşürmüş olması ve Lukub Şampiyonu'nun nezaketinin onu esir almış olması daha muhtemel görünüyordu. "Neden? İkimizin bir birlik oluşturmamızı mı öneriyorsun?"

Diya alay etti. "*Seninle* ittifak *yapmanın* ne gibi bir değeri olabilir ki?"

"Şimdi, Diya. Hakaret etmenin kalbime giden yol olduğunu nereden bildin?" Diya küçümseyici bir karşılık vermek yerine burnunu sıktı.

"Kokuyu alıyor musun?"

Timur'a ters ters baktı. "Lukubi'den geliyor."

Homurdandım. Lukub'un her şeyine karşı duyduğu antipatinin sınırı yoktu. İlerideki karanlığın içinden beş dar basamak tüneli sonlandırıyor. Beş Şampiyon için beş basamak. Nereye gidersek gidelim, Jasad peşimizden geliyordu.

Diya sağıma, Mehti soluma doğru adım attı.

"Awaleen'in metanetini paylaşalım ve birbirimizi tekrar sevinç içinde görelim," dedi Timur. Açıklığı örten ince brandanın etrafından dolanarak en üst basamağa çıktım. Diğer Şampiyonlar da benim pozisyonumu taklit ettiler, avuçlarını brandaya bastırdılar.

"Baira için!" Timur böğürdü ve brandanın üzerinden atladı. Yeni açıklıktan tünelin içine bir güneş ışığı huzmesi doldu.

"Kapastra için!" Mehti bağırdı ve onun ardından gözden kayboldu.

Dania ve ben sessiz bir anlayışla birbirimize baktık. Brandanın bir köşesini sıyırdım ve etrafı kolaçan ettim. Herhangi bir hayvan ya da bekleyen tehdit bulamayınca Diya'ya başımı salladım. "Önce dramatik bir şekilde kendini fırlatmak ister misin, yoksa ben mi yapayım?"

"Umarım Ayume boş havanın tadına varmıştır," dedi. "Kulaklarının arasında bolca bulacaktır." Diya dizlerini göğsüne çekti ve kendini açıklıktan içeri çekti.

Karnımı sıktım ve yukarı fırladım. Güneş tepemde parlıyor, yanaklarımı yakıyordu. Neşeli koşullar burnuma saldıran kokuyla çatıştı. Çürümüş bir kenarı olan tatlı bir çürüme. Zeinab'ın annesini uyutmak için kullandığım da dahil olmak üzere, yolum boyunca birçok bezi aynı kokulu maddeyle ıslatmıştım.

Ayume'nin saldırısı havadan başladı.

Yanımızda sadece küçük bir hançer getirmemize izin verilmişti. Nefesimi tutarak benimkini çıkardım ve tuniğimin altından büyük bir üçgen kestim. İki ucunu başımın arkasına bağladım, burnumu ve ağzımı bu geçici maskeyle kapattım. Sağladığı koruma ormanda ne kadar uzun süre kalırsam o kadar azalacaktı. Nefesimi kısıtlamak çok önemliydi.

Manzara ilk hafta incelediğim çizimlerle aynıydı. Tepe, ağaçların çevresi boyunca uzanan bir göle doğru eğimliydi. Orman karanlık bir rulo gibi uzanıyordu, yoğun ve ölümcül derecede sessizdi. Onun ötesinde bulutlar nihai hedefimiz olan uçurumun etrafını kesiyordu.

Aşağı doğru bir adım attım ve neredeyse ayağım kayıyordu. Tepe dikti, gevşek toprak ve tortuyla kaplıydı. Gölün boyutlarını incelemek için güneşin parıltısından gözlerimi kismaya çalıştım. Eğer bu noktada çok geniş bir alana yayılıyorsa, iki kat geri dönmem gerekecekti. Herhangi bir hata değerli zamanımı boşa harcayacak ve beni Ayume'yi karanlıkta aramaya daha da yaklaştıracaktı, ekşi kokulu havanın etkileri duyularımı köreltiyordu.

Hançerimi kaldıraç olarak toprağa saplayarak, durup kalkarak yamaçtan aşağı indim. Güneş gölün yüzeyinde göz kamaştırıcı beyaz elmaslar oluşturuyordu. Örümcek benzeri girdaplar suyun ana gövdesine doğru ilerliyor, gölün ışıltılı yüzeyi ağaçların arasında kayboluyordu.

Yansımam endişeyle bana bakıyordu. Urabi'nin Essam'daki saldırısından sonra bir hafta boyunca nehrin akıntısına karşı ipe tırmanma alıştırmaları yapmıştım. Hirun'un aksi yöndeki inatçı ısrarlarına rağmen bedenimi ilerlemeye zorlamıştım. Arin'in sert uyarısını sanki şimdiki zamanda söylenmiş gibi duydum. *Kara büyü Ayume'nin içine işlemiştir ve gölünden daha fazla hiçbir yere işlememiştir. Göl bir boşluktur ve suyu kumdan daha akışkandır. Hiçbir koşulda suyun sizi tamamen batırmasına izin vermemelisiniz. Başınızı yukarıda tutun. Batmanıza izin verirseniz göl sizi asla bırakmayacaktır.*

Gün ışığının azlığı olmasaydı, gölün etrafında dönebilir ve onu tamamen geçmekten vazgeçebilirdim. Alcalah, bitirme yeteneğinden daha fazlasını test ederdi; bir Şampiyonun fiziksel becerisi, denge kurma yeteneğinden sonra gelirdi.

seçenekler. Arin buna ayırt etme diyordu. Göğsümü kirli havayla doldurarak dudaklarımı kapattım ve göle girdim. Su şok edici derecede soğuktu ve bacaklarımı emerek beni daha derine çekiyordu. Ellerimi boynumun arkasında birleştirdim ve çenemi kaldırdım. Su belime sarılıyor, her adımda daha da yükseliyordu.

Su omuzlarıma ulaştığında, zemin altımda kayboldu. Kollarımı indirdim ve tekmeleyerek katrana benzeyen suda kulaç attım. Gölün ağırlığı mantığa karşı bir isyandı ve daha yolun yarısına gelmeden ciğerlerim hava almak için yanmaya başladı. Uzun ve kaygan bir şey kalçama dolandı, bacağıma dolandı. Uçup gitti ama dehşet göğsümün sınırlı kapasitesini doldurmadan önce değıl.

İlk dersimizi unuttun mu? Panik tüm yetenekleri, tüm eğıtimleri siler. Başınızı dik tutun ve yapılması gerekeni yapın, diye emretti Hanim.

Su boynumu yutarken çenemi geriye doğru eğdim ve yüzümü güneşe doğru tuttum. Su sertleşti. Bacaklarım dirence karşı faydasızca debelendi. Göl yanaklarımı okşuyor, alt dudağıma doğru kayıyordu.

Atlar bacaklarını iğnedikten sonra Fairel böyle mi uyanmıştı? Tek istediğı Nadia'nın sandalyelerini korumak olan Fairel. Mahair'de gezinirken başlarının üzerinde tencereleri dengeleyen genç kadınlara asla katılmayacaktı. Asla Yuli'nin çiftliğinden kaçan ördekleri kovalamayacak ya da Essam'ın ağaçlarına tırmanmayacaktı. Fairel dolu dolu bir yaşam sürecekti, çünkü ruhu daha azını istemiyordu, ama Omal'lı Felix olmasaydı sahip olacağı hayat bu olmayacaktı.

Ölü kollarıma acı saplandı. Büyü bedenime doldu ve uzuvlarıma his geri dönerken nefes nefese kaldım. Su etrafımda gevşedi ve tekrar yumuşak bir hal aldı. Kelepçelerin verdiği keskin rahatsızlığın tadını çıkararak yüzdüm ve sert zemine temas ettiğimde neredeyse ağlayacaktım. Gölde sendeleyerek ıktım. Orbanian yazındaki bir köpek gibi nefes nefese kaldığımda nefesimi korumak için yaptığım tüm girişimler uçup gitti.

Timur'u bulmam gerekiyordu. Güneş gökyüzünde alçalıyor, ağaçların üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Dakikalar gibi geçmişti ama gölde bir saate yakın kalmış olmalıydım.

Ayağı kalkar kalkmaz, çığlık atan bir kuş bana doğru dalışa geçti. Kolumu peneleyerek kolumu yırtarken yüzümü siper ettim. Hançerimi ona doğru savurdum ve yılan gibi kıvrılan sarmaşıkla çalıların üzerinden atlayarak ağaçlara doğru koştum. Etrafıma camdan daha keskin yapraklar yağdı. Timur işimi bitirmeliydi.

Gölün daha geniş bir kavşağından geçmeyi denemediği sürece gölü çoktan geçmişti. Mehti ve Diya benden önce kayalığa ulaşırlarsa Timur ikinci denemede şansını kaybedecekti. Benim müdahalem olmadan Vaida'ya sabotaj diye bağıramazdı. Ayume'de ölmeyecekti.

Yeleğime yapışan bir dalı kopararak diğer Şampiyonları duymaya çalıştım. Bir kuş sürüsü kanatlanmış yaprakların arasına uçarken çığlık attı. Kanlı tüyler görüş alanıma süzüldü ve gölden ayrılmış bir su anaforunun üzerinde tökezledim. Sığ havuzda bir tavşan yan yatmış, tek bir açık göz dışında boşluğa gömülmüştü.

Ayume'nin savaşı bu bölgeyi doğanın hastalıklı bir taklidine dönüştürmüştü. Dania'nın çarpık büyüğü Ayume'nin gözeneklerine işlemişti. Orbanian ormanı, Kapastra'nın ölen askerlerinin ormanın damarlarında dolaşan kanıyla canlı tutulan bir kalıntı, canlı bir katliam olarak hayatta kaldı.

Ormanı yararak ilerlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ağaçlar seyredildiğinde, sıkılı parmaklarımı hançerimin etrafından açtım ve nefes nefese kaldım. Önümde beyaz uçurumun kenarı gökyüzünde eğri büğrü bir çizgi gibi uzanıyordu. Gün batımı ufukta tehdit ediyordu. Diğer Şampiyonlardan herhangi biri oraya ulaşmış mıydı? Kayalığa tırmanmışlar mıydı?

Bezi ağızıma yaklaştırdım, havayı yudumladım ve bakışlarımı Ayume'nin geniş çizgisinde gezdirdim. Neredeydiler?

"Önce sen bitirdin."

Etrafımda döndüm. Timur elindeki taşı bir o yana bir bu yana savuruyordu. Alnında ter parıldıyordu ve kelimeleri ağır ağır çıkıyordu. Zehirli havayı çok fazla solumuştu.

"Keşke yapmasaydın. Keşke Majesteleri sadece bu seferlik yanılmış olsaydı."

Essiya, geri çekil, dedi Hanım aniden, acilen. Uzak dur ondan.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Arkamdan hançerimi çektim ve başparmağımı tabanına yerleştirdim. "İyi misin Timur?"

Zaten anlamıştım. Vicdanımın bataklığına saplanmamış olsaydım, olasılık apaçık ortada olacaktı. Vaida'nın kazanmak için Şampiyonuna ihtiyacı vardı. Onun önündeki en büyük engel bendim. Eğer yenilgiyi kabul etmezsem, durdurulacaktım.

"Sana ne teklif etti?" Alacakaranlık ufukta turuncu çizgiler çizerken gökyüzü kaybolan güneşe sarıldı. "Zenginlik mi? Koruma mı?" Avludaki konuşmamızı hatırladım. "Aileni tehdit mi ediyor?"

Timur'un kaslı kolları titredi. Öksürdü ve yere kanlı bir tomar tükürdü. "Kız kardeşim ölüyor. Kimyagerlerin tedaviyi yapmak için ihtiyaç duydukları malzemeler sınırlı ve bizim de onlara ödeme yapacak gücümüz yok. Sultan Vaida söz verdi, Alcalah'ı kaybettiğinizden emin olursam Maram'ın icabına bakılacağını söyledi."

"Peki ya Victor'a verilen zenginlikler? Şüphesiz böyle bir servet kız kardeşiniz için bir tedavi üretebilir."

Timur çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Zamanımız yok. Şu anda tedaviden bir şişe var ve eğer ikinci denemeye devam etmezseniz, kız kardeşim bu akşama kadar onu almış olacak."

Ayume'nin yapraklarını Vaida'ya fırlatmak, onun yapaylık ve manipölasyon katmanlarını kesip atmak ve geriye kalanları leş yiyicilerin önüne atmak istedim.

"Sorunu o yarattı, şimdi de düzeltmek için pazarlık yapıyor! Kraliyet ailesi bizim gibiler için tuzaklar örür. Biz kıvrılırken izlerler ve seçtikleri birkaç kişiyi ağlarından kurtarmaya tenezzül ettiklerinde minnettarlık beklerler. Omal'da bir kimyagerin çırağıydım. Tüm krallıktaki en önde gelen kimyager. Kardeşine yardım edebilirim Timur. Daha fazla şişe yapacağız. Vaida'nın vasiyetini yerine getirmek zorunda değilsin."

"Bir tuzağın içinde olduğunu bilmek kaçmanı kolaylaştırmaz." Timur'un gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı. Yan tarafa doğru kayarak arkasındaki gri kayalarda bir oyuk açtı. Kayayı mağaranın içine fırlattı. "Affet beni, Sylvia."

Mağaradan üç çift çivit rengi göz belirdi ve gırtlaktan gelen bir hırıltı yeryüzünü sarstı.

Bir zamanlar, mağaradan çıkan üç kâbus muhtemelen sıradan itlerdi. Fairel'in sevdiği uyuz köpekler, Mahair'in yanan çöplerini karıştırırken bulduğu, çoğu zaman isle kaplı olanlar. Ayume kötülüğünü bu köpeklerin üzerine katmıştı. Kayalar büyüklüğündeki çenelerinden siyah salyalar damlıyordu. Biçimsiz pençelerden pençeler çıkıyordu ve uzun, sivri dişler birbirine çarpıyordu. Timur'a bir bakış bile atmadılar ama bana sabitlendiler.

"Diya kokusunu aldı," diye fark ettim. Köpekler etrafımda yarım daire şeklinde yayıldılar. Onun yorumunu Lukubis'e karşı başka bir kazıya indirgeyerek bunun üzerinde fazla düşünmemiştim. "Tünellere girmeden önce kendini bir kokuyla ıslattın. Bu onları senden uzak tutuyor."

Timur'a hırlayacak kadar bakışlarımı köpeklerden ayırdım. "Beni takip et Timur. Görevinin tamamlandığından emin ol, çünkü eğer hayatta kalırsam, kız kardeşinin herhangi bir hastalıktan önce öldüğünü göreceğim."

Köpekler uluyarak sıçradı. Ağaçların arasına daldım. Gölün anaforları ormanın içine doğru uzanıyordu. Gölde üç köpeği boğacak kadar derin bir dal bulabilirsem güvende olacaktım.

Timur arkamdaki çalılara çarptı. Güneş gökyüzüne veda etti, ışığın son parmakları akşamın telaşında kayboldu.

Essam'daki gözü kapalı koşullarda geliştirdiğim içgüdülerim, kinimle birlikte keskinleşti. Arın, her koşul aksini gerektirdiğinde beni başarılı olmaya hazırladı. Orban'da bir köpek sürüsü tarafından bitirilmeyecektim.

Nefes nefese kaldığımda kaslarım uyuşuklaştı. Köpekler topuklarıma tırmanıyor, tiz havlamaları kulaklarımı tırmalıyordu.

"Essiya, in oradan aşağı! Kendine zarar vereceksin!"

Aşırı büyümüş bir köke takılmamak için kendimi zor tuttum. "Dawoud?" diye bağırdım.

Sesler etrafımda yankılandı. Ayume mi yoksa benim büyüm mü? *Neden böyle yapıyorsun? Hep geri mi çekiliyorsun?* Rüzgar Fairel'in sesiyle sordu.

Vücudumdaki her uzuv yanıyordu. Yere yığılmak, yumuşak toprakta bir an olsun dinlenmek istedim. Sağa doğru kanca attım. Terk edilmiş bir yuva kümesinin arkasında gölün bir ayağı belirdi.

Birkaç dakika daha geçseydi ona ulaşacaktım. Ama hevesim kursağımda kalınca, zayıflamış bir çalının çok yakınına geldim. Bir dal bileğime dolandı ve neredeyse beni yere düşürüyordu. Çekiştirdim ve dal sıkıştı. Çalıların arkasındaki ağaca tırmanmaya çalıştım ve avuç içimi çivili kabukla kestim. Hızla yakalandım.

Köpekler sağdan fırladı, Timur da arkalarından. Ağızları ürkütücü bir sırtışıla açıldı ve Timur başını çevirdi. "Hoşça kal, Sylvia."

Kelepçelerim ısındı. "Eğer beni öldürecekse," diye bağırdım, "gözlerimin içine bakma nezaketini göster."

Parmaklarımı şıklattım.

Köpekler sıçramanın ortasında donup kaldı, nefret dolu çivit rengi gözlerini benimkilere diktiler. Sihrim dalı bileğimden kopardı ama bedenimin çektiği acı sihrimi de etkiledi. Serbest kalmamla birlikte tökezledim ve kendimi ağaca tutundum.

"Sen," diye nefes nefese kaldı Timur. Dizlerinin üzerine çöktü, beni kovalamanın etkisi çökmüş yüz hatlarında belirgindi. Hava onu uzun süre uyutacaktı.

Tırmanmak şöyle dursun, uçurumun kenarına bile ulaşamamıştı. "Jasadi."

Bir yanımla Timur'u uyumaya bırakmam konusunda ısrar ediyordu. Köpekleri uzaklaştıran koku uzun süre dayanamazdı ve onu canlı canlı yerlerdi. Aynı korkunç kaderi benim için de saklamıştı. Büyüm zayıflayan bedenimi ısıtırken, Sefa ve Marek'in görüntülerini köpeklerin yerini almaya zorladım. Ormanda kaynayan kötülüğü görmezden geldim ve kendimi Rory'nin dükkânındaki titiz kavanozlar ve Raya'nın kulübesinin sıcaklığıyla çevreledim. Bunlar *keder, öfke ve korku* kuralımın istisnalarıydı ama büyüm üzerindeki etkileri aynıydı.

"Benim için planladığından daha nazık bir son bahşedeceğim sana."

Parmaklarımı şıklattım. Timur'un kafasının yan tarafına bir kaya parçası çarptı ve kocaman gözleri karardı. Köpeklerden birinin patileri titredi. Sihrimi uzun süre koruyamayacaktım.

Köpeklerin arasından sıyrılarak Timur'un boğazında nabız aradım ve bir tanesi parmaklarıma değdiğinde inledim. Bir köpeğin çatallı kuyruğu sallandı.

Timur'un paltosunu omuzlarından sıyırdım ve üzerine giydim. Köpeklerin beni takip etmesini engellemeye yetecek kadar koku kalmış olmalıydı. Azalan büyümün son izlerini topladım ve avucumu dışarı doğru ittim.

Timur'un bilinçsiz formu süzülerek köpeklerin yanından ve çalılıkların üzerinden geçti. Kolum sihrimi tutma çabasıyla titriyordu. Doğru açıyla indirilmesi gerekiyordu, yoksa bu çaba boşa gitmiş bir merhamet olacaktı.

Sıcaklık kelepçelerimi terk etti ve Timur'un bedeni bir taş gibi yere düştü. Çarpmanın etkisiyle sıçramadı. Su onun üzerinden aklıkla, santim santim geçti. Göl, Lukub Şampiyonu'nu bir iç çekişle yuttu. Dalgalanan yüzey pürüzsüzleşti. Ayume'nin karnında bir hayat daha sindirildi.

Uçuruma doğru tökezlerken dünya eğildi ve döndü. Yumruklarımı sıktım ve sağ avucumdan gelen acıyla inledim. Kolumdan aşağı yapışkan bir ıslaklık aktı. Kolumu kaldırdım, başka bir yılan dalından kıl payı kurtuldum.

Kehribar renkli çamur avucumun ortasına yapışmış, manşetimin üzerinden damlıyordu. Altındaki deri pembe kan damlalarıyla köpürüyordu.

Arin'in uyarısı. *Gelecekte, koşarken ağaçlara dokunmaktan kaçının. Ayume'nin özsuyu bile seni öldürebilir.*

"Mezarında sonsuza dek çürüyesin Dania," diye tükürdüm.

Rory'nin yanında çiraklık yapmak lanetli bilgilerden yoksun değildi. Rory çok az çözümün var olduğu alanlarda tedaviler yaratmış olsa da, o bile

nadiren zehirle uğraşırdı. Koluma yayılan acıdan, özsuyun tüm vücudumu hareketsiz hale getirmesinden önce yirmi dakikadan az zamanım olduğuna karar verdim.

Uçurumdan sarkan bir ipin yıpranmış ucu omzuma değiyordu. Dik kaya yüzü bana doğru bakıyordu. Uçurum gece gökyüzünü karanlık bir bıçak gibi kesiyordu. Alnımı ufalanan taşla bastırdım ve gözlerimi kapattım. Sağ elimin parmakları şimdiden acımaya başlamıştı. Kolum tırmanışın yarısında bırakırsa, havanın görevini tamamlayıp beni uykuya göndermesine yetecek kadar uzun süre ipten sarkabilirdim. En azından o zaman ölüme düştüğümde bilincim yerinde olmazdı.

Timur'un paltosunu fırlattım ve kendimi halatın üzerine attım. Bacaklarımı bükerek uçurumdan aşağı ittim ve tırmanışa başlamak için salıncağın momentumunu kullandım. Bir elim altta, diğeri üstte olacak şekilde halatı kavradım. Üstteki elim beni yukarı doğru çekerken, alttaki elimin parmak eklemlerini kaldıraç olarak ipe sardım; bu, kaymayı önlemek için Hanım'ın eski bir numarasıydı. Model tuttu; uçurumun kenarından ittim ve birkaç dakikada bir alttaki elimi değiştirerek bir ayak tırmandım. Fairel'i ya da Rory'yi, Sefa'yı ya da Marek'i düşünmeye çalıştım. Büyümü canlandıracak herhangi bir şey. Ama kollarım ağrıyordu ve gözlerim açık kalmakta zorlanıyordu. Özsuyu zehrini içime pompalıyor, hangisinin beni daha önce öldüreceğini görmek için yorgunlukla yarışlıyordu.

Sevdiğim herhangi biri yerine Süreyya'yı düşündüm.

Onu çok sevmiştim. Büyükbabam ve büyükbabam için döktüğüm gözyaşları kuruduktan çok sonra onun ölümüne ağlamıştım. O da beni sevmişti. Ama nefret... her türlü öz sudan daha kötü zehirleyen, Süreyya'yı çürüten ve geride beni Lukub'da bıçaklayan kadını bırakan nefret.

Ani bir rüzgar beni yana savurdu. İp beni uçuruma fırlattı. Kayalara çarptım ve tutuşumu kaybettim, kendimi tekrar yakalayana kadar baş döndürücü birkaç saniye boyunca aşağı kaydım. İpin sürtünmesi avuç içlerimi yırttı ve ön kollarımı kanla kapladı.

Hafifçe sallanarak, tırmanacak ne kadar yolum kaldığını ölçmeye çalıştım.

"Daha yolun yarısına bile gelmedin," dedi küçük bir kız sağımdan. Sarsıldım, ip lifleri çiğ ellerime batıyordu. Küçük kız ikinci bir ipten sarkmış, bana tiksintiyle bakıyordu.

Gerçek değil, dedi Hanim. *Bu ormanın büyüü.*

"Ben ormanın büyüü değilim. Ben senin büyüüm," diye tutturdu. "Acele et. Birkaç dakikan kaldı."

"Essiya," diye nefes aldım.

"Essiya," diye karşılık verdi. "Ya da Sylvia, sanırım, benim seçeceğim isim bu olmazdı. Bize Süreyya'nın annesinin adını vermişsin. Biraz tuhaf, değil mi?" Kız ipin üzerinde kendi etrafında döndü. "Beni neden kapana kısırdınız? Öleceğiz."

"Seni tutmuyorum-" Öksürdüm, daha fazla aşağı kaymamak için dizlerimi ipin etrafında sıktım. "Sihrimi engelleyen kelepçeler var."

Essiya homurdandı. Baş aşağı asılı durarak iki büküm oldu. "Kelepçeler olmadan beni kullanır mıydın? Rüyalarında asla yapmazsın. Sadece annemizin ve herkesin yanışını izliyoruz."

"Tabii ki isterim."

"Bence," diye devam etti Essiya ve Rovial'in lekeli mezarı, gerçekten de çocukken bu kadar baş belası mıydım? "Bence sihrin özgür olsaydı ve krallığımızı geri almak için her türlü avantaja sahip olsaydın bile, yine de Jasad'ı kurtarmazdın. Başkalarının topraklarının kenar mahallelerinde yaşamaktan memnunsun, adı dışında her şeyiyle bir serseri. Kalbini katılaştırdığı için Hanim'i suçluyorsun ama o öldü. Kalbin yine sana ait ve onu Jasad'a vermeyi reddediyorsun. Soraya bu yüzden ölmemizi istiyor."

Kelepçelerimin bileklerimi sardığını geç de olsa fark ettim. Büyüm cildime yayılarak zehrin en kötü etkilerini uyuşturdu. Tırmanışıma devam ettim.

"Bir halüsinasyon için çok cesursun," diye tersledim. "Jasad'ı benden daha iyi yönetebilecek başkaları da var. Kraliyet isminden başka neyim var ki?"

Essiya da benim gibi tırmanmaya devam etti. Ellerim çiğ etten biraz daha fazlasıydı ama büyümün verdiği ürperti tırmanışımı engellemedi.

"Başka neye ihtiyacın var?" Essiya karşı çıktı. "Müfsidler ve Urabi'nin toplamı sizin sahip olduğunuz gücün onda birine bile sahip değil. Yine de savaşıyorlar. Lukub'da saklanan Jasadiler, Orban, Omal, hatta Nizahl bile savaşıyor. Güç bir seçimdir, Sylvia. Kimin için savaşmak istediğini seçtiğinde, kim olduğunu da seçmiş olursun."

"Kazanamasam bile mi? Direniş okyanusunda önemsiz bir dalga olsam bile mi? Sylvia olarak huzurlu, sıradan bir hayat yaşama şansım var. Essiya için hiçbir şey garanti değil. Ne iyi bir hayat, ne zafer, hiçbir şey." Uçurumun tepesinin sivri ucu görüldü. Homurdandım,

Uçurumun kenarına doğru savrulurken midem sıkışıyordu. Sert yüzeyi tekmeleyerek kayaların aşağıya yuvarlanmasına neden oldum. "Yüzü olmayan bir Jasadis lejyonu için kesinlikten, Sylvia'dan vaz mı geçmeliyim?"

Uçurumun kenarına uzandım, birkaç santimle ıskaladım. Bir kez daha salladım, bir kez daha çektim. Bileğime hafif bir dokunuş beni hedefimden şaşırttı. Essiya önümde cisimlendi ve aynı ipe tutunduk. Kitmer'in siyah gözleri benimkilere dikilmişti. "Tüm seçimleriniz fedakârlık gerektirir. Asıl soru, neyi kaybetmeye hazır olduğun?"

Essiya ipi bıraktı ve karanlığın içine düştü. Onun kayboluşuyla birlikte büyüüm de yavaşladı ve avuçlarımdaki hissin yenilenmesiyle dudaklarımdan bir çığlık döküldü. Gırtlaktan gelen bir haykırıyla, kolumu uçurumun kenarına asarak kendimi son ayağa kadar çektim. Hançeri toprağa sapladım ve kendimi karaya doğru sürükledim. Dizlerim toprağa değer değmez sürünerek uçurumdan uzaklaştım ve hançeri attım. Kanım kabzada lekeler bırakmıştı.

Bir vuruş. Başımın arkasındaki bezi yırtarak nefes verdim. Büyüm daha da azaldı ve beni acı dolu bir isyana maruz bıraktı.

Sayısız fener gözlerimi yaktı. Etrafımda binlerce yüz hareket etti ama hiçbirisi istediğim gibi değildi. Toplanan kitleler bana bakakaldı. "Nizahl Şampiyonu, Orban ve Omal Şampiyonlarına ikinci duruşma!" diye anons edildi.

Kalabalık patladı.

Tezahüratın sesi kısılmış, seyircilerin renkleri hızla kararan bir manzara üzerinde hareket eden noktalara dönüşmüştü. Çılgın noktaların arasından uzun bir figür belirdi. "Sylvia?" Arin seslendi. Alçak sesi şimdiye kadar duyduğum en iyi sestti. Komutan küfretti. "Tuvali getirin!"

İhtiyacım olan kelimeleri bir araya getirdim ve avucumu kaldırdım. "Sap," diye mırıldandım. "Yirmi dakikalığına."

Son büyüüm de dağıldı ve Arin'in göğsüne yığıldım. Nizahl Varisi'nin kolları beni sardı ve bağırdığını uzaktan fark ettim ama artık umursamıyordum. Sıcak ve güçlüydü ve Ayume'de hiç yağmayan yağmur gibi kokuyordu.

Arin'i içime çektim, Ayume'nin havası sonunda beni uyuturken başım kolunun kıvrımına düştü.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçerseniz çok memnun olurum," dedi Sefa uyandığımda. Doktor sandalyede sarsıldı, sonra yanıma koştu. Avuçlarım sıkıca sarılmıştı ama en kötü his ağzımdaki kötü tattı. Hâlâ köşkteki odamdaydım, bu yüzden uzun süre uyumuş olamazdım. En fazla bir gün. Ayak parmaklarımı kıvırdım ve gerindim, kaslarım uyum sağlayınca rahatlardım. Zehri vücudumun emdiğiinden daha hızlı atmış olmalıydım.

"Biliyor musun, ben de aynı şeyi Ayume'ye ifade etmiştim," dedim ve doktorun ellerini bir kenara itip dik oturdum. Küçümsenen doktor çantasına doğru tepindi ve odadan koşar adımlarla çıktı. "Marek nerede?"

"Bazı askerlerle birlikte devriyeye çıktı," diye yanıtladı Sefa. "Nizahl ordusundan Marek kadar şiddetle nefret eden biri için, kendini askerlere sevdirmeye konusunda kesinlikle yetenekli."

Sefa'ya sıırttım, ta ki diğer kızın yüzünde sıkıntı ifadesi belirene kadar. Muhtemelen zihinsel bir rahatsızlık geçirdiğimi düşündü.

"Sen ve Marek Nizahl'a girmeyeceksiniz. Bundan eminim," dedim. "Vaida'nın hoşuna gitmeyecek ama misilleme yapmayacağından emin olmak için bir fikrim var."

"Nasıl emin oldunuz?" Tam bu sırada kaşları çatıldı ve alnında Sefa'nın altı sütunluk vurgusunu oluşturdu.

"Ben ciyaklayan bebekleri katletmedim Sefa," dedim. Onu boğduğumda Timur yetişkin bir adamdı. "Şimdi önemli olan, sen ve Marek'in ikinci duruşmadan sonra Nizahl'a kadar bize eşlik etmenize gerek kalmadan Omal'da kalabilmeniz."

Lukub Şampiyonu'nun ölümünü ve Nizahl'dan yeni kazandığı özgürlüğü bir araya getiren Sefa, heyecanımı paylaşmadı. "Peki Vaida'nın tehdidini gerçekleştirmesini tam olarak nasıl engellemeyi planlıyorsun? Bağışlayıcılık pek çok kraliyet mensubu arasında paylaşılan bir erdem değildir."

"Onun mührü," dedim. Vaida'nın yüzüğünün rahatsız edici kapıları açtığını görmek

Yeraltı odası tohumu ekmişti. Arin'le yaptığım anlaşma iyi ve güzeldi ama hiçbir plan beklenmedik bir durum olmadan tamamlanmış sayılmazdı. "Omal sarayında Sultana'nın mührünü çalmak için senin ve Marek'in yardımına ihtiyacım olacak. Bunu güvenliğimiz için pazarlık yapmakta kullanabiliriz."

Kapının çalınması Sefa'nın yanıtını yarıda kesti. Doğruldu, taş kesilmiş bakışları benimkilerle çarpıştı.

"Girin!" Bağırdım. "Sefa, ne oldu?"

Kapı açıldı ve boynum diken diken oldu. Sesini duymadan saniyeler önce ürkütücü bir önsezi geldi.

"Şampiyonumuz sonunda uyandı," dedi Yüce Rawain.

Dünyamın eksenini kazınarak durdu. Kafamın içinde sessiz bir çatırtı yankılandı.

Kuzgun başlı sopalı bir adam, Nizahlan kıyafetleri içinde boğulmakta olan bir kadının yanında oturuyor. Yumuşak kahverengi gözlü yaşlı bir kadın bana bakıp duruyor ve sonra uzaklaşıyor. Teta Palia onun Omal Kraliçesi olduğunu ve onunla konuşmamam gerektiğini söyledi. Meşe masanın diğer ucunda Gedo Niyar bana susam tohumlu bir şeker uzatıyor. Teta huzursuz bacaklarımın tekmelemesini engellemek için elini dizime koyuyor. Eve gitmek istiyorum. Dawoud beni Har Adiween'e götüreceğini, böylece dans eden ağaçlara tırmanabileceğimi söyledi. Masanın etrafına bakıyorum. Muhtemelen önemli bir şey konuşuluyor. Kuzgun başlı sopaya bakmaya geri dönüyorum. Acaba onu tutmama izin verilecek mi?

Mor ve siyah giysili adam gözüme çarpıyor. Göz kırıyor. Masa patlıyor.

Ayume'de ipte sallanmak hiçbir şeydi, içimde süren savaşı kıyaslandığında *hiçbir* şey. Kelepçelerim bileklerimi saran ateşten prangalara dönüştü ve kanımdaki şiddeti çağıran büyüğü lanetledi. Gözlerimin kenarlarında öfkeli yaşlar birikti. Alt dudagımı ısırırken ağzıma demir doldu. Hazır değildim.

Başımı çevirdim.

Binlerce Jasadis Yüce'yi gölgeledi. Karanlık hatları çarpıtılmış, kederli ve yanındaki asanın içine katlanmıştı.

Hafızam Yüce Rawain'e haksızlık etmişti. Yaş, yakışıklı yüz hatlarına ve güçlü yapısına muhafazakâr bir dokunuş yapmıştı. Oğlundan kısaydı ama benden uzundu. Şakağındaki saçları gri çizgilerle kaplıydı. Gözleri.

Her şeyimi kaybettiğim gün benimkilerle buluşan aynı doğal olmayan gölge. Dünyamı çaldığı gün. Dünyamı çaldığı gün.

Zirve'de olduğu gibi merhamet ya da nezaket gösterdiler.

Yatalak halimin bir avantajı vardı; neden diz çökmediğimi sorgulamayacaktı ve ona diz çökmeden önce bacaklarımı keseceğimi açıklamama gerek yoktu.

Yüce Rawain adım adım odaya girdi. Kapıda çerçevenlenmiş olan Arin'in anlaşılmaz bakışları babasını takip etti.

"İyi mi? O nasıl?" diye sordu Yüce.

Doktor boğazını temizleyerek geri çekildi. "Mükemmel, Majesteleri. Zehir hiçbir kötü etki yaratmadan geçti ve en kötü hasar avuç içlerindeydi."

Rawain ellerini çırpı. "Harika. Bizi çok korkuttun, Sylvia. İtiraf etmeliyim ki Arin'in Şampiyon seçimi konusunda çekincelerim vardı ama sen kesinlikle onun vizyonuna uygun davrandın." Güldü, sesi tenimin üzerinde yapışkan bir yağ gibi kayıyordu. "Oğlum bizi tanıştırmak konusunda isteksizdi. Gözünü korkutacağımdan endişelendi." Kaşlarını kaldırarak vurdumduymaz Arin'e baktı. "Gördün mü? O daha dayanıklı."

Sihrimi geri püskürtme çabasıyla titredim. Tekrar tekrar çarptı, yıldırım kırılğan kabını kömürleştirdi. Alnımda boncuk boncuk terler oluştu. Konuşmam gerekiyordu. Dişlerim birbirine yapışmıştı ve çenemi açarsam ağzımdan fırlayabilecek şeylerden beni koruduklarına dair korkunç bir fikre kapıldım.

Rawain sessizliğimden ya da bakışlarımı göğsünden kaldıramayışımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Kendini daha iyi hissettiğine göre, bu akşam yemekte Arin ve bana katılman konusunda ısrar ediyorum."

"Şafakta Omal'a doğru yola çıkıyoruz," dedi Arin sonunda konuşarak. "Dinlenmeli."

"Ve dinlenecek," dedi Yüce Rawain. "Akşam yemeğinden sonra."

Kelepçelerim büyüümün saldırısına karşı umutsuzca sıkıldı. Bir anda Arin aramıza girdi. "Muhafızlara onu getirmelerini söyleyeceğim. Gitmeliyiz; Kral Murib bizi bekliyor."

Arin'i kenara itip saldırmak istedim. Zehir kusan boğazını parçalamak, krallığıımın yanmış kalıntıları üzerinde tacını şekillendiren kafasını ezmek. Buraya gelip benimle konuşmaya nasıl cüret eder? Onun için gösterdiğim çabayı övmeye?

Keder. Öfke. Korku. Karanlık bir çukur büyüümü besledi ve hangi ele yardım edeceğini, hangisini görmezden geleceğini seçti. Jasad ve benim için önemliydi.

sevdi, ama bir canavarın açık ağzı ya da Hanim'in kırbağı altında çığlık atmamı bir kez bile kıpırdamadan mutlulukla izlerdi.

Büyümün bana hiç yardım etmemesine şaşmamalı. Benim kendimden nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyordu.

"O zaman yolumuza gidelim. Onun sıradan küçük silah mahzeninde bir tura daha tahammül edemem," dedi Yüce. Küçümseyerek çenesini kaldırdı. "Orbanian kulübelerinden ve barakalarından kim hırsızlık yapar ki?"

Rawain'in sesi kapıya yöneldi. İki elimi de yorganın içine sokmuştum.

"Çabuk iyileş, Sylvia. Kendimi böyle bir kadınla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.

Değerli Şampiyon."

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz yataktan düştüm. İki büküm oldum, kollarımı göbeğime doladım. Sihrimin kasırgası kükredi. Krallığının geri kalanı gibi beni de küle çevirdi.

İstedğin bu değil miydi? Niphran'ın nazik ama sert sesi Hanim'inkinin yerini aldı. *Unutulmak istedin. Bilinmez, tanınmaz olmak. Bunu başardın. Sen Nizahl'ın Şampiyonu Sylvia'dan başka bir şey değilsin.*

"Sylvia?" Sefa kürek kemiklerimin arasına çekingen bir el koydu.

"Dokunma bana!" Derimin her santimi, sanki altındaki yeni ve daha iyi bir ben için kendini dökebilirmiş gibi titreyordu.

Birkaç ayak sesi yaklaştı. Muhafızların mırıltıları üzerime çöktü. Doktor -ya da belki Jeru- bana doğru uzandı, ancak titreyerek geri çekilmemle durdu. "*Bana dokunma dedim!*"

"Bırak onu." Marek.

"Şimdi," diye ekledi

Sefa.

Gürültü azaldı ve kapı arkalarından gıcırdayarak kapandı. Ellerimin etrafındaki sargıları yırttım ve mükemmel şekilde iyileşmiş avuç içlerim ortaya çıktı. Bu kez sihrimi yüzeye çıkarmak için Arin'in dokunuşuna ihtiyacım yoktu.

Güzel. Rawain mülkünün kusursuz durumda olmasını ister, diye alay etti Hanim. Kollarımı ortama doladım ve sallandım.

Tüm kaosların kökeninde mantık vardır. Bu, özellikle korktuğumda ya da öfkeli olduğimde Davud'un benimle paylaştığı bir teselliydi. Ahr il'de büyüdü.

Uboor, yedi yüz nüfuslu bir vilayet ve ona göre mantıktan çok hayali hikayeler.

Ama varlığımın hatası, aklımın alamayacağı bir kaostu. Binlerce yıldır Jasad'la uyum içinde yaşayan dört krallık istila etmeyi ve bizi enkaza çevirmeyi seçmişti. Bunu hak edecek bir şey yapmış olmalıydık. Başımıza gelen bu kaderi hak etmiş olmalıydık. Öyle değil mi?

Köşede titredim ve alnımı duvara dayadım.

Jasad, yüzlerce yıl boyunca şanını mahvettiği hayatlardan aldı.

Herkes kaleden bahsediyordu Sylvia. Jasad'ın istediği her şeyi yapmasına izin veriyordu.

... Jasad, Essiya üzerinde güneşin doğma vakti geldi.

Çünkü kaderimizi hak etmediyse, alternatifine daha fazla katlanamazdım.

Bir sonraki sefer kapı açıldığında, bir sıra önlüğün önünde durdum. Havluyu vücuduma sararken boynum karıncalandı.

"Yüce kişi Şampiyonu için hangi elbiseyi tercih ederdi?" Sesim hissettiğim kadar boş çıkıyordu. "Onu hoşnutsuz etmek istemem."

Sessizlik uzadığında omzumun üzerinden baktım. Arın bir adım ötemde durmuş, arkama bakıyordu. Çenemi kapattım. Hanım'ın en sevdiği hobisinin kanıtlarını örtmeyi unutmuştum. Şimdiye kadar yara izleri mezarlığımı görme talihsizliğine sadece Rory ve Raya sahipti.

"Bunu sana kim yaptı?"

Onunla yüzleşmek için hareket ettim. Omzuma vurulan bir eldiven dönmemi engelledi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bunlar eski," diye mırıldandı. "Katmanlı."

Eli tenimde gezindiğinde ürpermemi engelleyemedim. Sırtım boyunca etin boğumlu yolunu izledi. Şampiyonunun kusurlu durumunu değerlendiriyordu. Alnımı gardırobun üzerine koydum ve düzensiz nefes alış verişimi dengelemeye zorladım. Varis'le başa çıkabilecek kadar akli başında bir durumda değildim.

"Bunlar bir jalda kırbacına ait," diye tahmin etti. Baskı sağ tarafıma doğru ilerledi. "Bir anahtar."

Havlunun düğümünü belimi ortaya çıkaracak kadar gevşettim, hastalık derecesinde meraklıydım. Hanım'ın bana karşı kullandığı her alete bir isim koyabilir miydi? Ben koyamazdım.

"Bu bir arakin mi?" diye soludu, avucunu omurgamın tabanına doğru yaydı. Sıçradım.

"Bir ne?"

"Bunlar onlarca yıl önce yasaklandı. Yara izleriniz altı ya da yedi yıldan daha eski olamaz." Sesi öfkeli geliyordu. "Bu mahsuller gerçekten zarar veriyor. Ölebilirdin."

Havlumu sıktım ve döndüm.

"Zehirli metal çivileri olan bir arakin mi? Evet, onlar oldukça ilham vericiydi. Bir hafta kadar kısık sesle çığlık atmanıza yetecek kadar zehirle dolu, ama ıstırabınıza son verecek kadar değil."

"Ne-" Durdu. Gözlerini kısa süreliğine kapatıp kelimeleri topladı. Krallıkların en konuşkan adamı, Hanim'in marifetiyle suskunluğa bürünmüştü. "Sana ne oldu Sylvia?"

Güldüm. Korkunç derecede boğuktu.

"Beni kendi amaçları için kullanan ilk kişi sen değilsin. İnsanları hayal kırıklığına uğratmak gibi bir mirasım var, görüyorsunuz."

Arin yanımdan uzanırken dikkatimi omzunun üzerinden ayırmadım. Kolları düğmeli ve mor yakalı siyah bir elbiseyi kollarıma bastırdı.

"Hâlâ bekliyorum," dedi Arin.

"Bekliyor musun?"

Arin'in her versiyonuna karşı kendimi savunmayı öğrenmiştim. Sürekli kıvrılan zihnine ve sivri diline karşı korunmak için stratejiler geliştirmiştim. Ama kimse bana Nizahl Varisi'ne karşı kendimi nasıl koruyacağımı öğretmemişti; o bana böyle bakarken - nazik, insani, kararlı bakışları benimkileri sabitlerken. Beni topraklıyordu.

"Hayal kırıklığına uğramak."

Fildişi Saray'ın aksine, Orban kalesi mütevazı bir görüntüye sahipti. Çekici olmayan bir ten rengine boyanmış olan kale sadece üç kattan oluşuyor ve Şampiyon Köşkü'nün bitiminden Essam Ormanı'nın sınırına kadar uzanıyordu. Parlaklıktan yoksun olan kale, korumayı ikiye katlıyordu. Orbanian khawaga bir

Omalian devriyesinin daha ölümcül, daha az disiplinli versiyonu. Anlaşmazlıkları kendi titiz standartlarına göre çözüyorlardı ve aşağı köylerdeki kötü muamele hikâyeleri dilden dile dolaşıyordu. Elli tanesi sarayın etrafını sarmış, kavisli janbiya hançerlerini bellerine asmışlardı.

Ana girişte bir khawaga, hırlayan bir köpeği ensesinden tutuyordu. Wes khawaga'ya doğru yürürken ben de ona baktım. Ayume'nin köpekleri gölün kenarını koklayarak Timur'un cesedini aramış olabilirler miydi? Timur, ailesini onlar için öldürecek kadar seven biriydi.

Kasvetli şatoyu süsleyen tek şey içeriye açılan çift kapının üzerindeydi. Biz yaklaşırken yeşil boynuzlu bir boğa üzerimize doğru kükredi. Tüm vücudum onun genişlemiş burun deliklerinden birinin içine sığabilirdi. Boğanın üç kuyruğu bir kapıdan diğerine uzanıyordu.

Üç khawaga ağırlıklarını kapıya doğru savurdu ve kapı isteksizce esneyerek bizi içeri almak için açıldı. "Yüce kişi ikinci katta kalacak," diye homurdandı khawaga, muhafızlara bakarak. "Dolaşmayın."

Merdivenlere yöneldiğimizde altımızdaki kamış halılar çatırdadı. Kral Murib kesinlikle Orban'ın tutumluluk ruhuna bağlıydı. Duvarları tek bir goblen ya da mücevher süslemiyordu. Merdivenler ayaklarımızın altında inliyordu.

Jeru ve Wes kapının iki yanındaki yerlerini aldılar. Odanın içinde on iki sandalye dikdörtgen bir masanın etrafında dönüyordu. Fenerler Orban'ın boğası şeklindeydi, vücudunun yarısı duvardan dışarı çıkarken ağzında bir mum titriyordu. Hizmetkârlar masanın üzerinde duran mumları yakarak odayı turuncu bir ışıltıyla yıkadılar.

"Şampiyon," diye seslendi bir hizmetçi. Masanın başından üç koltuk ötedeki bir sandalyeyi işaret etti. "Sizin için."

Yerime oturdum ve hizmetkârlar etrafımda vızıldayarak üzüm yaprağı sarması, baharatlı öküz kuyruğu ve yağlı öküz toynağı tabakları hazırlarken kıpırdamadan durdum. Orbanian kültürü Omal'daki gibi yaratıcı tarım etrafında şekillenmiyordu. Toprakları ne üretirse onu yiyorlardı, çoğunlukla yoğun tahıllar ve bahar sebzeleri. Orban'da et çok az kişinin alabileceği bir lezzetti.

"Sylvia." Bakışlarımı boş tabaktan ayırdım. Arin karşımdaki koltuğa kaymıştı. Nizahl Varisi konuşmadan kapı açıldı.

"Mükemmel. İkiniz de zaten buradasınız," dedi Yüce Rawain.

Menekşe rengi kurdeleler kabarık cübbesinin önünde karmaşık bir desen oluşturuyordu ve her bir kolun manşeti Nizahl'ın kraliyet mührüyle süslenmişti. Halkalı parmakları esasının etrafını sarıyordu. Topluluk

Orban'ın mütevazı ortamına hiç uymuyordu. Masanın başına oturdu. Bir hizmetçi kapıyı kapatmaya gitti.

"Bırak onu. Başka bir misafir bekliyorum," diye emretti Rawain. "Ne gün ama. Murib söylemeye değer pek az şeyi olan biri için çok fazla konuşuyor. Vaida onu iki notayla uçurumdan aşağıya atabilir." Hizmetçi her birimizin tabağının yanına birer misvak bıraktı. Yüce Rawain dış temizleme çubuğunu masaya vurdu. "Bir Şampiyon ilk deneme sırasında Ayume'den kaçamazsa, Murib genellikle gece boyunca uçurumda bir khawaga bekletir. Eğer şafağa kadar ipe dokunulmamışsa, khawaga zamanını ölü bir Şampiyonu beklemekten daha iyi değerlendirir. Lukub Şampiyonunu Ayume'de hiç gördün mü Sylvia?"

"Hayır, efendim." Yüce Rawain'in omzunun ötesindeki bir noktaya odaklandım.

Efendim, Hanim tiksintiyle tekrarladı.

Rawain asasını sandalyeye yaslayarak başını salladı. "Vaida, Murib'in uçurumda bir khawaga bırakması için ısrar ediyor. Murib onun isteğine boyun eğiyor. Çok saçma. O uçurumun kenarından sürünerek geçen her şey görüldüğü yerde öldürülecektir."

Kapıdaki tıkırtı Rawain'in gülümsemesine neden oldu. "Ah, şirketimizin son üyesi de geldi."

Kapı açıldı ve Vaun odaya girmeden saniyeler önce Wes ve Jeru'nun yüzlerinde aynı alarmı gördüm.

Nizahl muhafızı derin bir şekilde eğildi. "Ekselansları. Komutanım."

Arin'e kısa bir bakış, onun da eski muhafızını burada gördüğüne en az Wes ve Jeru kadar şaşırdığını doğruladı.

"Vaun, otur. Sen ve Sylvia zaten iyi tanışıyorsunuz, değil mi?"

Belirgin bir topallama Vaun'un yürüyüşünü yavaşlattı ve yüzünü buruşturarak Arin ile Yüce'nin arasındaki sandalyeye oturdu. "Evet, efendim. Öyleyiz." Nizahl muhafızı sonunda bana baktı. Beklediğim nefret yerine, Vaun'da kindar bir neşe vardı.

Bu doğru değil, dedi Hanim. *Rawain muhafızların isimlerini hatırlamaz. Onları iki krallık ötedeki özel bir akşam yemeğine davet etmez.* "Sylvia bize ilk denemeyi nasıl bitirdiğini anlatacaktı," dedi Rawain. Kadehine baktı ve deneysel bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu. "Özellikle zehirli özsuyla bir ipe nasıl tırmandığını duymayı merak ediyorum.

avucunda pıhtılaşmış."

Arin'in tabağına dokunulmamıştı. Kelepçelerim sıkılırken bakışlarını tuttum,

Sihrim, boşluğu karanlık köşesine kadar kovaladı. Rawain'i Arin'in isteklerine rağmen Vaun'u davet etmeye zorlayacak tek bir bilgi olabilir.

Rawain benim bir Jasadi olduğumdan şüpheleniyordu. Yoksa neden ilk duruşma hakkında böyle sivri bir soru sorsun?

Garip bir şekilde, bu ihtimali heyecan verici buldum. Bırakın düşmanı olduğumdan şüphelensin. Vaun'un suçlaması kafasında bir yer açsın ve adımı kafatasına kazıtsın. Neredeyse tüm hayatım boyunca keşfin ağzında yaşamış, sadece dişlerinin kapanmasını beklemiştim. Ama şimdi... korku parasını harcamıştı ve daha tehlikeli bir güç önümdeki yolu açıyordu.

Yüce Rawain'e parlak bir şekilde gülümsedim. "Zehirli özsü olmadan da aynı şekilde tırmanırdım, sadece daha fazla çılgılık atarak. Efendim."

Vaun'un öfkeli bakışlarını özlemişim. Onun güvenilir ve korkunç varlığı Rawain'in ziyaretinden sonra kendime verdiğim zararın bir kısmını telafi etti.

Rawain gülerek Arin ve Vaun'un kafalarının kendisine doğru dönmesine neden oldu. "Aptalca bir soru için özür dilerim." Bir üzüm yaprağını açarak içindeki baharatlı pirinci değerlendirdi. Tekrar sarmaya çalıştı. "Bize ulaştığınızda sıkıntılı bir durumdaydınız. Oğlum birkaç sağlık görevlisini gözyaşlarına boğdu."

"Majesteleri beni Alcalah'a hazırlamak için çok gayretli davrandı." Vaun'un yalancı olduğunu kanıtlayacaksa hoş bir oyun oynayabilirdim. "İlk denemede onun çabalarını boşa harcamak istemezdim."

"Evet, bu tür konularda oldukça titizdir. Bazen fazla titiz. Ama ondan daha başarılı bir komutan bulamazdım."

Arin onaylarcasına başını eğdi. Tedirginliği çok açıktı, en azından benim için; misvakın ucunu bir nokta şeklinde oymuştu.

"Özsü sana nasıl yapıştı?" Vaun dedi ki. "Ekselanslarının sizi ağaçlara yaslanmamanız konusunda uyardığını açıkça hatırlıyorum."

Bir omzumu kaldırdım. Vaun üzerine atlayabileceği suçlayıcı bir cevap istiyordu.

"Korku hafızayı kullanılmaz hale getirir. İçgüdülerimle hareket ettim ve hatamın acısını çektim."

"Omal Şampiyonundan tam bir saat sonra ortaya çıkan son Şampiyon sizdiniz. Nasıl oldu da hava seni uykuya göndermedi?" Vaun bastırdı.

Arin yavaşça başını çevirip muhafızına baktı. Vaun irkildi ve azarlanmış bir çocuk gibi koltuğunda büzüldü.

"İlerlemesini yavaşlatmak için ağzımın ve burnumun etrafına bir bez bağladım. Ben bir kimyager çırağıyım," diye Rawain'e bilgi verdim. "Kokuyu tanıdım."

"Kesinlikle hayret verici." Rawain koltuğunda geriye yaslandı. Asayı avuçladı ve başparmağını ortasındaki narin cam kürenin üzerinde gezdirdi. "Bana on iki yıl önceki Alcalah'ı hatırlatıyor. Jasad Şampiyonu, kendisini uçurumun üzerinden kaldırması için halatı büyüledi. Diğer Şampiyonlar bu adaletsizliğe çok kızmışlardı elbette. Alcalah dört yarışmacıyla çok daha ilginç bir hal aldı, çünkü galibi doğuştan gelen tesadüfler yerine güç belirliyor."

"Jasad" dudaklarından çıktığı anda kelepçelerim mengeneğe dönüştü. Dişlerimi sıktım, aşırı büyüye karşı barikat kurdum.

"Diğer Şampiyonların öfkesini paylaştırdım," dedim. "Alcalah'ın onuru kestirme yollarda bulunmaz."

"Kesinlikle," dedi Rawain. "Büyüde yalnızca ihanet vardır."

Eğer bu ipi daha fazla çekersek, tasmalı büyüüm kelepçeleri aşacak ve masayı Rawain'e doğru savuracaktı. Asası mum ışığının altında parıltıyor, cam küreden beyaz elmaslar ışıltıyordu.

Rawain bakışlarımı takip ederek, "Cam kırılmaya karşı dayanıklıdır," dedi. "Çatlayamaz ya da parçalanamaz. Arin'in doğumundan sonra rahmetli sevgili eşimin hediyesiydi."

Başıma bir ağrı saplandı ve anı bir damla kızıl kan gibi çiçek açtı. Nizahlı İsrâ, Kan Zirvesi'nde Rawain'in yanında oturmuş, elleri kucığında birbirine düğümlenmişti. Her zaman en kötüsüne hazırlıklı bir kadının bakışlarına sahipti ve uzak bir noktaya sabitlemeden önce bakışlarıyla sadece kısa bir süre karşılaşmıştım. *Nizahlan kadınları çok utangaç*, diye düşündüm ve Teta Palia'nın kolundaki püsküllerle meşgul oldum.

Ne olacağını biliyordu. Hanim, adamın herkesle birlikte onu da öldüreceğini biliyordu, dedi.

"Çok güzel." Asa kötülük saçıyordu. Çelik pençeler cam kürenin etrafını sarmıştı ve demir miğferden menekşe rengi bir kuzgun parlıyordu. On yaşındaki halimin neden ona dokunmak istediğini anlayamıyordum.

Yemeğin her dakikası bir milenyuma uzanıyordu ve hizmetçiler tatlı tabaklarını topladığında kendimi bir ud telinden daha gergin hissediyordum. Rawain'in sorgulama taktikleri Arin'inkinden neredeyse her yönden farklıydı. Rawain dikkatli manevralarını iyi bir mizahla maskeliyor ve

Cazibe.

Yemeğin sonunda Yüce Rawain bana yaklaştı. Parmaklarım seğirdi, pelerininim cebindeki hançeri özlüyordum. Kelepçelerim bileklerimin etrafındaki ısıtılmış halkalardı ve eğer kaynayan sihrimi serbest bırakırsam, Rawain'in asasını yerimden kıpırdamadan boğazına saplayabilirdim.

"İkinci denemede başarılı olmanı dört gözle bekliyorum Sylvia," dedi. Çenemi kavrayıp alnıma hafif bir öpücük kondurduğunda kıpırdamadan durdum. "Nizahl'a faydalı olacağına dair içimde bir his var."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Omal'da geçirdiğim beş yıl boyunca bir kez bile saray şehrine girmeye cesaret edemedim. Omal'ın sarayı krallığın merkezine inşa edilmişti, Omal'daki hayatın etrafında aktığı sağlam bir varlıktı. Sefa ve ben, Marek'in alaylarına aldırmadan arabanın penceresinden başımızı uzattık. Bahar gökyüzünün açık mavisine boyanmış saray, yukarı şehrin kalbinde göz kamaştırıyordu. Beyaz akikten yapılmış kapılar sarayı çevreliyor, güneş ışığında opaklaşıyordu. Kapılar alayımız için açıldı. Khawaga ve itleriyle karşılaştırıldığında, Omalian devriyesi hoş bir manzaraydı.

Sarayın köşelerinde dört uzun sütun yükseliyor ve üzerleri ışıltılı safir bir külahla örtülüyordu. Parıldayan kubbeler sarayın her katını birbirinden ayırıyordu. Mavi ve beyaz parlak karolardan oluşan yedi yuvarlak kemer, fişkırان bir çeşmenin yanından geçerek ön merdivenlere ulaşıyordu. Kemerlerin üzerindeki kireçtaşı birbirine geçen geometrik desenlerle süslenmişti.

"Köylerin açlıktan ölmesine şaşmamalı," diye mırıldandı Marek.

Sefa hülyalı bir şekilde, "Sadece bir yerde oturup ona bakmak istiyorum," dedi.

Girişe giden yolu çarpıcı seramik karolar oluşturuyordu. Bir an için bahçesine kafamı yerleştirmekle ilgilendiğini ifade eden bir adamın evine girdiğimizi unuttum.

Sarayın girişi Sefa'yı neredeyse yere düşürüyordu. Kemerden daha yükseğe uzanan, parıldayan mavi ve beyaz camdan oluşan bir rochelya bize bakıyordu. Kapastra'nın en değerli hayvanı ve Omal'ın sembolü. Kertenkeleye benzeyen yaratığın pullu kuyruğu pençeli ayaklarının etrafında kıvrılıyordu. Sefa kulağının düz kıvrımına dokundu. "İyi şans için," diye açıkladı.

Kapılar çoktan açılmıştı, Omalian kıyafetleri giymiş bir grup hizmetkâr bizi karşılamak için bekliyordu. Beklediğimizden daha geç gelmiştik ve ne Felix ne de Kraliçe bizi karşılamak için hazır bulunmuyordu.

"Kraliçe Hanan ve Varisi bu akşamki yemekte hazır bulunmanızı dört gözle bekliyorlar," dedi baş hizmetkâr eğilerek. Arin'in askerleri etrafımıza doluşarak hizmetkârlardan önce eşyalarımızı aldılar.

Ayak seslerimiz giriş holünde yankılandı. Sefa'nın dirseği yanıma battı ve başımızın üstünü işaret etti.

Dolambaçlı daireler ve diyagonal çizgiler, sarayın zirvesinden aşağıdaki süslü tırabzanların ve süslü duvarların üzerine doğru sivrilen katmanlar halinde dalgalanıyordu. Her üçgenden kırılan ışık, açık gökyüzüne rakip bir zenginlikti. "Bal peteğine benziyor," dedi Sefa.

"Onlara mukarnas deniyor," dedi Arin. "Omal onların ana rahmine düştükleri yer değil."

"Jasad öyle," dedim. Omal sarayının yarısı Jasad mimarisinin özelliklerini taşıyordu. "Omal'dan gelen tek kısım cüretkârlık. Mukarnaslar Jasad'ın Awal'ına kadar uzanıyor. Rovial onları krallığı için tasarladı. Her mukarnanın Jasad'ın savunmasızları üzerinde parlayan küçük bir büyü odağı olması gerekiyordu. Ölmek üzere olanlar mukarnaların altında iyileşir ve kalp hastaları huzur bulurdu."

Arin'in kısık bakışları karşısında masumca ekledim: "Ahr il Uboor'daki villamda da bir tane vardı." Bildiğim kadarıyla Mervat Rayan'ın villası onlarla dolu olabilirdi. Arin'in Mervat'ın hikâyesine inanıp inanmadığından hâlâ emin değildim ama Süreyya ve Vaun sayesinde dikkati geçici olarak başka yöne kaymış görünüyordu.

Geniş salonlar Lukub'un Fildişi Sarayı'ndaki kıvrımlı duvar halılarını andırıyordu. Şahsen ben Orban'ın alan ekonomisini güvenlik için daha uygun buluyordum ama en azından burada Nizahl meclisinin kendine ait koca bir katı vardı. Sandalyeler kapıların yanına yerleştirilmişti, bu da odamızın dışında konuşlanmış muhafızlara düşünceli bir selamdı. Sefa ve Marek ziyaret ettiğimiz her krallıkta bir odayı paylaşmışlardı ve Omal da bir istisna değildi. Baş hizmetkâr sağ taraftaki kapıyı işaret etti ve Sefa neşeyle içeri daldı, Marek de bavullarıyla onları takip etti. Jeru kapıyı kapattı ve sandalyeyi görmezden gelerek kapının önüne oturdu.

Arin'in odası koridorun tam ortasında, bir saldırganın bir muhafız denizini geçmek zorunda kalacağı, ancak bir çığlının merdiven boşluğundan duyulamayacağı kadar uzak olmayan bir yere açılıyordu. Arin içeri girmedi ama benimle birlikte en son odaya kadar yürüdü.

"Bunlar Nizahl Şampiyonu'nun kamarası olacak," dedi baş hizmetkâr. Sert kibarlığı bana Dawoud'u hatırlattı. "Bu akşamki yemeğin hazırlıklarına yardımcı olacak ya da sarayda size rehberlik edecek görevliler var. Lütfen Omal'ın hizmetkârlarını çağırmakta tereddüt etmeyin ve konaklamanızdan duyduğum onur için size tekrar teşekkür ederim."

Arin eliyle Wes'i işaret etti. "İçeride olduğu her dakika kapısının gözetim altında tutulması gerekiyor. İki asker senin ya da Jeru'nun yerine geçebilir ama her zaman birinizin orada olmasını tercih ederim."

Wes kapımın önüne geldi. Bu düzeneğin Arin'i kendi kapısında tek bir muhafız olmadan bıraktığından bahsetmedi. Görünüşe göre Felix'in bana ya da yoldaşlarıma karşı Nizahl Varisi'nden daha fazla planı vardı. "Ona ya da diğerlerine sana saldırımları için bir fırsat bırakamayız. Onları yakalama fırsatını kaybetmeden," demişti Arin.

Sayısız insanın beni tuzağa düşürmeye ya da öldürmeye çalışmasının bir faydası var mı?

Artık görevli yok.

Arin koridorda ağır adımlarla ilerlerken, askerler de arkasından geliyordu. Odasının önünden geçti ve birkaç asker kapının önünde durmak için ayrıldı. Varis'in eşyalarını açmayı teklif eden görevlileri kovaladılar.

"Sanırım Felix, Arin'in 'eksantrikliklerine' Vaida kadar aşına değil." Wes'in kaşlarını çatması üzerine ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Onun cümlesi. Eğer içeri gelip ayaklarınızı dinlendirmek isterseniz, buyurun. Felix'in Nizahl askerleriyle dolu bir salonda bana nasıl saldırabileceğini anlamıyorum."

"Bunu göremiyorsun," dedi Wes. "Ben görmüyorum. Ama Komutan görüyor ve biz de buna göre riski en aza indireceğiz."

Gözlerimi devirip kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım. Orban'daki Şampiyonlar Pavyonu'nun seyrekliğinden sonra, bu odalardan savurganlık akıyordu. Hilal ve üçgen şeklindeki açık pencerelerden içeri ışık süzülüyordu. Katmanlı bir avize, yuvarlak bir masanın üzerinde düzinelerce mum tutuyordu. Yontulmuş bir rochelya'nın uzun boynu masanın etrafını sarıyor, taştan kuyruğu masanın ayağına dolanıyordu. Yatak, firfırlı yastıklarla doldurulmuş ve desenli beyaz bir yatak başlığıyla donatılmış, muhafazadaki her kıza sığabilirdi. Pelüş mavi divanın üzerinde durdum ve dirseklerimi tonozlu bölmeye dayayarak pencereden dışarı baktım. Gökyüzü hafif bir yağmurla açılmıştı.

Babamın evindeydik. Kitaplarını çeşme başında mı okuyordu? Yıldızların altında onunla bahçelerde dolaşacak bir kızı mı büyüledi?

Kraliçe Hanan benim büyükannemdi, Felix de onun yeğeniydi. Söylentilere göre Kraliçe Hanan oğlunu Jasad'da, kocasını da Kan Zirvesi'nde kaybettiğinden beri sarayın kendi kanadından pek çıkmaz olmuştu. Felix, Omal'ı adı dışında tümüyle kontrol ediyordu ve beceriksizliğinin kanıtı her yerdeydi.

Omal sarayı, krallığının zenginliğini kendi zenginliği için kullanmıştı. Lukub en zengin krallıktı çünkü her vatandaşın kendine ait diyebileceği bir evi, karnını doyurabileceği bir yiyeceği ve icra edebileceği bir ticareti vardı. Orban hiyerarşik köy ve kasaba kavramını reddediyordu ve bir kişi ancak Orban'ın ordusunda seçkinlik kazanarak bir unvan veya soylu statüsü elde edebilirdi. Güney köyleri hâlâ diğerlerinden daha kötü durumdaydı ve Orban'ın krallıklarında eşitlik iddiasındaki kararlılığının, krallığın parçalandığı tüm yerleri görmelerini engelleyip engellemediğini merak ettim. Bu arada Omal en büyük nüfusa, en zengin soylulara, en kârlı pazarlara sahipti ama yine de aşağı köyleri her kış açlığa daha da yaklaşıyordu.

Gereksiz yastıkları yana fırlatarak yatağa uzandım. İçlerinden biri komodinin yanından geçerek bir nesneyi yere çarptı.

Aşırı doldurulmuş yastığı bir kenara iterek gri kilden bir bebek aldım. Oyuncak bileğimden en uzun parmağımın ucuna kadar uzanıyordu. Başından ayağına kadar sert siyah bir sicimle sarılmıştı.

Sicim. Sicim çözülmüş olmalıydı. Neden oradaydı?

Bebeğin nefes alması gerekiyordu. Etrafındaki sicimle nefes alamazdı.

Hayallere dalarak tırnağımı sicimin bir telinin altına kaydurdum ve kopardım. Bebek elimden kaydı, ben yakalamadan önce bileklerimin arasından geçti.

Göz açıp kapayıncaya kadar zihnim açıldı. Bebeği kelepçelerimden ayırır ayırmaz, sis tekrar üzerime çöktü ve sicime kaşlarımı çatarak baktım. Orada olmamalıydı. Bebek nefes alamıyordu. Ona havasını geri vermeliydim.

Bebeği bıraktım ve kaçmaya çalıştım. "Ghaiba," diye nefes nefese kaldım.

Böyle bir şeyi benim odamda bırakacak pek fazla insan yoktu. Bebeği almak için atılmış bir tunik kullandım. Tereddütle başını sol koluma bastırdım ve kendimi destekledim.

Hiçbir şey.

Süreyya kelepçelerimin en güçlü izleme büyülerine bile direnç gösterdiğini söylemişti. Büyülerin basitçe benim büyülerimi takip edemediğini varsaymıştım. Ya kelepçelerim bazı büyü türlerini saptırıyorsa? Eğer rünler büyümü içeride tutuyorsa, büyüyü dışarıda tutmaları da mümkündü.

Felix bu korkunç bebeği tanımayacağımı ummuş olmalı. Baira'nın hükümdarlığı sırasında Lukub'dan geldiği söylenen ghaiba, şekilsiz, vahşi bir bulut olarak tezahür eden eski bir varlıktı. Bir kurbanın içine girdiğinde,

gerçekliği çarpıtarak ve onlara her pişmanlığın görüntülerini göstererek
zihinlerini parçalıyordu,

ya da sakladıkları gizli şüpheler. İçeride çok uzun süre kalırsa, ghaiba ev sahibini katatonik ya da ölü bırakabilirdi. Mezara gömüldükten sonra, Lukubis ghaiba'yı bu bebeklere hapsedmenin ve siyah sicimle mühürlemenin bir yolunu buldu. Hanim aylarca bir tane bulmaya ve büyümün ghaiba'yı içime girdiğinde dışarı atıp atamayacağını test etmeye çalıştı.

Neden odamda bir tane bıraksın ki? Eğer Arin'e haber vermeden beni korkutmaya çalışıyorsa, en kolay hedef-

Odamdan aceleyle çıktım ve Wes'i iterek geçip koşmaya başladım. Koridor sonsuza kadar uzanıyordu ve Jeru'yu gördüğümde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Kapılarını açtığımda göğsümde bir dehşet senfonisi patladı.

Jeru ve Wes arkamdan bana çarptılar. Wes alçak sesle bir yemin etti. "Komutanı getirin," diye mırıldandı Jeru. "Şimdi!"

Jeru peşimden girmeye çalıştı ama onu geri ittim. "Ghaiba kendini birden fazla kişi arasında paylaştırabilir. Girmeyin."

Kapıyı çarparak kapattım.

Sefa ve Marek odanın ortasında süzülüyor, irileşmiş gözleri çılgınca geziniyor, kafalarındaki kâbusları kovalıyorlardı. Uzuvarları öne doğru sarkmış, seğiriyordu. Bozuk yumurta kokusu burnuma saldırdı. Altlarında, yerde benimkinin aynısı bir bebek yatıyordu. Siyah sicim Marek'in parmaklarından sarkıyordu.

Sefa'nın gözleri yuvalarından fırladı. Şiddetle sarsıldı. Marek'in kolu doğal olmayan bir pozisyonda büküldü ve açık ağzından gırtlaktan gelen bir inilti sızdı.

Kapı pat diye açıldı. Arin içeri girdi, yağmur paltosuna yapışmış ve saçlarını karartmıştı. Dehşet verici manzaraya baktı ve muhafızları onu takip etmeye çalışınca kapıyı iterek kapattı.

Bebeği eline aldı. "Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum, benimkini beş dakika önce buldum." Marek'in omzu geri çekildi ve ben çığlık attım. "Onu nasıl çıkaracağız?!"

Marek'in elindeki ipi kaptı. "Bunu bebeğin etrafına bağla." Lanetli sicimi bebeğin etrafına bağlamak bebeğin dürtüsünü tersine çevirecekti, Ghaiba'yı ev sahibinden çekip çıkardım. Sicimi bebeğin üstünden altına doğru sardım. "Her biri ghaiba'nın yarısını emdi. Bebeğin onu içlerinden çekip çıkarması saatler sürecek!"

"Farkındayım," dedi Arin. Eldivenlerini çıkardı ve paltosunu çıkardı. "Dışarıda beklemeniz sizin yararınıza olabilir." Kaşlarını çattığımda elini sıktı.

dişler. "O zaman onları yakalamaya hazır olun."

"Ne yapacaksın?" İçimde bir his vardı ama bu doğru olamazdı.

Düşünüyor olamaz-

Komutan bir yılanın saldırısından daha hızlı hareket ederek bir eliyle Marek'in açıkta kalan bileğini, diğer eliyle de Sefa'ninkini yakaladı. Marek'in ölü ağırlığı yatağın üzerine düştü ve Sefa yuvarlanırken ben de ileri atıldım. Marek'in yanında bir yığın halinde çarpıştık. Nefes alışlarını kontrol ettim; sığ ama sabitti.

Gürültülü bir gümbürtü beni ayağa kaldırdı. Gardırobun kapakları yere çarptı ve ghaiba Varis'e saldırırken Arin'in sırtındaki kaslar kaskatı kesildi. İki büküm oldu, yüzü acıyla buruşurken gardırobun bir rafını kavradı.

İçinden büyük bir ürperti geçti. Parmak eklemleri rafın etrafında beyazlaştı. Arin'in ghaiba'nın beslenebileceği ne gibi şüpheleri vardı? Ne gibi pişmanlıklar?

Ön kolunu kavradım, sert tendonları sıktım. Bu haldeyken ona dokunmak aptalcaydı ama bu kadar çaresiz hissetmeme dayanamıyordum. Sonsuz bir an daha geçti ve Arin gözlerini açarak nefes verdi.

Kolunu benden çekti, yüzündeki beyaz parlaklık öfkeyle dağıldı. "Sınırlı duyuların seni terk mi etti? En iyi koşullarda bile dokunuşuna zar zor katlanabiliyorum. Kontrolümü kaybetmem sadece saniyeler alır, boynunu kırmam saniyeler."

"Sınırlı duyularım mı? Ghaibas'ı kendi içime çeken ben değilim! Manevranızın başarılı olacağını nereden biliyordunuz?"

Arin saçlarını alnından süpürerek sorumu görmezden geldi.

Kollarımı havaya kaldırdım. "Bu bir teoriydi, değil mi? Büyüyü hissetme yeteneğinin ghaiba'yı Marek ve Sefa'yı terk etmeye yetecek kadar cezbetme olasılığını hesapladın."

"Yakın," dedi Arin ve hiçbir açıklama yapmadı. Sırtını dolaba dönerek oturdu. "Zihin ne kadar güçlüyse, ghaiba'nın meydan okuması da o kadar büyük olur. Sanırım beni cazip buldu."

"Bunu bir daha yapma." Ses tonumun sertliği ikimizi de şaşırtmıştı. Hâlâ onun yanında diz çökmüştüm, içimde ısrarlı bir titreme vardı. Arin'in acı içinde eğilmiş görüntüsüne ikinci kez tanık olmak istemiyordum. "Bir gün yanlış hesap yapacaksın. Kendini kullanarak bir teoriyi test edemezsin, anlıyor musun? Sen bir Varissin, alamayacağın riskler var! Bu

düpedüz delilik, sorumsuzluk-"

"Nefes al." Yüzünü buruşturarak terk ettiği eldivenlerine uzandı ve onları taktı. Eldivenli eli dizime yapışmış olan elini kapattı.

"Hayır."

Kuşlar nesiller boyunca tatlı şarkılarını icra etmişlerdi ama onların müziği bile Arin'in kahkahasının sesiyle kıyaslanamazdı.

Odadaki gölgeler uzayıncaya kadar birbirimize baktık.

"Neden beni kurtarmaya çalışıp duruyorsun?" dedi ve eğer ondan birkaç santim uzakta olmasaydım bunu duymayacaktım.

"Neden sürekli kurtarılmaya ihtiyaç duyuyorsun?"

Ah, seni aptal, aptal kız, diye inledi Hanım.

Arin elinin hâlâ benimkinin üstünde olduğunu fark etmiş gibiydi. Boğazını temizleyerek doğruldu. "Odanda bir bebek olduğunu mu söylemiştin?" Arin sordu.

Kendimi silkeledim ve pelerinimin cebinden sarılı canavarı çıkarmak için uğraştım. Arin'in gözlerinden kaçarak onu uzattım. Kendini ayağa kaldırdı. Ben de Sefa ve Marek'in üzerinde gezinerek onu uzaktan takip ettim.

"Hiç kıpırdamadılar," dedim.

"Muhtemelen sabaha kadar uyanmayacaklar." Atılmış çantalarına başıyla işaret etti. "Çocuk odaya girdikten hemen sonra bebeğin paketini açtı."

"Ona çocuk demenizden nefret ediyor," dedim.

"Evet, öyle," diye onayladı Arin. Gözlerimi devirerek uyuyan çiftin üzerine bir yorgan çektim. Komutan'ın küçüklükten öte bir şey olduğu asla söylenemezdi.

"Felix tekrar deneyecek," dedim. "Onu doğrudan sabotajla suçlayamayız ve o işbirlikçi küçük bir sıçandır."

Arin'in gülümsemesi kâbuslardan fırlamış bir hayaldi. "Onu bana bırak."

Omalian yemek salonu da en az zengin sarayın geri kalanı kadar nefesimi kesti. Tavanın ortasında parıldayan bir dizi avize, yemeklerle dolu uzun ve lüks yemek masasını aydınlatıyordu. Kızarmış ördekler, kabak dolması, dumanı tüten bissara ağzımı sulandırdı. Burada yirmi kişiyi doyuracak yemek, tüm Mahair'i besleyebilirdi.

Hizmetçiler uzun masanın etrafındaki duvarlara dizilmişlerdi. Ben ortada, Diya ve Mehti'nin arasında oturuyordum. Kraliçe Hanan masanın başında, Felix solunda ve Arin sağında yemek yiyordu.

Yemeğinden başını kaldırmadı ve ben de bu fırsattan yararlanarak babaannemi inceledim. O ve Palia her ikisi de kraliçe olmalarına rağmen her açıdan farklıydılar. Uzun kahverengi saçları Kraliçe Hanan'ın ince yüzünü çerçevesiyor, fırıl fırıl gözlerini perdeliyordu. Palia gibi tek bir sözüyle odaya hükmetmiyordu. Tam tersi. Omal hükümdarı kendini en küçük boşluğa sıkıştırmaya, göze batmamaya ve fark edilmemeye kararlı görünüyordu. Emre'nin kızıyla aynı masayı paylaştığını bilse ne derdi acaba?

Diya bana dirsek atarak Mehti'ye başını salladı, ben de ona baktım. Omal Şampiyonu bir başka altın mumbar halkasını çiğnedi. Pirinç, soğan ve nohutla doldurulmuş kızarmış bağırsak Omalılıların favorisiydi. "Bunlardan kaç tane yedin?" diye sordum.

Mehti durakladı, ev kedisi havlamaya başlayan birinin belirsizliğiyle bana baktı. "Bir tane ister misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Bir keresinde mumbarın hazırlanmasına yardım etmiştim. İnce et torbalarına bir delik açmak ve onları patlayacak kadar doldurmak iştahı kaçırıyor."

Omal Şampiyonu omuz silktili, açıklamadan etkilenmemişti. "Savaş iştahımı kaybetmeden insanlarda delikler açtım."

Kimse Diya'nın neden Orban'ın Şampiyonu olarak seçildiğini anlamasa da, aynı şey Mehti için söylenemezdi. Zengin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmesine rağmen Mehti soylu statüsünden yoksundu ve ailesi kraliyetin onları yanına çekmek için yaptığı teklifleri reddetmişti. Arin, Mehti'yi seçmenin, Şampiyon onuru maskesi altında inatçı aileye asil unvanını zorla vermenin bir yolu olduğunu açıklamıştı. Mehti Victor olursa, kendisi ve ailesiyle birlikte asillığe yükselecekti.

"İnsanlarda delik açma konusunda çok pratik yaptın mı?" Diya çizdi.

Mehti homurdanarak bir kase çorbayı dudaklarına götürdü ve kana kana içti. Masanın ucundaki Omalian soyluları onu şaşkınlıkla izledi. "Senin kadar değil," dedi nefes almak için ayağa kalktığı anda. Yağlı ağzını sildi.

Diya alçakgönüllülükle omuz silktili. "İki kişiye birçok delik açtım. Ölçtüğümüz şey deliklerin sayısı mı yoksa insanların sayısı mı?"

"Pekâlâ," diye yüksek sesle araya girdim. "Yemeğimin tadını çıkarmak istiyorum, lütfen."

Diya, "Seni kimse durduramaz," dedi.

"Ben de sormak istiyordum." Mehti dirseğini masaya dayadı ve bana doğru eğildi. "Ayume'den kaçman neden bu kadar uzun sürdü? Gölün senden uzak ucundaydım. Beni görmedin ama aynı anda karşıya geçtik."

Çiçek açmadan önce alarm tomurcuğunu kıırtım. Timur'u öldürdüğümde yakınımnda kimse yoktu. Mehti bir yaban domuzu gibi hareket ediyordu; onu kilometrelerce öteden duyabilirdim.

"Bir çalı bileğime takıldı," dedim. "Hançerimi ulaşamayacağım bir yere savurdu."

Tavuk-orzo çorbama üfledim. Mahair'de buna kuş dili çorbası diyorlardı, Raya çorbanın içeriğinden değil, orzo'nun şeklinden bahsettiğini açıklayana kadar bu beni endişelendirmişti. Marek, sonsuz olgunluğuyla, geçtiğimiz her kuşu işaret ederek ve aç olup olmadığını sorarak aylar geçirdi.

İki Şampiyon bu yalan karşısında acıyarak yüzlerini buruşturdu. Diya, "Koşarken ağaçlardan biri beni süpürmeye çalıştı," dedi. Kolunu sıvadı ve bileğinden dirseğine kadar uzanan ince, kırmızı bir çizik ortaya çıktı.

"O dallardan birinden kaçtım ve gölün anaforuna düştüm. Kendimi çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptım," dedi Mehti. "Sence Awaleen onlar için yaptıklarımızı takdir ediyor mudur?"

Diya, "Evliyalar mezarlarında uyuyor, duaları duymuyor ve onurları umurlarında değil," dedi. "Alcalah soylular için bir övünme yarışması, bizim hayatlarımız ise ticaret kartları."

Kısık bir uğultu dikkatimi Mehti'nin cevabından çekti. Başka kimse duymuyor gibiydi. Kaynağını takip ederek Sorn'un arkasındaki duvara yaslanmış hizmetçiye ulaştım. Başka bir hizmetçiyle konuşmasını aniden kesmiş, bakışları donuklaşmıştı. Birkaç saat önce takındığım aynı hülyalı ifadeyle elini cebine attı. Sorn'un başı elini görmemi engelledi ama parmaklarından siyah sicim düştüğünde tuttuğu şeyin gizemi ortadan kalktı.

Beyaz, kıvranan bir bulut masanın üzerinde yükselirken etrafımızda çığlıklar yükseldi. Aralarında Mehti'nin de bulunduğu bazıları masanın altına saklanmaya çalıştı ama ghaiba'dan kopan beyaz parçalar burunlarına kaçtı. Giba

küçük kitlelere bölündü ve her biri masadaki farklı bir kişiye saldırdı. Ghaiba içlerinde kök saldıkça çılgınlık da kayboldu. Diya sandalyesinde geriye yığıldı; Mehti'nin başı mumbarın içine düştü.

Bir beyazlık bana doğru hızla yaklaştı ve saf bir yanma hissi burnumu doldurdu. Öksürdüm ve ghaiba açık ağzımdan gri dalgalar halinde dökülerek kederli bir şekilde dağıldı. Kelepçelerim tarafından engellendim.

Masanın ucunda, kraliyet ailesi yüzükoyun uzanmış, çarşafın içinde inliyordu. Arin hariç, o gözlerini kapadı ve sanki ghaiba sinir bozucu bir migrenden başka bir şey değilmiş gibi burun kemiğini sıktı. Onu bilinçsiz hale getirmese de, o bile ghaiba'nın etkilerinden tamamen kaçınmadı.

Tepkisiz masaya baktım ve sandalyemi geriye ittim. İşte beklediğim fırsat buydu. Omal'a yolculuk sırasında Sefa ve Marek'le birlikte ikinci duruşmadan önce Vaida'nın odasına girip mührünü almak için komplo kurmuştuk. Timur'un kaybı için Mahair'in peşine düşmesi ihtimaline karşı güvenceye ihtiyacımız vardı.

Eğer yüzüğü şimdi takarsa, direnmeyen parmağından çıkarabilir ve saniyeler içinde yerime dönebilirdim. Ve bu sadece saniyeler olabilirdi, çünkü Arin içindeki ghaiba parçasını itecek ve farkındalığı diğerlerinden daha hızlı geri kazanacaktı. Sefa istemesine rağmen yüzüğü çalma planımızı onunla paylaşmamıştım. Arkadaşımın stratejik Komutanın aynı zamanda her daim manevra kabiliyeti yüksek Nizahl Varisi olduğunu unuttuğu anlar olmuştu. Mühür benim elimde kullanışlı bir koz olsa da, Arin'in elinde ölümcül bir silah olacaktı.

Vaida'nın parmaklarındaki çok sayıdaki yüzükten hiçbiri Lukub'da duvara bastırıldığı yüzük değildi. Ceplerini aradım, şingirdayan kolyesini kontrol ettim ama yüzük üzerinde değildi.

Vaida yana savruldu ve bir kase bissarayı Felix'in kucağına düşürdü. İçlerindeki çok az miktardaki ghaiba ile savaşıyorlardı. Uyanıyordu, bu da Arin'in her an gözlerini açabileceği anlamına geliyordu.

Arin'in bakışları sorgulayarak bana doğru kayarken kendimi koltuğuma attım. Koltuğuma döndüğümü görmüştü ama nereden döndüğümü bilmiyordu.

Arin bebeği inleyen hizmetkârın elinden aldı ve siyah sicimi bir kez daha etrafına doladı. Ghaiba tek bir yerde yoğunlaşmadığından, bebeğin dürtüsü tek tek parçalar üzerinde hızla çalıştı ve gevşek ağız ve burunlardan beyaz tüyler fişkırdı. Arin bebeği bir

Beyaz bezi hizmetçinin eline tutuşturdu ve masa canlanırken sandalyesini geri aldı.

Mırıltılar koptu. Muhafızlar hıçkıra hıçkıra ağlayan Kraliçe Hanan'ı odadan çıkardılar. Birkaçı ağlayan hizmetkârı Vaida'ya doğru itti. O da bebeği masanın üzerine bıraktı.

"Sultanım, cebimdeydi, oraya nasıl geldiğini bilmiyorum, lütfen, çok üzgünüm." Çaresizlik içinde yüzünü kapattı.

Dudaklarını aralandı. Kızı Omalyalı bir hizmetçi sanmıştı ama Lukubi'ymiş. Arin, Felix'in bebeğini Vaida ile seyahat eden hizmetkârlardan birinin cebine koymuştu.

Bebeği gören Felix'in yüzü morardı. Vaida'nın yüzünde öfke çiçekleri açtı ve her iki kraliyet mensubu da ayağa fırladı. Ghaiba'nın etkileri onları dağınık ve izleyicilerine karşı daha az dikkatli bırakmıştı.

"Seni *aptal*," diye hırladı Vaida. "Onları sana müstahkem bir taş kutuda teslim ettim ve sen onları bulması için bir hizmetkârın önüne mi attın?"

"Onları tam olarak söylediğim yere bıraktım! Hizmetçilerim tanımadıkları nesnelerden kaçınacak kadar beceriklidir!"

"Eğer o bebeği başka bir yerde çözmüş olsaydı, ikimiz de ölmüş olurduk!" Vaida tersledi.

Kavgalarını yumuşak ve ölçülü bir ses böldü. "Büyünün krallıklarınızda bu kadar büyük bir sorun haline geldiğini fark etmemiştim," dedi Arin.

Eldivenli eli bebeğin etrafına dolandı. Yaptıkları hatanın farkına varan Felix'in yüzünde ölüme benzer bir solgunluk belirdi. Vaida'nın beyaz çizgili gözleri büyüdü. Masa nefesini tuttu. Çok az kişinin söylemeye cesaret ettiği o kelimeyi söylemişti. *Büyü*. Bebeği Vaida'nın önüne fırlattı. Fırtınanın dışında kalan bizler hareketsiz ve sessiz kaldık.

"Nizahl, Omal ve Lukub'a büyü belasını ortadan kaldırmada memnuniyetle yardım edecektir. Ordularım her an hazırdır."

Arin yükseldi. Gümüş dilli Nizahl Varisi önümüzde dönüştü. Sertleşmiş yüz hatlarını buz kaplamıştı ve dengede duran bedeninin her hareketinde tehlike fısıldanıyordu. Komutan'ın bakışları ölümün soğuk okşayışıydı, Vaida ve Felix'in nefeslerini kesiyordu.

Kraliyet mensuplarının zihinlerinde nasıl bir sahne canlandığını hayal ettim. Siyah ve mor giysiler içindeki askerler çekirge sürüsü gibi krallıklarına üşüşüyor, büyü aramak için köyleri parçalıyor ve kasabalara baskınlar düzenliyorlardı. Sorun çıkaran gençler potansiyel büyü kullanıcıları olarak etiketlenir ve gözaltına alınırdı. Kapana kısılan Jasadiler

yakalanmamak için saldırı büyüsü yapıyor, etraflarındaki kasabaları yerle bir ediyorlardı. Komutan, kaosun şefi olarak yıkımın içinden süzülüyordu.

Nizahl, bütün olarak ayrılmak istediği bir krallığa girmedi.

Arin'in tüyler ürperten gülümsemesi Sirauk'un ölümcül derinliklerini bile korkuturdu. Mesaj açıktı: Şampiyonuna yapılan bir saldırı ikinci kez cevapsız kalmayacaktı.

"Bu gerekli olacak mı?"

"Hayır, hayır," dedi Felix, telaştan kelimeleri birbirine karıştırarak. "Burada bir yanlış anlaşılma var. Bebekleri biz -Vaida- getirmedik."

Vaida, beceriksiz Omal Varisi'nin yerine net ve kararlı bir şekilde konuştu. "Buna gerek kalmayacak."

Çenesini indirdi ve çiçeklerle örülmüş saç örgülerini omuzlarına döktü. Tarifsiz dehşetin hayaleti geri çekildi ve Nizahl Varisi'nin başını eğerek kabullenmesini sağladı. Oda ilk tam nefesini verdi.

Muhafızların ve hizmetkârların yarattığı kargaşanın ardından Arin sıvışıp gitti. Ben de peşinden gittim, kapıda tereddüt ettim. Vaida muhafız kadınıyla sessizce konuştu. Felix bana doğru çarpık bir küçümseme yöneltti. Onun nefretinden zevk alarak el salladım.

Pençesini yanlış canavara geçirmişti. Alcalah'ta başarısız olursam onun gururuna yapılanların sonuçlarına katlanacaktım ama bunun bir önemi yoktu. Sultana ve Omal Varisi'nin, Nizahl'ın gölgesinin mezarlığı altında halkımın her gün katlandığı şeyleri bir anlığına deneyimlemelerini izlemek, Felix'in yapabileceği her şeye değerdi.

Arin'i kovaladım, iki kat merdiveni hızla çıktım. Bizim salona dönmeden önce önünde durdum. Orada sessizce durduğumda kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

Bebeği Vaida'nın hizmetçisinin cebine sokmak onun için ne kadar kolaydı? Onun yakınlığı karşısında telaşlanmış, bunalmış olmalıydı. Cebindeki bebeğin ağırlığı fark edilmezdi bile. Vaida'nın hizmetkârı, Felix'in değil, çünkü suçun her iki yöne de atılması gerekiyordu. Yemek salonunda kaç kişi olacağını biliyordu. Ghaiba'nın herkese saldırmak için kaç kez bölüneceğini. Kendisine düşen payla savaşıması ne kadar sürerdi, diğerleri için ne kadar sürerdi. Ghaiba'nın etkisinin Vaida ve Felix'i bir çocuk kavgasına sürükleyeceğini biliyordu, bu kavgayı onları mahkûm etmek için kullanabilirdi.

"Eğer mantıklı bir kadın olsaydım, sen uyurken boğazını keserdim."

Soluk mavi gözler karanlıkta parlıyordu. "Bu bir tehdit mi?"

Fildişi Sarayı'nda mücadele ettiğim aynı kısır açlık damarlarımda çiçek açtı. Harekete geçmek için. Onu ete, kana ve güce büründürmemi talep eden bir açlık. Dünyanın görmesi için adımı onun kemiklerine kazımamı.

Arin'in bakışları karardı. Kanlı bir savaş alanında karşılaşan iki kılıç gibiydik. Kaçınılmaz. Şiddete bulanmış.

"Henüz karar vermedim," diye fısıldadım.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

İkinci duruşmadan önceki gece, Sefa ve Marek peşimde olduğu halde saray kentinin festivalinden sıvıştım. Kraliyet ailesinin festivalde kendilerine ait bir bölümü vardı, yerdeki muhafızlar tarafından çevrelenmiş ve çatıdakiler tarafından gözetleniyorlardı. Bu şamatalı kutlamayı eşdeğer bir hoşnutsuzlukla izleyen Yüce Rawain ve Vaun'dan uzak durdum. Büyük ahşap platformun etrafına stantlar kuran tüccarlar, stantlarının önüne ne sattıklarını boyadılar. Elbette kraliyet mensuplarından hiçbiri onlardan bir şey yemedi ama Mehti'nin boyalı bir tavuğun bulunduğu standın arkasında duran bir tüccara bir torba dolusu para attığını gördüm.

Mahair'in ev sahipliği yaptığı gibi antrenman maçları yükseltilmiş alanda gerçekleşti

dansçı ve oyuncu gruplarıyla serpiştirilmiş bir platformdu. Atalarımız kendilerini Rovial ile birlikte gömüp gömmemeyi tartışırken Awaleen'in meşe masanın etrafında yaptığı konuşmayı canlandırdılar. Kardeşler arasındaki son savaşı, Sirauk'tan aşağıda bekleyen mezarlara düşüşlerini canlandırdılar. Kapastra, Omalialıların performansında kahraman, cesur kardeş olarak parladı.

Festival tüm kasabayı kapsadığından, insan ne kadar uzakta dolaşırsa o kadar farklı müzikler çalıyordu. Bir kanunun tatlı tınılarını ve udun hızlı tempolu bir Omalian ninnisini daha önce duymuş, davul çalan bir tublunun ritmiyle dans ederken sopalarını sallayan adamları izlemiştim. Orta kesimlerden gelen Omalılı tüccarlar festivalin kenar mahallelerine çekilmişlerdi. Şeker kamışı suyumu yudumlarken tannoura dansı yapan bir adamın dönen gökkuşağı eteğinden kaçtım. Yaşlı bir tüccar yerden el sallıyordu, topal dizleri ince gövdesinin altında kıvrılmıştı. Mallarını bir yorganın üzerine sermişti ve parlak renkler beni kendine çekti.

"Hiç paran var mı?" Wes'e sordum. Başıyla onayladığında, eşyaları daha yakından incelemek için diz çöktüm.

Boncuklu bilezikler ve dokuma halhallar, her boy ve desende yüzüklerle karışmıştı. Yorganın köşesinde, toprakta asılı kaldığı yerden tozlanmış bir

örgülü ip kolye dikkatimi çekti. Yamalı bir siyaha boyanmış ince ip, sarkan bir kolyeyi destekliyordu. Kolyeyi ters çevirdim, ikiye bölünmüş bir incirin içi ortaya çıktı. Çekirdekleri küçük altın boncuklardı, onları birbirine bağlayan damarlar menekşe ve pembe ile işlenmişti. İncirin dışı menekşe rengindeydi ve altınla kaplanmıştı. Başparmağımı bulanık ön yüzünde gezdirdim.

"Bunun fiyatı ne kadar?"

Ona istediğinin iki katını verdim. Nizahlan'ın parası konusunda cimri değildim ve Arin Wes'in zararını karşılayacaktı. Kolyeyi cebime attım.

"Zevkiniz berbat," dedi Jeru.

Yol aniden yokuş aşağı kıvrıldı ve çakıl taşları yanlara savruldu. Kıvrıcık siyah saçlı bir kadın kalabalığın arasında kaybolurken kalbim küt küt atıyordu. Nereye baksam Süreyya'nın ışıltısı coşkulu kasabaya yayılıyordu. Urabi ya da Müfsidlerden herhangi biri festivalde olabilirdi. Kanayan bir geyiğin etrafındaki yırtıcı hayvanlar gibi etrafımda dönüyor, bacaklarım çöktüğünde kimin en yakınımda olacağını görmek için bekliyorlardı.

Elimdeki işe odaklanarak huzursuzluğumu hafifletmeye çalıştım. Ana sahneye ve eğlenceye katılanların oluşturduğu kalabalığa geri döndük. Sahneye çıkan dansçılar, rochelyalara benzeyen parlak elbiseler giymişlerdi. Göğüslerinin ve kalçalarının etrafına, rochelya'nın uzun boynunu temsil eden bir kumaş kayış sarılmıştı. Kısa etek belden dışarı doğru genişliyordu. Saçlarını, rochelya'nın boyunlarının arkasında kenetlenmiş dişlerini ortaya çıkaracak şekilde tutturmuşlardı ve bu müstehcen kıyafeti ayakta tutuyorlardı. Rokelyaların örttüğü kısımlar dışında çıplak olan dansçıların sahnedeki görüntüsü kraliyet mensuplarının ve muhafızların dikkatini eşit derecede dağıttı.

Sefa, Marek ve ben, onlar kıvrımlı göbek danslarına başlarken ayrıldık. Saraydaki Omalian muhafızlar beni tanıdı ve serbestçe girmemize izin verdi. Bu girişimi Orban'da denemiş olsaydık, khawaga'nın görevimizi geçersiz kılacağına dair bir his vardı içimde.

"Vaida'nın odasının nerede olduğunu biliyor musun?" Marek'e sordum.

Hizmetkârlar merdivenlerden aşağı ve yukarı akın ediyor, odaları sarhoş asiller ve soylular için hazırlıyorlardı.

"Üçüncü kat, doğu kanadı. Kapısının önündeki nöbetçiden tanıyacağım. o."

Marek ve Sefa sabah baş ağrısıyla uyanmışlardı ama hiçbiri daha da kötüleşmişlerdi. Giba'nın onlara gösterdikleri hakkında konuşmayı reddediyorlardı ve yemekte Arin'in misillemesini anlatmamdan

zevk almışlardı.

Ben diğ er Őampiyonlarla birlikte bahçelerde dolaşıp festival için giyinerek günü heba ederken, onlar bu gece için hazırlık yapmışlardı.

Şu ana kadar plan şok edici bir başarıyla ilerliyordu. Sefa bir Omalian muhafızına Sultana'nın akşamki elbisesini nereye teslim edebileceğini sormuş, muhafız da ona doğru yolu göstermişti. Sefa ve ben Vaida'nın odasını karıştırırken, Marek görevli tek muhafızın dikkatini dağıtmakla g revlendirilecekti.

Yüzüğü  aldıktan sonra ne yapacağımıza gelince, Sefa beklenmedik bir çözüm önerdi. Görünüşe göre o ve Marek, ben ilk denemeyi tamamlarken Orban'da boş boş beklemiyorlardı. Orban'ın köylerine yaptıkları geziden küçük bir eczacıdan aldıkları karalanmış bir büyüyle dönmüşlerdi. Sefa'nın bir Jasadi'nin bu büyüyü kullanırken harcayacağı büyü miktarı olarak açıkladığı    çizgi büyüyü işaretliyordu. "Neyin    ?" diye sormuş ve şaşkın bir sessizlikle karşılık almıştım.

Mührü  alıp korumamızı takas etmek için kullandığımızda, büyü teorik olarak Vaida'nın sözünden dönmesini engelleyecektir. Bize zarar vermek istemediği sürece büyünün yapıldığını bilmeyecekti, bu durumda da düşüncelerinin izini kaybedecekti.

Biz yaklaşırken hizmetkârlar bize pek dikkat etmedi ve Vaida'nın kanadında sadece birkaç muhafız kaldı, koridorun sonundaki pencereden kıskançlıkla bakıyorlardı. Sultanın odasının bulunduğu salona ulaştığımızda Sefa ve ben köşeye saklandık. Bir Lukubi muhafızı Vaida'nın kapısına yaslanmış, yeleğinin iplerini boş boş ayarlıyordu. Marek saçlarını karıştırdı, t niğinin üst bağcıklarını çözdü ve salına salına yanımızdan geçti.

Marek'in yaklaşmasıyla yüzü aydınlandı. Onu Fildişi Sarayı'ndan tanıyordu. Marek ona muzip bir sırıtişla baktı ve bir kolunu muhafızın başının üzerine koyarak kulağına bir şeyler mırıldandı. Kadın bir kahkaha attı. Marek'in kendisine çok doğal gelen çekiciliği kullanmasını izlerken, kıskançlık duygularımın kabarmasına engel olamadım. Benim kişiliğim romantik düşüncelere, hatta geçici olanlara bile uygun değildi. Ya da ben öyle sanıyordum. Son olaylar aksini gösteriyor gibiydi. Ama Marek altı bıçak yarasından ölmek üzereyken ve hâlâ en yakın canlı yaratığı etkileyecek enerjiyi bulabilirken, ben bu sabah Arin'den kaçmaya çalışırken neredeyse bileğimi kırıyordum. Yaşadığım tepkileri anlamıyordum, bu yüzden içsel kargaşa zamanlarında en iyi yaptığım şeyi yaptım: Görmezden geldim.

Neşeli bir çığlık beni tekrar dikkat kesilmemi sağladı. Nöbetçi

parmaklarını teker teker öperken boştaki eliyle Marek'in göğsünü okşuyordu. Sefa'nın bıkkın iç çekişine bakılırsa, bu Marek'in silaha dönüşmüş cazibesiyle ilk karşılaşması değildi.

Muhafız parmaklarını Marek'in bel kemerine geçirerek kalçalarını Marek'inkilerle aynı hizaya çekti. Dudaklarını pis bir öpücükle yakaladı. Geniş eller onu duvara doğru kaldırdı. Muhafız bacaklarını Marek'in beline doladı, altın sarısı saçlarını karıştırdı ve kulağını kemirdi. Marek onun kalın kalçalarını kavradı ve onu geriye doğru taşıdı, rastgele bir kapıyı tekmeleyerek açıp içeride kaybolmadan önce bize göz kırptı.

Sefa'yı Vaida'nın terk edilmiş kapısına kadar takip ederek doğrudum. "Biz... müdahale etmeli miyiz?"

Sefa kapıyı arkamızdan kapattı. "Güzel kadınları baştan çıkarmak Marek için zor bir şey değil. Bırakın eğlensinler."

Vaida'nın odası benimkinden iki kat daha büyüktü ve iniltimi bastırdım. Bir yüzüğü saklayabileceği sayısız yer vardı. Açık penceresinden gelen esinti festival müziğinin belli belirsiz notalarını taşıyordu.

"Ben sağ tarafı alacağım, sen de sol tarafı." Tuvalet masasının çekmecesini çektim. Kırmızı iç çamaşırlarından oluşan bir dağ ortaya çıktı. "Siz ikiniz köyler arasında gidip gelirken Marek bunu sık sık yapar mıydı?"

Sefa, Vaida'nın komodinini karıştırdı, çekmeceleri tek tek gözden geçirdi. "Sürekli. Gittiğimiz her yerde dikkat çekmekten kendini alamıyordu."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Dolap kapaklarını açtım, gizli mücevher sandığı var mı diye baktım.

"Neden olsun ki?" Sefa karşı komodine doğru ilerledi. "Benim bu işlerle ilgilenmiyor olmam, Marek'ten de aynı şeyi beklediğim anlamına gelmez."

Merakım tatmin olmak için bu uygunsuz anı seçti. Vaida'nın sandalyelerinin minderlerini çevirip divanın köşelerine gömüldüm. "Marek'in arkadaşlıktan fazlasını istediği bir zaman oldu mu hiç?"

Sefa dudaklarını büzdü ve Vaida'nın yatağındaki yastıkların altına el yordamıyla baktı. "Evet, sonra o zaman geçti. Onu Mahair'de birini bulması, tutkusunu ve bağlılığını memnuniyetle karşılayacak bir eşle bir hayat kurması için cesaretlendirdim." O yatağın altına girdi, ben de tuvalete gittim. Çıktığımızda devam etti. "Reddediyor."

"Siz nereye giderseniz, o da sizi takip edecektir. Başka bir insanla ilişki

Size olan bağılılığı altında bocalıyor" diye belirttim.

Sefa bir iç çekerek yatağın yanındaki ikinci gardırobun kapağını açtı. İçinde bir düzine fildişi elbise asılıydı.

"Birbirimize çok uzun zamandır bağımlıyız. Birini sevmesine izin vermenin bana olan bağılılığını kıracağını düşünüyor. Hayatını bana borçlu olmadığını ona nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum." Sefa narin bir ipek elbisenin etek ucundaki dikişe hayranlıkla bakıyordu. Bir yastığı açıp kolumu içine sokarken bana baktı. "Bu sorular senin için yeni mi?"

Minderin iyi tarafını çevirip koltuğa geri ittim. "Daha önce sormak bana düşmezdi."

"Ama şimdi öyle mi?" Sefa gülümseyerek sordu. Vaida'nın güzellik masasındaki eşyaları ayırttırdı, parfümleri ve pudraları birbirine vurdu. "Eğer bir anlamı varsa, bunu sormak her zaman senin görevin olmuştur."

Vaida'nın minderlerini kesmeyi bıraktım. Sefa bunu hep yapardı. Kalbini bana rahatça sundu. Kalbini bu kadar kolay vermesinin kişisel bir zaaf olduğunu düşünmüştüm. Ama Sefa, sırları konusunda cimriydi. Özellikle bana defalarca güvenmeyi seçti.

"Sylvia? Ne oldu?" Sefa masayı terk etti, yanımdaki divana tünedi.

Essiya, Hanim uyardı.

Kuru boğazımı geçerek yutkundum. "Haklıymışsın."

"Ne konuda haklısın?" Sefa kaşlarını çatı. Kederli bakışlarımı inceledi. Anlayış yüz hatlarında parladı ve çenesi düştü. "Ah, Sylvia, hayır."

Kelimeler, kesilmiş bir atardamardan fışkıran kanın gücüyle döküldü. "Varis beni öfkeliendiriyor, Sefa. Hayatımda hiç bu kadar paranoyak bir adamla karşılaşmadım. Bir teoriden diğerine geçerek yaşıyor, insanları tamamen tarafsız bir şekilde manipüle ediyor ve zihninin ne tür dehşetler uyduracağını asla tahmin edemiyorum. Keyfi yerindeyken sağ eliyle, keyfi yerinde değilken sol eliyle yemek yediğini biliyor muydunuz? Bunu neden hatırlıyorum ki? Ve eğer bana dokunursa, bu -bana dokunmaz-" Hançeri yastığa sapladım ve kadife yüzeyde çapraz bir çizgi yırttım. Sefa'ya bakmaya dayanamıyordum. "O Nizahl'ın komutanı. Onun huzurunda geçirdiğim her saniye nefretle yanmalıyım."

"Bana ne hissetmen gerektiğini söyleme," dedi Sefa. Kahverengi gözleri yargılamadan benimkilerle buluştu. "Bana neyin doğru olduğunu söyle."

Ona söyleyecek sözüm olmadığını nasıl söyleyebilirdim? Kelimeler... onlar sorunlarımın en küçüğüydü. Odaya girer girmez ona kilitlenen gözlerim değildi. Kalbim, onun yakınlığında iki kat atıyordu. Ama en kötüsü, Sefa'ya Nizahl Varisi'nin beni en çok kendim gibi hissettirdiğini itiraf edemiyordum ve kendim, öğrenme lüksüne sahip olduğum biri değildi.

Vaida'nın sesi dışarıdan yankılandı. "Geliyor!" Sefa panikledi. "Kırmızı gardırobun içine. Git!" Onu divandan ittim. yatağın üzerine fırlamak için kapıları kendi üzerine çekti. Beyaz gardırobun kapaklarını kapattım, tam kapı tıkırdarken kendimi karanlığa bıraktım.

Gardırobun dar çıtalarının arasından baktım. Kapı birden açıldı ve Vaida'nın odaya girdiğini şaşırtıcı derecede net bir şekilde gördüm.

"Bu dilenci krallık diğer her açıdan eksik olabilir, ama Omalian festivalleri" -hıçkırıldı- "hayal kırıklığına uğratmaz."

Dengesiz yürüyüşüne bakılırsa, Sultan Omal'ın şaraplarını tüketirken tutumlu davranmamıştı. İkinci bir figür öne çıktı ve konuşmadan önce geniş omuzlarının çizgisini tanıdım. "Adımlarına dikkat et," dedi Arin.

Vaida bir sandalye ayağına takılarak Varis'in üzerine düştü. Kendini Arin'in göğsünde yakaladı ve bileklerinin eldivenli bir kavrayışla tutulmuş olduğunu görünce şaşırılmış görünüyordu. Vaida kaşlarını çatı.

"Bu dünle mi ilgili? Bir yanlış anlaşılma oldu. Bana inanmıyor musun?" Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Gözlerimi kıstım, gardırop kapaklarına karşı dengede duruyordum.

"Nasıl olacağımızı hiç merak etmedin mi Arin?" diye mırıldandı. "Hiçbir şeyi sadece zevk için yapmaz mısın? Yapmalısın; hiçbir kontrol o kadar mükemmel değildir."

Arin'in sadece profilini görebiliyordum ve amansız yüz hatlarını bir anlığına yakaladım. Baira'nın soyundan gelen, tüm krallıkların en güzel kadını tarafından etkilenmemişti.

"Benim kontrolüm mükemmel olmaktan çok uzak," dedi. "Ama sizinkinden daha iyi."

Arin tek bir hareketle parmaklarını Sultanın boynundaki bir noktaya bastırdı ve başını yana doğru salladı. Vaida'nın gözleri geri döndü. Sultana'nın gevşek bedenini yakalayıp yatağa yatırırken iki elimle ağzımı kapattım. Vaida'nın göğsü kıpırdayınca nefes aldım. Onu sadece uyutmuştu.

Arin, Vaida'nın başucundaki şifonyeri öne doğru çekti. Elini arkasında gezdirdi ve yarı yolda durdu. Görüş alanımın dışında, doğrulduğunu ve cebinden küçük bir kutu çıkardığını gördüm.

Senin ve işe yaramaz arkadaşının yirmi yılda yapamadığınızı o bir anda başardı, dedi Hanim.

Mührü buldu. Ona ne yapıyordu?

Vaida'nın teklifini ona anlattığım gün mühürden geçerken bahsetmiştim. Bu kısa sözün bile Arin'in bir sonraki planı için bir katalizör görevi görmesi beni şaşırtmamalıydı.

Kutuyu tekrar cebine soktu ve mühürü şifonyerin arkasına geri koydu. Arin kapıya doğru giderken durakladı ve çenesini eğdi.

İşitme duyusu, seni aptal! Hanim azarladı.

Vaida'nın elbisesini burnuma ve ağzıma bastırdım. Arin gardırobu gözden geçirdi, içimde panik yaratan bir süre oyalandı. Arkasını dönüp odanın kapılarını açtığında nefesimi verdim.

"Sultan ayakkabılarını çıkarırken bir takla attı ve başını inişe çarptı" dedi.

"Olamaz! Saray hekimini çağırayım mı?" diye soludu muhafız.

Arin, "Zararı sadece baş ağrısı ve geceye dair çarpıtılmış bir anı olacak," dedi. "Buz getirmeni tavsiye ederim. Derhal."

"Elbette," diye telaşlandı muhafız. Kapı arkalarından çarparak kapandı. Gardırop kapılarından içeri dalmadan önce ona kadar saydım. Sefa da beni takip etti ve yapışan elbiseleri bir kenara fırlattı.

"Mühre ne yaptığını gördün mü?"

Sefa, "Onu bir çeşit kalıp malzemesine sarmış," diye cevap verdi. "Vaida'nın onu nereye sakladığını nasıl bildi?" Masayı öne doğru çekti. Vaida'ya baktım, derin uykuda olup olmadığını kontrol ettim.

"Birbirlerini çocukluktan beri tanıyorlar," diye homurdandım, şifonyerin arkasına çömelmişim. "Görünüşe göre Vaida rutinlerini sürdürüyor."

Yüzük, Vaida'nın şifonyerin arkasına çakmış olduğu çividen sarkıyordu. Muzaffer bir edayla yüzüğü aldım ama parmaklarımı kavuran sıcaklıkla yüzüğü düşürdüm.

"Ne oldu?" Sefa yüzüğe uzandı ve metal nesneye temas eder etmez bir çığlık atarak geri çekildi. "Bize karşı korumalı."

"Kalıba nasıl bastırdı?"

Sefa onu elbisesinin altıyla kaldırmaya çalıştı. Kumaş yanmış ve kararmıştı. "Belki de eldivenleri bir nebze koruma sağlamıştır?"

Dişlerimi sıktım, onu boğmak için önlenemez bir istek duyuyordum. "Ya da ghaiba'ya yaptığının aynısını yaptı. Büyü onu bir elek gibi geçiriyor ve o da mührü şekillendirip geri verecek kadar uzun süre acıya dayanabileceğini tahmin etmiş olmalı."

"Oldukça iyi bir tahmin." Sefa kaşlarını çatarak yüzüğün kalın halının üzerinde durduğu yere baktı. "Tahmin değil," diye homurdandım.

"Bir teori. "Bir teori.

onları alabilirsin." Bebeğin üzerimdeki etkisi kelepçelerimin üzerine düştüğünde kırıldı. Soraya'ya inanacak olursak ve kelepçelerim en güçlü takip büyülerine bile direnç gösteriyorsa, mührü kanadımıza taşıyacak kadar uzun süre büyüsunü etkisiz hale getirmeleri mümkündü.

Sefa, "Acele edin, muhafızların mutfakta işi uzun sürmez," dedi.

Yüzüğü bileklerime değdirmeden dengede tutmanın beklediğimden daha zor olduğu ortaya çıktı. Sefa açıkça aklımı kaçırdığımı düşünmüştü, eğer kaşlarını çatması bunun bir göstergesiye. Sefa yüzüğü sadece bileğimin iç kısmında görebiliyordu ve neden etime değmediğine dair bir açıklaması yoktu. Elim yukarı bakarken ve parmaklarım yere dönükken, yüzüğü sağ manşetimin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengeledim.

"Güzel, güzel," diye nefes aldı Sefa. "Ben önden gidip kanadımıza giden yolu temizleyeceğim. Marek muhtemelen köşede bekliyordur." Yüzüğün bileğimi dağlamadığından emin olmak için tekrar kontrol eden Sefa, ayağımla tekmeleyerek açmam için kapıyı aralık bırakarak dışarı çıktı.

Kapıya doğru dikkatli bir adım attım, sonra bir adım daha. Yüzük sallanıyordu. Bileğimi mümkün olduğunca düz tutmaya çalıştım. Sesi duyduğumda neredeyse kapıya varmıştım.

"Size başka bir adım atmamanızı tavsiye ederim" denildi.

Neredeyse yüzüğü düşürüyordum. Manşetten kaydırmadan arkamı dönmek acı dolu saniyelerimi aldı.

Sultan ayağa kalktı ve gözlerinin yerine ikiz beyaz küreler bana baktı. İsyen eden midemde, yatakta dik duran ve gülümseyen şeyin Sultan olmadığına dair tek bir şüphe bile yoktu.

"Sen... Baira mısın?" Boğuldum.

Şey güldü ve Vaida'nın başını geriye attı. "Ah canım, hayır. Ama beni mührüyle birleştiren oydu ve korkarım ki mührü gerçek mirasçısına iade etmen konusunda ısrar etmek zorundayım."

Bu girişime sadece şekilsiz bir hortlak tarafından engellenmek için katlanmamıştım.

Bakışlarımı üzerinde tutarak geri çekildim.

Bir nefesle diğeri arasında, Vaida'yı takan şey önümde cisimlendi. Yüzük bileğimden şangırdarak bedenlerimizin arasında bir yere düştü. Çok yakınımda durdu, havamı paylaştı. Süt rengi gözleri parladı.

"Neredeyse geldik," diye şarkı söyledi. "Tekrar tekrar denediler ama seçimlerin hiç değişmedi. Bunun başarıya ulaşacağını kim bilebilirdi?"

Çocuksu merakı kayboldu ve Vaida'nın manipüle edilmiş yüzündeki acımasız tehditten çekindim. Zengin Omalian mahalleleri etrafımızda kayboldu ve o şeyin sesi karanlık, aç bir mağarada yankılandı. Kadim büyü yanlarıma baskı yapıyor, tırnaklarını derimin üzerinde gezdiriyordu. Celladın baltası karşısındaki lanetlilerin kesinliğiyle, bunun ölümlülerin görmesi gereken bir büyü olmadığını biliyordum. Bu, yuvasından itilen ilk kuşun çığlığıydı, uçmak için gerilen geçici kanatlar. Huzursuz bir gökyüzünün ilk gök gürültüsü. Sırık'un altındaki tahtlarında dinlenirken Awaleen'in altında hareket eden sular, büyüleri tarafından canlı tutuldular ve yine onun tarafından tuzağa düşürüldüler. Güneşin yüzeyine doğru çırpınan bir sivrisinek gibiydim, sadece uçmaktan yanıyordum.

"Baira'nın mührü sadece Sultanas içindir. Onun emrini bir daha ihlal etmeyin."

O şey ilkel bir şekilde eski pozisyonuna döndü ve bana son bir kez gülümseyerek gözlerini öne devirdi. Vaida kalktığı pozisyona yığıldı.

Kapıda ayak sesleri vardı ve Marek'in alaycı sesinin gardiyanı uzaklaştırmaya çalıştığını duydum. Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde yüzüğü şifonyerin altına tekmeledim ve Vaida'nın sarhoşluk sersemliği sırasında çivisinden düşürdüğünü düşünmesi için dua ettim.

Sıkışarak dışarı çıktım. Marek gardiyanın yüzünü elleriyle çerçeveleyerek, ben koridordan aşağı süzülürken onun çevresini kapattı.

"Nerede bu?" Köşeyi döndüğümde Sefa haykırdı. "Yanmaya mı başladı?"

Bileklerime masaj yaptım, boşluğun içinde beni yutmayı bekleyen gücün yankısıyla sarsıldım. "Evet, öyle oldu."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

İkinci deneme için başlangıç noktasına kadar at arabasıyla eşlik etme ayrıcalığına sahip olduk. Diya alnını cama dayamış, nefes nefese geçtiğimiz her ağacı sayıyordu. Mehti stresle her şeyle başa çıktığı gibi başa çıkıyordu: aşırıya kaçarak. Dünkü festivallerdeki dansçılar hakkında sürekli konuşmaya devam etti, ardından kızarmış tavuğa sararak yediği basturma hakkında ayrıntılı bir açıklamaya daldı.

Mehti ayaklarını aramıza attı ve Diya onları banktan itince ofladı. "Kasabamızdaki çocuklar Dar al Mansi hakkında hikâyeler anlatır. Okuldayken bir çocuk, sınırları içine girersem taşını benimle takas etmeyi teklif etmişti."

"Öyle mi?" Diya isteksizce sordu. Mehti kendine has tuhaf tarzıyla eğlendiriciydi ve ben de arabanın tekerleklerinin gümbürtüsünü dinleyerek dikkatimi dağıtmaktan keyif alıyordum.

"Çok güzel bir kayaydı." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak burnunu çekti. "Diğer çocuklar çok etkilendi."

"Ne fark eder ki?" Diya pencereye döndü. "Dar al Mansi sadece Alcalah sırasında tehlikelidir. Yakalanan yaratıklar zamanın geri kalanında Nizahlan hapisanelerinde kalıyor."

Ayume Ormanı'nın aksine Dar al Mansi'nin özünde herhangi bir yozlaşma yoktu. İçinde gömülü olan köyden dolayı "unutulmuşların evi" olarak adlandırılan Dar al Mansi, Alcalah'a yeni eklenen bir yerdi. Bu duruşmaya hazırlanmak Arin'de azımsanmayacak bir gerginlik yaratmıştı.

Kan Zirvesi'nden iki yıl sonra, Rawain'in kuşatmasından kaçan Jasadis grupları ıssız Omalian köyüne rastladı. Arin'in haritasında Dar al Mansi, Omal'a çarpık bir kum saati şeklinde bağlıydı. Dar al Mansi en altta, Essam Ormanı'yla örtülü, Omal ise en üstte yer alıyordu. Jasadiler burayı bulduğunda köy çoktan terk edilmiş, önceki sakinleri tarafından vahşi doğaya bırakılmıştı. Arin'in bana verdiği çizimler

Eğitimin başlangıcında Jasadilerin mutlu bir şekilde yaşadıkları, kimseyi rahatsız etmedikleri, büyülerinin etraflarındaki toprakları canlandırdığı bir görüntü vardı. Bir sonraki karakalem çizim Nizahl ve Omal güçlerinin Essam'a doğru ilerlediğini ve köyü her taraftan kuşattığını gösteriyordu.

Dar al Mansi'deki Jasadiler bu tecavüzü hissettiler ve Essam Woods'u köyün içine çekmek için sihirlerini birleştirdiler. Ağaçlar evlerin içinde filizlendi, munban yuvaları dükkan zeminlerinin yerini aldı ve çamurlu toprak kayalık arazinin üzerinde dalgalandı. Böyle bir güç dalgası karşısında büyüleri tükenen Jasadiler kendilerini savunmakta çaresiz kaldılar. Bilginler, askerlerin kafasını karıştırmak umuduyla Essam Woods'a köylerini örtmelerini emrettiklerine inanıyorlardı. Arin'in bana verdiği çizimleri saatlerce incelemiştim; Jasadiler büyülerini harcadıklarında kaderlerini biliyorlardı. Bu onlar için kabul edilebilir bir şeydi. Nizahl ve Omal'ın ikinci bir evi yok etmesine izin vermek kabul edilebilir değildi.

Ormanlık bir tepenin üzerindeki ağaç korusu Dar al Mansi'yi diğer Omal kasabalarından ayrı tutuyordu. Şampiyonların yok edemediği yaratıklar askerlere bırakılacaktı.

"İstediğiniz üç kupa nedir?" Mehti sordu. "Son Alcalah, bir nisanas kafasıyla ortaya çıkan bir Şampiyon, Al Anqa'a'dan bir tüy ve bir viroli kuyruğu. Eğer varsa, bir zulalden bir parça koparmayı denemek istiyorum." "Öldürmesi en kolay üç şeyden bir ödül istiyorum," dedi Diya. "Sanki köyü canlı geçmek başlı başına bir zorluk değilmiş gibi. Bir zulal mi? Hirun'dan daha geniş ve Essam'ın ağaçları kadar uzun bir solucanı, ortaya çıktığında seyircilerin daha yüksek sesle tezahürat yapmasını umarak mı kızdıracaksın? Biz sadece öldürdüğümüze dair üç kanıt getirmemi istedi, ben de sadece bunu yapacağım."

"Nerede senin sportmenliğin?" Mehti suratını astı. "Orban'ın Awala'sının savaş gücü onun Şampiyonuna da yansımali."

Araba bir o yana bir bu yana sallanarak zıpladı. Diya burnunun ucuyla Mehti'ye baktı; onun yarısı kadar olduğu düşünülürse bu büyük bir başarıydı. "Bu duruşma senin çılgın Awala'nı kutluyor, benimkini değil. Dania vahşi yaratıklarla arkadaşlık etmedi."

"O zaman khawaga'ya ne diyorsunuz?"

Arabanın kapısının kolunun izini sürdüm. En çok ikinci duruşmadan korkuyordum. Nizahl'ın Şampiyonu olarak halkımın mezarlığında yürürken ihanetimin gerçekliğini görmezden gelmek daha zordu.

"Omalian devriyesi Dar al Mansi'den kaçan yaratıkları öldürmek için

Essam Ormanı'nda bekliyor," diyerek ikiliyi susturdum. O günden beri konuşmamıştım.

araba saray alanından ayrıldı. "Askerlerin *bize* saldırıp saldırmayacağını merak ediyorum." "Neden saldırırsınlar ki? Biz canavar değiliz," dedi Mehti dehşete kapılarak. *Jasadiler* de öyle, diyecektim neredeyse.

"Bizi farklı kılan ne? Bu köye öldürmek ve sakatlamak için giriyoruz. Canavar ya da insan ölçüsünde, terazinin kefesini ne belirler?"

Mehti bu soru karşısında daha da rezil oldu. Diya'nın dudakları büzüldü. Düşünceli.

Araba sarsılarak durdu. "Omal Şampiyonu, inin!" diye seslendi şoför. Ayume'nin aksine, ikinci deneme için farklı başlangıç noktalarında indirildik. Mehti göğsünü kabarttı, ellerini hevesle birbirine sürttü. "Bu sıkıcı sohbetten sonra kendime gelmek için ihtiyacım olan şey iyi bir av. Kapastra için!" Yumruğunu arabanın kenarına vurarak arabadan fırladı. Diya ve ben onun heyecanla kendisine verilen silahları incelemesini izledik.

"Seçim," dedi Diya. Kaşlarımı çatmam üzerine kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seçme yeteneği terazinin kefelerini değiştiren şeydir. Canavarların kötülükleri konusunda seçme şansı yoktur ama insanlar bunu bilerek seçerler. Ailem küçük kız kardeşimi khawaga'ya satmayı seçti. Kendilerini başka seçenekleri olmadığına ikna etmişlerdi; serserilerin istila ettiği bir köy için müreffeh kasabalarını nasıl terk edebilirlerdi? Nazik kız kardeşimi daha yüksek bir çatı ve daha güzel duvarlarla takas ettiler. Khawaga kız kardeşimi parçalar halinde geri verdi. Gömdüğüm her parçası için annemi ve babamı cezalandırdım."

"Her birinde kırk üç bıçak yarası vardı," diye hatırladım. "Umarım her birini hissedecek kadar uzun yaşamışlardır."

Diya belli belirsiz gülümsedi. "Ben de seçim yapabilirim."

Araba gümbürdeyerek durdu. "Orban Şampiyonu, inin!"

Diya kapıda durakladı. "Ölmemeye çalış. Mehti'nin üçüncü kez söylenmesini dinlemekten nefret ediyorum."

Kirpiklerimi kırıştırdım. "Neden, Diya. Bu senin resmi arkadaşlık teklifin mi?"

Kendisi ile yer arasındaki mesafeyi düşündü. "Öl o zaman." Sıçradı.

Kahkahalarla sarsıldım. Şoförün homurdanmasını duymazdan geldim ve araba ilerlerken başımı camdan dışarı çıkardım. "Ama kabul ediyorum!"

Şoför dizginleri kırdı ve Diya ağaçların arasında kayboldu. Çenemi yukarı kaldırdım ve bulutlu gökyüzünde güneşi aradım. Güneşi kaçırmıştım.

tünellerde fark ettiğimden daha fazla hissettim. "Nizahl Şampiyonu, aşağı in!"

Derin bir nefes alarak arabadan atladım. Sürücü bana hiç bakmadan atları Dar al Mansi'nin aksi yönüne doğru sürmeye başladı. Ağacın dibinde kalan silahların üzerini bir çiğ tabakası kaplamıştı. Omalian kışları, görüş ve ses keskinliğine bağlı bir deneme için ideal bir ortam değildi.

Etrafımızda soluk bir sis dolaşıyordu. Gri gökyüzünden ince güneş ışıkları süzülüyordu. Hareketleri dinledim ve doğal olamayacak kadar büyük bir sessizlikle karşılaştım.

Silahları değerlendirdim. Arin'in talimatları açıktı. İki silahı kıyafetimin içine sokabilirdim, birini de taşıyacaktım. Kınıyla birlikte yuvarlak bir hançer seçtim ve onu göğüslerimin arasına sıkıştırdım. Tam da bu amaç için göğüslerimin ve kaburgalarımın etrafına sıkı bir iç çamaşırı sarmıştım. Zavallı Wes eğitim sırasında hançeri belime sokmayı reddedip onun yerine tuniğimin içine uzandığımda erik rengine dönmüştü. Daha kısa olan ikinci bıçağı çizmelerimin içine soktum.

Alt dudağımı çiğneyerek balta ve mızrak arasında gidip geldim. Neredeyse sadece mızrakla çalışmıştım. Ağırlığı tanıdık geliyordu ve Arin'in tercih ettiği silahtı.

Tırnağımı baltanın keskin çizgisinde gezdirdim. Savaşta çok fazla rahatlık başlı başına bir tehlikeydi.

Tepemden delici bir çığlık yükseldi. Kendimi yere attım ve en yakın ağacın altına kıvrıldım. İskelet halindeki dalların örtüsü arasından, Al Anqa'a'nın Dar al Mansi'nin üzerine salınışını nefes nefese izledim. Bir araba büyüklüğünde kanatlar açıldı. Sınırlı ışık cam tüylerinden yansıyarak gün batımının renklerine dönüşüyor, muhteşem turuncular ve pembelerden oluşan bir gradyan kanatları boyunca harmanlanıyor ve gri uçlu tüylerle son buluyordu. Bir insan kadar uzun ve herhangi bir kılıçtan daha keskin pençeler öne doğru kıvrıldı.

Al Anqa'a, denemenin sonunda öldürmedikleri tek yaratıktı. Sadece alçaktan uçabilmesi için kanatlarını kırpılmışlardı ve boncuk gibi gözleri aşağıdaki köyü hareket var mı diye tarıyordu. Kanatlarını çırpıp sola doğru daire çizdiğinde nefesimi verdim. Ağaçların arasına daldım, herhangi bir açık alandan çekiniyordum. Al Anqa'a bir kez avına sabitlendi mi, pençelerinden kaçmak mümkün değildi.

Bir devedikeni kümesinin etrafından dolanırken, tüm ürkütücülüğüyle Dar al Mansi'ye rastladım.

Zafer. Kalın yeşil sarmaşıklar toprağı şişkin damarlar gibi kaplıyor, yıkılmakta olan dükkânların yanlarından ve molozların üzerinden yukarı doğru sürünüyordu. Alçak binalardan tamamen büyümüş ağaçlar filizlendi, dipleri dış duvarları un ufak etti. İnsan hayatı vahşi ağaç tarafından geri kazanıldı.

Ağaçlar arasındaki boşluk buradan itibaren uzuyordu, bu da Al Anqa'a'dan gizlenmek için duvarlara baskı yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Ağaçtan yolun ortasındaki devrilmiş bir arabaya doğru koştum. Dar al Mansi'ye attığım her adımda mide bulantım artıyordu. Kelepeçlerim burada kalan büyü kalıntılarına mı tepki veriyordu yoksa midem çürümenin boğucu kokusunu mu kaldıramıyordu bilemiyordum.

Arabanın tekerleğinin arkasına çömelerek en yakın dükkâna ulaşmak için kat etmem gereken mesafeyi hesapladım. Al Anqa'a meydanın üzerinde daireler çiziyordu. Sıkı bir topun içine kıvrıldım.

Sol tarafımdan gırtlaktan bir şapırtı sesi yükseldi. Bir eczane olabilecek bir yerden topallayarak bir nisanın belirgin şekli ortaya çıktı. Bu korkunç yaratıklarla ilgili hikâyeler duymuştum ama gerçekte kıyaslandığında sönük kalıyorlardı. Bir nisna, Timur'u Ayume'nin orman zemininde, ormanın uğursuz büyüüne karşı savunmasız bir halde bırakırsam başına gelebilecek şeydi. Bir kolu nisanın arkasında sürükleniyordu, şekilsiz vücudunun geri kalanından daha uzundu. Diğer kolun olması gereken yerde yarı saydam bir kan torbası asılı duruyordu ve yavaşça bana doğru sürünüyordu. Gövdesinin ortasından yarım bir bacak çıkıntı yapıyordu ve şişkin kafasındaki tek sarı göz bana göz kırpıyordu. Gündük parmakları boğazının etrafında çivili bir yaka oluşturmıştı. Sarı derisi ağzının üzerinde büyüdü ve boğuk bir hırıltının ötesinde bir şey söyleyemez hale geldi.

Wes'in bu şeyi tanımlaması en doğru olanı.

"Nisanas, çürüyen bir ölümlü bedenini demir bir kâseye koyup havan tokmağıyla ezersen olan şeydir," demişti.

Nisanas şaşırtıcı bir hızla kendini ileriye doğru sürükledi. Al Anqa'a nisanları umursamadan meydanın etrafında bir, iki tur attı. Açık bir alan ya da nisanas arasında bir seçim yapmak zorunda kalmadan önce kuşa uçuşunu başka bir yere taşıması için yalvardım. Nisanas'ın pis kokusu burun deliklerime ulaştığında ve yüzünün buruşmuş derisini görebildiğimde, Al Anqa'a bir rüzgârla meydanın yanından geçti.

Nisanas'ın sarkan kolu yandan fırladığında kendimi uzağa fırlattım. Ayaklarımın üzerinde yuvarlanarak baltayı savurdum ve sıvı kol çuvalını parçaladım. A

Kan ve irin toprağa dökülürken ılık olabilecek bir inilti patlak verdi. Nisnas sivri kemik çıkıntıları üzerinde bana doğru sıçradı. Balta şişmiş başının hizasına saplandı ve boynundan çıkan parmakları kesti. Başını sadece kahverengi bir tendon şeridi bağlı tutmasına rağmen nisna yavaşlamadı. Kolu bacaklarıma dolanarak beni yere düşürdü.

"Bırak beni!" Homurdanarak o şeye saldırdım. Büyümü kışkırtmak için düşünceler üretmeye çalıştım. Katılmaya isteksiz görünüyordu.

Sonunda, nisnayı onun elinden kurtaracak kadar kestim. Parçalar yerde titredi ve gözlerimin önünde tekrar bir araya gelmeye başladı. Kıpırdayan bir parmağımı yakaladım ve sabit tutmak için örgümdeki düğümlerden birine soktum.

Ben koşarken baltadan çapa akıyordu. Kıyafetlerimde nisnanın bana dokunduğu yerler yanmıştı, vücudunu kaplayan çamur ince kumaşı yiyip bitiriyordu. Çamurun tenime değdiği tüm yerlerdeki kiri temizlemek için hızla durdum.

Sonraki bir kilometre boyunca bir hamam böceği gibi kıvrıla kıvrıla ilerledim, yıkık dökük binaların ve aşırı büyümüş çalılıkların arasından geçtim. Al Anqa'a'nın gölgesi yaklaştığına dair yeterli uyarıyı veriyordu ve her döndüğünde kendimi küçültüyordum.

Tekrar döndüğünde, açık bir kapıdan içeri daldım. Bir aile evinin kalıntıları altımda atırdıyordu. Evin ortasında devasa bir ağaç yükseliyor, harabenin içinde gelişıyordu. Bir bebeğin çıngırağı bir daldan sarkıyordu ve ağaın köklerinin etrafında, durgun suya düşen bir taş gibi zeminde dalgalanan uyumlu bir beşik yatıyordu.

Buradaki köylülerin bu ölümü başka bir istilaya tercih etmesi için Nizahl ve diğer krallıklar Jasad'a ne yapmış olmalıydı? Jasadlıların evlerine ne tür dehşetler yaşatılmıştı ki ormanlar tarafından tüketilmek merhametli bir alternatif olsun? Büyülerini askerleri püskürtmek için değil, köylerini kendi şartlarıyla yok etmek için bir araya getirmişlerdi.

Ölüm anıtının derinliklerine doğru yürürken camlar atırdıyordu. Jasad neye benziyordu, eğer bu rastgele bir köyde yaşananlardan sonraysa?

Hanim, *kaçmanın onlar için bir seçenek olmadığını* söyledi. *Nizahl zaten bir kez topraklarına karşı saldırıya öncülük etmişti ve başka bir evden daha kovalanmayacaklardı.*

Renkli bir yorgandan yırtılmış bir yama aldım. Onlar işlemişti

Kitmer'in çevik, kedi gibi vücudu, altın kanatları, hatta tüylü kafası. Çoktan gitmiş olsa bile Jasad'a tutunuyor.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi ağaca yaslanmış adam. "Ziyaretçi beklemiyordum."

Yamayı düşürdüm. Şaşkınlık yerini telaşa bıraktı ve baltayı kaldırarak duvarda sığabileceğim en yakın deliği aradım. Bu kadar derine indiğim için kendime lanet ettim.

Bana yaklaşan adam son derece sıradan görünüyordu. Hızlı konuşan bir tüccar, şehvet düşkününü bir kraliyet mensubu ya da bir serseri olabilirdi. Yüz hatları çok yavandı, sanki bir ressam bir insan yüzünün temel hatlarını çizmiş ve gerisini doldurmayı unutmuştu.

"Buna gerek yok," dedi dostça, baltamı göstererek. "Onun yerine kullanabileceğin onca lezzetli büyü varken olmaz."

Duraksadım ve yüz ifadem karşısında kıkırdadı. "Kokusunu almayacağımı mı sandın? Oh, ama uzun zamandır büyüünün tadına bakmamıştım. Bir lokma arıyordum ve işte karşıma bir ziyafet çıktı."

"Nesin sen?" Uzaklaşmak için manevra yaparken baltayı aramızda tuttum. "Açım," dedi. "Açlıktan ölüyorum aslında. Anlarsın ya. Seni hissedebiliyorum.

Açlık da." Bana doğru ilerledi, baltayı uyarırcasına indirdiğimde rahatsız olmadı. İç çekti. "Lukubi büyüü varken onu yemeyi tercih ederdim. Jasadiler çok fazla sorun çıkarıyor."

"Yiyebileceğiniz herhangi bir sihrim yok. Kokladığın her neyse bu odadan geliyor." Kapıya baktım. Birkaç adım daha. Ortasından bir ağacın geçtiği kapalı bir evde savaşmak başarı için bir reçete değildi.

"Saçmalık. Büyün olgunlaşmış. Güzel kokulu." Derin bir nefes aldı. "Bu zavallı aptalların sahip olduğu her şeyden çok daha iyi."

Tahrik ediliyordum. Bunun tamamen farkında olarak yine de sinirlerimin alevlenmesine izin verdim. "Aç bir adama göre oldukça bol miktarda yemek için enerjiniz var gibi görünüyor. aptallık."

Yüz hatları bir an için kayboldu, sanki yüzü göz kırpmış gibi. Geri döndüğünde yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Yandıkça Jasad'la karnımı doyurdum. Hiçbir şey çaresizlik içinde kullanılan büyüünün tadıyla kıyaslanamaz. Krallığın yıkıntıları üzerinde kendimi doyurdum ve kimse beni durdurmaya zahmet etmedi." Bana doğru bir adım daha attı. "Jasad Varisi'nin büyüü soğumuş bedenini terk etmeden önce onunla beslendim. Onunki acıydı, geride korkunç bir tat bıraktı. Tıpkı

Niphran'ın kendisi."

Baltayı tutuşum sarsıldı. "Onu sen mi öldürdün?"

"Ben mi? Sevgilim, benim türüm kale yıkılana kadar Jasad'a bile giremedi. Ben geldiğimde zavallı Niphran küçük yalnız kulesinde çoktan katledilmişti."

"Sessiz ol!" diye bağırdım. Kapı sırtıma bastırıyordu ama bacaklarımın beni götürmesine engel olamıyordum. "Bu köyde Jasad Varisi'ni kötüleyemezsin."

"Ama burası Dar al Mansi, değil mi?" diye mırıldandı. "Ve Niphran'dan daha unutulmuş kim vardı?"

Kelepçelerim yanan mızraklar gibiydi, büyülerim öfkemle birlikte titreşiyordu. Burun delikleri alevlendi, sürungen bakışları genişledi. "Oh," diye mırıldandı ve dudaklarını yaladı.

Onun gevezeliğinden bıkmıştım. Balta karnına saplandı ve karnında kalın bir yara açtı. İç organlarını yere boşaltmış olmalıydı. İrkilmedi bile.

"Malik ve Malika'dan beslenmek isterdim. Hatta Niphran'ın küçük piç kızından bile. Onun yerine, bu gibilerle yetinmek zorunda kaldım." Yıkılmış eve el salladı. "En zayıf krallığın büyüü en uzun süre elinde tutması ne kadar da utanç verici."

Büyüm kükredi ve kollarım baltayı boğazına saplarken doğaüstü bir hızla hareket etti. Sinir ve kasların sıkıştığı yerden baltayı çektim.

Vücudu bükülmeye başladığında adamın yüz hatları eridi. Kılı, uzun sığır bacakları insan bacaklarının yerini aldı ve esneyen gövdesinden altı uzun, kıvrımlı örümcek uzvu fışkırdı. Genişleyen boynundan üç kafa fırladı, sonra üstte bir ve altta iki kafa ile birleşti.

"Dulhath." Hanim'in bile çağırmaya cesaret edemediği tek yaratık. Birçok örümcek bacağının sivri uçlarından kaçtım ve ayağımı en yakın uca indirdim. Çatladı ve dulhath'ın çığlığı kulaklarımı deldi. Sağdan saldıran uzvu kestim.

Başka bir bacak ayaklarımı altımdan çekip aldı. Dünya döndü ve başımı ağaca çarptım. Parçalanmış bir cam yığını düşüşümü engellerken şakağımda kör edici bir acı patladı. Bıçaktan daha keskin dişlerden damlayan yapışkan çamur yüzümü gıcırdattı. Ayağa fırladım ve camın üzerinde tuniğimin kollarını yırttım.

Dulhath bana doğru ilerledi. Elimi kaldırdım, sonunda büyümenin vurucu talebine boyun eğdim. Kafaları birbirinden ayrılmaya başladığında feryat etti, hareket ettikçe her bir kafa parçasının arasına beyaz yapışkan madde yayılıyordu. Parmaklarımı şıklattım ve kafalar ayrı yönlerle doğru yırtılarak devasa gövdesini üçe böldü.

Örümcekli bir bacağın alt kısmını kestim ve terk edilmiş yorgandan bir şeritle kalçama doladım. Dulhath'ın titreyen kafalarına dudak bücktüm ve bebeğin çingırağını yüzünün olduğunu umduğum yere fırlattım.

"Bu evde ölecek tek zayıf şey sensin."

Al Anqa'a için kasvetli gökyüzünü kontrol ettikten sonra, munban yuvaları ve kararmış çömleklerle dolu kraterlerin üzerinden atlayarak, dükkanlar zincirinin yanından son sürat koştum. Al Anqa'a'nın silueti belirdiğinde, bir kasap dükkânını fidan kümesinden ayıran dar yarıktan hızla geçtim. Kenarı dönerken omzumun üzerinden baktım.

Yaylı bir duvar beni yere çarptı ve baltamı uçurdu. Gözlerimi kısarak gölgede görüşümü ayarladım. Kendimi durduramadan dudaklarımdan boğuk bir çığlık döküldü.

Bir zulal Mehti'nin vücudunun etrafında dalgalanıyordu. Dev solucanın dolambaçlı kucağından sadece başı görünüyordu. Saatler önce muziplikle dans eden gözleri ölümle bulutlanmıştı. Zulal Omal Şampiyonu'nun etrafında zonklıyor, ölümcül sarmalında vücudundaki nemi emiyordu. Solucan işini bitirdiğinde, onun kurumuş, pörsümüş cesedini geride bırakacak ve bir sonraki yemeğini beklemek üzere sürünerek uzaklaşacaktı.

Baltam kısmen zulalın altına düşmüştü. Ona doğru süründüm, parmaklarımı uzatabildiğim kadar uzattım. Sap benden kaçınca biraz daha yaklaştım.

Zulal, Mehti'nin cesedinin etrafındaki dalgalanmayı aniden durdurdu. Mezarlara lanet olsun! Beyaz solucanın üst yarısı ıslak bir emme sesiyle çözülürken baltayı bırakıp koşarak uzaklaştım. Peşimden sürünerek gelip gelmediğini görmek için arkama bakmadım. Tunığimin içinde sakladığım hançeri çıkardım, hafifliği baltanın tatmin edici ağırlığıyla tatsız bir tezat oluştuyordu.

Al Anqa'a bir sonraki turunu tamamladığında binadan ayrıldım. Az ileride, Dar al Mansi bitip Essam Ormanı başladığında ağaçlar doğal kümelerine geri dönüyordu. Oradan, kitlelerin geri dönen Şampiyonları karşılamak için beklediği yere on beş dakikalık bir yürüyüş olacaktı.

Bir çiçek bahçesinin içinden geçtim, botumun altı çamur topluyordu.

ve çürüyen yapraklar. Sınıra ulaştığımda başka bir yaratıkla karşılaşmamıştım. Zulal için geri dönme ve Mehti'nin solgun yüzüne bakma ihtimali sağduyumu dehşete düşürdü. Sınıra bu kadar yakın bir yerde başka bir yaratık olmalıydı, değil mi?

Sağ taraftan gelen bir hışırtı beni döndürdü. Hançeri kaldırdım, hazırlık için kolumu esnetiyordum. Tek bir temiz vuruşla ikinci denemeyi sonsuza dek bitirecektim. Darmadağınık ve topallayan bir adam ağaçların arasından tökezledi. Parmaklarım kabzanın üzerinde gerildi. Başka bir dulhath mı?

Adam çenesini kaldırdı ve etrafımıza donuk bir bakış attı. İlk başta onu tanıyamadım.

Yıllar ona pek de nazik davranmamıştı. Beni ağaçlardan sallayan ve omuzlarına kaldıran güçlü kahverengi kolları solmuştu. Gururlu alnında çizgiler oluşmuştu ve başını kaldırmak için elinden gelen her şeyi yapıyor gibiydi.

Yorgun bakışları benimkilerle buluştuğunda tökezleyerek geri çekildim.

Niyar'ın personelinin başı, bana mutfaktan gizlice kek getiren, nadir boş anlarını günüm hakkında gevezelik etmemi dinleyerek geçiren ve bana incir ağacına tırmanmanın en iyi yolunu öğreten Dawoud, Dar al Mansi'de duruyordu.

Gözleri yaşlarla doldu. O da beni tanıdı.

Eğer beni bir pislik vadisine dökselerdi, elli yaşamın günahlarını tenime kazısalardı, kendimi o an hissettiğimden daha kirli hissedemezdim.

"Sen gerçek misin?" diye sordum. Hançeri kavrayışım sarsıldı.

"Essiya," diye fısıldadı ve ağzımdan çıkan ses insani değildi.

Dawoud bana doğru koştu, teselli etme içgüdüğü fiziksel kötüleşmesini yendi. Ondan uzaklaştım.

"Buraya nasıl geldin?" Boğuldum. "Nasıl hayattasın?" Aklıma en korkunç fikirler geldi ve boğazımda safra yandı. "Bana onlarla birlikte olmadığını söyle, Davud. Seni Müfsidlerin ya da Urabilerin göndermediğini söyle."

"Tabii ki hayır!" Küstah ses tonunda eski halinin bir yankısı çınılıyordu. "Bir yıldır iki grupla da yolum kesişmedi."

"O zaman *nasıl*?"

Dawoud içini çekti. "Üç ay önce Orban'da bir grup Nizahl askeri tarafından yakalandım. Rawain'in Yüksek Danışmanı Jasad'da üstlendiğim rolü biliyordu,

ve benden bilgi almak için yenilikçi yöntemler buldu."

Farkına vardığım şey buz yağmuru gibi üzerime çöktü. Elimi ağzıma kapattım ve midem kazınırken Dawoud'dan uzaklaştım. O Yüce Rawain'in esiriydi. Bir Jasadi olduğunu bilmelerine rağmen onu Essam Ormanı'na, Dar al Mansi'ye doğru serbest bırakmışlardı.

Başından beri haklıydım. Vaun, Yüce Rawain'in kafasına şüphe tohumları ekti. Muhafızların beni Rawain'in oğlu yerine başkasına güvenmeyeceğine ikna etmesine izin verdim. Ve çoğu konuda, Rawain güvenmezdi.

Ama Jasadiler pek önemli değildi.

Dawoud'un kaşları çatıldı, bir zamanlar parlak bir analistin hayaletini diriltti. "Eğer beni öldürmezsen, Yüce senin bir Jasadi olduğunu düşünecek," dedi Dawoud. "Beni göndereceğini nereden bildi merak ediyorum. Tek tutsak ben değilim."

Ben öylece kalakaldığımda Dawoud'un sesi yumuşadı. "Her gece seni düşündüm. Ne olduğunu, ne yaptıklarını duyduğumda senden başka bir şey düşünemedim. Elbisen yüzünden tartışmıştık; bu son tartışmamız mı olacaktı? Bana çok kızmıştın, küçük ayaklarını yere vuruyor ve ağacına saklanıyordun."

"Altın firfırları sevmedim." Nefes alamıyordum.

"Essiya olmaz diye düşündüm. O da olmasın.

Başka birini."

Keder göğsümü yaktı. "Üzgünüm, Dawoud. Çok üzgünüm."

Beni asla böyle görmemesi gerekiyordu.

"Sana Sylvia diyorlardı," dedi. "Muhafızlar. Senin Nizahl Şampiyonu olduğunu söylediler."

İçimde kabaran utanç Vaida'nın mühründen daha sıcaktı, çatırdayan alevlere sokulan bir elden daha fazla yakıyordu. Bunu açıkça söyledi, sesinde en ufak bir yargılama belirtisi yoktu, ama kelimeler beni paramparça etti.

Sylvia. Nizahl'ın Şampiyonu, diye mırıldandı Hanim. Bu sizin seçiminizdi.

"Yapmak zorundaydım. Makul olan buydu, mantıklı olan buydu," diye geveledim, Dawoud'un yüzünde biriken endişenin tamamen farkındaydım. Kendi kendime mırıldanırken, toza ve kana bulanmış, canavarlardan ganimetler taşıyan bir halde nasıl görünmeliydim? Niphran'ın kızı yeni bir delilikle kuşatılmıştı. "Onlara yardım edemem! Edemem. Onlara sunacak hiçbir şeyim yok. Etrafımıza bir bakın. Bunu nasıl durdurabilirdim? Hayatta olduğunu bilmiyordum, nasıl bilebilirdim?"

Dünyadaki tüm sihirlerle sahip olsanız bile, yine de

Sırtını Jasad, dedi Hanım. Ellerimi saçlarımda birleştirdim, başımı inatçı bir sineği kovmaya çalışan bir köpek gibi salladım.

Dawoud saçmalıklarına cevap veremedi bir çığlık yeryüzünü sarstı. Üzerimizdeki uzun gölgeyi çok geç fark ettim. Al Anqa'a dalışa geçti ve pençeleri Dawoud'un durduğu yerde kıvrılırken kendimi ona doğru fırlattım.

"İşte, al bunu." Hançerin sapını eline tutuşturduğum ve ayağa fırlarken botumdaki hançeri çıkardım. "Git, binalara yakın dur!"

Davud anlamsızca hançere baktı. "Seni tek başına savaşmaya bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Al Anqa'a çığlık attı ve ben hararetle Dar al Mansi'nin ötesinde bekleyen kalabalığın bunu duymasını umdum. Dar el Mansi'nin, unutulmuş olmasına rağmen, duyulmayı talep etmekten asla vazgeçmeyeceğini biliyorlardı.

Al Anqa'a tekrar dalmak için kanatlarını katlarken hançeri çevirerek bana sabitlenmesini sağladım. "Tek başıma savaşmaktan daha fazlasını yapabilirim."

Al Anqa'a bana doğru süzülürken cam kanatlar rüzgârla çınladı. Hançerimi yukarı doğrultarak yaklaşırken uzun bir kayma hareketi yaptım. Hançeri sağlam ve yüksek tutarak kollarımı destekledim. Al Anqa'a hançer tüysüz alt tarafını delirken feryat etti ve pençeleri beni omzumdan yakalayıp savurdu. Yıkılmakta olan bir evin yan tarafına çarptım.

Al Anqa'a kendini salladı ve hançer yere düştü. Boncuk bakışları daraldı. Kendimi moloz yarığından dışarı ittim. Keskin bir pençe baldırımı deldi ve beni dar sokaktan dışarı sürükledi. Bir çapaya tutunmaya çalıştım, kökleri kopardım ve kayaları tırmaladım.

Al Anqa'a gagasını açtı, kanatları üzerimde açıldı. Nefes kesici bir renk tablosu ortaya çıktı, tanık olduğum her şafak ve alacakaranlıktan daha parlaktı.

Boyun eğmeyen pençelerinin altında kıvrandım, arkamda kan izleri bıraktım. Aniden, Al Anqa'a tekrar böğürdü ve beni havaya yükselmem için serbest bıraktı.

Arkasında Dawoud duruyordu, ellerini kaldırmış dudaklarını oynatıyordu. Gözleri altın ve gümüş renginde parlıyordu. Al Anqa'a gökyüzünde sallanıyordu, kanatlarından çıkan güçlü bir rüzgâr Dawoud'un tökezlemesine neden oldu.

"Dawoud, dur!" diye bağırdım. Dar al Mansi'yi çevreleyen devriyeden kaçmak için sahip olduğu büyüünün her zerresine ihtiyacı olacaktı. Hepsini Al Anqa'a için harcayamazdı.

Alnında boncuk boncuk ter birikmiş, derin oluklarında toplanmıştı.

"Essiya, buna bir son ver," dedi Davud. Topallayarak hançerime uzandım ve onu hançerime sildim.

uyluk. "Rawain'in ne istediğini biliyorsun."

Anlayışsızca bakma sırası bendeydi. "Seni öldürmeyeceğim," diye hırladım.

Mantıklı yanımla Rawain'in testinde başarısız olmanın tüm planlarımın sonu anlamına geleceğini biliyordu. Arin'in tasarımlarının sonu. Ama taşıyabileceğim yüklerin farkına vararak bu kadar uzun süre dayanmıştım ve Dawoud'u öldürmek bunların arasında değildi.

Al Anqa'a bir dükkânın duvarını yıkarak tuğlaları etrafımıza savurdu. Dawoud'un büyüğü daha fazla dayanamadı. Kelepçelerim sıkılaştı, korkumla birlikte şişti.

O tutamadı ama ben tutabildim.

Kelepçelerim her zamankinden daha sıkı hale gelirken onlara baktım.

Al Anqa'a Dawoud'a doğru hamle yaptı ve onu birkaç santimle ıskaladı. Kollarımı havaya kaldırdım, büyümlerim Al Anqa'a'ya doğru savrulurken kelepçelerim zonkluyordu. Yaratık çığlık attı, gün batımı cam kanatları şingirdedi. Opak bir sis gökyüzünü kapladı.

Dawoud çığlık atan kuşa azımsanmayacak bir hayranlıkla baktı. Ama bana baktığında yüz hatlarını bir şok kapladı. "Gözlerinin nesi var senin?"

Kaşlarımı çatarak hızla gözlerimi kırptım. Kollarım Al Anqa'a'yı uzak tutmanın zorluğuyla titriyordu.

"Hiç değişmemişler. Altın ya da gümüşten en ufak bir iz bile yok." Daha yakından baktı. "Sevgili kitmer gözlerindeki sihir nerede?"

"Kelepçeler," diye tükürdüm. "Büyüm kelepçelerden akıyor, bedenimden değil. Dawoud, kaçmalısın. Lütfen. Daha fazla dayanamayacağım ve devriye Dar al Mansi'ye yaklaşıyor olacak."

Dawoud bembeyaz kesildi. Sendeleyerek uzaklaştı, bileklerime Al Anqa'a'dan esirgediğinden daha büyük bir dehşetle bakıyordu. Bu kadar çok büyü yapmanın etkileri onu yakalamış mıydı?

"Nasıl hâlâ orada olabilirler? Nasıl?" diye soluk soluğa kaldı. "Oh, sevgili Essiya, oh hayır. Sana ne oldu böyle?"

Sizden önce gelen herkesten daha kötü olma potansiyeline ve gücüne sahipsiniz.

"Dawoud," Al Anqa'a kendini bariyere vururken ayaklarımı yere bastım. Sihrim gelene her darbeye geriye doğru kaydım. "En sevdiğin yorganını hiç yaktım mı?"

Usr Jasad'ın personel şefinin yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Bu, iplerin yanlış çekilmesiyle gökyüzünün yerle bir olacağına inanan birinin bakışıydı. Çocukluğumdan tanıdığım bir bakış. Kalın kaşları çatıldı. "Onu avluya götürmene izin vermeliydim," dedi.

Soraya haklıydı.

Aynalar. Anılarım parçalardı, hayatta kalmak için onlara ihtiyaç duyduğum şeylerin yansımalarıydı. Dawoud'un acı dolu itirafı, yorganını yaktığım gün çatırdadı. Parçalanma bedenimde yankılandı, kemiklerimde çınladı.

Essiya da Sylvia'dan daha iyi değildi. Ben hep bu kadar kırılmışım. Bu kadar bencil.

Sylvia, gömdüğüm kızın en kötü yanlarının bir yansımasıydı sadece.

Bir öfke patlamasıyla Al Anqa'a büyüümün bariyerini aştı. Kıvılcımlar aşılınan bariyerdan altın yağmuru gibi yağdı. Pençeleri bedenimin etrafını sardı ve ayaklarım yerden kesilirken yemin ettim.

Tekmelediğimden pençesi titredi. Tek bir pençe tuniğimin arkasını bir kanca gibi deldi. Aşağı doğru sarktım, tuniğimin kumaşı yavaşça yırtıldı. Al Anqa'a'nın kanatları çırpınıyor, bizi büyüümün duvarına karşı kaldırmaya çabalıyordu.

Yerde yatan Dawoud hançeri aldı. Bana baktı, bir zamanlar benim için anneminkinden daha sevgili olan yüzünden gözyaşları süzülüyordu.

Dawoud'un ağzı hareket etti ve hançeri kalbine saplamadan bir saniye önce ne yapmak istediğini anladım.

"Hayır!" Çığlık attım. Al Anqa'a haykırdı, bariyer gökyüzünü sarsan bir sarsıntıyla kırıldı. Altın kıvılcımlar kayan yıldızlar gibi havaya saçıldı. Dawoud yere yığıldı ve ben kollarımı kaldırdım, tuniğimden sıyrılıp yere düştüm. Hançer Dawoud'a, Soraya'nın beni bıçakladığı yerden saplanmıştı. Al Anqa'a doğruya doğru kanat çırpıtı, değdiğinden daha fazla sorun çıkaran avını terk etti.

"Gedo Niyar'ın seninle gurur duyardı," dedi Davud, yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde. Titreyen ellerimi yarasına bastırdım ve o da inledi. "Senin hayatta olduğunu söylediklerinde onlara inanmalıyım. Buna cesaret edemedim. Seni bu kadar uzun süre yalnız düşünmek, biz -" Öksürdü, kırmızı damlacıklar çenesine sıçradı. "Kelepçeleriniz bu kadar uzun süre dayanmamalıydı. Hiç kimse bu kadar uzun süre yalnız kalmak istemez."

"O zaman beni bırakma." Çaresizlik sözcükleri bir yakarışa dönüştürdü.

Parmaklarımın arasından kan fışkırdı ve sahip olduğum büyünün her bir zerresini çağırırken kelepçelerim ısındı. Büyüm bir şekilde harekete geçmeliydi. Dawoud Dar al Mansi'de toprakta ölmeyecekti. Bu köyün sahiplendiği başka bir Jasadi olmayacaktı.

"Seni aramaktan asla vazgeçmemeliydim." Eli benimkinin üzerine geldi, nasırlı avuç içi eklemlerimin üzerinde serindi. Dokununca irkildim ve Davud'un keskin gözleri kısıldı. "Sana ne oldu Essiya? Neredeydin?"

Büyüm etrafımızda işe yaramaz bir şekilde yırtıldı. "Hanim," diye bağırdım. İnatçı adamın bunu yapmasını engellemek için bile olsa konuşacaktım. "Beni beş yıl boyunca Essam'da tuttu."

Onu sakinleşmeye ikna etme çabam başarısızlıkla sonuçlandı, çünkü yukarı doğru yalpalamaya çalıştı. Önünden aşağı kan akıyordu. "Qayida Hanim?" Yüzünde kalan renk de akmış, onu gri ve dehşete düşmüş bir halde bırakmıştı. "O sefil hain. Seni o mu aldı? Hepimizi mahvetti. Süreyya, Essiya, Süreyya'yı biliyor musunuz?"

"Dawoud, lütfen, hareketsiz kal," diye yalvardım.

"Hanim onu saraya getirdi. Evimize. Hanim onu büyükannene ve büyükbabana tavsiye etti, çünkü-" Dawoud'u uyanık tutan sırf inat gibi görünüyordu. Gözleri çılgınca dönüyordu. "Her şeyi onlar planladı. Ama Hanim..." Kahkaha olabilecek bir sesle ürperdi. "Süreyya hainlerin sadakatine bel bağlamaması gerektiğini bilmeliydi."

"Onlar umurumda değil," diye ısrar ettim. "*Kıpırdamadan* uzan."

Dawoud beyaz dudaklarıyla gülümsedi. "Benim kararlı küçük Essiya'm," diye nefes aldı. "Senin hayatta olduğunu bilerek ölmek, dileyebileceğim tek şey."

Kalbime karşı verdiğim savaşı kaybettim. "Lütfen kal. Lütfen kal. Sana anlatacak çok şeyim var. Rory adında bir adamın yanında çıraklık yaptım. Bir kimyager. Öğretmenlerimin yanında bu konuya pek tahammül edemezdim, hatırladın mı? Ama o bana vücudu içten ve dıştan nasıl iyileştireceğimi öğretti. Beni Raya adında bir kadına götürdü. Bana seni hatırlatıyordu ama daha sertti. Onun vesayeti altına girdim ve bana iyi davrandı." Dişlerim takırdıyor, vücudumun geri kalanıyla birlikte titriyordu. Dawoud'un nefesleri altımda yavaşladı. Büyümün Dar al Mansi'ye saldırısı buharlaştı.

Dawoud ölüyordu.

Ellerimdeki kanı silerek arkasına geçtim ve başını kucağıma çektim. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip, saçlarını taradım.

Kâbus gördükten sonra bana yaptığı gibi kafa derimi yüzdü. "Ben buradayım. Gitmeyeceğim" dedim ve Dawoud'un göğsü durduktan ve vücudu soğuduktan çok sonra bu sözleri tekrarladım.

OTUZUNCU BÖLÜM

Gece Dar al Mansi'nin üzerine çökmüştü. Dawoud'un bedeninin altından çıktım. Gece çöktüğünde, devriye gezen muhafız orduları Dar al Mansi'de kalan yaratıklara saldıracaktı.

Dawoud'un hareketsiz yüzüne baktım. Bunu Yüce Rawain yaptı. Dawoud'u katletmem için Dar al Mansi'ye attı. Bizler onun için birer hayvandık, kullanıp atılacak birer oyuncak.

Ve ben onun şampiyonuydum.

Öfke, göğsümde inleyen kederi soğuttu. Eğildim ve aylarca eğitim almamış olsam bile Dawoud'u kollarımda kaldırmakta zorlanmazdım. Aç bırakılmasına ve işkence görmesine rağmen Dawoud Nizahl'a asla boyun eğmedi. Sonuna kadar gururluydu, Dar al Mansi'deki her Jasadi gibi ölüyordu.

Ama onlardan farklı olarak, unutulmuşların evinde yaşamayacaktı.

Dawoud'u Dar al Mansi'yi Omal'ın geri kalanından ayıran Essam Ormanı'na doğru taşıdım. Ağaçların arasında fener ışıkları ve hareketler titreyordu. Yürüyen devriye.

Essam temizlendi ve girişimi bir kargaşa karşıladı. Karşılıklı iki yamaçtaki seyirciler, aralarındaki dar sahanlığı görebilmek için birbirlerine sokulmuşlardı. Ben patikada yürürken tezahürat yaptılar, ancak en alttakiler kollarımdaki ölü adamı görünce sessizleştiler.

Ben yaklaşırken spikerin yüz ifadesi şaşkınlıkla buruştu. Arkasından baktım. Yüce Rawain ve diğer asiller ön tarafta, etrafları muhafızlarla çevrili bir şekilde oturuyorlardı. Bakışlarımı Yüce Rawain'den ya da oğlundan uzak tutmaya özen gösterdim.

Jeru ve Wes, spiker Dawoud'a ve benim soyunmuş halime bakarken eteklerden ayrıldılar. Al Anqa'a tuniğimi pençesine almıştı ve büyük beyaz bir bant göğüslerimi örtüyor, karnımı ve omuzlarımı açıkta bırakıyordu. Boğazını temizledi. "Sen-uh-"

Dawoud'u Jeru ve Wes'in kollarına, ikisinin de gözlerine bakmadan nazikçe bıraktım. Onunla ilgileneceklerdi. Bir yere götürüldüğünde

leş yiyiciler ulaşamazdı.

Nisnas'ın parmağını yere fırlattım ve dulhath'ın örümcekli uzvunu uyluğumdaki bağından çektim.

"Bir nisnas parmağı. Bir dulhath bacağı. Bir Jasadi. Üç canavar. Üç ödöl." Gülümsedim ve spiker bir adım geri çekildi. "Devam edin. Beni ilan edin."

"Sylvia," diye denedi Jeru, sesi kısıktı. Ona baktım ve Nizahl askeri bembeyaz kesildi.

Spiker toplanan kalabalığa doğru döndü. "Nizahl Şampiyonu üçüncü duruşmaya geçmek üzere Orban Şampiyonu'na katılıyor!"

Onun yanından, Jeru ve Wes'in ve kollarındaki ölü adamın yanından, alkışlayan kraliyet mensuplarının yanından geçtim. Rawain'in bakışlarındaki memnuniyeti ya da Vaun'un bakışlarındaki kızgınlığı görmek için durmadım. Diya ile birlikte Şampiyonların arabasına girdim ve araba sarsılarak hareket ederken tekerlekler inledi.

Saraya varana kadar sessiz kaldık. Diya yorganı omuzlarından çekti ve kucağıma attı. "Onlara gözlerindeki bakıştan başka görecekları bir şey verme," dedi.

Uyuşmuş bir halde yorganı omuzlarıma çektim. Saraya girerken hiçbir hizmetçi önümü kesmedi ve hiçbir muhafız soru sormadı. Puslu bir havada merdivenlerden yukarı süzüldüm. Odamın sessizliğinde yorganın yere dökölmesine izin verdim.

Başarısızlıklarınızın bir adı olduğunda daha mı çok acıyor? Hanim fısıldadı.

Hayal kırıklığına uğrattığınız insanların yüzünü görmek daha mı çok acı veriyor?

Çekmeceler komodinin içinde takırdayarak karşı duvara fırladı. Kelepçelerim ham bileklerimin etrafında titreşiyordu ama acıyı hissetmiyordum.

Tek bir engelle bile karşılaşmasanız yine de halkınıza sırtınızı dönmek için bir bahane bulabilirsiniz, dedi. Dawoud öldü, ailen öldü. Süreyya asla senin olmadı. Geriye kim kaldı?

Gardırop divanın üzerine uçu ve özenle paketlenmiş elbise kutularını devirdi. Battaniyeler yırtıldı ve karyola kırılarak yatağı yere düşürdü. Alevler halının üzerinde dans ederek duvara doğru ilerledi.

Dawoud hançeri göğsüne saplamadan önce adımı haykırdı. Ağzıma tıkadığım ve içimin derinliklerine gömdüğüm bir isim, Jasad'ın geri kalanıyla birlikte yanıp kül olması gereken bir isim.

Uzun zamandır Essiya'nın adının gittiği her yere ölüm getirdiğini

düşünüyordum. Ama Dawoud'un onu söylediğini duyunca... Gerçek olmanın ne demek olduğunu unutmuştum.

Birini. O birkaç dakika içinde kendimi on bir yıldır hissetmediğim kadar bütün hissetmiştim. Essiya'nın kim olduğunu artık bilmesem bile.

Birkaç yastık patlayarak dans eden ateşin üzerine tüyler yağdırırken kapı açıldı.

Boynum diken diken oldu ve Nizahl Varisi'nin kapıyı kapattığını görmek için döndüm.

Ateş yatağı yalayıp odayı turuncu bir ışıltıya bürüyordu. Saraya girdiğimden beri çenemden sürekli ıslak bir şey damlıyordu ve yanaklarımı müstakil bir merakla sildim.

"En son ne zaman ağladığımı hatırlamadığımı biliyor musun? Belki altı, yedi yıl önce." Aynada çatlaklar oluştu. Cam patladı, kırıklar yıkılmış gardırobun üzerine yağdı. Gözümün ucuyla bir gözyaşı yakaladım ve düşünceli bir şekilde inceledim. "Sürekli geliyorlar."

"Omal sarayını yıkmayı mı planlıyorsun?" Arin sanki odanın içinde savrulan nesneler aşırı heyecanlanmış toz zerreciklerinden daha önemsizmiş gibi konuşurcasına sordu.

"Oh, açgözlü değilim. Sadece bu yarısı yeter." Pencerenin üçgen kafası beyaz betondan bir yırtıkla devrildi.

Nizahl Varisi'yle aylarca birlikte yaşamamanın bir avantajı da, onun esrarengiz ifadesindeki en küçük değişimlere aşına olmamdı. "Adı neydi?"

Odanın benim tarafımdaki her şey havaya yükseldi ve karşı duvara savruldu.

"Sessiz ol," diye homurdandım.

Arin bu kez beni demirleyemezdi. Kutsanmış boşluğu tekrar bozmasına izin vermeyecektim.

Arin paltosundaki tahta parçalarının tozunu aldı. Yaklaşırken botları altlarındaki alevleri söndürdü. "Senin için kimdi o?"

"Seni uyarıyorum." Öfkemle coşmak yerine, büyüm çatırdamaya başladı.

Arin beni duvara yasladı, kollarıyla başımın iki yanını kavradı. Tek görebildiğim soluk maviydi, sabit ve tereddütsüz. "Jasad'a götürülecek," dedi Arin. Başımı sallayarak göğsümü sıktım. "Onu Jasaki geleneklerine göre gömmek için hazırlayacaklar."

"Dur, dur," diye bağırdım. Omuzlarını ittim.

"Hâlâ otların bittiği bir yere gömülecek." Arin'in sesi kafamın içine süzüldü. Sert, dağlayıcı bir güç kafamın içinde bir yol açıyordu.

Yara. "Onun anısını yaşatmak için bir incir ağacı dikilecek."

İçimdeki uçurum daha da genişlerken kelepçelerim gevşedi. Görüntüyü engellemeye çalıştım ama yine de önümde açıldı. Dawoud nazik eller tarafından yıkanmış ve beyaz çarşaflara sarılmıştı. Resar'da fısıldanan ölüm ayinleri. Her bahar yanında çiçek açan bir incir ağacı.

Duvardan aşağı kayarken Arin beni yakaladı. Hıçkırıklar bedenimi sarsarken Nizahl Varisi beni göğsüne çekti ve bizi yere indirdi. İlk hayatımın sona erdiği Kan Zirvesi'nden beri hiç hıçkırmadığım kadar hıçkırdım. Her şeyimi alan adamın oğluna yaslanmışım.

"Ben kasap değilim." Arin'in boğazına sarılıp ağladım. "Ben bana doğrultulan her yöne savrulacak bir balta değilim. O bundan daha iyisini hak ediyordu. Benden daha iyisini hak ediyordu."

O köydeki herkes daha iyisini hak ediyordu. Yüce Rawain'in Jasadis'e zarar vermesi sürpriz değildi ama kendi varisleri? Bu kaderi yaşamamak için Hanim'i öldürüp gömdüm.

Arin cevap vermedi. Sert kolları etrafımda sıkılaştı. O gerçektir. Arin gerçektir, Dawoud gerçektir ve ben bir korkağın bedenindeki hayaletten başka bir şey değilim.

Eldivenli eller yüzümü çevreleyerek beni geri çekti. Arin gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü incelerken soğukkanlılığı sarsıldı. Onda daha önce hiç görmediğim bir vahşilik vardı. "Bana bak, Suraira." Nizahl Varisi'nden şiddetli bir meydan okuma yayılıyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Kaç. Bir at al ve gidebildiğin kadar uzağa git."

Gözlerimi kıptım. "Ne?"

"Senin peşinden gelmeyeceğim. Her krallıkta gizli mülklerim var. Essam Ormanı boyunca. Onlar senin. Al onları. Özgür ol." Arin'in tutuşu, sözlerini yalanlarcasına canını acıtacak kadar sıkıydı.

Yüzünü aradım. Hangimiz aklını kaçırmıştı?

"Kafasına altı kez tekme yemiş bir eşek böyle mantıksız bir hareket tarzı önermez. Benimle alay mı ediyorsun?"

Arin canımı yakmaya başlayana kadar bana baktı. Kapalı başparmağı elmacık kemiğimde gezindi. "Gözyaşların karşısında mantığın ne gibi bir çekiciliği olabilir ki?"

Ona baktım. Gümüş rengi saçlarının ipeksi bukleleri kulaklarının etrafına dökülüyordu. Ölümüne meydan okuyan yara izi. Ağzının şekli. İnsanların gözlerine dehşet saçtığını ve kaderin eksenini kendi inatçı iradesine göre döndürdüğünü izlediğim bir ağız. Ölümcül, zehirli bir ağız. Ağır bakışlarımın altında yukarı doğru kıvrılan bir ağız.

Zirve neden toplandı? Jasad Savaşı'nın itici gücü olmadan önce, Kan Zirvesi olmadan önce krallıklar neden bir araya geldi?

"Jasad'ın Malik ve Malika'sı sihirli madencilerdi."

İkimiz de donup kaldık. Parmaklarımın ucunu dudaklarıma bastırdım, bu kadar korkunç kelimelerin etrafında şekillendiklerine inanmaya cesaret edemiyordum. Neredeyse sihrim kadar hızlı bir şekilde ağzımın tıkanmasına ve hapsedilmeme neden olabilecek kelimeler.

"Büyün çok güçlü Essiya. Gedo Niyar ve Teta Palia bunun bir kısmını almaya çalışabilir. Onlara hayır de. Gerekirse onlarla savaş." Niphran buklelerimi yüzümden uzaklaştırarak düzeltti, yataktan kalkmanın verdiği eforla ağırlaşmıştı. "Sana uzun zamandır kayıp olan bir hikaye anlatacağım ama bunu asla kimseyle paylaşamazsın. Dawoud'la değil. Soraya ile değil."

Sihirli madencilik bir efsaneydi. O kadar tehlikeli, kaos yaratma potansiyeli o kadar güçlü bir hikayeydi ki, bir zamanlar bu kelimeleri telaffuz etmek bile cezalandırılma sebebiydi. Zaman bu efsanenin önemini ortadan kaldırmış, efsaneyi hatırlayanların çoktan ölüp unutulmasına neden olmuştu. Ya da Bakır Kule'ye kapatılmış deli kadınlar.

Tırnaklarım avuç içlerimi kesiyordu. Kafamdaki aynalar paramparça oluyordu. Anılarımın kilidini parçalar halinde açıyor, kopuk parçaları bir araya getirirken kendimi kanlar içinde bırakıyordum. Fairel ilkinin kıldını ve o zamandan beri durmadılar. Daha kaç tane kalmıştı?

Arin beni kendine doğru çekerken nefesimi bastırdım. Kollarım sırtına dolandı. Titriyordu.

"Seni küçük yalancı," diye fısıldadı. Boğuk ve alçak sesle. "Seni çıldırtıcı Jasaki kızı, diline o kadar değer veriyorum ki kafandan kesilip atıldığını görmek istemiyorum. Bir daha ne bana ne de başkasına bu sözleri söyleme. Anladın mı?"

Beni çekti ve kollarımı sıktı. Dişlerim birbirine çarptı. Sesinde acelecilik sertleşti. "Bana anladığını söyle!"

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Krallıktaki en az tepki veren adamı tek başıma paniğe sevk etmişim.

"Anlıyorum."

Beni serbest bıraktı. Aramıza mesafe koyarak topuklarımın üzerinde geriye doğru oturdum. Dawoud düşüncelerimin üzerinde kara bir örtü gibi asılı duruyordu. Arin'i böyle bir duruma iten aynanın parçalarını inceleyecek kadar uzun süre onu düşünemedim.

Yüklü bir an boyunca birbirimize baktık. Cevaplar için bastırmak istiyordum ama tepkisinin şiddeti beni sarsmıştı. Arin ne yaptı?

Biliyor musun?

Dilime düşkündüm, bu yüzden araştırmam Nizahl Varisi'nden uzakta yapılacaktı.

Arin'in yüzündeki sarsılmış ifadeyi silmek için çok yüksek sesle konuştum. "Henüz saldırmadılar. Mufsidler ya da Urabi, hatta Süreyya bile. Ya Alcalah'tan sonraya, askerleriniz gittikten sonraya kadar beklerlerse?"

Arin kısa bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında belirsizlik ya da gerginliğe dair hiçbir iz kalmamıştı. "Bu konuda." Arin ayağa kalkmama yardım etti ve ben de odanın enkazına baktım. Hiçbir ölümlü gücü tek başına böyle bir hasara yol açamazdı ve her şey tekrar bir araya getirilemeyecek kadar parçalanmıştı. Büyü kokuyordu.

Arin de aynı sonuca vardı. Gardırobun neşeyle yanan bir parçasını yere düşen yastıklara doğru tekmeledi. Yastıklar tutuştu, ateş yatağa sıçradı. Kül bulutları enkazı gizledikten sonra muhtemelen Omalian hizmetkârları uyaracaktı. Bir fenerin ya da mumun düştüğünü söyleyebilirdi ve hizmetkârlar ona inanırdı çünkü o Nizahlı Arin'di ve Komutan yabancı odalarda yangın çıkarmazdı.

"Başka bir teori mi?"

"Daha iyi." Arin gardıroptan kurtarılabılır bir tunik buldu ve bana uzattı. "Bir plan."

Renk cümbüşüne boyanmış bir araba filosu yeni sabahın şafağında Omal sarayının etrafını sarmıştı. Üçüncü duruşma için Nizahl'a göç başlamıştı ve birkaç birlik ikinci duruşmanın hemen ardından yola çıkmıştı. Bunların arasında Vaun ve Yüce Rawain de vardı; ikincisinin Nizahl'a girerken Hisar'ın konuklarını karşılaması gerekiyordu.

İnatçı soğukta, iki taba rengi arabanın yanında bir o yana bir bu yana zıpladım. Orban Varisi Sorn, canlı yeşil ve kahverengi arabasını okşamış ve Arin'e Nizahl'ın renklerinin kendi zevkine uyup uymadığını sormuştu. Arin de "Eğer yolda pusuya düşürüleceksem, bu arabamın boyası yüzünden olmayacak," diye cevap vermişti. Diya bile Sorn'un utancı karşısında gülümsemesini bastırmıştı.

"Yakında bir pazar kurulacak," dedim. Nefesim beyaz damlalar halinde püskürdü. Pelerinimi yaklaştırdım. Sefa güve yeniği yakaya kaşlarını çattı. Bana giymem için düzinelerce lüks pelerin verilmişti ve benim hâlâ yırtık pırtık olanına sarılmamdan hoşlanmıyordu. "Rory'nin bir stant kurmasına yardım et. Çeşmenin yanında olduğundan emin ol, yoksa çok kızar."

"Ah." Sefa Marek'e baktı.

İç çekti. "Sylvia, biz de seninle geliyoruz."

Gözlerimi kıstım, yüz ifadesinin mizahla kırılmasını bekliyordum. "Ne tuhaf bir şaka."

"Bu bir şaka değil. Biz geliyoruz. Ekselansları bizi dün daha saraya girmeden dışarıda yakaladı," dedi Sefa. "Sizinle gelmemizi istemenizi bekledik. Neden çağırmadınız?"

"Neden?" Tükürdüm. "Dania'nın kutsal etekleri, aklınız başınızdan mı gitti? Yüksek Danışman Nizahl'da. Marek saldırı ve askerlikten kaçma suçlarından aranıyor. Hiçbir koşul altında Nizahl'a giremezsiniz!"

"Aslında," dedi Marek. "Öyleyiz."

Omal sarayının önünde olduğumuzu ve tuhaf bir rüyada olmadığımızı kontrol etmek için etrafımda döndüm. "Marek, başından beri bununla mücadele ediyorsun! Ekselanslarının son derece ikna edici olabileceğini biliyorum ama ihtiyacımız olanı sensiz de başarabiliriz. Eğer bu dün geceki... olayla ilgiliyse, tekrerrüt etmesi pek olası değil ve senin de-"

"Lanet olsun Sylvia, her şeye tek başına katlanmak zorunda değilsin!" Marek bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kulağımızdan tutulup sürüklenmeden gelmemiz neden bu kadar inanılmaz?"

"Sizi pervasız aptallar. Arin'in planını siz olmadan da uygulayabiliriz! Ben iyi olacağım."

"Ya seninle birlikte Mahair'e döneriz ya da hiç dönmeyiz," diye tersledi Sefa. Sesini alçaltarak etrafına gizlice baktı. "Orban'da bir Jasadi'ye büyü yapması için para verdiğini söyleyen bir serseriden büyü satın aldık."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Gerçek yüzünüzü yakından tanıyan insanlara karşı cazibeniz uzun süre dayanmayacaktır." Örneğin Baş Danışman.

"Bu yüzden Komutan'ın talimatı bizi aşağı köylere göndermek yönünde. Marek askeri şehirlerden geliyor ve annem de bir soylu, dolayısıyla Nizahl'ın güney vilayetlerinde tanınma riski olmayacaktır."

Arin saraydan çıktı, korumaları da y a n ı n d a y d ı . Felix'e başıyla selam verdi ve

Kraliçe Hanan ile birkaç kelime konuştu. Kuzenim ve babaannem onun bize doğru yürüyüşünü izlediler. Felix'in karanlık bakışları beni memnun etti. Etkili bir şekilde kısırlaştırılmıştı. Arin'in kendi krallığında bana saldıramazdı ve bebeklerle ilgili fiyaskodan sonra Vaida, Felix'e bir bardağa su dökmesi için bile güvenmezdi. İntikam için tüm umutları üçüncü duruşmanın sonucuna bağlıydı.

Bakışlarım Kraliçe Hanan'ınkilerle kesişti. Yaşlı kadının yüzünde hiç tanımadığım bir babanın özelliklerini aradım. Omal Kraliçesi'nin gözlerindeki sürekli yorgun bakış titredi. Kaşları çatıldı. Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim.

Arin arabaya ulaştığında yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etti ve arkadaşlarıma baktı.

"Onları ben zorlamadım," dedi öfkemin kaynağını tahmin ederek. "Jeru, atları hazırla. Güney rotasını izleyeceğiz. Askerlere söyle, bizim alanımızda kalsınlar ama patikada birleşmesinler. Sefa ve Marek, arabanız önümüzden gidecek."

"Bekle, ben-" İtirazlarım, atlıların atlarına atlaması ve otuz Nizahl askerinin saraydan geçit törenine başlamasıyla yaşanan telaş tarafından bastırıldı.

"Sana çocuk demedi!" Sefa yüksek sesle fısıldayarak arabaya atladı. Marek gözlerini devirerek onu takip etti.

Küfrederek ite kaka vagona bindim. İlk kabinde durana kadar Marek ve Sefa ile konuşma fırsatım olmayacaktı. O zamana kadar bir şeyleri değiştirmek için çok geç olacaktı.

Güneş doğudan yükseliyor, Omal sarayının arkasında bir avuç kızarmış ışık açıyordu. Kristal kapıların önünden geçtik. Dış hatları yeni doğan sabahta parlıyordu.

"Benim için olduğunu söyleseydin geleceklerini biliyordun," diye suçladım bir saatlik yolculuktan sonra. Sonunda Essam Ormanı'na girmiştik. Budaklı ağaçların görüntüsü beni dün gece Dawoud kollarımdayken yaptığım yürüyüşü yeniden yaşamaya itmekle tehdit ediyordu. Yutkundum, anıyı bir kenara itme içgüdüyle savaştım. Bu benim için nefes almak kadar doğal bir içgüdüydü. Onunla birlikte ölmeyi dilememe neden olsa bile hatırlanmayı hak ediyordu.

Biz kimden geldiysek oyuz. Dawoud benim için Jasad'dı. O sevgi, sıcaklık ve özgür şefkatti. Onun anısını zihnimin misafirperver olmayan toprağına sabitledim ve bir parçam rahat bir nefes aldı.

"Ben sormadım." Arin, araba saraydan çıkar çıkmaz parşömenini etrafa yaymış, oraya buraya özenle işaretler koymuştu. "Grupları dışarı çıkarma niyetimi ilettim ve onlara rotalarına karar vermekte özgür olduklarını söyledim."

Plan, Omal'daki son akşamımızın çılgınlığı içinde şekillenmişti.

Arin önce Müfsidler, Urabi ya da Süreyya'nın harekete geçmesini beklemek yerine, üçüncü duruşma sırasında onları tuzaga düşürmeyi planlıyordu. Muhafızlar, Orban Şampiyonu'nun sağlığının kötüye gittiğine dair söylentiler yayacak, bu da askerler arasında yayılacak, onlar da bunu yukarı kasabalara yayacaktı. Sefa ve Marek, Alcalah'ın kuşatılmış organizatörleri gibi davranarak, kılık değiştirmiş birkaç askerle birlikte aşağı köylere gideceklerdi. Çeşitli tavernalarda içki içecek ve sarhoşluk kisvesi altında, Omal ve Orban'a kıyasla üçüncü mahkemenin sunduğu zayıf güvenlikten şikayet edeceklerdi.

Diya'nın sağlık durumunun kötüye gitmesi Victor olma olasılığını artırırken ve bu nedenle günlerimin geri kalanında kişisel korumalar atanırken, gruplar fırsat pencerelerinin kapandığını göreceklerdi. Sefa ve Marek'in üçüncü duruşma etrafındaki korumaları kötülemesi, saldırmak için daha fazla teşvik sağlayacaktır.

"Gruplar bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmezler miydi? Eğer sizden bu kadar uzun süre kaçmayı başardılarsa, onları harekete geçirecek şeyin büyük miktarda hile olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum" demiştim.

"Oh, neredeyse kesinlikle bu oyunu anlayacaklar." Arin ceketinin düğmelerini ustalıkla iliklemiş, çeşme ile benim yanan odam arasında koşuşturan hizmetkârları izliyordu. "Ama hiçbirisi bir başkasının yemi yutup seni ilk yakalayan olma riskini almak istemeyecektir."

Nizahl'a yolculuk, tartışmalar ve soğuk kamara odalarıyla bulanık bir şekilde geçti. Sefa onunla ne zaman mantıklı konuşmaya çalışsam mırıldanıyordu. Marek ellerini çamura batırıyor ve beni kulübenin içinde kovalıyordu. İkisi de aptaldı.

Bugün Nizahl'da olmamız gerekiyordu. İçimi kaplayan korkudan uzaklaşmak için Arin'in haritalarından birini aldım ve bacaklarımın üzerinde açtım. Anlaşılmaz işaretleri çözmeye çalışarak haritayı uzun süre inceledim.

"Boş zamanlarında karalamaya mı başladın?" Gözlerimi kısarak aşağı doğru inen V şekillerine ve karalanmış isimlere bakarak sordum. Sirauk'a ait olabilecek bir köprünün izini sürdüm.

Arin haritayı görmek istemedi. "Dağlar."

Alnım çatladı. Arabanın hareketi beni

Pencere. "Hangileri?" Teorik olarak denizlere ve ıssız topraklara bakan yüzlerce dağ krallıkları sınırlıyordu. Teorik olarak, çünkü beşten azı dağlara gidip gelen yolculuğu tamamlamıştı. Ne kadar büyük olurlarsa olsunlar, haritalarda dağlara gösterilen en büyük ilgi genel konumlarının hızlıca karalanmasıydı.

"Hepsi," dedi Arin. Bileğini dizinin üzerinden geçirdi ve kâğıtları üçgen kucağının üzerinde ayırdı. Sessizliğimle karşılaşınca başını kaldırıp baktı.

"Dağların bir haritası var mı?" Belli belirsiz sordum. "Detaylı bir harita mı?"

Arin'in yüz ifadesinden kafamı vagonun kapısına çok fazla vurduğumu düşündüğü anlaşıyordu. "Birkaç tane var ama henüz bitmiş değiller."

Kalbimin etrafındaki yumruk sıkıştı. Varis'in dehasını kabul etmek doğaldı ama tanımlayamadığım bir noktada ona hayranlık duymaya başlamıştım. Eşsiz zekâsının acımasız bir krallığa hizmet ettiğini unutarak. "Sana karşı hiç şansımız olmadı, değil mi? Rawain'in kuşatması hiçbir zaman gerçekten sona ermedi, çünkü son Jasadi'ye kadar bunu sürdürmek için sana sahip. Bin tane kale verseler, Jasad yine de mahvolurdu."

Arin'in bakışları dondu. Geri dönüşünü ürkütücü kılacak kadar uzun süredir yok olan soğuk bir temkinlilik Varis'in üzerine çöktü.

"Pek çok şeyi atlatabilirim," dedi Arin. "Ama ben bile binlerce kale karşısında bocalayabilirim."

Hisar'a birkaç mil kala Ren, Sefa ve Marek'in arabasını güneye yönlendirdi. Yalnızca Şampiyonlar ve kraliyet konuklarının Hisar arazisine girmesine izin veriliyordu ve bu seçkin azınlığın hiçbirisi geceyi Hisar'ın içinde geçiremezdi. Kraliyet mensupları gece için yukarı şehirlerde konaklayacak ve duruşma sabah yapılacaktı. Ertesi akşam yapılacak Zafer Balosu'nun sonunda herkesin krallıkta kalmak için bir neden göstermesi gerekecekti.

Misafirperverlik Nizahl'ın sınırlı erdemleri arasında yer almıyordu.

Sefa ve Marek planın kendilerine düşen kısmına bu gece başlayacaklardı.

Sonra

Kılık değiştiren ikili, üçüncü duruşmanın güvenliği hakkında aşağı köylerde dedikodular yayacaktı. Sefa ve Marek'in bu geceyi benimle birlikte Şampiyonların sütlerinde geçirmelerini istedim ama odalar Hisar'ın ikinci ve üçüncü kapıları arasında sıkışmıştı. Nizahl soylularına ve onları tanıyabilecek insanlara çok yakındı.

Duruşma bitene kadar onları görmeyecektim. Victor'un Balosu sırasında beni arabada bekleyeceklerdi. Nizahl askerlerinden oluşan bir tugayla ve eğer kazanırsam Victor'un atadığı muhafızlarla birlikte yola çıkacaktık.

Sefa, "Biz kendi başımızın çaresine bakmasını biliriz," diyerek beni temin etti.

Marek'in beni hafifçe kucaklamasına izin verdim ve işbirliği yapmayan kollarımı iterek sırtını sıvazladım. "Kendine güven," diye mırıldandı. Onu itip bıraktığımda bakışları Arin'in arabasındaydı. "Başka kimseye değil."

Arabaları kaybolduktan sonra da endişem devam etti. Mahair'e gelmeden önce dolandırıcı ve serseri olduklarını kendime hatırlattım - tek bir geceyi idare edebilirlerdi. Sefa mızımlanan köpek yavrularına yardım etmek için durmadığı ve kendini bir arabanın arkasına attırmadığı sürece tabii.

Araba sağa doğru sallanırken Arin'in haritalarından biri ayağımın üzerine uçtu. Pencereden dışarı baktım ve Essam'ın vahşi doğasının düz arazide kayboluşunu izledim.

Askerler etrafımızda yayıldı. Belirgin üç siyah kapıdan ilki görüldü. İnanılmaz derecede uzunlardı ve ayın altında yuvarlanan puslu sisin içinde kayboluyorlardı. Girişin dümeninde çarpışan iki kılıcın arasından parıldayan çelikten dövülmüş bir kuzgun havalandı. Kapı esneyerek açılırken Nizahl'ın sembolü ikiye bölündü. Sonraki iki kapıdan geçerken korkum daha da arttı ve arabamız ileriye doğru süzülürken nefesimi tuttum.

Kale, demir ve çeliğin kıvrımlarından oluşan silindirik bir spiral şeklinde önümüzde yükseliyordu. Bıçağa benzeyen zirve, sanki bulutları daha yüksekte durmaya cüret ettikleri için cezalandırıyormuş gibi gökyüzünü deliyordu. Ana kulenin ortasından birkaç metal ayak uzanıyor, her biri Hisar'ın yedi tehditkâr kanadından birine bağlanıyordu. Bir yıkım örümceği sıçramaya hazırlanıyordu. Her kanadın tepesinde devasa mor ve siyah armalar parlıyor, yedi kuzgunun uğursuz bakışları canavarın midesine girmeye cesaret eden pervasızları izliyordu.

"Nizahl'a hoş geldiniz," dedi Arin.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Nizahl'a şunu söyleyebilirim: diğer krallıklardan çok daha sessizlerdi. En genç krallık olduklarından ve bir krallığa sahip olmayan tek krallık olduklarından

Awal ya da Awala'yı onurlandırmak için Nizahl'ın gelenekleri diğerlerinden keskin bir şekilde ayrılıyordu. Festivaller, pazarlar ya da kutlamalar yoktu. Yılda bir kez, Nizahlılar genç askerlerin özel bir törenle Komutanın ordusuna katılmalarını izlemek için toplanırlardı. Av eti, tahıl ve ekmek yerlerdi. Katı hiyerarşik bir toplumdular ve üstlerinize saygı göstermeye büyük önem verirlerdi.

Nizahlanlara göre Lukubiler ahlaksız, Orbanlılar hayvan, Omalililer ise dolandırıcıydı. Krallıklarının kısırlığının başlı başına bir tehlike olduğunu göremiyorlardı. Nizahl, saldırmak için doğru anı kollayan, nefesini tutmuş bir yırtıcı gibi yaşıyordu.

Jeru akşam yemeği için Diya'nın odasına kadar bana eşlik etti. Ben arabadan ayrılır ayrılmaz Arin diğer kapıdan içeri girmişti. "Yüce Majestelerinin Omal'dan ayrılırken Vaun'u arabasına davet etmediğini bilmek ilginizi çekebilir."

Diya'nın kapısını çaldım. Katilinin krallığında dururken Dawoud'u düşünmek istemiyordum. "Güzel." Yüce Rawain'in şüphelerinin tamamen ortadan kalktığına inanacak kadar aptal değildim ama Davud'un ölümü en azından Vaun'un iddialarının doğruluğu konusunda şüphe uyandırmıştı.

Yemeğimiz sessizdi. Diya yemeden önce her lokmayı inceliyor ve çiğnerken pencereden dışarı bakıyordu. "Kuşlardan nefret ediyorum," dedi. Tabağındaki haşlanmış güvercini dilimledi. "Ama onları yemeyi seviyorum."

Diya'nın kavgacı doğasını neredeyse sevmeye başlamıştım. Parmağımı batırmaktan zevk aldığım bir kaktüs gibiydi. Orbanian Fairel'in Diya'dan çok hoşlanacağına dair bir fikrim vardı. Genç koğuşun insan zevki berbattı. "Bu yüzden mi Nizahl armasına bakıp duruyorsun? Kuzgunlardan birinin uçup seni yemesinden mi korkuyorsun?"

Orban Şampiyonu güvercinin kanadını hiç eğlenmeden ikiye ayırdı.

"Dilediğin gibi gülebilirsin. Bu topraklardaki karanlık nabızı hissedebildiğini biliyorum. O kuzgunlar beni korkutuyor." Diya tabağını bir kenara iterek ürperdi. "Güç sembollerine dikkat etmelisin. Kendi hayatlarını yaratma eğilimleri vardır."

Yemeğimizi bitirir bitirmez Diya beni dışarı çıkardı. Şampiyonların sütlerini çevreleyen ikinci ve üçüncü kapıların arasından odama doğru yürüdüm. Şampiyonların geceyi Yüce'nin evinde geçirmesine izin vermemek için bir uzlaşmaydı; yine de Hisar'ın arazisi kapsamında korunuyorduk. Galabiya giymiş khawagaların yanından geçtim, kahverengi ve yeşil giysileri sandaletli ayaklarına düşüyordu. Nizahl askerleri sütimin etrafında dönüyordu, kolalı kıyafetleri komşu Orbanian kıyafetleriyle çelişiyordu.

Bu arada, yeni yerlerde uyumak konusunda her zamanki yetersizliğim bu gece en üst düzeydeydi.

"Etrafta dolaşmak istiyorum," diye sızlandım. "Hisar'da bana kim saldırabilir ki? Uyuyamıyorum Jeru."

Jeru telaşlı bir şekilde kıvırcık saçlarının uçlarını çekiştiriyordu. Bir saattir başının etini yiyordum. "Kafanı kapıya birkaç kez vurmamın bir faydası olur mu?"

Boynum diken diken oldu. Jeru'nun arkasındaki askerler eğilerek uzun boylu bir figürün basamakları tırmanması için yolu açtılar.

"Bu pek akıllıca görünmüyor," dedi Arin, Jeru'yu öyle bir irkiltti ki muhafız kendi tükürüğüyle boğuldu.

"Efendim, ben-" Jeru olgun bir narın gölgesine döndü ama Arin muhafızın mahcubiyetini elinin tersiyle itti.

"Pelerinini al," dedi Arin bana. "Nizahl Şampiyonu'nu Hisar'ın arazisinde bir gezintiye çıkaracağım."

Yüz hatlarını düzeltmeden önce Jeru'nun yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Sanırım Arin'in misafirlerine tesis içinde bizzat eşlik etmek gibi bir alışkanlığı yoktu. "Elbette lordum. Üçüncü kapıyı açmaları için askerleri uyaracağım."

"Yarına kadar odanda barikat kuracağını sanıyordum," dedim pelerinimi çekiştirerek. Kahretsin, botlarımı nereye atmıştım?

Arin odanın içindeki çılgın hareketlerimi belli belirsiz bir eğlenceyle izledi. Botların olabileceği pek fazla yer yoktu. Odadaki tek dekorasyon, gece boyunca kâbus görmemi sağlamak için yatağın karşısına yerleştirilmiş Yüce Rawain'in bir resmiydi. Kendisi yatağının üzerine yaslanmış olarak resmedilmişti.

Citadel'in odalarından birinde asa.

"Söylentileri duymuşsundur," diye iç geçirdi Arin.

"Münzevi olduğunu mu? Herkesin vardır." Ah, onları çantalarımın altına gömmüştüm. Arin'deki düzen içgüdüünün bir kısmı bende olsaydı, bambaşka bir hayatım olurdu. "İtiraf edebilirsin. Senin hakkında daha az düşünmeyeceğim. Haritalarınla ve bir bardak o korkunç lavanta içkisiyle yalnız kalmak istiyorsun, değil mi?"

Botlarım sıkıca bağlanmış halde döndüğümde Arin'i paketinden çıkardığım tek kıyafeti, yani duruşma kıyafetimi dikkatle katlarken buldum. Bu manzara karşısında göğsümde bir şeyler kabardı. Kolları düzeltirken alnında beliren kırısklık, gözümde kaçmaması için istifin açısını ayarlayışı. Eşyalarımı, başlangıçta ciddiyet ve tavizsiz mükemmeliyetçilikle karıştırdığım düşünceli ve özenli bir şekilde ele alıyordu.

Baktığımı görünce yanaklarının üst kısmı kırmızı bir renkle aydınlandı. Gözlerimi kırptım ve kayboldu; belki de ışığın bir hilesiydi.

"Hayır," dedi

Arin. "Hayır

mı?"

"Hayır, haritalarımla ve talwith'imle yalnız kalmak istemiyorum. Ben olmak istediğim yerdeyim."

Ben daha ağzımı açamadan süitten çıkıp gitti. Mevsime göre oldukça soğuk olan geceye karşı pelerinimi daha sıkı sardım ve ona yetişmek için acele ettim. Homurdanarak ve tepinerek uzaklaşan Jeru'ya el salladım. "Muhafızlarınızı kışkırtmayı özleyeceğim." Önümüzde iki yanında askerlerin sıralandığı üçüncü kapı açıldı. Biz geçerken selam verdiler.

Yarınki duruşmanın gerginliğine rağmen, Arin'in tavrı normalden daha hafifti.

"Evde olduğun için mutlusun."

Gülümsemesinin kenarına bir tutam saç takıldı. "Öyleyim."

Hisar'a bu kadar yaklaşmışken Diya'nın karanlık nabız hakkında ne demek istediğini anlamıştım. Ana kuleyi kanatlara bağlayan koridorlar dikdörtgen ve dardı, açık hava tünelleri gibi başımızın üzerinde uzanıyordu. Çimenlerin arasında hışırdayan rüzgâr bile anlam veremediğim uyarılar fısıldıyor gibiydi. Hisar'ın arazisinin her yönü dehşet vericiydi.

"Victor'un Balosu bu kanatta yapılacak." Arin işaret etti. "Arkasındaki kanat Yüce'nin danışmanlarıyla toplantılar için."

Gülüşümü bastırmak için mücadele ettim. Gerçi çoğu kişi bunu fark etmedi,

Arin'in keyfi yerindeydi. Rahatça konuşuyordu ve omuzları ile boynu arasındaki gergin çizgi bir nebze olsun gevşemişti. Onu rahatlatan şeyin benim üzerimde tam tersi bir etki yaratması ne yazıktı.

"Peki ya şu?" Hisar'ın arkasındaki kanadı işaret ettim. İki kılıcın arasından yükselen bir kuzgunun olmadığı tek kanadı.

"Savaş kanadı," diye yanıtladı Arin. Yüz hatlarındaki gerginliğin bir kısmı geri gelmişti. "Kuşatmadan beri oraya girilmedi. Krallıklar arasındaki anlaşmazlıkları çözmek için müdahale etmemiz gerektiğinde üçüncü kanadı kullanırız."

Kaşlarımı çattım, dilimin ucunda bir soru vardı. Amaç etkin bir şekilde hakemlik yapmaksam, savaş kanadını bölgesel anlaşmazlıklar için kullanmak daha akıllıca olmaz mıydı? Kavgalı krallıkların anlaşması için savaş ihtimalinden daha hızlı bir motivasyon kaynağı olabilir mi?

"Senin nimwa sistemin," diye fark ettim. Hisar'ın yanından geçtik ve Yüce'nin evinin gözümün önünden gitmesine sevindim. Kısa, kare metal binalardan oluşan aynı sıralar ilerideki yolu süslüyordu. Etrafta dolaşan askerler Komutanlarını görünce derin bir saygıyla eğildiler. "Nizahl aktif bir savaş durumuna girerse, zorunlu askerlik yeniden yürürlüğe girer. Aşağı köylerin çocuklarını Hisar'a göndermeleri gerekecek."

Arin bana sertçe baktı. "Nimwa sistemini nereden biliyorsun?"

Yanağımın içini ısırdım. "Nasıl bildiğim neden önemli olsun ki? Bence bu yarattığınız harika bir sistem."

Katıksız zevkime göre, Arin bu övgü karşısında kaşlarını çattı. Sirauk'un lanetli derinliklerinde Nizahl Varisi *telaşlanmıştı*. "Buna bir sistem denemez."

Parmaklarımla saydım. "Aşağı köylerdeki her aileye tahıl, yulaf, patates ve pirinçten oluşan bir pay veriyorsunuz. Bir ailenin üye sayısı ne kadar fazlaysa, tahsisat da o kadar yüksek olur. Ailesini geçindiren bir genç askere alınmaktan muaf tutuluyor ve eğer bir hanede birden fazla uygun çocuk varsa, askere alınma yaşı yirmiye çıkarılıyor. Bu da tabii ki aşağı köylerdeki herkesin muaf olduğu anlamına geliyor."

Arin dudaklarını büzdü. "Wes."

Metal binaların ilkinin önünden geçerken kolunu okşadım. "Halkını önemsiyorsun, Arin. Bu utanılacak bir özellik değil." Bu ifade, yalnız karanlıkta fısıldanması gereken bir itiraf gibiydi. "Bir gün mükemmel bir Yüce olacaksın."

Arin'in sessizliği üzerine başımı kaldırdığımda bana baktığını gördüm, gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı. Parmaklarım pelerininin ceplerinde kıvrıldı, ona uzanmak için duyduğum anlamsız dürtüyle savaştım. Gülmek, bakışlarımı kaçırmak, baskıyı azaltacak herhangi bir şey yapmak istedim. Yerleşmesine izin verirsem, ona çok yakından bakarsam, üzerinde döndüğümüz kırılğan sahne paralanabilirdi.

Arin yumuşak bir sesle, "Adımı yakın bir tehlike dışında söylediğini duyduğuma sevindim," dedi ve savaş kaybedildi.

Aptal! Hanim uludu. Bize kaç şekilde ihanet edebilirsin, Essiya?

İhanet gibi hissettirmedi. Sonsuz bir gece boyunca ormanda dolaşmak ve sonunda şafakta tkezlemek gibi hissettirdi.

Ay ışığında saatlerce kurbağa yakaladıktan sonra Mahair'i gördüğümde hissettiğim duyguydu. Hirun'un etrafımdaki telaşı. Fairel'in kıkırdaması ve Rory'nin bastonunun tıkırtısı. Beni dünyaya bağlayan gerçek ve sağlam apalar.

Titreyerek gülümsedim. "O zaman bunu sık sık kullanacağım." Bir mr boyu kaçtıktan sonra, o benim eve dönüşümdü.

Yer gmbrderken sağımdaki gölde halkalar oluştu. Arin sırttı, beni ileri doğru çekerken eldivenli eli elime dolandı. Bir grup asker metal binalardan birinden tökezleyerek çıktı -askeri yerleşkeler

-Ve güneye doğru koştular. Biz onların arkasında, görüş alanının dışındaydık. Eğitimin getireceği katı disiplinden yoksun bu kadar çok bitkin Nizahl askerinin görüntüsü dudaklarıma bir kıkırdama getirdi. Buna şahit olmam Yüce'nin hoşuna gitmeyecekti. Komutan bir Omalian köylüsünü Hisar'ın derinliklerine, Nizahl'ın en yeni askerlerinin bulunduğu yerleşkelere götürmüştü.

"Gece yarısı koşusu," dedim. "Elinde paspas olan var mı?"

Arin inleyerek elimi bıraktı. Parmaklarım yokluğun etrafında kıvrıldı. "Artık muhafızlarımla yalnız kalmayacaksın."

Yürüyüşümüze devam ettik. Askerlerini görmek Arin'i canlandırmış gibiydi; her zamankinden daha rahat konuşuyordu. Askerlerin ğrenmesi gereken meslekleri anlattı, çünkü görevleri gözetleme ve savaşmanın ötesine uzanıyordu. Acemi askerler yerleşkeler arasında rotasyona tabi tutuluyor ve ancak eğitimlerinde ve mesleklerinde olağanüstü bir beceri gösterdiklerine karar verildiğinde orduya alınıyorlardı.

"Yeni askerleri kendiniz mi eğitiyorsunuz?"

"Nadiren. Benden çok korkuyorlar." oğu kişinin hoşuna gidecek bir gerçek yüzünden sesi mutsuz geliyordu. "Sadece itaat edecekler."

Yürürken Arin'in önünde eğilen askerlerin sayısını unutmuştum. "Bir komutanın araması gereken şey itaat değil midir?"

"İtaat içgüdüsel değil, bilinçli olmalıdır."

Arkamızı döndük ve sütlerime dönmeye başladık. Başka bir asker selam verdi, ben de ofladım. "Saçınızı boyamayı düşündünüz mü? Belki tanınmadan on adım yürüyebilirsin."

Arin kaşlarını kaldırdı. Gümüş rengi saçları ıslıl ıslıldı, başlı başına bir taç gibiydi. "Neden tanınmaktan kaçınayım ki? Tanınmak istemeyenler sadece utanacak bir şeyleri olanlardır."

Kale'nin silueti ileride şekillendi. Nizahl'ın kalbi ve ruhu. İçeride Rawain, Şampiyonunun denemelerdeki başarısına kadeh kaldırıyor olacaktı. Krallığına getireceğim zaferi bekliyordu.

"Evet," dedim. "Sanırım haklısınız."

Arenaya giden yol gergin bir sessizlik içinde geçti. Devasa kahverengi tarlaların ortasına yayılmış olan arena, arazinin üzerindeki bir leke gibi ileride belirliyordu. Seyirci yığılmasını önlemek için arabalar arenadan yarım mil uzakta durdurulmuştu. Bir saat önce sütlerden ayrıldığımdan beri midemdeki endişeli kemirme durmamıştı. "Yolun geri kalanını yürüyebilirim."

"Yağmur yağıyor," dedi Jeru.

Zekice gözlemi hakkındaki düşüncelerimi iletmek için kirpiklerimdeki suyu kasten kıptım.

"Ben de onunla gideceğim." Arin arabadan usulca indi.

Wes ve Jeru ağzı açık kaldı. "Ama Majesteleri, diğer kraliyet mensupları arabalarla gelirken siz yaya olacaksınız."

"Varis'in biraz uygunsuz davranması gerekiyor," dedim. Jeru benim mi yoksa onun mu delirdiğini anlayamamış gibi baktı. Wes'in omuzlarında boyun eğme duygusu belirdi ve yaşlı muhafız biraz eğlenmiş bile görünüyordu.

Arin hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Askerler patikayı iki yanımıza dizmiş, bize bir nebze mahremiyet sağlayacak kadar uzakta duruyorlardı. "Askerlerim arenanın her köşesine yerleştirildi. Her girişte, her çıkışta, bir davetsiz misafirin yararlanabileceği her olası yerde konuşlanmış durumdalar. Giyinmişler

ve onlara Nizahl askeri olduklarını belli edecek hiçbir silah taşımamaları talimatını verdim."

"Eminim hazırsınızdır," dedim.

"Duruşma sırasında güvenlik endişeleriyle dikkatinizin dağılmasını istemiyorum. Bugün tek hedefiniz Orban Şampiyonu'nu yenmek, gerisi bana kalmış."

Bir omzumu kaldırdım. "Müfsidlerin ya da Urabi'nin yaklaşması daha iyi olabilir. Aktif olarak bana ulaşmaya çalışıyorlarsa askerlerinizin kalabalıktaki saldırganları tespit etmesi daha kolay olur."

Söylediğim yanlış bir şeydi. Arin dönerek yolumu kesti. Akkor halindeki öfkesi güzel yüz hatlarını aydınlatıyordu. "Yine mi bu! Sylvia-" Sözüünü kısa kesti ve askerlere dik dik baktı. "Dönün!" diye emretti.

Aceleyle birkaç adım uzaklaştılar ve bize arkalarını döndüler.

Yağmur saçlarının dibinden damlıyor, ceketinin yakasını ıslatıyordu. "Bu duruşmadan bütün olarak çıkacak ve Alcalah'ın bir sonraki galibi olacaksın. Kabul edilebilir başka bir sonuç yok." Rüzgâr öfkesinin küllerini alıp götürdü ve nefesimi kesen bir korkuyu ortaya çıkardı. "Benim ellerimde ölmene katlanmamı isteme benden."

Boğazımdaki kuruluğu bastırmak için yutkunarak, "Kötü konuştum. Bu duruşmadan çekilmez bir galip olarak çıkmaya niyetliyim."

Arin sözlerini ters bir bakışla noktaladı. "İçgüdülerine güven. Sen hissetmesen bile büyüün tehdidi hissedecektir. Sen onlardan daha güçlüsün. İyi olacaksın." Sanki benimle olduğu kadar kendisiyle de konuşuyor gibiydi.

Elimi çırparak sesime hissetmediğim bir güven kattım. "Victor'un Balosu'nda bana bir dans ayırın, Majesteleri."

Gülümsemesi küçük ve kısacıktı. "Önce öğrenmem gerek."

Nefes nefese kaldım, kalbimi tuttum. "Bir hataya mı rastladım? Muhteşem Komutan'da, yüce Nizahl Varisi'nde? İmkânsız. Buna inanamıyorum."

Arin içini çekti. "Bu kadar yeter."

Arenanın kenarları yüksek, ortası ise alçaktı ve yüksek kenarlı bir çanak şeklini almıştı. Siyah ve mor sütunlar arenayı çevreliyordu ve Nizahl'ın kuzgunu ile kılıçlarından oluşan taştan bir heykel gelen misafirlerin üzerinde yükseliyordu.

Diya'nın mor bir tentenin altında kaybolduğu yeri işaret ettim. "Buradan sonra yalnız gitmem gerekiyor." Arin'e dramatik bir selam verdim ve gergin yüzündeki bıkkınlık ifadesi beni memnun etti.

Ondan uzaklaşan her adım bir öncekinden daha ağır geliyordu. Bu

deneme

iki ucu keskin bir tehdit oluşturuyordu. Diya benden hoşlanıyor gibi grnse ve ldrc bir saldırı yapmaktan ekinse de, aralarındaki en lmcl şampiyonu. Bu arada, Süreyya bir yerlerde pusuya yatmış, Müfsidler ve Urabi beni alıp götürmeden nce beni ldrmeye hazırlanıyordu.

Onu bir daha görememe ihtimalim vardı.

Etrafımda döndüm. Arin köpüren bulutlara karşı heybetli bir figür iziuyordu; botları yağmurdan parlıyor, paltosu rüzgâra karşı havalanıyordu. Etrafımızdaki fırtınaya rağmen orada durmuş, gidişimi izliyordu. "Muhafızlarına tekrar dönmelerini söyle," diye seslendim. Zar zor duyuldu.

Arin iki parmağınđ kaldırdı ve yana doğru keşti. Muhafızlar ikinci kez arkamızı döndüler. Pelerinimi çıkararak ona doğru koştum. Onu uzattım. "Benim için bununla ilgilenir misin?"

Reddedeceğinden ve bu aşağılanma yüzünden kendimi Diya'nın kılıcına saplamak zorunda kalacağımdan emin olduğum acı verici bir vuruş.

Pelerini aldı ve dikkatlice kolunun üzerine katladı. "Ona kendi pelerinimmiş gibi davranacağım."

"Daha iyi," dedim. Nefretin makarası ortada yokken, gözlerindeki sevgi beni czyordu. "Yn-"

"- aklanması zor bir malzemedir," diye bitirdi Arin. "Hatırlıyorum."

"Güzel." şimdi koşarak uzaklaşmak için mükemmel bir zaman olabilirdi. Ayaklarım sabit kaldı.

Sadece. Hatırladı.

Bir yağmur damlası çenesi boyunca kaydı. "Başka bir şey var mı?"

"Bir şey deneyeceğim." Omuzlarımı dikleştirdim. "Beni bıaklamayın."

Hassas bir şekilde yaklaşmak, kollarımı önceden onaylanmış yerlere yerleştirmek ve başımı tam olarak öyle eğmek istiyordum. İkimiz de temkinliydik ve Arin bu durumdan zevk alıyor gibiydi. benim dokunduğum kadar dokundu.

Onun yerine kendimi Nizahl Varisi'ne doğru fırlattım. şaşkın bir homurtuyla beni yakaladı, kollarını belime doladı. Çok uzun boyluydu, ayaklarımı havada asılı bıraktı. Kollarımı omuzlarına doladım.

Arin nefes verdi, boynum sıcaktı ve bana sıkıca sarıldı.

"Bir Varis ve bir yetim hakkında bir şakam var. O kadar gülünç ki, senin güçlü metanetin bile çatlayacak," diye fısıldadım. Yüzümü yakasına gömdüm. "Duymak ister misin?"

Nefesi tenimde hayalet gibi dolaştı. "Muhtemelen hayır." "Sorun değil. Kafamda daha komik."

Orada kalmak istedim. Ona, Kan Zirvesi sabahı Süreyya beni uğurladığından beri kimseyi kolayca kucaklayamadığımı söylemek istedim. Onunla birlikte her nefretin bir özlem olduğunu. Bir gün öbür dünyada Jasad'ın yargıçlarının önünde diz çöküp hesap verecek olsam da Nizahl Varisi'ni sevmekten bir an bile vazgeçmeyeceğimi.

İsteksizce geri çekildim. Arin'e bakmaktan kaçınarak pelerini okşadım. Ona çok bakmıştım ve göğsümde çarpan yaratık başka bir şımarıklığa daha dayanamazdı. "Adımlarını çalışmaya başlamalısın. Ben harika bir dansçıyım."

Nizahl'daki arenayı inşa etmek için üç bin adam çalışmıştı. Oval şekilli yapı en yüksek noktasında iki kat yüksekliğindeydi ve her kat gökyüzüne uzanan bir merdivenin katları gibi geriye doğru ilerliyordu. Yarışmacıların çıktığı arenanın tabanı yaklaşık bin fitti. En alttaki koltuklar, yarışmacıları çevreleyen uzun duvarların üzerinde yükseliyor ve kalın bir cam bölmeyle serseri oklardan ya da bıçaklardan korunuyordu. Her krallığın en üst seviyede bir sütunla işaretlenmiş kendi bölümü vardı ve kendilerine özgü armaları sütunun ön tarafına oyulmuştu. Sağ taraftaki bölüm yalnızca kraliyet ailelerine aitti. En önde Yüce, Sultan Vaida, Kral Murib ve Kraliçesi ile Kraliçe Hanan oturuyordu. Onların arkasında varisleri, varislerin arkasında da küçük kardeşleri, kuzenleri ve çeşitli eşleri oturuyordu. Yüce'nin yanındaki boş koltuğa göz gezdirdim ve elimdeki göreve odaklandım. Bir deneme daha.

Spikerin gürleyen sesi arenayı salladı. Diya ve ben tünellerde kalmış, takdim edilmeyi bekliyorduk. İlk Alcalah'tan, birlik ve barıştan, krallıklarımızın en iyilerini kutlamak için komşularımızla bir araya gelmekten bahsetti. Tamamen saçmalıktı ve Kan Zirvesi'nde yapılan konuşmalarla ürkütücü bir şekilde aynıydı.

Diya, "Bu Mehti'nin yuttuğu türden bir Avaleen onuru, krallık şanı saçmalığı," diye mırıldandı. Spiker bizi içeri çağırmaya hazırlanırken nemli tünelde su damlıyordu. "Eğer üçüncü denemeye kadar gelebilseydi, yine de asla Victor olamayacaktı. Üçüncü denemede başarılı olsaydı

göremezken, uydurma illüzyonlar aracılığıyla mı?"

Spiker isimlerimizi söyledi ve tezahüratlar ve coşkulu yüzlerden oluşan bir kakofoni içinde ortaya çıktık. Çukurun her iki yanında silahlarla dolu bir masa yer alıyordu. Kuma, Diya'nın tarafını benimkinden ayıran siyah bir çizgi çizilmişti. Kendi bölümlerimize doğru yürüdük.

Spiker, beton bir levhanın etrafında zıplayarak kayan kumdan uzak durmaya çalışıyordu. Konuşmasını bitirir bitirmez, saklanmak için arenanın altındaki kapılardan birine geri dönüyordu. "Beklediğimiz gün nihayet geldi. Awaleen'e kendilerini kötü kardeşleri Rovial ile birlikte mezara koydukları için teşekkür ediyoruz. İnsanlığı, onun için kendilerini feda edecek kadar sevdiler ve karşılığında size krallıkların sunduğu en güçlü Şampiyonları sunuyoruz. Awala Baira'mız hayal gücümüzün potansiyeline ve insan zihninin derinliklerine inanıyordu. Baira'yı kutlamak için Şampiyonlarımıza canlı halüsinasyonlar görmelerini sağlayacak bir iksir verilecek. Kendilerini Orban'ın çöl düzlüklerinde aslanlarla savaşırken, Essam'ın vahşi doğasında avcılardan kaçarken görecekler. Altlarındaki kum batmadan ya da diğer Şampiyon uyanmadan önce iksirin zorluklarıyla mücadele edebilecekler mi?" Sunucu kollarını kaldırdı. "Ama durun! Şampiyonlarımızın etrafındaki dört tüneli görüyor musunuz? İçlerinden birinden, tüm illüzyonlardan daha korkunç bir canavar çıkacak. Eğer bir Şampiyon, canavarla savaşmak için Baira'nın illüzyonundan zamanında kurtulamazsa, kum, endişelerinin en küçüğü olacaktır. Victor'umuz uydurma tehdidi yarıp gerçek tehdide ulaşabilecektir!"

Spiker bir tepsi aldı. İki cam şişenin içinden zümrüt rengi sıvı akıyordu. Tepsinin uzun sapını tuttu ve şişeleri aramızda gezinmeleri için uzattı.

"Eğer Şampiyonlarımız önünüzde gördüğünüz siyah çizgiyi geçerse, dövüşün doğası değişecektir. Rakiplerini basitçe alt ederek başarılı olmak yerine, zafer ancak ölümüne bir dövüşle kazanılacaktır."

Marek'in sarı kafasındaki her bir saç teline bahse girerim ki bu iksirleri halüsinasyon görmemizi sağlayacak şekilde tasarlamışlardır, öyle ki çukurun kenarlarında durmak neredeyse imkânsız hale gelecektir. Kafamızda avcılardan ve aslanlardan kaçırıyorsak, ayaklarımız bizi doğal olarak ileriye taşıyacaktı. Rory bu iksirlerden, vücuda ölüm izlenimi vermek için aşıladıkları hafif zehirlerden ve duyularımızı karıştırmak için karıştırdıkları köklerden bahsetmişti.

Diya ve ben şişelerimizi kaldırdık. *İyi şanslar*, diye mırıldandı.

İksir, renginden anlaşıldığı kadar tatlı değildi. Kırıştırdım

boş şişeyi kuma fırlattı. Diya yüzünü buruşturarak ağzını sildi.

"Kendini yükselmiş hissediyor musun?" Diya sordu.

"Zaten senden çok daha uzun olduğum için bunu söylemek zor."

Gözlerini devirdi ve bu hareket bana Sefa'yı o kadar güçlü bir şekilde hatırlattı ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Diya yayına bir ok taktı. "Nişan alma konusunda pratik yapmalıyım. Büyük bir kafan var ve elimden gelirse seni öldürmekten kaçınmayı tercih ederim."

Bir hakaretten diğerine mide bulantısı çöküyordu. Büyü yapmaya başladığım ilk zamanlarda yaşadığım hislere hiç benzemiyordu; her an bir kovaya saldıracakmışım gibi hissediyordum.

"Bir terslik var," diye mırıldandım. Büyüm hareket etmemişti ama hastalık genişlemiş, içimde kabarmıştı.

Üç olay hızlı bir şekilde arka arkaya gerçekleşti.

Önce Diya'nın gözleri yuvalarından fırladı. Kumun üzerine yığıldı.

Ardından, çukurun etrafına parlayan bir bariyer kapandı ve Diya ile benim tünellere ve arenanın geri kalanına ulaşmamızı engelledi. Çılgınlık yükseldi ama bariyerin arkasında hiçbir şey göremiyordum. Bu onların da bizi göremediği anlamına geliyordu.

Karnıma kramp girdi. Masaya çarptım, silahlar etrafa saçıldı. Arena döndü.

İksirler. İksirlerde sihir vardı. "Soraya," diye bağırdım.

Soraya doğrudan bir büyü saldırısının, koruyucu büyülerini bozan aynı güç tarafından geri püskürtüleceğini biliyordu, bu yüzden büyüünü kelepçelerimden geçirmenin yeni bir yolunu buldu: onu yutmamı sağlamak.

Sonunda, hastalık ağzını açtı ve beni tamamen tüketti.

Kuma vurmadan önceki son düşüncem zafer dolu bir düşünceydi. Arın başarmıştı. Onları kendi tasarladığı bir tuzağa çekmişti. Müfsidler ve Urabiler çılgına dönecek, Süreyya beni öldürmeyi başaramadan önce bariyeri aşmaya çalışacaklardı.

Bu onların son eylemi olacaktı.

Beni bir rüyaya götürmüştü. Belki de bir anıya.

Bakır Kule'de durdum. Usr Jasad'ın zenginliğinin aksine, kulenin kireçtaşı ve kerpiç tuğlaları renk ve ışığı akıtıyordu. Dar odanın ortasında Niphran volta atıyordu. Rüyalarındaki narin Niphran değil, kadının ta kendisiydi. Güçlü görünüyordu, uzun omuzları düzdü, dalgalı saçları başının arkasında toplanmıştı. En şaşırtıcı olanı da gözleriydi; yıllardır olmadığı kadar berrak ve berrak. Siyah kitmer gözleri.

"Anne?" Fısıldadım.

Beni duymadı. Yaklaştım. Niphran'ın odanın etrafındaki turu yavaşlamadı. Ellerini pencereye dayadı ve nefesi kesildi.

Bakır Kule'nin dışında saray çanları çaldı ve bir insan seli Jasad'ın yukarı şehrine doğru yürüyüşe geçti. Jasad'ın bir zamanlar olduğu gibi yürek parçalayan tablosunu takdir edemedim. Saraydan çığlıklar yükseliyordu.

Saldırı altındaydık.

Niphran'ın kapısı açıldı ve ikimiz de döndük. Genç Soraya diğer tarafta duruyordu.

"Kızım nerede? Dawoud nerede? Saray saldırı altında!" Niphran bağırdı.

Süreyya belinden dalgalı bir hançer çıkardı. "Saray nihayet doğru ellerde."

Pencereden, sarayın çatısına tırmanan, minarelerden bağırان insanlar gördüm. Saray hizmetkârları mızrakların ucunda dışarı çıkarılmış, cilalı fatihlerine boyun eğiyorlardı.

Mufsidler.

Niphran şakağına dokundu ve çorak odada kendini korumak için kullanabileceği bir şey olup olmadığına baktı. "Karyola direği! Kum saati kıvrımının ortasından çek," diye ısrar ettim. Tepki vermedi. Ona uzanmaya çalıştığımda, tahta zararsız bir şekilde içimden geçti.

Niphran, "Yıllar sonra ilk kez kafam berraklaşıyor," diye nefes aldı. "Yeniden düşünebiliyorum."

Genç hizmetçimin yüzünde acımasız bir eğlence belirdi. "Ben de öyle düşünürdüm. Altı yıldır *özel içeceklerinden* uzak kaldığın ilk gün. Gerçek Jasad'ın bağımlı bir zihin olmadan doğduğunu görmeni istedim. Bunu yapabilecek tek kraliyet mensubu sensin."

Niphran ve ben Soraya'nın açıklamasının farklı kısımlarına takıldık. Özel içecekler mi? "Onun deliliği... sadece zehir miydi?" Ama nasıl? Soraya

Kan Zirvesi'nden iki yıl önce sarayın hizmetine girmiş ve Niphran o zamandan yıllar önce kötüleşmişti. Niyar, Niphran sağlığına kavuşana kadar onu Kayyım olarak atamak için beklemişti ve bu süre zarfında-

Bu arada Hanim, Jasad'ın ordularına liderlik etmek üzere seçilmişti.

Kalbim sendeleyerek durdu. Niphran'ın deliliği Hanim'in işi miydi?

"Sadece kraliyet mi? Malik ve Malika nerede?" Niphran başladı

Soraya hançeri kaldırıncaya durdu. "Kızım nerede?"

Süreyya'nın yüzündeki can sıkıntısı bir anlığına dalgalandı. Niphran bembeyaz kesildi. "Hayır, hayır, sakın söyleme-"

"O henüz ölmedi," diye tersledi Süreyya. "Zirvenin son günü, haberci senin ölüm haberini getirdikten sonra saldırmayı planlıyor."

O. Sadece Rawain'i kastetmiş olabilir. Kan Zirvesi'nin gerçek suçlusunu başından beri biliyordum ama bu doğrulama yine de dizlerimin bağını çözdü. Anılarım doğruydu. Ben deli değildim. Ama bunu nasıl yapmıştı?

En kötü şüphelerimin gerçeğe dönüşmesini izliyordum. Mufsidler kuşatmadan önce Usr Jasad'a karşı çalışıyorlardı. Nizahl daha krallığa ulaşmadan günler önce saraydaki herkesi katleden onlardı. Ama neden? Müfsidler zengin vilayetlere mensuptu ve Jasad'ın kazançlarından diğer vilayetlerden çok daha önce faydalanıyorlardı. Usr'dan nefret etmek için en az nedene sahip olanlar onlardı.

Niphran iki eliyle kalbini kapadı. "Essiya seni seviyor. Sevebileceği çok az insan kalmıştı ve o seni seçti."

"Kapa çeneni!" Bakır Kule'nin ıssız dehlizlerinde yankılandı. "Eğer yapabilseydim-" Süreyya arkasını döndü ve inanmadığım bir şekilde gözlerinde yaşlar parladı. "Hepinizin toprağın altında çürümesini istiyorum. Essiya'nın canını bağışlayabilseydim, bağışlamaz mıydım sanıyorsun? Hiç kimse Jasad'ın mirasçısı olamaz! Tahtta kanla hak iddia edilemez."

Niphran caymadı. Yıllar süren uyuşukluğun ardından yeniden ortaya çıkan biri için annem kesinlikle hızlı düşünüyordu. "O zaman onu sakla. Ona yeni bir isim ver. Onu Omal'da Emre'nin ailesiyle yaşamaya gönder. O daha çocuk, Süreyya."

"Jasad'ı soylular belasından kurtarmak için çok uzun süre ve çok çalıştım. Essiya'nın ölümü Jasad kraliyetinin sorumluluğunda, benim değil." Soraya içini çekti. "Yakında size katılacak."

"Suç ortakların onu öldürmeye niyetli olduğunu biliyor mu?" Niphran sarayın bahçesinde alevlerin yanmaya başladığı pencereden dışarıyı işaret etti. I

eğitim merkezinin duvarında resmedilen aynı incir ve hurma ağacına ateşin sıçrayışını izledi ve ağlamak istedi. "Bilseler bile senin planına uyacaklarını sanmıyorum. Bunların hepsi onun büyüğü için, değil mi? Onu her şeyden çok istiyorlar. Tüm krallığımızın üzerine bir kibrit çakacak kadar istiyorlar."

Süreyya'nın içinden bir belirsizlik geçti. "Essiya'nın neden ölmek zorunda kaldığını anlayacaklar. Onun sihrinin potansiyelinin katlanacağı bedele değmeyeceğini görecekler."

"Onu almana izin vermeyeceğim." Altın ve gümüş Niphran'ın gözlerinde zayıfça titreşti, yıllarca kullanılmadığı için büyüğü yavaşlamıştı.

Hançer Niphran'ın göğsüne saplandı. Annem Süreyya'nın omzunu tuttu ve gözleri kapanmadan önce gördüğü son şey görevlinin acımasız bakışları oldu. Hançer serbest kaldı ve Niphran yere yığıldı.

Saçları siyah bir havuzun içinde etrafına döküldü. Süreyya'nın ayak sesleri kaybolup geriye sadece Bakır Kule'nin affetmez sessizliği kalırken yarısından kan sızıyordu.

Annem son nefesini verirken şeytani plan çözüldü. Hanim, Jasad'ın varisini yıllarca zehirledi. Onu Jasad'ın Kayyımı olarak hak ettiği rolü üstlenemeyecek kadar şaşkın ve dengesiz tuttu. Hanim kendini sürgünde bulduğunda, Süreyya çoktan Hanim'in görevlerini devralmak ve Varis'i uysal tutmak için sarayda konumlanmıştı.

Niphran'ın yanağına uzandım. Annemle geçirdiğim kısa zamanın çoğu onun eksikliklerine kızmakla geçti. Niyar ve Palia nasıl ebeveynlerdi ki, güçlü kızlarının çöküşüne tanık oluyor ve bunun kaynağını sorgulamıyorlardı?

Büyük bir gürültüyle yer sarsıldı. Kafamı kaldırdığımda, sarayın balkonlarından birinde Süreyya ve bir grup insanın yanında duruyordum. Kale göz alabildiğine uzanıyor, krallığımızın etrafını sarıyordu. Ağaç reçinesinin kehribar rengine boyanmış olan ruhani bariyer, Hisar'ın kendisinden bile daha yüksekti. Altın ve gümüş, kayan bir yıldızın parıldayan izi gibi yüzey boyunca uzanıyordu.

"Dayanacaktır," dedi Soraya sert bir sesle. Etrafındaki insanlar - Mufsidler- yeryüzü bir başka gümbürtüyle sarsılırken kaleye baktılar. "Büyüyü yapmak için tüm sihrimizi kullandık."

Yanıdaki kadın "Ya yanlış söylediysek?" diye sordu. Sebep

Yetişkinlerin neden on altı yaşında bir kıza boyun eğdiği, Süreyya'nın keskin bir ses tonuyla, "Büyüyü aynen Hanım'ın yazdığı gibi okudum," demesiyle anlaşıldı.

Bir adam öne doğru iterek Süreyya'nın üzerine yürüdü. Derin bir oyuk yanağını burnundan kulağına kadar yarmıştı. "Büyünün başarısız olmasını istemiş olabileceğini düşündün mü? Sürgün edilmeden önce bizden saldırmamızı istedi ve biz onu reddettik. Ya bu onun intikamıysa?"

"Jasad'ın Yüce Rawain'in eline düşmesine asla izin vermezdi!"

"Neden olmasın?" diye bağırdı. Yankılanan bir gumbürtü daha havayı sarstı ve kalenin cephesinde bir çatlak oluştu. "Ona ihanet ettik. Jasad'ın kontrolü altında, gücünü yeniden kazanmaya hazırlanıyor. Hanım'ın sadakati yok, ilkeleri yok. Tahtı istiyor ve Yüce'nin Jasad'ı yönetmek istediğini düşünüyor. Onun gerçek niyetini anladığında, tüm krallık yok olacak!"

"Yüce Rawain'in Jasad'ın tahtını almasına izin vereceğini nasıl düşünebilir?" Soraya karşı çıktı. Kulakları sağır eden bir şangırtıyla kalede çoğalan çatlaklar kırıldı. Müfsidler kendilerini yere atarken milyonlarca altın ve gümüş ışın onları yuttu. Güneşin bir kırılması gibi, ışık Jasad'ı sıcaklıkla sardı, yüzyıllardır süren büyü ve efsunların sonucu zaptedilemez kaleye beslendi.

Atlar yıkık kalenin içinden görünürken binlerce toynağın gürültüsü Jasad'ı sarstı. Siyah ve mor üniformalar göz alabildiğine uzanıyordu. Atların üzerine örtülen sorguçlarda, çarpışan iki kılıcın arasında bir kuzgun yükseliyordu. Atlılar kalenin bulunduğu yanmış toprağın üzerinden geçerken arma dalgalanıyordu. Meşalelerinden çıkan alevler ufku yıldızlarla aydınlanmış bir gece gibi aydınlatıyordu.

Nizahl bir karanlık sürüsü halinde Jasad'ın üzerine indi.

Müfsidler çoktan kaçmaya başlamıştı ama Süreyya yanında kaldı. Askerlerin dörtnele kasabalara girişini izledik. Çıglıklar başladığında dinledik.

"Böyle olmaması gerekiyordu," dedi Süreyya. Döndüğünde yaşlanmıştı. Ziyafet'teki Süreyya.

Jasad etrafımızda eridi. Beyaz duvarlar yemyeşil tarlaların yerini aldı.

Etrafımızda, Jasad'ın titreşimleri duvarlara sızıyordu. Toynaklar sokakları dövüyordu. Alevler aşağı bir köyün okulunun yanını yalıyordu.

"Hanım beni kandırdı. Bizi mahvetti," dedi Süreyya. "Göstermek istedim

Kalenin düşeceğinden şüphelenseydim seni asla Kan Zirvesi'ne göndermezdim."

"Bana patronluk taslama. Seninle tanıştığım andan beri yalan söylüyorsun."

"Bu konuda değil! Hanım beni saraya aldığında ben de çocuk denecek yaşıyordum. Sen bana sarıldın, ben de sana sarıldım. Başka seçeneğim yoktu Essiya. Sana olan sevgim, yapılması gerekenden daha ağır basamazdı."

"Her zaman bir seçenek vardır," diye hırladım. "Anlamadığım şey neden olduğu. Eğer halkımızı birleştirip güven ve emniyetlerini sağlamış olsaydın, senin iktidar iddiana karşı çıkmazdım. Mahair'de, köydeki hayatımdan memnundum. Büyüm kapana kısıldı! Kimseye zarar veremez."

Süreyya'nın gülüşüne acı karıştı. "Benim uzun bir hafızam var, Mevlâna. Pek çok kişi, kayıp bir çağın nostaljisine kapılarak büyükanne ve büyükbabanın günahlarını affetti. Ama ben hatırlıyorum. Senden önce gelen her kraliyet mensubunun suretinde büyürdün."

Oda yok oldu. Doğudaki Jasad vilayetinde, küçük, köhne bir köydeydik. Küçük kulübeleri sazlar ve çürümeye yüz tutmuş tahtalar ayakta tutuyor, çukurlu toprak yolu pis kokulu bir sıvı çamurluyordu. Sinekler ölü bir munbanın etrafında vızıldıyordu. Üç beden küçük giysiler giyen çocuklar pis su havuzlarına taş atıyordu.

Üç Jasadi askeri altın ve gümüş rengi üniformalarıyla geçip gitti ve uçuşan sinekleri dağıttı. Çocuklar geri çekildi, bitkin yüzlerindeki gözler genişledi. Askerlerden ikisi Alcalah'ın sıhhiyecilerinin kullandığına benzer gerilmiş bir branda taşıyordu. Üstünde büyük, kefenli bir figür hareketsiz yatıyordu.

Jasadi askeri kapılardan birini çaldı. Çatık kaşlı bir kadın kafasını uzattı. Eteğinin altından bakan üç küçük kıızı uzaklaştırdı. Asker, üzerinde yükselen bir kitmer ile mühürlenmiş kalın bir mektup uzattı. Jasad'ın kraliyet arması.

Bakışları cesede kaydı.

Kadın dizlerinin üzerine çöküp kefeni yırtarken Süreyya çocukların yanında durdu. Askerler onu geri çekmeye çalıştı. "Babamın parçalanmış, kömürleşmiş cesedini hatırlıyorum. Kokusunu."

Taş atan kızlardan biri koşarak yanına geldi. On ya da on bir yaşından büyük değildi ama ağlayan küçük kızlar onun kolunu çekiştirerek bir isim söylediler. *Süreyya*.

Kız, annesinin düşürdüğü mektubu aldı. Yetişkin Süreyya

omzunun üzerinden okumak için hareket etti. " 'Malika Palia ve Malik Niyar *trajik* kaza için en içten üzüntülerini sunarlar. Köyümüzdeki neredeyse her ev bu mektuplardan birini almıştı. Bizi açgözlülüklerine yem ettiler ve çiğnendiğinde umursuyormuş gibi davrandılar."

"Sihirli madencilik," diye fark ettim. Elim ağzıma gitti. Omal'da ortaya çıkardığım anı... "Diğer yöneticiler Kan Zirvesi sırasında büyükannemle büyükbabamı suçluyorlardı. Ama ben... Ben büyü madenciliğinin imkânsız olduğunu sanıyordum."

"Topraktan büyü çıkarmak mümkün değil." Süreyya'nın annesi kocasının üzerindeki örtüyü kaldırdı ve midem bulandı. Süreyya'nın babasının cesedi bir zamanlar yeryüzünde yürümüş olan hiçbir yaratığa benzemiyordu. Kemikleri parçalara ayrılmış ve yeniden düzenlenmişti. Kemiklerinin keskin kenarları berrak ve cam gibiydi. İskeleti -çünkü ne kütlesi ne de eti vardı- is ve irinle kaplıydı.

"Ama insanlar değil. Büyükanne ve büyükbabalarınıza kadar hiç kimse kandan büyü çıkarmayı düşünmemişti. Jasad'ın büyüünün zayıfladığını ve çocuklarımızın her nesilde daha az güçle doğduğunu fark ettiklerinde, Malik ve Malika en fakir vilayetlerdeki insanların büyülerini teker teker boşalttılar. Usr Jasad için büyümüzü aldılar ya da en sevdikleri vilayetlere geri verdiler. Büyünüzün kaynağının bedeninizden sökülüp alınmasının nasıl bir his olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Babam tahta saygı göstermenin önemine inanıyordu ve *onu tükettiler*."

Büyün çok güçlü Essiya. Gedo Niyar ve Teta Palia bir kısmını almaya çalışabilir.

Eğer büyükannem ve büyükbabam kendi halklarından büyü çıkaracak kadar zalimse, benim büyümden ne kadar korkmuş olmalı ki onu kelepçelemişler?

"O zaman neden Müfsidlerle çalışıyorsun? Onlar da en az dedelerim kadar suç ortağı!"

"Müfsidlerin kaynakları ve bağlantıları var. Hanim'in Kayıda olarak atanmasını sağladılar. Beni senin yardımcın olarak yerleştirdiler. Ve Jasad tahtını ailenizin pisliklerinden temizlemenin zamanı geldiğinde, saldırmak için hazır dılar. Tek anlaşmazlık noktası sendin. Amaçları tamamen senin büyüne odaklanmıştı ama kale düştükten ve sen Kan Zirvesi'nde öldüğünü ilan ettikten sonra, kontrolümü sağlamlaştırmakta hiç sorun yaşamadım."

"Neden benim sihrim?" Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde sordum. Güçlü olduğunu biliyordum ama tüm bu kaosu nasıl hak edebilirdi? "Onunla ne yapmak istiyorlar?" Soraya'nın babasından çıkardıkları gibi benim sihrimi de çıkarmak istemiş olamazlardı. Kuşatmadan önce herhangi bir noktada bunu başarabilirlerdi, özellikle de Soraya aracılığıyla bana sınırsız erişimleri varsa.

Soraya aniden tökezledi, acısı yüzünde sekiyordu. "Beni buldu," diye tükürdü. "Mezarlara lanet olsun, nasıl?"

Duvarlar tekrar değişti ve ben bu fırsatı kaçırmadım. Kendimi Süreyya'ya doğru fırlattım ve ikimizi de yere düşürdüm. Bir anda altımdan kayboldu ve ben büyük bir yatak odasına düştüm.

Oval bir aynanın önünde farklı bir Süreyya oturuyordu. Saçlarına bulaşmış kir ve yüz hatlarını kaplayan öfke olmadan, hizmetçimin bu daha genç versiyonunu tanımak daha kolaydı. Omuzlarına dökülen düz saçlarına bir fırça attı. Dik durma çabasıyla terleyen Süreyya'm homurdandı: "Buklelerimi mahvetmekten nefret ediyordum. Ama zaten bir Jasadi olduğumu gösteren çok şey vardı."

Genç versiyonun yanından geçip geniş bir yatağın ayak ucunda durdum. Nefesimi tuttum. Yorganın altında genç Arin uyuyordu. Nefes alışını izledim, genç yüz hatlarındaki kırılganlıkla sarsıldım.

"Onu bu kadar üşütenin ben olduğumu düşünmekten hoşlanıyor," dedi Soraya yanına tırmanarak. Parmakları yanağından geçti ve ben onları teker teker kırmak istedim. "Zaten çok *zor* biriydi. Paranoyak, güvensiz. Sürekli şüphe duymak için bir neden arardı. Nazik jestlere güvenmezdi ve hayatla kol mesafesinde etkileşime girerdi."

Bana, en başta bağlılığımı kazanan yaramazlığın kıvılcımıyla sırtıttı. "Eğer bir dağı dize getirecek biri varsa, o da sensin, amari. Nizahlı Arin, Jasad Varisi'ne aşık oluyor. Ha! O da benim hilelerimin kötü olduğunu düşünüyordu. Kalbini bu kadar sıkı kapatmasına şaşmamalı: lanet şey onu yoldan çıkarmaya devam ediyor."

"Onu kandırmadım," dedim. "Tanıştığımızda ben Jasad Varisi değildim. Bir Omalian köylüsüydüm, hatta bir Jasadi bile sayılmazdım. Olmak niyetinde değildim- başlamak için-"

Diğer Süreyya saçını taramayı bitirdi. Fırçayı makyaj masasının üzerine koydu.

"Önemsemeye başlamak için mi?" Süreyya sözlerini tamamladı. "Evet, Hanım bu konuda mükemmel bir iş çıkarıyor."

bu özel başarısızlığı ortadan kaldırmak. Önemli değil. Arin ihaneti bizim gibi düşünmüyor. Ona göre, bu üstün gelmenin öfkesi. Yanlış hesap yapmanın öfkesi." Diğer Süreyya Arin'i yorganın üzerine yatırmış, onun huzurlu yüzüne bakıyordu. Yaralanmamış yüzüne.

Bu arada Soraya'nın büyüü zayıflıyordu. Odanın renkleri soluklaşıp kayboluyor ve teni solgun bir renk alıyordu.

Yatağın üzerinde, diğer Süreyya'nın elinde bir bıçak belirdi. Titrek bir nefesle Arin'in boğazına doğru bir bıçak darbesi indirdi. Nizahl Varisi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Dönerek hançerin yörüngesini değiştirdi. Kan çenesinden yukarı kıvrıldı ve Komutan'ın meşhur yara izinin çizgisini oluşturdu.

Arin Süreyya'yı duvara fırlattı. Soraya bir yığın halinde yere yığıldı. Arin sendeleyerek kapıya doğru ilerlerken, genç Wes gümbürtüyle alarma geçen bir grup muhafızla birlikte içeri daldı. Wes tam zamanında hareket ederek Arin'i yere düşerken yakaladı.

Aralarında Vaun da vardı. Arin'in kanayan yarasına kalın bir bez tuttu, kıvranan Soraya dışarı sürüklenirken gözlerini kapıya çevirdi. Yüce içeri koştu ve tam oda eğilirken arasındaki renklerin dönmeye başladığına yemin edebilirdim.

Beyaz odaya çarptık. Soraya iki büküm oldu. "Sanırım bu bir veda. Onunla savaşmak için yeterli büyüü korumam gerekiyor." Gözleri soluk bir altın ve gümüş renginde parlıyordu. "Seni seviyorum, Amari. Umarım bir gün ölüm bizi tekrar bir araya getirdiğinde bunu hatırlarsın."

Saldırdım ve bu sefer onu yere sermeyi başardım. Beni itti ve gözlerindeki altın ve gümüş daha hızlı dönerken kıkırdadım. Kendini uzaklaştırmaya mı çalışıyordu?

"Gidemezsin, Süreyya. Sihrim orada işe yaramayabilir ama şu anda onun etki alanındayız," dedim. Denemenin iksirlerine kendi sihrini katarak manşetimin korumasını engellemeye yönelik büyük planı, bedenime sihir katmanın sorun olmadığını unutmuştu. Dengesiz bir gülümsemeyle dişlerini göstererek ayağa kalktı. "Kelepçelerimin büyüü içime hapsedmek gibi can sıkıcı bir alışkanlığı var."

Süreyya'nın gözlerindeki pişmanlık kayboldu. Etrafımızdaki duvarlar kırılğan bir sonbahar yaprağı gibi buruştu ve bizi milyonlarca yöne savurdu.

Bizi bir gölün donmuş yüzeyine bırakıyor.

Gölge figürler uzaktaki kıyıda sallanıyordu. Beni izliyorlardı. Bekliyorlardı. Buraya daha önce de gelmişim.

"Benim sihrimden önce ölürsen olmaz." Beni rüyada tutma ve Arin'in etkileriyle savaşıma mücadelesi açıkça görülüyordu.

Başımın tepesini sıyırdım, tacımın kenarlarını yokladım. Gümüş elbisem gölün üzerinde dalgalanıyordu. Eteğimdeki işlemeler canlandı ve kafesteki kedicik kumaşın kıvrımlarında volta attı, kediye benzeyen bedeni tedirginlikle gerindi.

Süreyya beni en sık tekrarlayan kâbusuma göndermişti.

"Senin için daha fazla zaman istedim," dedi Niphran. Regal ve melankolik, Jasad'ın kalbi ete kemiğe bürünmüştü. "Daha fazla huzur. Daha fazla sevgi. Dünya etrafınızda yıkılmadan önce gelişmek için bir şans.

"Sonra yine," diye devam etti, yüzünde şaşkın bir ifade vardı, "sanırım gördünüz, değil mi? Ah, annem ve babam şimdi bizi görebilselerdi. Utangaç, kitap kurdu Omal Varisi'ne aşık bir kız ve Nizahl Komutanı'na aşık bir torun. Sence hangisi daha kötü?" Cırtlak kahkahası gözlerine ulaşmadı. Ateş elbisesini yalıyor, turuncu dallar hareketsiz bedeninden yukarı tırmanıyordu.

Bir daire çizdim. Bir çıkış yolu olmalıydı. Her büyüünün dikişleri, parmaklarınızı altından geçirip çekebileceğiniz köşeleri vardı. Daha da iyisi, Soraya neredeydi? Buzları kırmak için onun kafasını kullanabilirdim. "Nizahl Varisi'ne aşık değilim."

"Bana yalan söyleme Essiya," dedi Niphran sert bir sesle. Alevler belinin etrafında dans ediyordu.

"Odaklanabilir miyiz?" Kıyıdaki gölge figürler daha hızlı sallanıyordu. Gülünç konuşmamızı duymak için zorlanıyor musun? "Yangın-"

Gözlerinde altın ve gümüş çalkalandı. "O çok yakışıklı. Babanla tanışmadan önce onun gibi erkeklere aşıktım. Tüm o buz ve keskin kenarlar. Ama Nizahl Varisi! Gençliğimde bile bu kadar cüretkâr olabileceğimi sanmıyorum. Etkilendim."

Kedicik ipek hapishanesinden kaçamadan pençelerini geçirdi.

Alevler annemi neşeyle tüketti. Gözden kaybolduğu anda çığlık attı. Tiz, kulak delici çığlıklar. "Yardım edin bana!"

Yumruklarımı buza vurdum. Tacımı saçlarımdan kopardım ve donmuş gölün kalın tabakasına sürttüm. Buz neden kırılmıyordu?

Duman gözlerimi yaktı. Onları temizledim, Niphran'ın üzücü çığlıkları

yoğunlaşıyor. Yüzlerce rüyada olduğu gibi oldu. Kelepçelerimin olduğu yerde pürüzsüz, çıplak bir ten görmek için aşağıya baktım.

Nasıl olacağını biliyordum. Ateş patlayacaktı. Gölge insanları yiyecek ve sonra benimle ziyafet çekecekti. Bunun tekrar olmasına seyirci kalamazdım. Serbest bırakılan büyüm çözüm değilse, ne olabilirdi?

Hanim'in eski sataşması. *Dünyadaki tüm sihre sahip olsan da Jasad'a sırtını dönersin.*

"Essiya!"

Bugün annemin ölümünü zaten bir kez izlemiştim. Kendimi ateşin içine attım ve Niphran ile çarpışarak kollarımı ona doladım. Gölge yaratıklar ileri atıldı. Ateş bizi tüketmek yerine yukarı fırladı ve gece gökyüzünde gezinmeye başladı. Gölgelere şafağı getirdi. Gölgeler değil. Dawoud, Niyar, Palia. Sayısız Jasadis'e sonunda yüzler ve isimler verildi.

Niphran'ın gözleri parladı. "Beni kurtardın."

Annem gölü ve Jasadis'i de yanına alarak ortadan kaybolurken kollarım boş havaya dolandı. Sadece Süreyya ve ben, eski saray odamda duruyorduk.

Büyüm etrafımızda dalgalanırken Süreyya karnını tutarak yere düştü. Onun yanında yere oturdum ve göğsümde hüznün kabardı. Çocukluğumun en güzel anıları o ve Davud'la birlikte bu odadaydı. "Hanim sana ihanet ettiği için üzgünüm Süreyya. Bizi kendi oyununda piyon olmamız için eğitti." Süreyya'nın eğik başının tepesine dokundum. *Keder. Öfke. Korku.* Ben onların beni yönlendirmesine izin vermiştim, ama Süreyya kendisinin de onlar gibi olmasına izin vermişti. "Mahair'e hiç gitmemiş olsaydım, ben de senin gibi boş ve kaybolmuş olurdu. Aşka, arındırılması gereken bir hastalık gibi davranırdım."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Bakışları acı ve panik içindeydi. "Hoşça kal Süreyya," diye fısıldadım.

Büyüm görevlinin etrafında dalgalandı, altın ve gümüş fırtınaları onun etrafında daha hızlı ve daha hızlı dönmeye başladı. Büyüm içine akıp derisinin altını aydınlatırken başını geriye attı.

Süreyya çılgılık attı ve sihir yatak odasını beyaza boyarken kolumu yüzüme kapattım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Victor's Ball'a tek başıma hazırlandım.

Eşyalarımı Hisar'ın ana kulesindeki bir odaya yerleştirmişlerdi. Ben yaldızlı aynada farklı ifadeler üzerinde çalışırken, erik rengi elbisem ipek bir fısıltıyla minderli bankın üzerine döküldü. Gururlu, alçakgönüllü, sevinçli. Yanaklarım acıyordu.

Gözlerim için yapılabilecek pek bir şey yoktu. Ölü ve acımasız bir siyah, herhangi bir yaşam biçimini taklit etmeye ikna edilemezlerdi. Onlara ince pudralı mavi sürme çektim ve uzaklara baktım.

Kapı çalındı. Bir kez daha gösteri zamanı.

Ayna Arin'in girişini yansıtıyordu. Kapıyı arkasından kapattı ve ben de Rory'den aldığım eldivenlerimi giydim. "Ne kadar kalmam gerekiyor?"

Kapıya yaslandı. Arin'i kaç kez *yaslanırken* gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirdim. Adam annesinin rahminden sert ve etkilenmemiş olarak çıkmıştı. Bu bir işaretti. "İki saat. İyice sarhoş olduklarında, gittiğinizi kimse fark etmeyecektir."

Saçlarımı yüzümden tutturdum. Sıkı bukleler sırtıma dökülüyordu.

"Victor'un arabaları hazırlandı. Sefa ve çocuk sizinle orada buluşacak. Size eşlik etmeleri için en nitelikli askerlerimden oluşan bir maiyet görevlendirdim. Sizi gitmek istediğiniz her yere götürecekler ve gideceğiniz yere vardığınızda içlerinden on tanesini daimi muhafızınız olarak seçebilirsiniz. Kazandıklarınız ayrı ayrı ve gizlice sizin seçtiğiniz bir yere teslim edilecek." Arin ses tonunu hiç değiştirmeden konuştu. Acaba bu gece için de ifadelerine çalışmış mıydı?

Bankın üzerinde döndüm. Onun tam görüntüsü bir an için diğer tüm düşüncelerimi alt üst etti.

Menekşenin en canlı tonuna boyanmış bir tunik, geniş omuzlarını ve gövdesinin düz, sert camlarını çerçeveliyordu. Kalbinin üzerine Nizahl'ın sembolü dikilmişti. İnce siyah pantolonu dar belinden sarkıyor, temiz ve hafif çizmelerinin içine sokuluyordu. Gümüş rengi saçlarının arasında ametist bir yüzük duruyordu. O

ağır paltosunun yerine, dizlerinin arkasına doğru daralan, vücuda oturan siyah bir kuyruklu ceket giymişti. Paltonun sol tarafında beş parlak mor düğme, diğer tarafında ise minik kuzgunlar sıralanmıştı.

"Yakınımda durma," diye başardım. "Herkesin gözü senin üzerindeyken asla sızışamam."

"Bu gece ilgi odağı olmayacağıma sizi temin ederim," dedi alaycı bir tavırla ama dudaklarının kenarına küçük bir gülümseme dokundu. Utangaç bir Arin-şimdi her şeyi görmüştüm.

İçimi çektim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve yüzümü kapattım. "Herhangi bir değişiklik var mı?"

Arin'in duraksaması kendi kendine cevap verdi. "Hayır."

Çukurda uyandığımda arenada anarşi hüküm sürüyordu. Nizahl askerleri dışarıdan gelen ziyaretçileri tuzağa düşürmüştü ve kalabalığın arasına gizlenmiş askerler gözlerinde en ufak bir altın ya da gümüş parıltısı olan herkesi yakalamıştı. Sorn ve Arin, zümrüt bariyer düştüğü anda tünellerden fırlamışlardı.

Kum neredeyse baygın haldeki Diya'nın başının üst kısmını su altında bırakmıştı. Onu kumun pençesinden kurtarmak için Orban Varisi ve altı khawaga gerekmişti. Sorn'un Diya'yı kollarının arasında sürükleyişini ve bir doktor çağırmak için bağırarak omuzlarını sarsışını çaresizce izlemiştim. Diya'dan çok daha uzun boyluydum ve Arin bana ulaştığında sadece yarısına kadar batmıştım. Nizahl Varisi uyanık ve akli başında olduğumdan emin olduktan sonra eldivenlerini çıkardı ve arenanın tek çıkışını açtı. Konuklar kapıda sıraya girdi ve dışarı çıkan herkesin alnına parmaklarını bastırdı. Direnenler gözaltına alındı.

Elli Müfsid ele geçirildi. Yakalandıklarında hissetmiş olabileceğim duygular, Müfsidlerin Usr Jasad'daki personeli katledişini ve kaleyi düşürüşünü izlerken sönmüştü.

Sonradan öğrendiğime göre Arin bir arabanın altında, elinde boş bir şişeyle uyuklayan büyülenmiş bir Süreyya bulmuştu. "Ona dokunduğumda büyü çoktan sönmeye başlamıştı," demişti Arin. "Birkaç dakika içinde ölmüştü."

Ayrıntılardan kaçınarak, anılarında beni nasıl kovaladığını anlatmıştım. İksire kattığı sihir benim kendi rüyalarımda ölmemi mümkün kılıyordu ama aynı zamanda onun da benimkilerde ölmesini mümkün kılıyordu. Benim anılarım aynaysa, Süreyya'nınkiler de intikamcı bir boşluktu.

Süreyya ölmüştü, bir grup Mufsid yakalanmıştı ve ben de Victor'dum. Ben Victor'dum.

Zaferimizin zayıfatı olan Orbanian Şampiyonu, hiçbir şeyin onu uyandıramayacağı bir uykuya daldı. Sorn onu Orban'a götürmek için bir araba ayarlamış ve tedavi arayışı için krallıkların her köşesine haberciler göndermişti.

"Diya yaşıyor. Sorn inatçı bir adam. Eğer bir tedavi varsa, onu bulacaktır. Üçüncü denemenin getirdiği riskleri biliyordu. Çok daha kötü olabilirdi," dedi Arin.

"Nasıl?" Dolaba doğru yürüdüm. "Zehirli bir iksir içti. Sorn'un onu bunun için eğittiğini mi düşünüyorsun?"

Göğsümde kıvılcımlanan öfke korunun üzerinde tepindim. Öfke, diğer her şeyin akıp gitmesi için kapıları açtı.

"Jasadis'ini yakaladın," diye mırıldandım. "Anlaşmamız yerine getirildi." Arin'in çenesinde bir kas sıçradı. "Demek öyle. Özgürlük senin."

Gülüşüm kulaklarımda çınılıyordu. Rory'nin dükkânını devralma ve Raya'nın koğuşları için bir bakımevi daha finanse etme, Marek için Yuli'nin eski arabasını satın alma ve Sefa'yı maceralara götürme hayali. Artık lekelenmiş, kaçınılmaz, şeytani bilgiler tarafından çürütülmüştü.

Büyükannem ve büyükbabam halkımıza akla gelebilecek en hain şekilde ihanet etmişlerdi. Usr Jasad bir illüzyondu, altındaki çürümüş kökleri saklayan güzel bir hikâyeydi. Büyüm, Müfsidler istemeden de olsa kuşatmanın yolunu açmaya itmişti. Bildiğimi sandığım her şey bir yalandı.

Soraya ve Dawoud arasında bir yerde, son özgürlük yanılsamam da paramparça olmuştu.

"Al." Arin pelerinimi uzattı. "Arabada bırakmak istemedim."

Bohçayı aldım ve ters çevirdim. Güve yeniği yaka, inanmadığım bir şekilde onarılmıştı. Yeni dikişi parmaklarımla yokladım. "Teşekkür ederim."

"Sylvia." Arin'in sesi gergindi. "Bunu kendine yapma."

"Ne yapmak?" Pelerinin sağ cebinde bir yumru vardı. Garip; hançerim botumdaydı.

Arin kıpırdandı, neredeyse pelerini düşüreceğim kadar yakınımdaydı durdu. İşaret parmağını çenemin altına kaydırarak isteksiz bakışlarımı yukarı çekti. Tedirginlik Arin'in sesini renklendiriyor, belli belirsiz aksanını ortaya çıkarıyordu. "Sana yardım etmek istiyorum. Bana ne söyleyebileceğimi söyle."

Elimle Arin'in ağzını kapattım. Göz açıp kapayınca kadar bileğimi kavradı. Bakışları benimkilere saplandı ve elimi çekip atmayınca

konuşmama izin ver.

"Süreyya beni öldürmeye çalıştı. Yıllarca Jasadis'in öldürölmesinde Mufsidlere liderlik etti. Diya onun yüzünden asla uyanamayabilir. Onun ölümü beni sevinçten havalara uçurmalıydı."

Sözcüklerim, çoğu tatsız gerçeğin eğiliminde olduğu gibi, duyulmak için haykırarak bir patlamayla çıktı. Ardından bir ağırlık çöktü. "Ama tek hissettiğim keder Arin, çünkü bir Jasadi daha öldü." Soraya'nın bu hale gelmesinde büyükannem ve büyükbabamın da en az Hanım kadar payı vardı. Müfsidlerin kendi halklarına karşı cephe almalarına neden olan haklılıkta.

Kendimi bu acıdan uzak tutmak için çok çalışmışım. Suçluluğu öfkeye, üzüntüyü küçümsemeye dönüştürmek için. Hanım beni utandırdı ve taşıyabileceğimden fazla yük yükledi ve onu öldürmek gürültüyü kesmeyince, Hisar'ın kapılarından daha uzun bariyerler inşa ettim. "Tek istediğim sadece kendim için var olmaktı, ama ben gerçekten var değilim, değil mi?" Fısıldadım ve bunlar söylediğim en doğru sözlerdi.

Elimi geri çektim ve ıslak gözlerimi ovuşturdum. "Ne demiştiniz buna? 'Duygularım üzerinde çocukça bir hakimiyet' mi?"

Arin bana baktı. Ne hesaplayan, düşünen bakışları ne de temkinli bakışları vardı. Sadece bana baktı, neredeyse çaresizce.

"Her neyse." Öksürdüm, el yordamıyla pelerinin cebini karıştırdım. Rahatsızlığımın dikenleri arasından anlamsız bir gevezelik akışı akıyordu. Çok fazla şey paylaşmışım. "Ne yazık ki senin için, eğer kara kara düşünmüyorsam, şikayet ediyorum ve bu akşam her ikisini de bol bol yapmayı planlıyorum."

Cebimden Omalian sokak tüccarından satın aldığım incir kolyesini çıkardım. Oh. Bunu unutmuşum.

Arin'in kaşları çatıldı. Bu hareket haksız bir çekiciliğe sahipti. "Kızarıyorsun."

"Ben kızarmıyorum," diye karşı çıktım ama bu bir istisna olabilirdi. Kanımın her damlası yanaklarıma hücum ediyordu. Kirli bir iksire, zehirli bir özsuya, Al Anqa'a'nın pençelerine katlanmışım. Bunlar, incir kolyeyi Nizahl Varisi'ne doğru uzatmak için harcadığım çabanın yanında soluk kalıyordu. "Bunu senin için aldım," dedim bir hece sağanağında. "Takmak zorunda değilsin elbette, sadece düşündüm. Eğer istersen. Menekşe rengi bana ceketindeki kuzgunları hatırlattı." İncirin bana güvenliği ve rahatlığı hatırlattığını söylemedim. Kaderin acı verici ironik bir cilvesiyle, Arin'le ilişkilendirmeye başladığım iki şey.

Arin kolyeye baktı. İki saniye sonra bayılmış gibi yapacaktım ya da belki de kendimi gezgin bir askerin kılıcının üzerine fırlatacaktım. Beni bu utanç coşkısına geri döndürmesini engelleyecek herhangi bir şey. Ne düşünüyordum ki? Komutan mücevher takmazdı, hele üzerinde *meyve* olan ucuz bir Omalian kolyesi hiç takmazdı-

Eldivenli bir eli kolyenin etrafına dolandı. Gözlerini benden ayırmadan kolyeyi boynuna doladı ve kolyenin yerleştiği yeri okşadı. "Sanki Suraira'nın kendisinden gelen bir hediyeyi geri çevirecekmişim gibi," diye düşündü. Başını salladı, sanki bu kavram mantığa aykırı bir şeymiş gibi. "Alcalah'ın Victor'undan."

Kızarıklık yanaklarımdan kafa derime kadar yayıldı. Pelerinimi kurcalayarak güldüm. "Gururum okşandı say. Büyük ve kudretli Komutan mütevazı teklifimi kabul ediyor! Kutlanacak gerçek bir zafer."

Arin'in parmakları incirin etrafında kıvrıldı. "Dur."

Gelişmekte olan bu paniği kontrol edebileceğimi mi düşünüyordu? Arin'den, onun hayatından, zamanından, nadir gülümsemelerinden daha fazlasını istediğimi mi fark etti? Onun tarafından tanınmak istiyordum. Utancımı ve pişmanlığımı onun güvenine bırakmak ve onları sağlam tutacağına güvenmek.

"Yapmayın efendim, tevazu size yakışmıyor." Uzuvarımın zihninden ayrı bir eylemi vardı, hiçbir şeye ve her şeye işaret etmiyorlardı. "Ben sadece böyle bir jestin onuruna ve yüksek haysiyetine sevinyorum-"

"Yeter!" Arin bağırdı.

Pelerini düşürdüm. Yüz hatlarında karmaşık bir çaresizlik ve öfke dizisi savaşılarak ilerledi.

"Ben ölümsüz, yüce, kudretli ya da muhteşem değilim. Olamam, çünkü ben sadece bir insanım." Her kelime ısırılmıştı, çok uzun zamandır ihmal içinde kaynayan bir yerden çekilmişti. Buz mavisini gözler, çok fazla şey gören gözler, benim dikkatli numaralarımı gördü, benimkileri aradı. "Ben sadece bir erkeğim."

Daha sonra, ilk kimin ulaştığını hatırlamayacaktım. Bu ayrıntılar diğerlerine yer açmak için kayboldu.

Hisar'ın temellerini sarsması gereken bir çarpışmada karşılaştık. Arin'in ağzı benimkinin üzerine eğildi, kolları beni göğsüne doğru çekmek için belime çelik bantlar ördü. Ellerimi yumuşak saçlarına gömdüm ve halkasını yerinden çıkardım.

İçimdeki bir gerginlik gevşedi ve onun yerini almak için binlerce gerilim sarmalı yayıldı. Kör bir ihtiyacın, saf bir talebin sarmalları.

Arin'in tadı adlandırabileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sarhoşluğa karşı yemin etmişim ama onun çöküşünün tadını çıkarma şansı için hemen yeminimden dönebilirdim. Sırtımın gardıroba çarptığını zar zor fark ettim. Bacaklarım beline dolandı ve onları çıkarmak için acele ederken Rory'nin eldivenlerinden birini yırttım. Arin'in yara izini, gözlerinin altındaki gölgeleri takip ettim, yakasını çekiştirdim. Ona dokunmak, adımı tenine kazımak, beni bıraktığı gibi onu da tamamen ve geri dönülmez bir şekilde iz bırakmak için yanıp tutuşuyordum.

Arin beni hayatının her alanında sergilediği aynı tekil dikkat ve beceriyle öptü. Dudaklarını dudaklarıma her sürtüşünde beni benden alıyordu. Zeki elleri eteğimin altında kendine bir yol buldu, parmak uçlarının deri baskısı uyluklarımı morartacak kadar sertti.

Ve bunu istedim. Parmaklarımı onun kanıtlarına bastırmak ve acının zonklamasından heyecan duymak istedim.

Çarpan kalbimin her atışına bir yankı eşlik etti, kakofonide içi boş bir ses. Birbirimize korkunç bir şey yapmıştık. Ortak bir canavarın çekirdeğini çözmüştük.

Lanetli bilgi, derdi Raya. Kollarımda nasıl hissettiğini bildikten sonra nasıl çekip gidebilirdim? Harap olmuş sesiyle fısıldadı adımları

-Ondan sonra başka birinin adımı söylemesine nasıl izin verebilirim?

Dudaklarına küfrederek Arin'in yeleşinin bağcıklarıyla uğraştım. Sonunda bağcıkları gevşetmeyi ve tuniğini yukarı itmeyi başardım. Karnının çıkıntılarında gezindim, titrediğinde tırnaklarımı kalçasına geçirdim. Onun tuhaflığı içimde bir sıcaklık yarattı. Hakaretlerime ya da öfkeme hiç tepki vermeyen bu okunmaz adam, yine de dokunuşum altında çok duyarlıydı. Ona daha çok ihtiyacım vardı. Daha fazlasına. Sarsılmaz Komutanı parmaklarımın, dudaklarımın ve tenimin altında deliliğe sürüklemeye ihtiyacım vardı. Kafamdaki enkazı karıştırmayı bırakıp kendimi onun içinde kaybetmeye.

"Beni nasıl hayal kırıklığına uğrattığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?" Ağzı boğazımda zıplayan nabzı buldu. Vücudunun sert hatları beni gardırobun üzerine bastırarak yerimde sabitledi. "Beni nasıl büyülüyorsun?"

Deri avuç içlerim uyluklarımın üzerinde gezinirken, damarlarımdaki sıcaklıkla birlikte yuvarlanırken büyüm heyecanlandı. "Yatağa. Şimdi."

Arin'in gülümsemesindeki vahşi parıltı içimi ürperten bir beklentiye yol açtı. Onun yanında kendimi asla tam olarak güvende hissedemeyecektim. O da benim yanımda asla tamamen güvende olmayacaktı. "Bu bir emir mi, Suraira?"

Karşılık olarak bacaklarımı beline doladım.

Arin bir kolunu belime dolayıp döndüğünde dünya tersine döndü. Bir *gümbürtüyle* yatağa çarptım. Arin bir dizini yatağa dayadı. Bana açlıkla ve daha sessiz bir şeyle baktı. Çok daha tehlikeli bir duyguyla.

Bazen sana bakışı. Sanki ölümcül düşüşü olan bir uçurummuşsunuz ve her gün onu uçurumun kenarına biraz daha yaklaştırıyormuşsunuz gibi.

Arin'e uzandım ve onu yatağa çektim. Yüzünü ellerimin arasına aldım. Dudaklarımı alnında gezdirmeden önce tüm dikkatinin bende olduğundan emin oldum. Bileklerimi yakaladı, sıkıca tuttu. Geri çekilmedi.

Onu soyup açmak ve içini dışını ezberlemek istedim. Çok yanlış anlamışım. Arin yaysız bir bobin değildi. Baskı Arin'i en keskin, en soğuk yerlerine sıkıştırmıştı. Baskıya en çok dayanabilecek kısımlarına. Aynı güç altında ben de kırıldım. Bundan kaçınmak için kendimi parçalara ayırdım, kendimi bir daha asla aynı şekilde inşa edemeyeceğimi biliyordum. Ama kaybettiklerimizin hâlâ kurtarılabileceğini ummak istedim. Dönüştüğümüz şeye rağmen yeniden yumuşak olmayı öğrenebileceğimizi.

Önce sol gözünü, sonra sağ gözünü öptüm. Ağzının köşesini. Çenesinin sürgüsünü. Arin titremeye başladı. "Sylvia." Yarı yalvarış, yarı acıydı.

Vaida'nın sesi arzusunun sisi arasından yolunu buldu. *Kendini korumak için kalbini saklıyor.*

"Senden nefret ediyorum." Parmaklarımı saçlarının üzerinde gezdirdim, vücudunun ağırlığını üzerimde hissetmenin tadını çıkarıyordum. Dikkatini kaybederse beni ezecekmiş gibi kendini dikkatle tutuyordu. Aptal adam. Ayak bileğine bir tekme attım ve o kendini tutup beni üstüne yuvarlayınca bir kahkaha attım.

Burnunun keskin çizgisini takip ettim. "Seni öldürmeyi hayal ediyorum."

Arin parmaklarımı çekti. Endişe beni kamçıladı. Çok mu ileri gitmiştim?

Eğlenceden kararmış gözleri benimkileri aradı. Alnımda oluşan çatlağı başparmağıyla düzeltti. "Benim çılgın Suraira'm, baştan çıkarma hakkında konuşacak çok şeyimiz var."

Kapıya vurulunca irkilerek bir çığlık attım. Arin ağzımı kapattı.

"Victor Sylvia? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Eldivenini ısırđım. Sırıtarak geri çekildi. "Hayır, teşekkür ederim!"

Dudakları benimkilerin üzerinde şehvetli bir kayışla mühürlendi. Boynunun arkasını kavradım, avını tuzağa düşüren bir yılan gibi etrafına dolandım. Başparmağımı bel kemerine soktum ve kalçasının kıvrımını izledim.

Arin'in ani ısı kaybı beni kendime getirdi. Başını yana çevirmişti, çenesi gergindi.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye zorladı.

"Büyün..." "Nasıl bir his?"

"Kendi ellerime güvenemiyorum. Sanki o güzel boynunu okşamak için uzansam, onun yerine kıracaktım gibi geliyor."

Korkmalıyım. Aslında korkuyordum ama hep korkuyordum. Bu duygu ilişkimizin temel taşlarından birini oluştuyordu.

Musrira hakkında doğruyu söylüyordu - ya da inandığı gibi doğruyu. Engellenen bir lanet onu büyüye karşı o kadar hassas hale getirmişti ki, dokunuşum bile ona acı verebiliyordu. Bu da en az diğerleri kadar iyi bir açıklamaydı.

Ama merak ettim.

Avucumu nazıkçe, kasıtlı olarak Arin'in yanağına dayadım.

En güçlü teorimi soracak olursanız, büyüünüzü tam olarak ifade edebildiğiniz bir anda size dokunmanın beni öldüreceğinden şüpheleniyorum.

Elimi sıkıca kavradı. Eldivenli parmakları çıplak bileğimin etrafında büküldü ama elimi kenara atmadı.

"Arin." Yanağımı saçlarına koydum. "Seni incitiyor muyum?"

Çeneme tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. "Sürekli." Ama hüzünlü ve hoşnuttu.

Yüzünün uzunluğunu okşadım. Şairlerin rapsodileri ve aşk melodileri.

Onları şimdi anlıyordum. Kompozisyon yeteneğim yoktu, bu yüzden bileğinin altındaki damarları izledim, çenesinin sert çizgisi boyunca öpücükler bastırdım, gülümsemesinin şeklini ezberledim. Belki bir anlamı olurdu. "Gitmeliyiz," diye mırıldandı Arin dudaklarıma karşı. "İşlerini bitirmiş olacaklar.

konuşmalar. Konukların çoğu derin bir sohbe dalmış durumda."

"Ugh, talwith." Yataktan kalkmama yardım etti. "Nizahl Varisi'nin Şampiyonu'na kişisel tebriklerini ilettiğini söylesek?" Kaşlarımı salladım.

Arin başındaki halkayı düzeltti, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Muhtemelen daha yüce bir güçten sabır diliyordu. Saçlarımın tokasını açtım ve kızarmış yanaklarımda salınmasına izin verdim.

Kapıya doğru uzanmaya çalıştığımda Arin bileğimi yakaladı. "Bir taneyle daha başa çıkabilirim." Sert bir öpücük için beni geri çekti. Bir elini serbest bırakılmış buklelerime doladı, beni sabit tutmak için başparmağını çeneme koyarak başımı eğdi. Onun da ölümcül silahları benzer şekilde tuttuğunu, tam da bu şekilde kullandığını görmüştüm. Eğer Arin

Her konuda olduğu gibi sevgilileri konusunda da titizdi, ondan nasıl sağ çıkılabileceğini anlamıyordum. Bana daha dokunmamıştı bile ama şimdiden kendimi tamamen k  m  rleşmiş hissediyordum.

Arin geri çekildiğinde, g  zlerinde h  nzır bir vaat    ek açtı.

"Beklediğim gibi biri değilsin," diye fısıldadı.

"Bunu bana daha önce de s  ylemiştin," dedim utanç verici bir şekilde nefessiz kalarak.

Kulenin Victor's Ball'a ev sahipliği yapan kanadına bağlanan dar salon ayak seslerimizle çınlıyordu. Cam paneller her duvarın en üstünden en altına kadar uzanıyordu ve yerden ne kadar yüksekte olduğumuzun, sadece ince zeminin bizi desteklediğinin dokunaklı bir şekilde farkındaydım.

Sıkıntılı salon sona erdi ve sarmal bir merdivenden aşağı indik. En altta, kanatlarını açmış kuzgun şeklindeki bir kemer balo salonuna açılıyordu. Kemerin tepesini iki kılıç oluşturuyordu.

Arin perdeyi kenara çekti. " nden buyurun." Sinirlerime hakim olarak kemerli geçitten geçip saf ihtiyaşlı bir balo salonuna girdim. Tonozlu tavanlardan fenerler sarkıyor ve duvarları kaplıyordu. Ortaya bir platform kurulmuş ve kraliyet masaları için ipeksi siyah bir örtü örtülmüştü. Nizahl kesinlikle hiçbir masraftan kaçınmamıştı.   ki bolca akıyordu. Müzisyenler kendi krallığına bir selam olarak Omalian enstrümanları çalıyordu. Yüzlerce iyi giyimli konuk balo salonu boyunca dönüyor, konuşmaları bir ses dalgası halinde üzerime sı ırıyordu.

Diya'ya teşekkür edilmemiş değildi. Ziyafet masasında çok çeşitli tuzlanmış etler ve kalın za'atar ekmeği, oyulmuş ahşap kaselerde şekerli nar taneleri, taze sütte ıslatılmış ve pişirilmış şekerli ekmek vardı. Diğer    masa ise biralara ve Orbanian spesiyalitesi olan lavanta talwith şişelerine ayrılmıştı.

Kraliyet mensupları platformdaki yüksek arkalıklı minderli sandalyelere oturmuş, hareketli dansçıları izliyor ve sohbet ediyorlardı. Bir kraliyet mensubunun Orbanian masasında olmaması dikkat çekiciydi. Sorn, parmaklarının ucunda sallanan bir fincanla gölgelerin arasında oyalanıyordu.

"Geri döneceğim," diye mırıldandım. Arin kaşlarını çattı ama beni durdurmaya çalışmadı.

Orban Varisi k    msemi ve bıkkınlık karışımı bir ifadeyle yaklaşmamı izledi. "Bu Victor değil mi? Kına yakmaya mı geldin?" Sorn kadehini boşalttı. Gürültüden onu zar zor duyabiliyordum.

Gerçi Sorn'un zekâsının kabaca bir  ocuğunkine eşdeğer olduğunu düşünmüştüm.

kabuksuz ceviz, Şampiyonuna değer vermişti. Vaida ve Felix için söylenebileceklerden çok daha fazlasıydı bu. "Diya'nın başına gelenler için üzgünüm. Böylesine aldatıcı ve onursuz bir şekilde kaybetmeyi hak etmedi. Uyanacağına eminim."

Sorn nereden geldiği belli olmayan bir şişe çıkardı ve kalıntıları bardağına doldurdu. Tiksindirici kokusu burnumu kırıştırdı. Talwith. Ne kadar içmişti? "Kendine güveniyor musun? Köyün yetimi Diya'nın uyanacağından emin. Çabuk, müjdecileri çağırın! Bu muhteşem haberi paylaşmalıyız!"

Başka ne bekliyordum ki? Topuklarımın üzerinde döndüm ve Sorn'u kendini daha fazla göstermesi için yalnız bıraktım. Diya'nın da burada olmasını isterdim, keşke ona kaba saba Varis'i bu iğneleyici, kıvrak zekâlı savaşçıya neyin sevdirdiğini sorabilseydim.

Geleneksel olarak, Victor kraliyet platformunda imrenilen bir koltukta otururdu. Yüce Rawain sandalyesine uzanmış, asasını kolunun altına sıkıştırmış ve parmaklarının arasında bir üzüm yuvarlıyordu. Nizahl'ın geleneksel siyah cübbesini giymiş ve yakasına menekşe rengi bir pelerin iliştiirmişti. Kırık camdan bir kovanın içinde oturmak Rawain'in yakınında oturmaya tercih edilirdi.

Arin elini uzattı. "Sanırım bir anlaşmamız var."

"Adımlarınızı öğrendiniz mi?"

Arin bir dönüşte beni kolunun altına aldı ve döndürdü. Etrafımızdaki birkaç kişi alkışladı. Cebime koymak istediğim bir sırtışla beni kendine çekti. "Dokuz yaşındayken."

"Yalancı." Sahte bir öfkeyle başımı salladım. Arin benden çok daha fazla dikkat çekiyordu. "Herkes ve amcaları sana bakıyor."

Mırıldandı. "Genelde bu işlere katılmam. Şaşıyorlar."

Toplanan kraliyet mensuplarını taradım. "Yüksek Danışman hangisi?" "Birkaç dakika önce bir hizmetkârın peşinden gitti," dedi

Arin. "Neden?"

"Küfürbaz bir milksopla aynı odayı paylaşmak sinirlerimi bozuyor." Eğildim ve elimi omzuna doğru kaydırdım.

Arin'in gözleri kısıldı. "İstismarcı mı?"

Sefa'nın hikâyesini paylaşıp paylaşmamayı tartıştım. Bu kadar uzun süre saklamıştım çünkü anlatmak bana düşmezdi ve Sefa ile Marek'in Yüksek Danışman tarafından aranmasının gerçek sebebini bilmek Arin'in fikrini değiştirecek gibi görünmüyordu.

asıl tehdit onlara karşı. Sefa gerçeği Marek'ten bir gün sonra benimle paylaşmıştı ama o zamandan beri bundan bahsetmemişti.

Ama Arin Nizahl'ı Baş Danışman'ın etkisinden kurtarabilecekse, bunu ona anlatmaya değerdi. Hikâyeyi olabildiğince kısa ve öz bir şekilde anlattım, Marek'in kaçışlarındaki rolünü de dahil ettim. Bitirdiğimde, avuçlarımda altındaki omuzlar bir yaydan daha gergindi.

"Kendini kırbaçlamayı bırak," diye mırıldandım. "Bilemezdin." Bana bu kadar kolay inanmış olmasına inanmadım. Arin ne zamandan beri birinin sözüne değer verir olmuştu?

"Sefa'yı Yüksek Danışman'ın müttefiklerinden oluşan bir mahkemeye sunardım. Onu *adalet*e teslim ederdim," diye tersledi Arin. "Hizmetçileri taciz etmek için ziyafet masasının yakınında oyalanıyor."

Üstünkörü bir bakış, orta boylu bir adamın bilerek genç hizmetkâr kızın alanına doğru sürüklendiğini gösterdi. Küçük bir ağzı ve uzun bir alnı vardı. Son derece sıradan. Çaresiz genç kızlara karşı bir iştah beslediğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Arin'in bakışları yanımdan kaydı. Küfretti, bir adımı kaçırdı ve arkamdaki çifte çarptı.

Hiçbir şey beni Arin'in gözle görülür bir şekilde telaşlanması kadar hızlı telaşlandıramaz.

"Muhafızlar bir kadın ve bir erkeği sürükleyerek getiriyorlar."

Etrafımda döndüm. Yaşlı bir kadın kılığındaki Sefa ve siyah saçlı bir işçiye benzeyen Marek iki Nizahl askerinin arasında boğuşuyordu.

İçlerinden biri Yüce Rawain'in kulağına bir şeyler fısıldamak için araya girdi. İleri atılmaya çalıştım ama Arin'in dirseğini kavrayışı beni eziyordu. "Bekle."

Platformda, Yüce Rawain bir iç çekti. "Arin?" Başını Sefa ve Marek'e doğru eğdi. Arin kalabalığı yarararak başını salladı. Kolumdaki tutuşunu bırakmadı.

Beni görünce Sefa'nın yüzünü bir rahatlama kapladı. "İyisin," diye nefes verdi. "Sylvia, biri Victor'un arabalarını yağmalamış. Askerler bizim yaptığımızı düşünüyor. Onlara seninle Omal'a dönmek için beklediğimizi, biz gelmeden önce arabaların yağmalandığını söyledik."

"Bize inanmıyorlar," diye homurdandı Marek, askerinin pençesinde direnirken.

Arin'in beni hala tuttuğu yerde acı çiçek açarken irkildim. Varis'in sert sesinde aciliyet vurgusu vardı. "Onları serbest bırakın. Askerlere haber verin."

kapıları kapatın. Özel muhafızlarımın arabaların başında olmasını istiyorum. Kale arazisindeki her askerin akıncıları taraması gerekiyor, bu yüzden acemileri uyandırın."

Askerler itaat etmek için dağılırken Marek ve Sefa serbest bırakıldı. Arin'in dirseğindeki elini kendi elimle kapattım ve sonunda bana baktı.

"Urabi'ler," diye açıkladı taş kesilerek. "Duruşmadan çıkarken hiçbirini yakalayamadık ve ben de yemi yutmadıklarını düşündüm. Askerler kalabalığı gözaltına alırken gizlice Hisar'ın arazisine girmiş olmalılar. Üçüncü duruşma Alcalah'ın sonu değil: Victor'un Balosu."

Tepki vermeye fırsatım olmadı. Sefa konuşurken gözlerini kısarak ona bakmaktan hizmet eden kızı unutmuş olan Yüksek Danışman aniden geri çekildi. "Sayalı," diye soluk soluğa kaldı. "Sensin."

Sefa onun ayaklarına tükürdü.

Üç muhafız ileri atılarak Marek'in hamlesini engellemeye çalıştı. "Ekselansları!" diye bağırdı Baş Danışman. Kıpırmızı kesilmişti, dökülen içkisi tüneliğin ön kısmına damlıyordu. Daha fazla muhafız üzerlerine çullandı. "Bunlar beni soyan ve ölüme terk eden hayvanlar."

Yüce Rawain neredeyse isteksizce bir kez daha baktı ve kargaşanın üzerinde gezindi. Ayağa kalktı, asasıyla işaret etti. "Tutuklayın onları," diye seslendi, tıpkı birinin dalgınlıkla bir bardak su istemesi gibi. "Zindanlarda yargılanmayı bekleyebilirler."

Kalbim durdu.

"Sylvia!" Askerler kollarını arkadan bukerken Sefa'nın nefesi kesildi. Marek'in kafasını zorla yere indirdiler.

Annem yanarken ben donmuş bir gölün üzerindeydim. Dünya etrafımda çılgılık atarken kurbağa topluyordum. Kan Zirvesi'nde ydım ve Niyar "Kaçın!" diye bağıırıyordu.

Arin muhafızların Sefa ve Marek'i balo salonundan çıkarmasını engellemişti ama sadece babası onların serbest bırakılmasını emredebilirdi. Nabzım ensemdede atarken, olasılıkları gözden geçirdim. Onları Nizahl'ın yüksek güvenli hapis hanelerinden kurtarmak için zaman kazanıp parlak bir plan yapsam bile başarısız olabilirdim. Sefa ve Marek bu balo salonundan çıkarıldıkları anda kaderleri benim elimden çıkmış olacaktı.

Başka kimseyi kaybedemezdim. Kaybetmezdim.

Essiya, aptallık etme. İstedğin her şeye sahipsin, diye mırıldandı Hanım. İhtiyacınız olan tüm zenginlik. Nizahl zulmüne karşı güvenlik. Senin

Değerli Varis. Neden bir çift aptal Nizahlan için her şeyi kaybedelim?

Ama artık konuşan Hanım'ın sesi değildi. Benim sesimdi. Kendi sesim kafamın içinde fısıldıyor, beni Hanım'ın anısından çok daha etkili bir şekilde rahatsız ediyordu.

Ve ilk kez cevap verdim. Sesi kaptım ve Hanım'ın fani bedeni için kullandığım delikten daha derin bir yere ittim.

Artık senin belan değilim, diye hırladım. Aşk boyun eğmek değildi. Kırılmadan önce ne kadar eğilebileceğimi test etmek değildi. Aşk, Sefa'nın karanlıkta elimi bulup varlığımdan emin olmasıydı. Aşk, Marek'in bana yardım etmek için kâbuslarının krallığına girmesiydi. Doğum günümde Raya'nın kabak çorbası, bir bitkinin adını doğru söylediğimde Rory'nin huysuz gülümsemesi, Fairel'in hoppa kahkahası. Dawoud'un hançeri kendine çevirmesi. Kan Zirvesi'nde patlayan bir masa. Aşk, Arin'in yanan bir odada yüzümü okşaması ve bana kaçmamı söylemesiydi.

Marek ve Sefa'ya baktım ve seçimimi yaptım.

"Ekselansları." Yüce Rawain'e giden platforma tırmandım. Basamaklar altımda inledi. "Hayatları için yalvarmaya geldim."

Rawain başını eğdi. Merakını uyandırmıştım.

"Victor'a göre bir çift hırsız kim?" Rawain sordu. Arin Rawain'in omzunda belirdi, kasları endişeyle gerilmişti. Ona bakamadım.

Beni asla affetmezdi.

"Onlar benim yoldaşlarım. Bu suçta masumlar."

Asa yere çarptı. Yine sıkılmış görünüyordu. "Mahkeme onların masumiyetine karar verecek. Korkarım bu isteğinizi yerine getiremeyeceğim, sevgili Sylvia."

Eski bir meşe masanın üzerinden göz kırptığını düşündüm. Gökyüzü etrafımıza çöküp Kan Zirvesi'ne yıkım yağdırırken dingin bir gülümseme. Benden her şeyi alana kadar tatmin olmayacaktı.

Kimin için savaşmak istediğinizi seçtiğinizde, kim olduğunuzu da seçmiş olursunuz.

Yüce'nin ayaklarının dibinde diz çöktüm.

Arin'in vücudundaki her çizgi gerildi. Başımı eğerek elbisemi avuçlarımın arasına aldım. "Lütfen, Majesteleri. Onları bağışlamanız için size yalvarıyorum."

Yüce Rawain'de, oğlunda hayran olduğum düşünceli hesaplamanın aynısı vardı. İlkinde ise içimde bir tiksinti titreşimi vardı. "Neden yapayım ki?"

Bir pazarlık yapılmalıydı. Daha azı Sefa ve Marek'in güvenliğini sağlayamazdı.

"Onların yerine kendimi sunuyorum."

Sefa ve Marek Jasadis değillerdi ama benim olduklarına dair en ufak bir şüphem yoktu. Onları bastırmayacaktım. Kendimi kötülerden korumak için iyi olan her şeyi unutmama izin vermeyecektim.

Büyüm çağlayarak kelepçelerimde açlıkla toplandı.

Rawain güldü. Şaşkın Kral Murib ile dertleşen bir bakış paylaştı. "Kendi Şampiyonumu cezalandırmak istemiyorum. Özellikle de bize bu kadar gurur veren birini!" diye haykırdı ve birkaç gergin kıkırdamaya neden oldu.

Kendi Şampiyonunu tutuklayarak Nizahl'ı utandırmazdı. Birkaç adi hırsız için değil. Yüce Rawain de Hanım'den farklı değildi. Ben doğmadan yıllar önce onları bir şey birleştirmişti. Değişmez, ahlaksız bir ihtiyaç ve şimdi aradığım şey de buydu.

Arin'e bakmak için kendime izin verdim. Bir vahada ölmek üzere olan bir kadın gibi, güzel Varis'ten kana kana içtim. Dehşet yüz hatlarına yayılmıştı. Her ne kadar akla gelebilecek her türlü sonucu planlamaya çalışsa da, Nizahl Varisi bile kırık bir zihnin gizli gölgelerine ya da ışık üzerlerine çevrildiğinde neler olabileceğine hazırlıklı olamazdı.

Canavar ya da insan ölçüsünde, terazinin kefesini ne belirler?

Ayağa kalktım. "Beni Şampiyonunuz olmadan önce de tanıyordunuz." Sesim yüksek ve net çıkıyordu. Büyüm serbest kalmak için uluyordu. Hiç gerginlik yoktu. Acı da yoktu.

Eğer istediği güçse, elde edeceği de güçtü.

"Yıllar önce kutsal bir meşe masanın üzerinde tanıştık. Barış ve refahın olduğu bir yerde. Beni başka bir isimle tanıyordun. Yakından bak, Rawain. Beni hatırlamıyor musun?" Yüce ile aramdaki masanın üzerine eğildim. "Seni kesinlikle hatırlıyorum."

Solgun, sürünen gözlere baktım ve göz kırptım.

Yüce Rawain'in yüzündeki şok ifadesi silinip gitti. "Niphran'ın kızı." Asayı tutuşu sarsıldı. "Bu olamaz. Sen öldün."

Gülümsemem aydınlandı. "Artık değil."

"*Muhafızlar!*" Rawain böğürdü. Askerler balo salonuna doluşurken asasının kristal başını göğsüme doğrulttu. Sefa ve Marek arbedede unutuldu. "Şampiyonumuz kılığına girmiş bir iğrençlik. Yaptığının bedelini ödeyeceksin, Mahair'li Sylvia."

Ters ters baktım. "Hafızanı tazeleyeyim." Kelepçelerimin baskısından bileklerim ağrıyordu. "Benim adım Essiya. Jasadlı Malika."

Onları ilk Arin gördü. "Kelepçeler," dedi şaşkınlık içinde.

Kelepçeler erimiş büyüyle parlıyordu. Ama bu sefer durmadı. Bu sefer, parıltı her köşeye yayıldı.

Güç sembollerine dikkat etmelisin, demişti Diya. Uzun süre bastırılmış gerçek bir ismin gücü gibi.

Essiya kraliçenin, Jasad'ın ötesine geçmişti. Essiya bir semboldü ve kendine ait bir yaşamı vardı. *Kim olduğumuz geldiğimiz yerdir*. Kim olduğumuz.

Gümüş kelepçelerim yere çarptı. Yanardöner çatlaklar vücudumda hızla ilerliyor, parlayan çizgiler tenimin üzerinde açılıyordu. Gümüş ve altın gözlerimin üzerinde yuvarlanırken Kraliçe Hanan'ın kadehindeki yansımamı gördüm.

"Geri çekilin!" Arin kükredi. Babasını benden uzaklaştırdı ve kolunu başının üzerine atarak iki büklüm oldu.

Büyüm altın ve gümüşten oluşan bir gelgit dalgasıyla parçalandı. Tavan patlarken çılgınlık balo salonunu doldurdu. Büyüm yağın camları her yöne savurdu. Konuklar kemerli geçitten akın ederek Nizahl armasını duvara çarptılar. Balo salonunun ortasında bir kitmer şekillendi. Kedi kalçalarından kalktı, altın tüylü kafası parıldıyordu. Altın kanatları açılarak onu hapseden duvarlara çarptı. Çatı başının etrafına çökerken kükremesi yeri salladı.

Fenerler benimle diğer kraliyet mensupları arasında parçalandı, alevler dökülen masa örtülerini tutuşturdu. Düşen taşlardan süzülen tozlar kaosun üzerinde tembelce dönüyordu.

Kediciğin pençelerinin arasından geçerek Sefa ve Marek'in sallanan bir sütunun arkasına saklandığı yere doğru tökezledim. Muhafızlar kraliyet mensuplarının etrafını sarmış, onları hızla etrafımıza çöken balo salonundan uzaklaştırıyorlardı.

"Kaç!" diye bağırdım. Taşlar masalara çarptı. "Kontrol edemiyorum!"

Sylvia- Sefa mırıldandı. Gözlerini kısmış, rüzgârın akıntısına karşı mücadele ediyordu. Sağımızdaki duvardan bir kaya yuvarlanmadan saniyeler önce saçlarına toz sıçradı. Bana doğru uzandı.

Parmaklarımı şıklattım. Sefa ve Marek ortadan kayboldu ve kaya parçası onun boşalttığı yere çarptı.

Kitmer'in kanatları Hisar'ın duvarlarına çarparak kırıldı ve ben yıkımın içinde dönerek güldüm.

Bu özgürlüktü. Rawain'in büyüyü bu topraklardan silmek için neden bu kadar uğraştığını nihayet anlamıştım. Bu tür bir coşkuyu hiç tatmadığınızı hayal edin. Büyünün içinizden aktığını, emrinizle havada ılık çaldığını hiç hissetmediğinizi. Ölümlülüğün acılarını ve yaramazlıklarını temizleyen saf bir güç.

Büyükannem ve büyükbabamın bunun için neden cinayet işlediklerini anladım.

Omzuma keskin bir şey saplandı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Oklar fırtına gibi esen kitmerin içinden geçip bana saplandı, düzinelercesi, vücudumu iğne ucu kadar acıyla kapladı. Rüzgâr çılgık attı ve platform çöken tavanın altında düzleşti.

Normal oklar bu koşullarda uçamazdı.

Tökezleyerek bir masaya çarptım ve kalçamdan bir ok çıkardım. Ucu sepya lekelere dönüştü.

Sim siya. Bir Jasadi felç edici ajanı. Kendimi tutamadım, dökülen nar yakutlarının üzerine yığıldım. Zihnimin üzerine sis çöktü.

Etrafımda bir çember oluştu. Eller vücudumun üzerinde birleşti ve sesler melodik Resar'da zikredildi. Görüşüm dalgalansa da bir yüzü diğerlerinden ayırt edebiliyordum.

"Seni tanıyorum," diye mırıldandım. Meridian Geçidi'ndeki adam. Efra. Urabi saldırmak için uygun zamanı bulmuştu.

Suratsız Efra'nın yanındaki kadın gülümsedi. "Bu sadece bir süreliğine acıtacak, Mevlati."

Hisar'ın kanadı patlarken ilahiler de hızlandı. Kitmer yıkımın üzerinde yükseldi, kanatları gece gökyüzünü Jasad'ın parlak renklerine boyadı. Bir yenilenme. Ölümcül bir yemin.

Elim kalbimin üzerine düşmüştü. Urabi'nin ilahileri yükseldikçe ve dünya renklerini kaybettikçe yavaşlayan atışları saydım.

Bir, iki. Yaşıyordum. *Üç, dört.* Bir daha asla güvende olamayacaktım.

Bir yerlerde, Arin ihanetimi karşısında sarsılıyor olacaktı. Gözleri buz gibi ve acımasız olacak, çenesindekine benzer bir yara izi ruhunu oyacaktı. Belki de Soraya'yı avladığı gibi beni de avlayacaktı.

Beş, altı. "Onu ben seçtim," demişti.

Başka bir hayatta olsaydım, ben de seni seçerdim diye düşündüm.

Eller ayrıldı ve biz ortadan kaybolduk.

EPİLOG

ARIN

Bir sonraki çılgınlıkta, Nizahlılı Arin bir hareket denizinin içinde hareketsiz duruyordu.

Konuklar Citadel'in çimenlik alanında kaynaşıyordu. Askerler su fiçileriyle dolu arabaları yanan kanada doğru sürüp içeri koştular.

"O öldü. Öldüğünü sanıyordum," diye tekrarladı Kraliçe Hanan. Omal Kraliçesi yerde uygunsuz bir yığın haline geldi. Felix onun üzerine eğilmiş, büyükannesini ayağa kaldırmaya çalışıyordu. "Emre'nin kızı *yaşıyor* mu?"

Kraliyet ailesi arasında suçlamalar havada uçtu. Her birinin çatısı altında kalmış, sofralarında yemek yemişti. "Bulun onu!" Rawain asasını toprağa vurdu. "Kapıları kapatın! Ormana nöbetçiler gönderin!"

Arin konuşması gerektiğini biliyordu. Babasına askerlerin Hisar'ın arazisinde hiçbir şey bulamayacaklarını söylemeliydi. Bunun yerine yollara barikat kurmalarını emretmeliydi. Haber Nizahl'ın yukarı kasabalarına ulaşırsa, günler içinde krallığa yayılırdı. Panik kuru çıra gibi tutuşacak ve aşağı köyler yiyecek istifleme ve askere alınmaya uygun çocukları saklamaya başlayacaktı.

Ama Varis'in içinde farklı bir kaos yaşanıyordu. Hız kazanıyor, patlamaya hazırlanıyordu. Kaynayan kütlenin içinde kontrolü aradı ama kontrol ondan kaçtı.

Nizahl Varisi konuşmaya çalışsa ağzından ne çıkacağını bilmiyordu. Hisar'ın kanadındaki yangın, is ve külle kaplı askerleri dışarı atsa da, Arin etrafındaki insanlar için en büyük tehditti.

Arin hayatında ilk kez düşünemiyordu.

Vaida'nın sesi kulağının dibinde dans etti. "Jasad Kraliçesi, gerçekten mi? Zavallı sevgilim,

ne kadar korkunç hissediyor olmalısınız. En büyük düşmanına bu kadar uzun süre bu kadar yakinken onu şimdi kaybetmek." Sultan, yakut renkli ağzında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona doğru döndü. Ona doğru eğildi. "Ve kesinlikle onu *yakınında* tuttun, değil mi-" Sultan'ın sözleri, Arin'in eldivenli eli boğazına yapıştığında dudaklarında kayboldu.

Dağılan Lukubi muhafızlarının bağırarak onlara doğru koştuğunu uzaktan fark etti. Tekmeleyen Vaida'yı havaya kaldırırken babasının asasını Arin'in kolunun sert çizgisine indirdiğini.

"Arin," diye fısıldadı Sylvia. Yanağını onun saçlarına bastırdı. "Seni incitiyor muyum?"

Vaida onun esnek olmayan parmaklarını tırmaladı, onun pençesinde çırpındı. Onun gözlerinin içine baktı ve Sultan'ın gördüğü her neyse, su içindeki bir kedi gibi kıvranmasına neden oldu. Nizahl askerleri Lukubi muhafızlarıyla bir kılıç çarpışmasında çarpıştı.

İki ceset ona yandan çarparak onu ve Vaida'yı yere düşürdü. Lukubi muhafızları, ağlamaya başlayan Sultana'yı kaptıkları gibi Lukub arabalarına doğru götürdüler.

Özel muhafızlarının dehşete düşmüş yüzleri ona bakıyordu. Yüce Rawain bir anda öfkeden cazibeye geçerek dehşete düşmüş asilzadeleri yatıştırdı. "Hepimiz oğlumun böyle korkunç öfke gösterilerine eğilimli olmadığını biliyoruz. Bir Şampiyonun ihanetinin etkileri, anlarsınız. Ekselansları kendini toparlamaya vakit bulur bulmaz Sultandan özür dileyecek."

Eğer isterse, Arin muhafızlarıyla savaşabilirdi. Vaida'ya giden yolunu kesen her Lukubi'yi katledebilir, arabanın içine uzanabilir ve daha önce iki kez kurtardığı boynunu kırabilirdi.

"Efendim," diye mırıldandı Jeru, sadece Arin'in kulaklarının duyabileceği bir sesle. "Sim siya oklarını ziyafet masasının yanında bulduk. Kendi başına gitmemiş." Kül, Jeru'nun üzerinde havada süzülüyordu.

"Urabi onu aldı," diye bitirdi Wes. "Efendim, kendinize dönmelisiniz. Urabi'ler Jasad Kraliçesi'ni kendi davaları için aldılar."

Elinde eğitilmiş, hizmetinde en zorlu yolculuklara maruz kalmış sadık muhafızları onun için korkuyorlardı.

Arin siyah gökyüzüne baktı ve damarlarına buz damlamasına izin verdi, kaynayan karanlığı kapladı ve ilerlemesini durdurdu.

Fırtınayı sonsuza dek dizginleyemezdi. Sadece yeterince uzun süre.

"Çekil," diye kırıptı Arin.

Muhafızlar ayağa fırladı ve Arin ayağa kalkınca konuklar geri çekildi.

Wes'e, "Yukarı kasabalara giren askerleri geri getir. Eğer bir kargaşaya neden olurlarsa, bir hırsızın Orbanian arabalarındaki hazineleri alıp kaçtığını söyleyin. Eğer Kral Murib isterse, yanına on khawaga al."

Sonunda Jeru'ya doğru bir adım attı. Kıvrırcık saçlı muhafız kaskatı kesildi. Arin'in sesi ipeksiydi. "Sefa ve Marek'i bul."

Jeru'nun burun delikleri alevlendi ama kısa bir süre başını salladı.

Muhafızları vasiyetini yerine getirmek üzere ortadan kaybolurken, Arin toplanan konuklara döndü. Babasının kurnaz bakışlarından kaçındı. "Sadece kraliyet platformundakiler kanat çökmeden önce neler olduğunu tam olarak duyabilecek kadar yakındı. Diğer konuklar sadece Nizahl Şampiyonu'nun büyü kullandığına tanık oldular. Jasad Kraliçesi'nin hayatta olduğu yayılamaz. Krallıklarınızın her birinde toplumumuzun dokusunun derinliklerine gizlenmiş Jasadiler var. Kraliçelerinin onları çağırdığını öğrenirlerse, topraklarınız çözülür. Sadece tek bir hizmetkârın bir konuşmaya kulak misafiri olması yeterli. Kimliği her ne pahasına olursa olsun gizli tutulmalıdır." Bakışlarını yüzlerinde gezdirdi. "Nizahl Şampiyonu kendini bir Jasadi olarak tanıttı ve bu gece Hisar'a saldırdı. Ne eksik ne fazla. Anladınız mı?"

Kraliyet mensupları teker teker başlarıyla onayladılar. Felix öfkeden titriyordu ama başını eğdi. Bu kadarı yeterli olmalıydı.

Citadel'in tepesinde, Arin ferforje balkonundan dışarı bakıyordu. Başparmağını balo salonunun için için yanan yıkıntılarından çıkardığı kelepçelerin üzerinde gezdirdi. Güneşin ilk ışıkları Nizahl'ın üzerinde parılıyordu. Yeni bir günün müjdecisi.

Jasadlı Essiya ne kadar uzun yaşarsa, dönüş haberinin yayılma olasılığı da o kadar artacaktı. Arkasında toplanacak bir kraliyet mensubu olmadan, Jasad'a karşı yürütülen kuşatma binlerce insanın hayatına mal olmuştu. Niphran'ın kızının dümende olduğu bir Jasad ayaklanması krallıkları bir daha asla toparlanamayacakları bir savaşa sürükleyebilirdi.

Jasad'ın Malik ve Malika'sı sihirli madencilerdi.

Eğer soyunun kutsal olmayan uygulamalarına devam ederse, savaş sadece bir başlangıç olacaktı. Büyüsü Arin'in şimdiye kadar hissettiği her şeyin ötesindeydi. Hâlâ var olması gereken tüm güçlerin ötesindeydi.

"Ekselansları? Beni mi çağırđınız?" Vaun'un sesi arkasından bastırılmıştı. Arin'in bakışları krallığının uzak köşelerini renklendiren şafağın allığını terk etmedi. Orada bir yerdeydi.

"Konseye toplanmalarını söyle," dedi Arin. Başparmağı kelepçeleri takip ederek dönüp durdu. Onu sonsuza dek ondan saklayamazlardı.

Şaşkınlık Vaun'un cevabını geciktirdi. "Konsey çoktan toplandı, efendim."

"Onları savaş kanadında toplayın."

Vaun keskin bir nefes aldı. "Evet, efendim." Arin muhafızın ayak seslerinin kaybolduğunu ya da kapının arkasından kapandığını duymadı.

Nizahl Varisi Essiya'nın kelepçelerinin izini sürdü ve plan yapmaya başladı.

Hikaye şöyle devam ediyor...

Kavrulmuş Taht'ın İKİNCİ Kitabı

TEŞEKKÜRLER

Burada oturup bu teşekkürleri yazmanın gerçek dehşeti, destekleri ve nazik sözleriyle bu kitabı kötü adlandırılmış bir Word dokümanından bugünkü haline getiren herkesi kaydetmenin ne kadar imkansız olduğunu bilmektir. Elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Menajerim Jennifer Azantian'a (birçok) sesli notumu dinlediği, beni ve çalışmamı şiddetle savunduğu ve her zaman patinaj yaptığımda ne söyleyeceğini bildiği için sonsuz ve derin teşekkürlerimi sunarım. Editörüm Nivia Evans'a, bu hikayedeki potansiyeli ilk aşamalarında gördüğü için. Bana 27 Ekim 2020'de hayatımı değiştiren Twitter DM'sini gönderdin ve editoryal yeteneğin ve keskin gözün yanımda olduğu için çok minnettarım. Orbit'teki tutkulu ve parlak ekibin geri kalanına, *Jasad Varisi*'ni hayata geçirme konusundaki hevesleri ve destekleri için kocaman bir teşekkür - Angelica Chong, Rachel Goldstein, Angela Man, Laura Blackwell ve Ellen Wright. Orbit İngiltere'deki harika editörüm Jenni Hill'e, *Jasad Varisi*'nde özel bir şeyler gördüğü için ve editör asistanı Rose Ferrao'ya, açmaktan heyecan duyduğum e-postalar gönderdiği için. Lisa Marie Pompilio ve Mike Heath, lütfen yarattığınız güzel kapak için çılgılık atmayı asla bırakmayacağımı bilin. Beni editörümle buluşturan bu muhteşem etkinliği yaratan #DVPit organizatörlerine teşekkür ederim. Koren Enright ve Kalyn Josephson, bu kitabın ilk yinelemeleri olan saf kaosu okuduğunuz ve "Evet, bunu alacağım" dediğiniz için hala çok rahatladım. Pitch Wars sırasındaki danışmanlığınız, yayıncılık dünyasına dalarken aklımın başımda kalmasını sağladı. İnanılmaz bilgeliğiniz, içgörünüz ve Arin şakalarınız olmasaydı ben (ya da bu kitap) nerede olurdum bilmiyorum. Sonsuza kadar Void Cats Takımı!

Her yazar, yazdıklarını bir başkasının ellerine teslim etmenin ne kadar korkutucu olduğunu bilir ama Destiny, Janae ve Abby, siz bunu çok daha az korkutucu hale getirdiniz. Hala okuyup okumadığınızı yetmişinci kez sorduğumda numaramı engellemediğinize inanamıyorum. Hannah Sawyerr, sprintlerimiz, Facetime'larımız ve çakışan teslim tarihlerimiz benim için dünyalara bedeldi ve çok şanslıyım

Sana ve sonsuz neşene hayatımda sahip olduğum için çok mutluyum. Olesya Lyuzna, ilk eleştiri ortağım ve ortak yayıncım, bir gün buluşacağız ve dünya asla eskisi gibi olmayacak. Jess Parra, tanıdığım en komik ve en şiddetli destekleyici kadınlardan biri - bana her zaman doğruyu söylediğin ve gezegendeki en havalı fahri teyze olduğun için teşekkür ederim. Carolina Flórez- Cerchiaro, Brittney Arena, Ream Shukairy ve Maeeda Khan, coşkunuz ve nezaketiniz için çok minnettarım.

Ailem muhtemelen kitabı açar açmaz doğrudan bu bölüme atladı (sanki seni hiç unutacakmışım gibi). Anne, üçüncü sınıftan beri insanlara yazar olduğumu söylüyorsun ve yıllarca sana durman için yalvardığım için özür dilerim. Baba, her zaman dinleyen ve her zaman buraya geleceğimi bilen. Sızlanmalarımı duymazdan gelip Arapça öğrenmemi ve Mısır'a aşık olmamı sağladığın için sana minnettarım. Yusuf'a, kurguya olan genel ilgisizliğine rağmen kitabı tanıtmak için sonsuz fikirleri olduğu için. On yaşındayken yarım yamalak hikayelerimi okumaya başlayan ve daha fazlasını istemekten asla vazgeçmeyen Hend'e. Ve aslında pek okumayan ama bu kitabı üç kez okumaktan mutluluk duyan Hanan'a. Sana ve fikirlerimi anlatmama izin verme isteğine bayılıyorum.

Bu kitabı alan, kütüphanelerine sipariş eden, TBR'lerine ekleyen her okuyucuya ve kitapçıya - nazik sözleriniz ve desteğiniz bu yolculuk boyunca benim için bitmeyen bir sevinç kaynağı oldu. Yeni bir yazara şans verdiğiniz için size sonsuza dek minnettarım.

Son olarak, bunu asla göremeyecek olsan da ilkokul kütüphanecime. Her gün teneffüste tek başıma kitap okuduğumu gördün ve beni kanatlarının altına aldın. Okul tarafından onaylanan iki kitap yerine bir seferde beş kitap ödünç almama izin verdin ve okuduğum her kitap hakkında sorular sordun. Tezgahın arkasına sadece benim için bir sandalye koydun, böylece dünya çok bunaltıcı hale gelirse seninle birlikte kitapları tarayabilirdim. Senin sayende kütüphane sadece kitap okunacak bir yer değil, benim sığınağım oldu. Bana gerçek dünyanın da bazen kurgusal olanlar kadar büyümlü olabileceğini hatırlattığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

ekstralar

yazarla tanışın

Sara Hashem

SARA HASHEM, Güney Kaliforniya'da yaşayan Mısır asıllı Amerikalı bir yazardır ve güneşli günlerinin çoğunu kapalı bir mekânda kitap okuyarak geçirmiştir. Sara'nın fantezi ve büyüdü diyarlara olan sevgisi, ailesinin Mısır'da yaşadığı iki yıl boyunca ortaya çıktı. Mahallesindeki sokak kedilerine en sevdiği yazarların isimlerini vermekle meşgul olmadığı zamanlarda Sara'yı kahve halkalı kitapların altına gömülmüş halde bulabilirsiniz.

defterler.

Sara Hashem ve diğeri [Orbit](https://orbitbooks.net) yazarları hakkında daha fazla bilgi edinmek için orbitbooks.net adresinden ücretsiz aylık bülteneye kayıt olabilirsiniz.

röportaj

Sizi fantastik türe aşık eden ilk kitap neydi? Kalbimi fanteziye bağlayan en önemli oyuncuların Sihirli Ağaç Evi ve Charlie Bone serileri olduğunu söyleyebilirim. Seyahat etme arzum çok küçük yaşlarda başladı ve bu kitaplar beni bir uçağın asla götüremeyeceği yerlere götürdü. Bir okuyucuyu alıp götürmesi umuduyla kendi dünyamı paylaştığım için ne kadar şanslı olduğumu asla unutamayacağım.

Jasad Varisi'nin ilk fikri nereden çıktı ve hikaye nasıl şekillenmeye başladı?

Bir hikaye benim için genellikle temel bir soru etrafında şekillenir. *Jasad Varisi* için bilmek istedim: Çok az tanıdığınız ama onlar olmadan var olamayacağınız bir yere ve insanlara ne borçlusunuz? İntikam hikayelerinin en büyük hayranı değilim, bu yüzden bir süre onun karakterine takıldım. Sürekli ne yapması gerektiğini düşündüm. Krallığı ve halkı için nasıl savaşmalı?

Ve sonunda, neden istesin ki?

Sylvia'nın, görev ve yükümlülüklerin ağırlığını herkesten çok daha önce hisseden, özellikle göçmen ailelerin en büyük kızlarına tanıdık gelmesini istedim. Ama bizi yıpratsalar bile genellikle sevgiyle taşıyız. Sylvia sevgiyi özlüyordu. Sorumluluklar omuzlarına öylesine yüklenmişti ki, kendini her türlü bağdan ve görevden öylesine koparmıştı ki, Jasad'la ilişkisini kesmişti. Kitabın ilk yarısında onlardan "onlar" ya da "Jasadiler" olarak bahsediyor. Bir de kendisinin idealize edilmiş bir versiyonunu temsil eden Essiya var.

Sylvia'nın hikayesini (bir nevi) oturttuğumda, gerisi daha kolay geldi. Entrikaları ve saray entrikalarını, büyü kargaşayı, *Rocky* antrenman montajının kitap versiyonlarını ve kötü adam olduğunun farkında olmayan bir kötü adamı seviyorum.

Kötü adam.

Jasad Varisi'ni yazarken en çok zorlandığınız an neydi?

En zorlayıcı an Soraya'nın Sylvia'yı bıçaklamasından sonraydı. Sylvia Soraya'yı alt etmeye yemin ediyor, ancak bu açıklamayı yaparkenki motivasyonlarını dengelemek inanılmaz derecede zor. Jasad'a karşı gelişmekte olan topluluk ve görev duygusu, kendi yalnız kurdu olarak kendini koruma ve değer verdiği bir ilişkinin yalan olduğunu keşfetmenin verdiği çok kişisel acı arasında kalıyor. Özellikle de travmanın kendi zihnini ve anılarını güvenilmez hale getirdiğini fark ettiğinden beri. Suçluluk, savunmasızlık, inatçı incinmişlik ve öfke Sylvia'nın roman boyunca boğuştuğu duygular.

The Jasad Heir kısmen Arap Baharı protestoları ve ayaklanmalarından ilham alıyor. Bu fikirleri eserinize dahil ederken yaklaşımınız neydi? Dünyayı inşa etmek için özel bir araştırma yaptınız mı?

Arap Baharı'nı araştırmaktan tamamen kaçındım. Ayaklanmalar sırasında Mısır'da yaşıyordum ama henüz ergenlik çağındaydım. En keskin anılarım insanlarla ilgili. Korku, şaşkınlık, umut. Teyzem sokağa çıkma yasağından ve meyve fiyatlarındaki çılgın artıştan şikayet ediyordu. Tanklar caddeden aşağı yuvarlanırken kardeşlerimin dikkatini dağıtmak (ardından kız kardeşim bir tankın tekerleğinin içinde fotoğrafını çekmemiz için bize yalvardı, çünkü on yaşındaydı ve tankların havalı olduğunu düşünüyordu). Çok soğuk bir havada babamla birlikte dışarıda durduğumuzu ve bu sıcaklıkta Tahrir Meydanı'nda bir çadırda uyumaya nasıl dayanılabileceğini sorduğumuzu hatırlıyorum. Herhangi bir tutkunun ya da öfkenin bu koşullarda hayatta kalabilmesine hayret etmiştim. Jasad düştüğünde Sylvia daha çocuktur. Olayı sadece uzaktan görür. Zar zor hatırladığı bir yere borçlu olduğunu hissederek büyüyor, Jasad'la olan bağı ona sadece bela getirmiş. Sylvia'nın bir şey uğruna kendini gerçekten riske atması, dört bir yanını saran tehlikeyle birlikte buz gibi bir çadırda uyuması için kendini o savaşa ait hissetmesi gerekiyordu.

Mısır etkisiyle ilgili araştırmaya gelince, aileme sağlam bir haykırış! Sylvia'nın büyürken Jasad'ı öğrenme şekli, göçmen ailelerin çocuklarının çoğunun yaptığı gibi, ailemizin ve topluluğumuzun bizimle paylaştığı hikayeler aracılığıyla. Eğer cevabı kendi hikayelerimde bulamadıysam

Kendi deneyimlerim ya da iyi bir araştırma dalışı için ailemi aradım ve onlara cevaplamaktan heyecan duyacakları milyonlarca soru sordum.

Jasad Varisi'ndeki karakterler karmaşık ve çoğu zaman kendilerini farklı sadakatler arasında kalmış buluyorlar. Seçmek zorunda olsaydınız, en sevdiğinizin kim olduğunu söylerdiniz? Yazarken en çok kimi zorlandınız?

Oh, bu kolay. Arin yazmayı en çok sevdiğim karakterdi, Sylvia ise en zor olanıydı. *Jasad Varisi*'nde Arin'in dünyayı algılama biçimi net ve kesin. Sylvia'nın yaşadığı iç çatışmaların çok azıyla yüzleşiyor, çünkü benlik duygusu sağlam. Sylvia'ya karşı hissettikleri elbette onu zorluyor, ancak bu yine de tüm kimliğini etkilemeden izole edip inceleyebileceği dışsal bir sapma. Oysa Sylvia'nın davranış biçimi, kendini görme biçimi ve dünyanın geri kalanının onu (Essiya olarak) görme biçimi arasındaki uyumsuzluk sürekli çatışıyor.

Her ikisiyle de aynı nedenlerden dolayı sahneler yazmanın inanılmaz eğlenceli olduğunu ekleyeceğim.

En sevdiğiniz yazarlar kimler ve yazılarınızı nasıl etkilediler?

Aman Tanrım, bu çok zor. Çocukluk favorilerim arasında Richelle Mead, Kristin Cashore ve Stephenie Meyer var (eğlenceli bir bilgi: Mısır'a taşındıktan kısa bir süre sonra ilk kitap festivalime gittim ve oradaki en büyük kitap olduğu için *The Host*'u satın aldım). Tracy Deonn, Talia Hibbert, Tasha Suri, S. A. Chakraborty ve Ilona Andrews ise şu anki favori yazarlarımın kapsamlı olmayan bir listesi. Bu yazarlar farklı türlere ve yaş kategorilerine aitler, ancak karmaşık karakterler ve sürükleyici ortamlar tarafından yönlendirilen sürükleyici hikayeler yaratma yeteneğini paylaşıyorlar. Nedenini anlamasalar bile okuyucularda yankı uyandıran karakterler ve anlayana kadar geri gelmeye devam edecekleri bir dünya yazmak istedim.

Çok fazla bilgi vermeden, okuyucuların devam kitabında neler bekleyebileceğini paylaşabilir misiniz?

Farklı krallıklara daha fazla dalın! *The Jasad Heir*'da otladığımız ortamlarda entrikalar ve hileler.

Kızgınlık. Özlem. Yeni ihanetler.

Peki ya yukarıda bahsi geçen, sağlam bir benlik duygusuna ve Sylvia dışında çok az iç çatışmaya sahip karakter? Şey... diyelim ki hiçbir şey sonsuza kadar dokunulmaz kalamaz.

Ve son olarak, Jasad Varisi'nden bir krallığı ziyaret edebilseydiniz, hangisini seçerdiniz?

Lukub! Güzel yürüyüşler, eğlenceli festivaller ve her zaman mevcut olan casusluk için bir kuyuya atılma olasılığı. Sevilmeyecek ne var?

eğer beğendiyseniz

JASAD VARİSİ

dikkat et

ANKA KRALI

Ravence Üçlemesinin Birinci Kitabı

tarafından

Aparna Verma

Yassen Knight, korkunç bir kazaya kadar Arohassin'in en kötü şöhretli suikastçısıydı. Şimdi ise yetkililer ve eski patronu tarafından avlanmaktadır ve her ikisi de onun ölmesini istemektedir. Ancak eski bir arkadaşına sığındığında, kendisine karşı konulamaz bir anlaşma teklif edilir: Ravence'ın varisini Arohassin'den koruyacak ve özgürlüğünü sonsuza dek kazanacaktır.

Elena Ravence tahta çıkmaya hazırlanıyor. Doğduğundan beri devlet yönetimi, savaş ve çöl yöntemleri konusunda eğitilen Elena, hazır olduğunu biliyor.

Tek bir eksiği vardır: Ateşi tutma yeteneği, yani ailesinin kanında var olan büyü. Ve taç giyme törenine sadece haftalar kalmışken, bir an önce öğrenmeli ya da krallığını kaybetmelidir.

Leo Ravence tacı bırakmaya hazır değil. Hâlâ yapılacak çok iş, kazanılacak çok savaş vardır. Ancak kadim bir kehanet, hayatı boyunca yaptığı çalışmaları geri almakla tehdit edince Leo mirasını korumak için cennetin kendisi.

BÖLÜM 1:

Yassen

Kral halkına, "Biz seçilmişleriz" dedi. Halk, "Kim tarafından seçildiniz?" diye karşılık verdi.
-Sayon'un Büyük Tarihi kitabının 37. bölümünden

Affedilmek için yanmak gerekir. Ravani'nin söylediği buydu. Onlar fanatik ve ateşe tapanlardı ama onun halkıydılar. Ve sonunda evine dönecekti.

Yassen dalgaların üzerinde süzülen hoverbotun küpeştesine tutundu. Sol koluyla tutunmuş, sağ kolu ise yanında gevşek duruyordu. Etrafındaki dünya karanlıktı ama ufuk şafağın soluk ışıklarıyla morarmaya başlamıştı. Yakında güneş doğacak ve Sayon'un ikiz ayları dinlenmek için uzanacaktı. Yakında Rysanti'ye, Pirinç Şehri'ne varacaktı. Ve yakında, onu terk eden çöle dönüş yolunu bulacaktı.

Yassen ceketinden bir holopod çıkardı ve başparmağıyla bastırarak açtı. Bir mesaj içeren küçük bir holo belirdi:

Boğayı ara.

Holo'yu kapattı, tuz ve salamura kokusu ciğerlerini dolduruyordu.

Boğa. Ravence Anka Kuşu'na yakın bir şey değildi ama yine de Samson kurnaz olmayı severdi. Yassen onu karşılamak için limana gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Büyük bir dalga tekneyi savurdu ama Yassen dengesini kaybetmedi. Denizde geçirdiği haftalar ve günlerce süren savaşlar ona dengesini nasıl koruyacağını öğretmişti. Serin bir rüzgâr kolunu yaladı ve sağ bileğinden aşağı bir acı fısıltısının süzüldüğünü hissetti. Yüzünü buruşturdu. Derisi çoktan kızarmaya başlamıştı.

Arohassin onu yarı baygın halde denizden çıkardıktan sonra, Yassen

acının hezeyanında özgür olacağını düşünmüştü. Bu hayatta değilse bile, ölümdede. Ama Arohassin onu uçurumun kenarından çekip almıştı. Yanıklarını tedavi etmiş ve kolunu kurtarmıştı. Duyamayacağını düşündüklerinde kendi aralarında fısıldaşırken hayatta olduğu için şanslı olduğunu söylediler: "Yassen Knight artık işe yaramaz."

Yassen kolunu indirdi. Önemli değildi. Koşmaya alışkındı.

Hoverkraft limana yaklaştıkça, kıyı şeridi boyunca uzanan sis buharlaşmaya başladı. Yassen yavaşça Pirinç Şehri'nin yüksek kulelerinin gri gökyüzünü kestiğini gördü. Sona madenlerinden çıkan arduvaz ve çelikten gökdelenler şafağın ilk ışıklarıyla parıldarken, hovertrainler havada süzülerek gündüz çalışan işçileri taşıyordu. Metal ormanın içinde neon ışıkları yanıp sönüyordu ve gümüş bir köprü tüm şehir boyunca kıvrılarak dış halkaları zengin ve varlıklı merkeze bağlıyordu. Güneş ufukta belirirken Yassen gözlerini kısıtı. Aniden ışığı limana vurdu ve Pirinç Şehri kör edici bir yoğunlukla parladı.

Yassen hızla vizörünü taktı, yüzünün tamamını kaplayan fiber bir kılıftı bu. Bir an için gözlerini kapattı ve tekrar açmadan önce yeniden ayarlanmalarına izin verdi. Şehir bastırılmış renklerle ona bakıyordu.

Jantar'ın ilk kraliçelerinden biri olan Kraliçe Rydia, Enuu'yu, yani nazarı uzak tutmak istemiş ve liman şehrini acımasız metalden inşa etmişti. Eğer Yassen dikkatli olmazsa, pirinç onu kör edebilirdi.

Diğer yolcular gözlerini kapatan yarım siperliklerini çekerek güverteye çıktılar. Yassen siperliğini sıktı ve boynuna bir eşarp sardı. Çoğu insan onu tanıyamazdı -yolculardan hiçbiri adını bile bilmiyordu- ama işini şansa bırakamazdı. Samson bu buluşmadan kimsenin haberdar olmamasını istediğini açıkça belirtmişti.

Hoverbot platformun yanında durdu ve Yassen diğer yolcularla birlikte karaya çıktı. Erken saatlerde bile liman kalabalıktı. Diğer rıhtımda, yeni göçmenler bir koloni teknesinden inerken askerler emir yağdırıyordu. Bileklerindeki sarmal gümüş bileziklere bakılırsa, Yassen onların Sesharian mültecileri olduğunu tahmin etti. Bitişik rıhtımda askeri otobüslere doğru ilerlediler. Bazıları bavul taşıyordu; diğerlerinin üzerlerindeki giysiler dışında hiçbir şeyleri yoktu. Hepsi yarım siperlik takmış ve kaderlerinden bıkmış bir halkın teslimiyetçi zarafetiyle yürüyorlardı.

Yerli Jantari, şimşekli giysileri ve altın bilezikleri içinde

Göçmenlerden sağlıklı bir mesafe. Tüccarların arabalarını yerleştirdikleri pirinç anavatan ve alıcı rıhtımlarında kaldılar. Şehrin çoğunun aksine, arabalar soluk dalgaların karaya attığı odundan yapılmıştı ama satıcılar mallarını taşıırken hâlâ yarım siperlik takıyorlardı. Yassen daha şimdiden bir tüccarın vermilyon çayı sattığını, bir diğerrinin ise Cyleon'dan yeni gelen ve kişinin romantik geleceğini yüzde 90 doğrulukla tahmin eden aynalar hakkında bağırdığını duyabiliyordu. Yassen başını salladı. Sadece Jantar'da.

Yüzen fenerler Yassen'e ve yolculara camla kaplı göçmen bürosuna kadar rehberlik etti. Yassen holopodunu bağlantı noktasına kaydırırken, asık suratlı bir görevli mor tırnaklarından bir şey çıkardı.

"İsim?" diye mırıldandı.

"Cassian Newman," dedi Yassen.

"İkamet ettiğiniz ülke?"

"Nbru."

Görevli elini salladı. "Vizörünüzü çıkarın lütfen."

Yassen vizörünün klipsini açtı ve Yassen'in beyaz, renksiz gözlerine bakarken görevlinin yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"Siz Jantari misiniz?" diye sordu görevli şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi Yassen hışımlla ve vizörünü tekrar taktı. "Babam öyleydi."

"Hmph." Görevli önce holopoduna sonra da ona baktı. "Ziyaretinizin amacı nedir?"

Yassen durakladı. Görevli ona baktı ve Yassen bir an için geri dönüp tekneye geri atlasa ve deniz onu nereye iterse oraya gitse mi diye düşündü. Ama sonra sağ dirseğinden aşağı bir soğukluk süzüldü ve kolunu kavradı.

Yassen, "Bazı eski dostları ziyaret etmek için," dedi.

Görevli homurdandı ama holopod geri kayarak çıktığında Yassen yüzeyinde kanatlı bir öküz olan mohanti'nin yanan işaretini gördü.

Görevli, "Jantar Krallığı'na hoş geldiniz," dedi ve onu el sallayarak içeri aldı.

Yassen camlı göçmen bürosundan geçip Rysanti'ye adım attı. Hem yabancı hem de tanıdık baharatlarla karışmış keskin tuzlu havayı içine çekti. Yakın zamanda bir fırtına geçmiş ve ardında su birikintileri bırakmıştı. Yassen'in önündeki bir kadın ıslak bir kalasın üzerinde kaydı ve bir tüccar ona destek olmak için uzandı. Yassen başını eğerek yanlarından geçti. Dışarıda

Göz ucuyla tüccarın kadının holopodunu alıp ceketinin içine sakladığını gördü. Yassen bir kahkahayı bastırdı.

Anavatan rıhtımına doğru ilerlerken kalabalığın içindeki yüzleri taradı. Saat neredeyse güneşin batışını iki geçiyordu. Samson ve adamları şimdiye kadar burada olmalıydı.

Kabul ve anavatan rıhtımlarını birbirine bağlayan köprüye geldi. Köprünün diğer ucunda, yıpranmış kalaslarla bir arada tutulan yalnız bir çay tezgahı vardı ama büyük holosign dikkatini çekti.

DENİZ YOLCULUĞUNDAN YORGUN DÜŞEN KEMİKLERİNİZİ ISITIN! TAZE SICAK LİMONLU KEKLER VE RAVANİ ÇAYI HER GÜN SERVİS EDİLMEKTEDİR! yazıyordu.

Yassen'i sarsan şey *Ravani* kelimesiydi. Ev - tek özlemine duyduğu ama artık hoş karşılanmadığını bildiği bir yerdi.

Yassen çay tezgahının önüne geldi. Üç büyük kum saati tıslıyor ve buhar çıkarıyordu. Çay yaprakları diplerinde süzülüyor, ağır yapılı Sesharian bir kadın onları zaman aralıklarıyla çevirirken yavaşça demleniyordu. Yassen kadının elinde bir boğa dövmesi gördü.

Samson'un ondan aramasını istediği işaretin aynısı.

Kadın Yassen'in gözleriyle karşılaştığında kum saatini bir kez daha döndürdü ve ellerini geniş belinin etrafındaki havluya kuruladı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle. "Bir çay ve kek lütfen," dedi Yassen.

"Şanslısınız. Bağlantımdan yeni bir parti yaprak aldım. Doğrudan Ravence kanyonlarından."

"Tam da bu yüzden bir tane istiyorum," dedi ve holopodunu tezgâha yerleştirdi. Yassen ona iki kez dokundu.

"Üstü kalsın," diye ekledi.

Başını salladı ve dev kum saatlerine geri döndü.

Yassen'in ayaklarının altındaki pirinç, esneyen günde daha da ısındı. Rıhtımın karşısında, göçmen işçileri ve turistleri taşıyan başka tekneler de yanaşıyordu. Kadın aynı anda kum saatini çevirip kapağını kapatırken Yassen vizörünü ayarladı ve tam olarak yerine oturduğundan emin oldu. Tek bir akıcı hareketle sıcak çay havaya yayıldı ve elindeki bardağa düştü. Tezgâhın üzerinden kaydıldı.

"Koluna dikkat et, çay sıcak," dedi. "Ve işte kekiniz." Yassen kek kutusunu aldı ve teşekkür etmek için fincanını kaldırdı. Hareket ederken

ahırdan uzaklaşırken, bardağın etrafındaki plastik kılıfı çizdi.

Yavaş yavaş bir mesaj yayıldı:

Servet iskelesinin altına bak.

Neredeyse gülümseyecekti. Belli ki Samson, Yassen'in çay sevgisini unutmamıştı.

Yassen kutunun içine baktı ve kek olmadığını, keskin, metalik bir şey olduğunu gördü. İçine uzandı ve onu kaldırdı. Gümüşten yapılmıştı, avucundan daha küçüktü ve gözyaşı damlasına benzeyen bir şekilde kazınmıştı. Yassen onu daha yakından tuttu. Hayır, gözyaşından çok tüy gibiydi.

Kılıfı ve kutuyu bir çöp kutusuna attı, gümüşü cebine attı ve rıhtımdan aşağı inmeye devam etti. Ticaret bölümü uzayıp gidiyordu, bir mil boyunca uzanan vitrinler onu Jantar'ın büyük ulusuna davet ediyordu. Yassen çayını yudumlayarak etrafı izledi. Birkaç adım ötede yıkım ve servet hikâyeleri satan bir tezgâh vardı. Çay tezgâhı gibi o da eski ve yıpranmıştı, önünde avuç içi okuyan bir kadın resmi vardı. Bir düzen fark etmeye başlamıştı ve düzenler tehlikeliydi. Samson malikanesinde tembelleşmeye başlamıştı.

Platformun kenarında, durağın yanında üç muhafız duruyordu. Biri yüzbaşı kraliyet mavisi, diğer ikisi ise subayların sade siyahını giymişti. Üçü de kask siperliği takmış, tabancalarını yanlarına asmışlardı. Kaptan başını kaldırıp kaşlarını çatarak Yassen'e baktığında bir şakaya gülüyorlardı.

"Sen oradaki," dedi buyurgan bir tavırla.

Yassen fincanını yavaşça indirdi. Rıhtım arabalar ve tüccarlarla doluydu. Şimdi kaçarsa muhafızlar onu yakalayabilirdi.

Kaptan vizörüne vurarak, "Evet, sen, yüzü dolu olan," diye seslendi. "Buraya gel!"

"Bir sorun mu var?" Yassen yaklaşırken sordu.

Kaptan, "Muhafızlar dışında rıhtımda tam siperlik yasak," dedi.

"Tam siperlik takmanın suç olduğunu bilmiyordum," dedi Yassen. Sesi soğuktu, belki biraz fazla soğukkanlıydı çünkü kaptan Yassen'in elindeki fincanı tokatlayarak aldı. Dökülen çay metal tahtalara çarparak tısladı.

"Yeni kurallar," dedi kaptan. "Sadece muhafızlar tam siperlik takabilir. Diğer herkes yarım gitmek zorunda."

Astları kıs kıs güldü. "Gemiden yeni inmiş gibi görünüyor, Kaptan. Onun için kesmelisin," dedi biri.

Yassen vizörünün arkasından kaşlarını çattı. Fal tezgahına yaslanmış olan tüccara baktı. Adam sanki önündeki etkileşim yeni bir şey değilmiş gibi sıkılmış bir ifade takınmıştı. Ama sonra tüccar öne doğru eğilerek ellerini tezgâha bastırdı ve Yassen orada dövmeyle yapılmış boğa işaretini gördü.

Samson'un adamları izliyordu.

"Pekâlâ," dedi Yassen. Onlara bir gösteri sunacaktı. Fısıltıların söylediği kadar işe yaramaz olmadığını kanıtlayacaktı.

Muhafızlar izlerken siperliğini açtı. "Ama bana bir fincan çay daha borçlusun."

Sonra Yassen kolunu savurdu ve vizörü kaptanın yüzüne çarptı. Adam bir iniltiyle geriye doğru tökezledi. Diğer ikisi öne atıldı ama Yassen daha hızlıydı; arkasını dönüp sırtlarına ikişer tane olmak üzere dört hızlı yumruk indirdi ve subaylar geçici bir felç geçirerek dizlerinin üzerine çöktüler.

"Patlat onu!" diye bağırdı kaptan, silahına uzanarak. Yassen onun arkasında döndü ve elini kaptanın kaskının vizörünü açmak için uzattı.

Kaptan arkasına dönüp silahını kaldırdı... ama sonra güneş ışığı önündeki tahtalara vurdu ve pirinç, affetmeyen ışığını yaydı. Kör olan kaptan ateş etti.

Hava gıcırdadı.

Darbe Yassen'in sağ kulağının yanından vızıldayarak geçti ve bir vitrinin üst kirişlerini yırttı. Tüccarlar hemen siper aldı. Her iki rıhtımdaki kalabalık kaçışmaya başlarken biri çığlık attı. Yassen hızla kaosun içinde kayboldu, kalabalığın onu rıhtımın kenarına doğru itmesine izin verdi ve sonra denize daldı.

Soğuk su onu şok etti ve Yassen bir an için bocaladı. Kasları kasıldı. Sonra öksürmeye, yüzmeye başladı ve rıhtımın altından yüzeye çıktı. Tepesinde ayak sesleri gürlerken, askerler ve muhafızlar emir yağdırırken kıpırdamadan durmaya çalıştı. Yassen kalasların arasındaki boşluklarda kaptanın bakışlarını yakaladı.

"Allah kahretsin! Nereye gitti?" diye bağırdı kaptan, vahşi masallar tezgahını yöneten tüccara.

Tüccar omuz silkti. "O çoktan gitti."

Kaptan başının üzerinde yürürken Yassen suyun derinliklerine battı, astları da arkasında sallanıyordu. Altında bir şey vızıldadı ve derinlerde karanlık bir şeklin belli belirsiz hatlarını görebiliyordu. Yassen yavaşça yüzerek uzaklaşmaya başladı ama karanlık şekil hareketsiz kaldı. Muhafızların geçmesini bekledi ve sonra yüzeyin altına battı.

Bir yolcu büyüklüğünde bir denizaltı.

Gerçekten de servet rıhtımının altına bakın.

Samson, o piç kurusu.

Yassen denizaltıya doğru yüzdü. Elini gövdedeki baskı panelinin üzerine koydu ve denizaltı tekrar vızıldayıp yüzeye çıktı.

Kokpit küçüktü, bacaklarını uzatmasına ancak yetecek kadar yer vardı ama yine de içini çekti ve arkasına yaslandı. Cam yavaşça kapandı ve dümenler vınlamaya başladı. Panel panosu önünde aydınlandı ve onu soluk, mavi bir ışıkla yıkadı.

Orada bir not vardı. El yazısıyla yazılmış. Ne kadar nadir ve Samson gibi.

Sarayda görüşürüz, dedi ve Yassen *hangisinin olduğunu* sorgulayamadan Saray, denizaltı kapalıydı.

eğer beğendiyseniz

JASAD VARİSİ

dikkat et

GÜNEŞ VE BOŞLUK

Savaşan Tanrılar'ın Birinci Kitabı

tarafından

Gabriela Romero Lacruz

*Güney Amerika'nın tarihi ve folklorundan esinlenilmiş
yemyeşil bir dünyada geçen, sömürgeciliğin ve
ülke, kadim büyü ve genç bir kadının aidiyet arayışı.*

*Reina, kalbi göğsünden çalınmış bir halde Aguila Malikânesi'ne
vardığında ölümün eşiğindedir; ta ki Don'un emrindeki karanlık bir
büyücü olan uzak büyükannesi araya girene kadar. Bir kadına
borçlu olan*

hiç tanımadığı ve evin üst kasttan kızına vurulmuş bir kadın,

*Celeste, Reina ailenin sevgisini kazanmak ve korumak için her şeyi
yapacaktır.*

*iyilik. Malikânenin temellerinden onunla konuşan kadim tanrının
teklifi bile. Sevdiği kadını kurtarmak için Reina'nın tanrılara
meydan okuması ve asla olamayacağı bir şeye dönüşmesi
gerekecektir*

hayal bile edemezdim.

Tinieblas için Yiyecek

Páramo Dağları hakkında pek çok uyarı vardı, trajik ölümlerinden sonra artık toprağa bağlı olan hayaletler ve gölgelerin hikâyeleri. Yine de kimse Reina'yı soğuk konusunda uyarmamıştı. Havanın, yeleşimin ve ceketinin yetersiz katmanları arasından nasıl süzüldüğünü. Aldığı her nefesin, her yudumda onu aç bırakacak kadar ince bir besin parçası olduğunu. Ona Páramo'yu geçmenin sonu olmayan bir yolculuk gibi geleceğini hiç söylememişlerdi.

Dağlar, yaklaşan alacakaranlığın menekşe tonlarına bürünmüş şeker pudralı zirveleriyle önünde yükseliyordu. Ve dağlar, soğuktan yanmış fundalıklar ve belki de başka hiçbir şeye ev sahipliği yapamayacak kadar soğuk ya da yüksek bir bölgede tek başına duran sivri frailejón ağaçlarıyla örtülü sınırsız tepeler gibi arkasına doğru açılıyordu.

Buz gibi bir rüzgâr onu ileri doğru savurdu. Reina korkmuş bir çocuk gibi dizlerinin üzerine çöktü, kabukları yarıldı ve altındaki pürüzlü kayaya kırmızı çizgiler çizdi, ancak süngerimsi kuyruğu kayaya dolanarak ona denge sağladı. Tırmanışına devam etmek için cesaretini topladığında, ilerideki dumanın gri buğusunu gördü ve bu onu umutla doldurdu. Ateş bir ocak demekti, bu da medeniyetin çok uzakta olmadığı anlamına geliyordu.

İleriye giden yol tehlikeliydi ama dönüş yolu da öyle. Yürüyerek bir gün daha geçirdikten sonra Reina aşağı vadilere ulaşacağından emindi. Bir hanın sıcak yatağının görüntüleri ona arkadaşlık ediyordu. Sadul Fuerte'yi çevreleyen çiftliklere ulaşma hayalleriyle kendini eğlendirdi, nihayet şehre vardığında ve yolculuğunun nedenini soran ilk yabancıyla paylaşabildiğinde. Duvianos ailesinin leylak rengi balmumu mührüyle işaretlenmiş davetiyeyi çıkardığını hayal etti; Doña Ursulina Duvianos'un zarif el yazısı ilmekleri Reina'yı babasının kırık kalbi yüzünden yabancılaşmış büyükannesiyile buluşmaya çağırıyordu. Göğüs cebinden, mektupla birlikte teslim edilmiş olan ve mektubun meşruiyetini kanıtlayan altın bir rozet çıkardı.

İşlenmiş madalyon Duvianos bayrağının metal bir tercümesiydi: leylak rengi bir gökyüzünün üzerinde yükselen kırmızı bir güneşle taçlandırılmış turuncu bir çiçek. Reina bu armayı tanıdı, çünkü onu ceketlerde ve yazışmalarda görmüştü.

Babası eski hayatından vazgeçmeden önce devrimci olduğu zamanlardan kalmaydı. Juan Vicente Duvianos annesinden hiç bahsetmemişti ve bahsettiğinde de bir ayrılığın hıncı ve hayal kırıklığıyla konuşmuştu. O öldükten sonra bile Reina büyükannesiyile bir ilişki kurma ihtimalini bir kenara bırakmıştı. Ama onu Doña Ursulina'nın çalıştığı uzaktaki Águila Malikânesi'ne davet eden sözleri okuduktan sonra Reina kimin kimi reddettiğinden emin olamadı.

Soğuk kemiklerini sızlattığında ve dağ ona isyan ettiğinde, Reina hedefini kavradı ve kendine en başta neden Sadul Fuerte'ye kaçtığını hatırlattı. Arkasında, Segolita'da, insanların sadakasıyla yaşayan işsiz bir nozariden başka bir şey değildi. Nozariyelleri insanlara köle yapan yasalar değişmişti ama davranışlar değişmemişti. Segolita sokakları onun eviydi; barok cepheleri soyulmuş çarpık kasaba evleri, boktan ve son yağın yağmurdan çamurlanmış yollar onun cehennemiydi. Reina yaşlıydı, yanlarında criada olarak çalıştığı ve kazara en büyük oğullarının dikkatini çektiği aile için çok büyüktü ve başka herhangi bir insan ailesi ya da işveren tarafından kabul edilmeyecek kadar istenmeyen biriydi. Bu davet ona bir fırsat ve umut verdi.

Yolu, çıplak, budaklı bir ağacın üzerinde yönleri oyulmuş iki kalasın durduğu bir kavşağa açılıyordu: Kuzeyde, geldiği yer olan Apartaderos, batıda ise Sadul Fuerte. Hava serinledikçe ve gölgeler uzadıkça Reina'nın içine bir ürperti yayıldı. Gökyüzü artık Duvianos bayrağına ilham verdiğini düşündüğü koyu leylak renginde değildi. Alacakaranlık dağlara yayıldı ve beraberinde uluyan bir rüzgâr ve onu ürküten uzak havlamalar geldi. "Páramo'da frailejones ve iblislerden başka bir şey yok," diye uyarmıştı onu dağın eteğindeki han sahibi, başını onaylamaz bir şekilde sallayarak. Segolita'nın şeytanlarını Páramo'nun hayaletleriyle memnuniyetle takas edebilirdi.

Gece kamp yapmak isteyeceği son şeydi ama önündeki yol uzundu ve karanlıkta daha da tehlikeliydi. Reina iyi işlenmiş yoldan ayrıldı ve bir yuva ya da barınak aramak için aşağıya doğru küçük bir dereyi takip etti. Dere, her bir ağacın tüylü etli yaprak kümeleriyle gökyüzüne uzandığı bir frailejones tarlasına girdi. Reina dereyi takip etti, ateş yakmak için frailejón gövdelerinden sarkan marcescent yapraklarını kopardı. Gece hareketsizdi. Yoğunlaşan nefesleri ve çalılıkları çatırdatan ayak sesleri

aksi halde ölüm sessizliğini bozuyordu, ki bu tuhaftı. Daha birkaç dakika önce gecenin yükselen kakofonisini fark etmişti: cırcır böcekleri, amfibilerin vıraklamaları ve ara sıra öten kuşlar. Ay yükseliyordu, ışığı geçtiği ağaçların gölgelerinde tuhaf iki ayaklı şekiller yaratıyordu.

Bir dal kırıldı. Reina durakladı, bunun rüzgâr olduğunu düşündü. Sonra ikinci bir hışırtı sırtındaki tüyleri diken diken etti. Etrafında döndü. Ay ışığı ve onun yarattığı gölgelerden başka bir şey yoktu. İçine bir korku düştü. Gölgeler nefes alıyordu. Sanki onu avlıyorlardı.

Sessizlik ikinci bir dal kırılmasıyla bozulduğunda koşmaya başladı.

Arkasından hırıltılar ve gümbürtüler yükseldi. Kulaklarında sıcak kan pompalanırken ve kalbi paniğe kapılmışken Reina nefes nefese çalıların arasında ilerledi. Páramo'da ayılar ya da aslanlar olabilir miydi? Sesler ıslaktı ve avlanan yaratığın sesi ağır geliyordu. Arkasına baktı, onu yavaşlattığında küfretti ve boynuzlarla taçlandırılmış bir gölge gördü. Ağladı ve çıkıntılı bir köke takıldı.

Bileğinden acı fışkırıyordu ama bunu dindirecek zamanı yoktu. Birkaç çift gümbürtünün takibe katılmasıyla kendini ayağa kaldırdı. Çıplak ağaçlar etrafını sarmış, parlak yaprakları pençe gibi uzanarak elbiselerini çekiştiriyordu. Dikenli çalılar baldırlarını ve ayak bileklerini kesti. Sis dağın üzerini örtmüştü. Önünü göremeyince bir çukura doğru tökezledi. Yukarı tırmanırken kendisini takip edenlere bir kez daha baktı. İki ayaklı, uzun, çıplak uzuvları vahşi doğanın kırıyla kaplanmış insan şekilleri taşıyorlardı. Bir sığırın kulaklarına ve bir keçinin kıvrık boynuzlarına sahiptiler. Ay ışığı, tek bir niyet çizgisini yansıtan küçük gözlerde parılıyordu: Yeme arzusu. Ama hepsinden kötüsü -Reina'nın bunun yolculuğunun acımasız, kanlı sonu olacağını anlamasını sağlayan şey- sırttan dişleriydi. Bir insanınki gibi künttüler ama bir canavarın asılı çene kemiğine iki kat daha fazla sokulmuşlardı.

İlki onu kuyruğundan çekti. Kuyruğun nemli dokunuşu kızın tüm sıcaklığını emdi. Şey onu bir çalıya doğru savurdu, dikenler yanağına battı ve yanaklarını çizdi.

Reina bıçağını salladı; paslı, güvenilmez bir şeydi ve dövüşmek için değil, av hayvanlarının derisini yüzmek için getirmişti. Saldırganların uzuvlarını keserken çılgılık attı ama hiçbir etkisi olmadı. Ona hırıltılı kahkahalarla bakıyorlardı, sesler sanki kendi hayal gücünden kaynaklanıyormuş gibi çarpıtılmıştı. Sanki bir ayakları bu dünyada, diğer ayakları Boşluktaaydı. Gözyaşları sel oldu

Gözleri zaten siyah olan geceyi bulanıklaştırdı. Bıçağı tokatlayarak uzaklaştırdılar, pençeleri giysilerini ve derisini parçaladı.

Çaresiz kalan Reina tüm gücüyle bir tanesine tekme atarak onu geriye devirdi. Dört ayak üzerine sıçradı ve başka bir kaçış için ayağa fırladı. Biri örgüsünü çekiştirdi, sonra kuyruğunu kavradı; bir diğeri bileğinden yakaladı; ve üçüncüsü yakasına uzandı ve ceketini yırtarak açtı.

"Durun!" diye boş yere bağırdı, çünkü derinlerde bir yerde onu tamamen ele geçirene kadar onları durdurmanın mümkün olmadığını biliyordu.

Yaratıklardan biri dişlerini etine geçirirken çığlık attı. Bir an yüzü yakındı, boş gözleri içgüdüden başka bir şey yansıtmıyordu ve bir sonraki adımda ön kolunu yırtarak derisini, kaslarını ve sinirlerini çekip çıkarıyordu.

İçinden beyaz bir acı fişkırdı. Reina'nın çığlıkları dağda yankılandı. Diğer canavar onun pamuklu gömleğini yırtarak açtı. Büyükannesinin rozeti dışarı fırladı ve içgüdüsel ya da mucizevi bir şekilde onu yakaladı. Bu şey elinde çok ağırdı. Kolunu kemiren yaratığa tüm gücüyle vurdu ve ailesinin mührünü onun hastalıklı alnına bastı.

Çarpmanın etkisiyle rozetten bir parıltı yayıldı. Sarı bir ışık kabarcığı Reina'yı ve onu yutan yaratıkları yuttu, siyah yaralar ve çıbanlarla kaplı tüysüz vücutlarını ortaya çıkardı. Işık rozetten bir su kaynağı gibi fişkırdı. Işığın değdiği her yerde iğrenç derileri cızırdadı ve tüttü, ıslak, acı dolu tıslamalarını kazandı.

Yaratıklar acımasızdı. Pençeleri sanki içinde bir hazine arıyormuşçasına göğsüne uzanıyor, son bariyeri olan kaburgalarını kazıyordu. Reina ışıklı rozeti ile yaratıkların mukusla kaplı kollarını savurdu. Önce sola, sonra sağa kaydırarak ışığı onları püskürtmeye zorladı. Kanlar içinde ve hırpalanmış bir halde ayağa kalktı ve koşarak uzaklaştı. Canavarlar rozetin ışığının çevresinde kalmış, hırıltıları onu takip ediyordu. Onun etini istiyorlardı ama ışıkla ilgili bir şey onları caydırdı.

Frailejones ay ışığıyla yıkanan bir açıklığa açıldı. Reina topallayarak oraya doğru ilerledi, yaralı kolu göğsündeki kanlı açıklığın üzerinden yırtık gömleğinin ve ceketinin kalıntılarını tutuyordu. Diğer kolu rozeti bir işaret feneri gibi sallıyordu. Canavarların hâlâ onu takip edip etmediğinden emin değildi.

Sayıklayarak gevşek dağ zeminine bastı ve altındaki taşlar yerinden oynadı. Ayağı kaydı. Uzuvarları ve kafası

Bir kayalıktan aşağı yuvarlanırken taş ve çalı çırpı. Düşüş nihayet sona erdiğinde, Reina çaresizce nefes aldı ve sonra bir topun içine kıvrıldı. Omurgası ve kafatası mucizevi bir şekilde kırılmamıştı. Bir şekilde hayattaydı. Ama her santimi ağrıyor ve yanıyordu ve belki de, sadece belki de, ölse daha iyi olurdu.

"Bu başka bir tane mi?"

"Hayır, o bir insan."

Reina'nın karanlığının uçsuz bucaksız boşluğunda yankılanan sesler onu harekete geçirdi. Páramo'nun berrak havasından büyük bir yudum aldığında boğazının içi kirle kaplandı. Başını çevirdiğinde bulutlu gökyüzünün parlaklığı onu kör etti. Baş ağrısı ile ödüllendirildi. Reina kendini yosunlu bir battaniyenin altında buldu. Bir böcek tehlikeli bir şekilde kirpiklerine yaklaştı. Doğrulduğunda koluna keskin bir acı saplandı. Ön kolunda kanlı, açık bir ısırık vardı.

Neredeyse yeniyordu.

Gözyaşları görüş alanının kenarlarını doldurdu. Reina yaşamak için yenilenmiş bir güç hissetti. Birkaç çift gıcırtilı ayak sesiyle yaklaşan seslere inleyerek cevap verdi. Bu çabayla birlikte göğsünde gök gürültüsünü andıran bir ağrı duydu; göğsü kanla kaplanmış, derisi zar zor tutunan kanatçıklara dönüşmüştü. Titreyerek elini yaranın üzerinde gezdirdi. Kırık derisi yanıyordu ama ağrı içinden geliyordu. Alev alev yanan bir acı. Ruhunun yarasından dışarı çıkmasını engellemek için basit bir top şeklinde kıvrılma eylemi bile işkence gibiydi. Yine ağladı. Sadul Fuerte'ye asla ulaşamayacaktı.

Ayak sesleri ona ulaştı. Biri onu omzundan yakaladı ve daha iyi görebilmek için etrafında döndürdü.

Acıdan ağzından "Hayır!" diye bir ses çıktı ama onlarla savaşacak gücü yoktu.

Bir adam, "Bu ölmüş sayılır," dedi.

"Ama o yaşıyor," dedi ikinci ses. Bu ses, yanına çömelmiş bir kadına aitti. Deri eldivenleri Reina'nın yanaklarındaki kiri nazikçe sildi ve Reina'nın hıçkırıklarını susturdu.

Bir çift mavi göz ona bakıyordu, güneşli gökyüzü gibi pırıl pırıldı.

Segolita, gökyüzünde tek bir bulut bile yokken. Kadının açık soluk bir teni ve keskin bir burnu vardı. Kör siyah perçemleri alnını örtüyordu ve ipeksi saçlarının geri kalanı yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Başının tepesinden, kaymaktaşı renginde, pürüzsüz, kısa bir çift boynuz kıvrılıyordu.

Genç kadın Valco'ydu.

Reina buna inanamıyordu... ölümünden hemen önce bile olsa bir tanesini canlı olarak görebilmek.

Kadının eli yaraya dokunmadan Reina'nın yırtılmış göğsünün üzerinde gezindi. "Tinieblas tarafından saldırıya uğradın. Ama nasıl yaşadın?"

"Buna *yaşamak* denemez," dedi arkasındaki adam, ceketinin ön koluyla burnunu kapatarak. O da bir çift boynuzla taçlandırılmıştı ama onunki daha uzun ve daha gelişmişti, keskin kenarları kesinlikle kazığa oturtulacak bir silah haline getirilebilirdi. Saçları bulutlu gökyüzü kadar gümüş rengindeydi. Ruana'sının altından haşlanmış deri zırhı görünüyordu; üçgen şeklinde, siyah bir şala benzeyen bu örtü onu boynundan beline kadar kaplıyordu.

"Sefil herif nozariel," diye ekledi yüzünü buruşturarak kuyruğuna dikkat çekerek. İnsanların, ailesinin ona uyum sağlamak için doğumdan sonra kesmediğini fark ettiklerinde verdikleri tipik bir tepkiydi bu. Belki valcolar da aynı fikirdeydi.

İkilinin arkasında emir bekleyen ya da nöbetçi olarak duran başka yoldaşları da vardı.

"Çürüme öyle ya da böyle ona ulaşacak. Yaratığı kendi haline bırakın," dedi.

Reina kadının eline uzandı. İzin almadan elini kavradı ve "Yardım edin, lütfen" diye yalvardı.

"Bırakın onu!"

"Oh, sus, Javier," dedi genç kadın. Reina'dan büyük olamazdı, ama Reina'nın Segolean İmparatorluğu'nun prenseslerinin yetiştirildiğini hayal ettiği şekilde güzeldi. O da Javier gibi mavi ve beyaz renklerde dokunmuş, alt kısmı saçaklarla süslenmiş yün bir ruana giyiyordu. Onu çıkardı ve Reina'yı sıcaklığıyla ve kokusuyla sardı. "Tinieblas'tan nasıl kurtulduğunu merak etmiyor musun? Kalbine saldırdılar."

"Pek sayılmaz. Onları sürgün ettik. Buradaki işimiz bitti."

Reina'nın karnında panik fokurdadı. Adamın bakışının ne anlama geldiğini biliyordu. Segolita'da bu bakışa defalarca maruz kalmıştı; sokaklarda aklıktan ölmüş ve yaralanmış nozarilere yöneltildiğini görmüştü. Onlar

insan olmayan bir parçası yüzünden onu ölüme terk edecekti.

Kalbi anlamsızca çarpıyordu. Spazmlar tekrar göğsüne vurdu ve onu merhamet dileyecek kelimelerden yoksun bıraktı. Isırılmış eliyle oymalı rozeti kaldırırken gözyaşları yanaklarına süzüldü. Biblonun yarısı kanının kırmızı kabuğuyla kaplıydı ama içinden yayılan zayıf ışık gözden kaçmıyordu. Metalin içinden sıcak bir büyü fişkırıyordu.

Gözleri ve ağzı meraklı bir şekilde yuvarlaklaştığında kadın daha da güzeldi. Kurumuş kana rağmen rozeti Reina'dan aldı. "Bu Duvianos'un arması," dedi ve ayağa kalkıp arkadaşlarına göstermek için rozeti yanına aldı.

"Hayır-lütfen," diye yalvardı Reina, terk edilmemek için çaresizce. Göğsü tekrar alevlendi ve onu cezalandırdı. İnledi ve güneşin altındaki bir solucan gibi acı içinde kıvrıldı.

"Javier, onu iyileştirmelisin!" Kadının sözleri zayıf ve uzaktaydı. "İyileştirici galio kullan."

Reina gözlerini daha fazla açık tutamadı. Ellerinden kayıp gittiğini biliyordu.

"Sana hemşire gibi mi görünüyorum?"

Bazı açılardan, Reina bunun için minnettardı.

"Lütfen, hayatınızda bir kez olsun içinizde bir damla insan kanı varmış gibi davranın. Bunu emrediyorum."

Sadul Fuerte'ye ulaşmak üzereyken yolculuğunda başarısız olmuştu. Kaderinden kaçabileceğini düşündüğü için aptalın tekiydi.

"Lütfen Celeste, onun süslerine aldırma. O sefil, hırsız bir nozariel. Böyle bir şeyi başka nasıl ele geçirebilir ki?"

Reina'nın titreyen parmakları yırtık ceketine uzandı ve mektubu çıkardı. Son birkaç söz söyleyecek gücü vardı. Ve eğer bu son olacaksa, o zaman onları da söyleyebilirdi. "Ben hırsız değilim. Büyükannem Ursulina Duvianos'la buluşmaya geldim."

Başının sert bir yüzeye çarpması Reina'yı gerçekliğe geri çekti. Bıçak saplanır gibi tüm acı sinirlerini alevlendirdi. Toz ve gübre kokusunun durgun havaya yayıldığı gölgeli bir odaya atılmıştı.

hava. En azından eskisinden daha sıcaktı ve yatak dağ zemininden daha yumuşaktı. Sesler yaklaştı ve içeri biri girdi.

Reina ağrısını bastırıp doğrulmak ve çevresini gözden geçirmek için ısırdı. Yatakhane küçüktü, duvarları düzdü ve karşısındaki duvara ahşap bir tespih çakılmıştı. Celeste adındaki genç valco kadın kapının yanında duruyordu. Reina'nın rozetiyle oynuyordu, dışarıdaki dünyanın üzerine alacakaranlık çökerken tek ışık kaynağı buydu.

Celeste sanki Reina'nın uyanmasını bekliyormuş gibi, "Burada kal ve başka bir yere gitme," dedi.

"İstesem bile hareket edemezdim." Kalbi acıdan kaçmak için çılgınca bir yarış içinde çarpıyordu. Kazanamayacağı bir yarış. "Lütfen rozetimi geri verin."

"Eğer söylediğin kişiysen, o zaman onu yanımda götürmeliyim." Celeste Reina'ya karşı çıkma şansı vermedi ve Reina bu kadar zayıf olmasaydı rozetini alıp odadan çıktığı için ona bağırabilirdi.

Uykunun onu ikinci kez ele geçirmesini diledi. Ölecek miydi? Gözleri kapandığı anda sırttan, kör dişli, gölgeli şeytanların anısı geri geldi. Bunun yerine kendini tavana bakmaya zorladı.

Çok geçmeden odanın dışındaki koridoru sessiz bir tartışmanın uğultusu doldurdu. Tartışma, yeni gelenler kapıya ulaştığı anda sona erdi. Celeste takviye kuvvet getirmişti: odaya girdiğinde Reina'nın tüm dikkatini üzerinde toplayan orta yaşlı bir kadın. Kadın ince altın işlemeli, uzun kollu mavi bir elbise giymişti. Küt siyah saçları, soluk bir teni vardı ve Celeste'ye çok benziyordu. Annesi, valco boynuzlarından yoksun bir insandı.

Reina'nın başucuna temkinli bir şekilde yaklaştı ve yanındaki tabureye oturdu. Topuklu siyah çizmelerin taş zeminde çıkardığı tıkırtılı ayak seslerinin müjdelediği bir başka kadın da içeri girdi. "Doña Laurel?" dedi. "Bunun anlamı nedir?"

İkinci kadın odadaki en uzun boyluydu. Koyu sarı teni parlak ve lekesizdi; siyah saçları başının arkasında daire şeklinde örülmüştü. Siyah bir pantolon giymişti ve yüksek yakalı ceketinin kolları kırmızı ipekten, siyah ipek korsajı ise ortasından aşağıya doğru altın defne yapraklarıyla işlenmişti.

"Doña Ursulina," dedi Doña Laurel onu odaya buyur ederken. "Ben de tam olarak bunu anlamaya çalışıyorum."

Reina şaşkınlıkla uzun boylu kadına baktı, kalbi yeniden hızla çarpmaya başladı. Birden yüz hatlarıyla ilgili her şey tanıdık gelmeye başladı. Yüksek elmacık kemikleri; dudaklarının dolgunluğu. Yine de Reina'nın kendisinde hiç görmediği başka şeyler de vardı: Kendine güven ve hükmedici bir duruş. Kıyafetlerinin zenginliği.

"O bir tinieblas kurbanıydı. Onu Páramo'dan aşağı inerken bulduk," dedi Celeste.

"Topraklarımda tinieblaslar mı var?" Doña Laurel sesini yükseltti, kelimelerinden suçlama damlıyordu. "Onu *sen* mi buldun?"

"Evet, mami."

"Seni tinieblas avlarken görmek istemediğimi defalarca söyledim," dedi Doña Laurel, yüzeyin altında kaynayan hayal kırıklığı ve endişeyle. Bu sözler Reina'yı o yaratıklarla yaşadığı ana geri götürdü, gözlerindeki kararlı açlığı, kör dişlerinin derisinden nasıl parçalar kopardığını hatırlattı. Her anne endişelenmelidir.

"Javier'in fikriydi," diye ekledi Celeste, beyaz bir yalan gibi hızlıca.

Doña Laurel dudaklarını büzdü, dikkati bu kadınların önünde acı içinde kıvranmaktan kendini alıkoymakta zorlanan Reina'ya çekildi. Kadın temkinli bir şekilde Reina'nın göğsünü örten örtüyü kaldırarak yaraya baktı. Metalik bir koku odayı doldurdu.

"Tinieblas'lar çürüyor," dedi Doña Ursulina.

Doña Laurel dilini şaklattı ama görünüşü hiç rahatsız etmedi. Elini uzatıp Reina'nın şakağındaki yapışkan perçemleri sildi, acıma duygusu gözlerinden okunuyordu. "Tinieblas'tan sağ kurtuldun mu? Kalbin sağlam mı?" Sonra Doña Ursulina'ya döndü ve "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

"Rozetim," diye mırıldandı Reina.

Celeste, Doña Ursulina'ya önce bibloyu, sonra da mektubu verdi. Uzun boylu kadının gözleri iki kat büyüdü, sonra madalyonu tanıyınca yüzü kaşlarını çatı. Mektubu kabul etmeden önce tereddüt etti ve parmakları mücevherlerle süslü yüzüklerle göz kamaştırdı.

"Adın ne?" diye sordu bakışlarını kaldırmadan. Reina

kendi tükürüğüyle boğuldu ama cevap verdi.

Doña Ursulina lekeli mektubu açtı, Reina'yı dağların ötesindeki bu soğuk topraklara davet eden kendi sözlerini okurken çenesi dalgalandı.

Reina, bir ürperti onu boynundan ayak parmaklarına kadar sarsarken onun siyah bakışlarıyla karşılaştı. Bu, o yalnız günlerde hayalini kurduğu andı.

Llanos ve Páramo'yu geçti. Büyükannesiyle bu buluşma. Ne kadar düz ve acı verici bir hayal kırıklığına dönüşmüştü.

Doña Laurel onları izledi. "Bu kadını tanıyor musunuz?"

"Bu rozet bana ait, tıpkı eskiden babama ve ondan önce onun babasına ait olduğu gibi," dedi Doña Ursulina, yavaşça elinde çevirerek. "Onu güçlü bir litio koruması ve bismuto ile büyüledim.

-Tinieblas'ları görmene ve onları uzaklaştırmaya yetecek kadar. Buraya yolculuğun tehlikeleri olacağını biliyordum ama bu kadar haklı çıkacağımı beklemiyordum." Reina'ya doğru ilerledi ve daha iyi görebilmek için çenesini kaldırdı. "Annen gibi bir nozarielsin, değil mi?" dedi, Reina'nın gözbebeklerini neredeyse bir kedininki gibi dikdörtgen gösteren iris üzerindeki siyah pigmentasyon lekelerine; burun köprüsünün üzerindeki kayman benzeri yivlere; kulaklarının uzun, sivri uçlarına bakarak. Nozariel ırkının izleri, uzaktan fark edilemiyordu ama çoğu insandan kaşlarını çatmasını ya da yüzünü buruşturmasını sağlamaktan da geri kalmıyordu. "Gerçekten geldin."

"Açıklayın kendinizi, Doña Ursulina," diye buyurdu Doña Laurel.

"Segolita'nın rozetini bu mektupla birlikte torunuma gönderdim."

Doña Laurel'in ağzı bir karış açık kaldı. "Juan Vicente'nin kızı gibi mi? Bir kızı mı var?"

Adını söyleme şekilleri, Reina'nın bilmediği bir geçmişi ima eden aşinalıkla, göğsündeki acıyı yeniden alevlendirdi. Kendi kanının tadını alarak yanaklarının içini çiğnedi ve acıya rağmen kelimeleri zorla çıkardı. "Seninle tanışmaya geldim." Tekrar doğrulmaya çalıştı ama bir iniltiyle yere yığıldı. Şiddetli bir spazm onu sarstı, çılgılık atmak istemesine neden oldu.

Celeste kapının yanındaki yerinden, "Bir doktora ihtiyacı var," diye mırıldandı. "Tinieblaslar onun kalbine göz dikmiş ve onu kirletmişler.

Bu bir

Kara büyü ve sıradan bir doktor tarafından iyileştirilemeyecek," dedi Doña Ursulina.

Reina'nın korkularını tazeleyen bir darbeydi bu. Ürkek bir nefes verdi. Öfkeli bir tıslama ve son gücüyle, "Segolita'dan geldim, bu kadar yolu senin ailen olmak için kat ettim. Ölmek için değil!"

Ve onun kanını paylaşan cadı gülümsedi.

"O zaman yaşaman kader olmalı, çocuğum, çünkü bir tiniebla'nın çürümüşlüğü iyileştirebilecek bir kişi varsa, o da benim."

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.